

Giới thiệu Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu

Truyện xuyên không kì này nói về ai tới nói với nàng: Một đám phu quân bị hư kia nhưng mà quay lại, làm thế nào xử lí đây? Tất cả sẽ có câu trả lời trong truyện Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu của tác giả Khuynh Vân Chi Luyến là thể loại xuyên không. Nàng là một cô gái sống ở thời hiện đại bị chính người thân của nàng bỏ rơi vứt đi như vứt giày dép nhưng lại vô tình xuyên không vào xác một công chúa quyền quý sống trong triều đình được mọi người kính nể, Phu hoàng của nàng đã kén chọn sáu phò mã nhưng nàng sẽ chọn ai khi người nào cũng xuất chúng. Bản công chúa người mang dị năng cần phải sợ ai. Thế nhưng thế nhân đều nói rằng: Lục phu liên thủ, thiên hạ vô địch. Kia, nàng chỉ cần cấp bọn họ một tờ hư phu, tương lai nàng liền có thể tự do tiêu dao thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cường Hôn Trong Nước

Edit: Phạm Mai

Cảm giác hít thở không thông từng đợt đánh úp lại, Cung Thần Tịch vì khó chịu mà vận vẹo thân mình nhằm muốn tránh thoát cái không gian hít thở không thông kia, lại có cảm giác có người gắt gao ôm lấy nàng, mơ hồ còn có cảm giác mềm mại từ cánh môi truyền đến, cảm giác tuy là mềm mại nhưng hơi thở lại là lạnh như băng.

Không lẽ là Câu Hồn sứ giả, Cung Thần Tịch không cam tâm, nàng như thế nào có thể cam tâm bị những người đó một viên thuốc nổ là có thể giải quyết được nàng.

Chết cũng không cam tâm.

Cái ý chí không cam lòng mãnh liệt đó hóa thành một cỗ lực lượng thật lớn làm cho nàng bỗng dưng mở mắt, một trận lãnh ý đánh úp lại, nàng ngây dại. Vì sao đập vào mắt nàng không phải là cảnh tượng ánh lửa ngập tràn mà là hiện ra một gương mặt đầy?

Hắn có hàng mi dài, đôi mắt lạnh như băng sâu thẳm, mũi thẳng cùng cánh môi mỏng, làm cho thiên địa xung quanh như bị đóng băng bởi đôi mắt cho dù có việc gì xảy ra thì cũng luôn trầm ổn mà lạnh lùng, cả người phát ra nồng đậm sát ý.

Nam nhân như vậy, thế nhưng hắn lại cường hôn nàng?

Cường hôn?

Cung Thần Tịch ánh mắt bỗng dưng trầm xuống, tay chân toàn bộ khai hóa, cố gắng, đẩy ra nam nhân này, nàng thân mình trầm xuống, nước mạnh mẽ đánh vào lồng ngực, bị uống vài ngụm nước, thế này mới hoàn toàn bình tĩnh: cự nhiên là ở trong nước? Nàng như thế nào lại có thể ở trong nước?

Không kịp nghĩ nhiều, ý chí muốn sống mãnh liệt theo bản năng làm cho hai tay hai chân của nàng dùng sức vùng vẫy hướng bờ bơi đến.

Rầm một tiếng, nàng từ bọt nước bay lên, nàng sử dụng tay chân cố gắng lên bờ.

Thần Tịch vừa mới há mồm thở hổn hển từng hơi, hấp thụ không khí, liền cảm giác có một cỗ âm phong đánh úp lại, theo bản năng nàng liền tránh qua một bên, xích một tiếng, cánh tay truyền đến cảm giác đau nhức.

Cả người giật mình một cái, Thần Tịch đau hô đứng lên.

Quay đầu nhìn về phía người tới, là một người cầm trong tay trường kiếm, bịt mặt, hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm nàng: “Cung Thần Tịch, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.”

Thần Tịch cảm giác được đối phương trên người truyền đến sát ý, nàng khề cần môi: “Là ai phái ngươi đến giết ta? Một mình ngươi sao?”

“Ít nói nhảm.”

“Hừ, đối với ta tặng một viên thuốc nổ thế nhưng không thể làm ta chết, chỉ có thể nói vận khí của các ngươi thật không tốt đi.”

Hắc y nhân trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, cái gì thuốc nổ? Nữ nhân này nói lung tung cái gì?

Giết nàng một cái thiếu nữ còn dùng với thuốc nổ sao?

Thần Tịch lạnh lùng theo dõi hắn: “Ngươi muốn giết ta?”

“Biết rõ còn có hơi”

“Sinh từ một ý niệm.” Thần Tịch tuy rằng cả người ướt đầm, cánh tay bị thương chảy máu nhiễm đỏ ống tay áo màu trắng, sắc mặt tái nhợt làm cho người ta thật có điểm sợ hãi.

Hắc y nhân mím môi, trường kiếm lại đâm ra một lần nữa, lần này hấn thẳng là hướng ngay trái tim của Thần Tịch, Thần Tịch hơi hơi nhắm mắt lại, “Đã chết đừng oán người.”

Hắc y nhân còn không hiểu như thế nào mà lại cảm giác được trúng ngay một ngân châm ở ngực của mình, ngay sau đó thân thể hấn nháy mắt đổ xuống, khó có thể tin nhìn Cung Thần Tịch, là ai đang âm thầm ra tay giúp nàng?

Đã thấy Cung Thần Tịch một bên lau bọt nước trên người lạnh lùng nhìn hấn: “Sinh từ một ý niệm là chính ta cấp người một cơ hội, nhưng người lại không quý trọng.”

Hắc y nhân trừng lớn mắt nhìn nàng, không thể tin được vừa rồi chính là nàng động thủ, không có khả năng, Xích Dương công chúa căn bản không có võ công.

Hắc y nhân chết không nhắm mắt, hấn vì sao lại thua trong tay một cái thiếu nữ tử.

Rầm một tiếng, đáy nước lại thoát ra một người nữa, Thần Tịch nhìn hấn một cái, là một nam nhân vô tình lạnh như băng, cùng tâm tình của nàng giờ phút này cô lẽ giống hệt nhau.

Lãnh khốc mỹ nam nhìn nàng mặt không chút thay đổi nói: “Công chúa, không thể ngờ được người là một người thâm tàng bất lộ, nhiều người đều đã bị người lừa gạt.”

Công chúa? Nam nhân này đầu óc không có vấn đề đi?

Thần Tịch nhìn hấn một cái, lại đánh giá cảnh sắc xung quanh, đình đài lầu các... Nhà gỗ... Không đúng đây không phải là địa phương của nàng.

Đây là xảy ra chuyện gì?

Bỗng nhiên cách đó không xa truyền đến các tiếng kinh hô “Công chúa, công chúa.”

Thần Tịch xoa xoa ánh mắt nhìn tới sắc trời, đây hình như là ánh nắng chiều, ánh nắng chiếu rọi đến trên nền cỏ, đẹp quá.

Cũng không đúng, đây là địa phương nào? Mặt cỏ? Nàng rõ ràng là đang ở mặt thất ánh sáng sớm đã không có, làm sao có thể có ánh nắng chiều? Đây còn là ánh nắng mặt trời a.

“Công chúa, công chúa người không sao chứ?” Một đám người xông đến.

Ồi chao? Thần Tịch có chút suy nghĩ nằm mộng.. Công chúa? Đây là kêu ai a?

Có người đỡ tay nàng, vừa vận nàng đang cảm thấy choáng váng đầu, “Cảm ơn” Thần Tịch theo bản năng nói lời cảm tạ.

Không ngờ đối phương lại đột nhiên buông tay ra thanh âm có chút run run kinh hô: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết, công chúa tha mạng.”

A? Thần Tịch đang đau đầu nhưng vẫn giương mắt nhìn qua, cô gái trước mặt này là như thế nào a? Vì sao lại mặc đồ cổ trang? Còn có nàng vì sao quý chính mình?

Mà cô gái mặc trng phục cổ quái kia vẫn quỳ trên đất không ngừng dập đầu, miệng vẫn la hét: “Nô tỳ đáng chết, thỉnh công chúa tha mạng.”

Thần Tịch dùng sức vỗ đầu chính mình, đây là mộng sao?

Phía sau một giọng nam ôn hòa truyền tới, “Công chúa, người bị thương.” Thanh âm của hấn rất êm tai, có một loại năng lượng khiến cho người nghe cảm thấy bình yên, trước mắt mười mấy người đều mặc trang phục cổ trang, hơn nữa kiểu tóc là cùng một kiểu giống cổ đại thời xa xưa.

Sao lại thế này? Tất cả đều là mộng sao?

“Công chúa bị thương, không bằng người hãy trở về nghỉ ngơi?” Nam nhân ôn hòa lại mở miệng nói.

Mĩ nam ôn nhuận như ngọc a.

Trong đầu Thần Tịch bỗng nhiên xuất hiện một thanh âm “Không cần tin tưởng bọn hấn, không cần tin tưởng bọn hấn... Bằng không người sẽ bị hại chết.”

Cái gì?

Hại chết?

Trong lòng Thần Tịch đột nhiên đánh một cái rùng mình, nàng quan sát xung quanh một vòng, phát hiện trong viện xa lạ này đứng vài cái đặc sắc mỹ nam dung mạo không đồng nhất, còn có nha hoàng thanh lệ, ánh mắt bọn họ nhìn về phía chính mình cũng không giống nhau

Tò mò, sợ hãi, kinh ngạc, vui sướng khi người gặp họa, còn có trốn tránh...

Đây là mộng nhưng vẫn là sự thật?

Ngón áp út bỗng nhiên truyền đến ấn đau đớn, Thần Tịch kinh ngạc nhìn thoáng qua, phát hiện ngón áp út chính mình đột nhiên trở nên đỏ sẫm, trông lòng chân động, đây là trúng độc?

“Công chúa, thích khách đột kích, Tiêu Băng bảo hộ bất lực, thỉnh công chúa trách phạt.” Thanh âm lạnh như băng giống như đến từ địa ngục, Thần Tịch quay đầu nhìn đến cặp mắt lạnh như băng kia, hân.

Vừa mới ở trong nước người khiến chết nửa nàng chết thế nhưng giờ lại hướng chính mình thỉnh tội, có ý tứ gì?

Hân là người nào?

Cái kia ôn nhuận mỹ nam nhìn nam nhân lạnh như băng liếc mắt một cái, ánh mắt nhìn cái thi thể đã lạnh nằm kia lần nữa mở miệng, “Công chúa, Từ công tử tuy rằng bảo hộ bất lực làm cho người bị thương, bất quá thích khách cũng đã bị giết đi, thỉnh công chúa cho hân lấy công chuộc tội.”

Công? Đây thích khách là chính nàng giải quyết, hân làm gì có công lao? Thần Tịch nhìn không được mắt tròn mắt dẹt, nhóm người này thật kỳ lạ a.

Nam nhân lạnh lùng kia vừa mới muốn giết chết nàng, ở trong nước hôn trụ nàng không cho nàng lên bờ, rõ ràng có mục đích khác.

Nhưng là, trước mắt mọi điều nàng còn chưa có rõ ràng, trước đành phải nhẫn nhịn.

Bình ổn một chút nghỉ hoặc cùng phần nộ trong lòng, nàng tận lực làm cho giọng điệu của chính mình có thể trở nên thật bình thản: “Các người đều lui ra ngoài đi, ta muốn một mình một chỗ, đem cửa quan thượng.”

“Công chúa —“

Đầu ngón tay truyền đến đau đớn ngày càng mãnh liệt, khiến cho thanh âm của Thần Tịch cũng trở nên băng lãnh, mắt lạnh đảo qua mọi người: “Lập tức đi ra ngoài, còn có, đem người này kéo xuống cho ta.”

Một tiếng tức giận hạ xuống, tất cả mọi người bèn ly khai, hộ vệ kéo thích khách xuống. Cái kia nam tử lạnh như băng một chữ cũng không nói nghiêm mặt rời đi, cuối cùng rời đi là nam tử ôn hòa kia, hân thuận tiện đóng cửa viện lại.

Thần Tịch lập tức vọt tới bên cạnh cái ao kia, tay lập tức hướng phía ao, ngón tay áp út lập tức chảy ra một ít máu đen, nhiễm đỏ nước, trong ao nguyên bản cá nhỏ đang vui sướng lượn quanh bỗng nhiên thân mình cứng ngắc nổi trên mặt nước.

Đã chết.

Thân thể Thần Tịch nhất thời bị cổ hàn ý bao phủ, thật sự có người muốn hại nàng, là kịch độc.

Ai? Những người này một người nàng cũng không nhận thức, vì sao lại muốn hại nàng

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nàng Là Công Chúa

Edit: Phạm Mai

Sống hai mươi mấy năm, nàng tuy không phải là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nhưng là nhân duyên cũng không có sai, ngày xưa không oán ai, ngày gần đây không kết thù, là một người bình thường của xã hội.

Trừ bỏ nàng, mẫu thân của nàng là người duy nhất rõ ràng năng lực của nàng, mẫu thân nàng thế nhưng đối với người nữ nhi là nàng không hề quan tâm, còn phụ thân của nàng(CTT), nàng cũng là có ý đồ mà tiếp cận.

Vì tổ chức của mình, nàng có thể trở thành một người lãnh huyết đi tiếp cận phụ thân sau đó mang thai sinh hạ nàng Cung Thần Tịch, lại như thể đem nàng giao cho tổ chức làm vật thí nghiệm. Cuối cùng sau khi biết nàng(CTT) có ý định đào tẩu, bọn họ liền có ý làm cho nàng(CTT) chết.

Thuốc nổ sau đó còn dùng kịch độc sao? Bọn họ đúng là để mắt tới nàng a. Như vậy lo lắng nàng không chết sao?

Sau khi máu độc từ ngón áp út chảy ra, Thần Tịch suy sụp ngồi ở bên cạnh bờ hồ, đến cuối cùng. ...

“A--.”

Một tiếng hét chói tai từ cổ họng của nàng bay ra, Thần Tịch nhìn đến hình ảnh trong nước phản chiếu, một người nữ nhân có mái tóc dài màu đỏ, đôi mắt màu lam. ... Ai vậy? Nàng?

Không, không, cũng không phải nàng, nàng là tiêu chuẩn của người Trung Quốc, tóc đen mắt đen nha.

Nhìn liếc mắt thăm dò một cái, hình ảnh trong nước vẫn như trước là cái nữ tử tóc đỏ cùng đôi con ngươi màu lam tuyệt đẹp, khuôn mặt khí chất, mặt trái xoan, mũi lá liễu, môi thanh tú, miệng anh đào nhỏ nhắn. ...

Nha!

Không phải là khuôn mặt có vấn đề, vấn đề là vì sao khuôn mặt của nàng lại biến đổi?

Thần Tịch dùng nước cố gắng chà lau khuôn mặt của mình, chà nhiều lần nhưng là vẫn thế, khuôn mặt không hề thay đổi, tóc cũng không phải nhuộm màu mà là màu tự nhiên.

A—

Sao lại thế này? Thần Tịch trong lòng thấp thóm lo âu đứng lên, này đến tột cùng là làm sao?

Xụi lơ ngã trên nền cỏ, nàng quyết định ngủ một giấc, có lẽ đây là mộng, khi tỉnh lại mọi thứ sẽ trở về với sự thật.

Khi nàng vừa mới nhắm mắt, có một khuôn mặt cùng hình ảnh nàng nhìn vào trong nước giống nhau như đúc xuất hiện, nàng đối với Thần Tịch sâu kín nói: “Bản cung phải đi, về sau ngươi liền thay thế bản cung sống sót. Bản cung là Xích Dương công chúa, là công chúa cao quý nhất của Nhai Nữ quốc. Cho nên người muốn hại ta cũng rất nhiều.”

“Vậy ngươi liền phản kích bọn họ không phải được rồi sao, dù sao không phải quyền lực của ngươi rất lớn sao?”

Nữ tử sâu kín nhìn nàng, “Bản cung không được, đây là ý trời đi, bản cung chung qui vẫn luôn trốn tránh, sau này, bản cung hết thầy đều giao cho ngươi. Như thấy bản cung cũng sẽ thay thế ngươi ở bên kia thế giới hảo hảo sống sót.”

Ôi chao? Cái gì vậy chứ? Thay thế nàng?

“Này uy – chậm đã, cái gì ngươi thay thế ta? Ta không muốn.”

“Kia cũng không có biện pháp, ngươi đã đến đây rồi, mà bản cung cũng đã thay thế thân thể của ngươi, hiện tại bất quá là do bản cung tâm còn vương bản cho nên mới báo mộng cho ngươi thôi, ngươi nhất định phải chiều cố thật tốt tỷ tỷ của bản cung, nàng tương lai sẽ là Nữ hoàng tốt.”

A?

Phò tá nữ hoàng, nàng không muốn làm, nàng muốn về xã hội hiện đại tự do, mới không cần cái gì Nữ hoàng, công chúa, xã hội người khác nắm quyền đầu.

“Ngươi yên tâm, thù hận của ngươi tại thế giới kia bản cung sẽ giúp ngươi báo, đây là số mệnh mang bản cung đến, chỉ có thể làm phiền ngươi từ nay về sau, hảo hảo phụ trợ cho tỷ tỷ của ta. Chúng ta cùng nhau hỗ trợ cho nhau một đời một kiếp.

“Không cần, ta không cần ở lại nơi này.” Thần Tịch ngồi xuống nghĩ giữ lấy bóng dáng kia, nhưng là nàng quá mức kích động.

Phù phù. ...

Một tiếng nước chảy, Thần Tịch nhất thời do bị lạnh mà tỉnh lại, giãy dụa đứng lên, nàng tựa vào bên hồ “Giữ chứ, đây là cái ác mộng gì a?”

Ôi chao, ác mộng?

Nàng tỉnh?

Thần Tịch vô số lần nói chính mình nhất định phải thanh tỉnh, nàng không thể thừa nhận được truyện không vui này, nàng xuyên qua.

“Công chúa, ngươi không sao chứ?”

Hé ra là khuôn mặt như ngọc xuất hiện ở trước mặt nàng, Thần Tịch nhớ rõ đây là cái kia mỹ nam tử ôn nhu như ngọc, bất quá, nàng giờ phút này không có tâm tình thương thức mỹ nam, tức giận nói: “Không có chuyện gì, ngươi như thế nào vào được đây?”

“Ta lo lắng công chúa nên không dám đi xa, vẫn luôn đứng ngoài cửa...”

“Nhìn lên ta?” Thần Tịch nhìn hấn theo dõi biểu cảm của hấn.

Mĩ nam cười cười lắc đầu, “Không dám, công chúa suy nghĩ nhiều.” Thần Tịch theo trong nước đứng lên vẩy vẩy quần áo, giọt nước văng đến trên người nữ nam, nữ nam lắc lắc đầu, “Công chúa, vẫn là người nhanh ra lệnh làm cho nha hoàng hậu hạ người thay quần áo đi. Vết thương trên cánh tay cũng nên xử lí mới được.”

“Ân, cũng tốt, người giúp ta kêu các nàng vào đi.”

Mĩ nam từ nhà nhận nhìn nàng, muốn nói lại thôi

“Làm sao vậy?”

“Công chúa, Hoàng Phủ công tử vừa rồi mới phái người truyền tin, nói là quân vụ bận rộn, khả năng trong vòng một tháng đều không thể hồi phủ vấn an công chúa.”

Hoàng Phủ công tử? Ai a?

Thần Tịch tùy ý vẩy vẩy tay, “Được rồi, đã biết, mau tìm người chuẩn bị nước ấm cho ta tắm rửa đi.”

Đúng rồi, trong ao này cá bị độc chết, phải xử lý mới được. Thần Tịch lại kêu nữ nam mới vừa vào cửa, “Này, cái kia, người giúp ta làm một chuyện đi.”

Mĩ nam quay đầu có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái, “Công chúa muốn cho Tuấn Thần làm cái gì chỉ cần trực tiếp phân phó là được, không cần khách khí.”

Nguyên lai hấn gọi là Tuấn Thần. Trưởng thành như vậy nữ nhận, tên cũng không sai lắm. Thần Tịch khẽ cười cười, “Người làm cho ta một đồng lửa đi, ngay bên cạnh cái ao kia.”

Tuấn Thần tuy rằng khó hiểu nhưng vẫn làm theo, sau khi nhóm lửa hấn nhìn Thần Tịch một cái, “Này con cá đều đã chết, người không bằng giúp ta bắt chúng lên sau đó nướng chúng đi.”

Nướng những con cá đó coi như tiêu hủy chứng cứ vừa rồi nàng làm đi.

Ngạch, nữ nam trên mặt rơi xuống mấy hắc tuyến, bất quá nhưng vẫn là nhận mệnh.

Thần Tịch sau khi sai xong nữ nam làm việc cho nàng kêu người cấp nước ấm cho nàng tắm

Ai, xuyên qua cũng không làm cho nàng thoải mái một chút đi.

Thần Tịch phát hiện nha đầu đến hầu hạ mình vẫn luôn nom nớp lo sợ, hình như rất là sợ nàng. Không khỏi oán thầm có phải hay không thân thể này trước kia đối với người khác rất hà khắc, tạo thành tâm lí sợ hãi cho cấp dưới.

“Tốt lắm, các người đi ra ngoài cửa chờ, ta tự mình tắm là tốt rồi.” Thần Tịch một bên thử nước một bên phái nha hoàn rời đi, nàng cũng không thích bị người khác hầu hạ mình tắm.

Rửa mặt chải đầu một phen, cảm giác thân thể tốt hơn nhiều, đại khái thân thể này độc tố nàng cũng hiểu rõ, Thần Tịch bản thân không có gì nổi bật nhưng nàng trời sinh có thể chất mãnh mẽ, mang vào mình có thể tự chữa khỏi. Làm cho độc tố tích lũy trong thân thể thời điểm, ngón áp út của nàng hiện ra màu sắc khác lạ, phóng tới trong nước, sau đó nàng lại có thể sinh long hoạt hổ.

Đương nhiên, đây không phải là bí mật lớn nhất của nàng, ở sâu bên trong linh hồn của nàng, còn có một cái bí mật rất lớn, dù là bất kì ai cũng không thể nói, bằng không, nàng sẽ bị người khác bắt đi để làm vật thí nghiệm.

Kiếp trước, mẫu thân của nàng là một nhà sinh vật học, thích nghiên cứu những thứ mới lạ. Mà nàng được chính gia gia của mình nuôi lớn, quyết không được để cho người khác biết bí mật của nàng, có đôi khi một cái nghiên cứu mới mẻ hấp dẫn sẽ làm mất đi lương tâm của một số người, chính vì thế nàng không hề muốn xuất hiện trong cuộc sống của mẫu thân, nếu không sẽ làm cho huyết thống là quan hệ duy nhất của hai người cũng sẽ bị bẻ gãy.

Mặc vào quần áo, Thần Tịch có điểm buồn rầu, nàng sẽ không thể mặc được quần áo cổ đại rườm rà như thế này, nhứu may suy nghĩ bên phải hướng về phía ngoài cửa hồ, “Tiến vào giúp ta mặc quần áo.”

Quả nhiên nha hoàn nối đuôi nhau mà vào, rất quen thuộc mặc vào quần áo cho nàng, còn thực hoàn thành nhiệm vụ giúp nàng lau khô tóc, chải tóc thật tốt.

“Công chúa, Hoàng Phủ công tử nói không thể trở lại tham gia sinh nhật của người, năm nay sinh nhật còn tổ chức hay không?”

Lại là Hoàng Phủ công tử? Lúc trước Tuấn Thần kia đã nói qua một lần.

A, nguyên lai là ý tứ này, Thần Tịch nhìn chính mình trong gương mỉm cười, “Không – làm đi, làm đơn giản một chút là được rồi.”

Thần Tịch vốn không có tâm tình làm cái yến hội gì, nhưng nàng lo lắng biểu hiện cùng người công chúa thực sự bất đồng sẽ khiến cho người bên ngoài nghi ngờ nên bèn hạ lệnh xuống.

Này vừa mới trong mộng là sự thật sao? Nàng cùng linh hồn của công chúa thế nhưng xuyên qua nhau sao?

“Người yên tâm, lời bản cung đã nói sẽ không bao giờ đổi ý, sau khi chúng ta trao đổi thân thể, ta tự nhiên có năng lực để bảo hộ tốt thân nhân của người, người hãy an tâm thay thế bản cung sống tốt, ta sẽ không phụ kì vọng của người.”

Trong đầu thế nhưng không hiểu ra sao hiện lên câu nói, Thần Tịch trong lòng vừa động, chẳng lẽ ý niệm của công chúa trước còn tồn tại?

“An tâm đi, từ nay về sau, người chính là ta, ta chính là người. Hãy giúp ta tận tâm phụ trợ Hoàng tử, ta sẽ giúp người bảo hộ tốt thân nhân mà người yêu thương.”

Lưu lại những lời nói, ngay sau đó Thần Tịch không còn nghe được bất kì hồi âm nào nữa. Bất quá nàng lại tin tưởng lời nói của nữ tử kia, nàng thật sự có thể thay nàng bảo hộ tốt cho thân hữu chính mình.

“Công chúa?”

Thần Tịch theo tiếng gọi của nha hoàn mà bừng tỉnh trong suy nghĩ, thấy trong mắt nha hoàn hiện lên ngạc nhiên, chẳng lẽ cái kia Hoàng Phủ công tử không đến công chúa sẽ không tổ chức sinh nhật.

Thiết, có cần phải vậy không?

“Công chúa muốn cho công tử nào chủ trì công việc của yến hội?”

Công tử? Chẳng lẽ có nhiều cái công tử sao? Thần Tịch nhíu mày, nha hoàn nghĩ nàng không vui bèn lên tiếng nói, “Nếu không làm cho Tam công tử chủ trì tốt lắm, Tam công tử kinh nghiệm nhiều, khẳng định năm nay có thể khiến cho người vừa lòng.”

Tam công tử là ai a?

Thần Tịch lắc đầu, “Kêu Tuấn Thần làm đi, vừa mới hần đối với ta không sai, liền cho hần làm đi.”

Nha hoàn kinh ngạc nhìn nàng, “Công chúa, người muốn kêu Ngũ công tử phụ trách?”

Ngũ công tử? Chẳng lẽ nữ nam Tuấn Thần kia là đứng hạng thứ năm sao? Thần Tịch lắc đầu, dứt bỏ tạp niệm, mặc kệ đi, trước cứ ứng phó đã có gì nói sau, “Àn, liền hần đi.”

“Nhưng là, Ngũ công tử chưa từng chủ trì qua yến hội, hơn nữa ngũ công tử cả ngày chỉ là đọc sách. ... Chỉ sợ không thể làm tốt được thọ yến của công chúa.”

Ách, thật phiền toái a, bất quá chỉ là cái sinh nhật, ăn ngon hơn không phải được rồi sao.

Không được, nàng nên tìm hiểu một chút những người bên mình nha. Thần Tịch xem cái nha hoàn trước mắt này liếc mắt một cái, nhẹ giọng hỏi: “Cho tới nay người ta tín nhiệm nhất là ai?”

“Đương nhiên là Hoàng Phủ công tử.” Nha hoàn tram miệng một lời nói.

Lại là Hoàng Phủ công tử? Hoàng Phủ công tử là người nào? Thần Tịch cân nhắc lại mở miệng một lần nữa hỏi: “Ta nói là thị nữ bên cạnh ta, nha hoàn a, ai là người ta tín nhiệm nhất?”

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, sau nửa ngày một cái mang theo sợ hãi nói ra: “Hồi công chúa, người công chúa tín nhiệm vẫn là Nhậm Di tỷ tỷ, nhưng là, Nhậm Di tỷ tỷ hôm trước bởi vì chộc giận công chúa nên bị đầy xuống sài phòng.”

Ngạch.

Nàng là mụ la sát sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sáu Cái Công Tử Sáu Cái Phu

Edit: Thủy_Nguyệt

Beat: Phạm Mai

Thần Tịch than nhẹ một tiếng rồi đứng dậy. Thấy vậy, nha hoàn vội vàng ngồi xổm xuống nói: "Công chúa, người còn chưa có mang giày! "

Nghe vậy, Thần Tịch liền xoay người lấy giày của mình mang vào. Xong xuôi, nàng nói với nha hoàn kia: "Mang ta đi sai phòng nhìn xem một lát! "

"Dạ, Nô tỳ tuân mệnh!" Bộ dáng nha hoàn kia tựa hồ thật cao hứng khi nghe Thần Tịch nói vậy. Bất quá nàng ta vẫn giữ vẻ như trước, không dám nhiều lời nói cái gì khác.

Thần Tịch đi theo nha hoàn đến một cái tiểu viện. Nhìn tiểu viện trước mắt, trong lòng thầm than: "Sai phòng của phủ công chúa thật không nhỏ a!"

Đứng ở cửa viện nhìn vào, Thần Tịch thấy trong viện một nha hoàn khoảng mười tuổi đang cố gắng chẻ củi. Mặc dù trên mặt nha hoàn đó mồ hôi rơi lã chã nhưng nàng vẫn kiên trì ngồi chăm chỉ làm việc. Tựa hồ nàng không hề có một chút oán giận nào về tình trạng hiện tại của mình vậy.

Thần Tịch chậm rãi đi qua. Đây chính là nha hoàn mà Xích Dương công chúa tín nhiệm a?

Đến thời điểm còn cách nha hoàn ước chừng ba thước Thần Tịch dừng lại cước bộ của chính mình, yên lặng nhìn nha hoàn kia. Cảm nhận được có người đang tới gần, tưởng là người giúp việc của phòng bếp đến sai phòng lấy củi, nha hoàn kia không có ngần đầu lên, nói: "củi đây đã chẻ xong rồi!"

Nói xong, không thấy có tiếng đối phương đáp lại nàng mới nghi hoặc ngược lên nhìn một chút.

Loảng xoảng! Nhậm Di kinh ngạc làm rơi cả búa trong tay xuống đất, vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến công chúa. Công chúa -- "

"Miễn lễ, đứng lên đi!" Thần Tịch thực sự chán ghét cái kiểu quỳ quỵ lạy bái ở nơi này.

"Tạ công chúa, công chúa cảnh vàng lá ngọc sao có thể đến chỗ này, có cái gì người cứ phân phó các nàng chuyển lời đến là được." Nhậm Di đứng dậy, xong lại không nhận được lời nhai một câu.

Một câu oán giận này của Nhậm Di làm Thần Tịch phát hiện ra một chuyện thật. Thì ra nha hoàn này không như những người khác đều sợ nàng. Thậm chí, trong mắt của nàng giống như đã đem công chúa trở thành một đứa nhỏ không hiểu chuyện.

Thần Tịch khẽ mỉm cười "Nhậm Di, thật vất vả cho ngươi!"

Nhậm Di nghe vậy ngẩn ra, lập tức cúi đầu đáp "Không khổ, chỉ cần là ở phủ công chúa, mặc kệ ở đâu đều là hầu hạ cho công chúa."

"Được rồi, theo ta đi đi, không cần tiếp tục ở lại sai phòng nữa, nơi này không thích hợp với ngươi."

Khóe mắt Nhậm Di tựa hồ ươn ướt. Đây là lần đầu tiên công chúa tự mình tới thả nàng!

Sau khi rửa mặt chải đầu, Nhậm Di trông cũng chỉnh tề đẹp mắt hơn, là một giai nhân thanh tú.

Đuổi hết những người khác ra ngoài, trong sân phòng công chúa lúc này cũng chỉ còn có hai người các nàng. Thần Tịch bảo Nhậm Di ngồi xuống song Nhậm Di luôn giữ vững lễ tiết chủ tớ nên hết mực từ chối, không dám ngồi.

"Công chúa, có phải Hoàng Phủ công tử lần này lại viết thư nói không thể về đúng thời gian tham gia tiệc sinh thần của người?"

"Đúng vậy!"

Nhậm Di có chút tức giận "Công chúa, người không thể cứ mãi dung túng cho Hoàng Phủ công tử như thế được. Người đã ban cho hắn vô số vinh quang, nhưng là, trong lòng hắn đâu có đặt người ở vị trí thứ nhất."

Ồi chao! Nói như vậy là vị công chúa này bình thường đều nhất mực yêu thích cái vị Hoàng Phủ công tử gì đó sao? Thần Tịch thầm nghĩ trong lòng.

Nhậm Di lại nói tiếp: "Công chúa, người đã có sáu vị công tử tướng mạo và tài hoa xuất chúng trong phủ rồi, Hoàng Phủ Cảnh Hạo không có tâm ý với người thì người cũng đừng để ý đến hắn làm gì nữa!"

Sáu vị công tử là có ý tứ gì a? Thần Tịch nhanh chóng lục lại trí nhớ trong đầu. Nàng kiếp trước cũng là một kẻ thích chửi cháp, xem tiểu thuyết cũng chính là sở thích lớn nhất của nàng. Các loại tiểu thuyết xuyên không ngôn tình linh tinh nàng cũng đã xem qua không ít. Nhưng chính nàng cũng không ngờ rằng có ngày chính mình cũng xuyên qua.

Ha ha.... Theo như Nhậm Di nói sẽ không phải là cái thể xác công chúa này đã có sáu cái tình nhân rồi đi? Thần Tịch nuốt nuốt nước miếng "Cái kia, Nhậm Di a, sáu vị công tử...ý ngươi là chỉ..."

"Công chúa, người đừng che giấu, Hoàng Phủ Cảnh Hạo chính là không có đem người ghi tạc ở trong lòng, cho nên nô tỳ mới vẫn luôn khuyên người từ bỏ hắn đi. Người xem, Đại công tử túc trí đa mưu, Nhị công tử khoan dung ôn trọng, Tam công tử khéo léo, Tứ công tử lãnh khốc ngông nghênh, Ngũ công tử nhã nhặn ôn nhuận, Lục công tử về mặt ưu thương khiến người thương tiếc... Luận dung mạo, có người nào không phải nhân trung long phượng

Mỗi người một tính cách, một tài hoa xuất chúng riêng. Công chúa hà cứ gì cứ phải chấp nhất cái vị Hoàng Phủ công tử tự cho là đúng kia? Nếu công chúa cảm thấy mấy vị công tử trong lời nô tỳ vừa nói chưa đủ, người có thể phân phó đám thuộc hạ tổ chức tuyển chọn thêm vài vị công tử xuất sắc khác vào phủ để hầu hạ người, nam nhân của công chúa đâu nhất thiết cứ phải cần có hấn chứ? "

Ngạch!

Thật là một nha hoàn bưng hấn a!

Nghe ý tứ này của Nhậm Di nương không phải trở thành vị công chúa giống với Sơn Âm công chúa gì gì đó sao: nam sùng vô số, có thể so sánh với hậu cung phi tần của Hoàng đế a!

"Công chúa, người nghe lời khuyên của nô tỳ, từ bỏ Hoàng Phủ công tử đi a!" Nhậm Di thao thao bất tuyệt, vừa khuyên Thần Tịch vừa nói ra suy nghĩ của mình.

Thần Tịch nhìn nàng, trong ánh mắt đều là thật tâm thật ý. Ánh mắt như vậy khiến nàng có cảm giác hình như trước đây, tỳ tỳ nàng cũng đã từng lôi kéo nàng nói!" Muội muội, từ bỏ đi, đừng đi theo mẫu thân tìm kiếm tình thương nữa, trong mắt của nàng không hề có chúng ta đâu! Đi theo nàng chỉ có đau thương thôi. Không bằng rời xa nàng, ở trong lòng lưu lại một chút tưởng niệm là tốt rồi. "

Ma xui quỷ khiến, Thần Tịch nhẹ gật đầu chậm rãi nói: "Hảo, ta sẽ từ bỏ hấn."

Thấy nàng như vậy, Nhậm Di trừng mắt lớn nhìn nàng. Rồi như không nén nổi sự kích động, nàng ôm chầm lấy Thần Tịch "Công chúa, cuối cùng người cũng đã nghĩ thông suốt! Thật tốt quá, chỉ cần công chúa thông suốt từ bỏ thì dù có chọc giận người khiến nô tỳ ngày ngày phải chèn cùi nô tỳ cũng quyết không oán hận!" Nhậm Di cúi đầu, trên sắc mặt vui mừng có hiện lên một tia khác thường trong mắt mà Thần Tịch không có phát hiện.

Ai! Cái gì Hoàng Phủ công tử chứ, nàng đâu có biết. Vậy buông tay từ bỏ với không buông tay từ bỏ với nàng có gì khác nhau đâu chứ?

Bất quá, nàng thật đúng là đối với tên kia có chút tò mò.

Nhân khi Nhậm Di đang cao hứng, Thần Tịch liền ở bên nói một vài lời khách sáo gợi cho Nhậm Di nói một ít chuyện xưa, tỏ ý muốn từ bỏ Hoàng Phủ công tử. Nhưng làm thế nào để từ bỏ? Hắc hắc! Chính là từng bước làm cho Nhậm Di kể lại chuyện tình của các vị công tử a!

Nhờ sự trợ giúp của Nhậm Di, đến hơn nửa đêm Thần Tịch cũng đã hiểu rõ về tình cảnh hiện tại của mình.

Thời đại mà nàng đang đến là một thời đại khác, không hề tồn tại trong lịch sử. Nơi nàng đến là một đại lục rộng lớn được gọi là Thánh Tinh đại lục. Hiện tại nàng đang ở Hạ quốc. Thân phận hiện tại của nàng chính là tam công chúa Nhai Nữ quốc, vài năm trước bị đưa tới Hạ quốc làm con tin.

Đương kim Hoàng đế hiện giờ của Hạ quốc là Hạ Thiên Kỳ. Nghe nói hấn đối với nàng cũng là thực tôn trọng.

Còn Nhai Nữ quốc, hiện tại Nữ hoàng chính là mẫu thân của nàng, tỳ tỳ nàng là Thái tử.

Mà thể xác hiện tại của nàng được bà nội- cũng chính là Nhai Nữ tiên hoàng sắc phong làm Xích Dương công chúa. Nguyên do là từ lúc sinh ra nàng đã có mái tóc màu đỏ lửa. Tên đầy đủ của thể xác này là Cung Thần Tịch, cùng tên họ kiếp trước của nàng giống nhau.

Xích Dương công chúa được sở hữu đặc quyền riêng mà các hoàng tử, hoàng nữ khác không được hưởng. Nguyên lai trước khi Nhai Nữ quốc tiên hoàng băng hà, trước mặt Nữ hoàng đương nhiệm và trọng thần triều đình đã hạ di chiếu:" Xích Dương công chúa hiếu tâm, trời đất chứng giám, trăm yêu thương vô cùng. Nhưng Xích Dương nhu nhược, tính tình ôn nhu khiến trăm lo lắng. Sợ rằng sau khi trăm ra đi sẽ bị người khác khi dễ. Bởi vậy, trăm quyết định lưu lại mười vạn tinh binh chuyên bảo hộ bình an cho Xích Dương công chúa ngày sau. Bất luận kẻ nào trên Nhai Nữ quốc cũng không được phép khi dễ."

Cái vị Hoàng Phủ công tử kia cũng chính là do tiên hoàng lựa chọn cấp cho Xích Dương công chúa làm quân sư. Nghe nói hấn là người văn võ song toàn, tài mạo phi phàm.

Cũng không biết tiên hoàng tính xử trí như thế nào mà mười vạn tinh binh kia cũng giao cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo quản lý toàn bộ. Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng chính là người nắm giữ ấn tín, ngày thường thay công chúa chương quản toàn bộ binh lính.

Thần Tịch trong lòng âm thầm oán lão Hoàng đế. Giao cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo quản lý binh lính mà cũng không sợ hấn mang binh tạo phản. Những mười vạn tinh binh đó a!

Mặc dù nói Nhai Nữ quốc tinh binh có một trăm vạn đi. Nhưng một mình Xích Dương công chúa tiện tay liền nắm giữ một phần mười. Nói thế nhân không đo mắt ghen tị cũng là khó a!

Tiếp đến năm năm trước, Hạ quốc cùng Nhai Nữ quốc xảy ra một cuộc đại chiến. Giằng co nhiều ngày mà vẫn bất phân thắng bại, hai nước liền quyết định ký kết minh ước, tổ chức trao đổi con tin có thân phận để tỏ thành ý. Cung Thần Tịch là người được chọn, song hoàng trưởng nữ không muốn muội mình chịu khổ nên xin được đi thay. Nhưng Xích Dương công chúa luôn bảo hộ thân tỳ tỳ làm sao có thể đáp ứng. Vì vậy mà vị Xích Dương công chúa này đã đến đây.

Mà vị Hoàng Phủ công tử kia liền mang theo mười vạn tinh binh đến đóng quân ở biên giới Hạ quốc và Nhai Nữ quốc, gặp được tình huống khẩn cấp liền có thể bảo đảm an toàn cho Cung Thần Tịch. Đương nhiên ngày thường vì việc quản lý quân đội này nên không thể tùy tiện đi vào lãnh thổ của Hạ

quốc.

Thần Tịch nghe xong Nhậm Di giải thích liền có chút nghi hoặc. Bà nội của thể xác này liền như thế nào mà sủng ái Cung Thần Tịnh đến vậy?

Nếu là một công chúa được coi trọng, như thế nào Nữ hoàng lại đưa nàng đi làm con tin đây?

Về phần vài vị công tử kia, cơ bản đều là Nữ hoàng và Thái tử điện hạ lựa chọn rồi cấp cho nàng. Đại khái được biết đến là công tử sinh ra trong gia đình có danh tiếng. Thần Tịch trong lòng khẽ thở dài, chuyện này để sau hãy nghĩ đi!

Vốn nàng còn có oán khí mãnh liệt. Nhưng khi đến đây biết Xích Dương công chúa có thể thay mình sống sót ở hiện đại, hơn nữa còn giúp mình bảo vệ thân nhân, tâm tình của nàng dần chuyển biến tốt. Tuy rằng không thể tự mình báo thù, nhưng đã có người thay thế làm giúp. Như thế cũng tốt! Nàng không bao giờ còn muốn gặp lại người kia nữa.

Bất quá cái vị Tư công tử Tiêu Băng kia nàng phải tìm cơ hội hảo hảo điều tra một phen. Ở trong nước chặn hô hấp của nàng là ý muốn thế nào? Cổ nhân không có khả năng hiểu được phương pháp cứu người bằng hô hấp nhân tạo.

Theo lý, Tiêu Băng trên danh nghĩa chính là một trong các phu quân của nàng, không có khả năng hành hung a? Chẳng lẽ hẳn là bị Xích Dương công chúa ép buộc nên lòng mang oán hận?

Không hiểu, vẫn là không thể hiểu được a

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hai Công Tử Thị Tầm

Edit: Phạm Mai

Beat: Phạm Mai

Sáng sớm hôm sau, Thần Tịch vừa đứng lên thì có nha hoàn đến thông báo, “Công chúa, Ngũ công tử cầu kiến.”

Ngũ công tử không phải là nữ nam nhi nhận ôn hòa kia sao, đêm qua nàng đã muốn biết tên đầy đủ của hắn kêu là Lâm Tuấn Thần, “Cho hắn vào đi.”

Thần Tịch cầm lược vừa chải vừa vuốt sợi tóc của chính mình, nàng không nghĩ làm như vậy phức tạp, đã nghĩ đơn giản một chút. Màu đỏ thật quá nổi bật a, cũng quá gây chú ý, bất quá thực mềm mại, sờ vào thực thoải mái, linh hồn cũ không ngờ bảo dưỡng tóc mình tốt như vậy.

“Công chúa” thanh âm vẫn như trước nhả nhận dễ nghe, bất quá hôm nay giống như mang theo một ít vội vàng xao động,

Thần Tịch nghiêng đầu nhìn hắn một cái, “Sớm a!”

“Ách, công chúa sớm, công chúa, Tuấn Thần tìm ngài là có việc muốn nói.”

“Nghe, nói đi!” Thần Tịch một bên chải tóc của mình, một bên trả lời.

Lâm Tuấn Thần rồi rắm một hồi rồi lại dứt khoát nói: “Công chúa, ta nghe nói ngài muốn cho ta chủ sự thợ yến năm nay?”

“Đúng vậy, làm sao vậy, ngài không muốn giúp ta?” Thần Tịch cầm cây lược gỗ tiếp tục chải, nàng muốn để một ít tóc hai bên là tốt rồi,

Rất cục, chải tốt lắm, Thần Tịch nhìn nhìn thấy cứ tùy tiện để thế này là tốt lắm rồi, đem Lâm Tuấn Thần lôi đến, hắn ngơ ngác nhìn người mặt hướng lên trời Xích Dương công chúa, “Công chúa.....”

“Thế nào? Tóc ta đẹp đi?” Thần Tịch có chút đắc ý hỏi, nàng xem nàng trong gương, nàng nhưng là rất đắc ý, khuôn mặt trở nên tú lệ, tuy rằng không phải tuyệt mỹ, nhưng là nàng cũng không theo đuổi tuyệt mỹ hoàn hảo, thật đẹp ngược lại cảm thấy không tốt.

Lâm Tuấn Thần làm đứng không biết nên nói cái gì, thật lâu sau hắn mới tìm trở về thanh âm của chính mình, “Rất..... Rất mới mẻ.”

“Hi hi, ta cũng thấy như thế!” Thần Tịch cười tủm tỉm rồi mang giấy vào, “Tốt lắm, đi, đi ra trong viện nói chuyện đi!”

Lâm Tuấn Thần ngoan ngoãn đi theo phía sau nàng, cảm giác hôm nay Xích Dương công chúa giống như không giống với dĩ vãng!

Trước kia trong lời nói, Xích Dương công chúa là tuyệt đối sẽ không hỏi ý của người khác.

“Ngồi đi!” Thần Tịch nhìn điểm tâm trên bàn thạch thực vừa lòng, uống trước một ly nước cho thanh giọng, sau đó bắt đầu nhấm nháp điểm tâm của cô đại.

Ân, thật sự là tư vị không sai!

“Công chúa, ta là muốn nói ngươi có thể cho Tam công tử chủ sự thọ yến của ngươi không? Kinh nghiệm của hần nhiều.”

“Không cần, ta đã nghĩ cho ngươi làm, làm được càng đơn giản càng tốt.”

Lâm Tuấn Thần mi dài nhú lại, như thế nào đơn giản đây? Tiệc sinh nhật Xích Dương công chúa hàng năm dù có đơn giản cũng là có không ít khách đến, bàn ngồi ít nhất muốn mười mấy cái..... Ít nhất phải dùng hai cái sân đến tổ chức yến tiệc.

Thần Tịch ăn ăn kinh hô đứng lên, “Đứng rồi, ta nghĩ, ta muốn ăn mì thọ! Tuấn Thần, ngươi chuẩn bị mì thọ cho ta đi.”

A?

Lâm Tuấn Thần rất kinh ngạc, không biết nên trả lời nàng như thế nào.

“Công chúa --” Nhậm Di bùng một chén cháo xuất hiện, thấp giọng khuyên nhủ: “Công chúa, nô tỳ cảm thấy Ngũ công tử nói cũng có đạo lý, ngươi không bằng liền đòi Tam công tử tổ chức yến thọ đi!”

Thần Tịch đối với hai người bọn họ liếc mắt một cái, bất quá là ăn cái mì thọ thôi, bắt buộc phải quan trọng người nào chuẩn bị sao? “Được rồi, ai cũng không dung, phiền toái, đến lúc đó ta chính mình chuẩn bị.”

A? Lâm Tuấn Thần cùng Nhậm Di tròn tròn mắt, công chúa đây là vì sinh khí nên nói đi?

Phía sau bảo vệ cửa xuất hiện đánh gãy bọn họ nói chuyện, “Công chúa, ngoài cửa phủ công chúa đến đây hai nữ nhân, nói là thân nhân của Lục công tử, muốn gặp Lục công tử, công chúa người xem.....”

Thị vệ biểu tình tựa hồ nghe thật khó xử, Thần Tịch không hiểu lí do vì sao, gặp cái thân thích mà thôi, loại chuyện này hỏi nàng làm cái gì a? Vẫy vẫy tay tùy ý nói: “Vậy làm cho bọn họ đi gặp Lục công tử đi.”

Thị vệ nghe vậy rất là kinh ngạc, nửa ngày mới hoàn hồn đi ra ngoài làm việc.

“Công chúa, ngươi không phải luôn luôn không thích vài vị công tử cùng nữ nhân khác tiếp cận sao?” Nhậm Di là người đầu tiên hỏi ra nghi vấn của chính mình.

Thì ra là thế! Thần Tịch đuổi thân người, “Trước khác nay khác thôi, ta hiện tại không như lúc trước đã thay đổi suy nghĩ, Nhậm Di, ngươi không phải nói nen buông tha một số người sao, ta chỉ muốn thả một số người muốn tự do thôi, phải nghĩ biện pháp thay đổi chính mình!”

Ngạch, Nhậm Di sắc mặt nhất thời cổ quái đứng lên, công chúa sẽ không là bị Hoàng Phủ Cảnh Hạo làm cho sinh khí dẫn đến hồ đồ đi? Nàng là hy vọng công chúa buông tha cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo không sai, nhưng là, cũng không phải muốn nàng buông tha cho vài vị công tử trong phủ a.

Nhậm Di tận tình khuyên bảo nói: “Công chúa, Hoàng Phủ công tử là trường hợp khác, ngươi đừng để ý tới hần là được, công tử khác cũng là không nhất thiết cần buông tha !”

Thần Tịch có chút không hiểu nhìn nha hoàn trước mặt này, chỉ khuyên nàng buông tha cho cái kia cái gì Hoàng Phủ công tử? Nha đầu kia liền như vậy trung tâm? Thật sao?

“Công chúa, đêm nay nên tuyển công tử nào thị tẩm? Nếu quyết định hãy nên sớm thông tri bọn họ, miễn cho không biết sự tình vài vị công tử đi ra ngoài làm việc về trễ làm cho công chúa ngươi đợi lâu.”

Phốc --

Thần Tịch miệng nước trà đột nhiên thẳng tắp một đường phun đi ra, thị tẩm?

Nàng?

Làm sao có thể a!

Vừa định cự tuyệt, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua hôm qua cái kia khuôn mặt -- Tiêu Băng, lạnh như vậy khốc nam nhân cư nhiên cũng là phu thị của Xích Dương công chúa. Thật sự là quý dị, không bằng liền cho hần một cơ hội, thử xem hần có phải là thật sự muốn giết nàng?

Thần Tịch nghĩ nghĩ chậm rãi nói: “Như vậy, khiến cho Tứ công tử cùng Ngũ công tử tiến đến thị tẩm đi!”

A? Nhậm Di há hốc mồm, hai người cùng nhau?

Gặp Xích Dương công chúa sắc mặt như thường, Nhậm Di cũng không dám mở miệng nói cái gì, công chúa muốn vài người thị tẩm kia đều là quyền lực

của công chúa, nàng nói nhiều thì cũng chỉ chọc công chúa phiền chán. Chỉ cần công chúa không quát lấy Hoàng Phủ công tử..... Vậy đủ!

Nhậm Di nghĩ đến nam tử khí chất phi phàm kia, tâm nhin không được mơ mộng bay lên, người đó giống như thần vậy.

Thần Tịch thoáng nhìn nàng bộ dáng xuất thần, thần thái rất giống tiểu nữ sinh tư xuân, nàng suy nghĩ đến ai vậy?

“Nhậm Di, ngươi cảm thấy Hoàng Phủ công tử làm người thế nào?”

Nhậm Di cả kinh, nhìn Thần Tịch, sắc mặt thật cẩn thận nói: “Nô tỳ cảm thấy Hoàng Phủ công tử mặc dù tốt, nhưng đối công chúa lại không hề có tư tâm, làm thuộc hạ thì tốt lắm, muốn thành phu thê của công chúa thì lại không thích hợp.”

Nga? Xem ra nàng không phải thực chán ghét Hoàng Phủ trướng tôm thôi! Thần Tịch khõe môi gọi lên một chút thần nhiên tươi cười, không biết là cười nhạo chính mình hay là cười nhạo những người bên cạnh kia.

.....

Tiêu Băng cùng Lâm Tuấn Thần thời điểm nghe nói đêm nay muốn cùng nhau thị tẩm, hai người sắc mặt đều âm trầm rất nhiều. Những công tử khác cũng có vẻ có chút ngốc lăng, công chúa muốn chơi trò chơi mới sao?

Nha hoàn truyền lời cảm giác mặt có chút phát hồng, sợ hãi, nói xong liền chạy nhanh đi.

“Tứ ca, xem ra ngươi làm công chúa tức giận!” Lục công tử Hứa Phi Sương vẻ mặt u buồn nói xong, nhìn về phía Lâm Tuấn Thần ánh mắt lại mang theo hai phần ưu tư.

Lâm Tuấn Thần mỉm cười: “Không ngại, công chúa đều chịu được, chúng ta đại nam nhân như thế nào có thể bại bởi nàng?” Lời tuy như thế, nhưng ai cũng có thể đều nghe ra hần nói chuyện giọng điệu là nghiêng răng nghiêng lợi, hoàn toàn không phải bộ dáng bình tĩnh.

Tiêu Băng lãnh lãnh ngồi, uống trà, trong đầu quanh quẩn một màn hôm qua kia, vốn nàng đã muốn tắt thở, lại bỗng nhiên tỉnh lại, chẳng lẽ thật sự là người xấu nên lâu thọ lâu, tai họa sống ngàn năm?

Kìa một khác, ánh mắt của nàng là phần nộ, còn có một loại cảm giác xa lạ mà hần xem không hiểu.

Nếu nàng muốn chơi, hần liền chơi cùng đi, có lẽ sau khi thị tẩm có thể phát hiện điều gì mới.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Như Thế Thị Tẩm

Edit: Thủy_Nguyệt

Đêm đến, sau khi dùng bữa xong xuôi, Thần Tịch liền cho người truyền hai người Tứ công tử và Ngũ công tử cùng nhau vào phòng thị tẩm.

Thấy hai vị công tử bước vào, bọn nha hoàn trong phòng vội vàng lui ra ngoài. Công chúa luôn không thích có người ngoài quấy rầy nàng vào ban đêm.

Tối nay chỉ sợ là càng thêm điên cuồng!

Công chúa tựa hồ là càng ngày càng tà ác a!

Bọn nha hoàn phía bên ngoài lặng lẽ nhìn nhau, tỏ vẻ thông suốt nhìn vào trong phòng, trong lòng thầm cảm thấy bị ai thay cho hai vị công tử.

Trong phòng, Thần Tịch ngồi yên lặng ở trên giường chờ bọn họ. Nhìn hai người một trắng một đen, một lạnh lùng một ấm áp tiêu sái bước vào thầm cảm thấy hai người này hết sức lóa mắt.

Lâm Tuấn Thần ngồi ở bên giường khẽ liếc nhìn nữ tử đang ngồi trên giường một cái. Tối nay, nàng chỉ mặc duy nhất một kiện áo ngủ rộng thùng thình màu hồng phấn, liếc nhìn hai người bọn họ một cái. Ánh mắt nàng nhìn bọn họ giống như đang chờ đợi một cuộc săn bắn sắp bắt đầu...

Ngạch! Hần vì sao lại nhìn nàng lại liền tưởng tới người thợ săn chứ? Khẽ lắc lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ linh tinh, hần nhẹ giọng cất tiếng: " Công chúa, muốn đi ngủ sao?"

Thần Tịch nhìn hai vị nữ nam trước mắt mỉm cười, vẫy tay: " Khoan đã, đêm còn dài, trước hãy uống chút rượu. Rượu sẽ giúp không khí thả lỏng hơn."

Oanh-----

Cả hai vị mỹ nam đều bất giác đỏ mặt trước lời nói của Thần Tịch. Ngay cả kẻ bình thường lạnh lùng như Tiêu Băng cũng nhìn không được trước không khí và lời nói mập mờ, ám muội như vậy, trong đáy mắt hiện nên sự khinh bỉ dễ thấy. Hắn ngồi xuống bên cạnh Tuấn Thần. Thần Tịch rót ra ly rượu nào hắn liền uống cạn. Hắn thà uống rượu hết đêm cũng còn tốt hơn là phải chạm vào nàng!

Thần Tịch nhìn hai bọn họ không hề cự tuyệt bất kỳ ly rượu nào, tâm tình cũng trở nên vui vẻ, nàng tự mình tiếp tục rót rượu, một ly lại một ly.... ..

Hơn một canh giờ đã trôi qua, bọn họ vẫn không làm cái gì khác ngoài ngồi uống rượu.

Nhìn hai cái mỹ nam đều có dấu hiệu đã say, Thần Tịch thật cao hứng, "Các người cảm giác thế nào?"

Lâm Tuấn Thần trước mắt đã phủ một tầng sương mù, nhìn nàng đút quăng nói: "Hoàn hảo, ách....công chúa.....nên nghỉ ngơi...."

Tiêu Băng vẫn là ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng, đáy mắt lóe ra một loại ánh sáng. Nàng nhìn hắn cũng không phát hiện có gì bất đồng, lại nhìn thấy sắc mặt hồng hồng chứng tỏ cả hai đều thật sự đã say, nàng mỉm cười nói: "tốt lắm, lên giường nghỉ ngơi đi!"

Nói xong liền đứng lên giúp hai người bọn họ lên giường, lại đồng thời giúp bọn họ thoát y phục.

Tiêu Băng mặc dù say, song hắn cũng nắm bắt rất nhanh tình hình hiện tại của mình. Nhìn hành vi của Thần Tịch, lông mi hắn hơi hơi chớp động, thẳm thẳm: vô si!

Nhưng là, sau khi thoát đi hai cái áo khoác của bọn họ, Xích Dương công chúa cũng liền dừng lại, không có làm thêm bất kì động tác nào nữa.

Thần Tịch nhìn hai nam nhân mềm nhũn ở trên giường, thở dài: "Thế gian thật hiếm người ngàn chén không say a!"

Giường của Xích Dương công chúa rất lớn, ước chừng dài rộng ba thước, cho dù ba người nằm vẫn còn dư dả. Thần Tịch để cho Tuấn Thần nằm vào phía trong cùng, rồi đi đến bên cạnh Tiêu Băng. Nhìn khuôn mặt lạnh lùng cương nghị của hắn, nàng thấp giọng thì thầm: "Người hôm qua hẳn là muốn giết ta đi?"

Lời này của Thần Tịch khiến tâm Tiêu Băng không nhìn được một phen hoảng hốt. Nếu không phải hắn đủ trấn định, chi sợ là đã để lộ ra sơ hở. Hắn chưa kịp nói gì lại nghe Thần Tịch cười khẽ một tiếng: "Người muốn giết ta không ít đâu, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này luôn có như vậy một số người muốn ta chết..."

Lời này nghe thật không thoải mái a! Nghe giống như là người khác thực có lỗi với nàng. Rõ ràng là chính nàng xứng đáng!

Bỗng nhiên Thần Tịch sờ sờ cái trán của hắn: "Di, có điểm nóng, chẳng lẽ phát sốt? Không có khả năng a, uống chút rượu còn có thể đủ phát sốt? Chẳng lẽ là hôm qua rơi xuống nước..... Thiết, ta một cái nữ tử còn không bị cảm mạo, người một cái nam nhân như vậy còn muốn yếu ớt hơn cả ta!

Tiêu Băng chán nản không muốn tiếp tục nghe tiếp, làm bộ xoay người, vươn một cái cánh tay liền đem Thần Tịch áp đảo ở trên giường, nằm ở bên cạnh người hắn: "Công chúa..... .."

Ba-----

Thần Tịch theo bản năng vung tay qua, trên mặt Tiêu Băng để lại rõ ràng năm vết ngón tay...

Tiêu Băng trong nháy mắt không nhúc nhích, hắn ngây dại, Xích Dương công chúa cư nhiên đánh hắn, là một cái tát!

Này đủ để chọc giận đến hắn!

"Sắc lang, ăn no uống say rồi còn muốn ám giương! Hừ, bốn cô nương mới không có nhân tình cùng người!"

Thần Tịch nổi giận đùng đùng nói. Lời nói cùng vẻ giận giữ của nàng đã tiêu trừ hoàn toàn cơn giận của Tiêu Băng trước đó. Xích Dương công chúa cư nhiên khinh thường cho hắn thị tẩm, trước kia nàng không phải thích sao? Trong lòng nghi hoặc thật lớn làm cho Tiêu Băng cũng cố kỵ một ít, nhất là nhớ tới cái chết vô thanh vô thức của thích khách vô danh kia. Hắn đã từng phái người kiểm chứng nhưng mà không tìm được miệng vết thương. Điều này rất quỷ dị, vô hình làm cho hắn cảm thấy Thần Tịch có chút sâu không lường được.

Thần Tịch đẩy hắn ra, lại một lần nữa đứng lên, hướng nhuyển tháp trong phòng đi tới nằm xuống. Nếu Tiêu Băng thật sự muốn giết nàng, như vậy, đêm nay hẳn là một cơ hội tốt đi, nàng cấp lại cho hắn một cơ hội xem thế nào?

Khóe môi hiện nên nét cười thản nhiên, nàng chậm rãi nhắm mắt, từ từ đi vào giấc ngủ. Bất quá, nàng vẫn luôn để tinh thần chú ý động tĩnh hai người bên cạnh. Khó có cơ hội trọng sinh, nàng phải thật hảo hảo quý trọng nó a!

Tiêu Băng khẽ di chuyển thân mình, phát hiện nàng thực đang ngủ, lòng lại càng cảm thấy khó hiểu. Thị tẩm liền ngủ? Còn phân giường ngủ? Này thật là mặt trời mọc phía tây đi!

--- ----- ---

Một đêm bình yên trôi qua, thời điểm Thần Tịch mở mắt ra bầu trời đã được ánh bình minh hoàn toàn bao phủ.

Giương mắt nhìn về phía giường lớn, phát hiện hai nam nhân còn chưa có tỉnh lại, trên mặt Thần Tịch hiện lên nụ cười tà ác. Nhẹ nhàng tiêu sái bước đến bên giường, đem quần dài của hai người cởi đi, chỉ để lại độc một chiếc quần đùi. Sau đó, nàng đem tay Tiêu Băng ôm lên lưng Tuấn Thần, rồi lại đem chân Tuấn Thần gác lên đùi Tiêu Băng...

Hắc hắc, tà ác yy hình ảnh a!

Thần Tịch bước ra ngoài cửa phòng, nhìn nha hoàn đang tiến lên hầu hạ phân phó: "Các người đi vào hầu hạ hai vị công tử thức dậy!"

Hai nha hoàn cung kính đi vào. Vừa vào cửa, xuyên qua tấm bình phong, nhìn đến hình ảnh ở trên giường lớn, một tiếng thét chói tai từ trong phòng truyền ra.

Ngay sau đó là hai đạo trầm thấp tiếng hét phẫn nộ: "Cút ra ngoài!"

Hai nha hoàn vội vàng bùm mặt lao ra, thiếu chút nữa đụng tới cả Thần Tịch đang đứng ngoài cửa.

Thần Tịch nét mặt rạng rỡ, không khí sáng tinh mơ thật tốt đẹp a!

"Khụ khụ, ta nói hai người các người cũng nên rời giường đi, bản công chúa rời khỏi.... .."

Lời còn chưa dứt Thần Tịch liền cảm nhận được một đạo ánh mắt sắc bén tựa như muốn xuyên thấu cả người nàng. Nàng quay đầu tỏ vẻ uất ức: "Tiêu Băng, ánh mắt của người là có ý gì, ta hảo tâm đem giường tặng các người, các người còn không thỏa mãn?"

Tiêu Băng gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Nhường giường?

Hảo tâm?

Làm cho hai nha hoàn trông thấy tư thế bất nhã của họ còn dám nói là hảo tâm? Rõ ràng chính là cố ý, nói không chừng còn chính là nàng giờ trò quỷ!

Tướng ngủ của hắn luôn không kém, như thế nào lại đi ôm thất lưng một người nam nhân...

Hông cả thanh danh một đời a!

Ngay cả Lâm Tuấn Thần ngày thường luôn luôn ôn hòa sắc mặt cũng trở nên âm trầm, trong mắt hiện rõ sự không vui: "Công chúa lần này người chơi đùa hơi quá!"

Ngạch!

Thần Tịch lấy lại khí thế, trừng mắt lại với bọn họ: "Cái kia, các người lại không có phát sinh gì.... ..bất quá chỉ là tướng ngủ hơi kém một chút thôi, làm gì trừng mắt nhìn ta như vậy a!"

Hai nam nhân trong ánh mắt, vẻ mặt đều là ý tứ người làm gì người biết rõ khiến Thần Tịch có đôi chút chột dạ ở trong lòng. Bất quá, đối với Tiêu Băng nàng sẽ không cấp cho một vẻ mặt hòa nhã, hắn rõ ràng chính là một phần tử nguy hiểm.

Sớm hay muộn nàng cũng sẽ vạch trần suy tính trong đầu hắn!

Hừ!

Thần Tịch lắc lắc đầu, xoay người đi ra ngoài, nhỏ giọng phân phó nha hoàn đi chuẩn bị chút đồ ăn sáng.

Thậm chí khi thức ăn đã dọn lên bàn rồi cũng không thèm gọi hai người bọn họ.

Tiêu Băng và Tuấn Thần sắc mặt khó coi rời khỏi sân phòng công chúa, trên đường đi cả hai đều trầm mặc không nói gì, bọn nha hoàn nhìn thấy hai người bọn họ đều là cúi đầu thấp giọng nghị luận.

Lâm Tuấn Thần nắm chặt tay thành quyền, Xích Dương công chúa càng ngày càng hồ nháo!

Đêm qua không có cùng nàng..... Lại bị làm ra cái bộ dạng luống cuống như vậy để nha hoàn thấy được, truyền ra ngoài không biết còn để mặt mũi vào đâu!

Đáng giận!

"Tứ ca, người hôm qua có phải hay không người đã làm ra sự tình gì đắc tội công chúa?"

Tiêu Băng hừ lạnh một tiếng: "Nàng muốn ngấm mình trong ôn tuyền, ta cùng nàng, đương nhiên không nói lời nào, bỏ ta trong nước lên bờ trước, gặp thích khách đâm bị thương lại đâm ra thù oán ta?"

Ngạch!

Lâm Tuấn Thần nhủ mày nghĩ hoặc: "Thủ vệ phủ công chúa cũng không kém, làm sao lại có thể để cho thích khách vô thanh vô thức ần tàng rồi xuất hiện? Người này hôm qua ta đã điều tra, không phải người trong phủ công chúa, trên người cũng không lưu lại dấu hiệu gì.... .."

"Người muốn giết nàng cũng không ít, người cứ chậm rãi điều tra đi!" Tiêu Băng lãnh khốc nói rồi chuyển hướng đi tới sân phòng mình.

Lâm Tuấn Thần vỗ vỗ đầu trầm nghĩ: Từ ca nhất định có vấn đề, bình thường nếu phát sinh chuyện như sáng nay, hẳn nhất định sẽ đối với công chúa vô cùng giận giữ. Nói không chừng còn có thể động thủ. Vậy mà bây giờ chỉ là một ánh lạnh. Quá dị!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cho Các Người Cơ Hội Diễn.

Edit: Phạm Mai

"Công chúa, Đại công chúa Hạ quốc đến đây." Thần Tịch sau khi ăn xong còn đang nghĩ xem hôm nay nên làm gì để giết thời gian, chợt nghe đến hộ vệ thông báo chuyện tình, "Còn có, Cửu công chúa Hạ quốc cũng đến đây."

A? Thần Tịch có chút há hốc mồm, hôm nay là ngày tốt hay sao?

Nhậm Di nhủ mày không hồn giận nói thầm: "Công chúa, các nàng khẳng định là thu được tin tức, nghe được công chúa người cho phép Lục công tử gặp người khác, khẳng định là đến đây lấy cơ hội này để gặp những công tử khác."

Gi? Đây là cái tình huống gì?

"Công chúa, người đừng quên, phủ Xích Dương công chúa vẫn luôn có rất nhiều người để ý đến, chỉ cần có gió thổi qua lung lạnh một cơn gió cũng sẽ đến tai của những người khác."

Như thế nàng làm gì còn có sự tự do nha? Thần Tịch có chút căm tức, lại nói như thế thì còn đâu quyền tự do của cá nhân người khác. Vì sao những người đó không thể tôn trọng một chút?

"Nha, Xích Dương công chúa thật đúng là nhân nhả a!"

Một đạo âm thanh mang theo sự trêu tức tiến vào, một cái nữ tử xuất hiện ở trước mặt Thần Tịch, thoát nhìn đoan trang thanh lịch khoảng hai mươi mấy tuổi, xem nàng mày liễu mắt phượng khí thế, hẳn chính là Đại công chúa đi!

Thần Tịch còn không có mở miệng lại nhìn thấy một cô gái khéo léo thanh tú, nàng làm cho người ta có một loại cảm giác muốn bảo hộ, loại nữ nhân này chính là cái loại cần nam nhân đến bảo hộ, còn mình thì như chim nhỏ nép vào lòng đi.

"Xích Dương công chúa, chúng ta đến xem người, người sẽ không phải là không chào đón chúng ta đi." Kia như nước trong veo ánh mắt chớp chớp, giống như Thần Tịch một khi trả lời không hài lòng nàng sẽ khóc ra.

Thần Tịch đối với cô gái như vậy là phản cảm nhất, bởi vì bên người phụ thân nàng có một cái tiểu trợ thủ như vậy, biết rõ phụ thân nàng không thích người đó, nhưng người kia mỗi lần lại luôn muốn khoe khoang rằng được phụ thân nàng bảo hộ như thế này thế kia, vừa thấy đến các nàng liền lộ ra biểu tình trong lòng run sợ, không biết sự tình mọi người nhìn không được cho rằng các nàng cỡ nào nhẫn tâm khi dễ nàng.

Thần Tịch lạnh nhạt quét các nàng liếc mắt một cái, "Nhậm Di, các nàng là loại người nào a? Như thế nào tùy tiện liền bỏ vào địa bàn của ta?"

Ngạch!

Nhậm Di há hốc mồm, công chúa đây là muốn giả ngu sao?

"Ai, thời điểm là hôm kia ta ở trong nước đùa một chút, không may xảy ra chút chuyện, mọi người mơ hồ rất nhiều, rất nhiều người đều quên. Ai, này hai cái thoát nhìn có chút tư sắc đi, chính là sao có thể là đại tỷ? Ta trong lúc nhất thời cũng nghĩ đứng dậy nhưng không thể được, Nhậm Di, người nhận thức các nàng sao?"

Đại tỷ? Nhậm Di nuốt nước miếng, ánh mắt mang theo lo lắng nhìn nàng, "Công chúa, người ngày hôm trước chỉ nói cánh tay bị thương, ngay cả đầu cũng thương sao? Như thế nào không cho Lục công tử nhìn một cái? Nếu lưu lại di chứng thì phải làm gì cho tốt?"

"Không có việc gì, liền quên một ít người thôi, không quan trọng!"

Đại công chúa Hạ Thiên Nhã nghe xong lời của nàng tức giận đến cái mũi đều muốn sai lệch, cái gì mà không phải đại tỷ? Nhìn biểu hiện của phò mã mấy ngày nay, nàng liền âm thầm hoài nghi nam nhân kia có phải hay không ở bên ngoài vụng trộm, nay bị Xích Dương công chúa như thế nàng liền càng thêm lòng nghi ngờ. Thậm chí hoài nghi Xích Dương công chúa có phải hay không đã biết cái gì nội tình cũng không nói cho nàng, đã nghĩ xem nàng chế cười vân vân.....

“Cung Thần Tịch, ngươi hơi quá đáng, ta cùng đại Hoàng tỷ hảo ý đến xem ngươi, ngươi lại nói như thế! Quả thực chính là muốn sỉ nhục chúng ta! Chúng ta sẽ đi nói cho hoàng huynh.”

Nhậm Di nhìn đến hai người Hạ quốc công chúa sắc mặt đều có chút khó coi, vội vàng ở Thần Tịch bên tai nhắc nhở nói: “Công chúa, các nàng là Hạ quốc Đại công chúa cùng Ngũ công chúa.”

“Ngạch! Là Hạ quốc công chúa?” Thần Tịch mỉm cười, lười nhác nói: “Thất kính, thất kính. Bất quá các ngươi hai cái thoạt nhìn là tỷ muội, cũng không phải giống nhau a!”

Hần, Nhậm Di muốn đồ mờ hời, thấp giọng bổ sung nói: “Công chúa, Đại công chúa là Hạ quốc Thái Hậu nương nương sở ra, ngũ công chúa là thực phi nương nương sở ra, hai người đều kế thừa từ mẹ đẻ bên ngoài, tự nhiên không phải đặc biệt giống.”

Nga! Thần Tịch xem kia hai người liếc mắt một cái, khách khách khí khí tiêu sái đi qua, kéo tay Đại công chúa, “Ai nha, Hạ quốc Đại công chúa, thật sự là xin lỗi, ngươi xem ta đầu óc muốn vô nước nên quên mất chuyện tình, ngươi là Hạ quốc Thái Hậu nương nương thân sinh nữ nhi, nhất định kế thừa của nàng mẫu nghi thiên hạ khoan dung rộng lượng, sẽ không trách ta đi?”

Đại công chúa vừa nghe lời này, nửa ngày mới nói: “Bản cung tự nhiên không cùng ngươi so đo, bất quá, ngươi nếu bị thương liền thỉnh Thái y nhìn xem, như thế nào không thương yêu chính mình?”

“Hi hi, Đại công chúa quả nhiên là có tấm lòng rộng lớn, ta yên tâm, không có việc gì, bất quá ta ngay cả trong cung như thế nào cũng quên, Thái y đều quên người nào y thuật hảo, không bằng Đại công chúa chọn cho ta một người được không?”

Đại công chúa cả kinh, lập tức vui mừng nói: “Tốt, đây cũng là việc bản cung nên làm. Ai, việc này vẫn là không thể trì hoãn, ta lập tức tiến cung đi tìm vài cái Thái y tốt đến xem cho Xích Dương công chúa đi.”

Nói xong Đại công chúa liền lôi kéo Ngũ công chúa đi thật nhanh như tia chớp.

Thần Tịch lắc lắc đầu, quả nhiên là người có địa vị a! Tùy tiện chịu một chút bị thương cũng bị người khác coi trọng như thế.

“Công chúa, ngươi cho là các nàng là thật quan tâm ngươi?” Nhậm Di ở phía sau Thần Tịch thấp giọng hỏi nói.

Thần Tịch lặng yên cười, lơ đãng trả lời: “Ta cũng không có nghĩ như vậy.”

“Kia --”

“Đây chẳng phải là cơ hội tốt nhìn xem các nàng đối với ta có ý gì sao?”

Nhậm Di ánh mắt sáng ngời, đúng vậy, Đại công chúa nghĩ thử Xích Dương công chúa, như vậy, trái lại Xích Dương công chúa như thế nào sẽ không thể làm như vậy đối với các nàng?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Nghi Hoặc Thật Lớn

Edit: Phạm Mai

Hoàng Phủ công tử đã sớm nói qua Xích Dương công chúa không ngu ngốc, bất quá nàng luôn luôn không thích đem trí tuệ dùng ở trên chính sự, trong lòng đều ở nhớ thương một ít tà môn chuyện tình thôi.

Là thật thế sao?

Đại công chúa mời đến Thái y khẳng định là người của Hạ quốc, là tâm phúc của Thái Hậu, bất quá bọn họ chẩn đoán kết quả đến tột cùng như thế nào thì còn phải xem động tác của khắp mọi nơi.

Chẳng lẽ công chúa tích cách tốt lên?

Nhậm Di hi hữu nửa nọ nửa kia, nhìn về phía Thần Tịch ánh mắt có chút không nắm bắt rõ, bất quá người nào đó không có tự giác, chính là nằm đó nhắm mắt dưỡng thần.

Nửa ngày, Thần Tịch bỗng nhiên mở mắt ra, “Các ngươi ai biết làm như thế nào mới có thể làm cho mạch đập của chính mình giống như bị thương?”

“Công chúa, Lục công tử hẳn là biết.”

Thần Tịch cười cười: “Tốt lắm, đi đem Lục công tử kêu đến.”

Sau một lát, Lục công tử Hứa Phi Sương đến đây, đi theo hắn một đạo xuất hiện còn có Lâm Tuấn Thần.

Thần Tịch nhìn đến hắn có chút xấu hổ, nói như thế nào tối hôm qua cũng ủy khuất hắn, khụ khụ, vì thù Tiêu Băng hy sinh hắn.

Nghĩ tới tở về một chút xin lỗi, lại phát hiện Lâm Tuấn Thần sắc mặt khôi phục như thường, giống như sáng sớm chuyện tình không có phát sinh giống nhau. Đi tới chạm nhẹ tóc mái của nàng nhẹ giọng nói: “Công chúa, tay ngươi cánh tay quả thật là bị thương, hôm qua việc mọi người đều chính mắt thấy, không cần ngại trang cũng không có người hoài nghi.”

Đau --

Thần Tịch sờ sờ chính mình cánh tay, này một kiếm, quả thật là rất đau a, “Lại nói tiếp, ngày hôm qua ta vì sao sẽ ở trong ôn tuyền? Còn hôn một hồi đâu!”

Lâm Tuấn Thần cúi đầu, “Này..... Là công chúa chính mình yêu cầu cùng tứ ca cùng nhau phao ôn tuyền, chúng ta đều lui xuống, cụ thể chuyện tình công chúa khả năng muốn hỏi tứ ca.”

Hừ, phao ôn tuyền? Xích Dương công chúa chủ động yêu cầu? Ngạch!

Kia -- cái kia hôn, nên không phải cũng bản tôn chính mình trên chọc đi?

Không đúng, sẽ không là bản tôn là vì ở trong nước hôn môi hít thở không thông quy thiên đi? Nghĩ đến khả năng này Thần Tịch liền nhin không được ác hân.

Chẳng lẽ bản tôn vẫn là sắc nữ?

Kia, vậy chuyện tình trúng độc.....

Không thích hợp, nhất định có nhân tố khác.

Thần Tịch đôi mi thanh tú nhanh nhẹn, nhất định còn có nội tình khác, Tiêu Băng khẳng định biết, bất quá hắn sẽ không chủ động nói.

Này Lâm Tuấn Thần thôi, thoát nhìn tựa hồ thật sự không biết tình, quên đi, cái gì đến thì nó sẽ đến.

Nhậm Di nhìn nha hoàn bên cạnh liếc mắt một cái, “Linh Nhi, các ngươi hai cái đi theo công chúa vì sao không bảo hộ công chúa?”

Linh Nhi cả kinh, vội vàng biện giải nói: “Nhậm tỷ tỷ, cái kia thời điểm chúng ta đều cách khá xa, chính là ở bên ngoài biên thủ công chúa, lúc ấy cũng không có nghe được công chúa gọi đến.....”

“Tâm Nhi cũng là giống nhau, thỉnh công chúa thứ tội.” Một cái nha hoàn cũng vội vàng quỳ xuống hướng Thần Tịch cầu tình.

Thần Tịch thân nhiên quét các nàng liếc mắt một cái: “Đứng lên đi, ta cũng không có trách các ngươi.”

“Cám ơn công chúa.” Linh Nhi cùng Tâm Nhi hai cái nha hoàn cảm kích đứng lên, cũng âm thầm nhả ra khí.

“Công chúa, Hoàng Phủ công tử sai người truyền tin đến đây.”

Lại là Hoàng Phủ công tử?

Thần Tịch mặt nhăn nhu mày, “Lấy lại đây đi!”

Hộ vệ cung kính đưa lên một phần thư, Thần Tịch tiếp nhận rồi mở ra, ách, là chữ phồn thể.

Hé ra trên tờ giấy trắng, chỉ có vài chữ Long bay phượng múa, nếu chính là chữ phồn thể Thần Tịch dựa vào chính mình văn học vẫn là có thể giải đọc, nhưng mà lối viết này? Ai!

Bạch mục!

Phiêu bên người Lâm Tuấn Thần liếc mắt một cái, “Tuấn Thần, ngươi giúp ta nhìn xem Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói cái gì đi!”

Nghe xong lời này, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt, Lâm Tuấn Thần cũng có chút lắp bắp hỏi: “Công chúa, ngươi..... Ngươi, làm cho ta xem?”

“Ân, nhìn liền đọc lên đi.”

Thần Tịch cảm thấy bọn họ biểu tình cũng rất không bình thường, tùy tiện nàng làm cái gì cũng giống như có thể dọa đến bọn họ, đây là..... Chẳng lẽ là nàng biểu hiện thật sự không giống Xích Dương công chúa?

Nguy rồi, có phải hay không muốn làm thay đổi một chút tính cách chính mình giống một chút tính tình Xích Dương công chúa? Không được, nàng đều có lục phu, nàng thật muốn thay đổi chẳng phải là cùng với kia sáu nam nhân dây dưa cùng một chỗ?

Không được, tuyệt đối không được!

Khác đều có thể không ngại, nhưng là, lục phu chuyện tình nàng không thể yên tâm thoải mái, nhất định phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này.

Nhậm Di thấy nàng nhũ mày lo lắng hỏi: “Công chúa, ngươi lại có chuyện gì phiền lòng sao?”

“Đúng vậy, phiền lòng!”

“Sự tình gì, công chúa nói ra chúng ta nghĩ biện pháp đi!”

Thần Tịch xem nàng liếc mắt một cái, lắc đầu, đã nghĩ nàng đêm đó tư thế, phỏng chừng là sẽ không giúp nàng, nếu nàng vừa nói hưu phu, nha đầu kia khẳng định lập tức đã nghĩ đến nàng đối cái kia Hoàng Phủ công tử sắc tâm không chết.

“Công chúa, Hoàng Phủ công tử nói hắn sẽ mau chóng xử lý tốt công vụ tranh thủ gấp trở về tham gia yến sinh nhật của công chúa.”

Phía trước không phải nói không đến sao? Như thế nào đảo mắt liền thay đổi? Một người khó hiểu, Thần Tịch bĩu môi, “Nga, đã biết, theo hắn đi.”

Lâm Tuấn Thần có chút rối rắm, “Công chúa, kia lần này sinh nhật yến vẫn là làm cho Tam công tử đến làm đi, ta --”

“Không cần, ta đã muốn có chủ ý, các ngươi ai cũng không cần làm.”

Thần Tịch nghĩ nghĩ đuổi đi những người khác, khiến cho Nhậm Di cùng Lâm Tuấn Thần đi theo, “Đi thôi, chúng ta đến hoa viên đi một chút.”

“Công chúa, đại Hạ quốc Đại công chúa mang đến ngự y ngươi cần phải cẩn thận một chút ứng phó, bọn họ.....”

“Vô sự, bọn họ chung quy không đến mức dám ở trước mắt bao người dưới thương ta đi?”

Xích Dương công chúa phủ hoa viên rất lớn, ước chừng có hơn một ngàn cái bình phương đi. Nhìn trước mắt này đại phiến hoa cỏ, Thần Tịch bỗng nhiên nghĩ tới kiếp trước thời gian ngắn ngủi, của nàng trong nhà, kỳ thật cũng thực giàu có, địa phương rộng mở, trong nhà cũng gieo các loại thực vật, này đều là dụng cụ cấp phụ thân nghiên cứu, hoa hoa thảo thảo đều là bảo bối của hắn.....

Thần Tịch quay đầu mà đi, Nhậm Di cùng Lâm Tuấn Thần theo sát nàng rồi đi hoa viên, “Công chúa, làm sao vậy?”

Thần Tịch quay đầu nhìn hoa viên liếc mắt một cái, “Bỏ đi.”

A?

Nhậm Di không hiểu nhìn nàng, “Công chúa, ngươi nói cái gì?”

“Đem hoa viên hủy đi! Ta không cần.”

Cái gì? Nhậm Di khần trương nhìn nàng, “Công chúa, này hoa viên là Hoàng Phủ công tử tiêu phí rất nhiều tâm huyết tìm đến hoa đủ loại, bên trong có rất nhiều dược thảo, cũng là công chúa thường thường dùng đến, vì sao đột nhiên.....”

Lại là Hoàng Phủ công tử!

Thần Tịch lạnh lùng nhìn hoa viên liếc mắt một cái, “Vậy giao cho ngươi chôn đi! Nhậm Di, về sau công việc của ngươi chính là chiếu cố tốt hoa viên này.”

Nhậm Di khiếp sợ nhìn nàng, “Công chúa, ngươi thật sự muốn nô tỳ chiếu cố hoa viên?”

“Ân, nếu trân quý, liền giao cho ngươi chôn đi, ngươi không phải là người ta tín nhiệm nhất sao?”

“Ân, nô tỳ nhất định hội hết sức hết sức chiếu cố tốt hoa viên, sẽ không cô phụ công chúa tín nhiệm.”

Thần Tịch nhìn bọn họ gật nhẹ khóe môi, tín nhiệm? Tại đây phía trước, nàng còn có điểm tin tưởng, ngay tại vừa mới, nàng đã muốn hoàn toàn không tin. Nhậm Di như vậy dụng tâm lương khổ khuyên nàng buông tha cho Hoàng Phủ công tử khẳng định không phải bởi vì nghĩ đối nàng tốt, mà là vì chính nàng có cái mục đích đi! Càng nghĩ sâu hơn, nàng chính là cái kia Hoàng Phủ công tử cái quân cờ, an bài quân cờ này ở bên người nàng.

Suốt mặt nhìn Nhậm Di, Thần Tịch cười đến thực ôn nhu: “Có cái gì cần liền chính mình đi xin phép một tiếng, ta sẽ giúp ngươi.”

“Vâng.” Nhậm Di trên mặt có hạnh phúc mỉm cười.

Thần Tịch đi nhanh rồi đi, cho nên nói người là thiện biến động vật, trong nháy mắt có thể đủ thay đổi sắc mặt của mình, đối trá ứng đối bên người, như nàng đã ở chậm rãi tới gần người như vậy.

Lâm Tuấn Thần ánh mắt bên trong mang theo một ít sầu lo đi theo Thần Tịch rồi đi, vừa mới hấn giống như thấy được một cái biểu tình thực cô quái của Xích Dương công chúa, nàng sẽ không muốn giết Nhậm Di đi?

Trở lại chính sảnh, thủ vệ báo lại, nói là Đại công chúa mang theo năm ngự y đến đây.

Năm, thật đúng là để mắt nàng a! Thần Tịch mỉm cười, “Đẫn bọn hấn vào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Năm Loại Độc

Edit: Phạm Mai

Thần nhiên nằm ở ghế quý phi, Thần Tịch nhìn lên nóc nhà, thời điểm không thể dựa vào ai thì cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mình để làm tất cả mọi việc, làm đến cuối cùng một phần khí lực cũng dùng hết.....

Như vậy chính là không có phụ đi chính ý nghĩa sống của mình, đây là gia gia giao cho nàng đạo lý khi làm người.

“Xích Dương công chúa --”

“Đại công chúa đến đây, vừa vặn ta cảm giác đầu có chút choáng váng, liền phiền toái các ngự y nhìn xem đi!”

Đại công chúa còn tưởng rằng muốn phí một phen lời lẽ, không thể tưởng được dễ dàng như vậy là có thể làm cho Thái y đi lên kiểm tra, một ánh mắt chiếu đi qua, nhóm Thái y liền theo thứ tự lần lượt từng cái cấp Thần Tịch bắt mạch.....

Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, năm ngự y đều nhú mày, tựa hồ thực phiền não, Thần Tịch cười nhìn bọn họ, “Làm sao vậy? Chẳng lẽ bản cung thân thể đã muốn như thế kém cỏi, làm cho mọi người khó có thể nói ra lời sao?”

Đại công chúa cũng thực khẩn trương, thúc giục các ngự y nói: “Các người nhanh trả lời nha, công chúa làm sao vậy?”

Năm Thái y đều quỳ xuống, “Hồi Đại công chúa, Xích Dương công chúa, năm người chúng ta vừa mới thay phiên năm lần bắt mạch cho Xích Dương công chúa, phát hiện Xích Dương công chúa trong cơ thể ít nhất có năm loại độc tố tồn tại, hơn nữa đã muốn trúng độc thật lâu.....”

“Cái gì?” Đại công chúa đầu tiên là cả kinh, lập tức giận dữ, “Các người nhìn chính xác?”

“Hồi Đại công chúa, chúng ta năm người đã muốn thay phiên năm lần đến xác định, đã có năm loại độc tố thay đổi lần lượt ở trong thân thể Xích Dương công chúa, may mà lần nhau trong lúc đó có tương sinh tương khắc, được tính cũng không xâm nhập lục phủ ngũ tạng, cho nên chỉ cần tìm được giải được, vẫn là có thể trị liệu.”

Đại công chúa chạy nhanh đi tới trước người Thần Tịch, lôi kéo tay nàng khích lệ nói: “Xích Dương công chúa, người yên tâm, chúng ta nhất định cho người tìm được giải được. Người tới, lập tức tra cho ta, đến tột cùng là ai như vậy ngoan độc, ăn gan báo dám đầu độc Xích Dương công chúa.”

“Là --”

“Chậm đã, Đại công chúa, cảm ơn người, chuyện này ta chính mình đến xử lý.”

“Nhưng là, người đã muốn --”

“Đại công chúa, ta còn không có chết đâu!” Thần Tịch sâu kín nói một câu.

Hạ Thiên Nhã ngăn ra, lập tức thở dài, “Được rồi, ta đây sẽ không nhúng tay, nhưng là tìm kiếm giải được chuyện tình nhất định phải làm cho bản cung hỗ trợ, bằng không, bản cung trong lòng bất an. Còn có, muốn cho các ngự y đứng giờ cho người hội chẩn. Việc này cũng nhất định phải nói cho hoàng huynh mới được, người là khách quý của Hạ quốc chúng ta, có tổn hại cái gì thì Hạ quốc chúng ta phải tìm cho ra lẽ, cho người công bằng.”

“Đại công chúa thật sự là nhân hậu, ta nhận. Bất quá sự tình khác, ta hy vọng Đại công chúa khiến cho ta chính mình làm chủ đi.”

“Đương nhiên, chỉ cần ngươi hảo hảo dưỡng thân thể, điều kiện gì chúng ta đều theo ý của ngươi, ngươi nhưng là quý nhân của Hạ quốc cùng Nhai Nữ quốc.”

Đại công chúa mang theo các ngự y ly khai, không khí bên trong phủ Xích Dương công chúa nhất thời lâm vào nặng nề, bọn nha hoàn đều sợ hãi, không nghĩ tới là sẽ bị công chúa giận chó đánh mèo.

Thần Tịch trở lại trong viện chính mình, ở đại thụ nằm xuống, không có lưu lại bất luận kẻ nào.

Năm loại độc dược? Thiết, này ngự y thật đúng là có điểm tiêu chuẩn đâu.

Nằm một hồi nàng đứng lên đi đến bên cạnh cái ao, đưa tay vào trong nước, trong nước chậm rãi hiện lên những tia máu bất đồng màu sắc, dung nhập vào trong nước.

Trời đã không còn màu sắc như trước, nàng như trước không thể trở lại nơi mình đã từng sinh hoạt kia.

Công chúa tay cầm binh quyền thân trúng kịch độc chuyện tình nhất định rất nhanh sẽ truyền ra ngoài, kế tiếp sẽ dẫn đến một loạt rục rịch đi, sau đó nàng có phải hay không có thể đủ thành công thoát thân?

Đang ở ngàn trên đỉnh núi đầu,

Đột nham thâm khâu diệu hương trù.

Phi vô dưới chân mây bay nháo,

Đến không phân biệt đi bất lưu.

Nhân gian thảng tư phương phi tẫn,

Sơn tự hoa đào thủy nở rộ.

Thường hận xuân quy vô mịch chỗ,

Không biết chuyển nhập trong này đến.

Thần Tịch khỏe môi gọi lên ý cười thân nhiên, vỗ vỗ chút cỏ trên người, nàng tùy ý chải vuốt sợi một chút sợi tóc chính mình, túm tại, đặt ở trước ngực, hướng cửa đi ra bên ngoài.

“Công chúa, muốn đi nơi nào?”

Vừa ra viện môn, lập tức có hai cái hộ vệ theo kịp, Thần Tịch nhìn bọn họ liếc mắt một cái, “Đi dạo phố.”

Hai cái hộ vệ gật gật đầu, “Công chúa dùng nhuyễn kiệu đi sao?”

“Không, đi đường.”

Đi đường, đây chính là lần đầu a, hai hộ vệ mặt lộ vẻ ngạc nhiên, “Công chúa, “

“Tùy tiện đi một chút.”

Đi đến đại môn nhìn đến phía sau đi theo vài cái tinh tráng hộ vệ, Thần Tịch cười khỏ, này còn có thể đi dạo phố sao? “Các ngươi, đừng đi theo.”

“Công chúa!”

“Lo lắng thì liền âm thầm đi theo đi!”

Thần Tịch đi ở trên đường cái, bởi vì muốn che giấu màu tóc đỏ như lửa, nàng mang vào đầu lạp trên đầu, quần áo màu trắng cùng với mang theo đầu lạp đi ở trên đường cái có chút dẫn người chú ý đến, bất quá trên giang hồ một ít hiệp sĩ cũng là như thế giả dạng, cho nên, như vậy giả dạng tổng so với lửa đỏ tóc dài cũng có vẻ hấp dẫn người thấp hơn.

Không bao lâu, Thần Tịch liền phát hiện một vấn đề, nàng không biết đường, lần đầu tiên tại đây, đi tới cái nơi xa lạ này, nàng cảm thấy mê võng, nước chảy bèo trôi, nàng đi vào đường cái đông người huyên náo này, nơi này buôn bán phố tựa như chợ hiện đại, mọi người bày hàng mua này nọ, này có mặt tiền cửa hàng đều có kích thước khá lớn.

Đi dạo một hồi, Thần Tịch thấy được một sạp bán vỏ sò, mặt trên bãi bán đều là một ít vỏ sò trên bãi biển xuyên khỏi liên tử, nàng đi qua lấy một con ốc biển lớn, đưa tới bên tai lắng lắng nghe, gió biển thanh âm..... Vù vù tiếng gió, nàng thích tiếng sóng biển.

Thời điểm ngồi ở bãi biển, lắng lắng nghe gió biển, đó là một loại hưởng thụ.

Thói quen tính đưa tay sờ sờ bên hông trống trơn, mới nhớ tới nàng không phải sống ở hiện đại, không có tay nải, bạc trong lời nói nàng giống như nhét vào túi ở tay áo, lấy ra một hai bạc đưa cho kia chủ quán, chủ quán khó xử nhìn nàng, “Cô nương, thứ này chỉ cần mười văn tiền, ta --”

“Ta đây sẽ thấy muốn mấy cái vỏ sò, còn có thứ này, còn lại cho người một hai bạc đi!”

“Ồi chào, cô nương, này cũng không dùng được nhiều như vậy!” Quán chủ thoát nhìn là một cái hán tử thực thành thật.

Thần Tịch mỉm cười, “Lão bản, kia vậy mang thương phẩm đáng giá của cửa hàng người cho ta nhìn xem đi!”

Trung niên hán tử gãi gãi đầu, xuất ra một cái bình ngọc, “Đây là đáng giá nhất đi, nhưng là, đại khái cũng không đáng giá một hai bạc.”

“Không quan hệ, cho ta đi!” Thần Tịch thu hồi đến, bỗng nhiên nàng thoáng nhìn quán chủ bắt tại cọc gỗ thượng câu câu một cái võng tuyến ô vuông bao bao, “Lão bản, này ta thích, bao nhiêu tiền?”

“Ồi chào, đây là thể tử của ta dùng lưới đánh cá làm cho ta bện gói to, cho ta trang.....”

“Ta thích, có thể bán cho ta thôi? Trở về người nói thể tử làm cho người một cái mới.”

“Này -- hảo, cô nương thích thì lấy đi thôi!”

Thần Tịch tiếp nhận đem đồ chính mình mua bỏ vào phía bên trong hà bao, cột ở bên hông, có vẻ thực độc đáo.

Trung niên hán tử nhìn Thần Tịch đi xa, trong lòng âm thầm nói thầm là một cái quái nhân, đơn giản như vậy gì đó, vì sao nàng có tình thích đâu?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Ngẫu Nhiên Gặp Gỡ

Edit: Phạm Mai

Đi qua chợ náo nhiệt, Thần Tịch cuối cùng thấy được cái gì cửa hàng ăn, bắt quạ vì mang theo đầu lạp, ăn mỹ thực rất phiền toái, vẫn là ăn bánh bao đi.

“Lão bản, bánh bao bán thể nào?”

“Một văn tiền hai cái.”

Một văn tiền? Thần Tịch tìm kiếm, chỉ có một hai lượng bạc, “Cái kia, ta không có tiền lẻ, có thể đem tiền trước cho người, về sau ta lại đến ăn, người có thể ghi sổ được không?”

Lão bản gạt mình, lần đầu tiên gặp được khách nhân như vậy, đang do dự, bỗng nhiên nghe được một thanh âm, “Cô nương, ta mời người ăn đi!”

Thần Tịch thấy được một cái nam tử đầy mắt tằm ra ôn hòa, cùng Lâm Tuấn Thần nhả nhận không giống nhau, hần ngũ quan đường cong thực nhìn hòa hợp còn có nhu hòa, là cái loại thoát nhìn giống Đại ca ca bình thường, thân sĩ nữ nam. Hần trên người tán ra một loại ánh sáng nhu hòa, thứ ánh sáng nhu hòa có thể khiến cho tâm linh người khác có thể nhẹ nhõm.

“Cám ơn, ta muốn hai cái.” Thần Tịch tiếp nhận lão bản gói tốt bánh bao, cũng không tính dừng lại, nàng muốn vừa đi vừa ăn.

Ôn hòa nam tử nhìn nàng một cái mua vài cái bánh bao cũng đi theo, “Cô nương, người tính toán đi nơi nào?”

“Tùy tiện đi một chút.” Thần Tịch quay đầu xem hần, liếc mắt một cái, đây là một cái thân sĩ nhiệt tâm sao?

Vừa vạn một trận gió thổi qua, thổi bay đầu lạp của nàng, màu tóc đỏ như lửa hiện lên trong mắt nam tử, trong nháy mắt, nam tử ôn hòa sắc mặt trầm đi xuống, “Công chúa.”

Ồi chào? Hần nhận thức chính mình? Đầu lạp một lần nữa bay xuống, Thần Tịch đánh giá nam tử trước mắt, thực rõ ràng, thân sĩ hơi thở cái biển, trở nên có chút âm trầm, hần không thích chính mình. Thần Tịch ý thức được vấn đề này, bắt đặc dĩ đối chính mình cười cười, đem bánh bao nhét vào trong tay hần, “Cám ơn người, ta nghĩ người là hỏi hận về việc thiện mình vừa mới làm, thu hồi đi thôi.”

Thần Tịch xoay người nhẹ nhàng rời đi, không có lại để ý tới biểu tình nam tử.

Hắn là ai vậy không trọng yếu, bọn họ trong lúc đó từng có cái gì ân oán cũng không trọng yếu, chỉ cần hắn không dây dưa chính mình, như vậy, những việc đã qua tất cả là rêu rĩa.

Nam tử kinh ngạc đứng ở tại chỗ, này là chuyện gì?

Nửa ngày hắn mới hoàn hồn, chạy nhanh đuổi theo, một phen giữ chặt cổ tay Thần Tịch, “Ngươi lại muốn chơi trò chơi mới sao?”

“Buông tay.”

“Trở về, “

“Ngươi là ai?” Thần Tịch lạnh lùng nhìn hắn, vì sao muốn tới đây đùa nàg.

Nam tử sắc mặt cứng đờ, “Đừng đùa, hồi công chúa phủ đi!”

Hắn là người của phủ công chúa ? Thần Tịch buông tha cho gãy dựa, thân nhiên nói: “Ta đi ra đi một chút, có người âm thầm đi theo bảo hộ, không cần ngươi lo lắng.”

Nam tử buông ra tay nàng, “Như thế, Tĩnh Viễn liền cáo từ đi về trước.”

Tĩnh Viễn? Cơ Tĩnh Viễn sao? Là người trong miệng của Nhậm Di là người đối ai đều thực khoan dung - Nhị công tử, duy độc đối công chúa không quá thân mật Nhị công tử.

Thần Tịch yên lặng nhìn bóng dáng của hắn liếc mắt một cái, Xích Dương công chúa rút cuộc làm một ít sự tình gì mới làm cho người giống thân sĩ nữ nam kia đối với một mình nàng không khoan dung đâu?

Dứt bỏ Cơ Tĩnh Viễn chuyện tình nàng tiếp tục đi dạo, nhân sinh đắc ý tu tẩn hoan.

“A --”

Thời điểm đi ngang qua một cái y quán Thần Tịch bị một thiếu niên đâm phải làm cho rút lui vài bước, té ngã trên mặt đất, cái kia thiếu niên bởi vì của nàng lực cản đứng vững vàng, nhìn đến chính mình đụng vào người khác, hắn chạy nhanh tới, “Thực xin lỗi, ngươi có hay không bị thương?”

Đây là một cái thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, mày kiếm nhanh nhẹn, giống như đang tức giận lại ở lo lắng cái gì. Thần Tịch đứng lên vỗ vỗ tro bụi trên quần áo, “Ta không sao, ngươi như thế nào --”

“Tiểu quý, không có tiền thì đừng có tới làm chậm trễ thời gian của bọn ta.”

Một được đồng đứng trước cửa y quán, không kiên nhẫn trừng mắt nhìn người thiếu niên.

Thiếu tiền a? Thần Tịch đậm mặt nhìn cái kia được đồng liếc mắt một cái, “tình tình như thế, y thuật thực sự rất tốt sao?”

Được đồng cầm giận bất bình trừng mắt Thần Tịch, “Ngươi có biết cái gì, chúng ta y quán đã muốn cho hắn miễn ba lượt được, công tử quy định, nếu là thực thiếu bạc, như vậy liền miễn ba lượt, nhưng sự bất quá tam, nếu mỗi người đều vĩnh viễn miễn phí đi xuống, chúng ta y quán không cần nói ăn cơm, được liệu đều không.”

Y nha, sự bất quá tam, này nguyên tắc nàng thích a. Thần Tịch nghe xong được đồng giải thích cúi đầu cục một cái cung, “Thì ra là thế, ta vừa mới không biết nội tình, trách lầm các ngươi, ta xin lỗi.”

Được đồng đại khái không thể tưởng được đối phương như thế thẳng thắn thành khẩn xin lỗi, trong lúc nhất thời cũng là không tốt nói như thế nào, nửa ngày mới hoàn hồn, “Biết là tốt rồi.”

Đào mắt xem thiếu niên bộ dáng, Thần Tịch nhất kế để bụng đầu, “Ngươi cần bạc sao?”

Thiếu niên giương mắt nhìn trước mắt nữ tử, nhìn không tới của nàng mặt, nhưng là, liền theo của nàng quần áo cùng khí chất cũng có thể đủ đoán được đối phương là quý nhân, cần môi gât gât đầu.

“Cần bao nhiêu tiền?”

“Một trăm lượng.” Thiếu niên do dự nói ra một con số.

Thần Tịch đánh giá hắn, “Ngươi có thể làm cái gì? Nếu ta cần ngươi làm việc, ngươi có nắm chắc làm tốt sao?”

“Tiểu thư cần ta làm cái gì? Chỉ cần người thường có thể làm được, ta cũng có thể làm được.”

Tiểu tử rất có tâm tư, Thần Tịch tán thưởng nhìn hắn, “Ta vừa vắn cho chút rảnh rồi, trước làm chuyện của ngươi đi, về phần ngươi đối ta có chỗ nào hữu dụng, đến lúc đó rồi nói sau.”

Thiếu niên do dự một chút cuối cùng vẫn là hạ quyết định quyết tâm gặt gặt đầu, Thần Tịch nhìn về phía được đồng, “Này, tiểu ca, hấn cần cái gì các ngươi lập tức an bài, bạc ta sẽ trả.”

Được đồng đánh giá nàng liếc mắt một cái, tựa hồ có chút do dự, Thần Tịch từ trong lòng xuất ra hể ra ngân phiếu, “Này đó đủ sao?”

Đó là hể ra một trăm lượng ngân phiếu, được đồng trừng lớn mắt lập tức gặt đầu, “Hảo, ta lập tức làm cho sư tỷ chữa bệnh cho đệ đệ hấn cùng với bà của hấn.”

Đệ đệ cùng bà bà?

“Ngươi tên là gì?”

“Vô Nhai.”

Thần Tịch niệm một lần nhẹ giọng cười nói: “Về sau ta gọi ngươi tiểu nhai đi.”

Thiếu niên khỏe miệng nhin không được truru truru, nhiều keo kiệt tên a, bắt quá xem ở nàng là ân nhân của mình tạm thời không cần để ý tới.

Được đồng dẫn đến một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đi ra, công cái hòm thuốc, thoát nhìn đã muốn hiểu rõ mọi chuyện.

Mấy người đang muốn đi theo Vô Nhai, hướng trong nhà hấn đi tới, Thần Tịch lại thoáng nhìn cửa lúc này hơn một cái phụ nhân, ôm một cái trẻ con có chút do dự nhìn về phía bên trong y quán, nàng trong tay đứa nhỏ xem ra cũng chính là vừa mới trăng tròn đi, sắc mặt tựa hồ không tốt lắm.

“Luu đại tẩu, ngươi đây là?” Được đồng nhíu mày hỏi một câu.

Kia phụ nhân câu nệ nhìn bọn họ liếc mắt một cái, “Ta, Bảo nhi nhà ta này hai ngày ho khan không hết, ta.....”

Thần Tịch yên lặng nhìn nàng một cái, “Không có tiền chữa bệnh sao?”

Phụ nhân xấu hổ cúi đầu, “Là ta không làm tròn trách nhiệm của mình.”

Thần Tịch nhìn đứa nhỏ liếc mắt một cái, thực khéo đứa trẻ con kia cũng vừa mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh, đôi mắt như đánh sâu vào cõi lòng của nàng, ánh mắt trẻ con là ánh mắt thuần khiết nhất trên thế gian này, trong lòng vừa động, “Cấp nàng xem xem đi, bạc ta trả.”

Kia lưu thị phụ nhân vừa nghe mừng đến lập tức sẽ quỳ xuống bái tạ, lại bị Thần Tịch một phen kéo lại, “Ta chán ghét người khác quỳ xuống.”

Lưu thị phụ nhân vừa nghe liền ngừng lại, “Đa tạ đại ân của tiểu thư, ta ghi nhớ ân đức tiểu thư. Còn thỉnh tiểu thư lưu cái tên, ngày sau ta.....”

“Ta cũng chán ghét người khác ở trước mặt ta khúm núm nịnh bợ, theo ta nói chuyện dùng ngươi ta liền tốt, ta và ngươi đều là phàm nhân.”

Phụ nhân cả kinh, có chút không nắm bắt được tính tình ân nhân, ôm đứa nhỏ có chút đáng thương nhìn Thần Tịch.

Thần Tịch than nhẹ, quay sang nhìn được đồng liếc mắt một cái, “Ngươi mang nàng đi vào, làm cho đại phu tốt nhất cấp đứa nhỏ xem bệnh đi! Bạc kia cứ cấp đứa nhỏ xem bệnh cho tốt, dùng được tốt. Không đủ trở về ta sẽ đưa thêm.” Nói xong lại nhìn kia phụ nhân liếc mắt một cái, “Về sau đứa nhỏ có bệnh đúng lúc mang đến xem đại phu, không cần chậm trễ đứa nhỏ, tiểu hài tử không hề có tội.”

Phụ nhân cảm kích gặt gặt đầu, Thần Tịch lại làm cho Vô Nhai dẫn đường nhìn bà nội của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Vô Tâm Sáp Liễu

Edit: Phạm Mai

Vô Nhai mang theo bọn họ hướng ngõ nhỏ đi vào, đi đến cho tới khi tới cửa dẫn vào một cái sân thật im lặng, sân nhìn thật cũ nát, nơi này giống như gần phải bỏ đi. Bất quá bên trong còn có hai ba gian nhà ngói có thể che gió che mưa.

Đây là một cuộc sống nghèo khổ đi. Thần Tịch hơi hơi đánh giá, có chút phiền muộn.

“Tiểu thư?”

Vô Nhai ở một bên hô một tiếng, Thần Tịch hoàn hồn vẫy vẫy tay, “Đi vào xem bệnh đi, ta tùy ý nhìn xem mà thôi.”

Nữ đại phu y thuật tựa hồ tốt lắm, thiếu niên đều thực yên tâm, chính là chờ khai dược.

Không bao lâu, nữ đại phu mở miệng, “Vô Nhai, bà của ngươi là do bị bệnh cũ, khó có thể trị tận gốc, nếu muốn trị tận gốc, như vậy cần một chi ngàn năm nhân sâm, đây là dược liệu mà ngay cả dược điểm chúng ta cũng thiếu, hơn nữa, giá trị ngàn.....”

“Khụ khụ, không cần, liền khai cho ta chút dược để không phải nằm một chỗ thế này là tốt rồi, xương cốt già thế này rồi, còn ăn cái gì nhân sâm a.”
Lão phụ nhân thấp giọng ho khan cự tuyệt.

Vô Nhai nắm chặt tay của mình lại, tựa hồ bởi vì chính mình bất lực cảm thấy phần nợ cùng không cam lòng, khôn cảnh không phải làm cho người ta hăng hái chính là làm cho người ta sa đọa. Thần Tịch vẫn lạnh nhạt nhìn trước mắt Vô Nhai, nhìn của hắn nhất cử nhất động, ngay cả ánh mắt cũng không bỏ qua.....

Nửa ngày, Vô Nhai mở miệng, “Thỉnh Lâm đại phu trước khai dược làm cho bà nội không cần như vậy vất vả, cái khác, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

“Hào. Về phần ngươi đệ đệ chính là cảm lạnh, ăn mấy uống thuốc là tốt rồi, chính là hần thân thể không tốt lắm, nhớ rõ làm cho hần ăn thêm chút đồ dinh dưỡng.”

Một câu, dinh dưỡng nghe sao thật khó khăn trong hoàn cảnh này.

“Ngàn năm nhân sâm, ta có lẽ có thể tìm được.” Thần Tịch chậm rãi nói một câu.

Vô Nhai chấn động, nghiêng đầu nhìn về phía nàng, giờ khắc này, hắn suy nghĩ: Đây nữ tử áo trắng, có thể hay không là thần tới cứu hắn? Không, phía sau người giàu có là không có mấy cái người tốt, nàng nhất định có mục đích, nhưng là..... “Chỉ cần ngươi có thể giúp ta, ta Vô Nhai cả đời đều nguyện ý nguyện trung thành cho ngươi.”

“Là vĩnh viễn cũng không hội ruồng bỏ ta sao?” Thần Tịch thanh âm rất nhẹ, lại rất phân lượng ở chỗ ở đây mỗi người tâm.

“Là.”

Lão phụ nhân nhìn Vô Nhai hạ xuống nước mắt, “Tiểu thư, cảm ơn ngươi, ta không cần.”

“Bà nội, ta muốn.”

“Vô Nhai, ngươi muốn ta cũng sẽ không ăn.”

Vô Nhai gầy dựa nhìn lão phụ nhân, “Bà nội, ta nói rồi nhất định phải chữa khỏi bệnh của ngươi, mặc kệ trả giá cái gì đại giới.”

Thần Tịch nhìn bọn họ bỗng nhiên nở nụ cười, “Đừng khẩn trương, ta sẽ không muốn ngươi đi giết người phóng hỏa, ta bất quá là cần ngươi giúp ta làm một sự kiện thật tốt, hần sẽ không phải là chuyện tình thật khó thực hiện, ngươi cũng làm không được sao.”

Không cần nói Vô Nhai, chính là Lâm đại phu đều thực hồ nghi nhìn trước mắt cú sa nữ tử, ngàn năm nhân sâm a! Nàng như vậy giàu có?

“Hào, ta đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi giúp ta, ta sẽ theo khi nghe lời ngươi phân phó!”

Thần Tịch hô lên một tiếng, một cái hộ vệ theo viện ngoại bay tiến vào, “Trong phủ có ngàn năm nhân sâm sao?”

“Còn có.”

“Ngươi lập tức trở về cho ta lấy một chi ngàn năm nhân sâm đến.”

“Là.” Hộ vệ cung kính lắc mình rồi đi.

Lâm đại phu sắc mặt hơi trầm xuống, nguyên lai là quý nhân, chính là không biết nàng rốt cuộc là vị quý nhân nào.

“Đại phu, chính là nhìn xem bệnh, thảo này dược không dùng được một trăm lượng đi?” Thần Tịch xoay người nhìn Lâm đại phu.

“Đương nhiên, chỉ cần mười hai lượng như vậy đủ rồi.”

Thần Tịch nhìn Vô Nhai, “Như vậy, còn lại bạc liền cho ngươi dùng đi, ta thật cao hứng ngươi nghĩ sao nói vậy nói vĩnh viễn không phản bội ta.” Vừa mới nàng cũng bất quá tùy ý nói nói mà thôi, mặc kệ thấy thế nào, này thiếu niên cũng không thích hợp cùng những người trong phủ công chúa đấu.

“Xin hỏi tiểu thư là --”

“Thần Tịch, bảo ta Thần Tịch tiểu thư là tốt rồi.”

Thần Tịch?

Lâm đại phu ánh mắt hơi hơi vừa động, ở Hạ quốc kinh thành bên trong có vị Nhai Nữ quốc đưa tới công chúa đã kêu Thần Tịch, Cung Thần Tịch! Trên đời nổi tiếng Xích Dương công chúa, là nàng sao?

Vô Nhai quì một gối, “Thần Tịch tiểu thư, Vô Nhai sau này đem thề sống chết nguyện trung thành cho ngài.”

Thần Tịch gãi gãi đầu, thề sống chết rất phiền toái, bất quá, biết báo ân tâm vẫn là không sai, vì thế nàng nhẹ giọng nói: “Không cần thề sống chết, có tâm là tốt rồi.”

“Vô Nhai nhất định hội báo đáp tiểu thư!”

Nhìn thiếu niên kia kiên định ánh mắt Thần Tịch có chút cảm động trước nay chưa hề có, nghĩ nghĩ mới nói: “Àn..... Thiên hạ không có bữa cơm ăn mà không trả tiền, ta tự nhiên cũng không phải vô điều kiện giúp ngài, chờ bà nội ngài tốt lên, dần xếp tốt cho bọn họ, ngài sẽ đi một chỗ bá tử học nghệ. Tương đối, tiền lương mỗi tháng ngũ hai đi, cam đoan ngài bà nội cùng đệ đệ cuộc sống. Mỗi tháng ngài cũng có bốn ngày có thể trở về bồi bọn họ.”

“Ta nguyện ý!” Bá tử học nghệ cũng tổng so với vẫn tốt như vậy, huống chi còn có lương tháng để lấy.

Rất nhanh, hộ vệ đem ngàn năm nhân sâm lấy đến đây, “Công --”

Thần Tịch vẫy tay đình chỉ của hắn nói, “Cấp Lâm đại phu đi!”

Hộ vệ hiểu được nàng không nghĩ tiết lộ thân phận liền trầm mặc giao cho Lâm đại phu, Thần Tịch nhìn xem chỗ này, “Ba ngày sau, nếu quyết định, ngay tại đây lúc hoàng hôn đến y quán tìm ta; Nếu không nghĩ theo ta, liền mang theo bạc mang theo người nhà rồi đi nơi này, ta sẽ không tìm được ngài rồi.”

Thần Tịch nói xong xoay người tiêu sái rồi đi, hộ vệ cũng biến mất ở tại chỗ tối, Lâm đại phu nhìn của nàng bóng dáng khe khẽ thở dài, một cái quái nhân a.

“Vô Nhai, này tiểu thư chỉ sợ lại lịch không nhỏ, ngài nếu muốn rõ ràng, đối nàng mà nói, ngàn năm nhân sâm có lẽ cũng không tính cái gì, cho nên, ngài không cần quá d963 ý vấn đề này.”

“Không, ta muốn đi, ta sẽ không làm một cái vong ân phụ nghĩa đồ đệ!”

Lâm đại phu trong lòng thở dài: Này đứa nhỏ tương lai khi còn sống đại khái liền từ nay về sau thay đổi đi. Vừa rồi nàng nhìn phụ nhân mà mình cứu, trong ánh mắt của phụ nhân có chút quyền uy, chẳng lẽ nàng cũng tưởng muốn đứa nhỏ?

.....

Mà Cơ Tĩnh Viễn sau khi rời đi Xích Dương công chúa, đi một đoạn đường cuối cùng nhìn không được quay đầu nhìn lại, trong mắt người mệnh mệnh đã không còn nhìn thấy bóng dáng của nàng, hắn nắm chặt tay rồi quay đầu lại đi nhanh, nửa ngày mới thở sâu, đi nhanh hướng phủ Xích Dương công chúa đi tới.

“Này uy, nghe nói không có, Xích Dương công chúa giống như thân trung kịch độc, vẫn là đồng thời trúng ngũ loại bất đồng cự độc, nói là mệnh sống không còn lâu nữa.”

“Thật sự? Ai nói?”

“Có nhân thấy được hôm qua Đại công chúa mang theo năm ngự y trong cung đi cấp Xích Dương công chúa chẩn trị đâu, nghe nói ước chừng hội chẩn nửa ngày mới chẩn đi ra đây.”

“.....”

Cơ Tĩnh Viễn cước bộ bị này đó thanh âm kéo hạ, ai nói công chúa trúng độc? Buồn cười!

Cái kia nữ nhân làm sao có thể dễ dàng trúng độc? Là ai ở bìa đặt sinh sự sao?

Vừa mới của nàng phản ứng rất kỳ quái, giống như không biết hắn..... Không đúng, chẳng lẽ nàng thật sự đã xảy ra chuyện? Cơ Tĩnh Viễn bước nhanh hướng trở về cung chúa phủ, tìm người đề hỏi, biết được là Đại công chúa tìm người cấp Xích Dương công chúa bắt mạch đem ra ngũ loại độc là đúng thật như vậy, hắn sắc mặt âm trầm có chút đáng sợ.

“Nhậm Di đâu?”

“Nhậm Di tỷ tỷ bị công chúa phái đi chăm sóc hoa viên.” Linh Nhi cung kính trả lời.

Cơ Tĩnh Viễn ánh mắt bị kiềm hãm, hoa viên, nàng cư nhiên nguyện ý làm cho Nhậm Di đi chăm sóc? Có cổ quái!“Công chúa như thế nào chính mình đi đến đi dạo phố?”

“Chúng ta cũng không biết, công chúa nghe xong ngự y trong lời nói sau sẽ không làm cho chúng ta trước mặt hầu hạ, đem mọi người đều khiển đến viện

ngoại, sau đó chính nàng ngậy người một hồi đã nói muốn đi ra ngoài.”

“Đã biết, các người đi làm việc đi.”

Thực hoặc là giả? Nay nhất định tìm Phi Sương đến kiểm tra một chút mới có thể xác định.

Cơ Tĩnh Viễn luôn luôn tại chờ Xích Dương công chúa hồi phủ, nhưng là, nàng vẫn dạo đến khi mặt trời ngả về tây mới trở về. Một hồi đến trong viện nàng gục ở trên giường không muốn đứng lên, ai, hôm nay đi dạo một ngày, mệt mỏi quá.

Đốc đốc --

“Công chúa, Nhị công tử cùng Lục công tử cầu kiến.”

“Có chuyện gì mà tới sao?”

Tâm Nhi nhẹ giọng trả lời: “Nhị công tử muốn cho Lục công tử cấp công chúa bắt mạch.”

Ân, Lục công tử, nàng nhớ rõ quả thật là một người tên là Hứa Phi Sương, Nhậm Di giới thiệu hắn mới mười tám tuổi, y thuật không sai biệt lắm.

“Làm cho bọn họ vào đi!”

Thần Tịch nghĩ nghĩ kể đề bụng đầu, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, cúi sa xuống một bên đi, chờ hai cái nữ nam tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Không Cần Giải Độc

Edit: Phạm Mai

Thời điểm Cơ Tĩnh Viễn tiến vào thì nữ nào đó đang nằm trên tháp, thương thức một chuỗi vô sò, hắn có chút suy sụp, nàng thật sự trúng độc sao?

“Công chúa, “

“Tọa.”

“Công chúa, nghe nói người trúng độc, để cho Phi Sương xem cho người đi.”

“Tốt.” Thần Tịch thoải mái vươn tay tới trước mặt thiếu niên có đôi mắt u buồn để cho hắn bắt mạch, ai, thật sự là u buồn thiếu niên a, cặp kia mắt trang đầy u buồn.

Hứa Phi Sương ngón tay nhẹ nhàng khoát lên cổ tay Thần Tịch, thay đổi vài cái ngón tay, cuối cùng, hắn thu tay lại, hướng Cơ Tĩnh Viễn một chút gật đầu, “Nhị công tử, công chúa là trúng độc, bất quá ta chỉ chẩn ra ba loại, mạn đà la, hoa điệp vạn niên thanh, cây mắc cỡ.”

Thần Tịch cười nhẹ, “Là thế nào loại mạn đà la? Ta nghe nói, màu đen mạn đà la lời nói là: Không thể biết trước hắc ám, tử vong cùng lang bạc kỳ hồ yêu, thế gian vô yêu cùng vô cừ, bị thương tổn cứng cỏi vết thương tâm linh, sinh không về đường. Nếu là xinh đẹp mạn đà la hoa trong lời nói, ta hy vọng là màu đen mạn đà la hoa độc. Nhân ở hoa hạ tử, thành quỷ cũng phong lưu.”

Nay nàng thích màu đen của mạn đà la, cỡ nào chuẩn xác lời nói, hình dung dĩ vãng cái kia thiên chân không ràng thế sự nàng thật sự là rất tinh chuẩn.

Cơ Tĩnh Viễn cùng Hứa Phi Sương đều về mặt cổ quái nhìn về phía nàng, đây là cái gì thái độ? Lo lắng vẫn là không lo lắng?

“Công chúa, hoa điệp vạn niên thanh độc tính sẽ làm tổn hại cổ họng của người, ta nghĩ chúng ta trước giải quyết độc tố hoa điệp vạn niên thanh đi.”

Thần Tịch nhìn Hứa Phi Sương liếc mắt một cái, “Lục công tử, người vì sao vẫn như vậy u buồn đâu? Có phải hay không công chúa phủ cho người cảm thấy u buồn?”

Hứa Phi Sương ánh mắt sừng sốt, lập tức cúi đầu, “Không phải, công chúa cứu Phi Sương, ân tình cao ngất, cuộc đời này đều còn không thanh, làm sao có thể bởi vì công chúa, Phi Sương là --”

“Tính cách là như vậy sao? Trời sinh chính là một người u buồn?” Thần Tịch đứng lên lấy chuỗi vô sò để vào bên tai lắng nghe tiếng song biển, lộ ra ôn nhu ý cười, “Này, cái này có thể làm cho người khác nghe được tiếng gió tự do, tặng cho người chơi đi.”

Hứa Phi Sương có chút co quắp, sừng sốt nửa ngày mới thân thủ tiếp nhận đại ốc biển, “Cám ơn công chúa, kia --”

“Cơ thể của ta không cần các ngươi lo lắng, mặc kệ là ai cấp được ta cũng không hội ăn.”

“Công chúa --”

Thần Tịch vẫy vẫy tay ngăn lại bọn họ nói tiếp, “Của ta tồn tại đối với các ngươi mà nói kỳ thật cũng không trọng yếu, này trên đời, ai tồn tại cũng không trọng yếu, một người rồi ngã xuống đi, còn có những người khác đứng lên..... Vĩnh viễn đều không có người là không thể thiếu. Ta, cũng là bây giờ mới lĩnh ngộ đến đạo lý.”

Cơ Tĩnh Viễn ngơ ngác nhìn một bên mặt của nàng, xuyên thấu qua gương mặt quen thuộc kia, hần giống như thấy được một cái khuôn mặt xa lạ..... Đây không phải chân chính Xích Dương công chúa.

Xích Dương công chúa là kiêu ngạo trong ngành, là không chịu thua.

“Đi xuống đi, ta nghĩ nghĩ ngơi, hoặc là, các ngươi tưởng thị tẩm?”

Hứa Phi Sương sắc mặt ửng đỏ, chạy nhanh cáo lui. Cơ Tĩnh Viễn nhìn nàng một lát cũng ly khai, bọn họ cũng không muốn thị tẩm.

Thần Tịch hô khẩu khí, cái này hảo, không ai muốn cùng nàng cõn sàng đàn là tốt rồi.

Đem chuông bắt tại cửa sổ, gió thổi lên kêu thành những tiếng êm tai, làm cho người ta có một loại cảm giác thật thoải mái.

“Công chúa, công chúa, Hạ quốc Hoàng Thượng phái người đến mời ngươi tiến cung.” Tâm Nhi vội vàng tiến vào đứng ở cửa phòng thông báo.

“Đã nói ta thân thể không tốt, muốn ở nhà nghỉ ngơi nghỉ ngơi, ngày khác lại tiến cung tạ ơn.”

“Nga.”

Tâm Nhi bước nhanh rời đi, Thần Tịch than nhẹ một tiếng, Hạ quốc Hoàng Thượng cũng như vậy khản trương chuyện của nàng nha.

Kia cũng là, mười vạn binh quyền a, làm sao có thể không khản trương đâu?

“Công chúa, Hoàng Thượng cho người ban cho ngàn năm cỏ linh chi một đóa, trăm năm hà thủ ô một chi, ngàn năm nhân sâm một chi, còn có.....”

“Đưa vào khó phòng đi.”

“Là.”

Thần Tịch im lặng nằm, quan tâm, hoặc là bỏ đá xuống giếng, mở màn đã muốn rút ra, nàng chỉ cần chờ cơ hội xem diễn.

“Công chúa, Hoàng Phủ công tử dùng bò câu đưa tin.”

“Nói cái gì?”

Ngoài cửa người đứng thẳng bất động một hồi mới mở ra giấy viết thư, không dám xem kỹ nội dung bên trong, Lâm Tuấn Thần cầm lấy bức thư nói vào, “Hoàng Phủ công tử nói hần ít ngày nữa sẽ hồi kinh vấn an công chúa.”

Lại một cái sốt ruột nhân đâu! Thần Tịch khoe môi nở ra một nụ cười tươi, không biết là ở tự giễu vẫn là ở châm biếm người khác hành động.

“Công chúa, ngươi thay đổi.” Cùng với nhả nhận giọng điệu, một bóng dáng chậm rãi tiêu sái tiến đến.

Thần Tịch giương mắt nhìn đi vào đến Lâm Tuấn Thần, “Là ngươi a? Làm sao thay đổi? Nói nói xem.”

“Ngươi --” Lâm Tuấn Thần do dự một chút, “Trở nên khó có thể nắm lấy.”

“Chính là như vậy sao?”

Không chỉ là như thế này, ngươi còn trở nên không giống chính mình, nhưng là, lời này Lâm Tuấn Thần cũng không có mở miệng nói ra.

“Ngũ công tử, lúc này, ngươi tìm đến ta là vì cái gì đâu?”

“Ta -- chính là đến xem công chúa thân thể thế nào?”

“Nghe đến kết quả Hứa Phi Sương bắt mạch cho ta, nên lo lắng cho ta sao?”

Lâm Tuấn Thần nhú mày nhìn nàng, hiện tại của nàng giọng điệu giống như chính là không tin hần là thật sự quan tâm nàng.

“Tuấn Thần, ngươi nói, ta thật muốn đã chết, ai sẽ vì ta rơi lệ đâu? Rơi lệ cho ta bởi vì thương tâm hay là vì quá vui mừng nên khóc đây?”

Lâm Tuấn Thần trong lòng chấn động, giờ khắc này, hắn giống như cảm giác được trước mắt nữ tử này xem thấu hết thảy tất cả mọi người. Cảm giác này làm cho hắn có chút sợ run, Xích Dương công chúa như vậy là người hắn không quen thuộc.

Kiều ngạo ương ngành Xích Dương công chúa là đơn giản dễ hiểu, cũng là dễ dàng bị thiết kế.

Lúc này nhìn nàng kia màu lam con ngươi, thật giống như có thể làm cho người ta theo ngũ say bên trong thức tỉnh bình thường, có một loại bất khả tư nghị lực lượng.

“Công chúa, nhân vừa chết, nên cái gì đều không cảm giác.”

“Cũng là, cho nên ta cũng không cần để ý ai thật tình ai giả ý. Chỉ cần ta hảo hảo sống sót, hoàn thành chính mình chuyện tình là tốt rồi.”

“Công chúa là sẽ không chết, cho dù Lục công tử giải không được, Hoàng Phủ công tử cũng sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.”

Thần Tịch đi đến bên cửa sổ, đưa tay phớt nhẹ chuông gió, đinh đinh đang đang thanh âm thấp phần dễ nghe, không chút để ý hỏi: “Hắn rất lợi hại sao?”

“Ân, chúng ta làm không được, hắn đều khả năng làm được đến.” Lâm Tuấn Thần trong lời nói lý tựa hồ còn mang theo một ít bất đắc dĩ.

Thần Tịch bỗng nhiên hì hì cười rộ lên, “Ngươi hâm mộ hắn nha?”

“Có điểm, ai không hâm mộ hắn đâu!”

Thần Tịch bỗng nhiên tháo xuống chuông gió, cầm đến trước mắt Lâm Tuấn Thần, “Này, cho ngươi chơi đi.”

A? Thứ này là để cho nữ nhân chơi đi, hắn muốn tới làm cái gì? Lâm Tuấn Thần chần chờ tiếp được, lại nghe nàng nói: “Tốt lắm, cầm của ta lễ vật trở về đi ngủ thấy đi, đừng âm ỹ ta.”

Hắn, nàng đem hắn cho rằng là đứa nhỏ muốn lễ vật sao? Lâm Tuấn Thần trên đầu bốc lên hắc tuyến cảm theo chuông gió li khai.

Thần Tịch lại đi lấy một cái chuông gió khác treo lên, vì yêu thích, nên nàng đã mua tám cái phong linh.

“Công chúa, Hạ quốc ngũ công chúa phái người tới nói muốn mượn Lục công tử tới phủ cấp xem bệnh.”

Đều đã muốn buổi tối, còn mượn người nào? Thần Tịch y cửa sổ oai đầu, “Linh Nhi, nếu là bình thường, ta sẽ như thế nào trả lời nàng?”

“Trước kia trong lời nói, công chúa đều là nói không rành, kêu Ngũ công chúa thỉnh ngự y.”

Thần Tịch mỉm cười, “Như vậy lần này, ngươi liền nói cho nàng, nói Lục công tử đêm nay muốn thủ ta, không rành xem nàng, làm cho nàng tìm cái Phò mã hảo hảo cùng nàng qua đêm đi.”

Linh Nhi ở bên ngoài ngẩn ngơ xoay người rời đi, công chúa không thay đổi a, không, trở nên càng ngày càng kiêu ngạo.

Không bao lâu, Hứa Phi Sương đến đây, hắn liền một câu, “Công chúa đêm nay cần ta thủ, Phi Sương tự nhiên muốn thủ, không thể làm cho công chúa bị thương.”

Nguyên lai u buồn nữ nam cũng là có chấp nữ nam a. Thần Tịch làm cho Linh Nhi cho hắn ở bên ngoài bình phong làm một chỗ, nếu hắn thích thủ thì thủ đi.

Hứa Phi Sương đáy mắt hiện lên một chút giãy dụa, lại vẫn là nằm xuống đi.

Không bao lâu hắn nghe được bên trong truyền đến đều đều tiếng hít thở, hắn nhả ra khí, nàng đang ngủ sao?

Lại đợi một hồi, Hứa Phi Sương nhẹ nhàng tiêu sái đi vào, ngồi ở đầu giường tiếp theo dựa mình châu quang mang nhìn khuôn mặt ngũ say, khi ngủ gương mặt của nàng hiện lên nhu nhược cùng bất lực, mi gian còn mang theo đau thương cùng u buồn, nhưng là, vì sao vừa tỉnh đến nàng chính là như vậy làm cho người ta không muốn tới gần đâu?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vô Nhai Làm Hộ Vệ

Edit: Phạm Mai

Ba ngày sau, Vô Nhai đứng giờ đi tới y quán chờ bọn họ gặp nhau, nhưng là, thẳng đến lúc mặt trời lặn ngã về tây, hoàng hôn buông xuống cũng không thấy người đến.

Lâm đại phu nhìn hần một cái, “Vô Nhai, nếu đối phương đã muốn thất ước, ngươi hãy quên đi.” Gia đình nếu phú quý luôn có nhiều tội ác.

“Không, nàng nhất định sẽ đến.”

Vô Nhai kiên trì chờ, vẫn đợi cho đến y quán đóng cửa, rốt cuộc thấy được hộ vệ của người đó, bắt quá cũng không thấy chủ tử của hần.

Hộ vệ nhìn đến Vô Nhai sắc mặt có chút phức tạp, “Ngươi còn ở đây sao?”

“Xin hỏi Thần Tịch tiểu thư nàng --”

“Thân thể công chúa không tốt, không thể thực hiện lời hứa, công chúa nói ngươi còn có một lần cơ hội để đổi ý.”

Vô Nhai kiên định nhìn hộ vệ vừa mới tới, “Không cần đổi ý, mời ngươi mang ta đi gặp..... Công chúa? Nàng là công chúa?”

“Không sai, Xích Dương công chúa, cho nên, ngươi về sau không cần kêu Thần Tịch tiểu thư” Hộ vệ tựa hồ đối với điểm ấy thực không vừa lòng.

Vô Nhai tuy rằng đoán được đối phương thân phận bất phàm, nhưng là, nhưng không có nghĩ đến sẽ là lừng lẫy đại danh Xích Dương công chúa, về Xích Dương công chúa dân gian nghe rất nhiều lời đồn.

“Công chúa nói nếu ngươi biết thân phận của nàng, ngươi có một lần cơ hội đổi ý.”

“Không cần!”

Hộ vệ có chút kinh ngạc nhìn hần một cái, bắt quá lại rất nhanh hiểu rõ, mặt không chút thay đổi mang theo hần rời đi.

Vô Nhai bị mang vào phủ công chúa, an bài ở một cái phòng ngay tại trong viện của Xích Dương công chúa, tại chính cách vách của phòng Thần Tịch.

Sau khi dàn xếp cho hần xong hộ vệ bèn rời đi, Vô Nhai kêu trụ hần, “Vị này Đại ca, xin hỏi ngươi là?”

“Ta gọi là Hòa Phong, công chúa ánh vệ.”

“Hòa Đại ca, ta nghĩ trông thấy công chúa.”

Hòa Phong nhìn hần một cái, “Công chúa đã muốn có sáu vị phu quân, không cần ngươi tới quan tâm.”

Vô Nhai sắc mặt cứng đờ, hần có ý tứ gì? Chẳng lẽ hần cho rằng chính mình là muốn làm một cái nam sủng?

Khả Hòa Phong tựa hồ chút không thêm đề ý tâm tình của hần, tiếp tục nói: “Cho dù công chúa coi trọng ngươi, muốn trở thành công chúa Thị Lang, kia cũng còn phải thông qua Hoàng Phủ công tử gật đầu.”

Hoàng Phủ công tử?

Đúng rồi, hần cũng từng nghe nói quá Xích Dương công chúa sủng nhất tin một người chính là Hoàng Phủ công tử, liền ngay cả Nhai Nữ quốc tiên hoàng giao cho Xích Dương công chúa mười vạn tinh binh đều là Hoàng Phủ Cảnh Hạo ở quản lý.

Nhưng là, hần căn bản là không nghĩ quá muốn thành vì công chúa Thị Lang, hần chính là báo lại ân..... Báo ân trong lời nói, công chúa sẽ không là muốn hần lấy thân báo đáp đi?

Vô Nhai bỗng nhiên đánh rùng mình một cái, nếu là, kia làm sao bây giờ? Hần đã muốn đến đây, có thể cự tuyệt sao?

Hòa Phong nhìn hần kia biểu tình bỗng nhiên lộ ra mỉm cười, “Cho nên nói ngươi là ngu ngốc, đều cho ngươi hai lần cơ hội đổi ý cũng không quý trọng.”

“Nam tử hán đại trượng phu, nói là làm, ta, ta, ta nếu nói được thì làm được.” Vô Nhai có điểm vệt chết không sợ sống.

Hòa Phong biểu tình tựa hồ cũng có điểm tốt, đại khái là phản ứng của Vô Nhai lấy được lòng hần, “Vậy ngươi chậm rãi làm đi. Công chúa ở ngay tại hậu viện lương đình lý ngọc, ngươi có thể đi xem nàng.”

Hòa Phong sau khi rời khỏi, Vô Nhai rối rắm, hần không nghĩ trở thành nam sủng a.

Làm sao bây giờ?

Phía sau của hần trong đầu bỗng nhiên hiện lên một ít nói, “Ta không cần ngươi giết người phóng hỏa, chính là để cho ngươi hỗ trợ làm một chuyện thôi.”

Có lẽ, công chúa ý tứ căn bản là không phải cái kia, quên đi, đi xem đi. Nói như thế nào thì nàng cũng là ân nhân của hân.

Vô Nhai chậm chậm tiêu sái đến hậu viện, dọc theo đường đi cư nhiên không ai, hộ vệ nha hoàn đều không có nhìn thấy một cái, sao lại thế này?

Nhìn đến cách đó không xa lương đình, Vô Nhai hấp khẩu khí, nam tử hán đại trượng phu sợ cái gì.

Còn không có đi vào đi, bỗng nhiên nghe được giọng nam, theo bản năng hân ngồi xổm xuống đi, ẩn thân ở đại thụ sau.

“Công chúa, ngươi rõ ràng đã muốn thân trung kịch độc, vì sao còn như vậy tùy ý đem trân quý ngàn năm nhân sâm cho người khác? Lục công tử không phải nói.....”

“Ta nói rồi không cần dùng được.”

“Công chúa, ngươi muốn chết cũng không cần liên lụy chúng ta.”

Vô Nhai nghe được một cái thanh âm lãnh khốc, chân chính là một thanh âm không có độ ấm, nghe đều cảm thấy hàn thấu tâm, là ai dám như thế chống đối Xích Dương công chúa đâu?

“Ai ở nơi nào nghe lén, lăn ra đây cho ta.”

Vô Nhai trong lòng run lên, cổ lấy dừng khí đi ra ngoài, “Vô Nhai bái kiến công chúa.”

Thần Tịch nhìn đến hân mỉm cười, “Ngươi đã đến rồi?”

“Ân, công chúa.....”

“Ngồi đi, hân gọi Tiêu Băng, là công chúa trong phủ Tứ công tử, cá tính nặng nề lãnh khốc, tục ngữ nói khối băng mặt chính là như vậy, ngươi không cần để ý tới.”

Ngạch, khối băng mặt? Vô Nhai rất muốn cười, thật sự hình dung thực chuẩn xác.

Tiêu Băng nguyên vốn là lạnh buốt, giờ phút này càng thêm khó coi sắc mặt, “Công chúa, liền vì hân ngươi cho ngàn năm nhân sâm?”

“Đúng vậy!”

“Tư sắc ta so với hân tốt hơn nhiều là, công chúa ánh mắt càng ngày càng kém.” Tiêu Băng lãnh Băng Băng nói xong một câu liền phát tay áo rời đi.

Thần Tịch bất đắc dĩ nhìn Vô Nhai liếc mắt một cái, “Tiểu Nhai, đừng để ý, sau này ngươi hãy đi theo sáu vị công tử trong phủ công chúa học tập, lựa chọn ngươi thích gì đó đến học, đương nhiên, võ công cùng y thuật là ngươi phải học, đây là ngươi nợ ta.”

Làm cho hân học võ cùng học y? Vô Nhai trong lòng vui vẻ, “Cám ơn công chúa, Vô Nhai nhất định học thật tốt.”

“Ân, yên tâm, ngươi không phải đến làm công tử, ngươi là ta tuyển định hộ vệ, có lẽ một ngày nào đó ta liền cần ngươi tới bảo hộ ta.”

“Là, Vô Nhai ghi nhớ công chúa chi ân.” Không phải làm nam sủng là tốt rồi.

Thần Tịch nhìn hân nhả ra khí bộ dáng cũng đoán được người này đến trên đường sợ là hiểu sai, “Tốt lắm, ngươi đi làm việc đi, ta đã muốn công đạo sáu vị công tử muốn tận tâm dạy ngươi, ngoài miệng bọn họ đều đáp ứng rồi, nhưng là, có phải hay không thật tình truyền cho ngươi bản sự liền do ngươi.”

“Là, công chúa yên tâm, Vô Nhai nhất định cố gắng.” Vô Nhai nhớ tới vừa mới trong lời nói không khỏi có chút lo lắng, “Công chúa, vừa mới Tứ công tử nói ngươi thân trung kịch độc, ngươi.....”

“Không có việc gì, ngươi không cần lo lắng này.”

“Nhưng là --”

“Ngươi chỉ để ý chuyên tâm học giỏi bản lĩnh của ngươi, vì ta cũng vì chính ngươi tương lai đi, chuyện của ta ta sẽ xử lý tốt, thời điểm ta cần thực lực của ngươi ta sẽ nói cho ngươi. Nếu gặp được sự tình gì cứ việc tới tìm ta, ngươi có đặc quyền.”

Vô Nhai chỉ có thể thu hồi chính mình quan tâm xoay người rời đi.

“Tiểu Nhai, ta sẽ không phải là chính mình muốn tìm cái chết, điểm ấy ngươi có thể yên tâm, nhân sâm cho ngươi bà nội, ta còn có, cho nên, ngươi không cần cảm thấy xin lỗi.”

Vô Nhai chỉ có thể nhanh hơn cước bộ rời đi, hân tưởng nhanh chóng học có điều thành, giúp nàng.

Có lẽ nàng là công chúa, nhưng là, hân cảm thấy một ngày nào đó, hân sẽ có thể giúp đỡ được nàng, bằng không, nàng cũng sẽ không lựa chọn chính mình.

Vừa mới hần giống như nghe Tứ công tử nói Lục công tử hội y thuật, không bằng cùng hần học mở đầu.

“Người có biết nếu công chúa đã chết của chúng ta kết cục sẽ là cái gì sao?”

Vô Nhai vừa mới đi ra tiểu viện ngoài cửa đã bị chờ ở nơi đó Tiêu Băng cấp ngăn cản, Vô Nhai thực thẳng thắn thành khẩn lắc đầu, “Ta không biết.”

“Công chúa nếu chết, không chỉ có toàn bộ công chúa phủ mọi người muốn đi theo chôn cùng, người làm việc ở phủ công chúa tất cả cũng sẽ bị chôn cùng.”

Cái gì! Như vậy tàn khốc?

“Đây là tiên hoàng hạ quá thánh chỉ, hầu hạ Xích Dương công chúa không lo, sở hữu hầu hạ nhân liên lụy cửu tộc.”

Vô Nhai nhớ tới cái kia thần nhiên tươi cười, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ công chúa sẽ không làm cho người vô tội mất mạng.”

Tiêu Băng lãnh hừ một tiếng, “Chỉ mong người nói đúng đi, bất quá nếu không được đến người kia nàng cũng thật sự luyện tiếu chết đi, nàng cũng quá thật luyện tiếu tử.”

Ai? Vô Nhai trong lòng tò mò, còn có người nào nhân là công chúa muốn nhưng không có được đến sao?

Đang muốn hỏi, lại nghe đến rất xa còn có nhân truyền báo: “Hoàng Phủ công tử hồi phủ --”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Lần Đầu Tiên Gặp Hoàng Phủ Cảnh Hạo

Edit: Phạm Mai

Nghe được hộ vệ thông báo Tiêu Băng lãnh cười một tiếng, “Chủ nhân chân chính trở về.”

Ách? Lời này thực khó hiểu a.

“Đi thôi, hần đến đây, công chúa ai cũng không cần.”

Chẳng lẽ chính là cái người bên trong truyền thuyết Hoàng Phủ Cảnh Hạo? Vô Nhai trong lòng sững sốt, sau đó nghĩ đến vừa mới nhìn đến cái kia dung nhan, hần bỗng nhiên dâng lên một cái ý niệm trong đầu, bỏ qua lời nói của Tiêu Băng, hần đi quay trở lại hướng mình vừa dời đi.

Thần Tịch nhìn đến hần trở về có chút kinh ngạc, “Tiêu Nhai, làm sao vậy?”

“Ta đến báo vệ công chúa.”

“Không, trước khi người thật sự có năng lực, ta hy vọng người không cần cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo gặp phải, tận lực che giấu chính người.”

“Công chúa?”

Thần Tịch khẽ mỉm cười, tươi cười còn có chút ưu thương, “Ta hy vọng người tương lai chính là lá bài tẩy cuối cùng của ta.”

Lá bài tẩy?

“Lá bài tẩy ở phía trước ánh sáng chính là cần ẩn dấu.”

Vô Nhai tim đập mạnh và loạn nhịp một chút sau lác mình nhanh chóng ly khai sân của Thần Tịch.

Không bao lâu, một cái thon dài bóng dáng xuất hiện, hần thực tự nhiên tiêu sái đến Thần Tịch trước mặt, “Cảnh Hạo gặp qua công chúa, công chúa mạnh khỏe.”

Hần mặc một áo choàng màu lam nhạt trông rất bình thường, tóc cũng chỉ dùng một dây khăn cột lên trên, như vậy trang phục, đi ở trên đường cái, mười người đi trên đường thì có hai người giống hần, rõ ràng thực bình thường, nhưng là hần cười nhẹ, vẫn là làm cho người ta cảm thấy một trận hoảng hốt.

Vốn Thần Tịch nghĩ đến nhất định là một cái nam nhân sẽ càng tuyệt mỹ, tuyệt mỹ nhất trong những người ở phủ, không nghĩ tới lại chỉ là một nam nhân nhìn thật bình thường. Không có biện pháp, theo Xích Dương công chúa nay có sáu phu, Thần Tịch tổng kết một vấn đề, thì phải là mỹ nam tử, Xích

Dương công chúa thích nữ nam. Đương nhiên, nàng liền đoán tối được sủng ái Hoàng Phủ Cảnh Hạo là nhất nữ hình nam nhân.

Ai biết kết quả lại hoàn toàn tương phản.

Bất quá, này nam nhân khí chất vẫn là thực xuất sắc, rõ ràng là ngũ quan nhìn cực bình thường, cũng là tản ra một loại khí chất làm cho người ta si mê, chính là cặp mắt kia, đen thâm thúy, trầm tĩnh nội liễm, giống như hiểu nguyệt thanh phong, bất tri bất giác đã muốn cướp đi của người thân chí, cho người nhìn không được cảm thấy, chính là chết ở trong tay hắn, cũng không uống người này gian một hồi gặp nhau.

Tiếp xúc đến ánh mắt dò xét của hắn, Thần Tịch chán tĩnh lại cười nói, “Người đã trở lại?”

“Ân, nghe nói công chúa đã xảy ra chuyện, ta không yên lòng liền trước thời gian gấp trở về.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo cúi đầu đánh giá Thần Tịch, ánh mắt ôn hòa mà mang theo sầu lo.

“Ta không sao.” Thần Tịch cười trả lời.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thân thủ chế trụ tay nàng cổ tay, Thần Tịch trong lòng nhảy dựng, phản xạ tính tương tránh ra, lại nghe hắn chậm rãi nói: “Công chúa đừng nhúc nhích, ta cho người bắt mạch.”

Hắn cũng sẽ biết y thuật? Thần Tịch trong lòng đột nhiên nhảy dựng, trầm mặc xuống dưới nhắm mắt lại từ Hoàng Phủ Cảnh Hạo ép buộc, sau một lát Hoàng Phủ Cảnh Hạo buông ra thủ, hẹp dài mi có chút rối rắm, “Người gần nhất cùng người nào tiếp xúc?”

“Người hắn là đều biết rõ.” Thần Tịch cũng không tin tưởng Hoàng Phủ Cảnh Hạo không có an bài người ở bên người nàng giám thị, bao gồm cái kia Nhậm Di đại khái đều là người của hắn.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thở dài, “Chuyện này ta sẽ nghĩ biện pháp, về sau đừng cùng người Hạ quốc Đại công chúa phái tới tiếp xúc, ít nhất đừng cho các nàng chạm vào người.”

“Cám ơn của người quan tâm, việc này người không cần lo lắng, ta chính mình hội giải quyết.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo kinh ngạc nhìn nàng, giống như không tin lời này từ miệng nàng nói ra, nói thật, Xích Dương công chúa vẫn là lần đầu tiên dùng loại thái độ này đối đãi hắn.

Đạm mạc, không thêm đề ý.

Tuy rằng hắn vẫn đều hi vọng nhất nhìn đến như vậy kết quả, nhưng là, một ngày này đột nhiên đã đến, hắn đã có chút không thói quen. Này cũng là nhân tính.

Thần Tịch đứng lên lừa đồ tóc dài đón gió phiêu khởi, tinh lực lam màu bỗng nhiên làm cho người ta một loại ngao ngễ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo trong nháy mắt giật mình, nàng như vậy cư nhiên làm cho hắn một loại cảm giác kỳ lạ.

“Người một đường bốn ba, nói vậy rất mệt mỏi, hảo hảo nghỉ ngơi đi. Cơ thể của ta không có việc gì.” Thần Tịch nói xong lời này liền xoay người ly khai.

Lưu lại Hoàng Phủ Cảnh Hạo một người ở lương đình, gió nhẹ thổi bay sợi tóc của hắn, mặt mày trong lúc đó hiện lên một đạo khác thường quang mang.

Thần Tịch trở lại trong phòng, tim đập có chút gia tốc, nàng cư nhiên lo lắng cho mình ở Hoàng Phủ Cảnh Hạo trước mặt lộ ra sơ hở.

Nếu hắn đã biết chính mình không phải chân chính Xích Dương công chúa, hắn có thể hay không giết chính mình sau đó đem kia mười vạn tính bình chiếm cho bản thân mình? Không xác định, ở chính mình an toàn không hiểu được đến cam đoan phía trước, nàng là tuyệt không hội tiết lộ chính mình thân phận.

“Công chúa, “

Cơ Tĩnh Viễn xuất hiện ở tại trong phòng của nàng, Thần Tịch có chút ngoài ý muốn, “Sao người lại tới đây?”

Cơ Tĩnh Viễn sắc mặt có chút quần bách, “Tôi nay đến phiên ta hầu hạ công chúa.”

Ha? Trước đây cũng không thấy bọn họ ai hầu hạ a, đêm nay..... Chẳng lẽ lại là bởi vì Hoàng Phủ Cảnh Hạo trở về? Bọn họ ở làm bộ dáng cấp Hoàng Phủ Cảnh Hạo xem? Không thể nào?

Thần Tịch im lặng ngồi ở bên giường, Cơ Tĩnh Viễn nhìn nàng một cái, cũng là cắn chặt răng cời quần áo, Thần Tịch ngồi nhìn xem có chút muốn trừng lớn ánh mắt, đây là hiện trường tú sao?

Cơ Tĩnh Viễn thoát chỉ còn lại có trung y, rớt cục đi lên đến đây, nằm thượng giường, Thần Tịch ngạc nhiên nhìn hắn, chẳng lẽ hắn cùng với chính mình đồng giường cộng tắm?

“Công chúa, có thể bắt đầu.”

Ách, bắt đầu thần mã?

Thần Tịch lặng lẽ đi động tới, nàng tưởng rời đi này giường lớn, hôm nay nàng mới nghĩ đến một vấn đề, thì phải là này giường lớn mới có thể là Xích Dương công chúa và chín nữ nam cưỡi sàng đan địa phương, nàng, nàng..... Phía trước đều quên vấn đề này, nay ý thức được, là không bao giờ nữa nguyện ý ngủ nơi này.

“A --”

Bàn tay rộng lớn của Cơ Tĩnh Viễn lôi kéo, Thần Tịch bị đánh đổ ở trên giường, “Người làm cái gì?”

Cơ Tĩnh Viễn có chút tức giận nhìn nàng, “Công chúa tưởng ngoạn cái gì?”

“Cái kia, đêm nay không cần người bồi, ta..... Ta không thoải mái!”

Cơ Tĩnh Viễn nghi hoặc nhìn nàng, “Công chúa làm sao không thoải mái?”

“Cái kia -- cái kia, nguyệt sự đến đây.” Thần Tịch rồi rầm một hồi đỏ mặt nói dối.

Cơ Tĩnh Viễn trừng lớn mắt nhìn nàng, tựa hồ có chút bất khả tư nghị, bất quá hấn cũng rất thoải mái đứng lên ly khai, “Ta đây sẽ không quấy rầy công chúa.”

“Nga, đi thông thả.”

Thần Tịch hô khẩu khí, cha mẹ ơi, này lục phu thật đúng là cùng Xích Dương công chúa có quan hệ a?

“Người tới.”

Thần Tịch kêu một tiếng, canh giữ ở viện ngoại bên ngoài lập tức đi vào đến, “Công chúa.”

“Lập tức làm cho người đổi cho ta một cái phòng, giường cái gì đều phải mới.”

Hộ vệ có chút giật mình, này đều buổi tối, còn muốn đổi phòng gian, đổi giường? Công chúa làm sao vậy?“Công chúa, này --”

“Lập tức đổi.”

“Kia công chúa muốn sân của người nào?”

“Sân không cần đổi, đổi cái phòng đi.” Thần Tịch nhìn xem sắc trời bỗng nhiên thờ dài, “Quên đi, cho ta chặn mới, ta tối nay ngủ thư phòng.”

“Là.”

Hộ vệ phân phó nha hoàn ở thư phòng pho hảo giường, Thần Tịch ôm sách cổ nghiên đọc một hồi mới mơ hồ ngủ.

Trong mộng, nàng gặp được chính mình gia gia, như trước như vậy hiền lành khuôn mặt, làm cho nàng hảo lưu luyến.

“Gia gia..... Gia gia.....” Thần Tịch khinh vận vất đôi mi thanh tú giãn ra đến đây, vẻ mặt ôn nhu bộ dáng,

“Gia gia, ta thực nghe lời người nói..... Chính là, ta còn là không thể không oán nàng.....”

“Ta hận nàng vô tình vô nghĩa, oán nàng.....”

“Chúng ta ở lòng của nàng nhất định là bé nhỏ không đáng kể, thậm chí sự tồn tại của ta nàng chỉ sợ đều không nhớ được.....”

Thần Tịch khóe mắt nước mắt chậm rãi chảy xuống, không thể không oán hận người kia.

Cho dù là gia gia như vậy hiền lành nói nhân sinh ngắn ngủi, đừng đi trách cứ không thể vấn hồi, nhưng là, nàng vẫn là không thể tha thứ mẫu thân như vậy.

“Thực xin lỗi, ta không thể không hận hấn.”

.....

“Công chúa, công chúa --”

Loáng thoáng, Thần Tịch giống như cảm giác có người ở lay động bả vai chính mình, bỗng dưng mở to mắt, trước mắt nàng là một đôi thâm thúy con người đen, giống như có thể hấp thụ tình cảm của người khác.....“Là người.”

Thần Tịch sắc mặt lạnh lùng, Hoàng Phủ Cảnh Hạo thân thủ lướt qua nàng khóe mắt nước mắt, “Công chúa giống như làm ác mộng đâu.”

Ôi chào?

Thần Tịch mở miệng nói, “Ta không sao.”

“Công chúa, có một việc ta hy vọng ngươi giải thích một chút, vừa mới ta cho ngươi bắt mạch phát hiện mạch tượng biểu hiện cũng không có trúng độc.”

Thần Tịch bữu môi, “Cho nên ta nói ta không sao a.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn nàng, ánh mắt thực bình tĩnh, “Công chúa, ngươi là không phải nên hảo hảo giải thích một chút?”

Thần Tịch nhún nhún vai, “Ta làm sao mà biết? Ta cũng không phải đại phu, cái gì cũng đều không hiểu.”

“Như vậy, công chúa lại vì sao không uống thuốc? Có phải hay không ngươi đã muốn định liệu trước đâu?”

Hừ, quên phòng bị người kia đánh lên, bất quá chuyện này sớm hay muộn sẽ bị nhân phát hiện, không sao cả, tùy tiện bọn họ đoán đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Muốn Nàng Sinh Đứa Nhỏ?

Edit: Phạm Mai

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngồi ở bên giường, lạnh nhạt nhìn nàng, “Nghe nói ngươi cự tuyệt Nhị công tử thị tẩm, vì sao? Hắn không muốn hay là vì ngươi không thích hắn?”

“Ta..... Thẳng sau sự.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhướng mày, “Công chúa, nguyệt sự của ngươi mà ta nhớ cũng chính là sáu vị công tử đều biết đến, đến mấy ngày nay chính bọn họ cũng không sẽ tìm đến ngươi, tới tìm ngươi thời điểm tất nhiên là.....”

Dựa vào, ngay cả điều này cũng có thể giám thị nàng, thực hoài nghi nàng còn có cái gì tư mật đáng nói? Thần Tịch tức giận nói: “Vậy thì bởi vì ta tối nay không có tâm tình, không nghĩ tới.”

“Không nghĩ hắn vậy đối những người khác, công chúa chớ để quên, kia mười vạn tinh binh tương lai đều là muốn công chúa lưu một cái cốt nhục để kế thừa.”

Cái gì? Muốn nàng sinh hạ đứa nhỏ kế thừa kia mười vạn tinh binh? Thần Tịch đánh cái run run, nàng sẽ không bị người kia miễn cưỡng đi cùng nam nhân khác còn sàng đan đi?

“Công chúa, của ngươi sứ mệnh đừng quên, tiên hoàng đối với ngươi kỳ vọng rất nặng, ngươi nhưng đừng cô phụ tiên hoàng chờ mong.”

Thần Tịch bỗng nhiên thực im lặng, im lặng làm cho người ta cảm thấy có chút đáng sợ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghi hoặc nhìn nàng, lại phát hiện nàng đã muốn cong hán nằm xuống đi.

“Công chúa, “

“Cút ngay đi, ngươi có cái gì tư cách quyết định tương lai của ta? Ta muốn cùng ai sinh đứa nhỏ kia đều là chuyện của ta, không cần phải ngươi khoa tay múa chân.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sừng sốt một chút vừa cười, “Công chúa hiểu lầm, ta sao có thể đối với ngươi khoa tay múa chân được chứ, chính là hy vọng ngươi có thể mau chóng có một đứa con nối dòng.”

“Chờ ta tìm được người trong lòng mình rồi thì sẽ quyết định phương hướng của tương lai, ngươi quản tốt bổn phận của ngươi là được rồi, cái khác đừng quan tâm.”

“Hảo, chỉ cần công chúa nhớ rõ chính mình sứ mệnh, ta vui chờ công chúa hảo tin tức, bất quá, hy vọng không cần lâu lắm. Còn có, nếu công chúa không có tuyển định ai trong lời nói, ta đề nghị là Đại công tử thích hợp nhất, Đại công tử tính cách thích hợp làm một thượng vị giả, nếu như công chúa và hắn dưỡng dục một cái trưởng tử, hẳn là tốt nhất.”

Phía sau Thần Tịch rất muốn nói lời thô bạo, chẳng những làm cho nàng cùng nam nhân khác sinh con, còn chỉ cho nàng đề nghị nói tuyển người nam nhân nào ghen có vẻ hảo.

Này Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhất định có vấn đề, tiên hoàng cũng có vấn đề, nào có người sẽ làm nam nhân khác đến nắm trong tay nữ nhi vận mệnh? Như vậy cũng xưng thích trong lời nói, kia nhất định là biến thái.

Vì sao?

Vì sao tiên hoàng muốn làm như vậy?

Trong lòng phẫn nộ, Thần Tịch bỗng nhiên xúc động nói một câu, “Ta lại cảm thấy ngươi là thích hợp nhất nhân, không bằng ngươi tới?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn của nàng đôi mắt trong nháy mắt có vẻ thâm thúy đứng lên, thật lâu sau mới trầm thấp nói: “Công chúa hay là quên tiên hoàng công đạo? Của ta nhiệm vụ là chính là phụ trợ công chúa.”

Hừ. Thần Tịch trong lòng cười lạnh, nói nghe cho cùng, ai biết chân tướng là thế nào.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo bỗng nhiên thân thủ mon trốn của nàng mặt sâu kín nói: “Công chúa thực như vậy thích ta, có thể cầu được đương kim hoàng thượng thánh chỉ, như thế, tiên hoàng cũng không thể nói gì hơn. Ta tự nhiên cũng tôn thánh mệnh.”

Nói dối, này nhân đang nói dối, tròn tròn mắt nói dối.

Thần Tịch bỗng nhiên cảm giác được lạnh lẽo, tại đây cái công chúa phủ nàng không có một người đáng tin nhiệm, cũng không có một cái bằng hữu có thể hỗ trợ.....“Ngươi đi đi, ta đều có chủ trương.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ánh mắt sâu thẳm đánh giá nàng liếc mắt một cái, lặng yên rời đi.

Bầu trời đêm buông xuống, đốc đốc vang lên tiếng đập cửa, Vô Nhai mở cửa rõ ràng nhìn đến một Xích Dương công chúa đi chân trần, dưới ánh trăng nàng có vẻ có chút nhu nhược, biến thành hần kinh nghi bất định, “Công chúa?”

Thần Tịch khoác nhất kiện áo khoác ngồi ở trên chiếc ghế, ngơ ngác nhìn hần thật lâu, “Vô Nhai, “

“Công chúa có chuyện gì cứ việc phân phó, Vô Nhai.....”

“Ngày mai tìm một cơ hội rời đi đi, mang theo bà nội của ngươi cùng đệ đệ rời xa kinh thành Hạ quốc, đi địa phương không ai nhận thức các ngươi bắt đầu một cuộc sống mới.”

“Công chúa, làm sao vậy?”

Thần Tịch cúi đầu thanh âm có chút áp lực, “Bởi vì ta không có năng lực bảo trợ ngươi, nếu ngươi có cơ hội ở địa phương khác học giỏi võ nghệ, tương lai một ngày sẽ trở lại xem ta đi.”

“Công chúa, phát sinh sự tình gì?”

Thần Tịch giương mắt cười khổ, “Ngươi có lẽ cảm thấy bất khả tư nghị, ta chính mình cũng hiểu được khó hiểu. Nhưng là, ta vừa mới mới phát hiện chính mình nguyên lai là một cái con rối, một con rối cái gì cũng làm không được, ai bày ra ván cờ ta không biết, nhưng là ta lại cảm giác được âm mưu, nguyên bản ta đã cho ta luôn có chút lực lượng, nhưng là, ta bỗng nhiên phát hiện, chính mình căn bản chính là búp bê vải.”

“Công chúa.”

“Hừ, nói nhỏ thôi, ta vụng trộm đến. Nhớ kỹ của ta nói, ngày mai ta cho ngươi đi ra ngoài làm việc, ngươi đi ra ngoài bước đi, không cần trở về. Có chút tiền cho ngươi, cho đệ đệ ngươi có thể sống được những ngày bình thường đi.”

Thần Tịch lưu lại một tấm ngân phiếu rồi ly khai phòng Vô Nhai, nàng để cho vương bài duy nhất chính mình muốn bồi dưỡng ra đời đi, lòng tham khổ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo trong lời nói làm cho nàng bỗng nhiên cảm giác được rất sâu âm mưu, thậm chí âm mưu này cùng tiên hoàng có liên quan.

Dự cảm của nàng bình thường đều thực chuẩn, nếu tiếp tục làm cho Vô Nhai lưu lại, có lẽ chờ tới thời điểm hần lộ ra mũi nhọn, sẽ bị giết chết.

Vô Nhai nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia không biết vì sao tâm bỗng nhiên thực buồn, thế nhân đều nghị luận xấu Xích Dương công chúa, trong mắt hần, nàng thực tốt lắm, thực thiện lương, nhưng là, nàng vừa mới đối hần nói, nàng chính là con rối.....

Kia một khắc, hần quả thật cảm giác được lòng chua xót, vì trước mắt nữ tử cảm thấy lòng chua xót.

Bởi vì nàng cảm giác được nàng không thể bảo trợ hần, cho nên để lại hần. Này hết thấy đều là bởi vì cái kia Hoàng Phủ Cảnh Hạo trở về sao?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đến tột cùng làm cái sự tình gì?

Ngày kế, đình gấu mèo mắt thấy đến Thần Tịch thời điểm, Vô Nhai phát hiện trước mắt nữ tử như trước lạnh nhạt ngồi ở chỗ kia thường thức phong cảnh, giống như đêm qua bất quá là một cảnh.

“Tiểu Nhai, ngươi đã đến rồi, vừa vặn, canh giờ không sai biệt lắm, ngươi trở về cùng thân nhân của ngươi đi.”

Không phải mộng, nàng thật sự muốn chính mình rời đi, “Công chúa, “

“Trở về cuộc sống trước kia của ngươi đi.”

Vô Nhai cung kính đối đối với nàng hành đại lễ, “Công chúa, ngươi nhất định phải bảo trọng.” Nhất định phải đợi cho hắn học thành võ nghệ, sau đó đến giúp nàng hoàn thành một sự kiện.

Nhìn theo Vô Nhai rời đi, Thần Tịch lại nhàm chán, nàng muốn làm thế nào mới tốt?

“Công chúa, Hoàng Phủ công tử làm cho người ta đến truyền lời nói hắn phải về quân doanh để xử lý một số quân vụ.” Tâm Nhi nói lời này thời điểm có chút nơm nớp lo sợ, sợ Xích Dương công chúa một cái mắt hững hờ liền giận chó đánh mèo nàng.

Ngoài ý muốn lại nghe đến Thần Tịch không mẫn không nhạt nói: “Nga, đã biết.”

Tâm Nhi kinh ngạc nhìn nàng, đánh bạo tiếp tục nói: “Hơn nữa, Hoàng Phủ công tử nói ăn qua cơm trưa sẽ đi.”

“Àn.”

Tâm Nhi tròn tròn mắt, công chúa rốt cuộc có rõ ràng nàng nói là chuyện gì không a? Hoàng Phủ công tử rất nhanh sẽ phải đi? Nàng không tức giận?

“Tâm Nhi, kinh thành phụ cận có cái chùa miếu nào linh nghiệm hay không?”

“A? Chùa miếu?” Tâm Nhi nửa ngày mới hồi hồn đáp, “Có, có một nhà danh gọi Linh Ân Tự chùa miếu khá nổi tiếng, nghe nói rất nhiều người ở nhiều nơi đến đây cầu nguyện.”

“Thật không? Chúng ta đây tức khắc khởi hành đi Linh Ân Tự đi!” Thần Tịch đứng lên mặt mày bay lên, nàng muốn đi bái phật, tiền sinh nàng tin tưởng người tốt có hảo báo, nhưng là nàng rất ít bái phật, cuối cùng nàng lại bị hại chết, tự hỏi trước nay nàng chưa từng làm chuyện gì âm độc, ai có thể cũng phù hộ nàng tránh được vận rủi.

Kiếp này, nàng cũng không biết tin hay không kia lời vàng ngọc, bất quá, nàng lại muốn đi bái phật cầu an, hy vọng Phật tổ phù hộ thân nhân của nàng bình an, trăm ngàn không cần bị cái kia vô lương mẫu thân làm hại.

Tâm Nhi ngốc sững sốt một hồi lâu mới lại thử tính hỏi, “Công chúa, lập tức phải đi?”

“Àn, “

“Nhưng là, Hoàng Phủ công tử hắn --”

Thần Tịch liếc nha hoàn liếc mắt một cái, “Hắn việc của hắn công vụ, cùng ta đi đâu, làm cái gì có cái gì quan hệ?”

“Là, nô tỳ đi làm cho người ta chuẩn bị xe ngựa.” Tâm Nhi tuy rằng không biết Xích Dương công chúa là làm sao vậy, nhưng là nàng cảm giác được công chúa bất mãn

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ai Để Ý Ai

Edit: Phạm Mai

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sau khi nghe xong tin tức cũng sững sốt một hồi lâu, “Công chúa thật sự muốn đi Linh Ân Tự?”

“Đúng vậy, xe ngựa đã muốn chuẩn bị xong, có lẽ công chúa đã xuất môn rồi.” Hộ vệ đứng bên cạnh Hoàng Phủ Cảnh Hạo cung kính trả lời.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo trong lòng sự u buồn đột nhiên đầy ắp, Xích Dương công chúa đây là muốn diễn kịch gì? Thật sự nàng tuyệt sẽ không để ý đến hành động của hắn sao?

“Trước khi ta chờ về công chúa có chỗ nào khác lạ hay không?”

“Có thời điểm công chúa đùa giỡn với vài vị công tử không cẩn thận bị đụng vào đầu, sau đó hạ lệnh muốn che hoa viên, nhưng Nhâm Di cô nương ngăn cản, công chúa hạ lệnh cho nàng chăm sóc hoa viên.”

Trách không được hai ngày nay không có nhìn thấy Nhâm Di, nguyên lai là đi chăm sóc cho hoa cỏ. Hoàng Phủ Cảnh Hạo cau mày, “Có biết vì sao công chúa lại muốn phong tỏa hoa viên?”

Hoa viên kia là do hân trồng một số thảo dược mình tìm được, thực trân quý, trước đây công chúa nhìn thấy vẫn luôn luôn rất vui mừng.

Hộ vệ do dự một chút, Hoàng Phủ Cảnh Hạo không hờn giận nhìn hân một cái, “Có chuyện gì đều phải nói cho ta biết.”

“Là, công tử, trước khi ngài trở về, Nhâm Di cô nương lại khuyên công chúa một lần, khuyên công chúa hãy quên đi tâm tư đối với ngài, lần này công chúa đáp ứng rồi.”

Đáp ứng rồi? Câu nói đầu tiên có thể quyết định buông xuống tâm tư đối với hân? Hoàng Phủ Cảnh Hạo ần ần cảm thấy trong chuyện này không hề đơn giản như vậy, Nhâm Di khuyên Xích Dương công chúa cũng không phải một lần hai lần, mỗi lần nói tới chuyện này đều bị công chúa xử phạt, lần này như thế nào có thể làm cho nàng thay đổi tâm tư?

“Công tử --”

“Không có việc gì, phái người đi theo bảo hộ an nguy của công chúa, về sau không được cho những người khác tới gần công chúa.”

“Là. Còn có một sự kiện, công chúa cho tiểu tử kia đòi đi phủ công chúa.”

“Người nào?”

“Trước khi công tử trở về, công chúa ở bên ngoài cứu bà nội cùng đệ đệ của một thiếu niên, sau đó cái kia thiếu niên đã nói muốn báo đáp công chúa, sau đó vào phủ. Không biết vì sao, sáng nay công chúa lại làm cho hân đi rồi.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhíu mày, “Kia thiếu niên có cái gì thân gia bối cảnh?”

“Công tử yên tâm, chúng ta đều đã điều tra xong, chính là một đứa nhỏ trong gia đình nghèo khó, không có họ hàng, chỉ có tổ tôn ba người sống nương tựa lẫn nhau.”

Xích Dương công chúa muốn làm cái gì? Bồi dưỡng tâm phúc chính mình?

“Công tử, ngài nếu lo lắng, thuộc hạ sẽ đi --” Hộ vệ làm một cái tạp lau động tác,

Hoàng Phủ Cảnh Hạo mắt lạnh đảo qua, “Quý xuống.”

Hộ vệ lập tức quý xuống, “Công tử thứ tội.”

“Hân là người công chúa muốn cứu, ngài lại dám tự tiện khởi tâm tư mưu hại? Xem ra ngài là quên trong công chúa phủ này chủ nhân là ai rồi?”

Hộ vệ cứng đờ, “Công tử, thuộc hạ không có cái ý tứ đó.”

“Vậy ngài nói có ý tứ gì?” Hoàng Phủ Cảnh Hạo ánh mắt lợi hại theo dõi hân, “Ta cho các ngài ở lại phủ công chúa là bảo hộ công chúa, cho các ngài chú ý nhiều chuyện của nàng cũng là vì bảo vệ tốt nàng. Hừ, xem ra các ngài đã muốn có lòng khác, cự nhiên muốn bỏ qua ý tứ của công chúa?”

“Công tử tha mạng, thuộc hạ cũng không dám nữa.”

“Hừ, tự đi lĩnh ba mươi roi, sau đó nói cho hạ nhân phủ công chúa ngài là vì sao bị quất roi, làm cho tất cả hạ nhân nhớ kỹ bài học này.”

“Là, tạ ơn công tử không giết.” Hộ vệ về mặt trắng bệch đi xuống lĩnh phạt.

Một cái bóng dáng đột ngột thoáng hiện, “Chủ tử, ngài này cũng quá nghiêm khắc đi?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn hân một cái, “Đông Dã, Xích Dương công chúa là chủ tử của mọi người, đây là chuyện tình không thể nghi ngờ, mà những người này nghĩ được chính ta ưu ái liền nghĩ không coi công chúa ra gì, điểm ấy há có thể dễ dàng tha thứ? Công chúa làm việc cho dù có bừa bãi, nhưng nàng vẫn chính là Xích Dương công chúa, là chủ tử của chúng ta. Điểm ấy, ta không hy vọng có bất kì ai được quên.”

Nam tử bị kêu Đông Dã chấn động, lập tức cúi đầu, “Thuộc hạ nhớ kỹ, về sau sẽ không xuất hiện sự kiện như vậy nữa.”

“Nhâm Di bị công chúa phái đến hoa viên chiếu hoa cỏ, chuyện này ngài thấy như thế nào?”

“Này, công chúa nói Nhâm Di là người nàng tín nhiệm.....”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cười nhạo một tiếng, “Các ngài là thực sự ngu ngốc hay giả ngu? Công chúa đã nói muốn che hoa viên, lại bởi vì Nhâm Di cầu tình mà lưu lại, ngài cảm thấy công chúa sẽ là chân chính tín nhiệm nàng?”

“Này -- công chúa lúc ấy cũng không có biểu hiện không ổn a.” Đông Dã trong lòng rất là khó hiểu.

“Biểu hiện? Cũng là, nếu công chúa thật sự như bên ngoài truyền, là một người điều ngoa không có tâm kế, sự tình tựa hồ sẽ đơn giản hơn.”

“Công tử nghĩ là công chúa diễn cho tất cả mọi người hiểu lầm?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thở dài, “Ta nghĩ đúng vậy, hơn nữa nàng còn vừa nhìn xuyên thấu tâm tư của Nhâm Di, ta đoán nàng về sau cũng không tin nhiệm lại Nhâm Di, cũng sẽ không dùng nàng.”

“Này --”

“Nhâm Di đã không sử dụng được, khiến cho nàng ở hoa viên trông giữ này hoa hoa thảo thảo đi.”

“Là.”

Đồng Dã trong lòng vạn phần nghi hoặc, công chúa khi nào có tâm kế như vậy? Có thể hay không là công tử lo lắng quá nhiều?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hoạt động một chút bả vai, trong lòng nghi vấn thật sâu, hần lần này trở về tổng cảm giác Xích Dương công chúa trước mắt và dĩ vãng có nhiều điểm khác xa nhau.

Khuôn mặt vẫn là giống nhau, nhưng là, tâm tư lại khác hẳn bất đồng.

Trước mắt hần liền đoán không ra nàng vì sao muốn đi Linh Ân Tự, còn có đối thoại tối hôm qua, nàng thế nhưng như vậy hùng hổ bảo hần cắt. Đòi là người khác nói như vậy hần sẽ một kiếm giết, nhưng là đặt ở trên người Thần Tịch, hần lại chỉ có tràn đầy kinh ngạc.

.....

Thời điểm Thần Tịch mang theo người rời đi công chúa phủ, lại bị Cơ Tĩnh Viễn đuổi kịp, một câu, “Hoàng Phủ công tử phân phó ta đi theo công chúa bảo vệ an nguy của công chúa.”

Thần Tịch thân nhiên quét hần liếc mắt một cái, rất muốn hỏi một câu công chúa phủ đến tốt cùng là ai định đoạt, nhưng là, nàng nghĩ đến chính mình thế lực đơn bạc vẫn là cố nhịn xuống.

Xe ngựa thuận lợi ra khỏi cửa thành, ước chừng đi một canh giờ rốt cục đến chân núi Linh Ân Tự.

Thần Tịch nhớ mang máng hiện đại cũng có một cái Linh Ân Tự, bất quá nàng không có đi xem qua, chính là nghe nói nơi đó là phong cảnh rất đẹp. Nay đến thế giới này, sau khi xuống xe phát hiện nơi này linh ân vùng ngọn núi quái thạch cheo leo, phong cảnh tuyệt đẹp, nếu là đặt ở hiện đại, tuyệt đối có thể trở thành danh lam thắng cảnh.

“Công chúa, chúng ta đi trước Đại Hùng bảo điện hay là điện Quan Âm?”

“Không sao cả, dù sao hai cái đều phải đi bye bye.”

Thần Tịch đi theo Cơ Tĩnh Viễn cước bộ đi trên những hòn đá gập ghềnh, nhìn giữa sườn núi lộ ra bảo tháp tiêm, có chút cảm thán, này cổ nhân kiến trúc trình độ cũng rất là lợi hại.

May mắn đường lên núi không phải rất khó đi, đi rồi nửa canh giờ rốt cục thấy được ba chữ Linh Ân Tự, Cơ Tĩnh Viễn đi vào sau tựa hồ đã tới rất nhiều lần, mang theo nàng vòng qua một cái đình viện cổ mộc che trời, nhìn thấy chữ Đại Hùng bảo điện.

Này bảo điện hùng vĩ có thập phần trang trọng, chính giữa đại điện là một bức tượng cao ước chừng có hơn mười thước thích ca mâu ni ngồi trên hoa sen, tạc tượng “Diệu tướng trang nghiêm”, “Ý vị sinh động”, là một tác phẩm nghệ thuật tôn giáo hiếm có. Chính điện hai bên là hai mươi Chư Thiên lập giống, sau điện hai bên là tượng mười hai vị la hán.

Thần Tịch là lần đầu nhìn đến pho tượng hùng vĩ như thế, trong lòng không hiểu dâng lên một cỗ yên lặng, cung kính tiêu sái tiến đến lư thấp hương, Cơ Tĩnh Viễn cũng rất quen thuộc luyện cúng một ít tiền dầu vùng.

Hay là này Cơ Tĩnh Viễn thường xuyên tới Linh Ân Tự? Thần Tịch trong lòng âm thầm nghi hoặc, lưu tâm xuống dưới phát hiện kia tiểu sa di đối Cơ Tĩnh Viễn thái độ tựa hồ rất khiêm cung, quả nhiên là khách quen.

“A di đà Phật, thiện tai, thiện tai.”

Trong lúc Thần Tịch nghi hoặc chợt nghe đến một cái thanh âm thương lão truyền đi ra, ngay sau đó trước mắt bao người thấy một vị hòa thượng mặc áo cà sa đi ra ngoài, xem phong thái kia hẳn là một cao tăng đắc đạo đi.

“Nữ thí chủ, chúng ta Ngọc Hải sư thúc mời người đến sương phòng ngồi nói chuyện.”

Vừa nghe nói Ngọc Hải, những người khách hành hương khác ánh mắt đều thay đổi, liền ngay cả Cơ Tĩnh Viễn ánh mắt đều thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Quý Nhân

Edit: Phạm Mai

Chẳng lẽ là Ngọc Hải đại sư nổi danh kia?

“Công chúa, đây chính là phật duyên khó có được, người đi cùng vị đại sư này tới gặp Ngọc Hải đại sư đi.”

Thần Tịch đôi mi thanh tú khinh ninh, “Được rồi, các người ở chỗ này chờ một chút đi.”

Cơ Tĩnh Viễn giờ khắc này cũng nghĩ không thông, Ngọc Hải đại sư nổi tiếng trong thiên hạ vì sao muốn một mình gặp Xích Dương công chúa?

Thần Tịch đi theo người đi cùng đại sư đi vào một cái sương phòng, phòng khá rộng, bên trong có một hòa thượng dáng người trắng kiện..... Ân, nhìn hần như vậy, Thần Tịch rất muốn hỏi: Đây không phải là một hòa thượng sống trong rượu thịt chứ?

“Nữ..... Xích Dương công chúa?” Kia đại sư hiển nhiên có chút giật mình chính mình mời người hữu duyên cư nhiên là thiên lam quốc đại danh đỉnh đỉnh Xích Dương công chúa.

Thần Tịch choáng váng ngốc, không phải hần mời chính mình đến sao?

“A đi dà Phật, Xích Dương công chúa thỉnh thứ lỗi, sư thúc chính là tính ra hôm nay canh giờ này sẽ có quý nhân đi vào Linh Ân Tự của chúng ta, thật không ngờ là Xích Dương công chúa.” Tâm đại sư thành ý nói.

Quý nhân? Thần Tịch cười khổ, quên đi, an vị ngồi xuống nghe một chút lời tốt đẹp đi.

Ngọc Hải đại sư đánh giá cẩn thận nàng một phen, niệm một tiếng a di đà Phật mới nói: “Xích Dương công chúa thiên hàng dị tượng, sau này chỉ sợ hội ảnh hưởng đến thiên hạ thương sinh phúc lợi..... Hy vọng Xích Dương công chúa ngày sau nhiều một phần phật tâm, thiếu một phần lệ khí.”

Lời này nghe thật sự là không thoải mái a, giống như nói nàng là yêu nữ làm loạn thế vậy.

Thần Tịch có chút bất mãn nhìn về phía Ngọc Hải đại sư, “Đại sư lo lắng nhiều, Thần Tịch luôn luôn là người không đáng coi trọng, lời này ta không dám nhân.”

Ngọc Hải nghe vậy cười khổ, “Xích Dương công chúa không cần lo lắng, lão nạp chính là hy vọng Xích Dương công chúa tương lai có thể gây cho Thánh Tinh đại lục càng nhiều phúc lợi, cũng không có ý tứ khác. Công chúa mệnh cách kỳ lạ, tương lai tất là người có phúc lớn.”

“Hy vọng đại sư nói hết thảy đều là sự thật đi.” Có phúc khí đương nhiên tốt.

“Xích Dương công chúa, hôm nay xuống núi người đem người mà người gặp làm quý nhân cả đời của mình đi.”

.....

Thần Tịch không nói lời nói lại, đối với một người hòa thượng thực không biết phải nói gì, nghe là được.

Ngọc Hải đại sư nói ước chừng một khắc chung thời gian, đưa cho Thần Tịch một đoạn kinh phật, như thế mới chịu thả người đi.

Bởi vậy, Thần Tịch đã bị Ngọc Hải đại sư nói nửa canh giờ, Cơ Tĩnh Viễn mang theo người ở bên ngoài chờ tâm trạng ngày càng cổ quái.

Ngọc Hải đại sư là cao tăng đắc đạo, bao nhiêu người nghĩ muốn cầu kiến một lần gặp mặt nhưng lại không thể vào cửa.

Hôm nay lại chủ động mời Xích Dương công chúa, việc này thật sự là có chút không thể tưởng tượng.

Uống qua mấy chén nước trà, rốt cục thấy được bóng dáng Cung Thần Tịch, “Công chúa.”

Thần Tịch nhìn Cơ Tĩnh Viễn liếc mắt một cái, đánh cái ngáp, “Đi thôi, ta mệt nhọc, muốn ngủ.”

Ngạch.

Cơ Tĩnh Viễn càng phát ra khó hiểu, công chúa trên mặt vô bi vô hi, rốt cuộc Ngọc Hải đại sư nói cái gì?

Đi ra Linh Ân Tự Thần Tịch quay đầu nhìn thoáng qua, cười nhẹ mang theo người đi xuống núi.

“Hoàng Phủ công tử, “

Đi vào giữa sườn núi bỗng nhiên nghe được tiếng la cung kính của hộ vệ đi phía trước.

Thần Tịch nháy mắt mấy cái, Hoàng Phủ Cảnh Hạo tới nơi này làm cái gì?

Sau một lát, Hoàng Phủ Cảnh Hạo xuất hiện ở trước mặt nàng, cung kính hành lễ, “Công chúa đây là muốn về phủ?”

“Ân, người tới làm cái gì?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thân nhiên nói: “Huynh đệ quân đội mong công chúa cấp một lời chúc bình an.”

Thần Tịch hơi hơi sững sốt, nàng một chút cũng không cảm thấy hấn là một người tin vào phật, nhưng lời này nghe thật đúng đắn nàng có chút không thích ứng được, sắc mặt có chút vận vẹo, nửa ngày mới nói: “Nga, thật không, vậy thì đi thôi.”

Nàng như vậy nói với hấn vài câu, sau đó lại là như vậy phiêu nhiên cùng hấn gặp thoáng qua.

Cũng không có quay đầu lại nhìn liếc mắt một cái, tựa hồ, bọn họ chính là người qua đường.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thật sự có chút mộng, Xích Dương công chúa đây là thật sự buông tha cho hấn?

Nếu là thật, hấn sẽ thoải mái.

Cơ Tĩnh Viễn nhìn đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng đơn giản gật gật đầu hành lễ, sau đó đi theo Thần Tịch xuống núi.

Hấn so với Hoàng Phủ Cảnh Hạo còn muốn kinh ngạc thái độ của Thần Tịch, ai chẳng biết nói Xích Dương công chúa thích Hoàng Phủ Cảnh Hạo, công chúa trong phủ tuy rằng đã muốn có sáu cái công tử, nhưng là người nào cũng không được đến cái thật lòng của nàng, chính là phu thê bình thường thôi.

Mà thường thường thời điểm Hoàng Phủ Cảnh Hạo vắng vẻ Cung Thần Tịch, chịu tội đa phần là người ở phủ công chúa.

.....

Sau khi xuống núi Thần Tịch ngồi lên xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần, Cơ Tĩnh Viễn an vị ở đối diện nàng, càng đánh giá càng cảm thấy kì lạ.

Một người khí chất làm sao có thể đột nhiên liên thay đổi đâu?

Bỗng nhiên, ngoài xe ngựa truyền đến một tiếng thét kinh hãi, “Có thích khách.”

Cơ Tĩnh Viễn rút kiếm đẩy ra cửa xe, liền nhìn đến mười mấy cái Hắc y nhân vây sát hộ vệ phủ công chúa, lần này Thần Tịch đi ra chỉ dẫn theo tám hộ vệ, người tới võ công hiển nhiên không đồng nhất, không tới một chút hộ vệ đã thua.

Cơ Tĩnh Viễn cầm kiếm gia nhập trận chiến, kiếm pháp của hấn vô cùng tốt, Thần Tịch nhìn kiếm kia quang hiện lên chính là tình cảnh máu bay tán loạn, người này võ công thật đúng là không sai.

Hấn không phải không thích nàng sao? Vì sao muốn cố gắng cứu nàng?

Rầm một tiếng, hấn khí bức lại, Thần Tịch theo bản năng thân mình lùi lại một chút, nhìn một mảnh kiếm quang hiện lên trong đôi mắt của nàng, chỉ kém một chút là trúng nàng. Nếu nàng lùi lại trễ một chút chỉ sợ chính là bị người kia một kiếm chém vào người.

Nhìn lên thích khách che mặt, màu lam con người của Thần Tịch lạnh lùng nhìn, nhìn hấn thật dài kiếm biến thành vòng góc phương hướng muốn thứ hướng vào lòng của nàng, ôn nhu cười: “Sinh tử nhất niệm gian.”

Thích khách ngẩn ra, trong mắt hiện lên một chút khác thường, lại lập tức hung hăng đâm --

“Công chúa --” Cơ Tĩnh Viễn ở phía trước bị vây khốn nhìn này một màn quá sợ hãi, huyết liệu mạng muốn giết ra vòng vây.

Đạo quang kiếm ánh trong lúc đó, kia thích khách bỗng nhiên trừng lớn mắt gắt gao nhìn chằm chằm Cung Thần Tịch, Thần Tịch cũng là chậm rì rì đi đến, ngồi xuống, thân thái bình tĩnh hờn nhẹ nhàng bay trong gió.

Mà kia thích khách ngay tại nàng ngồi xuống sau phịch một tiếng thẳng tắp té trên mặt đất, thậm chí tay hấn bảo trì tư thế cầm kiếm vừa rồi.

Thần Tịch thân nhiên liếc mắt nhìn hấn, “Ta nói, sinh tử nhất niệm gian, nếu như người vừa mới thiện tâm không nên động thủ hoặc là không cần như vậy muốn đâm vào trái tim ta, giờ khắc này người liền có cơ hội giữ mạng sống.”

Kia thích khách chết không nhắm mắt, trừng lớn ánh mắt nhìn Thần Tịch, có không cam lòng cùng khó có thể tin.

Nhưng Thần Tịch đã muốn không hề nhìn hấn, chính là như vậy bình tĩnh ngồi trên xe ngựa đã bị hủy, sau đó lại nhảy xuống xe trước khi ngựa bị sợ hãi.

Một thân áo trắng lướt qua những người ngã xuống, nàng nhìn phương hướng Cơ Tĩnh Viễn, hộ vệ công chúa phủ quá ít, địch nhân người số lượng hơn gấp đôi, thân thù cũng tốt hơn người của phủ công chúa, chỉ có Cơ Tĩnh Viễn là cao thủ một mình chống đỡ, tự nhiên tình thế bất lợi.

Cơ Tĩnh Viễn xem nàng không việc gì trong lòng vui vẻ, kiếm cũng càng phát ra ngoan lệ, hẳn tuy rằng không thích Xích Dương công chúa, nhưng là, hẳn cũng không có thể dễ dàng tha thứ có người muốn giết nàng.

Thần Tịch nhặt lên một thanh kiếm, từ trong tay áo lấy ra khăn lụa xoa xoa, thuận tay vũ động vài cái, cảm giác có chút nặng, ít nhất có mười cân đi.

Vũ khí như vậy một chút cũng không thích hợp với nàng, bất quá, nàng vẫn là nghỉ giúp Cơ Tĩnh Viễn.

Trường kiếm xẹt qua lòng bàn tay, làm cho một vết máu màu đen dính lên kiếm, nháy mắt, kia ngân kiếm cũng thay đổi màu đen,

Một phen trượng kiếm màu đen, ánh sáng chói mắt.

Nhìn thấy Cung Thần Tịch không chết vài cái thích khách lại vây quanh lấy nàng, ánh mắt bọn họ là hung ác, động tác cũng là lưu loát, năm thanh kiếm đồng thời hướng về phía thân thể Thần Tịch, Thần Tịch nở nụ cười xinh đẹp, kiếm trong tay nàng vẫn hướng tới năm người rất nhanh hình thành một hình cung, nắng dương quang hạ chỉ thấy vài đạo màu đen quang mang bay vút.....

Bang bang phanh --

Năm người đồng thời thân thủ bị đình trụ lại, đồng dạng bất khả tư nghị cùng chết không nhắm mắt, thẳng tắp ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Sinh Tử Vô Thường (*)

(*) vô thường có nghĩa là không cố định, luôn luôn vận chuyển, thay đổi

Edit: Phạm Mai

Lúc này đây, tất cả mọi người trong lòng chấn động, nguyên bản mềm, nhu nhược Xích Dương công chúa lại liên tiếp giết sáu cái thích khách, giết vô cùng quý dị làm cho mọi người đầy nghi ngờ.

Còn lại bảy tám thích khách vốn vây công Cơ Tĩnh Viễn, lúc này cũng không thể nào bình tĩnh, bất quá, người cầm đầu vẫn thực thức thòi, vung tay lên, “Rút.”

Ra lệnh một tiếng, bọn họ ngay cả đồng bọn cũng không liếc mắt một cái nhanh chóng ẩn vào núi rừng, biến mất ở cây cối.

Hộ vệ phủ công chúa vài người bị thương chưa chết hai mặt nhìn nhau, không biết có nên đi đuổi theo thích khách hay không.

Thần Tịch nhìn núi rừng rậm rạp liếc mắt một cái, thanh nhiên nói: “Giặc cùng đường đừng truy.”

Cơ Tĩnh Viễn thu lại kiếm quay trở lại đứng bên cạnh nàng, trong ánh mắt tất cả đều là kinh ngạc cùng lo lắng.

“Xử lý hậu sự.”

Cơ Tĩnh Viễn nghe vậy sững sờ, lập tức phân phó nói: “Nâng tất cả lên xe ngựa. Còn sống trở về phủ công chúa dưỡng thương, đã chết đưa đi nghĩa trang thiêu, tro cốt hãy giao cho người nhà của bọn họ.”

Trong đó hai cái hộ vệ bị thương khá nhẹ, cùng xa phu cùng nhau nâng người nhìn về phía Thần Tịch, “Công chúa.....”

“Các ngươi đi về trước đi, ta cùng nhị công tử đi bộ trở về.”

Này, hộ vệ nhìn về phía Cơ Tĩnh Viễn, nếu bỏ đi trước lỡ may công chúa gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?

Cơ Tĩnh Viễn vẫy vẫy tay, “Nghe công chúa đi, bọn họ vài người bị thương đã muốn chạy nhanh.”

Nhóm hộ vệ vẫn là có chút chần chừ, Thần Tịch liếc bọn họ liếc mắt một cái nhẹ giọng nói: “Cho dù lại gặp phải kẻ địch, các ngươi cũng chỉ là trói buộc mà thôi.”

Kia hai cái hộ vệ sắc mặt ngẹn hồng, cũng không nhiều lời nữa ngồi trên xe ngựa đi xa.

Thần Tịch bỏ đi trường kiếm, vẩy vẩy tóc, “Đi thôi.”

Đi được vài bước nàng lại dừng lại cước bộ nhìn Cơ Tĩnh Viễn bên người liếc mắt một cái, “Này thi thể, thiêu.”

“Là.”

Thời điểm Cơ Tĩnh Viễn kéo những người bị giết kia lại một chỗ, bỗng nhiên phát hiện kia thích khách vài người bị Xích Dương công chúa giết chết toàn bộ là cùng một biểu tình, chết không nhắm mắt, mỗi sắc là yêu diễm hồng làm cho người ta một loại cảm giác kì quái.

Hắn lại nhìn kỹ vài lần đều không có phát hiện miệng vết thương, thật sự là quỷ dị, nhưng vì Xích Dương công chúa ngay tại trước mặt hắn, hắn cũng không thể đi khám nghiệm tử thi, đành phải lòng mang nghi hoặc đem những người đó đều thiêu.

Sau khi xử lí xong các dấu vết, Cơ Tĩnh Viễn đi ở phía trước dẫn đường, Thần Tịch không xa không gần đi theo, tùy ý đánh giá cảnh sắc chung quanh, coi như căn bản là không có gặp được ám sát, mà là du ngoạn bình thường.

Thời điểm đi ngang qua một mảnh bích hồ Thần Tịch dừng bước, mặt hồ lăn tăn gợn sóng làm nàng nhớ lại, trước đây cùng phụ thân vs tỷ tỷ câu cá.

Ở trong trí nhớ của nàng, vui vẻ nhất chính là đi theo gia gia, phụ thân cùng tỷ tỷ vượt qua này năm tháng.....

Chọn một tảng đá lớn, nàng thản nhiên ngồi xuống, bình tĩnh nhìn mặt hồ nhớ lại.

Mọi chuyện đã qua sẽ không thể trở lại, dù nàng nhớ lại cũng không thể thay đổi, mà những chuyện trước đây của Xích Dương công chúa cũng không thể vì nàng đến mà quên đi.

Cơ Tĩnh Viễn cách xa vài bước khoảng cách đứng ở phía sau của nàng, hắn là càng phát ra không hiểu nàng, cũng không dám dễ dàng quấy rầy nàng. Trước kia là khinh thường tới gần nàng, nay cũng là có vài phần kiêng kị.

“Phụ thân, liền nơi này đi, này trong hồ nhất định có thể câu được cá lớn.”

Bỗng nhiên, một lớn một nhỏ bóng dáng đánh gãy Thần Tịch nhớ lại, cách đó không xa hồ xuất hiện một đôi cha và con gái, phụ thân ước chừng có ba mươi mấy tuổi, nữ nhi thì có bộ dáng khoảng bảy tám tuổi.

Trung niên đại thúc trên mặt lóe lên ý cười hiền lành, tiểu cô nương còn lại là thỏa mãn kéo tay phụ thân chạy theo.

Trung niên nam tử nhìn Cung Thần Tịch bên này liếc mắt một cái, có chút do dự, hắn không nghĩ đắc tội quý nhân, bởi vì có một ý quý nhân là tính tình không dễ sống chung, chỉ cần hơi vô ý liền chọc giận đối phương đưa tới tai họa.

Thần Tịch tuy rằng đã muốn mang theo cúi sa đầu lập, trên người quần áo lại vẫn là thực quý khí, nhất là Cơ Tĩnh Viễn còn là một mỹ nam ôn hòa, thoạt nhìn khí chất càng thêm bất đồng.

Tiểu cô nương nhìn bên này liếc mắt một cái, Cơ Tĩnh Viễn ôn hòa ôn nhu làm cho nàng nhãn tình sáng lên, hồn nhiên ánh mắt chớp chớp, “Đại ca ca, đại tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau câu cá được không?”

Cơ Tĩnh Viễn mỉm cười không có trả lời lại nhìn về phía Thần Tịch, Thần Tịch nghiêng đầu đánh giá bọn họ liếc mắt một cái, “Có thể.”

Trung niên nam tử nghe vậy yên lòng, cùng nữ nhi chuẩn bị tốt cần câu, gắn vào con giun nhỏ, sau đó đặt câu câu ở trên bờ một nửa một nửa thả xuống hồ.

Tiểu cô nương cầm cần câu vừa cười vừa nói, cha và con gái hai cái thoạt nhìn thực hòa thuận vui vẻ.

Thần Tịch thích ảm áp như vậy, thân tình của nhân loại đơn thuần nhất có lẽ là như vậy.

Đáng tiếc, có người lại trời sinh sẽ không biết tình bình thường, thân tình có thể lợi dụng, tình yêu có thể nguy trang, hết thấy đều là vì mục đích khác của mình.

Ông trời làm cho nàng gặp phụ thân ôn hòa, thiên phú dị năng, lại gặp mẫu thân vô tình, nếu đây là Thượng Đế cân bằng, như vậy, nàng tình nguyện không cần dị năng của chính mình, tình nguyện là một người thật bình thường.

Có đôi khi nàng hội tưởng nếu phụ thân là người bình thường, nàng cũng là người bình thường, như vậy, cái người mẫu thân kia còn có thể là mẫu thân của nàng không?

Hiển nhiên sẽ không, người đó ngay từ đầu vì chính dị năng của phụ thân nên mới tiếp cận phụ thân, thậm chí không tiếc dâng ra thân thể để cùng phụ thân sang tạo ra nàng.

“A, cô nàng này bộ dạng như nước trong veo, dường thêm vài năm nhất định là một cái tiểu mỹ nhân bại hoại.”

Một tiếng trêu đùa lại đánh gãy trầm tư Thần Tịch, Thần Tịch ngược mắt lên nhìn, thấy vài cái đệ tử gia đình giàu có, nói chuyện chính là một vị công tử nhìn thần sắc là biết tham luyến nữ sắc.

Tiểu cô nương bị hấp nhìn bằng cặp mắt háo sắc nhất thời sợ hãi chồn sau lưng phụ thân, “Phụ thân.”

Trung niên nam tử đề phòng nhìn đi ngang qua vài cái công tử, vẫn không có hé răng.

“Này, thiếu gia ta bỏ ba mươi lượng bạc mua hạ nàng thế nào?”

Trung niên nam tử sắc mặt trầm xuống, cúi đầu, “Đa tạ vị này thiếu gia thường thức, bất quá tiểu nữ chưa được dạy dỗ kĩ càng, chỉ sợ chọc thiếu gia mất hứng. Không dám trêu cao.”

“A, nói cho cùng, ngươi chỉ cần trả lời ta một câu, bán hay không bán?”

“Vị này thiếu gia, tiểu dân không muốn bán nữ cầu vinh, còn thỉnh thiếu gia thành toàn.”

Kia công tử vừa nghe, nở nụ cười, “Nghe một chút, ngươi người này thật đúng là dài dòng, ta bất quá là muốn một cái con nhóc ngươi lại nói những lời này, thật sự là mất hứng. Người tới, mang con nhóc kia kéo tới cho ta.”

“Phụ thân, con không muốn đi, phụ thân -- cứu ta.”

Tiểu cô nương giãy dụa không muốn bị gã sai vặt của vị thiếu gia lôi đi, trung niên nam tử cũng dùng sức ôm nữ nhi chính mình không muốn buông tay, lại bị người một cước đá văng ra, té thật mạnh lăn trên đất, còn ném tới dưới chân Thần Tịch.

Thần Tịch nhìn những người đó liếc mắt một cái, trong đầu hiện lên một ít hình ảnh hỗn độn, mâu quang lạnh lùng, “Ban ngày ban mặt lại muốn cường bạo dân nữ, không nhìn vương pháp, giáo huấn bọn họ.”

“Là.”

Cơ Tĩnh Viễn vốn đã nghĩ ra tay, nay nghe được Xích Dương công chúa cũng hạ lệnh càng thêm nhanh nhẹn lách mình tiến đến, bang bang phanh mấy chương liền đem người cấp đánh nằm úp sấp.

“Hỗn đản, dám đánh bổn thiếu gia.” Cầm đầu cái kia công tử tức giận nhìn chằm chằm Cơ Tĩnh Viễn, rút ra đoản kiếm bên hông hướng tới Cơ Tĩnh Viễn.

Thần Tịch nhìn bĩu môi, trứng gà chạm vào tảng đá, không biết tự lượng sức mình.

Quả nhiên, hai chiêu, kia công tử đã bị Cơ Tĩnh Viễn một cước đá bay, thật mạnh rơi xuống đất kêu thảm thiết.

Tiểu cô nương bay nhanh trở lại bên người phụ thân, chạy lẹ, “Phụ thân, phụ thân, ngươi thế nào?”

“Phụ thân không có việc gì, con gái đừng khóc.” Dứt lời đứng lên hướng tới Thần Tịch cúi đầu, “Đa tạ tiểu thư tương trợ chi ân, Phụng mỗ cảm kích không kịp.”

Thần Tịch đối mặt bọn họ cha và con gái biểu tình nhu hòa rất nhiều, “Không ngại, Xích thành là kinh đô của Hạ quốc, lại phát sinh chuyện tình vô lễ như thế, là quan nhân của Hạ quốc làm việc bất lực.”

Trung niên nam tử chân động, Hoàng đế nhưng là bình dân có thể nghị luận, hấp ôm nữ nhi đứng ở một bên không dám nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ngươi Là Xích Dương Công Chúa

Edit: Phạm Mai

Sự tình không có giải quyết hấp cũng không dám tùy tiện rời đi, cái kia công tử cùng với bên người có hai cái đệ vừa sợ vừa giận nhìn Cơ Tĩnh Viễn: “Các ngươi là người nào? Có biết đây là công tử của phủ tri huyện ở Xích thành này.”

Cơ Tĩnh Viễn nhìn khinh thường, “Bất quá là nho nhỏ tri huyện, con hấp lại như thế khinh người thật sự đáng giận.”

“Ngươi --”

Thần Tịch thào xuống cúi sa đầu lạp, trong gió tóc nhẹ tung bay, kia một đầu tóc hồng , màu lam con ngươi lạnh lùng thoáng nhìn, kia vài cái công tử đều chân động, biểu tình cứng ngắc sau một thời gian lấy lại tinh thần mới cười kêu lên: “Xích Dương công chúa.”

Thần Tịch nhìn bọn họ mỉm cười, “Ta hôm nay lần đầu nhìn đến công tử tri huyện cùng bằng hữu là như thế ý thế hiệp người, thật là vinh hạnh nha.”

Ba cái công tử nhất tề đập đầu, run giọng cầu xin tha thứ, “Công chúa thứ tội, chúng ta chính là hay nói giỡn, tuyệt không có tâm tư khi dễ dân chúng.”

Xích Dương công chúa ở Hạ quốc đô thành nhưng là hết sức nổi tiếng, tuy rằng bị đưa tới Hạ quốc làm con tin, nhưng là, ai chẳng biết nói Xích Dương công chúa tay cầm mười vạn tinh binh, còn có thành trì đứng trên danh nghĩa chính mình, Nhai Nữ quốc Hi thành chính là Nữ hoàng Nhai Nữ quốc cố ý ban cho Xích Dương công chúa quản lý, ngay tại Hạ quốc biên cảnh, của nàng mười vạn tinh binh cũng là ở Hi thành trụ.

Mà Xích Dương công chúa đặc điểm lớn nhất chính là hi giận không đoán trước, nói không chính xác khi nào thì liền chọc giận nàng đầu người rơi xuống đất.

“Chính là hay nói giỡn sao? Nếu các người dọa đến bọn họ làm sao bây giờ?”

“Công chúa thứ tội, nhỏ (tiểu nhân) nhất định cho bọn hần phí trấn an, mười lượng bạc phí trấn an có được không?” Kia nguyên bản bị Cơ Tĩnh Viễn đá bay công tử phủ tri huyện vụng trộm đánh giá Cung Thần Tịch.

Này vừa thấy ánh mắt đều thẳng, kia lửa đỏ tóc dài theo gió bay lên thoát nhìn chẳng những không yêu nghiệt, ngược lại có một cổ đầy khí thế, nhất là cặp con ngươi màu lam kia, phảng phất bảo thạch làm người ta chói mắt, làm cho người ta không dám xâm phạm.

Lần đầu tiên như thế gần gũi nhìn đến Xích Dương công chúa, hần ngây ngốc.

Lưu Nếu Dương thề hần sống nhiều năm thế này lần đầu tiên bị một nữ nhân chấn động, Thần Tịch bộ dạng phục tùng nhìn hần cười cười, này cười, làm cho hần hồn đều mất.

“Nói được thì làm được, bằng không cũng đừng trách ta không khách khí.”

“Là, nhỏ (tiểu nhân) nhất định làm được.” Lưu Nếu Dương vẫy vẫy tay lấy ra mười lượng bạc lập tức làm cho gã sai vặt đưa cho đôi phụ thân cùng con gái kia.

Phụ thân của bé gái có chút do dự, “Công chúa, thảo dân cũng không có việc gì, việc này hãy cho qua đi.” Hần cũng không nghĩ lấy bạc của công tử phủ tri huyện, phòng tay a.

“Nói người nhận thì hãy nhận lấy đi, cứ coi như là công chúa ban cho.”

“Này --” Hần do dự một chút, khi Cơ Tĩnh Viễn nói xong mới chăm chap thu bạc mang theo nữ nhi về nhà.

Thần Tịch nhìn những người vẫn đang quý, đôi mi thanh tú hơi nhăn mày, “Đều đứng lên đi, xuất môn bên ngoài không cần giữ lễ tiết, chỉ cần đừng khi dễ người vô tội là tốt rồi.”

“Là, tạ công chúa tha tội.”

Đoàn người đứng lên nom nớp lo sợ nhìn phương hướng nữ tử, Thần Tịch lại đội lên đầu lạp, “Các người muốn làm gì làm đi, đừng đánh nhiều ta thường thức non sông tươi đẹp.”

“Là.”

Lưu Nếu Dương cẩn thận mỗi bước đi nhìn Xích Dương công chúa, hận không có gió để thổi bay kia cúi sa làm cho hần lại nhìn liếc mắt một cái dung nhan của người che khăn kia.

Cơ Tĩnh Viễn phát hiện ánh mắt của hần, không hồn giận nhăn lại mày rậm, ho nhẹ hai tiếng, Lưu Nếu Dương nhìn đến Cơ Tĩnh Viễn bộ dáng cùng khuôn mặt không hồn giận, người này nhất định là phụ thị Xích Dương công chúa, nghe nói Xích Dương công chúa sáu cái phụ thị đều là nhân gian sắc đẹp, xem này nam tử cũng thật sự là tuấn mỹ.

Cùng hần so sánh?

Tựa hồ không so tới a.

Ủ rũ cùng huynh đệ chính mình cùng nhau rời đi, kia đảng hoàng tóc hồng, con người ngọc bích thật sâu khắc lại ở trong lòng hần.

“Công chúa, có phải hay không cần phải trở về?”

Thần Tịch lẳng lặng ngồi đó, không biết là thật thương thức nơi đây non sông tươi đẹp vẫn là ở xuyên thấu qua nơi này phong cảnh xem nơi khác nhớ lại, Cơ Tĩnh Viễn nói nàng căn bản là không có nghe đến, chính là ôm đầu gối si ngốc nhìn tiền phương.....

Cơ Tĩnh Viễn thật lâu không nghe được tiếng của nàng đáp lại có chút bất đắc dĩ, bất quá từ trước tới nay vì chán ghét mà hần đều thật xa cách nàng, cho nên hần bảo trì trầm mặc.

Đột nhiên, Thần Tịch thân mình lay động một chút, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Thần Tịch quần bách sờ sờ mặt, may mắn che khuất mặt, vừa mới không biết như thế nào thế nhưng ngủ gà ngủ gật, quay đầu lại nhìn Cơ Tĩnh Viễn vẫn như trước đứng như một pho tượng cách nàng một khoảng nhất định liếc mắt một cái, nàng bỗng nhiên có chút tức giận, lần đầu tiên gặp mặt nàng đã biết hẳn không thích nàng.

Nhưng là, có tất yếu đối ai đều ôn hòa, đối nàng liền phụng phịu chứ? Quyết quyết miệng, nàng thúy thanh nói: “Đem áo choàng của ngươi cho ta.”

Cơ Tĩnh Viễn ngốc sững sốt một chút vẫn là cúi xuống áo choàng, Thần Tịch lấy tới hướng trên người mặc lên, sau đó đường đường chính chính ngủ ở trên tảng đá bằng phẳng.

Cơ Tĩnh Viễn tròn tròn mắt, này, này --

Rõ như ban ngày, núi hoang dã ngoại, cư nhiên có thể ngủ.

Bọc áo choàng, Thần Tịch rất nhanh liền ngủ, ngủ mơ bên trong nàng hơi hơi cuộn mình đứng dậy từ, phảng phất vẫn miêu. (chỗ này ta không hiểu lắm nên không edit được thông cảm nhé)

Cơ Tĩnh Viễn tiếng hít thở đều đều có chút không thể bình tĩnh được, này thật sự là rất kích thích nhận thức của hắn.

“Di, tảng đá của bản công tử như thế nào lại có người khác nằm lên?”

Bỗng nhiên, một đạo kinh dị thanh đánh vỡ Cơ Tĩnh Viễn trầm mặc, hắn xoay người nhìn người tới, ánh mắt bỗng dưng căng thẳng, người này một thân hắc y, khuôn mặt tao nhã nho nhã, khả dĩ mắt cũng là lạnh như băng vô tình, vừa thấy liền biết không phải là người lương thiện. Theo sau hắn còn có một người nhìn như gã sai vặt.

Mắt thấy nam tử gần tới gần tảng đá hắn thân thủ cản lại, “Các hạ xin đừng bước, chủ tử nhà ta ở nghỉ ngơi.”

Hắc y nam tử cười nhẹ, “Nhưng tảng đá này là do ta mang đến để câu cá.”

“Mượn một hồi thì sẽ hoàn hảo không tổn hao gì trả lại.”

Ánh mắt hắc y nam tử nhìn tới người đang cuộn mình ngủ trên đá một hồi, xem dáng người biết là nữ tử, bất quá, khuôn mặt đều bị đầu lạp che khuất, duy nhất nhìn đến đặc biệt chính là kia lộ ra vài tóc hồng. “Ta trước mắt đã nghĩ câu cá, vẫn là mời chủ tử nhà ngươi đứng lên đi.”

Cơ Tĩnh Viễn trực tiếp dùng thân thể ngăn ở trước mặt hắc y nam tử, “Chủ tử vừa ngủ không lâu, hy vọng các hạ chờ một chút, câu cá không nhất định sẽ lựa chọn nơi này.”

“Bản công tử liền yêu nơi này.”

“Trước khi nàng tỉnh lại ngươi không thể tới gần.”

Hắc y nam tử ngoắc ngoắc môi, “Ngươi nhưng thật ra thú vị, có bản lĩnh ngăn lại ta rồi nói sau.”

Một lời nói ra, hai người liền tay không ở bên bờ đánh nhau, người tới ta đi, càng đánh càng lợi hại, hắc y nam tử theo nhìn đều đề tâm.

Cao thủ a.

Nhưng là, công tử nhà hắn đều cùng này nam nhân đánh cho uy vũ sinh phong, khó hoà giải, cái kia nữ nhân âm ỷ như thế vẫn không có phản ứng nào?

Leng keng một tiếng, hai người đã muốn xuất kiếm.

Bén nhọn và chạm thanh tầng tầng lớp lớp tiêu tán ở giữa không trung. Thần Tịch bị đánh thức, xoay người vài cái, nàng xem đến phía trước hai cái bóng đáng dấy dưng, nói thầm nói: “Như thế nào ta nghĩ im lặng ngủ một giấc cũng không thành? Mắt húng.”

Nói xong đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên quần áo, một lần nữa mang thật tốt đầu lạp, “Cơ Tĩnh Viễn, đi thôi, hồi phủ.”

Kia gã sai vặt của hắc y nam tử trừng lớn ánh mắt, quá cường hãn, ở trước mặt công tử nhà bọn họ còn không có người dám làm cản như thế đâu.

Cơ Tĩnh Viễn nghe được của nàng thanh âm trường kiếm vung lên, bức lui hắc y nam tử liền cấp tốc lui tới hướng Thần Tịch.

Thần Tịch nhìn cái kia hắc y nam tử liếc mắt một cái, ánh mắt hơi hơi bị kiếm hãm: Người này toàn thân hắc y, cũng không hiển nặng nề, ngược lại làm cho người ta một loại đang hoàng đến mức tận cùng cảm giác, sắc mặt như ngọc, mặt mày như họa, ánh mắt lại như sương, tuy rằng tuấn mỹ có thể so với Cơ Tĩnh Viễn, đáng tiếc lệ khí quá nặng.

“Cô nương không hỏi tự rước, tự tiện vận dụng giường đá của ta không biết là hắn là cấp một lời nói sao?” Ngữ điệu lạnh nhạt có chút trêu chọc truyền đến, ngăn cản cước bộ Thần Tịch.

Thần Tịch nhìn tảng đá lớn liếc mắt một cái, trách không được như thế bằng phẳng, nguyên lai là có người cố ý đưa đến giường đá

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thật Có Lỗi, Ta Phu Quân Ngại Nhiều

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch nghĩ nghĩ đứng đắn nói: “Ngượng ngùng, vừa mới không biết, cũng không có nhìn thấy có ghi tảng đá có chủ cấm tới gần, trong lúc nhất thời dùng lộn đồ của công tử ta thật xin lỗi. Giường rất thoải mái, cảm ơn.”

Hắc y nam tử nghe vậy cười, tới gần tiến đến, “Đó là của ta giường, ngươi đã ngủ lên giường của ta, thanh danh đã phá hư, không bằng gả cho ta đi.”

Ách --

Thần Tịch phiến mắt tròn trắng, người này có phải hay không vô lại.

Cơ Tĩnh Viễn nghe vậy cũng là sắc mặt trầm xuống, bất quá hắn không nói gì.

“Thật có lỗi, nhà của ta lý phu quân vốn liền ngại nhiều, thêm nữa một cái ta sẽ càng buồn rầu, cho nên, vẫn là cho ngươi thất vọng rồi.”

A?

Hắc y nam tử cùng tùy tùng của hắn đều ngây ngẩn cả người, Đa Phu?

Người của nữ tôn quốc?

Thân thủ động một cái, cố ý làm dốt đầu lap của Thần Tịch, khuôn mặt đặc biệt của Thần Tịch liền hiện ra ở bọn họ trước mắt, lửa đỏ tóc dài đón gió bay lên, màu lam con ngươi lóe tinh lạng, giống như có thể làm cho người ta thức tỉnh, làm cho người ta một loại cảm giác ngạo thị thiên hạ.

“Xích Dương công chúa!”

Thần Tịch bất đắc dĩ nhún nhún vai, “Các ngươi cũng nhận thức ta a, xem ra ta thật sự là đi đến thế nào đều phải mang theo đầu lap. Mỹ nhân, ngươi tên là gì, nếu về sau bản công chúa phiến chán trong phủ phu thị, có lẽ sẽ nghĩ đến ngươi.”

Cái gì!

Cơ Tĩnh Viễn ba người đều hắc tuyến, nữ nhân này thật sự là một khắc không cho hắn chán ghét đều không được.

Hắc y nam tử sừng sốt sau lại nở nụ cười, “Ta gọi là Hoa Tử Huyền, công chúa cần phải nhớ ta mới được nha.”

“Ân, ta trí nhớ vẫn là có thể.” Thần Tịch một bên nói chuyện một bên nhặt lên đầu lap của chính mình thân nhiên rời đi, Cơ Tĩnh Viễn mặt đen theo sát ngay phía sau.

Đi rồi một khoảng cách sau Cơ Tĩnh Viễn ở Thần Tịch phía sau lạnh lùng nói: “Nếu công chúa coi trọng hắn trước mắt là có thể mang về công chúa phủ, không cần chờ.”

Thần Tịch mỉm cười, lười trả lời. Tin tưởng một cái nữ tôn quốc công chúa muốn nhận lấy một người nam nhân tự nhiên là không có vấn đề gì, bất quá, nàng không cần mà thôi.

Im lặng tiêu sái, nàng thủy chung đắm chìm ở chính mình suy nghĩ bên trong, hôm nay ám sát là ai an bài?

Còn có vừa mới xuyên qua lại đây ngày đó thân trung kịch độc lại là sao lại thế này?

Này hai sự kiện trong lúc đó có hay không liên hệ?

Cơ Tĩnh Viễn thấy nàng không hề răng nghĩ đến nàng lại suy nghĩ chủ ý quái quỷ gì, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Ngươi cảm thấy lần này thích khách sẽ là người nào?”

Cơ Tĩnh Viễn hơi hơi sừng sốt, nhìn phía trước bóng dáng liếc mắt một cái, bộ dáng bình tĩnh của nàng làm cho hắn cơ hồ nghĩ đến nàng sẽ lại đem chuyện này giao cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo đến xử lý.

Không có nghe đến của hắn trả lời Thần Tịch quay đầu nhìn thoáng qua, “Người không có phát hiện gì manh mối sao?”

“Tạm thời còn không có, bắt quá ta cảm thấy bọn họ không phải một cái sát thủ lãnh huyết vô tình, có thể nhìn cách bọn họ đối với hộ vệ nhìn ra được, họ hoàn toàn không muốn giết tất cả, bọn họ tựa hồ chính là muốn duy nhất tính mạng của công chúa.”

Cũng có thể như thế, họ giết nàng chính là theo mệnh lệnh của một ai đó.

Cơ Tĩnh Viễn nhìn nàng một cái nhẹ giọng hỏi: “Công chúa lần này không phải tính cũng giao cho Hoàng Phủ công tử đến điều tra chứ?”

Thần Tịch có chút mặc danh kỳ diệu, “Vì sao muốn giao cho hắn? Hắn không phải phải rời khỏi sao?”

“Công chúa luôn luôn đem này đó chuyện trọng yếu đều giao cho của hắn.”

Nga, Xích Dương công chúa thực tín nhiệm Hoàng Phủ Cảnh Hạo? Thần Tịch cười khổ một tiếng, ai biết Hoàng Phủ Cảnh Hạo có phải hay không thật sự đổi nàng trung thành và tận tâm đâu.

“Trong phủ Công chúa, có người nào thực hận ta muốn ta chết hay không?”

Cơ Tĩnh Viễn chấn động, nhìn Thần Tịch biểu tình có buồn lòng, rất nhanh lại nói, “Công chúa đa tâm, người phủ công chúa không có một người nào không hy vọng công chúa sống được hảo hảo, người nếu chết đi, không chỉ một mình chúng ta có việc, dòng tộc của nhà bọn ta cũng không ai có kết cục tốt.”

Thật không, nói không chừng còn có nhân bí quá hoá liều đâu.

Thần Tịch thân thủ xao xao đầu, có chút buồn rầu.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lần này đến khiến cho nàng đối công chúa phủ một người đều không thể tin tưởng, nàng thậm chí hoài nghi trong công chúa phủ này không hề có một người nào đối với nàng là thật tình.

Sau này, nàng nên làm sao mới tốt đây?

“Công chúa, ta có một cái nghi vấn, không biết công chúa khi nào có tập võ?” Cơ Tĩnh Viễn cuối cùng vẫn là không áp chế được lòng hiếu kỳ, hắn thật sự rất muốn biết Xích Dương công chúa vừa mới giết người vô hình là công phu gì.

“Điểm ấy người không cần quá rõ ràng, có một số việc, không biết vẫn là tốt hơn.” Thần Tịch nhìn trước mắt có một cái tiểu khách sạn, liếc mắt một cái, tâm tình tốt hơn một chút, “Ta đói bụng, đi ăn bữa cơm đi.”

Cơ Tĩnh Viễn đẩy mình nghi hoặc đi theo nàng đi vào khách sạn, hai người vừa ngồi chọt nghe đến một trận dồn dập tiếng vó ngựa truyền đến.

Trên đường bụi đất bay lên, Cơ Tĩnh Viễn nhìn đến người ngồi trên ngựa đang đi tới hơi sững sờ, “Công chúa, Đại công tử cùng Hoàng Phủ công tử đều đến đây.”

Đại công tử?

Thần Tịch sơ qua có chút tò mò, Nhậm Di nói qua, Đại công tử Gia Cát Tĩnh Trạch tức trí đa mưu, văn thao vũ lược, trên thực tế chính là Đại công tử là người quản lý phủ công chúa.

Ánh mắt nhìn về phía phương hướng từ Xích thành công chúa phủ đi ra, nàng thấy một người diện mạo tựa như Phan An, không, phải nói cho dù Phan An tái thế, cũng không được như hắn đi. Kia nhắm chặt môi lộ ra gợi cảm, cái mũi anh tuấn, mày rậm dưới là hai mắt hẹp dài, thâm thúy hai tròng mắt bằng như nước biển làm cho người ta nhìn không thấu. Tuy gương mặt để nhìn nhưng làm cho người ta có cảm giác lạnh cả người, bá đạo mà bừa bãi.

Thời điểm nhìn thấy nàng trong ánh mắt Gia Cát Tĩnh Trạch lộ ra chút kinh ngạc cùng với an tâm, Thần Tịch âm thầm cười nhạo, nguyên lai còn có người để ý đến sống chết của nàng.

Mà Hoàng Phủ Cảnh Hạo đang nhìn đến nàng thì gương mặt nghiêm túc liền biến thành lạnh nhạt, làm cho người ta nhìn không ra tâm tư.

“Tĩnh Trạch gặp qua công chúa, “

“Thuộc hạ tham kiến công chúa.”

Hai cái xuất sắc nam nhân trước sau hướng nàng hành lễ, Thần Tịch vẫy vẫy tay, “Thực khéo, đến đây liền cùng nhau ăn bữa cơm đi.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo mâu trung hiện lên một chút ngạc nhiên, cũng là quy củ ở một bên ngồi xuống, Gia Cát Tĩnh Trạch cũng là giống nhau nhẹ nhàng ngồi xuống.

Thần Tịch âm thầm thở dài: Đây hai cái đều là người thông minh, không biết nếu cùng nhau thì sẽ như thế nào?

Không, vài vị phu quân trong công chúa phù đều không có ai là đũa ngọc cả.

Trong điểm tiểu nhị vừa nghe là công chúa chân đều có chút phát run, chường quầy càng thêm khẩn trương, tự mình tiến lên tiếp đón, “Thảo dân --”

Thần Tịch khoát tay, ôn hòa nói: “Ta vụng trộm đi ra, lão bản không cần để ý, mang lên một số món ăn có tiếng trong tiệm ngươì. Ta không nghĩ nhiều dân.”

“Là là, nhỏ (tiểu nhân) lập tức làm cho người ta chuẩn bị.”

Chường quầy một chút cũng không dám qua loa, tự mình đến phòng bếp phân phó đầu bếp hoá tóc chuẩn bị đồ ăn đúng sở trường, hẳn không có khả năng đắc tội quý nhân a.

Bốn người, một bàn đồ ăn, chường quầy mang lên chín món đồ ăn, sau Thần Tịch lại lần nữa mở miệng, “Lão bản, vậy là đủ rồi, đồ ăn tốt lắm, vất vả các người.”

“Ha ha, không vất vả, công -- tiểu thư thích là tốt rồi.”

“Ân, tiếp đón khác khách nhân đi thôi, không cần để ý tới bàn của chúng ta.”

“Là là, nhỏ (tiểu nhân) không quấy rầy.” Chường quầy hô khẩu khí rồi đi, vừa lòng là tốt rồi.

Thần Tịch cảm chiếc đĩa mỗi dạng đồ ăn đều ăn qua một ít, cơm tẻ cũng ăn một chén lớn, chờ nàng sau khi ăn xong phát hiện bên người ba nam nhân đã sớm ăn xong rồi.

Từ từ buông chiếc đĩa, nàng thanh nhiên cười, “Này đồ ăn thật không sai. Tĩnh Viễn, trả tiền đi thôi.”

Cơ Tĩnh Viễn theo lời lưu lại một lượng bạc, chường quầy bắt đầu không chịu thu, bắt quá bị Cơ Tĩnh Viễn khuyên vài câu sau liền thu vào, cung kính đưa Cung Thần Tịch đi ra ngoài.

Ba nam nhân đi theo phía sau Thần Tịch, Cơ Tĩnh Viễn đối với hai nam nhân bên người nhún nhún vai tỏ vẻ hẳn vô tội.

“Công chúa, chuyện tình thích khách --”

“Thích khách chuyện tình liền giao cho Tĩnh Viễn điều tra đi, Hoàng Phủ tướng quân quân vụ bận rộn chỉ để ý đi quản lý quân vụ.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Yêu Phóng Thích

Edit: Phạm Mai

Hoàng Phủ Cảnh Hạo kinh ngạc nhìn thoáng qua, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, “Hết thầy vâng theo mệnh lệnh của công chúa.”

“Hộ vệ phủ Công chúa đổi một đám đi, nếu ngay cả vài cái thích khách đều giải quyết không được căn bản không có cần đi theo ta để bảo hộ.”

“Là.”

Thần Tịch quay đầu đánh giá ba nam nhân một vòng, “Mặt khác, sau khi trở về ta sẽ làm một số quy định mới, mỗi vị công tử bên người lưu lại ba người bảo vệ là tốt rồi, công chúa phù lưu lại ba cái đầu bếp cũng là đủ rồi, hộ vệ, hữu dụng cho ta lưu lại hai mươi ba cái, những người khác một mực không cần. Về phần lưu ai phóng ai, mọi người tự cái nhìn làm đi. Tĩnh Trạch bình thường phụ trách đại sự trong phủ, việc này người trở về sau đó làm đi.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái cười cười, “Hào, công chúa bên người lưu mấy người?”

“Giống nhau là được.”

Sau khi nói xong việc này, dọc theo đường đi ba nam nhân đều thực trầm mặc, không ai đi trước mở miệng.

Sau khi Gia Cát Tĩnh Trạch tuyên bố quyết định này, toàn bộ công chúa phù đều sôi trào, mọi người thần sắc không đồng nhất, đại bộ phận đều là thực vui vẻ kích động.

Vốn những người làm việc ở phủ công chúa càng ngày càng lo lắng Xích Dương công chúa vạn nhất xuất hiện cái gì ngoài ý muốn bọn họ gia tộc đều phải đi theo không hay ho, lúc này đây công chúa thả người trong phủ đi thực sự là một đại sự thật tốt.

Thần Tịch ngồi ở vị trí chính giữa nhìn mọi người bộ dáng vui mừng cười nhẹ, mọi người là như vậy.

Gia Cát Tĩnh Trạch phân phó từng cái hạ nhân rồi đi đều cho phí sinh hoạt nhất định, bình thường phí phân phát đều là mười lượng bạc, bình thường ở công chúa phủ thân phận cao một ít hạ nhân liền hai mươi hai.

“Công chúa, bên cạnh người chỉ để lại ba người đủ sao?” Gia Cát Tĩnh Trạch có chút lo lắng.

Thần Tịch cười cười, “Một người cũng có thể đủ sống sót, có cái gì có đủ hay không.”

“Công chúa, bên người chúng ta chỉ cần lưu lại một nhân là tốt rồi.” Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Strong đồng thời mở miệng thỉnh cầu nói.

Thần Tịch nhìn bọn họ phía sau mang theo gã sai vặt liếc mắt một cái, “Tùy các người.”

Sau này công chúa phủ nàng để lại ngu ăn cỏ, mọi người tùy ý.

Sau khi đuổi bớt người đi, khi buổi tối xuất hiện.

Nhân đi rồi mười chi *, công chúa phủ to như vậy đột nhiên trở nên an tĩnh lạ thường.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt không tốt lắm, hần một mực yên lặng nhìn chăm chú vào Thần Tịch, nhưng lại không có một cái kết quả nào.

Xích Dương công chúa hành động rất khác thường, đến tốt cùng đã xảy ra sự tình gì?

Nếu chỉ là do cú va chạm kia, không có khả năng tính cách khác xa nhau như thế? Nếu nói đánh tráo, đó là không có khả năng, người của hần luôn luôn tại âm thầm nhìn, không hề có một chút cơ hội nào để đánh tráo.

Đến tốt cùng là vì sao?

Mùa thu ban đêm cảm giác có chút mát mẻ, Thần Tịch lẳng lặng ở dưới ánh trăng đùa bốn hai viên dạ minh châu lớn nhỏ, chiếu sáng cảnh trí bên người, nàng không thích bóng tối.

“Công chúa, “

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía sau nàng, Thần Tịch mỉm cười, “Người đã đến rồi.”

“Công chúa sớm đoán được ta sẽ đến?”

“Người như vậy người thông minh, nhất định muốn biết vì sao ta trước sau tương phản lớn như vậy.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngồi trên ghế đá đối diện cùng với nàng, bình tĩnh nhìn nàng, “Công chúa nhưng là nguyện ý giải thích nghi hoặc cho ta sao?”

“Tự nhiên nguyện ý, bằng không, ta vì sao chờ người?”

Thần Tịch nhìn thương thức dạ minh châu dưới ánh trăng, Xích Dương công chúa vẫn thích Hoàng Phủ Cảnh Hạo, truy đuổi bóng dáng một người mười mấy năm, yêu hoặc là thói quen đã sớm khó có thể phân biệt ra rõ ràng.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo là ở thời điểm bản tôn mới mấy tuổi đã bị báo cho biết hần là tướng quân của nàng, là thần thủ hộ sau này của nàng, cũng là người đời này nàng có thể tin tưởng....

Cuộc sống như vậy, làm sao mà bản tôn có thể đối với hần không có cảm giác khác thường cơ chứ.

Nhớ tới bài hát ở thời hiện đại, người kia yêu chính người đã bên cạnh mình rất lâu, thật sự là thực phù hợp bi tình (bi bi ai, tình tình cảm) của bản tôn. Thế nhưng, nó không phù hợp với tính cách của nàng, nàng không mong muốn có người đem mình trong lòng bàn tay để che chở, chỉ mong bên cạnh có một người đối với mình là thật lòng. “Hoàng Phủ tướng quân, ta từng nghe qua một bài hát, thực bi tình, nghe thực cảm động, người muốn hay không nghe một chút?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhíu mày nhìn nàng một cái, cuối cùng gật gật đầu, “Nếu công chúa nguyện ý, Cảnh Hạo nguyện ý.”

Nguyện ý? Thần Tịch nhẹ nhàng thở dài, Hoàng Phủ Cảnh Hạo chỉ sợ cho tới bây giờ vốn không có xa lạ gì tình cảm của bản tôn, có lẽ thậm chí còn cho rằng đó là một gánh nặng cần tới xử lý, cho nên mới an bài Nhâm Di bên bản tôn để khuyên can nàng hãy buông tay.

Lẳng lặng nhìn ánh trăng, Thần Tịch chu môi khẽ mở, mang theo mấy phần thương cảm tiếng nói ở trong sân quanh quẩn:

Đem người phụng nơi tay thượng, thành kính dâng hương, tiễn tiếp theo đoạn chúc quang, đem kinh luân thấp sáng,

Không cầu rung động đến tâm can, chỉ cầu yêu một hồi, yêu đến cuối cùng bị thương, khóc hào tuyệt vọng.

Ta dùng hết cả đời nhất thế đến đem người cung cấp nuôi dưỡng, chỉ chờ đợi người dừng lại lưu chuyển ánh mắt,
Thỉnh ban cho ta vô hạn yêu cùng bị yêu lực lượng, làm cho ta có thể an tâm ở bờ đề hạ lẳng lẳng xem tường
Đem người để ở trong lòng, hợp nhau rảnh tay chương, yên lặng cầu xin trời xanh, chỉ dẫn bên ta hướng,
Không cầu lâu dài, chỉ cầu trong người giữ, một mối tụy đồ ôn nhu hương, nhẹ nhàng mà phạm xướng.
Ta dùng hết cả đời nhất thế đến đem người cung cấp nuôi dưỡng, trong cuộc sống có nhiều lắm phiền não muốn quên,
Khổ hải trung phiêu đảng người kia trước đây bộ dáng, vừa quay đầu lại phát hiện sớm bước ra hồng trần vạn trượng

.....

Một khúc xong, Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt có chút cứng ngắc, mà Thần Tịch ánh mắt có chút phiêu miểu, nàng không có nghiêng đầu xem biểu tình Hoàng Phủ Cảnh Hạo, nàng chính là nhìn ánh trắng xa xôi.

Thông qua ánh trắng nhìn về một thế giới, nếu thật sự là tình yêu, thì không cần đi thủ hộ, tình yêu là hai người cùng nhau cố gắng vun đắp.

Xích Dương công chúa yêu say đắm liền từ nàng đến chấm dứt đi.

“Hoàng Phủ tướng quân, từ nay về sau, ta buông xuống người, người không cần đến công chúa phủ, cũng không cần tới gặp ta.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo khiếp sợ nhìn nàng, dưới ánh trắng, nàng đã không còn vẻ ương bướng ngang ngạnh, sợi tóc đỏ cùng con người màu lam giống như ban ngày dễ khiến người say mê. Hắn vẫn là lần đầu tiên phát giác nàng kia khuôn mặt kỳ thật trội hơn khí, mặt trái xoan, liễu điệp mi, cái mũi thanh tú, cái miệng anh đào nhỏ nhắn.....

Kỳ thật, nàng được cho là một cái tiểu mỹ nữ, còn có là một nữ tử phong tình độc đáo.

Chỉ tiếc.....

“Công chúa làm gì như thế?”

“Người với người trong lúc đó, nếu chưa từng gặp nhau liền sẽ không quen biết, nếu không nhận thức liền sẽ không hiểu nhau, không phân biệt liền sẽ không mến nhau, không phân luyến liền sẽ không quán quýt si mê..... Hoàng Phủ tướng quân nếu cho tới bây giờ đều không có làm cho công chúa kiến thức đến của người hảo, thì tốt rồi, cho đến ngày nay, gặp lại không bằng không thấy.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo bỗng nhiên nở nụ cười, kia thanh âm thật sự là nghe rất tốt, trầm thấp mang theo thanh âm nam tính, làm cho người ta không có một chú ý liền trầm luân ở tiếng nói của hắn. Hắn nhìn Thần Tịch chậm rãi nói: “Nếu công chúa là hy vọng như thế này, Cảnh Hạo tuân mệnh.”

“Ân, ta là như thế hy vọng, đối với ta mà nói người chính là một loại thương, một loại đau. Bất quá thời gian từ trước tới nay luôn là thuốc tiên chữa thương, thời gian lâu, bất luận là đi qua vẫn là hiện tại ta đều đã đem người phai nhạt, tìm được chân chính phu quân được đến chân chính hạnh phúc.....”

“Hảo, công chúa hiểu rõ như thế, Cảnh Hạo đã hiểu, về sau sự tình gì đều sẽ kêu người truyền tin cho công chúa.”

Thần Tịch mỉm cười, “Như thế rất tốt, nếu là người người phải tới, cho bọn hắn một cái ám hiệu, để nhận biết. Mặt khác nói cho bọn họ đây là một thủ khúc, là người nghe ta xướng qua, miễn cho bị người chui chỗ trống.”

“Hảo. Công chúa bảo trọng, hộ vệ ta cấp công chúa lưu lại bốn mươi người, hai mươi người ở bên ngoài, bọn họ thân thủ so với bình thường hộ viện hảo, mặt khác hai mươi người có thể so với giang hồ cao thủ, đang âm thầm bảo hộ người.”

“Ân.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo tiêu sái rời đi, của hắn bóng dáng chỉ có thể dùng tiêu sái đến hình dung, tư thế oai hùng vĩ ngạn, bộ pháp kiên định, có lẽ còn mang theo giải thoát đi.

Nhưng ai biết nói này đến tột cùng là giải thoát vẫn là một ràng buộc mới đâu?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cốt Nhục Của Tam Công Tử

Edit: Phạm Mai

Hôm sau, Thần Tịch tỉnh lại sau một giấc ngủ thẳng không mộng mị, tỉnh trong bầu không khí tươi mát bầu trời xanh thẳm, cả người thư sướng.

Ở trong tiểu viện luyện tập yoga, những tư thế mà kiếp trước nhớ được, cải thiện chính bản thân mình sức khỏe, tâm lý, tình cảm cùng phương diện tinh thần, là một loại đạt tới thân thể, tâm linh cùng tinh thần vận động cùng hài hòa thống nhất. Nàng không hề theo đuổi vô cầu vô mong, chỉ là hi vọng tâm mình có thể thư thái một chút, luyện cho mình cách đối mặt mọi chuyện có thể thản nhiên một chút mà thôi.

“Công chúa, công chúa --”

Tiểu nha hoàn vội vàng chạy vào, bất chợt im lặng, trợn mắt há hốc mồm nhìn Thần Tịch mặc áo ngủ rộng thùng thình ở lương đình trong sân ngồi xuống, xem như là đang luyện tập công phu gì đó.

Bất quá tư thế kia nàng xem thế nào cũng không hiểu nổi, đang ngồi xuống tại sao lại dùng tay nâng lên?

Thần Tịch thâm hô khẩu khí, hoàn thành hai động tác cuối cùng sau đó mở to mắt, chậm rãi đứng lên, “Chuyện gì?”

Ách, tiểu nha hoàn thế này mới bừng tỉnh, sắc mặt có chút quần bách, “Công chúa, ngoài cửa đến đây một nữ nhân, nàng lại còn nói chính mình mang cốt nhục của Tam công tử.”

Tam công tử? Thần Tịch nghĩ nghĩ vẫn không nhớ được diện mạo của cái người gọi Tam công tử kia, “Vậy làm cho nàng đến tiền thính chờ, ta một chút nữa sẽ đi qua.”

“Công chúa, hồ ly tinh như vậy sao có thể cho nàng vào cửa, bất quá là một cái kỹ nữ thanh lâu nếu vào sẽ làm ảnh hưởng tới người.”

Thần Tịch cười cười lơ đãng, “Vậy làm cho người đưa nàng vào từ cửa sau đi, thuận tiện gọi Đại công tử tới gặp ta.”

Tiểu nha hoàn chu miệng rời đi, duyên phận của Tam công tử thật không có sai đi, tiểu nha hoàn này là một trong những người vẫn luôn ủng hộ hắn, đột nhiên nghe được nữ nhân khác có đứa nhỏ của Bắc Đường Quân Liên tất nhiên tâm trạng sẽ không tốt đẹp gì.

Thần Tịch thay đổi một bộ quần áo trắng thuần trải tóc thật tốt sau đó dời bước đi ra ngoài, vốn nàng rất thích quần áo màu đỏ, nhưng này một đầu tóc hồng..... Ai, vẫn là không cân phối hợp cùng y phục màu đỏ có vẻ tốt nhất.

Thời điểm Thần Tịch xuất hiện ở tiền thính, ánh mắt mọi người đều thay đổi, trừ bỏ Cơ Tĩnh Viễn cùng Lâm Tuấn Thần đã muốn chứng kiến một lần, nên không quá ngạc nhiên như những người khác nhưng vẫn có chút suy nghĩ sâu xa.

Trước mắt công chúa vẫn là công chúa sao? Da thịt trắng như tuyết, tóc dài lửa đỏ rơi một vài sợi ở trên vai, đôi mắt như ngọc bích nhìn tất cả mọi người. Chỉ thấy nàng thư nhả tự tại chậm rãi đi tới, tươi đẹp thánh khiết, đáng vẻ như một báu vật của trời. Thân ảnh xiêm y màu trắng hiện lên trong ánh mắt mọi người, như thế bất phàm.

Hôm nay Xích Dương công chúa tựa hồ như một người hoàn toàn khác trước kia, trên người mang một loại khí chất chân chính cao quý, chỉ có thể ngưỡng mộ nhìn lên.

Nhìn ánh mắt mọi người, Thần Tịch khó hiểu, cười hỏi: “Làm sao vậy? Sự tình rất khó giải quyết sao?”

Gia Cát Tĩnh Trạch rất nhanh hoàn hồn, thu hồi sự sợ hãi nơi đáy mắt, “Không phải, chính là công chúa hôm nay quá mức chói mắt, làm cho chúng ta có chút hoảng hốt.”

Thần Tịch kinh ngạc nhìn hắn một cái, cười nói: “Không thể tưởng được ngươi còn có thể nói lời nói giỡn như thế.”

“Không, Tĩnh Trạch không phải nói giỡn, đầu là những lời chân thành đúng sự thật.”

Ha ha, Thần Tịch cười một tiếng, nhìn về phía nữ nhân đang đứng bên trong đại sảnh kia, “Ngươi chính là nữ tử tự xưng có cốt nhục của Tam công tử?”

“Đúng vậy, dân nữ Thủy Yên tham kiến công chúa.”

Thủy Yên hôm nay cũng mặc một thân áo trắng, bất quá nàng là vì tranh thủ sự đáng thương của mọi người dành cho mình, trên mặt trang điểm cũng là có chút nhợt nhạt đau thương, bộ dáng yếu đuối.

Không nghĩ công chúa lại cũng một thân y phục màu trắng, so với Thần Tịch, nàng nhất thời biến thành một mảnh lá cây.

Thần Tịch liếc mắt một cái đánh giá nàng, là một cái tiểu mỹ nhân, da thịt nõn nà, ẩn ẩn lộ ra một tầng son sắc, đôi mắt hơi cụp xuống, thần thái như một nữ tử đang thẹn thùng, kiều diễm vô luân, thân hình như rần nước, nhìn sơ qua một vòng, chỗ nên thêm thịt thì thêm, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, nữ nhân như vậy thật là một cái vu vật, là nam nhân nhìn đều sẽ tâm động.

Thần Tịch chậm rãi ngồi xuống, Đại công tử cùng Nhị công tử phân biệt đứng ở hai bên của nàng, tạo thành một hình ảnh khá tương xứng.

Thủy Yên nhìn thấy âm thầm hâm mộ, nếu như nữ tử đều được một lần được như Xích Dương công chúa dù có chết cũng không hề hối hận.

“Người tên rất tốt, Thủy Yên, ân, không sai.” Thần Tịch không chút để ý uống miếng nước, lại ăn một ít điểm tâm, nàng buổi sáng thức dậy còn không có ăn qua chút gì đâu, luyện tập yoga nếu như bụng rỗng hiệu quả mới tốt.

Thủy Yên thần sắc phức tạp nhìn Xích Dương công chúa không nhanh không chậm đang dùng điểm tâm, cũng không mở miệng đánh gãy, dù sao thân phận hai người là khác nhau.

Ước chừng hai khắc chung, Thủy Yên đứng có chút không thoải mái, Thần Tịch nâng mắt nhìn nàng một cái, áy náy cười, “Ngượng ngùng, vừa mới đói bụng, quên mất nói người ngồi xuống, ngồi đi, nếu như đang có hải tử không nên để cho mình mệt mỏi như thế thật không tốt.”

“Thủy Yên tạ ơn công chúa.”

Thần Tịch ăn uống no đủ sau mới ngẩng đầu nhìn xem bên người hai cái nữ nam, “Các người hai người có muốn ăn chút gì không?”

Mĩ nam bắt đầu nhìn nhau, ôn thanh trả lời: “Hồi công chúa, chúng ta đều đã ăn.”

Thần Tịch nghe nói đột nhiên thờ dài, “Cũng đúng nha, các người sẽ không ai muốn chờ ta cùng ăn.”

Ngạch!

Gia Cát Tĩnh Trạch cùng Cơ Tĩnh Viễn sắc mặt đều cứng ngắc, công chúa lời này là trách bọn họ không đợi nàng? Dĩ vãng đều là như vậy a, làm sao hôm nay lại khác thường?

“Di, Tam công tử đâu? Chuyện của hắn như thế nào mà hắn lại không đến?”

Gia Cát Tĩnh Trạch nói, “Công chúa, ngày ấy hắn làm hại công chúa bị thương, ta phạt hắn đi Xích thành xử lý một số việc.”

Nga, nghe tới Xích Dương công chúa ở Đô thành Hạ quốc còn có không ít sinh ý, rất tốt rất tốt.

“Công chúa, ta đã phái người đi gọi hắn hồi phủ, tin tưởng không tới nửa canh giờ nữa hắn sẽ trở về.”

“Tốt.” Thần Tịch cười nhìn Thủy Yên, đặc biệt nhìn bụng của nàng vài lần.

Thủy Yên bị nhìn xem có chút phát run, Xích Dương công chúa sẽ không phải là muốn hại đứa nhỏ của nàng đi?

Thần Tịch nâng cằm chu miệng, “Tĩnh Trạch, người quản gia người nói, chuyện này làm sao có thể giải quyết tốt bây giờ?”

Gia Cát Tĩnh Trạch khó xử nhìn Thủy Yên liếc mắt một cái, “Phụ thị của công chúa là không thể cùng nữ tử khác dây dưa không rõ, nếu xuất hiện tình huống như vậy công chúa có thể tùy ý xử phạt Tam công tử, về phần nữ tử quyến rũ phụ thị công chúa cũng có thể tùy ý xử phạt.”

Thủy Yên sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, xử phạt bọn họ?

Còn xử phạt cả Tam công tử?

Đặng Thủy Yên hai đầu gối quỳ xuống đất, “Công chúa tha mạng, dân nữ, dân nữ nhất thời bối rối, sợ Bắc Đường muốn giết ta nên mới đi tới phủ công chúa, dân nữ tuyệt đối không có tâm tư cùng công chúa tranh chấp, chỉ cầu công chúa cấp một con đường sống.” Khi nói chuyện Thủy Yên còn đập đầu phát ra những tiếng bang bang.

Thần Tịch nhìn nàng đựng đầu vài lần dưới đất, cái trán đều đỏ mới mở miệng, “Không cần vội vã cầu ta, chờ Tam công tử trở lại rồi nói sau. Nếu hắn muốn người, bản công chúa sẽ thành toàn các người đi.”

Thủy Yên trừng lớn ánh mắt nhìn nàng, thành toàn, công chúa thành toàn bọn họ?

Nàng bỗng nhiên cảm thấy cả người phát run, trước khi đến đây nàng là bị người khác xui khiến, cố ý ở trước mặt công chúa nói nàng hoài thai chính là phụ thị ở phủ công chúa, nếu công chúa xử phạt nàng tất nhiên dẫn tới mọi người chỉ trích là độc ác.....

Nàng nhất thời đầu óc nóng lên thế mà lại đồng ý, làm sao nàng có thể quên thân phận công chúa là cao quý không phải bọn họ có thể đụng tới, hơn nữa vẫn là Nhại Nữ quốc Xích Dương công chúa, công chúa Hạ quốc cũng không thể so sánh.

“Không, không, công chúa không cần hiểu lầm, dân nữ tuyệt đối không có ý tứ muốn cùng Tam công tử cùng một chỗ, ta, ta..... Ta chỉ là muốn rời đi cái địa phương kia, sống những ngày bình thường, ô ô, công chúa, dân nữ mười tuổi đã bị bán nhập thanh lâu, qua mười năm bị nhân ghét bỏ ngày, cuộc đời này nguyện vọng lớn nhất chính là thoát ly những ngày khổ cực này, không dám mong những điều xa vời khác.”

Mười năm a.

Thần Tịch thờ dài, “Là người nhà người bán người?”

Thủy Yên hai mắt đỏ lên, nước nôi nói: “Không dám lừa gạt công chúa, là mẫu thân dân nữ. Dân nữ gia cảnh bản hàn, mười năm trước bị người hãm hại,

đệ đệ duy nhất bị vào tù, mẫu thân vì muốn có tiền cứu đệ đệ ra liền...”

Thần Tịch mâu quang bên trong hiện ra sắc lạnh, cười khẩy nói: “Ngươi nói trên thế gian này như thế vào vẫn luôn xuất hiện những người mẫu thân tâm địa tàn nhẫn như thế?”

Thủy Yên sùng sốt, nàng không biết chính mình có phải hay không ảo giác, nàng vừa mới giống như thấy được Xích Dương công chúa trong mắt hiện lên một chút hận ý, suy nghĩ một chút, trong lòng nhất thời cả kinh, Xích Dương công chúa tuy rằng thân phận cao, có thể nói muốn gì được đó, nhưng nàng lại bị chính Nữ hoàng Nhai nữ quốc đưa đi làm con tin..... Công chúa hận Nữ hoàng?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Xử Trí Như Thế Nào?

Edit: Phạm Mai

Suy nghĩ tới điều này làm cho Thủy Yên không hiểu sao phát lạnh, nghĩ nghĩ nàng lại lắc đầu, “Công chúa, dân nữ tuy rằng thống khổ, nhưng cũng không dám oán hận mẫu thân, vì cứu đệ đệ, ta cũng sẽ tự nguyện.”

Thần Tịch mỉm cười, “Tự nguyện? Ngươi như thế nhưng lại là một tỷ tỷ có tình nghĩa, bất quá, vì sao lại hồ đồ làm ra chuyện này đây?”

Thủy Yên vừa nghe lại là dập đầu tạ tội, “Công chúa tha mạng, dân nữ từ nhỏ không có được đọc sách, kiến thức nông cạn, tuy rằng đầu óc không phải rất ngu ngốc, nhưng là rất nhiều quy củ cũng không rõ ràng, lần này cũng là nhất thời bối rối..... Cầu công chúa cứu dân nữ, dân nữ nếu trở lại Vạn Hoa Lâu nhất định sẽ bị mẹ nơi đó buộc xoá sạch đũa nhỏ.”

Thủy Yên nước mắt rơi liên tục, bất quá nàng trước kia dù sao vẫn là con hát, dù có khóc như thế nào thì cũng khó thay đổi hoàn cảnh, chỉ là làm cho mình càng thêm vẻ đáng thương mà thôi.

“Đứng lên và ngồi đi, ta sẽ không thương tổn người vô tội.” Thần Tịch thần nhiên nói một câu.

Thủy Yên như được đại xá, tâm trạng nơm nớp lo sợ trở lại ghé gối, lấy ra khăn lụa lau khô nước mắt, nghe lời ngồi yên lặng ở một bên.

Ngẫu nhiên nhìn lên Xích Dương công chúa liếc mắt một cái, lại phát hiện nàng chính là ngồi ở nơi đó trầm tư chậm rãi phẩm trà, không biết trong lòng nàng đang nghĩ cái gì, vẻ mặt say mê, lại quá mức mê ly, làm cho người ta nhìn không ra nàng đang giận hay vui.

“Công chúa, công chúa, Bắc Đường tiểu thư đến đây.” Hộ vệ cau mày vẻ mặt đau khổ tiến vào truyền tin, tựa hồ đối với vị Bắc Đường tiểu thư cực đau đầu.

Thần Tịch nhìn hộ vệ liếc mắt một cái không khỏi nghi hoặc, “Bắc Đường tiểu thư là người nào?”

Hộ vệ ngăn ra: “Hồi công chúa, chính là thân muội muội của Tam công tử a.”

Đúng rồi, Nhâm Di từng nói qua, Bắc Đường Quân Liên là nhân sĩ Hạ quốc, nhà của hắn ngay tại kinh thành Hạ quốc, sở dĩ trở thành phu thị của Xích Dương công chúa đó là bởi vì có một lần đi dạo phố gặp Xích Dương công chúa, sau đó không biết như thế nào trên chóc Xích Dương công chúa liền bị Hoàng đế Hạ quốc đưa cho nàng làm phu thị.

“Nếu đến đây thì cho nàng vào đi.” Thần Tịch bỗng nhiên cảm giác mọi chuyện hôm nay giải quyết sẽ không thực nhẹ nhàng.

Sau một lát, một bóng dáng mặc xiêm y màu vàng tiến vào, người còn chưa yên vị đã lớn tiếng kêu lên, “Cung Thần Tịch.”

Vọt vào là tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn, tướng mạo lung linh, một đôi mắt thật to lại xếch lên, khóe miệng cũng đang mang theo ý cười, bất quá, kia ý cười cũng là làm cho người ta có cảm giác không muốn nhìn.

Thần Tịch vừa thấy cô gái bộ dáng mạnh mẽ trước mắt liền đau đầu, liền chỉ cần nhìn đôi mắt xếch kia liền cảm thấy nàng không phải là người thiện lương gì nha.

Gia Cát Tĩnh Trạch ho nhẹ hai tiếng, “Bắc Đường tiểu thư, thời điểm đối mặt công chúa mời ngươi chú ý thân phận một chút, tuy rằng ngươi là thân thích của công chúa, nhưng là, tôn ti vẫn phải chú ý.”

Thân thích?

Thân thích cái con ngựa. Thần Tịch bĩu môi, Gia Cát Tĩnh Trạch là muốn nhắc nhở nàng đối Bắc Đường tiểu thư khoan dung một chút đi.

Đến nay nàng còn đang suy nghĩ ngày ấy nàng đến tốt cùng như thế nào trúng độc, những chuyện đã xảy ra, cũng có thể là do Bắc Đường Quân Liên gây lên, nhưng là độc thì sao?

Rốt cuộc ai hạ?

“Hừ, ai cùng nàng là thân thích, là nàng không biết xấu hổ đoạt Nhị ca ta.”

Đoạt?

Thần Tịch khước môi nhẹ cong lên, “Bắc Đường tiểu thư lời này thật là có chứng cứ sao, ta như thế nào đoạt Nhị ca ngươi, là hạ lệnh cho người dùng dây thừng trói hần hay là điểm huyết, hay là lấy đao đề lên cổ hần?”

Bắc Đường Mạn Lăng trừng mắt to, “Ngươi, ngươi chính là cướp đoạt, ngươi ý thế hiếp người, nếu không phải bởi vì ngươi là công chúa, Nhị ca làm sao có thể bị Hoàng Thượng đưa cho ngươi.”

Thần Tịch hai tay bắt chéo vào nhau nhìn nàng, trong lòng thở dài, đã nói nam nhân giống nhau thật nhiều phiền toái. “Như vậy, ta đem Nhị ca ngươi thả đi thế nào?”

Cái gì?

Bắc Đường Mạn Lăng ngây ngốc, nửa ngày không có hoàn hồn, thả?

Xích Dương công chúa nguyện ý buông tha Nhị ca? “Hừ, ngươi nhất định là nói dối, nói cho ngươi, thiếu gạt ta, ta hôm nay đến chính là nói với ngươi một chuyện.”

“Cái gì?”

“Ta muốn mang đi Thủy Yên.”

Thần Tịch kinh ngạc nhìn nàng, mang đi Thủy Yên? Lại nghe nàng tiếp tục nói: “Thủy Yên có cốt nhục Nhị ca ta, Bắc Đường gia chúng ta tự nhiên muốn lưu lại, có chút bất kính trong lời nói nhưng, công chúa ngươi chừng nào thì mới có thể cho Nhị ca ta sinh đứa nhỏ thật sự là khó có thể đoán trước, vạn nhất nếu..... Cho nên, dù thế nào cũng phải trước cho Nhị ca ta lưu cái đứa nhỏ.”

“Bắc Đường tiểu thư, lời của ngươi hơi quá đáng!” Gia Cát Tĩnh Trạch trong mắt lóe lên thần sắc giận dữ, ngôn ngữ như thế chính là muốn chọc giận Xích Dương công chúa, công chúa nếu tức giận, Bắc Đường gia có thể tốt đẹp sao?

Nam nhân phong lưu bên ngoài kia thực bình thường, nhưng thân là phu thị công chúa thì không cho phép như thế, quan trọng nhất còn là phu thị của công chúa tôn quý nhất của nữ tôn quốc, tuyệt không cho phép làm ra chuyện này.

Đối với công chúa mà nói, phu thị ngoại tình giống như nữ nữ của Hạ quốc ngoại tình, tuyệt đối là không thể tha.

Bắc Đường Mạn Lăng căn bản là không hiểu trong đó quan hệ lợi hại, nàng sinh ở Hạ quốc, chỉ rõ ràng Hạ quốc nam tôn nữ ti, cũng không hiểu biết pháp luật nữ tôn quốc.

Mà hần là công tử gia đình quyền quý ở Nhai nữ quốc, Gia Cát gia tộc ở Nhai Nữ quốc căn cơ cũng thực ổn, thế lực không thể không nói tới, nhưng hần còn không phải bởi vì lời nói của Nữ Hoàng mà trở thành phu thị của công chúa hay sao.

Thần Tịch nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt một cái, mỉm cười, cười đến thực ôn nhu, “Tĩnh Trạch chính là tâm địa thiện lương, mặc kệ khi nào thì đều đã vì đối phương lo lắng một hai, đáng tiếc, Bắc Đường tiểu thư lại không hiểu rõ cho tâm tư của ngươi nha.”

Gia Cát Tĩnh Trạch gục đầu xuống, có chút xấu hổ, “Công chúa thứ tội, Tĩnh Trạch chính là nghĩ nhắc nhở Bắc Đường tiểu thư chú ý thái độ nói chuyện.”

Bắc Đường Mạn Lăng hừ lạnh một tiếng, tức giận bất bình, “Cái gì thái độ? Ta từ trước chỉ tôn kính người đáng giá ta tôn trọng, nàng làm ra sự tình thế này thì sao đáng giá có được sự tôn trọng của ta?”

“Nga? Ta trí nhớ giống như không tốt lắm, không biết Bắc Đường tiểu thư trong trí nhớ ta này Nhai Nữ quốc Xích Dương công chúa từng làm chuyện tình gì mà không có được sự tôn trọng của ngươi?”

“Hừ, người khác sợ ngươi ta cũng không sợ. Ngươi chỉ cần gặp nam nhân đẹp mắt đã nghĩ đến đưa đến bên cạnh mình để tiêu khiển, ngươi tham lam nam sắc, còn mãnh liệt vô lý, tâm địa ác độc.”

Thần Tịch thở dài, nhìn Bắc Đường Mạn Lăng phẫn nộ sâu kín hỏi: “Có phải hay không một người mang danh bôi dương hoa?”

“Vốn liền --” Bắc Đường Mạn Lăng tiếp xúc đến Gia Cát Tĩnh Trạch ánh mắt lãnh liệt trong lòng đột nhiên nhảy dựng, có chút khiếp đảm, “Dù sao ngươi chính là tham hảo nam sắc, nếu ngươi tình ta nguyện tự nhiên mặc kệ, nhưng là ngươi đoạt Nhị ca ta. Ta liền chán ghét ngươi.”

Chán ghét nàng?

Thần Tịch nhẹ nhàng lắc đầu, ai chán ghét nàng lại có cái gì quan hệ, không có ảnh hưởng tới nàng, để ý làm cái gì?

Đầu ngón tay nhẹ chạm đầu, xuyên qua sợi tóc, nàng cảm giác được mềm mại, đối với Bắc Đường Mạn Lăng, nàng thật sự không cần phải để ý, Bắc Đường Quân Liên đối Xích Dương công chúa vô tình, của hấn thân nhân nàng cần gì phải để ý đâu?

Trầm tĩnh một hồi lâu, không khí có vẻ có chút áp lực, Thủy Yên lại có chút phát run, trên thực tế nàng cũng không muốn đi Bắc Đường gia, đại gia tộc tình người ấm lạnh nàng cũng không phải không có gặp qua, chỉ sợ bọn họ chính là đến muốn chút giận với Xích Dương công chúa, cũng không phải thật sự nhìn trộm đứa nhỏ trong bụng nàng, Bắc Đường gia tộc ở Hạ quốc cũng không phải là gia đình bình thường, nếu không phải Bắc Đường Quân Liên gặp Xích Dương công chúa, chỉ sợ nàng không có khả năng được đến một ánh mắt để ý của người trong gia tộc Bắc Đường.

Thật lâu sau, Thần Tịch nhìn về phía Thủy Yên thân nhiên hỏi: “Thủy Yên cô nương, người nói cho ta biết là ai xui khiến người tới công chúa phủ tìm ta, ta coi như không biết những sự việc đã xảy ra? Về phần người cùng Bắc Đường Quân Liên trong lúc đó muốn thế nào kia cũng là chuyện của người. Ta không nhúng tay.”

Thủy Yên kinh ngạc nhìn nàng, có chút buồn bã, “Công chúa --”

“Nếu không muốn thẳng thắn thành khẩn, như vậy cứ dựa theo pháp luật Nhai Nữ quốc ta, nam hưu, nữ giết đi.”

Thủy Yên sắc mặt bỗng trắng bệch, một lần nữa quỳ xuống, “Công chúa thứ tội, là nha hoàn Đại tiểu thư Ngô gia nói ta làm, nàng còn nói ta chỉ có một con đường này để đi.”

Ngô gia Đại tiểu thư lại là vị nào?

Thần Tịch vỗ vỗ đầu có chút bất đắc dĩ, nhìn bên người hai nam nhân liếc mắt một cái, bỗng nhiên nói: “Người tới, nâng tới hai cái ghế cho hai vị công tử ngồi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thanh Mai Trúc Mã Của Tam Công Tử

Edit: Phạm Mai

Gia Cát Tĩnh Trạch đầu tiên là ngạc nhiên, lập tức khuyên can nói: “Công chúa, như vậy không hợp quy củ, chúng ta đứng là tốt rồi.”

“Có cái gì không tốt? Sự tình nghe qua có lẽ sẽ không quá gấp, đứng không một mảy may sao? Chẳng lẽ các người thích đứng?”

Ách, Cơ Tĩnh Viễn khẽ liếc mắt nhìn nàng một cái, “Phu thị của công chúa là không nên cùng công chúa cùng ngồi cùng ăn, trừ phi là chính phu của công chúa.”

Cái gì, phá quy củ.

Thần Tịch vẫy vẫy tay, “Được rồi, quy củ gì đó để qua một bên đi, ta cũng không phải nói các người cùng ta cùng ngồi cùng ăn, nha, nhìn xem, ghế của các người cũng không có khí phái như ghế của ta, ngồi giúp ta thăm án đi.”

Hai mã nam nhìn nhau, thần sắc khác nhau ngồi xuống.

Thần Tịch lúc này mày hơi nâng lên, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, “Tĩnh Trạch, người có biết Ngô gia Đại tiểu thư là người nào?”

Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt có chút xấu hổ, tựa hồ muốn nói lại thôi, Thủy Yên kinh ngạc nhìn nàng một cái, nhẹ giọng trả lời: “Công chúa, Ngô gia Đại tiểu thư chính là con gái của Thị lang Hạ quốc Ngô Uyển Ngọc.”

Thần Tịch thờ dãi, “Này đúng là khó khăn a, ta giống như quên rất nhiều người cùng nhiều sự việc, đối với ta Ngô Uyển Ngọc một chút ấn tượng đều không có, Tĩnh Trạch, người nói một chút xem, nàng vì sao đối với ta làm chuyện như thế?”

Tĩnh Trạch than nhẹ một tiếng, âm thanh trong trẻo lộ ra sầu lo, “Công chúa, Ngô Uyển Ngọc cùng công chúa không có xảy ra chuyện gì, bất quá, nàng cùng Thừa tướng gia nhị tiểu thư Ngu Cầm là bạn tốt nơi khuê phòng.”

Ngu Cầm lại là người nào? Càng nói càng phức tạp a.

“Nói đơn giản một chút, nói ngay chỗ trọng yếu đi, đừng khiến ta một câu lại một câu hỏi, ta không muốn lãng phí thời gian.” Thần Tịch giận, sắc mặt cũng hơi hơi trầm xuống.

“Là, Ngũ Cầm ngày xưa cùng Quân Liên là thanh mai trúc mã, nếu không có công chúa xuất hiện, chỉ sợ bọn họ đã muốn là Kim Đồng Ngọc Nữ.....”

Thanh mai trúc mã a!

Thần Tịch lại nghe đến một cái tục khí mà động lòng người, nói cách khác vì yêu thành hận.

Thủy Yên nghe được Gia Cát Tĩnh Trạch trong lời nói sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trong nháy mắt suy nghĩ cẩn thận nàng liền biết chính mình là bị người lợi dụng, phỏng chừng Thừa tướng gia nhĩ tiểu thư đồng dạng oán hận nàng, bởi vì nàng được Bắc Đường Quân Liên sủng, cho nên nhân gia muốn một chuyện được nhất tiễn song điêu.

“Công chúa thứ tội, dân nữ đáng chết, không phân biệt được thị phi, lại đến phủ công chúa làm cho người thêm phiền toái, dân nữ.....”

Thần Tịch vẫy vẫy tay đánh gãy lời của nàng, “Ngươi không tính là làm sai, rất tốt. Ta không có trách ngươi, nhân quả tuần hoàn, trên đời mọi sự đều cũng có nhân thì mới có quả.”

Nghĩ nghĩ nàng lại nhìn về phía Gia Cát Tĩnh Trạch cười tủm tỉm hỏi: “Tĩnh Trạch, ngươi nói việc này xử lý như thế nào mới tốt?”

Gia Cát Tĩnh Trạch khó xử, hần nói nhẹ, công chúa mất hứng, nói nặng, Bắc Đường Quân Liên sẽ chịu tội, như thế nào mới có thể không nhẹ không nặng đây?

“Hừ hần như thế nào?” Thần Tịch nâng cằm ánh mắt lóe sáng, tựa hồ nghĩ đến bộ dáng khi hừ Bắc Đường Quân Liên.

Gia Cát Tĩnh Trạch biến sắc, “Công chúa, đây không phải là chuyện rất nghiêm trọng, dù sao hần là do Hoàng đế Hạ quốc tứ hôn, nếu công chúa mạo muội hừ hần chỉ sợ có tổn hại giao hảo hai quốc.....”

“Ý của ngươi là vì hữu hảo hai quốc, ta phải ủy khuất chính mình bị khinh bỉ?”

Thần Tịch thanh âm thực đậm đặc, rất nhẹ, một chút đều không có tức giận, nhưng lại cố tình làm cho người ta có một loại cảm giác bị áp lực, nhưng cũng giống như nàng là một nữ nhân bình thường bị người khác ức hiếp.

Gia Cát Tĩnh Trạch đứng dậy rồi đi chủ vị, đi xuống trước mặt Thần Tịch quỳ xuống trình trọng nói, “Tĩnh Trạch thỉnh cầu công chúa thay đổi tâm ý, cho Tam công tử một cơ hội.”

Thần Tịch nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch đang hành lễ nghiêm túc kia nở nờ nờ nụ cười, tươi như hoa, “Ta nhớ rõ cuộc sống nữ tôn quốc, rất nhiều phu thị nơi hậu viện của công chúa tranh dành tình cảm, nhưng không thể ngờ được nơi này của ta lại là giúp đỡ nhau, trân trọng nhau, tốt lắm, tốt lắm”

“Công chúa, ta cũng xin người giảm nhẹ hình phạt.” Cơ Tĩnh Viễn cũng như Gia Cát Tĩnh Trạch, một người lại một người quỳ xuống cầu tình.

Bắc Đường Mạn Lăng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nàng có chút khó chịu, vì sao Xích Dương công chúa có thể như thế ngạo mạn nói muốn hừ Nhị ca của nàng, hừ rất tốt, vì sao bọn họ lại vì Nhị ca cầu tình như thế?

Thủy Yên cũng dập đầu cầu tình, “Công chúa, Thủy Yên chỉ cầu ngày sau an ổn sống qua những ngày bình thường, tuyệt không hội lại cùng Tam công tử dây dưa, cầu người không nên trách tội hần.”

Trong đại sảnh trừ bỏ hai cái nha hoàn ở ngoài thì chỉ còn Bắc Đường Mạn Lăng đứng góc nơi đó, tâm tình của nàng thật sự là rất phức tạp, muốn nói lại bị cổ trầm trọng trong không khí ép tới có chút không thở nổi.

“Các ngươi như thế nào biết được Tam công tử không hy vọng đâu? Nói không chừng hần ước gì ta thả hần tự do đấy.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nâng mắt nhìn nàng, hai tròng mắt thâm thúy có một loại lực lượng làm cho người ta an tâm, hần kiên định hữu lực nói: “Công chúa, tự do tùy thời đều có thể cấp, cũng không nên cấp trong tình huống như vậy.”

Cơ Tĩnh Viễn cũng gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thần Tịch bưng lên trà nóng uống nhẹ một ngụm, mặt nhăn nhu mày, “Người tới, trà lạnh, đổi cái khác.”

Nha hoàn bước nhanh tiến lên hầu hạ, tay chân lưu loát bỏ thêm trà nóng, lại lần nữa cấp Thần Tịch một ly, “Công chúa, thỉnh.”

Nàng lại uống một ngụm, vẫn là nhũ mày, “Này hương vị không thích, đổi một cái hương vị.”

Nha hoàn có chút căng thẳng, “Công chúa muốn hương vị như thế nào?”

“Khiến cho Đại công tử đi chọn lựa đi, nếu hần pha trà vừa vặn đúng ý muốn của ta, ta liền đáp ứng chuyện bọn họ vừa mới thỉnh cầu.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy bình tĩnh đứng lên tiếp nhận ấm trà trong tay nha hoàn, cung kính nói: “Công chúa xin đợi một lát, Tĩnh Trạch lập tức đi pha trà.”

Thần Tịch sâu kín nhìn bóng dáng thon dài của hần rồi đi, lại nhìn về phía Cơ Tĩnh Viễn, “Tĩnh Viễn, ngươi đi điều tra chuyện ám sát hôm qua, hy vọng

ngươi có thể mau chóng tra được tin tức làm cho ta vừa lòng.”

Cơ Tĩnh Viễn nhìn bên người hai nữ nhân liếc mắt một cái, Thủy Yên coi như có vẻ thức thời, còn một cái tựa hồ như không biết nguy hiểm đang cận kề.

“Đi đi, nếu cần ai hỗ trợ thì hãy nói, Tiêu Băng không phải rất nhàn sao, kêu hắn đi cùng đi.”

“Là, Tĩnh Viễn tuân mệnh.”

Vào thời điểm Xích Dương công chúa chân chính tự cao tự đại, không thể không nói, bọn họ sáu cái phu thê là ai cũng không dám cãi lời, hậu quả việc cãi lời bọn họ đều thừa nhận không nổi.

Thần Tịch lại nhìn hai cái nha hoàn liếc mắt một cái, “Các ngươi ra cửa đi, có việc ta sẽ gọi.”

“Là, công chúa.” Hai cái nha hoàn nhanh chóng thối lui đến cạnh cửa, các nàng một chút cũng không muốn nghe chuyện tình kế tiếp, căn cứ kinh nghiệm, kế tiếp công chúa sẽ tức giận khó mà chịu được.

Thủy Yên tâm càng ngày càng khẩn trương, trên trán đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Thần Tịch nhìn về phía Bắc Đường Mạn Lăng mỉm cười, “Không biết Thừa tướng gia nhị tiểu thư nay đã có gia đình chưa?”

“Không có, Ngu Cầm tỷ tỷ luôn luôn chờ Nhị ca ta. Ai giống nữ nhân như ngươi.” Bắc Đường Mạn Lăng cảm giác không khí áp lực lúc trước tiêu tán đi một ít liền bừa bãi nói.

Thủy Yên nghe sắc mặt càng thêm trắng bệch, nàng thực không nghĩ bị liên lụy a.

“Thủy Yên, nữ tử mang thai phải chú ý thân thể, ngươi ngồi đi, không có mệnh lệnh của ta không được quỳ.”

“Tạ công chúa.” Thủy Yên cảm kích nhìn nàng một cái, xoa xoa đầu gối đứng lên thành thành thật thật ngồi, nàng cũng phát hiện công chúa tuy rằng khí thế bức người, nhưng lại không giống như ngoại giới truyền lời là một con người ác độc.

“Công chúa, Tam công tử đã trở lại.” Nha hoàn ở ngoài cửa nhẹ giọng nói vào bên trong.

Thần Tịch nhìn về phía cửa đại sảnh, mặt khác hai nữ nhân cũng giống nhau nhìn qua, bất quá sắc mặt không đồng nhất thôi.

Đánh giá cẩn thận Bắc Đường Quân Liên một phen, Thần Tịch không thể không nói, này nam nhân tuổi mới thanh tú chọc người phạm tội, ngũ quan tinh xảo, ánh mắt phong lưu, sống mắt lưu chuyển, lóe ra quang mang giống như hồ ly, làm cho Thần Tịch nhìn liền lo lắng chính mình sẽ không bị hắn tính kế đi.

Nam nhân như vậy, vừa thấy liền nghĩ là phong lưu phóng khoáng, nhưng muốn hắn thật tình thật là không dễ dàng a.

“Quân Liên gặp qua công chúa.” Bắc Đường Quân Liên vừa tiến đến liền cảm giác không khí khác thường, ở cửa lại nghe nha hoàn nhắc nhở tự nhiên hiểu được Xích Dương công chúa tức giận. Mặc kệ vì quốc hoặc là gia, hắn cũng không thể nào xung đột cùng Cung Thần Tịch

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Không Hề Thích

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch nhìn hắn cảm thán một câu: “Mĩ nam chính là không giống bình thường a, trách không được Thừa tướng gia Ngu Cầm tiểu thư vẫn đau khổ chờ, dù ngươi đã có phu nhân cũng không buông tay.”

Bắc Đường Quân Liên nghe vậy biến sắc, gương mặt nhìn về phía nàng, “Công chúa sao lại nói như vậy?”

Thần Tịch mỉm cười, “Đây là muội muội tốt của ngươi vừa mới nói cho ta biết, nàng nói Ngu Cầm tiểu thư đối với ngươi trung trinh không đổi, đến nay người vẫn chưa gả, có lẽ là nàng chờ ngươi cho tới ngày có thể thoát ly nơi này thì sẽ thành duyên đôi.”

“Ngươi --” Bắc Đường Quân Liên liếc mắt một cái đảo qua muội muội đang đứng một bên, thật sự là ngu ngốc.

Lại nhìn đến Thủy Yên sắc mặt hắn càng thêm âm trầm, “Sao ngươi lại tới nơi này?”

Thủy Yên cúi đầu, “Tam công tử thứ tội, dân nữ là nhất thời bị Ngộ gia Đại tiểu thư nói kích thích không phân biệt sai trái mới đến cùng công chúa xin

giúp đỡ.”

Đại tiểu thư Ngô gia?

Bắc Đường Quân Liên sắc mặt lại thay đổi lần nữa, từ khi hần bước chân vào đây sắc mặt thay đổi liên tục, thật là đủ đặc sắc a.

Bất quá trong thời gian ngắn có thể thay đổi nhanh chóng như thế cũng có thể thấy độ tiếp nhận của hần thực sự rất mạnh nha, Thần Tịch âm thầm cảm thán, chờ hần chủ động mở miệng.

Sau nửa ngày Bắc Đường Quân Liên rốt cục mở miệng, “Công chúa đừng hiểu lầm, Mạn Lăng còn trẻ không biết, ta cùng Ngu Cầm tiểu thư trong lúc đó quan hệ không có nhiều lắm, bất quá là nhận thức do hai nhà thường xuyên lui tới, thật sự là không hề quan hệ, chỉ là giao tình giữa bằng hữu, cũng không hề có tình yêu nam nữ.”

“Nhị ca.” Bắc Đường Mạn Lăng vạn vạn lần cũng không thể tin nổi nhị ca chính mình lại là người đi phủ nhận cái đoạn tình cảm kia, trong lòng kích động liên nhin không được hô một tiếng.

Bắc Đường Quân Liên trừng mắt, lớn tiếng quát: “Ngươi cảm miệng cho ta, phủ công chúa là địa phương nào? Là nơi ngươi có thể hồ nháo sao? Nếu không phải công chúa đại nhân đại lượng, ngươi có thể bình yên vô sự đứng ở chỗ này.”

Bắc Đường Mạn Lăng kích động nhìn hần, tựa hồ như nghe toi những lời nói thật điên cuồng, qua một lúc lâu cũng không thể nói ra được lời nào.

Bắc Đường Quân Liên sau khi giáo huấn muội muội chính mình lại cung kính hướng Thần Tịch cúi đầu hành lễ, “Công chúa, xá muội trẻ người non dạ, thỉnh công chúa không nên trách tội nàng.”

“Tốt, ta không trách nàng, chỉ cần nàng về sau đừng ở trước mặt ta bày ra mặt mũi của Đại tiểu thư, chỉ là một cái Đại tiểu thư cũng có thể ở phủ công chúa lên mặt với người khác hay sao, như thế ta sao có thể giáo huấn tôn ti trật tự cho những người khác.”

“Vâng, công chúa giáo huấn Quân Liên xin ghi nhớ, nhất định sẽ mời một thầy thật tốt về dạy dỗ muội muội quy cũ.”

Bắc Đường Mạn Lăng nhìn cảnh này thì không thể chịu nổi, Xích Dương công chúa cao cao tại thượng, Nhị ca mà nàng thích nhất đang quỳ gối đón ý hòa theo nàng ta, nàng làm sao chịu nổi, “Nhị ca, ngươi vì sao lại --”

“Im miệng.” Bắc Đường Quân Liên ánh mắt nghiêm khắc lạnh như băng bắn về phía nàng.

“Ô ô, ta ghét nhất huynh, ta không bao giờ lo chuyện huynh nữa.” Bắc Đường Mạn Lăng liên tục bị trừng mắt [lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị] nhìn hai lần, chịu không nổi nhất vẫn là người đó còn là Nhị ca nhà mình, liền khóc bỏ chạy đi ra ngoài.

Bắc Đường Quân Liên sắc mặt rất khó nhìn, Thần Tịch có chút đồng tình hần, khẽ mở chu môi, “Quân Liên, đi an ủi một chút đi, nàng tốt xấu là muội muội ngươi, muốn dạy đạo lý thì cũng phải chậm rãi.”

Bắc Đường Quân Liên hấp khẩu khí, “Tạ ơn công chúa, ta đi rồi sẽ lập tức quay lại cùng công chúa giải thích chuyện tình Thủy Yên.”

Thần Tịch nhìn về phía Thủy Yên, phát hiện mặt nàng sắc thật sự rất kém cỏi, cùng với vẻ mặt ban đầu do trang điểm hoàn toàn bất đồng, bây giờ tựa như bông hoa nhỏ đang run run, “Thủy Yên cô nương, ngươi thích hần sao?”

“Công chúa, Thủy Yên là một người hèn mọn, không dám hy vọng xa vời người giống như Tam công tử có thể yêu ta.”

“Không dám hy vọng xa vời hần yêu ngươi, nhưng ngươi lại thích hần đúng không?”

Thủy Yên hai hàng nước mắt chảy xuống, bi thương nói: “Thích hay không thích đều là giống nhau, ta lần này thật sự không có tâm tư khác, chính là mong muốn cầu một cuộc sống an ổn. Ta lần này trở về, mẹ của Vạn Hoa Lâu nhất định sẽ không bỏ qua cho ta, nếu ta không thể chuộc thân, kết cục ngoài cái chết ra thì chính là bắt buộc phải bỏ đi đứa con trong bụng này.”

Mặc kệ khi nào thân phận đều cũng có khe rãnh (chỗ này ta không hiểu lắm ai biết chỉ dùm nhé), bất đồng là cổ đại người thường không có quyền, chỉ có nơi hiện đại người dân mới có chút quyền lợi mà thôi.

Dù là triều đại nào cũng đều có “bản phú quý tiện”, dù là ở nơi nào cũng vậy.

Cho nên ai cũng muốn đuổi theo cái trục danh lợi kia, truy đuổi vinh hoa phú quý.

“Sau khi được tự do ngươi tính làm thế nào bây giờ?”

Thủy Yên cười khổ một chút, lại là mang theo hy vọng nhìn nàng ôn nhu nói: “Không sợ công chúa chê cười, dân nữ tính sau khi có thể khôi phục tự do liền cùng đệ đệ mở một cái tiểu điểm, ở nơi đó an ổn qua từng ngày, nuôi lớn đứa nhỏ, hiếu thuận mẫu thân.....”

Hiếu thuận.

Thần Tịch ánh mắt sùng sốt, “Ngươi còn muốn theo chân bọn họ cùng một chỗ?”

“Đúng vậy, mười năm nay chúng ta vẫn còn liên lạc với nhau, bất quá trong nhà khó khăn, căn bản không có biện pháp chuộc thân cho ta, ta tuy rằng có một ít chi phiếu, nhưng mẹ sẽ không dễ dàng thả người.”

Thần Tịch trầm mặc thật lâu sau, xuất thần nhìn nàng một cái, “Ngươi nhưng thật ra một cái thú thiên hạ.”

“Công chúa, “ Bắc Đường Quân Liên trở về liền nhìn đến Thần Tịch tươi cười kia ý tứ hàm xúc không rõ, trong lòng nhất thời căng thẳng.

Ai, nam nữ si tình a.

Phía sau Gia Cát Tĩnh Trạch rót cục đã trở lại, nước trà hân bung tới cửa liền bay tới mùi thơm ngát, đó là mùi thơm ngát của hoa nhài.

Thần Tịch đổi mi thanh tú khẽ nhúc nhích, nâng mắt nhìn qua đó, liền thấy tay áo hân phiếu phiếu, bình tĩnh bung nước trà đi lên, châm trà đổ nước, động tác như nước chảy mây trôi, ôn thanh nói: “Công chúa, trà hoa nhài cùng trà hoa mai người muốn uống loại nào?”

“Ngươi thật đúng là lo lắng, ta trước kia thích nhất chính là hai loại trà này sao?”

Gia Cát Tĩnh Trạch động tác một chút, lập tức lại tiếp tục châm trà vào ly, “Công chúa yêu thích chẳng lẽ có thể một đêm liền thay đổi sao?”

“Có thể, con người muốn thay đổi chỉ cần một ngày không cần phải một năm, chỉ cần tâm ý thay đổi, trong nháy mắt yêu thích sẽ biến hóa.”

Gia Cát Tĩnh Trạch như trước lạnh nhạt, “Là Tĩnh Trạch quá mức tự tin, còn tưởng rằng công chúa dù như thế nào cũng sẽ không bao giờ ghét hai loại trà này.”

“Vì sao?”

“Hoa nhài chính là hoa mà Nữ hoàng bộ hạ thích nhất, còn lại hoa mai chính là hoa Hoàng Phủ công tử thích nhất.”

Lời này vừa mới nói xong, Thần Tịch sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, toàn bộ đại sảnh đều hình thành trạng thái có phần áp lực, Bắc Đường Quân Liên cũng thập phần khiếp sợ nhìn về phía nàng, này rốt cuộc là làm sao vậy?

Trước kia dù là Xích Dương công chúa sinh khí như thế nào, chỉ cần xuất hiện hai loại trà này, tâm tình của nàng nhất định sẽ rất nhanh tốt lên, người trong phủ công chúa đều ngầm nói với nhau đây là loại thuốc nhanh nhất bình ổn công chúa.

Thần Tịch khoe môi hơi hơi mím lại, thân thủ tiếp nhận Gia Cát Tĩnh Trạch ấm trà trong tay, chuyển qua một bên, tay hơi hơi buông ra, loảng xoảng một tiếng, bọt nước văng khắp nơi.....

Lại vài tiếng đồ sứ tạo thanh âm nhộn nhạo phát ra, trên bàn trà tất cả ly trà đều rơi xuống đất, không có một cái chén hoàn hảo.

“Từ nay về sau, ta ghét nhất chính là hoa nhài cùng hoa mai.”

Tất cả người trong đại sảnh đều cứng người, lời nói thanh thúy của Xích Dương công chúa đều truyền vào trong tai tất cả mọi người, rõ ràng là lời nói nhẹ nhàng, nhưng lại như tiếng sấm đánh vào trong lòng bọn họ.

Luôn luôn trấn định như Gia Cát Tĩnh Trạch cũng có chút biến sắc, hẳn biết rõ những lời này có ý nghĩa như thế nào, tuy rằng hẳn không biết vì sao, nhưng là hẳn lại quả thật đã hiểu ý tứ Xích Dương công chúa, nàng từ nay về sau không hề đối với hai người kia có bất kì tâm tư gì.

Thần Tịch tiếc nuối nhìn những mảnh sứ vỡ trên mặt đất liếc mắt một cái, “Tĩnh Trạch, phân phó đi xuống, dụng cụ uống trà của ta đổi mới hoàn toàn, nếu khổ phòng còn có trà hoa mai, trà hoa nhài liền toàn bộ..... Ân, vứt bỏ lãng phí, như vậy đi, trà hoa đều tặng người, gửi cho các người sáu người hưởng dụng đi, các người nếu cũng không thích liền ban cho người cấp dưới thì tốt rồi.”

Bắc Đường Quân Liên đều nhịn không được, tiến lên từng bước có chút lo lắng, “Công chúa.”

Thần Tịch liếc mắt nhìn hẳn, ý tứ hàm xúc không rõ, cũng là ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ phân phó: “Về phần chuyện tình của Thủy Yên cô nương, ta hôm nay tâm tình tốt, Quân Liên, ngươi đi giúp nàng chuộc thân, sau khi chuộc thân ngươi sắp xếp thật tốt, cũng làm cho không có người mưu hại nàng, ta hy vọng có thể nhìn thấy nàng có cuộc sống tốt. Làm người có chí khí mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hắc Long Bang

Edit: Phạm Mai

Cái gì.

Rất khác thường.

Gia Cát Tĩnh Trạch cùng Bắc Đường Quân Liên đều choáng váng, Thủy Yên cũng tròn tròn mắt, này, này cũng thật sự quá tốt đi?

Thần Tịch đuổi thân người, “Ài, thật là một mẻ a, hôm nay sáng sớm của ta đều bị các người chiếm mất, Tĩnh Trạch, đi kêu Tuấn Thần cùng Phi Sương đến hoa viên đánh đàn cùng với đọc sách cho ta, ta muốn hảo hảo nghỉ ngơi hai ngày.”

Ngạch.

Đánh đàn đọc sách.

Gia Cát Tĩnh Trạch khuôn mặt vặn vẹo một chút, coi nàng mới học, ai, chỉ sợ chính là đàn gây tai trâu thôi.

Thủy Yên ánh mắt vừa động, thành tâm thỉnh cầu nói: “Công chúa, nếu người không chê, Thủy Yên nguyện ý ở phủ công chúa, cấp công chúa đánh đàn giải trí, thậm chí ca múa cũng biết.”

Bắc Đường Quân Liên mở lớn miệng, cổ quái nhìn về phía Thủy Yên, ngày thường nàng không phải là một người không biết nhìn sắc mặt người khác a, hôm nay như thế nào cùng Xích Dương công chúa giống nhau nổi điên?

Thần Tịch nghĩ nghĩ cười nói: “Cũng tốt, người lưu lại thử xem.”

.....

Kết quả là, Xích Dương công chúa cấp hồng bài của Vạn Hoa Lâu chuộc thân, còn cho nàng ở lại phủ công chúa, tin tức như vậy liền trong hai đến ba khắc liền truyền khắp toàn bộ đô thành Hạ quốc.

Ngay cả mọi người trong hoàng cung cũng nghe tới, các vị chủ tử trong hoàng cung Hạ quốc thời điểm thu được tin tức sắc mặt có chút vặn vẹo khác nhau, cứng ngắt nhất chính là Hoàng đế Hạ quốc Hạ Thượng Vũ, việc này nếu rơi vào tai Nhai Nữ quốc thì chẳng phải nói chính là hấn cấp phu thị cho nàng là một người bất trung sao.

Hạ Thượng Vũ nghĩ nghĩ phân phó nói: “Người tới, thỉnh Xích Dương công chúa và Bắc Đường Quân Liên vào cung một chuyến tham gia cung yến đêm nay.”

“Hoàng Thượng, việc này chỉ sợ không được.....” cung nhân bên người Hạ Thượng Vũ Lưu Hâm lo lắng liếc mắt nhìn chủ tử của mình một cái, lo lắng trong lời nói kẻ tiếp sẽ làm cho hấn cảm thấy buồn bực.

“Vi sao?”

Lưu Hâm gãi gãi đầu, “Cái kia, thuộc hạ nghe nói thân mình của Xích Dương công chúa mấy ngày nay thật không tốt, hôm qua Đại công chúa đi một chuyến cũng không có gặp được người.”

Hạ Thượng Vũ đầu đầu, “Lần trước trẫm thỉnh nàng vào cung nàng không thoải mái, lần này vẫn là không thoải mái? Cung Thần Tịch bạo ngược trước kia đi đâu mất rồi?”

Lưu Hâm âm thầm oán thán, Hoàng thượng tha chịu đối mặt với Xích Dương công chúa điều ngoa kia cũng không nguyện ý nàng bị bệnh. Này không phải là giống như chính mình chịu tội sao, xứng đáng sao?

“Khụ khụ, Hoàng Thượng, việc này thuộc hạ khó mà nói, kỳ thật người của chúng ta mật báo Xích Dương công chúa cũng không có gì, bất quá chính là lừa dối, ngự y mà Đại công chúa phái đi đã khám qua, kết quả vẫn là giống nhau, Xích Dương công chúa thân trúng kịch độc, lại sẽ không trị mạng..... Thuộc hạ đoán có thể là bởi vì trúng độc, Xích Dương công chúa mới lừa dối, làm sao cũng không muốn đi.”

Nhắc tới vấn đề này Hạ Thượng Vũ càng thêm phiền chán, “Ngự y rốt cuộc ăn cái gì, ngay cả độc gì cũng giải không được.”

“Hoàng Thượng bớt giận, nhóm Thái y đã muốn thực cố gắng, chính là Xích Dương công chúa độc tố nghe nói thật sự là cổ quái, ngay cả Lục công tử Hứa Phi Sương trong phủ công chúa đều không có biện pháp.”

“Hứa Phi Sương cũng không có biện pháp?”

“Đúng vậy, kỳ quái là Hoàng Phủ công tử trở về một lần lại vội vàng rời đi, thần sắc tựa hồ cũng không có gì không ổn, thuộc hạ lớn mật đoán tánh mạng Xích Dương công chúa không lo, cho nên Hoàng Phủ tướng quân mới yên tâm rời đi.”

Hạ Thượng Vũ ai thán một tiếng, thật sự là đau đầu.

“Hoàng Thượng, thuộc hạ cho rằng Xích Dương công chúa không có cùng người kêu khổ, Hoàng Thượng người cũng nên mở một con mắt nhắm một con mắt, ra lệnh cho người ta ban cho nàng một ít dược liệu trân quý biểu hiện sự nhân từ cùng ưu ái của Hoàng Thượng thế là đủ rồi.”

“Ai!”

Hạ Thượng Vũ nhìn một đồng tấu chương trên bàn kia liền đau đầu, mấy việc quốc sự còn không xong..... Ai, thôi, thôi, trước kệ nàng đi.

Thời điểm Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng không khẩn trương hẳn cũng không cần phải khẩn trương.

.....

Thời điểm Hạ Thượng Vũ làm việc tới sứt đầu mẻ trán, thì phủ công chúa bên này.

Hoa viên, bên trong tiểu đình.

Ngũ công tử ngâm thơ, Lục công tử đảo được, Thủy Yên đánh đàn, Thần Tịch ăn chậm nuốt nhấm nháp mỹ thực.....

Còn có nha hoàn xoa bóp chân, cuộc sống như thế thực sự là quá dễ chịu.

Thủy Yên không hổ là hồng bài Vạn Hoa Lâu, giọng hát kia, thật sự là dễ nghe, mỗi lần nghe Thủy Yên ca, tâm trí đều có thể thành thời ngủ, còn ngủ an an ổn ổn.

Này không, một khúc xong, nàng lại đang ngủ.

Tiếng đàn Thủy Yên vừa hết, hơi hơi thờ dài, nàng cũng không biết Xích Dương công chúa là sống như thế này.

Thật sự thực lười a, mỗi ngày ngay cả việc trang điểm cũng không muốn họa, tóc thì mấy ngày nay đều giống nhau đều dùng một cây trâm cài lên đơn giản, quần áo hoàn hảo, mặc đều là có người chuẩn bị tốt.

Cuộc sống như vậy nàng cảm thấy có chút an nhàn, lại tựa hồ có chút nhàm chán.

Đương nhiên, nàng tình nguyện nhàm chán, cũng không nguyện ý trở lại Vạn Hoa Lâu đi làm kỹ nữ.

Một trận tiếng bước chân truyền đến, Cơ Tĩnh Viễn cùng Tiêu Băng hai người phong trần mệt mỏi đã trở lại, bọn họ vì đi tra sự việc thích khách kia mà đã năm ngày không hề trở lại.

Thần sắc thoát nhìn cũng có chút mệt mỏi, sau khi bọn họ bước nhanh đi vào liền thấy Xích Dương công chúa thần thái nhàn tản đang nằm ngủ, Tiêu Băng khuôn mặt vốn lãnh khốc càng thêm lạnh, cả người tản ra hàn khí, nói là muốn đóng băng ba thước cũng còn không đủ.

Lâm Tuấn Thần nhún nhún vai, thấp giọng nói: “Công chúa vừa mới ngủ, nếu như sự tình khẩn cấp thì hãy kêu nàng tỉnh dậy đi.”

Cơ Tĩnh Viễn sắc mặt luôn luôn ôn hòa cũng không thể nào có sắc mặt tốt, dò tìm mắt khỏi khuôn mặt đang ngủ của Thần Tịch có chút cứng nhắc nói: “Đánh thức nàng.”

“Không cần quan tâm, ta tỉnh, có chuyện nói đi.” Trên ghế truyền tới thanh âm nữ tử, lập tức nhìn đến hai mắt nàng đang từ từ mở ra, quét qua hai phụ thi liếc mắt một cái, mỉm cười, “Đã trở lại?”

Tiêu Băng ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng, lời nói mang sự châm chọc, “Công chúa thật đúng là thần nhiên.”

“Đúng vậy, chẳng lẽ muốn ta bởi vì một lần ám sát ăn không ngon ngủ không tốt?”

Mọi người nhất thời nghẹn lời, lời này cũng thật có lý.

“Vất vả cho hai người các ngươi, không bằng đi rửa mặt chải đầu một chút trước đi?”

Cơ Tĩnh Viễn hô khẩu khí, tận lực làm cho chính mình bình tĩnh, “Công chúa, sự tình có một chút rắc rối, thích khách là người của Hắc Long bang trong giang hồ mới nổi lên mấy năm nay.”

Hắc Long? Thần Tịch môi đỏ mọng mím lại, “Tên này nhưng thật ra không sai, như thế nào, người của bang hội này rất lợi hại sao?”

Cơ Tĩnh Viễn nhìn nàng liếc mắt một cái, trầm nghĩ: Lợi hại không lợi hại ngươi không phải tận mắt thấy sao, còn hỏi cái gì a.

“Công chúa, lần này chỉ sợ là một kẻ có tiền bỏ tiền ra thuê bọn họ làm việc, Hắc Long bang này hai năm nay còn không có thất bại bất kì lần làm ăn nào đâu.” Thời điểm Tiêu Băng nói lời nói này có chút vui sướng khi người gặp họa.

Thần Tịch thờ dài, nếu người khác muốn giết nàng, nàng cũng không có biện pháp làm cho người ta chuyển hồi tâm ý a.

“Công chúa, việc này có lẽ nên thỉnh Hoàng Phủ công tử cho người về hỗ trợ, bằng không, trước mắt người của phủ công chúa còn không có thể cùng người của Hắc Long bang đối chiến.” Lâm Tuấn Thần lo lắng nói.

Thủy Yên cũng thực lo lắng, nàng một chút cũng không hy vọng Xích Dương công chúa có việc, bằng không những ngày an lành của nàng cũng biến mất.

Thần Tịch đánh giá mọi người liếc mắt một cái, vẻ mặt thoải mái, “Không ngại, kệ bọn họ đi. Có bản lĩnh cứ đi giết.”

Ngạch!

Cách đối chiến này cũng quá tiêu cực đi.

Thần Tịch phiêu Tiêu Băng liếc mắt một cái nhẹ giọng nói: “Nếu chỉ là người của Hắc Long bang cũng muốn điều động tới hộ vệ của ta, như vậy những người ở đây lưu lại làm gì đây? Quan viên Hạ quốc lưu trữ làm cái gì? Tính mạng của bản công chúa chẳng lẽ không đáng giá tiền?”

Trong lời nói của Thần Tịch làm cho bọn người Cơ Tĩnh Viễn đều trầm mặc, ý tứ trong lời nói của Xích Dương công chúa bọn họ đều hiểu rõ, không chỉ có bọn họ không thể làm cho Xích Dương công chúa có việc, Hạ quốc Hoàng đế cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua tánh mạng của nàng.

Mười vạn tinh binh nhưng là chỉ nghe theo Xích Dương công chúa hiệu lệnh đây.

Lời nói của nàng làm cho họ đều cảm thấy khó chịu, giống như bọn họ chỉ là một con cò.

Thần Tịch nhìn Thủy Yên liếc mắt một cái, “Thủy Yên, tiếp tục đánh đàn, ta nghĩ muốn ngủ trưa một chút.”

“Là, công chúa.” Thủy Yên vụng trộm nhìn mấy nam nhân liếc mắt một cái, rất là vô tội tiếp tục đánh đàn.

Cơ Tĩnh Viễn không nói gì, cùng Tiêu Băng nhìn nhau trước sau rồi đi, bọn họ bận làm việc vài ngày cũng nên đi rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi một chút

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Trù Tính 1

Edit: Phạm Mai

Đợi sau khi hai người rời đi Thần Tịch lại một lần nữa mở mắt ngồi dậy, đối với Lâm Tuấn Thần ngoắc ngoắc ngón tay, Lâm Tuấn Thần nghi hoặc đi tới, “Công chúa, có gì phân phó?”

“Tổng bộ Hắc Long bang ở nơi nào?”

“Công chúa, Hắc Long bang là môn phái hai năm gần đây mới xuất hiện trên giang hồ, tung tích thần bí, đến nay không hề có người nào biết tổng bộ của bọn họ ở nơi nào.”

Như vậy a.

Mây hơi nhăn lại, Thần Tịch chu môi đánh giá bên ngoài đình, tìm người của người Hắc Long bang như thế nào đây?

Lâm Tuấn Thần xem bộ dáng trầm tư của nàng có chút nghi hoặc: “Công chúa, người hỏi cái này làm cái gì?”

Thần Tịch mỉm cười, rất là hồn nhiên nói: “Ta muốn đi bãi phóng một chút người đứng đầu của bọn họ a.”

Ngạch.

Đây là sợ thiên hạ không loạn sao?

Bãi phóng lão đại Hắc Long bang, biết rõ người ta muốn giết nàng, còn đi bãi phóng cái gì?

“Hắc Long bang làm việc như thế nào? Là hắc là bạch?”

Lâm Tuấn Thần nhớ lại trả lời: “Hắc bạch đều có đi, chỉ cần có người ra giá cao thì bọn họ đều tiếp nhận.”

“Kia người bình thường như thế nào tìm bọn họ làm việc?”

“Này..... Còn không rõ ràng, công chúa người rút cuộc nghĩ muốn cái gì?” Lâm Tuấn Thần lo lắng nhìn nàng, mấy ngày nay hắn cảm thấy Xích Dương công chúa cũng đã vắng bất đồng rất nhiều, khó có thể nắm bắt.

Thần Tịch tựa cằm trên bàn thạch si ngốc suy nghĩ, có thể hay không làm cho bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ để dụ bọn họ ra mặt? Hắc hắc, bọn họ không

phải muốn giết nàng sao, nàng cũng đi ra giả, sau đó lộ cho bọn họ một thời điểm để cho bọn họ như con thiêu thân lao vào lửa..... Cạc cạc.

Tươi cười đột nhiên trở nên gian ác, người bên cạnh đột nhiên cả kinh sau lưng muốn đổ mồ hôi lạnh.

Lâm Tuấn Thần trái tim có chút lạnh, “Công chúa?”

Thần Tịch ngoắc ngoắc ngón tay làm cho hắn tiến tới gần, thấp giọng phân phó vài câu, Lâm Tuấn Thần sắc mặt đầu tiên là hơi đổi, lập tức có chút do dự, “Công chúa, việc này chỉ sợ không ổn, vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn.....”

“Đòi người luôn luôn xuất hiện điều ngoài ý muốn, nghe ta đi, an bài đi, đừng làm cho ta thất vọng.”

“Là, công chúa.” Lâm Tuấn Thần thanh nhiên nhẹ nhàng rời đi.

Hứa Phi Sương nhìn Lâm Tuấn Thần bóng dáng có chút lo lắng, cũng không biết Xích Dương công chúa muốn hắn đi làm cái gì, không có nguy hiểm đi?

Thần Tịch nhìn hắn, trong mắt hắn thoáng có chút lo lắng giọng điệu trêu chọc nói: “Người cùng Tuấn Thần quan hệ rất tốt sao?”

“Ngày thường Ngũ công tử giúp ta không ít, tính tình chúng ta cũng có chút hợp.”

Cũng đúng, hai người đều thuộc dạng nhả nhận, bất quá một cái là ánh mặt trời một cái là u buồn.

Hướng trên ghế nằm xuống, Thần Tịch tiếp tục suy nghĩ tới chuyện của mình, chuyên tâm suy nghĩ có thể gia tăng lực khống chế đối với thân thể chính mình, cũng có thể làm cho nàng đối với các nguyên tố bên người mình có thể vận dụng một cách hoàn hảo.

Tiếng đàn tao nhã lập tức tung bay trong sân, Hứa Phi Sương trầm mặc thu thập lại được liệu của hắn. Ánh mắt thường thường nhìn tới hướng Thần Tịch, trong lòng âm thầm cân nhắc: Công chúa rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Thời gian nhàn nhã từng giọt từng giọt trôi qua, đảo mắt qua đã tới lúc hoàng hôn.

Mà Lâm Tuấn Thần như trước không có trở về, Hứa Phi Sương trong lòng lo lắng lại nhiều thêm một ít.

“Phi Sương, ta mất trí nhớ, người chắc biết?”

A?

Hứa Phi Sương kinh ngạc nhìn nàng, mất trí nhớ?“Lời này của công chúa là như thế nào ?”

“Sau cái ngày ta bị đụng vào đầu, liền quên chuyện cũ trước kia, người nói đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây?”

Ngạch, Hứa Phi Sương rối rắm, với hắn mà nói không tốt cũng không xấu đi, đối với những người khác có lẽ chính là chuyện tốt đi, thí dụ như Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Chậm rãi bước tới hắn đưa tay bắt mạch cho nàng, Thần Tịch giương mắt đánh giá tay hắn, chỉ liếc mắt một cái, ngón tay thực cân xứng, ánh mắt u buồn như trước bị che dấu đi bởi hàng long mi.

“Công chúa, việc này chỉ sợ ta cũng giải quyết không được, mạch tượng của người cũng không phải là không ổn..... Dị chút, công chúa, vừa mới ta bắt mạch cho người rõ ràng không có trùng --” Đọc.

Thần Tịch buồn cười nhìn hắn, khẽ cười nói: “Nếu mệnh ta khó giữ được, ta sẽ nhân nhả sống như thế sao?”

Cũng đúng a, hắn liền kỳ quái.

Nguyên lai mấy ngày nay công chúa khác thường nguyên nhân là bởi vì mất trí nhớ a?

Nhưng vì sao nàng muốn nói cho hắn đâu?

“Công chúa, việc này muốn nói cho những người khác sao?”

Thần Tịch cười nhẹ, không chút để ý, “Tùy người đi, ta không sao cả.”

Ngạch.

Hứa Phi Sương ngốc sững sờ, nữ nhân này đổi một loại tư thái thật đúng là làm cho người ta mê hoặc không thôi.

Chẳng lẽ đây là bản tính của nàng? Trước kia điệu ngoa ngang ngược đều là bị dưỡng đi ra sao? Bị tiên hoàng Nhai Nữ quốc dưỡng đi ra?

Thủy Yên cúi đầu đàn, sau một khắc nghe đến từ mất trí nhớ ngón tay bị dây đàn cắt đến chảy máu, Xích Dương công chúa sở dĩ ôn hòa khác thường như thế là vì mất trí nhớ?

Nếu không có mắt trí nhớ nàng có phải hay không liền thật sự không thể chết già? Suy nghĩ như vậy làm lòng của nàng liền xuất hiện cổ không yên lòng, ánh mắt nhìn về phía Thần Tịch cũng có chút không được tự nhiên cùng sợ hãi.

Thần Tịch tựa hồ cảm giác được nàng cảm xúc dao động nghiêng đầu đi qua mỉm cười, ôn nhu nói: “Ngươi nếu lo lắng ta về sau khôi phục trí nhớ đối phó ngươi như vậy tìm một cái địa phương an toàn mà sống đi, chỉ cần ta không mất đi linh hồn hiện tại, ta sẽ không làm khó ngươi.”

Thủy Yên thân mình khẽ run lên, nàng phải đi nơi nào?

Đối với nàng mà nói làm sao cũng không an toàn, Bắc Đường gia không an toàn, một người sống càng thêm không an toàn, nàng chỉ mong sao. Mong Xích Dương công chúa vĩnh viễn không cần mất đi linh hồn bây giờ.

.....

Ban đêm, thời điểm trăng đã lên cao Lâm Tuấn Thần rốt cục cũng trở lại, hắn đi vào phòng Thần Tịch, hơi hơi thở.

Thần Tịch nhìn đến sắc mặt của hắn, “Đã trở lại?”

“Công chúa, sự tình đã muốn dựa theo phân phó của ngươi làm thỏa đáng.”

“Hảo, ngày mai liền truyền lệnh, nói cho mọi người ta chín ngày sau đi Linh Ân Tự khấu tạ công ơn Phật tổ che chở.”

Lâm Tuấn Thần mày rậm nâng lên, “Công chúa, biết rõ có nguy hiểm tại sao còn muốn tự mình đi? Không bằng an bài thế thân?”

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, ta sẽ tự mình đi, hơn nữa, sẽ không mang nhiều người đi, những hộ vệ như lần trước đều không cần, đem theo tám người hộ vệ Hoàng Phủ Cảnh Hạo lưu lại thì tốt rồi. Mặt khác, ta sẽ dẫn theo Bắc Đường Quân Liên cùng Cơ Tĩnh Viễn, Tiêu Băng ba người cùng đi, những người còn lại thì ở trong phủ là tốt rồi.”

“Công chúa.” Lâm Tuấn Thần vội vàng nhìn nàng, hy vọng nàng có thể thay đổi chủ ý, Hắc Long bang thực lực rất mạnh, một trận chiến lần trước liền hiểu được, như thế nào còn muốn mạo hiểm?

Thần Tịch nhìn sắc mặt vội vàng của hắn mỉm cười, tựa hồ ở tự giễu, “Ngươi nhưng thật ra rất quan tâm tới ta, như thế nào, ngươi thích ta?”

Lâm Tuấn Thần sắc mặt ngưng trọng một chút, nửa ngày nói không ra lời.

Thật lâu sau hắn hơi hơi hành lễ sau đó yên lặng lui xuống, không có nói thêm câu nữa nói.

Với hắn mà nói Xích Dương công chúa không phải lương bạn, thế nhưng vận mệnh có tình an bài cột hắn lại với nàng, hắn trở thành phu thê của nàng, buồn cười nhất là giữa hai người lẫn nhau đều không có thật tình, hắn như thế nào có thể đối với một cái công chúa có tâm tư quý dị xuất hiện thật tình?

Trên đời người thật tình không ít, duy đối một mình nàng lại thiếu đi thật tình, mệnh của tất cả mọi người đều ở trên một người nữ nhân, có ai sẽ cam tâm?

Sau đêm đó, Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương đều ở cùng một chỗ ngủ cùng nhau, thời điểm công chúa không kêu bọn họ liền tự chính mình tiêu khiển.

Ngày qua ngày, chín ngày rất nhanh sẽ trôi qua.

Thần Tịch đã tuyên bố với mọi người, mọi người trong phủ công chúa biết rằng Xích Dương công chúa muốn đi đến Linh Ân Tự cảm ơn vì che chở của Phật tổ chuyển ám sát lần trước.

Cơ Tĩnh Viễn vì việc này mà đi tìm Thần Tịch, nhưng nàng lại kiên trì muốn đi, Cơ Tĩnh Viễn ảo não trầm mặc.

Sáng sớm, Thần Tịch được hai nha hoàn mặc vào trang phục của công chúa cho mình, quần áo đồ thảm đặc biệt chói mắt, may mà nay đã là cuối hạ, bằng không bằng quần áo tầng tầng này hội làm cho nàng nóng chết mất.

Xe ngựa của phủ công chúa cùng với đội ngũ theo hướng Linh Ân Tự đi tới, có mấy ánh mắt đang nhìn rõ ràng Xích Dương công chúa lên xe sau đều rời đi.

Kinh thành Hạ quốc chia làm bốn phía đều có bốn phố đông đúc, mà giờ phút này, ở một cái miếu hoang nằm ở phái cuối cùng ở tây phố, một đám người nhìn thật không đồng nhất tụ tập lại với nhau.

“Phó sứ, lần này chúng ta phải bao nhiêu huynh đệ tiến lên?”

Bị xưng phó sứ, hồng y nam tử mang theo một cái mặt nạ hình ưng, tiếng nói âm nhu mang theo một tia sát ý, “Mười một cái.”

“Phó sứ, này có thể hay không quá ít? Lần trước huynh đệ chúng ta.....”

“Đủ, nhiệm vụ của các ngươi lần này là đối phó với mười một người kia, về phần Xích Dương công chúa ta sẽ tự đối phó.”

Mọi người nghe được hẳn sẽ tự mình ra tay liền an tâm, từ trước đến nay phó sứ ra tay còn không có lần nào thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trù Tính 2

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch mang theo người chậm rì rì đi tới, chậm rì rì bái phật, chậm rì rì xuống núi, còn cúng tiền đầu vùng, ở Linh Ân Tự ăn cơm chiều mới mang theo người hồi phủ.

Đi được một đoạn đường Thần Tịch xốc lên màn xe, đánh giá bên ngoài phong cảnh liếc mắt một cái, “Chính là nơi này đây.”

“Công chúa?”

“Dừng xe đi, lần trước ở đây đã chết không ít người, đốt một ít giấy tiền cho bọn hắn đi, ân oán thế nào thì đã chết thì cũng cho qua đi.”

Cơ Tĩnh Viễn cảnh giác chú ý tới hơi thở xung quanh, sắc trời dần tối, này một đường tựa hồ quá mức bình tĩnh. Tĩnh làm cho hắn cảm giác được một ít bất an, vẫy vẫy tay phân phó hai cái hộ vệ thiếu tiền giấy.

Thần Tịch đẩy ra cửa xe nhảy xuống xe ngựa, đối với tiền giấy hai tay hợp thành chữ thập, thì thào nói nhỏ.....

“Công chúa, sắc trời đã tối, chúng ta hãy hồi phủ nhanh đi.”

Thần Tịch than nhẹ một tiếng: “Nếu không phải lấy dính huyết tinh, nơi này thật ra cảnh sắc không sai đâu.”

“Công chúa, thỉnh lên xe ngựa hồi phủ.” Cơ Tĩnh Viễn thực kiên trì nói, không biết vì sao hắn càng ngày càng có một loại cảm giác nguy cơ, giống như có cái gì nguy hiểm ở cạnh gần.

Ngay sau đó một trận tiếng tiêu thổi tới, từ trong rừng thổi tới, mang theo chậm rãi sát khí, Cơ Tĩnh Viễn thần sắc đại biến, vội kéo Thần Tịch bước đi hướng xe ngựa, ở trước cửa xe ngựa hắn liền rời bước, nhìn Bắc Đường Quân Liên liếc mắt một cái, “Quân Liên, nếu như có xuất hiện khác thường người liền mang công chúa đi trước, bốn hộ vệ theo sau bảo hộ, ta cùng Tiêu Băng lưu lại cản phía sau.”

Thần Tịch mỉm cười: “Nếu có thích khách thì mục tiêu chính là ta, dù là có ai ở phía sau cản lại thì cũng không thể nào được.”

Cơ Tĩnh Viễn trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, đã sớm nói không nên lựa chọn đi như thế này, nàng không nghe, cái này tốt lắm, lại trải qua sống chết trước mắt này đi.

“Ài, nghe nói nhóm phu thị của Xích Dương công chúa đều không thích nàng, nhìn tình cảnh này lời đồn đãi là không phải sự thật a” Thanh âm âm nhu mang theo ngao mạng theo tiếng tiêu truyền đến.

Cơ Tĩnh Viễn như lâm đại địch nhìn thoáng qua người mặc y bào màu đỏ giữa đám hắc y nhân, hắn mặc y phục màu đỏ như thế, cùng trang phục của Xích Dương công chúa có chút giống nhau.

Hồng y nam tử vung tay lên, mười một cái hắc y nhân liền đối với tám hộ vệ cùng ba phụ thị, vừa vịn một chọi một.

Thần Tịch khoe môi hơi hơi câu lên: “Thật sự là chiêu đãi không sai. Người Hắc Long bang liền một ít như vậy thôi?”

“Hừ, đối phó với người chỉ cần nhiều đây huynh đệ là đủ rồi! Xích Dương công chúa, người chịu chết đi.” Hồng y nam tử sau khi nói xong liền rút ra trường kiếm, kiếm của hắn giống như người một màu đỏ thẫm, nhìn xem một phen thì đúng là bảo kiếm đi.

Cơ Tĩnh Viễn bị người tấn công có chút nhanh, nhưng đối phương thân thủ so với hắn thấp hơn một chút, nhưng trong lúc nhất thời muốn thoát khỏi thực không dễ dàng.

Thần Tịch than nhẹ một tiếng, “Đáng tiếc, ta vốn nghĩ đến Hắc Long bang vì tánh mạng của ta sẽ điều động thêm một ít người nữa, không thể tưởng được chỉ có mười hai cái đến đây, đáng tiếc.”

Ánh mắt hồng y nam tử trầm xuống: “Người nói cái gì?”

Thần Tịch nhìn bọn họ nở nụ cười tươi sáng, dịu dàng nói: “Người tiêu tiền mời các người tới đây giết ta chính là ta a, ta ngại chờ các người sẽ xuất hiện chậm có chút khó khăn, nên nghĩ tới lấy thân mình ra chơi trò mạo hiểm, vốn nghĩ đến tin tức đều tiết lộ cho các người, các người tốt xấu cũng sẽ phái ra

người đến để hoàn thành thật tốt, không thể tưởng được chính là chỉ có mười hai cái. Bao nhiêu đây làm cho ta có chút thất vọng rồi.”

“Ngươi.” Ánh mắt nam tử hoài nghi xen lẫn hung ác đáng sợ, lưỡi kiếm màu đỏ sẫm tiến đến, bén nhọn hướng tới trước mặt của Thần Tịch.

Thần Tịch mỉm cười, cánh tay lộ ra một cái ống trúc, như vậy thông thả lại như vậy ngạo mạn bắn ra một đạo quang mang màu đen tới hướng của hồng y nam tử.

Hồng y nam tử nhìn đến ám khí đang tiến tới bèn cười nhạo, huy kiếm chính là vừa bỏ, “Chút tài mọn.....” Lời nói của hắn còn chưa dứt ánh mắt liền ngưng đọng, kiếm của hắn là muốn chặt tia sáng màu đen kia, nhưng tại sao trong nháy mắt vốn dĩ tia sáng kia lại biến thành nhiều chùm tia sáng hướng thân thể hắn lao tới.

Khi chùm tia sáng dính vào trên quần áo bèn tạo nên tiếng xuy xuy, trong nháy mắt hóa thành khói đen.

Hồng y nam tử phi thân lùi nhanh, đây là cái gì độc được?

Thần Tịch lắc mình né qua đường kiếm, thanh thoai nhìn hắn, “Công tử, hồng y của ngươi tựa hồ không sai, bất quá bản công chúa là mặc hồng y ngươi như thế nào có thể mặc đâu? Cho nên đành phải hủy đi quần áo của ngươi thôi.”

“Đáng chết.”

Hồng y nam tử nhìn quần áo của chính mình bị khoét vài cái lỗ lớn nhìn hết sức quái dị, chặt vật không chịu nổi làm cho hắn tức giận đến mức ngón tay đều có chút run run lên. Đây là vũ nhục, tuyệt đối là vũ nhục.

Thần Tịch dựa vào xe ngựa than nhẹ một tiếng, “Không biết lúc trước là ai mua mạng của ta ở ngươi?”

Hồng y nam tử hừ lạnh một tiếng, quyết đoán kéo xuống cái áo đã bị hủy, “Cung Thần Tịch, ngươi đừng đắc ý, hôm nay ta nếu không giết ngươi thì Hắc Long bang cũng sẽ chỉ cho lui đi.”

Thiệt, trừng phạt nhẹ như vậy, thật là có tâm kế.

Thần Tịch xoa xoa đầu có chút buồn ngủ, nhìn về phía Cơ Tĩnh Viễn, bọn họ như trước tình hình chiến đấu khó phân thắng bại làm cho nàng nhìn không được nhẹ nhặn lại đôi mi thanh tú, “người của phủ Xích Dương công chúa một chọi một cũng không thể tất thắng sao? Nếu như là đến trên chiến trường các ngươi như thế nào có thể lấy một địch trăm?”

Công chúa mệnh lệnh một chút, tám hộ vệ đều sử dụng bản lĩnh tuyệt chiêu của mình đẩy lùi đi những tên thích khách, hồng y nam tử phẫn nộ nhìn nàng, hung tợn nói: “Dám tính kẻ người của Hắc Long bang ta, tốt lắm, tốt lắm.”

“Cũng vậy, người có lá gan dám ám sát ta cũng tốt lắm, tốt lắm. Nếu các ngươi giết được ta, bản công chúa còn có thể tán thưởng một tiếng đấy.”

“Các huynh đệ, rút.”

Hồng y nam tử sau khi tiếp thêm mấy chiêu thì hạ lệnh dẫn theo huynh đệ rút về phía rừng cây, Thần Tịch gọi lại hộ vệ phủ công chúa, “Giặc cùng đường đừng truy.”

Nàng chắc có lẽ phỏng đoán sai lầm rồi, người Hắc Long bang căn bản là không nghĩ liều mạng bỏ đi tánh mạng của bọn họ, bọn họ thậm chí giết nàng bằng đại giới nhỏ nhất.

Ha ha, nghĩ đến cũng quá dễ dàng đi?

Cơ Tĩnh Viễn thu hồi kiếm đi đến bên người Thần Tịch ánh mắt không hề giận, “Công chúa, chuyện tình lớn như vậy người vì sao không thương lượng cùng bọn ta trước một chút, nếu mang theo nhiều thêm một ít người chắc có lẽ có thể bắt được tất cả thích khách lần này xuất hiện đi.”

Thần Tịch liếc mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói một câu: “Lập bấy con chuột trước tới giờ không phải lúc nào cũng một lúc cắn chết, chơi đùa mới thú vị.”

Mọi người nhất tề đánh cái rùng mình, công chúa trong khung vẫn là giống nhau điệu ngoa a, không không, tính cách này không phải điệu ngoa có thể hình dung, là độc ác a.

Thần Tịch hạ lệnh cho Tiêu Băng mang theo nhóm hộ vệ đi trước hồi phủ, nàng muốn đi chạm một chút thưởng thức phong cảnh.

Bắc Đường Quân Liên bị nàng ghét bỏ, cũng nhất quyết bị đuổi đi.

Cơ Tĩnh Viễn bắt đầu đi nhìn nàng, rõ ràng hắn cũng không thích nàng, vì sao nàng sẽ lưu lại hắn?

Thần Tịch chọn một khối tảng đá lớn ngồi xuống, nhìn ra xa xa phía chân trời, mênh mông vô bờ, màu hồng ánh sáng mờ phủ khắp mọi nơi.

Cảnh trí tốt đẹp đến cỡ nào a.

“Hi, công chúa, chúng ta lại thấy mặt nhau.” Hoa Tử Huyền vui vẻ xuất hiện ở trước mặt bọn họ, phía sau như trước đi theo cái gã sai vặt lần trước, còn

có thêm một tỷ nữ có chút mỹ mạo.

Thần Tịch liếc bọn họ liếc mắt một cái, tiếp tục ngồi.

Hoa Từ Huyền bước tới cười tìm tìm nhìn nàng, “Công chúa không chào đón ta?”

“Ân, ta luôn luôn chán ghét bị người quấy rầy.”

“Nga, ta quấy rầy công chúa làm cái gì sao?”

Thần Tịch còn thật sự nhìn hấn một cái: “Quấy rầy ta xem phong cảnh.”

Hoa Từ Huyền hơi hơi muốn không duy trì được tươi cười, nhưng không có rời đi, ngược lại đi qua hướng Thần Tịch đang ngồi, muốn ngồi ở bên người Thần Tịch.

Thần Tịch nhẹ nhàng đứng lên, mắt lạnh đảo qua, giọng điệu cực lạnh: “Ngươi, quá giới hạn.”

“Công chúa?”

Thần Tịch đi xuống tầng đá lớn nhẹ nhàng rời đi, đi được vài bước lại lạnh lùng nói: “Ta từ trước chán ghét có người dựa vào ta quá thân cận, người mang tâm tư quỷ, đáng chết.”

Hoa Từ Huyền trong lòng sùng sốt, hấn có cái gì mưu đồ? Bất quá chính là muốn ngồi ở bên người nàng mà thôi, sao lại như thế?

Cơ Tình Viễn sắc mặt không thay đổi nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, đi theo Thần Tịch lên xe ngựa, giờ lên cây roi ngựa nhẹ quất một cái.

“Các chủ, nàng rất làm càn.” Thị nữ bất mãn nói.

Hoa Từ Huyền ha ha cười, “Như vậy mới đặc sắc, thú vị a.”

“Các chủ.”

“Được rồi, ta muốn làm cái gì đều có đúng mực, ngươi rút trở về cho ta, nếu dám tự tiện theo ở bên người ta, giết.” Hoa Từ Huyền ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua thị nữ, hết sức vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trù Tính 3

Thị nữ không cam lòng nhìn hấn, cắn môi nói: “Các chủ, chính lão phu nhân hạ lệnh cho ta tới hầu hạ của người.”

“Cút.”

Thị nữ cắn cắn môi, hai tròng mắt xuất hiện nước mắt.

Hoa Từ Huyền vung tay lên, trường kiếm nhẹ xẹt qua, tóc của thị nữ rơi một đoạn, trên đỉnh đầu trực tiếp thiếu đi một mảnh, nhìn có vẻ cực kì khó coi, thị nữ kinh hô một tiếng bùng tỉnh khỏi nước mắt kinh hô một tiếng, bị cắt tóc như thế này thì nàng làm sao có thể nhìn mặt người khác?

“Các chủ --”

Phốc --

Hoa Từ Huyền kiểm thực chuẩn xẹt qua gương mặt của nàng, sau đó là đến lỗ tai, mùi máu tươi bắt đầu lan tỏa, thị nữ kêu lên thảm thiết.

Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái sau đó đều mặc kệ, lãnh khốc nói: “Nếu không biết nghe theo mệnh lệnh, lưu lại cái lỗ tai làm cái gì đây?”

Gã sai vật nhìn thị nữ đáng thương liếc mắt một cái, cũng không dám đi qua giúp đỡ, chính là âm thầm lắc đầu, sau đó đi theo Hoa Từ Huyền bước nhanh rời đi.

Thị nữ tự cao tự đại này là nha đầu bên cạnh lão phu nhân, từ khi tìm được bọn họ vẫn luôn quần quít lấy công tử, còn thi thoảng làm ra một số bộ dáng câu nhân, đã sớm làm cho công tử sinh ra chán ghét, bất quá, hôm nay công tử là làm sao vậy? Đột nhiên liền tức giận, còn một chút cũng không lưu tình, chẳng lẽ là ăn thuốc nổ.

Chẳng lẽ bị cái công chúa kia làm cho tức giận? Gã sai vặt gãi gãi đầu rất là khó hiểu.

Thời điểm Thần Tịch trở lại phủ công chúa vẫn là rất bình tĩnh, Thủy Yên nhìn đến sát khí trên người nàng làm cho thật hoảng sợ, “Công chúa?”

“Hôm nay không nghe cảm, ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

Thủy Yên ngoan ngoãn rời đi, Bắc Đường Quân Liên bị thương, nàng mặc dù có tâm nhìn cũng không dám đi, sợ sẽ làm Xích Dương công chúa nổi giận sẽ đem nàng đuổi đi.

Sờ sờ đứa nhỏ trong bụng nàng ôn nhu cười, chỉ cần Xích Dương công chúa không tức giận, nàng nguyện ý ở lại công chúa phủ để bình an sinh đứa nhỏ.

Chỉ cần nhìn khuôn mặt của nàng, một mình mang theo đứa nhỏ nhất định không thể trải qua hàng ngày tốt đẹp.

“Thủy Yên.”

Bắc Đường Quân Liên sắc mặt phức tạp đánh giá nàng, Thủy Yên thập phần khách khí hành lễ, “Thủy Yên gặp qua Tam công tử, Tam công tử an.”

“Vì sao?”

Thủy Yên mỉm cười, “Nếu Tam công tử hỏi là vì sao muốn lưu lại, như vậy thì đáp án rất đơn giản, dân nữ cho rằng công chúa có thể bảo hộ cho mẫu tử chúng ta chu toàn, rồi đi phủ công chúa, Thủy Yên tự nhận không thể ngăn cản được rất nhiều người muốn quấy rầy.”

Bắc Đường Quân Liên ngắt ra, những lời này của Thủy Yên hẳn tự nhiên có thể hiểu được, nhưng là, ai biết Xích Dương công chúa có thể hay không đột nhiên sinh ra sát ý? “Nếu ngươi nguyện ý, không bằng đi tới Bắc Đường gia --”

“Thủy Yên không muốn, nếu như nhất định phải ăn nhờ ở đậu, Thủy Yên tình nguyện lựa chọn sẽ ở phủ công chúa.”

“Nhưng là.....”

Thủy Yên nhìn hần nói thời chân thành, “Thủy Yên sẽ mong muốn Xích Dương công chúa sẽ không như trước kia, nếu như thế thì ông trời thật có mắt. Nếu trời cao không có mắt, Thủy Yên liền đành nhận mệnh.”

Dứt lời liền nhẹ nhàng dời đi, tao nhã vô cùng.

Nàng đối với hần thế nhưng trong mắt không hề có một tia tình cảm cùng yêu say đắm, chẳng lẽ đây là lựa chọn của nàng? Vì được đến sự bảo hộ của phủ công chúa liền từ bỏ qua lại cùng với hần?

Một bàn tay to chụp đến trên bờ vai của hần, Bắc Đường Quân Liên nhìn lại, chống lại là Gia Cát Tĩnh Trạch tươi cười, “Ngươi đã trở lại?”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn Thủy Yên biến mất một cái liền nhìn không được một tiếng thở dài: “Tam đệ, ngươi xem xem, người thức thời cũng không có ít lắm.”

“Hừ, ngươi muốn nhìn ta chê cười?”

“Không, chính là cảm thấy phiền toái.”

Với hần mà nói cũng là phiền toái? Bắc Đường Quân Liên tò mò nhìn hần: “Sự tình gì? Ngay cả Đại công tử của phủ công chúa cũng phải đau đầu?”

Gia Cát Tĩnh Trạch than nhẹ một tiếng, “Tất nhiên là chuyện tình công chúa, Hoàng Phủ Cảnh Hạo truyền tin trở lại.”

“Mới đi bao lâu a, liền chuyện tin?”

“Hần lần này thật rất nhẫn tâm a. Nếu công chúa trong vòng ba tháng còn không có mang thai, như vậy, vài người tộc nhân của chúng ta sẽ chịu khổ.”

Bắc Đường Quân Liên trừng lớn ánh mắt, “Ngươi nói cái gì?”

“Nói sự thật a, nếu sau ba tháng công chúa vẫn không có, hai người trong gia tộc của sau vị công tử sẽ bị tổng vào quân đội để luyện tập, còn bắt buộc phải là đệ tử trực hệ.”

Bắc Đường Quân Liên nghe vậy giận dữ, đây không phải chính là uy hiếp bọn họ sao?

Cơ Tĩnh Viễn cách đó không xa nghe chuyện như thế bèn cười khổ, “Chỉ sợ làm chuyện này khó nhất không phải là sáu người chúng ta.”

“Có ý tứ gì?”

“Công chúa thay đổi, các ngươi chẳng lẽ không nhận thấy từ ngày công chúa bị thương tới nay đều không hề nhận người thị tẩm sao?”

Ngạch!

Bắc Đường Quân Liên đánh một cái rùng mình, “Đây không phải là cái nữ nhân kia cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo liên hiệp lại đối phó với chúng ta chứ?”

Cơ Tĩnh Viễn liếc trắng mắt, “Ngươi không biết là công chúa đối với ngươi đã mất đi hứng thú sao?”

Gia Cát Tĩnh Trạch thờ dài, việc này nếu công chúa không gật đầu thì xác thực là rất khó làm a.

Thần Tịch sau khi đi thì quay lại nghe đến tin tức kinh người như thế, trong lòng hận nghiến răng, Hoàng Phủ Cảnh Hạo tự nhiên dám uy hiếp nhóm phu thị của nàng như thế, mấy nam nhân này nếu vì thân nhân của bọn họ mà đi nghe lời của Hoàng Phủ Cảnh Hạo, muốn nàng cùng bọn họ ngủ cùng nhau? Hừ, đừng mong nghĩ tới.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Thần Tịch suy nghĩ thật khổ sở, nếu trốn tránh việc này phỏng chừng không tốt lắm, làm liên lụy tới người vô tội thực sự không tốt lắm, Hoàng Phủ Cảnh Hạo cần con nối dòng công chúa để kế thừa mười vạn tinh binh sao?

Hừ, cũng không ngăn lại nay nàng là phong nhã hào hoa thời điểm, dùng sao? Muốn tìm người thừa kế không phải thuyết mình hẳn muốn một cái con rồi sao?

Nếu như hẳn muốn, nàng liền cắt đứt ý niệm này của hắn.

Hôm sau, sau khi qua thời điểm ăn trưa Xích Dương công chúa bỗng nhiên bụng đau khó chịu nổi, Lục công tử cùng với ngự y mà Hoàng đế Hạ quốc phái tới đều thúc thủ vô sách, thống nhất kết luận là Xích Dương công chúa ăn phải được có tính hàn, thân thể mang thể chất hàn, chỉ sợ nếu không cần vài năm thì không thể chữa khỏi.

Này tin tức sau khi truyền ra, Hoàng đế Hạ quốc đó chính là vui rạo rực, công chúa phủ là tối tăm cùng kích động đan xen vào.

Mà Hoàng Phủ Cảnh Hạo thời điểm thu được tin tức liền tức giận đến xanh mặt, đây là lần đầu tiên hắn tức giận khi làm người bên cạnh Xích Dương công chúa từ trước tới nay.

Ba ngày sau, Hoàng Phủ Cảnh Hạo hoá tốc về tới công chúa phủ. Sau ngày đó hắn đã muốn khôi phục bình tĩnh, bất quá công chúa phủ mọi người biết hắn tức giận.

Thời điểm tìm thấy Thần Tịch, hắn phát hiện người luôn luôn không thích vẫn cùng vũ đang nằm nghe cảm, còn nghe với bộ dáng nhập thần như thế.

Lâm Tuấn Thần nhìn hắn khẽ gật đầu hành lễ, lại tiếp tục lật xem bộ sách trong tay hắn, thân thể công chúa cũng không phải do bọn họ tạo thành, thức ăn hôm đó cũng không có để lại chút dầu mỡ, này chính là họa trên trời giáng xuống.

“Công chúa.”

Thần Tịch như trước ngủ say,

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đề cao một chút thanh âm “Công chúa --”

“Đừng ầm ỹ.” Thần Tịch mềm nhũn nói một câu.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo về mặt tối tăm nhìn chăm chăm nàng, tầm mắt quá mức nóng cháy làm cho Thần Tịch nhìn không được, rốt cục mở mắt ra chống lại con ngươi thâm thúy của hắn, hỏi: “Ngươi như thế nào trở lại?”

“Công chúa tự nhiên không chào đón ta trở về, bất quá, ta làm sao có thể không có lý do.”

“Nga, nói nói xem.” Thần Tịch ngồi xuống nửa điểm không ngại tức giận của hắn.

Này nam nhân có cái gì rất tức giận? Muốn nàng tùy tiện tìm cái nam nhân sinh đứa nhỏ? Ha ha, nàng là cái gì? Công cụ?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo không có bỏ qua nhìn đến biểu tình của nàng, tự nhiên cũng thấy được châm chọc của nàng, nàng cư nhiên châm chọc hắn? Ys thức được điểm đó làm cho hắn càng phát ra hờn giận, âm thanh lạnh lùng nói: “Công chúa tựa hồ càng ngày càng tùy hứng, không dựng một chuyện là ai chẩn đoán? Lang băm như vậy hẳn là trừ bỏ, miễn cho tai họa thể nhân.”

“Này uy, ngươi có phải hay không quá mãnh liệt? Ngươi nếu không tin liền chính mình tìm người tới chẩn trị a.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hung hăng nhìn chăm chăm nàng: “Công chúa yên tâm, ta cho dù phải thỉnh danh y khắp thiên hạ cũng phải chữa khỏi cho công chúa. Vô luận như thế nào cũng không thể làm cho công chúa gặp chuyện không may.”

Đáng giận!

Nhìn đến biểu tình hần tự cho là đúng nàg liền cảm thấy thực chán ghét.

Thần Tịch hừ lạnh một tiếng phất tay áo rời đi, lưu lại một đám người ở tiểu đình, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn quét một vòng, ánh mắt dừng ở trên người Thủy Yên: “Người chính là nữ nhân mà Tam công tử ở bên ngoài lêu lổng?”

Thủy Yên sau khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn, sợ tới mức lưng đều thẳng tắp, cúi đầu không dám nhìn thẳng, nhục nhục nói: “Dân nữ là cùng Tam công tử từng có quá..... Bất quá nay dân nữ là tỳ nữ của công chúa, cùng Tam công tử không có quan hệ.”

“Đứa nhỏ trong bụng người là của hắn.”

Lời nói hung ác của Hoàng Phủ Cảnh Hạo giống như bùa chú xoay quanh Thủy Yên, thậm chí có một cảm giác như cổ họng bị đình chỉ. Nàng lạnh run, không biết nên đáp lời như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Ai Là Ai Diễn

Thần Tịch đi cách đó không xa, cũng nghe thấy lời nói này của hắn, hơn nữa, nàng cũng hoài nghi Hoàng Phủ Cảnh Hạo là cố ý muốn cho nàng nghe được, không tự chủ được thả chậm cước bộ, lại nghe đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh lùng nói: “Thân là công chúa phu thị, dám cùng nữ nhân khác phát sinh quan hệ, tội này đáng tru di.”

Thủy Yên sắc mặt trắng bệch, không biết vì sao, nàng cảm thấy khí thế của nam nhân này so với Xích Dương công chúa còn còn làm cho người ta sợ hãi hơn.

Giống như lúc này, nàng thậm chí không biết nói cái gì để biện giải cho chính bản thân mình.

Thần Tịch cắn cắn môi dừng lại cước bộ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn thoáng qua Thần Tịch đang dừng lại cước bộ, khóe môi gợi lên một chút lãnh khốc: “Bắc Đường gia cũng có tội, dưỡng con cái không nghiêm, ta sẽ đưa lên thư gửi Hoàng đế Hạ quốc để cho người dạy lại chính thần tử của mình, về phần người, dám can đảm quyến rũ Tam công tử, tội đáng chết vạn lần.”

“Hoàng Phủ Cảnh Hạo.” Thần Tịch không thể nhịn được nữa, quay đầu phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn, “Đây là phủ công chúa của ta, không phải của người.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng nàng giằng co, không chút nào nhượng bộ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Công chúa, Cảnh Hạo chính là dựa theo quy củ Nhai Nữ quốc làm việc, công chúa tuy rằng đang ở Hạ quốc, một ngày không có gã cho người, chính là công chúa của Nhai Nữ quốc, người của phủ công chúa cũng phải tuân thủ quy củ của phủ công chúa.”

“Ta nguyện ý bỏ qua cho bọn họ, như thế nào, điểm ấy sự tình ta còn không thể đến làm chủ?”

“Không, Cảnh Hạo chính là không hy vọng công chúa hết lần này đến lần khác làm hỏng quy củ, làm việc không tuân theo quy củ, nếu công chúa cố ý muốn làm như thế, chỉ sợ không bao lâu nữa, công chúa sẽ trở thành đối tượng để cho người trong thiên hạ khi dễ. Một cái nữ nhân tùy tiện cũng có thể quyến rũ phu thị của công chúa, cuối cùng, công chúa chẳng lẽ giúp cho những phu thị không tuân thủ quy củ này dưỡng đứa nhỏ của hắn sao? Nếu như dưỡng một người, có thể lại có đứa thứ hai thứ ba, nữ tử phóng đảng của Hạ quốc cũng không tí, nhóm phu thị mỗi người đều không thể cầm giữ được lòng mình, chỉ sợ phủ công chúa to như vậy chỉ là để dưỡng đám con cháu của bọn hắn.”

“Người --” Thần Tịch trong lòng có một bụng khí, phát tác không được, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói rất có đạo lý.

Lần này nàng dung túng Bắc Đường Quân Liên, lần sau còn có thể là nam nhân khác, bỏ qua cho Bắc Đường Quân Liên cũng không phải cho phép những người khác có thể làm sao?

Đến cuối cùng.....

Sáu cái phu quân người người đều là không thích bản thân nàng, nàng có thể quản thúc như thế nào? Chẳng lẽ bọn họ không muốn ngủ cùng giường, thì lại còn muốn cả đời thủ thân sao?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ánh mắt lãnh khốc đảo qua một bên Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương đang đứng, “Ngũ công tử cùng Lục công tử hắn là hiền

được những quy củ này, lại cùng công chúa hồ nháo, không tiến hành khuyên can, có thể nói bất trung. Nay còn cùng một nữ tử phong trần cùng nhau lừa gạt công chúa, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Người tới, mang đi xuống, mỗi người ba mươi đại bản.”

Thần Tịch không dám tin nhìn hấn, hấn một cái tướng quân, còn là tướng quân của chính bản thân nàng, cư nhiên trước mặt của nàng muốn xử phạt phụ thỉ của nàng?

“Dừng tay, ai cho phép ngươi làm như vậy?” Thần Tịch xông lên ngăn cản lại bốn ám vệ vừa xuất hiện, ngăn ở trước mặt hai người Lâm Tuấn Thần .

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hừ lạnh một tiếng, “Công chúa chẳng lẽ còn không rõ quy củ là phải tuân thủ sao? Thân là người đứng đầu nên có cách làm việc của người đứng đầu. Tiên hoàng ra đi đã đem công chúa phó thác cho vì thân, vì thân có nghĩa vụ phải giám sát công chúa, lời thật mặc dù khó nghe nhưng là vì lợi ích của công chúa.”

Thần Tịch tức giận đến hàm răng đều run lên, làm càn như thế, bừa bãi như thế, hấn còn không có chút khiêm tốn nào nhìn nàng, nếu là mười vạn tinh binh do nàng thống soái, hấn có thể làm càn như vậy sao?

Trong ngực có cổ không chịu khuất phục, nàng lại một lần nữa cảm giác được sự bi ai của thân phận quân cờ, Xích Dương công chúa thật sự là kẻ đáng thương, cái gì cũng đều bị cấp dưới an bài từng bước, cổ tình còn xem trọng chính người này.

Thật sự là buồn cười cực kì.

Vọng mà không thể, cầu mà tao khí.

Nước mắt như cắt đứt , như trân châu chảy xuống, Thần Tịch cảm giác được nồng đậm bi ai cùng khuất nhục, nàng quật cường nhìn hấn, “Ta biết, ngươi chỉ muốn làm cho ta cùng bọn họ trên giường thôi, sau đó sinh cho ngươi một người thừa kế làm con rồi, có thể càng thêm tiện lợi thao túng mười vạn tinh binh để có thể tận tâm hết sức giúp cho nữ nhân ngươi yêu thích.....”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt hơi đổi, trầm giọng nói: “Công chúa, ngươi đừng vì tức giận mà nói như thế.”

Ba --

Chương ẩn đồ tươi lưu rõ ràng tại trên mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo, Thần Tịch hung hăng nhìn hấn: “Ta nói cho ngươi, ta cho dù chết cũng sẽ không làm cho các ngươi được như ý. Mười vạn tinh binh ta không hiếm lạ, ngươi muốn cướp liền cho ngươi, cùng lắm thì bị người trong thiên hạ thóa mạ, ngươi cùng nữ nhân của ngươi có thể cướp lấy thiên hạ này cả ngày hai người cùng nhau trong phong tìm hoan mua vui, một người nam nhân không đủ thỏa mãn nàng, ngươi có thể tìm nhiều thêm mấy nam nhân hầu hạ nàng, cũng giống như ngươi đối với ta vậy.”

“Công chúa.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt biến đen.

Thần Tịch vẩy vẩy ống tay áo lau nước mắt, cười lạnh đứng lên, “Ngươi nghĩ rằng ta thật không biết, các ngươi chính là muốn cho ta trở thành quân cờ, ngươi cho là ta và nàng thật sự là vì tỷ muội tình thâm mới đồng ý đến Hạ quốc làm con tin thay nàng sao?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo mấy người sắc mặt đều đại biến, Thủy Yên lại hận chính mình không thể biến nhỏ lại, mặt sự hoàng gia này một chút nàng cũng không muốn nghe.”

“Vi thần cũng không biết công chúa vẫn oán hận ta như thế.”

“Hận?” Thần Tịch ha ha cười rộ lên, “Sai, sai lắm rồi, không có yêu tại sao lại hận? Ta cho tới bây giờ sẽ không yêu ngươi, trước kia không thương, nay không thương, tương lai cũng không yêu. Ta chỉ là chán ghét các ngươi mà thôi. Người a, có thể có dã tâm, có thể theo đuổi những thứ mà chính mình muốn, nhưng là, nếu sử dụng những hành vi như thế chính là ti bi vô liêm sỉ.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn Cung Thần Tịch trước mắt này, hấn cảm thấy, hấn vẫn là lần đầu tiên nhận thức đến chân chính Cung Thần Tịch, toàn bộ những chuyện trước kia đều là giả dối.

Chính mình vẫn tự cho là thông minh, không thể tin được chính mình mới là con rối bị người đùa giỡn trong tay. Loại cảm giác này, thực trực trặc, hấn vẫn là lần đầu tiên cảm nhận đến.

Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương đứng thẳng bất động ở tại chỗ, về phần hộ vệ cùng Thủy Yên đều cơ hồ đình chỉ hô hấp, bọn họ hoài nghi Xích Dương công chúa nói thêm gì đi nữa thì có thể điều các nàng đợi chính là không còn mệnh.

Tim đập mạnh và loạn nhịp theo nước mắt của Thần Tịch đã biến mất, thủ nhi đại chi là một loại lãnh ngạo, như đông tuyết hàn mai ngạo nghễ độc lập đứng ở trên cao, sẽ không vì bất luận kẻ nào mà cúi đầu.

Nàng như vậy làm cho hấn thật kinh ngạc, hấn đã muốn thật lâu không có ở trước mặt Thần Tịch thất thố như thế này.

“Nếu ngươi sợ ta làm cho phủ công chúa hồng thì, ta hưu Bắc Đường Quân Liên, những người khác về sau nếu làm như hấn thì cũng sẽ bị hưu, như thế, ngươi chắc vừa lòng?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngốc sững sờ nửa ngày, hưu phu?

Những lời này thật sự làm cho hắn rất là kinh ngạc. Xích Dương công chúa những năm gần đây tuy rằng tùy hứng, nhưng là chưa từng có nói qua những lời như vậy.

Nửa ngày hắn mới hoàn hồn trăm giọng hỏi: “Ngươi bỏ được?”

Thần Tịch cười nhạo một tiếng, ánh mắt ái muội ngắm hắn liếc mắt một cái, môi đỏ mọng nhất câu: “Ta có cái gì luyến tiếc, Bắc Đường Quân Liên tuy rằng nghe tuần tú, nhưng là, bản công chúa cần mĩ nam còn có thể thiếu sao? Ta tin tưởng có rất nhiều người muốn trở thành phu thị của ta, vì tiền hoặc là vì quyền. Hoặc là nói, Hoàng Phủ tướng quân luyến tiếc?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo mày kiếm vừa nhíu, “Lời này giải thích thế nào?”

“A, ta cảm thấy, sáu cái phu thị, không có một người là thật tâm thích ta, nhưng là bọn họ, đối với ngươi cũng là thương thức cùng tôn kính đều có, cho nên a, ta nhận không được hội hoài nghi, bọn họ có phải hay không đều thích ngươi.”

Ách.....

Ở đây mọi người hắc tuyến, nhất là Lâm Tuấn Thần sắc mặt đen như đáy nồi, Hứa Phi Sương luôn luôn u buồn, cho nên gương mặt như trước sau vẫn u buồn làm cho người ta không thể biết được hắn như thế nào.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt càng thêm âm trầm, nàng cư nhiên có thể nghĩ như thế.

“Ai, kỳ thật đâu, đoạn tay áo cũng không có gì đáng xấu hổ, yêu một người như thế nào có sai đâu? Chỉ cần không cần ti bỉ vô sỉ dung thủ đoạn hạ lưu, chân thành ái mộ đối phương là được rồi. Bản công chúa sẽ không trách tội bất luận kẻ nào, cho nên, các ngươi vài cái nếu thật tình yêu nhau ta sẽ vui mừng mà thành toàn, chính là thực chán ghét người lợi dụng ta.”

“Ngươi -- hào, hảo, tốt lắm.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói raba tiếng hào, bởi vậy có thể thấy được trong lòng hắn có bao nhiêu phần nộ.

Thần Tịch sáng sủa cười, thấp phần hồn nhiên vô tội nhìn bọn họ nói: “Không cần ngươi khen ta, bản công chúa có thể tự mình hiểu lấy, ta đâu, không phải tốt lắm, nhưng là cũng tuyệt đối không phải người xấu.”

Phốc --

Ba nam nhân ước gì có thể đứng lên khắp trụ yết hầu của nàng để không phải nghe thêm bất kì lời nào nữa, nhưng nhờ tu dưỡng từ khi sinh ra không cho bọn họ làm như thế, mặc kệ như thế nào, nàng là công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Gặp Mặt Hoàng Đế Hạ Quốc

Edit: Phạm Mai

Thủy Yên cùng với hai hộ vệ vừa mới hiện thân chảy mồ hôi ròng ròng, nương ời, công chúa như thế này.... Rất cần rờ.

Dù cho chân tướng như thế nào cũng không thể đứng trước tất cả mọi người nói như thế a.

Bất quá, Hoàng Phủ công tử thật sự cùng sáu vị phu thị của công chúa thật là có cái gì ái muội sao? Nghĩ tới điểm này, ba người lại nhận không được lòng hiếu kỳ giương mắt vụng trộm nhìn một cái, khi nhìn lên, phát hiện mặt ba nam nhân đều chỉnh tề đen lại.

Hoàng Phủ công tử cùng Ngũ công tử thấy thế nào cũng giống như vì xấu hổ mà sinh ra tức giận. Chẳng lẽ thật sự có kích tình? Ba người trong lòng không hèn mà cùng xuất hiện những thứ yy.....

“Công chúa, xem ra hôm nay Hoàng Phủ công tử cùng người có đại sự thương lượng, chúng ta sẽ không tham dự.” Lâm Tuấn Thần chịu không nổi ánh mắt ái muội của Thần Tịch, lại không thể đánh nàng, đành phải quyết định đi khỏi.

Thần Tịch nhìn hắn liếc mắt một cái lười biếng nói: “Như vậy sao được, Hoàng Phủ công tử trở về gấp như vậy vì chuyện sinh đứa nhỏ để kế thừa. Nhất định phải do chính ta sinh ra, một mình ta sao có thể làm được.”

Sắc mặt Lâm Tuấn Thần đã đen lại càng đen, đề cao thanh âm hô: “Công chúa.”

Thần Tịch vô tội nhún nhún vai: “Ta là nói thật lòng, nếu như Hoàng Phủ công tử trở về gấp như vậy vì chuyện sinh đứa nhỏ để kế thừa. Nhất định phải do chính ta sinh ra, một mình ta chắc chắn làm không được.”

Àm àm một tiếng, Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương bên tai đều thành màu đỏ, công chúa như thế thật sự quá không tao nhã, dám đứng trước mặt mọi người nói ra lời như thế này.

Quả thực chính là không có một chút nhã nhặn.

Thiệt, Thần Tịch bĩu môi, vấn đề này nói cái gì không được, vốn không có khả năng.

Nhìn xem tâm trạng của Hoàng Phủ Cảnh Hạo đã thay đổi rất nhanh, trong trí nhớ từ trước tới nay của hắn, vốn không bao giờ luống cuống như thế này, Xích Dương công chúa thật sự rất kích thích người.

Chẳng lẽ nay mới là bộ mặt chân chính của nàng?

Liếc Hứa Phi Sương liếc mắt một cái lạnh nhạt hỏi: “Lực công tử chắc đã vì công chúa chuẩn bị qua?”

Hứa Phi Sương nhẹ giọng trả lời: “Ta xem qua, y thuật không tinh thông, thật sự bất lực, thỉnh Hoàng Phủ công tử thỉnh vị cao minh khác.”

Nghe xong lời này Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt hơi đổi, Hứa Phi Sương đều đoán qua? Chẳng lẽ đây là thật sự? Không có khả năng a, nếu thật sự là như thế, không có khả năng các vị đại phu trước kia một người đều không có phát hiện.

Chẳng lẽ lần này lại giống như sự kiện trúng độc trước kia, là do chính công chúa tự mình dụng nên?

Ánh mắt nhìn chằm chằm Thần Tịch, muốn nhìn thấu trong lòng của nàng, Thần Tịch khiêu khích nhìn hắn, “Hoàng Phủ tướng quân không bằng đi thỉnh tất cả danh y trong thiên hạ đến đây để nghị biện pháp.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn nàng mỉm cười: “Danh y thuộc hạ nhất định sẽ thỉnh, bất quá, trước đó ta cảm thấy công chúa nên cùng vài vị phu thị mỗi đêm ngủ cùng nhau, có lẽ bệnh cung hân sẽ tốt hơn. Nữ tử bị cung hân cùng nam nhân ân ái, có lẽ sẽ cải biến tốt nhanh hơn.”

“Ngươi.”

Thần Tịch phẫn nộ trừng mắt hắn, lại nghe hắn chậm rãi nói: “Huống hồ, công chúa hẳn là nên nghĩ cho vài vị phu thị, bọn họ không thể cùng nữ nhân khác phát sinh quan hệ, cũng chỉ có dựa vào công chúa chính mình săn sóc.”

Hào.

Tốt lắm.

Thần Tịch đỡ đầu nhìn hắn, “Ta cũng hy vọng có một đứa con nối dòng tương lai có lẽ có thể thật vinh quang, vấn đề trước tiên để ta có thể ôm đứa nhỏ quang minh, Hoàng Phủ tướng quân, ngươi nguyện ý vì hài tử của ta đi ám sát Nhai Nữ quốc Đại công chúa sao?”

Cái gì?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hằng ngày luôn luôn được rèn luyện vô cùng tốt dốt cuộc nhện không được, ánh mắt khiếp sợ biểu lộ tâm tư của hắn, “Công chúa vì sao lại làm như thế?”

“Vì sao? Vốn ta nên là Nữ hoàng tương lai của Nhai Nữ quốc, nếu không phải mẫu thân cùng Hoàng tỷ dùng kế làm cho ta chủ động xin đi giết giặc đi vào Hạ quốc, Hoàng tỷ có cơ hội kế thừa ngôi vị Hoàng đế sao?”

“Công chúa có phải hay không hiểu lầm Đại công chúa cái gì? Đại công chúa chưa từng hãm hại ngươi lần nào?”

Thần Tịch châm chọc nhìn hắn: “Cho nên, ta nói Hoàng Phủ tướng quân ngươi nam nữ đều ăn, vừa vui hoan Đại công chúa, lại hoan cùng với phu thị trong phủ của ta, còn thích của ta mười vạn tinh binh, tựa hồ tất cả mọi thứ của ta ngươi đều muốn nắm trong tay.”

Lời này có thể nói là lời nghiêm trọng nhất từ trước đến nay mà Xích Dương công chúa đối với Hoàng Phủ tướng quân nói, tất cả mọi người vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, Xích Dương công chúa mà trước đây bọn họ nhận thức dốt cuộc đi đâu?

Vì sao công chúa ở tước mắt này khuôn mặt giống nhau nhưng vì sao lại khác nhau đến thế?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngốc sững sờ một lát thanh nhiên cười, phong khinh vân đạm nói: “Nguyên lai công chúa chưa từng tin tưởng ta, một khi đã như vậy, mười vạn tinh binh xin mời công chúa cho người khác thống soái.”

“Hào, ta sẽ phái người thống soái, ngươi nhậm chức phó tướng quân, phụ trách giúp đỡ tân tướng quân đi.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hơi hơi sững sờ, còn muốn lưu trữ hắn ở trong quân?

Thần Tịch xả môi, cười lạnh nói: “Ngươi là người âm mưu hoàng lưu lại cho ta, mặc kệ ta muốn ngươi làm cái gì, cũng sẽ không bao giờ làm cho ngươi có thể giúp đỡ cho người khác, trừ phi ta cảm thấy ngươi không còn dụng được.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đáy mắt hiện lên một chút tức giận, bất quá hắn như trước không có phản ứng quá khích nào, lạnh nhạt đáp: “Hết thảy nghe theo

công chúa phân phó.”

Ám vệ cúi đầu trên trán mồ hôi đầm đìa, công chúa phủ phải đối trời sao?

Thần Tịch đắc ý nhìn hết thấy trước mắt, “Thùy Yên, đứng lên, nam nhân làm chuyện xấu, cũng không phải lỗi một mình nữ tử, tục ngữ nói một cái chìa khóa chụp không vang, Tam công tử không đi tìm người, người làm sao có thể gặp gỡ hần.”

Thùy Yên như được đại xá, “Tạ ơn công chúa tha mạng.”

“Được rồi, đừng quỳ, để ý đứa nhỏ của chính mình.”

“Tạ công chúa.” Thùy Yên không yên đứng lên, nàng thật không dám khẳng định vị công chúa này có thể hay không thật sự có thể chặn được Hoàng Phủ tướng quân, rất nhiều người đều biết bối cảnh của vị tướng quân này, mặc kệ như thế nào đều không có người dám dễ dàng đắc tội.

Thần Tịch không chút để ý nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, khuôn mặt mỉm cười, đối với Lâm Tuấn Thần phân phó nói: “Tuấn Thần, người đi chuẩn bị một chút, ta muốn đi gặp Quốc chủ của Hạ quốc.”

Lâm Tuấn Thần cung kính đáp: “Vâng, công chúa.”

Truyện ái muội vừa nói bắt quá chỉ là một chuyện cười, so với Hoàng Phủ Cảnh Hạo bỏ chức mà nói, thì phải nợ một nụ cười lạnh mà nói, hần không phải ngốc tử, Xích Dương công chúa chỉ sợ là muốn bắt đầu phản công.

.....

Buổi chiều hôm đó, Xích Dương công chúa tiến cung, đây là lần đầu tiên tiến cung sau khi nàng bị mất đi trí nhớ.

Thời điểm Hạ Thượng Vũ thu được tin tức từ cung nhân thì kinh ngạc một phen, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đã trở lại phủ công chúa, Xích Dương công chúa cũng không dẫn hần đến tiến cung, ngược lại mang theo Bắc Đường Quân Liên cùng nhau đến.

Nàng muốn làm cái gì?

“Hoàng Thượng, Xích Dương công chúa rất nhanh sẽ đến ngự thư phòng.”

“Ân, trẫm đã biết, các nàng đến đây liền trực tiếp mời vào.”

Thần Tịch mang theo Bắc Đường Quân Liên một đường được cung nhân dẫn dắt đi vào ngự thư phòng, nhìn thấy thần sắc của Hạ Thượng Vũ hơi sùng sốt một chút, nàng còn tưởng rằng Hoàng đế Hạ quốc sẽ là một người tuổi tác khá lớn, không thể tưởng được hần thoát nhìn liền cùng nam nhân khoảng hai mươi mấy tuổi giống nhau không sai biệt lắm, hơn nữa, có khí chất rất cao quý.

Cụ thể nói như thế nào nàng cũng nói không chính xác, dù sao hần chỉ đứng ở nơi đó cũng làm cho người ta một loại uy nghiêm, cảm giác đứng ở trên cao của thiên hạ.

“Thần Tịch tham kiến Hạ quốc quốc chủ.”

“Ha ha, Xích Dương công chúa không cần khách khí, người tới, ban thưởng tọa.” Hạ Thượng Vũ đối với Cung Thần Tịch kỳ thật cũng không chán ghét, thời điểm lần đầu tiên hần nhìn thấy Xích Dương công chúa liền thích sự sáng khoái của nàng, hi vọng nàng đều đặt ở trên mặt, không giống rất nhiều người bên cạnh hần, đều tâm tư thâm trầm.

Thần Tịch cũng không khách khí ngay tại lúc cung nhân đưa đến ghế liền ngồi lên, còn lôi kéo Bắc Đường Quân Liên cùng nhau ngồi xuống, Bắc Đường Quân Liên nhìn về phía Hạ Thượng Vũ, Hạ Thượng Vũ ha ha cười: “Quân Liên, ngồi đi, khó được có khi công chúa săn sóc người.”

Bắc Đường Quân Liên nghe xong lời này sắc mặt có chút xấu hổ, bất quá cũng là ngồi xuống.

Hạ Thượng Vũ nhìn xem cũng có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Quân Liên cùng Xích Dương công chúa quan hệ trong lúc đó dị ư? Chứ không phải vì công chúa bỏ qua cho cái nữ tử kia?

“Thời gian trước trẫm nghe nói công chúa bị thương, vốn định tự mình đến thăm, nhưng vì quốc sự bận rộn, chỉ có thể kêu người đưa đi một ít lễ vật tỏ vẻ quan tâm, còn hy vọng công chúa không lấy làm phiền lòng.”

Thần Tịch mỉm cười, nàng cảm giác chính mình cũng không chán ghét nam nhân này, “Tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm, Thần Tịch chính là mất đi một ít trí nhớ trước kia, bất quá không có trở ngại. Hoàng Thượng ban ta những dược liệu đó thật sự là quá nhiều, ta lo lắng ăn nhiều một ít chỉ sợ trở thành nữ nhân béo mập.”

“Ha ha, một thời gian không thấy công chúa, tính tình ngược lại càng ngày càng tốt đẹp, trẫm thích người như vậy.” Hạ Thượng Vũ vẻ mặt tươi cười nhìn nàng.

Bắc Đường Quân Liên trong lòng nao nao, cố ý vô tình nhìn Hoàng đế liếc mắt một cái, phát hiện Hoàng đế trong mắt ý cười so với thời điểm đối mặt với tần phi còn muốn sáng lạn hơn rất nhiều trong lòng bỗng nhiên xuất hiện căng thẳng, Hoàng Thượng chẳng lẽ đối Xích Dương công chúa.....

Đúng rồi, hấn như thế nào lại không có phát hiện manh mối? Từ khi công chúa đi vào Hạ quốc không bao lâu, Hoàng Thượng chỉ cần gặp một lần là ban thường không ngừng, Xích Dương công chúa làm sự tình điều ngoa bốc đồng gì, chỉ cần ở trước mặt hấn công chúa giải thích đúng lý hợp tình một phen, Hoàng Thượng liền sẽ giúp đỡ nàng che dấu.

Mọi người đều nghĩ đến Hoàng Thượng là vì giao hảo hai quốc, hấn trước đây cũng cho là như vậy, nhưng hôm nay..... Nếu như một chút hấn ddeuf không hoà nghi thì chỉ sợ đầu óc của hấn thật sự là rất ngu ngốc.

“Hoàng Thượng, ta tới tìm người là có đại sự muốn thương lượng.” Thần Tịch không thích quanh co lòng vòng, khách sáo vài câu liền chuyển tới vấn đề chính.

Hạ Thượng Vũ ha ha cười nói: “Chứ không phải là công chúa chọc phải phiền toái gì tới tìm chăm giúp đỡ chứ?”

Thần Tịch ngốc lăng nhìn hấn nửa ngày mới hoàn hồn, sắc giọng: “Hoàng Thượng, ta làm sao lại chọc phiền toái, giọng điệu này của người thật giống như nói ta là gây tình đấy.”

Gây tình?

Hạ Thượng Vũ từ chối cho ý kiến, cười khê không nói.

“Hoàng Thượng, ta thật sự có chính sự với muốn thương lượng với người.” Thần Tịch cố quai hàm nói.

Hạ Thượng Vũ thấy nàng giận, thế này mới không cười, “Đi, nói nói, người muốn làm cái gì, chỉ cần ta có thể hỗ trợ, ta liền giúp người.”

Bắc Đường Quân Liên thiếu chút nữa nhảy xuống ghế ngồi, này giọng điệu rất sùng nịch, hơn nữa Hoàng Thượng thậm chí đối với công chúa xưng là ta.

Thần Tịch thấy hấn nói chuyện dễ như vậy tươi cười càng thêm sáng lạn, cười tủm tỉm nói: “Hoàng Thượng, đây là đại hỷ sự, nếu làm tốt, người nhưng là nhất cử lưỡng tiện nga. Không không, có lẽ là như thế nào cũng tốt đi.”

“Được rồi, người tiểu nha đầu này đừng tưởng rằng nói vài câu tốt đẹp là cái gì ta cũng không phân biệt rõ.”

“Thật sự.” Thần Tịch nghiêm trang nói: “Hoàng Thượng, Hạ quốc các người không phải vẫn đối với Nhai Nữ quốc có cố kỵ, hơn nữa, trừ bỏ Nhai Nữ quốc cùng Long Nữ quốc, người cảm thấy uy hiếp lớn nhất vẫn là Sở quốc cùng Tần quốc cách vách đúng không?”

Hạ Thượng Vũ không biết nàng trong hồ lô bán được gì, chính là do dự gật gật đầu, “Hạ quốc ta có Sở quốc, Tần quốc, hữu có Nhai Nữ quốc cùng Long Nữ quốc, năm quốc gia lực lượng tương xứng, trăm tự nhiên là có cố kỵ, dù làm gì thì đối với mỗi người quốc chủ đều có chút kiêng kị.”

“Vậy nếu ta trở thành Nữ hoàng của Nhai Nữ quốc, ta cùng Hoàng Thượng đạt thành hiệp nghị thật tốt, cùng nhau cai trị, Hoàng Thượng người sẽ tin tưởng nhân cách của ta?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nguyên Do Đối Tốt Với Nàng

Edit: Phạm Mai

A.

Hạ Thượng Vũ ngo ngác nhìn nàng, tin tức này thật sự rất là kinh ngạc, Xích Dương công chúa tự nhiên có tâm tư tranh đoạt vị? “Công chúa, người vì sao đột nhiên có ý tưởng này?”

Thần Tịch ủy khuất nhìn hấn oán giận nói: “Còn không phải bọn họ bức người quá đáng, người nói ta đều cam nguyện đi vào Hạ quốc làm một cái công chúa tiêu dao, bọn họ còn muốn mười vạn tinh binh của ta, nếu đường đường chính chính nói ra lý do chính đáng, ta cũng không phải chiếm không buông. Đó là bà nội lưu lại lễ vật cho ta, ta tuy rằng đau lòng cũng không phải chết cũng không chịu nhường cho. Người có biết bọn họ làm như thế nào không?”

“Nga, bọn họ làm như thế nào?”

“Bọn họ bày mưu đặt kế Hoàng Phủ Cảnh Hạo, buộc ta nhanh chóng sinh hạ đứa nhỏ làm người thừa kế. Hoàng Thượng, người là người thông minh, người nói, ta sống êm đẹp, vì sao phải cần người thừa kế? Tiểu hài tử vừa ra sinh ra có thể quản lý được quân đội sao? Bọn họ chẳng lẽ sẽ không phải là đem hài tử của ta cho thành con rồi sao?”

Hạ Thượng Vũ sắc mặt trầm xuống, “Việc này thật sao?”

Tuy rằng là câu hỏi, khả Hạ Thượng Vũ nhìn về phía cũng là Bắc Đường Quân Liên, Bắc Đường Quân Liên sờ sờ cái mũi nói: “Là thật, Hoàng Phủ công tử vẫn luôn hy vọng công chúa tuyển một người sinh hạ đứa nhỏ, vì thần nghĩ hẳn hi vọng nhất chính là Đại công tử cùng công chúa sinh hạ một cái đứa nhỏ đi, chính thống huyết mạch Nhai Nữ quốc.”

Đáng giận. Hạ Thượng Vũ hung hăng vỗ một cái lên bàn, “Hoàng Phủ Cảnh Hạo dám bắt ép chủ, thật sự là đại nghịch bất đạo. Thần Tịch, thật sự muốn cùng Nhai Nữ quốc tranh dành sao?”

Thần Tịch kiên định gật gật đầu: “Ân, ta không cần làm quân cờ cho người khác cả đời, thân nhân đem ta làm quân cờ, bọn họ đã làm như thế, ta nghĩ rõ ràng, nếu bọn họ hy vọng ta không thể sống tốt, ta liền cố tình muốn sống càng thêm khoái hoạt, làm cho bọn họ mở to hai mắt nhìn xem.”

Hạ Thượng Vũ tiếc hận nhìn nàng, hẳn cảm nhận được một công chúa trong sáng sau khi trở lại Nhai Nữ quốc sẽ thật sự bị thay đổi, nhưng là, hẳn cũng không nguyện ý nàng cả đời trở thành quân cờ.

Nếu nói nhất định phải tuyển một người để hợp tác, hẳn càng thích tuyển Cung Thần Tịch trước mắt, mà không phải Đại công chúa Nhai Nữ quốc, nữ nhân kia nhìn thì nhu nhược vô hại, kì thực tâm tư tàng so với ai khác đều muốn thâm hơn.

Thận trọng tự hỏi một hồi, hẳn nhìn về phía Thần Tịch nghiêm túc nói, “Người hãy suy nghĩ thật kĩ càng, nếu như về sau thật sự muốn tranh dành, thì có thể so với hôm nay vất vả hơn rất nhiều, hoàng cung Nhai Nữ quốc cũng không thể tự do tự tại như ở nơi này.”

Thần Tịch nghi hoặc nhìn về phía hẳn, cảm giác như thế nào Hoàng đế Hạ quốc đối với nàng thực sự rất quan tâm a? Áo giáp? Vầy vầy đầu hồi đáp: “Không sợ, ta có sáu vị phụ quân hỗ trợ, không phải có người từng nói sáu vị phụ thị của ta đều là kì tài sao, ta có bọn họ hỗ trợ, không phải tốt lắm sao.”

Hạ Thượng Vũ cười khò, “Thần Tịch, người quên bọn họ lai lịch sao? Theo ý ta, bọn họ vài cái còn không đáng tin bằng Quân Liên đâu.”

Ngạch.

Thần Tịch cảm thấy thật rối rắm, Hạ Thượng Vũ trấn an nói: “Trẫm cũng từng nghe người ta nói quá, quốc sư Nhai Nữ quốc từng tính thiên mệnh của người, nàng nói người là kỳ tài ngút trời, tương lai nhất định là người đứng đầu trong thiên hạ, vì thế, Hoàng tỷ của người mới nghĩ biện pháp cho người chủ động đến Hạ quốc làm con tin, đồng thời, các nàng lại thỉnh quốc sư xem bói, tìm ra điều có thể áp chế người làm cho sáu vị phụ thị đều đứng bên cạnh người, lấy năm sao chi trận đè nặng mạng cách của người.

Năm vị công tử khác đều dựa theo mệnh cách của người mà làm, mà còn lại Quân Liên là đi theo người tả hữu ở trung ương, người chẳng lẽ chưa từng phát hiện phủ viện công chúa lâu phân ra làm năm sao sao?”

Cái gì?

Còn có chuyện này? Thần Tịch kinh ngạc nhìn hẳn, “Hoàng Thượng, người làm sao mà biết được?”

Hạ Thượng Vũ cười cười, “Mật đàm a, vì tin tức này, ta tổn không tí công phu đâu. Ta vẫn nghĩ tới người ngày nào tháng nào mới có thể thoát khỏi áp chế của các nàng hoặc là người cả đời cũng không hội phát hiện, liền ở Hạ quốc sống vô ưu vô lự cả đời.”

Ngạch.

Cảm giác thần thần bí bí, “Chẳng lẽ người không lo lắng ta hại người?”

Hạ Thượng Vũ đứng lên đi tới trước mặt của nàng, cánh tay xoa xoa đầu của nàng: “Thần Tịch, người quả nhiên đem tất cả mọi chuyện đều quên đi.”

Ngạch.

Nàng hẳn là nên nhớ rõ cái gì sao?

Khụ khụ, chẳng lẽ Hạ Thượng Vũ thích Xích Dương công chúa? Cha mẹ nha, không thể nào?

Thần Tịch có chút giật mình nhìn hẳn, ngờ ngác hỏi ra tiếng lòng chính mình: “Cái kia, Hoàng Thượng, người không phải là thích chính ta chứ?”

Phốc --

Bắc Đường Quân Liên vừa mới uống một chút trà vào miệng liền trực tiếp phun ra, tuy rằng hẳn cũng hoài nghi, nhưng là, không nghĩ tới muốn quang minh chính đại hỏi ra như vậy.

Hạ Thượng Vũ cũng ngây ngẩn cả người, lập tức ha ha cười nói: “Đúng vậy, ta nếu như không thích người, làm sao có thể sủng người như vậy đây.”

Ngạch.

Bắc Đường Quân Liên rất là xấu hổ, Hoàng Thượng như thế này có thể tính hay không là đùa giỡn nữ nhân của hẳn. Nhưng chính hẳn lại không thể phản

bác, phu quân như hấn cũng thật quá ghen khuấy đi.

Hạ Thượng Vũ nhìn Bắc Đường Quân Liên liếc mắt một cái, “Quân Liên, ngươi biểu tình như vậy là ý gì, khi nào thì bắt đầu, ngươi đã muốn đem công chúa làm thê tử chân chính của ngươi?”

Ách.

Bắc Đường Quân Liên thật muốn nói tục, “Không, Hoàng Thượng hiểu lầm, vi thần là bị ngôn ngữ lớn mật của công chúa làm cho hoảng sợ.”

Thiết.

Thần Tịch bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ, tiếp tục nhìn xem Hạ Thượng Vũ: “Hoàng Thượng, ngươi nói thật sự?”

“Ân, ngươi không tin?”

Thần Tịch khó xử nhìn hấn sáng ngời hữu thần nói: “Không phải a, ta là cảm thấy Hoàng Thượng ngươi vẫn là không nên thích ta, nếu như ngươi là một người bình thường, cùng lắm thì ta thu ngươi, nhưng ngươi lại là Hoàng đế Hạ quốc, nữ nhân của ngươi nhiều như vậy, là không thể theo ta cùng một chỗ.”

Ngạch, Hạ Thượng Vũ hết chỗ nói rồi, “Ngươi nha đầu kia, nói bậy bạ gì đó đầu, ta chỉ là đem ngươi cho rằng muối muối để yêu thương, không có tình yêu nam nữ.”

A!

Thần Tịch vỗ vỗ ngực, yên tâm, cái này tốt, nàng rất sợ bị nhân xem thích.

Bắc Đường Quân Liên nghe xong lời này cũng thư khẩu khí, nếu Hoàng Thượng coi trọng công chúa, hấn thật đúng là không biết về sau làm như thế nào.

Hạ Thượng Vũ trong mắt hiện lên một đạo tiếu hận, sắc mặt như trước ôn hòa, “Thần Tịch, nếu ngươi quyết tâm hạ quyết định, vậy trở về đi, ta sẽ cấp thư cho Nữ hoàng Nhai Nữ quốc nói quan hệ hai nước hữu hảo, không cần để ngươi ở lại Hạ quốc cực khổ, người hòa thân có thể trở về.”

“Hoàng Thượng ngươi là người có tình nghĩa.”

“Thần Tịch, nhớ kỹ một sự kiện, Quân Liên là đáng giá ngươi tin tưởng, nếu hấn dám phản bội ngươi, như vậy, Bắc Đường gia cũng đừng nghĩ lưu lại một người trên đời.”

Bắc Đường Quân Liên sắc mặt cả kinh, nhìn về phía Hoàng đế, Hạ Thượng Vũ cho hấn đáp lại là biểu tình rất nghiêm túc: “Quân Liên, an nguy công chúa ta đều giao cho ngươi, những người đó ta một cái cũng không tin tưởng, chỉ có ngươi là người ta có thể tin nhiệm, nếu ngươi trong lòng thật sự có người khác, sau khi hoàn thành việc, ta đứng ra làm chủ để công chúa cho ngươi tự do.”

Lời này làm cho Bắc Đường Quân Liên thật cao hứng, hấn quý xuống tiếp chỉ: “Quân Liên tạ Hoàng Thượng ân điển, ngày sau nhất định thề sống chết nguyện trung thành công chúa, không dám phản bội.”

Thần Tịch thủy chung cảm thấy Hạ Thượng Vũ đối nàng tựa hồ thật sự là quá tốt, loại cảm giác này làm cho nàng cảm thấy thật sự rất không chân thật.

Hạ Thượng Vũ nhìn Bắc Đường Quân Liên liếc mắt một cái, vẫy vẫy tay nói: “Quân Liên, ngươi ra bên ngoài chờ, ta có chút chuyện muốn nói cùng công chúa.”

“Vâng, thần cáo lui.”

Sau khi Bắc Đường Quân Liên rời khỏi, Hạ Thượng Vũ kéo nàng đem đến thư phòng tới một chỗ để giá sách, dời đi vài quyển sách ở nơi đó, tau nhẹ nhàng ấn một cái lên vách đá, sau đó có một đạo tiếng động rất nhỏ, giá sách dời đi, hiện ra một cái cửa nhỏ.

Hạ Thượng Vũ lôi kéo nàng, “Đi, đi vào ta sẽ nói với ngươi.”

Thần Tịch tò mò đi theo sau hấn đi vào, thông qua một đoạn khá tối dần trở nên sáng, là một gian mật thất, “Hoàng Thượng, nơi này của ngươi thật đủ kín đáo.”

“Ân, Thần Tịch ngươi phải nhớ kỹ, đây là địa phương của chúng ta.”

“A?”

Hạ Thượng Vũ lôi kéo nàng ngồi xuống, lấy ra một đôi vòng ngọc, “Thần Tịch, ngươi nhớ rõ cái này không?”

Thần Tịch lắc đầu, “Không nhớ rõ, đây là của ta?”

“Không, đây là của tiên hoàng cùng với hoàng thúc ta.”

A?

Hạ Thượng Vũ nhìn vòng ngọc phiến muộn, “Phụ hoàng của ta có một thân sinh đệ đệ, cùng một mẫu thân sinh ra, bất quá hấn thuở nhỏ không thích cuộc sống trong cung, liền yêu thích cuộc sống ẩn tích, chu du các nước xung quanh, mở mang kiến thức. Ở thời điểm tới Nhai Nữ quốc du lịch gặp mẫu thân của ngươi, lúc ấy nàng vẫn là công chúa, không có lên làm Nữ hoàng, thúc thúc cùng nàng xem như lưỡng tình tương duyệt, hai người còn đã xảy ra quan hệ.

Thúc thúc vốn nghĩ sẽ nói cho nàng thân phận chân thật sau đó sẽ thú nàng làm Vương phi, nhưng mẫu thân của ngươi lại sớm hơn nói ra thân phận của mình, hơn nữa trong lời nói còn tiết lộ nàng đã có vài cái phụ thị, hoàng thúc trong lòng khó chịu, liền tiếp tục che giấu thân phận. Sau lại theo nàng trở về phủ công chúa ngay người một thời gian, sau khi có ngươi thì càng không thể nào buông tay, chính là, phụ thị của mẫu thân ngươi không ngừng tăng nhiều, thúc thúc chịu không nổi nàng lại nạp một đám phụ thị, cảm thấy nàng tâm quá mỏng, ngay tại thời điểm ngươi hai tuổi thì dời đi.”

Oa tặc, thật mạnh mẽ a, tự nhiên có thể làm cho một Vương gia thành phụ thị của mình, còn không thỏa mãn.

Mẫu thân của bản tôn cũng thật sự quá hoa tâm đi? Thần Tịch than nhẹ một tiếng: “Sau thì như thế nào? Nữ hoàng có tìm phụ thân không?”

“Phái người đi tìm, bất quá tâm tính hoàng thúc vốn cao ngạo, hấn đã muốn trốn, dù ai cũng tìm không thấy, huống chi mẫu thân của ngươi căn bản không biết thân phận chân thật hoàng thúc, Phụ hoàng nói hoàng thúc có lẽ hoàng thúc mang dịch dung đi nơi khác sinh sống.”

“Cho nên nói, chúng ta hai người xem như đường huynh muội?” Thần Tịch cảm thấy thế giới thật đúng là kỳ diệu a.

Hạ Thượng Vũ ôn nhu vỗ vỗ đầu của nàng, “Đúng vậy, bằng không ngươi nghĩ rằng ta sẽ đối với ngươi một công chúa không hề có tâm cơ của Nhai Nữ quốc tốt như vậy sao?”

“Ngà, hiểu được, “ Thần Tịch hi hi cười, vỗ vỗ ngực, như vậy nàng cũng yên tâm, quan hệ thân thích vẫn là tốt hơn so với quan hệ ái muội. Tròng mắt đảo một vòng, nàng vừa cười mị mị nhìn hấn hỏi: “Ta đây về sau sẽ kêu ngươi đường huynh?”

“Không được, việc này không thể để cho người khác đã biết, bằng không Nhai Nữ quốc nhất định sẽ ngày càng đề phòng ngươi.”

Kia cũng đúng a.

Thần Tịch thờ dài, nói như vậy có thể hiểu là nàng có một cái núi cao để dựa vào không?

Hi hi, chỗ dựa là Hoàng đế thật là không sai nha.

Hạ Thượng Vũ thấy nàng cười đến thoải mái có chút nghi hoặc, hỏi: “Ngươi rất cao hứng?”

“Đúng a, ngươi nói đột nhiên biết chính mình có một đường ca là Hoàng đế, như thế làm sao có thể không cao hứng được, vốn ta còn có chút không yên, sợ chính mình được việc không có bại sự có thừa, bây giờ có chỗ dựa là đường huynh Hoàng đế, ta cảm thấy ít đi một chút lo lắng.”

Nghe vậy, Hạ Thượng Vũ nhin không được nở nụ cười, đây là một cái nha đầu lười, nói không chừng nàng còn đang nghĩ về sau sẽ lợi dụng hấn làm việc cho nàng đấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Liên Thủ

Edit: Phạm Mai

Điều mà Hạ Thượng Vũ nghĩ tới hoàn toàn đúng, Thần Tịch quả thật đã suy nghĩ lợi dụng tài nguyên này như thế nào.

“Thần Tịch, ngươi không hoài nghi một chút nào lời nói của ta?” Hạ Thượng Vũ tò mò nhìn nàng, chẳng lẽ hấn nói cái gì nàng sẽ tin sao?

Thần Tịch lẳng lẳng, bình tĩnh nhìn hấn: “Ngươi gạt ta?”

“Đương nhiên không có.”

“Vậy không phải được rồi sao, ta làm sao phải hoài nghi đây?”

“Ngươi không lo lắng một ngày ta sẽ lợi dụng mười vạn tinh binh của ngươi khống chế Nhai Nữ quốc sao?”

Thần Tịch hỏi lại: “Mười vạn tinh binh có thể đủ khống chế Nhai Nữ quốc?”

“Không thể, nhưng là, để ngươi trở về tạo điều kiện cho ngươi tranh ngôi vị Nữ hoàng, nói không chừng ta liền mưu đồ trong thời điểm các ngươi nội chiến mà tấn công.”

Thần Tịch nhàm chán nhún nhún vai, “Ngươi có cảm thấy phiền hay không a, nói nhiều như vậy, rốt cuộc là muốn ta tin tưởng ngươi hay là không tin ngươi đây?”

Hạ Thượng Vũ dờ khóc dờ cười, “Ta chỉ là hy vọng ngươi đối với người khác có chút cảnh giác a.”

“Được rồi, ngươi thề đi.” Thần Tịch trông mắt quay tròn nói: “Ngươi thề nếu như ngươi muốn hại ta, khiến cho ông trời phạt ngươi mất đi ngôi vị Hoàng đế.”

Ngạch.

Hạ Thượng Vũ phiền mắt tròn trắng, thề như thế sao? Tuy rằng bọn họ là thờ phụng trời, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều tuân thủ theo lời thề.

“Thề a.”

Hạ Thượng Vũ lắc đầu, theo lời mà nói.

Hắn là thật sự sẽ không thương tổn tới nàng, nếu có khả năng, hắn càng hy vọng Thần Tịch không phải đường muội của hắn. Bất quá, những lời này hắn vĩnh viễn cũng không thể nói. Từ sau khi Phụ hoàng đem bí mật nói cho hắn, hắn đã muốn chết tâm.

Đầu hôm nay vẫn luôn bận rộn suy nghĩ, Thần Tịch cảm giác có chút mệt mỏi, đánh cái ngáp thúc giục nói: “Đường huynh Hoàng thượng, chúng ta có hay không nên kí một cái hiệp ước, về sau đừng nó làm chúng?”

“Tùy ngươi, bất quá việc viết hiệp ước ta sợ có người nhìn đến sẽ tiết lộ cơ mật.”

“Kia cũng đúng, nếu như chúng ta không thể tuân thủ ước định của mình, giấy trắng mực đen cũng không thể có cái tác dụng gì.”

“Thần Tịch, về sau tiếp tục kêu ta Hoàng Thượng là được, đừng thêm hai chữ đường huynh, không được tự nhiên.”

“Nga, lấy một ngàn lượng làm chi phí cho việc này a.”

Hạ Thượng Vũ vừa mới nở nụ cười lập tức cứng lại, chi phí?

Sao nàng có thể nghĩ ra cái việc này?

Thần Tịch nháy mắt mấy cái, rất là thành thật nói: “Đường huynh luyện tiếu lấy?”

“Ta --”

“Có nhiều đó tiền làm sao có thể luyện tiếu a, phải biết rằng thành đại sự giả không nên câu nệ tiểu tiết, ngươi là Hoàng đế a, một ngàn lượng làm sao luyện tiếu?”

Hạ Thượng Vũ mắt tròn trắng nhìn lên trời, “Đưa, ta đưa.”

“Hi hi, cảm ơn đường huynh, nga, không, là Hoàng Thượng, về sau nếu như ta thật sự đoạt đi ngôi vị Nữ hoàng, sẽ khiến cho đứa nhỏ của Bắc Đường Quân Liên kế thừa đi, như vậy ngươi sẽ yên tâm đi?”

Hạ Thượng Vũ lắc đầu, “Không cần là hắn cũng được, chỉ cần ngươi thích là tốt rồi.”

“Nếu tương lai ta đi đoạt ngôi vị Nữ hoàng nhưng lại không cần, ngươi hy vọng ta sẽ tặng cho ai đây?”

A?

Đây là cái ý tứ gì? Sao có thể như thế?

“Ha ha, không có việc gì, ta là hay nói giỡn.” Thần Tịch chạy nhanh bỏ sung một câu, nàng cũng không thể ở trước mặt người hợp tác vừa mới quyết định sự tình làm cho người ta cảm thấy hối hận hợp tác được nha.

Cái gì Nữ hoàng nàng không hiểm辣, nàng chính là không muốn bị Hoàng Phủ Cảnh Hạo khống chế, chỉ muốn sống cuộc sống bình yên, nhưng là Tiêu Băng nói qua, người phủ công chúa, sẽ vì nàng gặp chuyện không may mà bị liên lụy cả nhà, thánh chỉ mà Tiên hoàng ban ra là không thể thay đổi.

Muốn nàng vì tự do chính mình mà di sinh sinh mạng của hàng trăm ngàn người của gia tộc khác, nàng thật đúng là làm không được.

Nếu đã không thể đào tẩu vậy nàng chỉ có thể cố gắng, tranh thủ nâng cao chính thực lực của mình, không chịu uy hiếp của bất luận kẻ nào, lại càng

không phải chịu bị người khổng chế.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo muốn khổng chế nàng, nàng liền khiến hắn làm không được.

.....

Sau khi Xích Dương công chúa ra khỏi cung, Hoàng Hậu tới, nhìn thấy Hoàng thượng trong thư phòng đang trầm tư tâm nàng liền run lên nhẹ nhàng.

Bưng canh mà bản thân mang tới lên, “Hoàng Thượng, người mệt rồi?”

Hạ Thượng Vũ nhìn Hoàng Hậu liếc mắt một cái, đoan trang hiền thực, mẫu nghi thiên hạ, hiền lành rộng lượng, lại thiện người am hiểu ý, hắn đối nàng là có rất nhiều thương tiếc, cũng có vài phần kính trọng, nhưng là, hắn không thể đem nàng đặt trong trái tim để yêu thương.

Trong hậu cung, hắn tuy rằng không có ba ngàn giai nhân, nhưng cũng có mười mấy cái tần phi, tài tử, cũng gần trăm người.

Yến gầy hoàn phi, đều không đồng nhất, nhưng là hắn lại cố tình đi yêu một nữ tử mà cả đời này mình cũng không thể có được.

Nếu Phụ hoàng nói cho hắn chân tướng sớm một chút, hắn có lẽ sẽ không thống khổ như thế này, hoặc là Phụ hoàng cả đời này cũng đừng nói cho hắn chân tướng này, hắn sẽ không cố kỵ như thế.

Thở phào khẩu khí, hắn nhìn về phía Hoàng Hậu ôn hòa nói: “Người như thế nào lại tự mình làm, trăm nói, việc này để cho cung nhân đi làm là tốt rồi.”

Hoàng Hậu tao nhã cười, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu, “Hoàng Thượng trăm ngàn công việc, nô tì không thể hỗ trợ, chỉ có cấp Hoàng Thượng chăm sóc thân mình thật tốt, miễn cho Hoàng Thượng mệt.”

“Hoàng Hậu.....” Nếu người hắn yêu là nữ nhân ngay trước mặt này thì thật tốt, là người hợp nhất với hắn, là người đoan trang như thế.

“Hoàng Thượng, nô tì nghe nói Xích Dương công chúa vừa mới rời khỏi, người như thế nào lại không lưu lại nàng ăn một bữa cơm chiều? Nàng một mình ở Hạ quốc xa lạ này cũng làm cho người khác thật sự rất đau lòng.”

Hạ Thượng Vũ trong lòng sâu sắc, hắn cũng muốn, càng muốn chính mình cùng nàng ăn một bữa tối, nhưng là, sẽ làm hồng đi quy củ, nhưng nếu là cùng nữ nhân khác ngồi cùng nàng, hắn lại không thoải mái, vì thế nên để cho nàng rời đi.

“Hoàng Hậu, trăm quyết định để cho Xích Dương công chúa về nước, chuyện này một khi tại triều đình công bố, nhất định sẽ có rất nhiều đại thần phản đối, người --”

Hoàng Hậu nghe vậy đầu tiên là kinh hãi, lập tức thiện người am hiểu ý nói: “Hoàng Thượng yên tâm, nô tì ngày mai sẽ mời mẫu thân tiến cung một chút, làm cho nàng khuyên phụ thân một ít. Nếu có Thừa tướng duy trì, có thể sẽ giúp cho Hoàng thượng giải ưu một chút.”

Hạ Thượng Vũ thân thủ lôi kéo Hoàng Hậu ngồi vào trong lòng của mình, thở dài nói: “Hoàng Hậu vĩnh viễn hiểu rõ tâm tư của trăm như vậy, cười người thật sự là phúc khí của ta.”

Hoàng Hậu từ chối một chút, chống đẩy nói: “Hoàng Thượng là trời của nô tì, nô tì nên thay Hoàng Thượng quan tâm..... Ngô, Hoàng Thượng, đây là ngự thư phòng.....”

Cung nhân ở ngoài cửa qua một chút thời gian nghe được bên trong truyền ra tiếng thở dốc cùng rên rỉ, không tự chủ được rời xa cửa một chút, Đế hậu cảm tình càng tốt, hoàng cung Hạ quốc cũng sẽ càng hài hòa, đây là điều mà mọi người nhìn thấy đều vui vẻ.

Sau một phen triển miên, Hoàng Hậu mặt đỏ thở hổn hển, có chút thẹn thùng.

Hạ Thượng Vũ trên choker nói: “Hoàng Hậu càng ngày càng xinh đẹp, trăm đều muốn mê muội.”

“Hoàng Thượng.” Hoàng Hậu thẹn thùng giận một câu, sau khi thu thập xong nhanh rời đi.

Đi tới cửa nghe được Hạ Thượng Vũ cười nói: “Hoàng Hậu, trăm sẽ tới chỗ người ăn buổi cơm chiều, người cần phải chờ chăm a.”

Hoàng Hậu chân run lên, vô cùng thẹn thùng hồi cung chuẩn bị.

Hoàng hậu rời đi Hạ Thượng Vũ miễn cưỡng ngồi ở trên ghế, trào phúng cười chính mình, chính hắn đều cảm thấy chính mình có chút không thích hợp, biết rõ không nên tưởng niệm, lại vẫn là không bỏ xuống được.

Nay để nàng về nước, có lẽ một ngày nào đó hắn sẽ buông đi.

Đi rất xa, sau đó chậm rãi thay đổi, trở thành một nữ nhân mà khiến cho hắn đã không còn lưu luyến nữa.

Sau đó, tâm của hắn sẽ để ở phi tần bên trong hoàng cung đi.

Sau khi Thần Tịch trở lại phủ công chúa, tất cả mọi người nhìn ra tâm tình nàng vô cùng tốt.

Bắc Đường Quân Liên thần sắc cũng có chút phức tạp, im lặng ngồi ở trong đình xem cá bơi lội tự do trong ao, Thần Tịch thần sắc thực an tĩnh.

Tâm trạng tốt khiến cho nàng muốn bay lên, tự do .

Bắc Đường Quân Liên đứng phí sau nàng thật lâu, mới mở miệng nhẹ giọng nói: “Công chúa, ngươi thật sự muốn --”

“Ân, nhân sinh trên đời, nhất định có chút lạc thú mới là tốt nhất. Yên tâm, nhiều nhất bất quá ba năm, ta sẽ cho ngươi tự do.”

Trong ba năm?

Bắc Đường Quân Liên hơi hơi sùng sốt, ba năm có thể thay đổi bao nhiêu sự tình đâu?

“Ngươi tới, kêu Hoàng Phủ công tử đến một chút đi.”

Nhà hoàn hầu hạ ở một bên vội vàng rời đi mời Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Thời điểm Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi tới nhìn thấy tươi cười trên mặt của Bắc Đường Quân Liên, hắn là nở nụ cười thật lòng với Cung Thần Tịch, căng thẳng trong lòng hắn không hiểu sao lại tới, giống như có cái gì đang muốn xói mòn đi.

“Công chúa.”

“Ngươi đã đến rồi, ngồi đi. Quân Liên cũng ngồi nói chuyện đi.”

“Vâng, công chúa.”

Bắc Đường Quân Liên ngồi ở bên người Thần Tịch, Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngồi ở bên người của hắn, yên lặng không nói chờ Thần Tịch mở miệng.

Thần Tịch đánh giá hắn, thật là một nhân tài, ẩn nhẫn bình tĩnh: “Ngày mai chúng ta liền khởi hành đến trong quân đi.”

Cái gì?

Dù là hắn thật bình tĩnh, đây cũng là một chuyện tình hắn không ngờ tới, Hoàng Phủ Cảnh Hạo kinh ngạc nhìn nàng: “Công chúa, ý của ngươi là người --”

“Đúng vậy, ta muốn tự mình đi quân doanh. Trở lại lãnh địa của ta.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thần sắc biến đổi, lại thoáng nhìn Bắc Đường Quân Liên thần sắc bình tĩnh, nháy mắt hiểu được một ít mấu chốt: “Là quốc chủ Hạ quốc đồng ý sao?”

“Ân, Hoàng Thượng Hạ quốc đã muốn đáp ứng không cần tới ta làm con tin nữa, đương nhiên, nếu Nhai Nữ quốc còn muốn đưa hoàng nữ khác đến hắn cũng sẽ không phản đối.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhíu mày nhìn nàng: “Công chúa đã đáp ứng điều kiện gì của Hoàng thượng Hạ quốc sao?”

Nếu là người thông minh nhất định sẽ không nói, Thần Tịch nhìn hắn mỉm cười, “Đây là bí mật của ta, ngươi nghe lệnh là tốt rồi.”

“Công chúa --”

“Ý ta đã quyết.” Thần Tịch thần nhiên bổ sung một câu.

Tìm Hoàng Phủ Cảnh Hạo đập nhanh và loạn nhịp trước nay chưa từng có, nay Xích Dương công chúa đã không phải là người hắn có thể nhìn thấu, như thế cũng là do thế sự khó liệu đi.

Ai có thể ngờ được một tiểu công chúa luôn lấy hắn làm trung tâm đột nhiên lại thay đổi một cách triệt để đâu.

Bên cạnh cảm giác được giải phóng còn có một loại mất mát, một cảm giác nói không nên lời

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Rời Đi

Edit: Phạm Mai

Đêm đó, thời điểm người trong phủ công chúa nghe tới tin tức có thể về nhà, đều hưng phấn ngủ không được, bọn họ đi theo công chúa ước chừng đã hơn năm năm. Mấy năm nay không có hồi một lần nào về Nhai Nữ quốc, nỗi nhớ người nhà bị chôn thật sâu nơi đáy lòng.

Đêm đó, Thần Tịch cũng triệu tập sáu cái công tử mở cuộc nói chuyện.

Đại công tử Gia Cát Tĩnh Trạch phụ trách an bài chuyện những người có liên can trong phủ, nếu người mà Hạ quốc đem tới thì ập bạc cho đi, những người mang theo thì toàn bộ trở về Nhai Nữ quốc, đương nhiên cũng không phải đi theo nàng, nàng cũng không hy vọng mình đi đến chỗ nào cũng có cơ sở ngầm của người khác, mặt khác phải người đưa những người đó trở về.

Sáu vị công tử trừ bỏ Bắc Đường Quân Liên, những người khác đều là người Nhai Nữ quốc, tự nhiên đối với vấn đề này đều là thật cao hứng.

Về nhà, ai không vui?

Cho nên, cho dù là lãnh mã nam Tiêu Băng lần này cũng có vẻ hết sức phối hợp, phủ công chúa to như vậy trong một đêm chỉ chờ xuất phát, hơn nữa, một đêm không ngủ cũng không thấy mọi người mệt mỏi, đầy mắt mọi người đều lóe ra nồng đậm hưng phấn.

Như thế, chỉ có một mình Thần Tịch là lạnh nhạt, Bắc Đường Quân Liên vô bi vô hi, không có vì đi Nhai Nữ quốc mà vui vẻ, cũng không vì dời đi nơi chôn rau cắt rốn mà buồn bã.

“Người đã an bài tốt cho Thủy Yên sao?” Thần Tịch trước khi đi hỏi một câu.

Bắc Đường Quân Liên gật gật đầu: “Ta đã cùng cha nói qua, để cho nàng ở bên ngoài dưỡng, gia tộc Bắc Đường nhất định sẽ chiều cố tốt nàng.”

“Vì sao không cho nàng tiến vào nhà người?”

Bắc Đường Quân Liên ngẩn ra, ngờ ngác nhìn nàng: “Công chúa không hiểu vì sao sao?”

Thần Tịch lắc đầu, lại nghe hắn có chút bất đắc dĩ nói: “Ta bây giờ vẫn là phu thị của công chúa.”

Bởi vì nàng?

Thần Tịch cười khò, căn bản chắc có lẽ cũng không phải là trên người nàng đi?

Nếu hắn kiên trì, Bắc Đường gia làm sao có thể khi ngay cả mình cũng không trách tội mà vẫn làm như thế.

“Công chúa, Thủy Yên cô nương đến đây.”

Thủy Yên chậm rãi đi lên đến, nhìn thấy Thần Tịch liền quỳ xuống: “Công chúa, có thể hay không mang theo ta? Dân nữ nguyện ý làm tỳ nữ vì công chúa, cả đời sẽ bên cạnh tùy tùng công chúa.”

Bắc Đường Quân Liên sắc mặt khẽ biến: “Thủy Yên, người có biết chính mình đang nói cái gì không?”

Thủy Yên chính là cố chấp nhìn Thần Tịch, không muốn chống lại tầm mắt Bắc Đường Quân Liên, “Thủy Yên tất nhiên là hiểu rõ cho nên mới làm ra quyết định như thế.”

Thần Tịch đánh giá cẩn thận nàng, chỉ cảm thấy hôm nay Thủy Yên thoát nhìn hơn một phần anh khí thiếu hai phần mềm mại đáng yêu ngày thường, nàng như vậy thật đúng là có chút mới mẻ, cười cười gật gật đầu: “Người đã cam tâm tình nguyện ta cũng vui vẻ có một người hát giải trí bên người.”

Thủy Yên nghe vậy mừng rỡ, “Tạ ơn công chúa, Thủy Yên ngày sau nhất định sẽ tận tâm hầu hạ công chúa.”

Hầu hạ? Thần Tịch khẽ lắc đầu, nàng không cần người đến hầu hạ, bất quá nhiều lời vô ích, giương mắt nhìn Bắc Đường Quân Liên liếc mắt một cái nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Nhìn bộ dáng của hắn chắc là lòng tự trọng của nam nhân bị tổn thương đi, hắn an bài tốt đường Thủy Yên không cần, ngược lại muốn đi theo nàng.

Ha ha, việc này xác thực thú vị, mặc kệ Thủy Yên là thật tâm vẫn là có mưu đồ gì cũng chưa quan hệ, tâm người lâu ngày sẽ nhìn rõ.

Sau khi tất cả mọi người thu thập thỏa đáng, ngày hôm sau rốt cuộc tất cả mọi người bước đi trên con đường mới chung.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi tiên phong, sáu cái phu thị đi ở phía sau cùng, Thần Tịch ở giữa ngồi trên mã xa, nhàn nhã xem xét phong cảnh ven đường, bắt đầu từ giờ khắc này có lẽ sẽ kích thích nhiều người đi.

Nữ hoàng Nhai Nữ quốc cùng Đại công chúa khi thu được tin tức sẽ có dạng phản ứng như thế nào đây?

Đối vấn đề này nàng cảm thấy rất hứng thú, không thể không nói, nàng đối với các nàng không hề có cảm giác tình thân.

Kinh thành Hạ quốc cũng cách không xa Hi thành lãnh địa của Xích Dương công chúa, chỉ cách nhau một cái Phong thành, Phong thành tuy nhỏ, cũng là

đề thù khó công, hơn nữa đóng quân ở phong thành là một danh tướng của Hạ quốc Uất Trì Thanh Nham, một nhà của Uất Trì Thanh Nham có ba đại võ tướng, sớm đã ở Hạ quốc thâm đắc nhân tâm.

Nghe đồn Hoàng đế Hạ quốc còn chuẩn bị cấp Uất Trì Thanh Nham phong hầu, bất quá thánh chỉ còn không có hạ.

“Công chúa, chúng ta đã muốn ra khỏi thành.” Thủy Yên vui mừng nhìn cánh cửa ở ngoài thành, nàng cảm thấy lần này mình quyết định là đúng, đi theo Xích Dương công chúa so với Bắc Đường Quân Liên an bài cuộc sống một mình của nàng có vẻ tốt hơn, tuy rằng hấn cấp an bài vài cái hạ nhân cho chính mình, nhưng là, nhìn xem nàng có lẽ khó bảo vệ bản thân mình, Bắc Đường Quân Liên không ở đây, người Bắc Đường gia nàng không dám dựa vào.

“Đúng vậy, tạm biệt những thứ đã qua, bắt đầu một đoạn đường mới.”

Thủy Yên nghe vậy có chút hoảng hốt, nhìn Xích Dương công chúa trước mắt nàng luôn luôn có một loại ảo giác, nữ tử này tương lai nhất định sẽ rất xuất sắc.

Thần Tịch hé cửa xe ngựa nhìn liếc mắt một cái người đi trước Hoàng Phủ Cảnh Hạo, cưỡi con ngựa cao to, dáng người của hấn phát ra không giống người thường, tay áo phiêu phiêu, làm cho người ta có một cảm giác giống như cách hấn một đoạn rất xa.

Chính là một cái bóng dáng cũng làm cho người ta sinh ra cảm thán như thế, nam nhân này thật sự làm cho nàng không thể không phòng bị, nếu hấn không phải thật tâm trung với bản tôn Xích Dương công chúa, như vậy, chính là một cái kình địch.

Hai mắt hơi hơi híp, nàng thu hồi tầm mắt nằm ở tháp bên trong xe ngựa nằm nghỉ ngơi.

Không thể không nói, Bắc Đường Quân Liên làm việc năng lực thực không sai, xe ngựa như vậy ngồi thoải mái.

Sau khi Thần Tịch lùi đầu vào xe ngựa thì Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn qua, chỉ nhìn thấy một ít tóc hồng tránh vào trong xe ngựa, những ngày kế tiếp nàng sẽ tiếp tục nghỉ ngơi hấn hay nàng sẽ tin tưởng tuyệt đối hấn như trước kia?

Trong lúc nhất thời, đều xuất hiện những cảm giác không đồng dạng, nhưng trên mặt chỉ có sắc mặt thật bình tĩnh.

Trên xe ngựa lắc lắc, cảm xúc mê man của Thần Tịch đi qua, nàng cần hào hào nghỉ ngơi.

Cũng không biết ngủ bao lâu, xe ngựa ngừng một chút làm cho làm tỉnh dậy, mở mắt ra liền cảm giác bốn phía lặng ngắt như tờ, yên lặng có chút quỷ dị.

Xoa xoa ánh mắt Thần Tịch đẩy ra cửa xe thì thấy, hé ra khuôn mặt quen thuộc mà thật xa lạ, ngạc nhiên nhìn đối phương: “Là ngươi?”

Hoa Từ Huyền hi hi cười: “Đúng vậy, Xích Dương công chúa, ta nghe nói ngươi phải đi, đến đưa ngươi đây.”

Thần Tịch cao thấp đánh giá hấn một phen, tay không mà đưa đến cái gì? Nhìn bộ dáng hấn như là muốn đi lưu lạc, “Thật không, cảm ơn hảo ý của ngươi, như vậy là được rồi.”

Hoa Từ Huyền mặt suy sụp có chút ai oán nhìn nàng: “Công chúa, ngươi cũng thật vô tình đi? Ta toàn tâm toàn ý nghĩ tới ngươi, thậm chí ngàn dặm đuổi theo đưa tiễn, ngươi cứ như vậy đối với ta?”

Ngàn dặm đuổi theo?

Thần Tịch gãi gãi đầu về mặt nghi hoặc: “Nơi này cách Xích thành xa nhau ngàn dặm sao?”

Ngạch.

Hoa Từ Huyền lúc này là thật xấu hổ, Thủy Yên ở một bên ha ha cười rộ lên: “Công chúa, vị công tử này là so sánh tâm tình của hấn, phong thành còn chưa tới, chúng ta mới đi nửa ngày, tự nhiên không có tới ngàn dặm.”

“Nga, ta đã nói, thiên lý mà cũng phải chạy bốn ba một ngày mới có thể được ngàn dặm, chúng ta làm sao có thể đi được xa như vậy. Được rồi, tâm ý ta nhận được, đa tạ.”

Hoa Từ Huyền trừng mắt nhìn nàng, về mặt màu đen, nữ nhân này căn bản chính là vô tâm.

Thần Tịch nhìn về mặt hấn khó coi có chút khó hiểu, nhìn người đuổi đi có chút nguơng ngừng hỏi: “Kia, ngươi còn có việc sao?”

Hoa Từ Huyền nghiêng răng nghiêng lợi: “Không.”

“Nga, vậy ngươi có phải nên trở về hay không, chúng ta cũng cần phải đi.”

Nhìn trực tiếp người vừa đuổi đến Hoa Từ Huyền sắc mặt trùng trùng giận, Thần Tịch rất là vô tội giải thích nói: “Nếu vẫn kéo dài, ta lo lắng đêm nay ta muốn ăn ngủ đầu đường, nay nhưng là ngày mùa hè, muỗi rất nhiều, ta ghét nhất chính là muỗi này.”

“Hảo, tốt lắm, mời công chúa đi, Hoa mỗ chúc công chúa thuận buồm xuôi gió.”

“Ân, cảm ơn.” Thần Tịch tươi cười sáng lạn hướng về phía hấn khoát tay, “Tái kiến.”

Hoa Từ Huyền nguyên bản đang cố tươi cười trong ánh mắt chột lóc, nhất thời người giận, thôi, thôi, hấn là chính mình đưa lên để bị khinh bỉ, có thể trách người khác sao.

Nhảy nhẹ thân mình, hấn bay khỏi xe ngựa, đứng ở ven đường bình tĩnh nhìn Thần Tịch.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo vốn là muốn lại đây ngăn cản, bất quá Thần Tịch lộ diện quá nhanh, ngăn trở bọn họ hành động.

Nhìn tới Hoa Từ Huyền tự mình rời khỏi lớn giọng hô lên: “Khởi hành.”

Thần Tịch ngồi trở lại trong xe ngựa thì vén rèm lên nhìn qua ven đường nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, cười đối hấn vẫy tay.

Này cười, mang theo vài phần ôn nhu, làm cho Hoa Từ Huyền hoàn toàn ngây ngốc, thầm nghĩ trong lòng: Này Xích Dương công chúa thì ra là là người ngọt như thế a.

Như thế nào trước kia nghe người ta nói nàng mãnh liệt, bá đạo? Mọi người đồn đãi sai lầm a. Về sau hấn nên cẩn thận một ít mới được, trong lòng nghĩ sắc mặt cũng là vụn vặt sáng sủa.

Không biết vì sao, sau một ngày gặp mặt hấn chính là đối với nữ nhân này thật là dễ ý.

“Công tử?” Gã sai vật Hoa Thanh nhìn chủ tử nhà mình Hoa Từ Huyền bộ dáng kìa, tò mò không biết nói gì, bất quá, bọn họ còn có việc phải làm a, “Công tử, chúng ta phải nhanh chạy hồi trang, lão phu nhân đã muốn thúc dục hai lần rồi.”

Hoa Từ Huyền cũng là bĩu môi: “Lão phu nhân có chuyện gì ta còn không biết, mặc kệ các nàng, đi, chúng ta đến Nhai Nữ quốc đi dạo đi.”

Hả?

Hoa Thanh thiếu chút nữa muốn bị té ngã, trừng lớn ánh mắt nhìn Hoa Từ Huyền: “Công tử, người như thế nào đột nhiên muốn đi Nhai Nữ quốc a? Liên vì.....”

Hoa Từ Huyền liếc hấn một cái, âm trầm trầm nói: “Người không muốn đi có thể tự mình trở về.”

“Không, không, nhỏ (tiểu nhân) thề sống chết đi theo công tử.” Nói giỡn á, để hấn một mình trở về đối mặt với tức giận của lão phu nhân, hấn cũng không phải ngốc tử, sao có thể đi về để chịu tội a.

.....

Hoàng Phủ Cảnh Hạo mang theo đoàn xe đi chưa xa liền phát hiện có người đi theo phía sau, nhìn lại thì thấy là Hoa Từ Huyền cưỡi ngựa đi theo phía sau bọn họ. Sắc mặt cứng đờ, hấn đối với hộ vệ bên người phân phó vài câu, sau khi hộ vệ tuân lệnh liền ly khai.

Thần Tịch ở trong xe ngựa cũng không chú ý tới chuyện tình của Hoa Từ Huyền, nàng cho Thủy Yên đánh đàn nghe âm nhạc.

Kiếp trước yêu thích của nàng chính là nghe nhạc, đàn cổ tao nhã chính là nàng yêu thích nhất.

Thủy Yên cảm nghệ thực không sai, làm cho Thần Tịch nghe rất là thoải mái, té bảo toàn thân đều cảm giác được thư sướng.....

Tiếng cầm vào trong tâm dự người, tâm của Thủy Yên sẽ như tiếng đàn tao nhã, ôn nhu sao?

Trong đầu hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ như hồ ly Bắc Đường Quân Liên lòng của nàng hơi hơi động, nâng mắt nhìn thoáng qua Thủy Yên: “Người tới, đi đem Tam công tử kêu lên đây.”

Thủy Yên nghe vậy nhẹ giọng xin chỉ thị nói: “Công chúa, nô tỳ đi đến phía sau cùng các tỷ tỷ khác trò chuyện.”

Lần này tự nguyện đi theo Cung Thần Tịch đến Hi thành có bốn nha hoàng, các nàng ngồi trên xe ngựa khác ở phía sau.

Thần Tịch nhìn nàng cười nhẹ: “Người không ngại?”

Thủy Yên kinh ngạc nhìn nàng một cái, lập tức cúi đầu ôn nhu nói: “Công chúa chiếu cố nô tỳ, nô tỳ nói về sau chính là nha hoàn hầu hạ công chúa, Tam công tử là phu thị công chúa, công chúa lần trước có thể bỏ qua cho nô tỳ, nô tỳ đã muốn thực cảm ơn.”

“Ân, như thế, người đến xe ngựa phía sau ngồi đi.”

Bắc Đường Quân Liên nghe lệnh đi lên, Thủy Yên xuống xe hấn lên, hai người ánh mắt đều không có thay đổi một chút nào, tựa hồ bình thường thật sự không có vấn đề gì.

Thần Tịch nhìn khe khẽ thờ dài: Người cùng người trong lúc sống thật đúng là không được như chính mình mong muốn

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Trêu Đùa Tiêu Băng

Sau khi Bắc Đường Quân Liên lên xe ngựa đoàn người không nhanh không chậm tiếp tục đi về phía trước, Bắc Đường Quân Liên nhìn nàng có chút bất đắc dĩ, “Công chúa, có chuyện muốn chỉ thị sao?”

“Không có.”

Nàng miễn cưỡng nửa dựa nửa ngồi, kiểu tóc mà nha hoàn làm thật tốt hồi sáng không biết từ lúc nào bị nàng làm hư, một đầu tóc hồng liền tán loạn trên vai của nàng như vậy, thoát nhìn có chút mê hoặc người lại có vài phần cuồng vọng.

Bắc Đường Quân Liên bị bị chính ý niệm trong đầu của mình làm cho hoảng sợ, một cái nữ tử như thế nào có thể làm cho hắn có cảm giác thấy sự cuồng vọng?

Bên tai lại truyền đến thanh âm thân nhiên của Thần Tịch: “Ta muốn thời điểm đi qua Phong thành có thể nhìn tới Uất Trì Thanh Nham.”

Cái gì?

Bắc Đường Quân Liên kinh ngạc nhìn về phía nàng, nửa ngày mới nói: “Công chúa, người quên, người một năm trước đắc tội hắn.”

Ha?

Thần Tịch mặc danh kỳ diệu nhìn về phía hắn, ngốc hỏi: “Ta như thế nào đắc tội hắn?”

Ai, nàng quả nhiên quên đi rất nhiều chuyện, Bắc Đường Quân Liên không biết hắn nên may mắn hay là nên bị ai, sửa sang lại tâm trí cho rõ ràng một chút hắn mới mở miệng giải thích: “Thời điểm một năm trước người đến Phong thành du ngoạn gặp được muội muội ruột thịt của Uất Trì tướng quân là Uất Trì Thanh Hà, đoàn người của chúng ta đều là dịch dung ra bên ngoài du ngoạn, ngoại nhân tự nhiên không nhận biết được diện mạo chân thật của công chúa.”

Không khéo là Uất Trì tiểu thư lúc ấy lại coi trọng Tứ đệ, liền muốn tiến tới gần, tính tình hắn lạnh như băng có lẽ công chúa cũng biết, hắn tất nhiên là không để ý đến Uất Trì tiểu thư, nhưng Uất Trì tiểu thư là hòn ngọc quý trên tay Uất Trì gia, đã được nuông chiều từ bé, tính tình ngay lúc đó có thể cùng công chúa liều mạng, cứng rắn nói muốn Tứ đệ bồi nàng một tháng. Kết quả có thể tưởng tượng được, công chúa giận dữ liền phân phó thị vệ đánh thương Uất Trì tiểu thư, thù cứ như vậy mà kết thành.”

“Ồi chào? Nam nhân lãnh khốc như Tiêu Băng cũng có người nhất kiến chung tình a? Thật sự là ánh mắt độc đáo nha.” Thần Tịch cảm thán một tiếng, tỏ vẻ đối hoa đào của Tiêu Băng rất hứng thú.

Thần Tịch trầm mặc, cười nói: “Người tới, đem Tứ công tử mời tới đây.”

Bắc Đường Quân Liên nghi hoặc nhìn về phía nàng: “Công chúa, người muốn làm cái gì?”

“Không có gì a, chính là muốn gặp Uất Trì tướng quân, nhìn xem phong thái của Uất Trì tướng quân, ta nghe được, phụ thân cùng tổ phụ của Uất Trì Thanh Nham đều là đại tướng quân. Một môn có ba đại tướng quân nhưng là rất thú vị a.”

Ngạch.

Thú vị, một gia đình tướng quân được ưu ái như vậy nhưng từ miệng nàng chính lại biến thành thú vị.

Bắc Đường Quân Liên tỏ vẻ không biết nói gì, cũng thật đồng tình Uất Trì Thanh Nham, cho dù muốn trút giận, nhưng là nếu nói thân phận, hắn tin tưởng một nhà Uất Trì là không dám làm cái gì, ít nhất đối với bên ngoài là không dám đối với công chúa bất kính.

Tiêu Băng vừa lên xe ngựa, Thần Tịch lập tức cảm giác xe ngựa mát mẻ rất nhiều, trong lòng vui vẻ: Đây nam nhân lãnh khốc nguyên lai còn có thể làm điều hòa dung thật tốt a?

Hi hi, quyết định, mùa hè này liền kêu hắn bồi bên cạnh mình một chút đi. Tâm tư tà ác này của Thần Tịch tất nhiên Tiêu Băng đoán không được, bằng không hắn chỉ sợ muốn bão nổi.

“Công chúa tìm ta có chuyện gì?” Tiêu Băng nhìn Bắc Đường Quân Liên liếc mắt một cái có chút khinh thường, bên trong sáu cái phu thị, năm người bọn

họ đều là con dân Nhai Nữ quốc, chỉ có Bắc Đường Quân Liên là người Hạ quốc.

Cho nên khó trách có một chút chia cách, những người khác đối xử tốt, trên mặt mọi người đều hòa hòa khí khí, bắt quá Tiêu Băng trước nay thùy chung là không thích Bắc Đường Quân Liên.

Thần Tịch xem Bắc Đường Quân Liên liếc mắt một cái cười nói: “Ta vừa mới cùng Quân Liên nói muốn đi phủ Uất Trì tướng quân, bắt quá Quân Liên nói người từng cùng Uất Trì tiểu thư có sự tình.....”

Tiêu Băng trừng mắt nhìn Bắc Đường Quân Liên liếc mắt một cái, nữ nhân này nếu như đã quên, hấn sao lại lăm miệng mà nói ra? “Công chúa, người lắm, người cùng Uất Trì Thanh Hà từng có việc là người không phải ta, ta lúc ấy không có ra tay, là người hạ lệnh đã thương nàng.”

Dựa vào.

Nam nhân này tâm tư thật đen tối.

Thần Tịch bất mãn nhìn về phía hấn: “Ta mặc kệ, dù sao ta muốn đi một chuyến phủ Uất Trì tướng quân, người lo chuyện này đi, nếu bị người cự tuyệt ngoài cửa ta liền đưa người cho Uất Trì tiểu thư.”

“Người --” Tiêu Băng ánh mắt mãnh liệt đảo qua toàn thân Thần Tịch, nắm tay nắm chặt, nổi giận đùng đùng vẫn là nhìn xuống, trầm giọng nói: “Công chúa ở Nhai Nữ quốc địa vị hết sức quan trọng, công chúa cao quý như thế, một cái đại tướng quân của Hạ quốc sao có thể không tiếp đãi công chúa.”

Kia cũng đúng a.

Thần Tịch không thèm để ý nhìn hấn một cái, mi dài thanh tú, mắt nội liễm như đầm nước, mũi thẳng, môi mím thành một đường, gương như dù trước mắt thiên địa có thay đổi như thế nào cũng không thể biến đổi được tâm trạng của nàng. Biểu hiện nhìn không ra hờn giận, nàng chính là muốn phá đi biểu hiện lạnh lùng của hấn, mặc kệ là hi nộ ái ô đều hảo, chỉ cần hấn có biểu tình nàng liền thấy thư sướng.

“Tiêu Băng, người thích cái kia Uất Trì tiểu thư sao?”

Ngạch.

Bắc Đường Quân Liên ánh mắt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, việc này hấn không nghĩ sẽ dính dáng, Xích Dương công chúa yêu thích muốn ngoạn cùng Tiêu Băng, hấn cũng không trở thành chuyện gì hay người gì thú vị trong mắt Xích Dương công chúa.

Tiêu Băng lãnh nghiêm mặt cứng rắn nhìn nàng: “Không thích.”

“Chán ghét sao?”

“Không cảm giác.”

“Kia nếu ta thực đem người đưa cho nàng người vui không?” Thần Tịch ánh mắt vô tội nhìn mỡ nam, cười tủm tỉm giống như là hồ ly giao hoạt.

Tiêu Băng biết rõ nàng chính là cố ý chọc giận hấn, nhưng là hấn nghe xong lời nói đó chính là không thoải mái: “Công chúa thật muốn phát thiện tâm thì đem ta hu đi.”

“Đi a, ta cũng biết người rồi đi là tốt nhất, mặt cả ngày lạnh như băng cứ như người ta nợ người mười vạn tám vạn bạc đấy chứ.”

Ánh mắt thâm thúy của Tiêu Băng nhìn chăm chăm nàng, tựa hồ muốn nhìn thấu nội tâm của nàng, sau một lần rơi xuống nước nàng liền thay đổi, hấn không phủ nhận cái thời điểm kia hấn từng có một chút ý niệm trong đầu muốn làm cho nàng chết đi, nhưng là, cuối cùng nghĩ đến gia tộc ở Nhai Nữ quốc..... Hấn vẫn là buông tha cho.

Chỉ là hấn thật không ngờ một lần như thế đổi lại là một Xích Dương công chúa hoàn toàn xa lạ, ngay cả công phu của nàng cũng thâm tàn bất lộ. Điều này làm cho hấn thực bất an, hấn thậm chí hoài nghi hành động lần đó có hay không bị nàng nhìn ra được.

Tiêu Băng lại không biết lần đó hấn thật làm cho Xích Dương công chúa thất vọng, tình lại Cung Thần Tịch đã sớm không phải Xích Dương công chúa trước kia, có thể nói Thần Tịch xuyên qua có hơn phân nửa công lao của hấn.

Đương nhiên, chuyện này hấn không biết, Thần Tịch cũng không biết, thẳng đến thật lâu về sau.

Bắc Đường Quân Liên cảm giác trong xe không khí là càng ngày càng lạnh, ngày mùa hè rõ ràng là nắng hè chói chang hấn lại cảm giác được cảm giác mát, ai. Nay chuyện gì a.

Thần Tịch nhìn Tiêu Băng ngày càng phát ra khuôn mặt lãnh khốc liền nhìn không được thờ dài: “Ai, người người này cũng thật là, vì sao như vậy cũng không tức giận a?”

Ngạch.

Tiêu Băng tức giận đến nghiến răng, nhú mày nhìn nàng: “Công chúa đây là hy vọng ta tức giận?”

Thần Tịch về mặt chân thành gật gật đầu: “Đúng vậy, ta chính là muốn nhìn đến biểu tình ngoài lạnh lạnh của ngươi, vô thanh vô tức cảm giác giống như xác không hồn --”

Rầm một tiếng, xe ngựa mà Xích Dương công chúa ngồi bị phân ra làm hai, xe ngựa đỉnh không có, xe ngựa có thể nhìn bên bầu trời đi.

Thần Tịch mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, thành chữ o, Bắc Đường Quân Liên hết sức bất đắc dĩ, gãi gãi đầu nhìn xem sự tình trước mắt có chút không biết nói gì, cái này tốt lắm, công chúa thành công chọc giận Tiêu Băng, kế tiếp như thế nào xong việc?

Gia Cát Tĩnh Trạch từ phía sau chạy nhanh đến, môi hơi mím lại biểu hiện sự khó hiểu của hắn, nhìn về phía Tiêu Băng cũng có vẻ giận: “Từ đệ, ngươi làm sao?”

Tiêu Băng thu hồi kiếm, còn chậm chậm lau lau một chút, mới trả lời: “Vô sự, ta cấp công chúa biểu thị một chút kiếm pháp mới học được.”

Xi --

Thần Tịch nở nụ cười, mặt lộ vẻ kiều mỹ, hết sức thú vị nhìn Tiêu Băng khen: “Đúng vậy, là ta hy vọng hắn làm như vậy, ân, bất quá hóa công còn khiếm khuyết một ít, ta ý vốn là muốn làm cho hắn..... Khụ khụ, không ngại, Tĩnh Trạch không cần để ý, đi lên cùng nhau ngồi đi, này vạn dặm không mây, u ám liên miên ngày, đúng là thích hợp lộ thiên dã du.”

Gia Cát Tĩnh Trạch bình tĩnh sắc mặt lộ ra ý tứ muốn rách, kêu hắn đi theo bọn họ thường thức cái này, xe ngựa rõ ràng chính là bị hủy đi?

Xe ngựa vừa vận lộ ra nửa đầu, thoát nhìn căn bản cùng xe chở tù nhân không sai biệt lắm.

Hắn luôn luôn tự xưng là công tử khí chất cao quý như thế nào vui?

Quyết đoán lắc đầu hắn ôn hòa lùi xuống hai bước: “Hảo ý của công chúa Tĩnh Trạch xin nhận, nếu công chúa thích thì mình ngồi là được rồi, Tĩnh Trạch cười ngựa là được.”

Bắc Đường Quân Liên sờ sờ cái mũi tỏ vẻ vô tội, hắn nhìn trong mắt Gia Cát Tĩnh Trạch thấy được trêu ghẹo, khụ khụ, rất nhanh hắn cũng hiểu được xe ngựa này giống cái gì.

Bất quá hắn có thể mở miệng nói muốn xuống xe đi cười ngựa sao?

Hiển nhiên không có khả năng, Xích Dương công chúa còn đang cười đến vui vẻ, Tiêu Băng sắc mặt cũng là càng thêm đen, chỉ sợ hắn cũng hiểu được ánh mắt ý tứ hàm xúc của Đại công tử.

Thần Tịch cảm lấy cảm lấy cái ngồi khi này còn đặt trên tháp đặt trên tấm ván gỗ còn sót lại, trực tiếp đắc ý tựa vào mặt trên, thở dài: “Ngắm phong cảnh như vậy thật thích ý a, không khéo có thể làm thành thơ, Tiêu Băng, ngươi nắm giữ mực tốt lắm. Được rồi, xem ở phận thượng ngươi săn sóc như thế, ta sẽ không đem ngươi tặng người khác, ngươi tiếp tục ngồi đi.”

Ngạch.

Tiêu Băng vốn định chọc giận nàng lại biến thành là săn sóc nhân gia, trong lòng rất là buồn bực.

“Ai, xuong sống thất lưng của ta có chút đau, hai ngươi các ngươi nhanh cấp ta massage.” Thần Tịch hé ra khuôn mặt vô tội nhìn về phía hai cái đại nam nhân.

Bắc Đường Quân Liên luôn luôn cười tủm tỉm mặt cũng có chút muốn cứng lại, này rõ như ban ngày, trước mặt công chúng..... Cũng quá là can rở đi.

Tiêu Băng trực tiếp quay đầu nhảy xuống xe ngựa, Thần Tịch nhìn hắn nhấc chân lên ngựa vui cười nói: “Băng Băng, đừng chạy nhanh như vậy, chúng ta là vợ chồng, ngươi thẹn thùng cái gì nha?”

Phanh --

Tiêu Băng nguyên bản muốn cưỡi ngựa nhanh rồi đi thế mà bị té, còn tạo một cái tạp âm, mọi người thấy đều muốn cười nhưng không dám cười, đều dòi tầm mắt nhìn về phía khác.

Đáng thương Tứ công tử, cư nhiên ở rõ như ban ngày lại bị Xích Dương công chúa đùa giỡn.

Bất quá, này Băng Băng xưng hô cảm giác rất lạ, lại làm cho người ta thấy thập phần ái muội, nhóm hộ vệ ngươi nhìn ta liếc mắt một cái, ta xem ngươi liếc mắt một cái, cũng không hèn mà cùng lộ ra biểu tình: Công chúa thân thiết cùng Tứ công tử như thế hơn phân nửa là muốn tối nay cho Tứ công tử thị tẩm đi.

Tiêu Băng lại lần nữa xoay người lên ngựa, phóng ngựa bay nhanh mà đi.

Thần Tịch hướng về phía của hắn bóng dáng hô to nói: “Băng Băng, cẩn thận một ít a, đừng té bị thương nha.”

Phốc --

Mọi người muốn té thật hoa lệ, phát hiện Tứ công tử luôn luôn oai vệ ở phủ công chúa thân mình trên ngựa có chút run run.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Khác Thường

Thân hình thon dài của Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng có chút muốn lung lay trong gió, nàng tự nhiên dám đứng trước mặt mọi người nói ra những lời như vậy, thật làm cho người khác thấy có chút ngoài ý muốn.

Sau khi Tiểu Băng rời khỏi thì tất nhiên Thần Tịch sẽ không để cho mình phải ngồi trên chiếc xe ngựa để hưởng nắng được, nàng liền cho người thay đổi cho mình một chiếc xe ngựa khác.

Bắc Đường Quân Liên than nhẹ một tiếng: “Công chúa, người tội gì chọc giận hần?”

Thần Tịch nhẹ lắc tay hết sức vô tội: “Ta có sao? Người không có nghe được là hồi nãy khi Tĩnh Trạch hỏi ta còn thay hần nói tốt sao?”

Được, hần không nghĩ tranh luận. Bắc Đường Quân Liên tự mình động thủ rót một ly trà giúp chính mình giải khát, không nghĩ tới hần vừa mới rót ra thì đã có một cái bàn tay cầm đi.

Giương mắt liền thấy một nữ tử vừa uống xong ly trà đang âm thầm thật là mê mẩn, cuối cùng còn cố ý liếm liếm môi đỏ mọng: “Hô, cũng là người hiểu chăm sóc người khác nhất, Quân Liên, người chính là như vậy lấy được tâm của Thủy Yên sao?”

Bắc Đường Quân Liên trắng mắt liếc nàng một cái, Thủy Yên bắt quá là một cái phong trần nữ tử, hần cần phải dung tư thái hạ thấp mình này để lấy lòng sao?

Không đúng, hần vừa mới đổ nước cũng không phải là vì săn sóc nàng, là nàng không có hỏi mà tự lấy nha.

“Quân Liên, người nói Thủy Yên vì sao muốn đi theo ta làm nha hoàn đây?”

Nhắc tới việc này Bắc Đường Quân Liên có chút phiền chán, tức giận nói: “Ta làm sao mà biết, có lẽ nàng thích đi theo người.”

Thần Tịch cười cười: “Làm sao có thể, ta đoán a, nàng là muốn lấy lùi để tiến, ân, đi theo ta về sau mới có cơ hội thấy người a.”

“Này --” Bắc Đường Quân Liên không phải ngốc tử, cũng không phải là một tiểu tử ngốc không rành thế sự, tự nhiên cũng biết sự tranh đấu của một số nữ nhân, từ nhỏ ở hậu viện Bắc Đường gia hần nhìn không ít.

Lại nghe Thần Tịch nói: “Có lẽ nàng chính là thuần túy muốn nhìn thấy người của người, không có tâm tư khác, chỉ cần nhìn thấy người nàng liền thỏa mãn.”

Bắc Đường Quân Liên nhìn nàng trong mắt tràn ngập nghi hoặc, hần cũng không cho rằng Xích Dương công chúa sẽ đơn thuần như thế tin tưởng Thủy Yên, nói lời này cũng là vì dò hỏi hần đi? “Công chúa yên tâm, ở thời cơ không đạt được mục đích kia, Quân Liên mặc kệ đối ai cũng không làm tổn hại danh dự công chúa, đây là ta đối với Hoàng Thượng của chúng ta cam đoan.”

“Ân, ta tin tưởng người, hạ -- Hạ quốc quốc chủ của các người rất tốt, ta tin tưởng hần cũng tin tưởng người.” Thần Tịch biết sự tình nặng nhẹ, không đến cuối cùng nàng cũng sẽ không đem chuyện quan hệ chính mình cùng Hạ Thượng Vũ nói ra ngoài, nếu như bị người khác biết, liền sẽ giống như lời nói của Hạ Thượng Vũ, sẽ khiến cho rất nhiều người ở Nhai Nữ quốc càng thêm đỏ mặt.

Bắc Đường Quân Liên nhìn nàng một cái bỗng nhiên phóng thấp giọng âm khuyến nhủ: “Công chúa, Hoàng Thượng đối với người mặc dù tốt, nhưng là có chút chuyện ta không thể không nhắc nhở người một chút.”

“Nga, có cái gì cứ nói thẳng.”

“Người là Xích Dương công chúa Nhai Nữ quốc, nếu là công chúa bình thường cùng lắm thì gả cho Hoàng Thượng cũng không có gì, có thể làm hai quốc gia giao hảo, nhưng là, người bất đồng. Người danh nghĩa có mười vạn tinh binh Nhai Nữ quốc, không người không đỏ mắt, Nữ hoàng sẽ không cho người gả cho người quốc gia khác. Liền giống như ta cũng chỉ có thể là trở thành một phu thị công chúa, mà không có khả năng thủ công chúa người tiến vào cửa Bắc Đường gia.”

Ân, này có đạo lý a, sau đó đâu? Thần Tịch thật chờ mong nhìn hần, tỏ vẻ nguyên ý lắng nghe câu dưới.

Bắc Đường Quân Liên có chút ngốc, chẳng lẽ nói như vậy nàng còn không biết? Trong lòng thở dài: “Công chúa, ý tứ của ta là Nữ hoàng không có khả năng cho người cùng Hoàng Thượng Hạ quốc chúng ta ở cùng nhau.”

A.

Thần Tịch che miệng cười nhẹ, “Ngươi -- ngươi là lo lắng ta thích thượng Hạ Thượng Vũ? Ha ha ha..... Thú vị, thú vị.....”

“Công chúa, ta nói là thật lòng.”

Thần Tịch cười đủ mới đứng đắn ngồi xong nhìn hần nói giọng nghiêm trang: “Bắc Đường công tử, thiếu gia Bắc Đường gia, ngươi cứ việc yên tâm, bản công chúa đối Hạ Thượng Vũ là một chút tình yêu nam nữ đều không có. Ta cùng hần thực thuần khiết, như ngươi biết, chúng ta là quan hệ hợp tác.”

“Khả --”

“Được rồi, việc này để lại sau đi, ta cùng hần thực không có gì, cũng không khả năng có cái gì.”

Bắc Đường Quân Liên xem nàng như thế trong lòng lại rối rắm, chẳng lẽ chính là Hoàng Thượng coi trọng nàng, nàng đối Hoàng Thượng là không có một chút tâm tư? Thôi, thôi, nếu nàng như thế tự tin, hần cần gì phải tổn tâm tư.

.....

Dọc theo đường đi Thần Tịch cùng một số công tử thay nhau nói chuyện phớt, mở miệng vui đùa, lại nghe mỹ nữ Thủy Yên cảm nhận một chút, cứ thế mà trôi qua, vào lúc ban đêm, các nàng đặt chân tới một cái khách điểm ở trên đường đi, sáng sớm hôm sau tiếp tục đi tiếp, bốn ba hai ngày cuối cùng cũng đến Phong thành.

Tiến vào Phong thành Thần Tịch luôn có cảm giác có một hơi thở hết sức qui dị vẫn luôn nhìn chăm chăm nàng, trực giác của nàng luôn luôn thực chuẩn.

“Công chúa, làm sao vậy?” Thủy Yên thấy nàng đột nhiên mặt có chút trầm xuống liền lên tiếng hỏi.

Thần Tịch đi xuống xe ngựa nói muốn đi bộ tới phủ Uất Trì tướng quân, Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Bắc Đường Quân Liên bị phân phó đi trước, dẫn người tiến đến thông tri Uất Trì tướng quân.

Thần Tịch đi ở trên đường cái, đi theo phía sau là bốn người Gia Cát Tĩnh Trạch, Cơ Tĩnh Viễn cùng Lâm Tuấn Thần, Hứa Phi Sương, Tiêu Băng sau khi đi đường bị Thần Tịch làm cho sinh khí thì một ngày một đêm này không có lộ diện.

Gia Cát Tĩnh Trạch đi theo Thần Tịch bên người khó hiểu hỏi: “Công chúa, vì sao phải đi bộ? chúng ta mới tiến với cửa thành Phong thành không bao lâu, đi đường chỉ sợ còn cần tới nửa canh giờ mới có thể đến phủ Uất Trì tướng quân.”

“Không có gì, bất quá là cảm thấy thú vị thôi.”

Ngạch, này đi bộ có cái gì --

Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt đột nhiên trầm xuống, bất động thanh sắc nhìn phía sau ba người liếc mắt một cái: Có địch nhân.

Cơ Tĩnh Viễn cùng Lâm Tuấn Thần hai người võ công cũng tốt lắm, thu được Gia Cát Tĩnh Trạch ánh mắt lập tức cũng phát hiện có người nhìn chăm chăm bọn họ, không biết là nhắm về phía Xích Dương công chúa hay chỉ là bọn đạo tặc bình thường.

Bốn người một phải một trái một trước một sau che chở Thần Tịch đang đi ở giữa, Thần Tịch xem bộ dáng bọn họ cũng biết bọn họ phát hiện không ổn, khóe miệng hơi hơi gợn lên, xem ra, bốn người này vẫn là có thể tin tưởng một chút, ít nhất bọn họ sẽ không muốn tánh mạng của nàng.

Tiêu Băng thì không giống như thế, lần nàng xuyên đến kia, rõ ràng hần chính là muốn ở trong nước ép cho nàng chết, nếu không phải hần làm cho bản tôn ngạt chết, cũng không tới phiên nàng đến nơi này.

“Công chúa, chúng ta mau chóng đi phủ tướng quân cùng Hoàng Phủ công tử hội hợp đi.” Lâm Tuấn Thần mở miệng đề nghị nói.

Hứa Phi Sương cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, bọn họ vài cái võ công là không kém, nhưng là chỉ sợ có cái gì vạn nhất, bọn họ bồi không được a.

Thùng thùng thùng --

Ngã tư đường phía trước phát ra một trận thanh âm tiếng trống đang được vẫy quay bởi nhiều người, Thần Tịch nhìn thoáng qua ánh mắt sáng ngời: “Đoàn xiếc thú.”

“Công chúa --”

“Đi, đi xem, ta trước kia đều không có gặp qua đâu.” Thần Tịch cao hứng chạy về phía trước, Gia Cát Tĩnh Trạch bốn người gắt gao đi theo nàng.

Lâm Tuấn Thần thân thủ giữ chặt tay nàng thấp giọng khuyên nhủ: “Công chúa, đoàn xiếc này nếu người muốn xem diễn thì có thể gọi vào trong phủ để

xem, bây giờ ở Phong thành chúng ta không quen thuộc vẫn là đừng đi tới đó.”

“Không được, xem trên đường mới có hương vị a, cùng dân chúng cùng nhau xem.”

Thần Tịch nói xong ngược lại lôi kéo Lâm Tuấn Thần chạy càng nhanh hơn, Gia Cát Tĩnh Trạch bắt đầu đi cùng Cơ Tĩnh Viễn nhìn nhau liếc mắt một cái, theo sau theo sau.

Thời điểm Hứa Phi Sương tới gần đoàn tập diễn liền nhủ mảy, không biết vì sao hắn cảm giác có một hơi thở kì quái, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng nói không nên lời là vị gì, chính là cảm giác không thoải mái.

Chính là nhìn Xích Dương công chúa lôi kéo Lâm Tuấn Thần xem diễn rất là thích ý, tuyệt không nguyên ý rời đi.

Ba người bọn họ không dấu vết đem nàng hộ ở trung tâm lại vẫn là cảm giác được một loại bất an, chính là loại bất an nói không nên lời.

Thần Tịch nhìn người đứng trên sào trúc chống ngược, một người còn lại ở phía dưới khởi động sào trúc, nhìn xem hết sức đầu nhập, người đoàn diễn này nếu không có võ công thì chính là đã luyện tập thật lâu.

Rất buồn hân, muốn nàng đứng trên một cây sào trúc nàng thật làm không được, cao như vậy a.

Lâm Tuấn Thần trong lòng bàn tay truyền đến từng đợt nhiệt lưu, làm cho hắn nhìn không được đồ mờ mờ, hắn vẫn là lần đầu tiên cùng một cái nữ tử thân mật như thế xuất hiện ở trước công chúng, trong lòng bàn tay mềm mại không tương đồng những chỉ tay nhỏ bé, cảm giác khác thường liền như vậy xuyên thấu qua trong lòng bàn tay truyền lại đến trái tim.

Lúc này, hắn đã muốn xem nhẹ cái hơi thở quỷ dị kia, cũng xem nhẹ đoàn tập diễn trước mắt, chỉ cảm giác bàn tay kia truyền vào độ ấm tới tận tâm.

Thời điểm đang nhìn xem thật phấn khích, không biết ai hô một câu “Giết người!”

Vây xem dân chúng liền ầm ầm kinh sợ thối lui, tay Thần Tịch lôi kéo Lâm Tuấn Thần còn không có buông ra, thời điểm hoàn hồn liền còn lại có năm người bọn họ đứng tại đó không hề có động tĩnh nào.

Thần Tịch nhìn chung quanh liếc mắt một cái, không có thấy cảnh tượng giết người a, đây là có chuyện gì?

Đột nhiên, xuy xuy vài tiếng một cái vòng lửa nổi lên, cũng là đem năm người Thần Tịch vây quanh ở vòng lửa.

Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt trầm xuống, quả nhiên đến đây.

“Tuấn Thần, chiếu cố thật tốt công chúa.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Yêu Nghiệt

Mọi người đầu tiên là bị tiếng hô giết người làm cho kinh hách sau đó lại bị lửa này càng làm hoảng sợ hơn, bởi vậy, đám người chung quanh càng thêm hỗn loạn chạy tứ phía, trốn được chỗ an toàn cũng có không ít người trong lòng tò mò muốn nhìn tìm hiểu một chút đầu mối tại sao lại như thế này.

Lại bỗng nhiên nghe từ không trung truyền đến một thanh âm nghiêm túc: “Người yêu nghiệt này, dám đi ra loạn thế, còn không mau mau đền tội --”

“Di, người nào, nói cái gì yêu nghiệt đây?”

Cách đó không xa đám người khe khẽ nói nhỏ, hai ba người tụm lại thành một chỗ nhìn người đang bị vây khốn trong vòng lửa.

Thần Tịch lạnh lùng nghe, quả nhiên, không bao lâu lại nghe thanh âm ở giữa không trung vang lên: “Yêu nghiệt, người dám làm loạn --”

Oành một tiếng, một đạo bóng người theo tửu lâu đối diện với nhóm Thần Tịch từ nóc nhà lăn xuống, thẳng tắp rồi ngã xuống, văng lên một búng máu cũng là không chết.

Gia Cát Tĩnh Trạch tức giận nhìn người bị thương liếc mắt một cái, đối với Thần Tịch nhẹ giọng nói: “Phòng chừng hắn đang âm thầm giờ trò quỷ, muốn phá hư thanh danh công chúa.”

Thần Tịch nhìn người trên kia thoát nhìn năm sáu mươi tuổi nét mặt già nua có chút cảm thán, già mà không kính a. Cự nhiên muốn dùng quỹ thần để hắt nước bắn lên người nàng. Hừ, cũng không nhìn xem nàng là ai.

Cười tủm tỉm tiêu sái tiến đến nhìn hần ôn nhu hỏi nói: “Vị lão nhân gia này, ngươi làm sao?”

Lão già kinh hãi nhìn bóng người trước mắt, “Ngươi --”

“Nhĩ hảo a, ta gọi là Cung Thần Tịch, là Nhai Nữ quốc Xích Dương công chúa, hôm nay vừa vận đi ngang qua Phong thành, không biết lão nhân gia đây là có chuyện gì? Tự dung theo nóc nhà lẩn xuống không phải là vì còn sống không được lâu nữa, cảm thấy xương cốt khó chịu?”

Lão già một hơi tắc ngay ở cổ họng, gất gao nhìn chằm chằm nàng.

Thần Tịch mỉm cười: “Lão nhân gia, đừng như vậy xem ta, thanh âm của ngươi cùng người vừa mới ngàn dặm truyền âm rất giống nhau. Hay chính là ngươi đang âm thầm giả thần giả quỷ dọa người?”

“Cung Thần Tịch.” Lão già rống lên một tiếng.

“Ai ai, đừng tức giận, đã lớn tuổi, còn hi vọng vô thường sẽ dễ dàng bị tức chết, nhìn một cái ngươi đã già như thế, tuy rằng ngươi có một thân võ công không sai, cũng có thể đủ làm cho thanh âm chính mình truyền ra nơi khác để hù dọa người, nhưng là ngàn lần vạn lần không nên ở đường cái gần với người khác nha, vạn nhất làm bị thương đến người khác đặc biệt là đứa nhỏ hoặc phụ nữ, ngươi nhẫn tâm sao?”

“Ta không có.”

Thần Tịch cau mày không hờn giận nói: “Lời nói của bản công chúa còn không có nói xong đâu, ngươi nếu sớm đã biết thân phận của ta, sẽ không nên giả thần giả quỷ dọa người, lại càng không nên ở trước mặt của ta đùa giỡn đủ kiểu.”

Lão già há mồm còn muốn nói cái gì, lại bị Gia Cát Tĩnh Trạch thân thủ điểm huyệt, trực tiếp hô hai cái hộ vệ chỗ tới đi ra kéo tiến đến phủ Uất Trì tướng quân.

Hứa Phi Sương sớm ở thời điểm bọn họ đối phó lão già thì đã đem vòng lửa kia dập tắt, hần cuối cùng rốt cục hiểu được nguyên nhân vì sao vừa rồi mình ngửi thấy mùi cỏ quái, mấy thứ này đã có người chuẩn bị trước, chỉ cần một chút lửa liền có thể đủ để đốt cháy.

Ở nơi đông người như thế này thực sự khá khó khăn, là loại người nào dùng thủ đoạn dễ tiện như thế muốn thương tổn Xích Dương công chúa?

Sau khi thu thập lão già Gia Cát Tĩnh Trạch quét mắt liếc nhìn bốn phía một cái, nhìn đến dân chúng phía sau hơi hơi nhíu mày: “Công chúa, chúng ta vẫn là nên đi tới phủ Uất Trì tướng quân.”

“Ân, cần phải tra ra một chút manh mối của sự việc này.”

.....

Không còn tâm trạng thưởng thức phong cảnh xung quanh, mấy người Thần Tịch đi tới phủ Uất Trì tướng quân, Uất Trì lão gia vừa thu được tin tức liền dẫn người tới nghênh đón.

Tuy rằng Thần Tịch là Xích Dương công chúa, bất quá một nhà Uất Trì tướng quân đều là con dân Hạ quốc, cho nên không cần đối với nàng đi thức hiện lễ quân thần, chính là tôn kính chiêu đãi là được.

“Uất Trì Hồng Anh gặp qua Xích Dương công chúa.”

Thần Tịch hơi hơi đánh giá đại thúc trước mắt này, mày rậm mắt to, dáng người uy vũ cường tráng, vừa thấy chính là võ tướng, không biết con hần có bộ dạng cũng uy vũ như vậy hay không? “Ha ha, quấy rầy Uất Trì tướng quân, bản công chúa đi ngang qua nơi đây nhân sinh không quen lại nghe thấy phong độ bất phàm của Uất Trì lão tướng quân, liền nghĩ đến tiếp kiến một chút Uất Trì lão tướng quân. Nếu như có làm phiền mong tướng quân thông cảm.”

“Làm sao có thể, Xích Dương công chúa đến hàn xá, chính là vinh hạnh một nhà Uất Trì chúng ta, công chúa thỉnh.”

“Tướng quân thỉnh.”

Khách sáo đi vào phủ Uất Trì tướng quân, Thần Tịch nhìn đình viện được cách điệu một cách lịch sự tao nhã không nhận được yêu thích, phủ tướng quân đồ sộ thêm một phần trang nhã, không biết là ai thiết kế.

“Công chúa, lão gia hỏa kia có ý muốn tự sát.”

Bắc Đường Quân Liên vội vàng tiến đến bẩm báo, hần vốn là trước đến dàn xếp tốt chỗ ở Xích Dương công chúa, cũng không nghĩ tới không bao lâu liền nhìn thấy hộ vệ áp một cái lão nhân trở về, nghe hộ vệ nói tình huống bên ngoài hần liền đoán được có người muốn đối phó Cung Thần Tịch, liền nhìn kỹ một chút lão già kia,

Hoàn hảo hẳn lưu tâm, bằng không lão giả hỏa kia chỉ sợ muốn cắn lưỡi tự sát.

Đôi mi thanh tú của Thần Tịch nhăn mày, “Hắn nói cái gì?”

Bắc Đường Quân Liên nhìn Uất Trì tướng quân liếc mắt một cái nhẹ giọng nói: “Hắn tin khẩu nói bậy, dám nói công chúa ngươi bị yêu nghiệt ám.”

Cái gì?

Thần Tịch giật nhẹ khóe môi có chút buồn cười, bất quá nàng cũng không cho rằng hắn đối phó yêu ma, chỉ sợ là có người muốn hại nàng.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Uất Trì Hồng Anh bên cạnh, cười hỏi: “Thật không, hắn thực sự tính toán rất hay, Uất Trì tướng quân làm cho ngươi chê cười, từng được nghe thấy tướng quân kiến thức rộng rãi, không biết ngài có nguyện ý hay không giúp ta một chút thăm vấn cái thích khách kia.”

Uất Trì Hồng Anh trầm giọng nói: “Xích Dương công chúa chính là khách quý Hạ quốc, nay khiến cho công chúa ở Phong thành bị chấn kinh đã là thất trách của ta, tất nhiên nên hảo hảo giúp công chúa điều tra thích khách.”

“Tốt, chúng ta liền cùng đi nghe một chút lí do của hắn.”

Đoàn người đi vào tiểu viện Uất Trì gia chuẩn bị, lão giả kia cũng bị đưa lên, vì phòng ngừa hắn tự sát Bắc Đường Quân Liên đã cho ngươi nhét giẻ vào miệng của hắn.

Thần Tịch nhìn đến ánh mắt lão giả hung ác nham hiểm có chút bất đắc dĩ, này là chuyện gì a, nàng còn không có trở lại Nhai Nữ quốc mà đã bắt đầu bị người theo dõi.

Ngồi trên chủ vị nàng híp nửa mắt nhìn về phía lão giả, dụng hình là không tốt, dù sao này cũng không phải là địa bàn của chính mình, vạn nhất có gì không tốt sẽ bị người ta nói là vu oan giá họa.

Nghĩ cái biện pháp, Thần Tịch mím môi, năm ngón tay ở giữa những sợi tóc xoa xoa, ý muốn làm cho đầu mình có thể thanh tỉnh một ít, “Không biết ngươi vì sao phải vu hãm ta? Chẳng lẽ ngươi không biết vu hãm một công chúa của quốc gia là tội chết sao?”

“Hừ, ngươi là công chúa gì chứ, ngươi căn bản chính là yêu nghiệt. Xích Dương công chúa bị ngươi hại chết, ngươi yêu nghiệt này thức thời liền chạy nhanh rồi đi, bằng không hôm nay lão phu thu thập không được ngươi, trở lại Nhai Nữ quốc Nữ hoàng cũng sẽ không buông tha cho ngươi.”

Nữ hoàng?

Thần Tịch sắc mặt trầm xuống, chẳng lẽ là người Nhai Nữ quốc phái ra? Đáy mắt hiện lên một chút tàn khốc, lại giương mắt, nàng như trước là ý cười thần nhiên, bất quá bên trong cười kia có hơn một loại làm cho người ta xem không hiểu gì đó.

Đôi mắt màu lam tựa hồ so với thường ngày ít đi một phần sáng ngời, ánh mắt cũng thâm một ít, ánh mắt sâu kín bắn về phía lão giả, lão giả ngạo nghễ chống lại ánh mắt Thần Tịch, tựa hồ đã muốn chuẩn bị thật tốt cái chết.

“Hừ, bất quá là một cái kiếm khách làm việc vì tiền, cư nhiên muốn hại ta? Rất buồn cười a.” Thần Tịch lạnh lùng nói xong lại đối Uất Trì Hồng Anh nói: “Uất Trì tướng quân, có thể hay không mời ngươi cho người đi ôm vài hũ rượu tới đây?”

Uất Trì Hồng Anh sùng sốt lập tức gật gật đầu: “Tự nhiên có thể, công chúa muốn rượu gì?”

“Rượu càng mạnh càng tốt.”

Uất Trì Hồng Anh hạ lệnh cho người ôm đến đây vài hũ nữ nhi hồng tốt nhất, Thần Tịch không nói hai lời khiến cho người cấp lão giả rót hết, sau hai bình, sắc mặt lão giả phiếm hồng, ánh mắt mê ly, thoạt nhìn có chút thần chí không rõ.....

Thần Tịch vừa lòng vẫy vẫy tay ý bảo hộ vệ đình chi ép rượu, sau đó lại lần nữa nhìn về phía lão giả nhẹ giọng hỏi: “Bản công chúa hỏi lại ngươi một lần, là ai cho ngươi vu hãm của ta?”

“Vu hãm? Ai --” Lão giả tựa hồ có chút đau đầu, thân thủ vô đầu muốn cho chính mình tỉnh táo lại, cũng là càng ngày càng cảm giác con ngươi màu lam kia ở trong trái tim của hắn quất từng roi vào linh hồn hắn.

“Nói đi.”

“Ta -- ta là người của Đại công chúa.” Lão giả say khướt bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, chính là một câu như vậy đã đủ để cho mọi người ở đây thay đổi sắc mặt.

Bao gồm Hoàng Phủ Cảnh Hạo, sắc mặt của hắn có thể nói so với bất luận kẻ nào đều khó coi.

Cơ Tình Viễn sắc mặt cũng giống nhau khó coi, thấp giọng quát: “Ngươi nói bậy bạ gì đó? Đại công chúa làm sao có thể thương tổn thân muội muội chính mình.”

Lão giả lắc đầu, cười cười, tựa hồ thật sự say: “Thiệt, ngươi cái tiểu tử thì biết cái gì, Đại công chúa tự nhiên là lo lắng sau khi Xích Dương công chúa về

nước sẽ đối với nàng kế thừa Nữ hoàng vị sau này tạo thành uy hiếp, cho nên sau khi vừa nghe đến tin tức Hoàng đế Hạ quốc muốn thả Xích Dương công chúa về nước liền trầm tư suy nghĩ. Biện pháp này vẫn là lan công tử mưu sĩ đắc lực của Đại công chúa nghĩ đây, công tử xuất chúng có thể suy nghĩ biện pháp như vậy..... Ha ha, thật sự là làm cho lão phu cảm thấy có chút hồ thẹn a.”

Lan công tử?

Thần Tịch lại nhớ kỹ một cái xưng hô của địch nhân, bình tĩnh cười, nghe, trừ bỏ ngay lúc đầu có chút kinh ngạc, trước mắt nàng đã cảm thấy không còn gì kì quái.

Vốn nàng sẽ không cho rằng cái kia Hoàng tử của bản tôn là một người tốt đẹp, bây giờ nàng càng thêm xác định bản tôn chính là một cái đứa ngốc, bị người khác bán mà còn giúp bọn họ kiếm tiền.

Không thể tưởng được nàng mới rời đi Hạ quốc không đến ba ngày, tin tức này liền rơi vào tay Nhai Nữ quốc, xem ra bên người nàng thật là có không ít cơ sở ngầm của Đại công chúa.

Nay đã bắt người nhiều như vậy, không biết bốn nha hoàn cùng sáu cái gã sai vặt lưu lại còn có người của nàng hay không.

Nhìn một cái, nhân gia Đại công chúa nhân khí thật tốt a, không chỉ có đại nhân vật như Hoàng Phủ Cảnh Hạo quan tâm, ngay cả Cơ Tĩnh Viễn nam nhân ôn nhuận như vậy cũng có quan tâm.

Đối với nàng, Cơ Tĩnh Viễn cho tới bây giờ đều không có lộ ra vẻ mặt khâm trương như vậy.

Nhớ lại thì, Cơ Tĩnh Viễn hình như là người mà Nữ hoàng đưa cho nàng, chẳng lẽ trước khi đưa cho nàng Cơ Tĩnh Viễn có quan hệ thân mật với Đại công chúa? Trong lòng xẹt qua vài cái ý niệm trong đầu Thần Tịch cuối cùng không có mở miệng hỏi bọn họ một câu, chính là nhìn kia lão giả tiếp tục hỏi: “Người còn biết chút sự tình gì, nếu nói được làm cho ta vừa lòng, có thể tha cho người.”

“Ta --” Lão giả tựa hồ mê hoặc, do dự nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, chống lại cặp mắt lam kia lần nữa lại có chút lạc lạc, thì thào lẩm bẩm: “Còn có, còn có..... Ta không biết.”

Nga, xem ra người này chỉ là một quân cờ dễ giết người, cũng không phải thân tín.

Thần Tịch vẫy vẫy tay: “Uất Trì tướng quân, người này giao cho người xử trí đi.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thanh Liên Tiểu Thư Chưa Từ Bỏ Ý Định

Uất Trì Hồng Anh do dự một chút thử hỏi một câu: “Công chúa, người này có ý muốn ám sát công chúa, luận tội phải lập tức trảm, không biết ý công chúa như thế nào?”

Thần Tịch mỉm cười: “Ngay lập tức trảm? Vô cùng tốt, bất quá ta thích làm cho người khác có lựa chọn lần thứ hai, cho hắn một cơ hội, lần sau lại đưa đến trên tay ta thì sẽ giết ngay.”

Nhìn thấy đáy mắt Xích Dương công chúa xuất hiện tia nghiền ngẫm Uất Trì Hồng Anh trong lòng cả kinh: Chẳng lẽ vừa rồi nàng chỉ là muốn thử hắn? Xích Dương công chúa như thế này không giống Xích Dương công chúa bốc đồng trước kia. Trong lúc đang chuyển động tâm tư hắn cung kính nói: “Xích Dương công chúa nhân tâm nhân đức, tại hạ sẽ cho người đánh hắn năm mươi đại bản sau đó trực xuất Phong thành để răn đe.”

“Được, liền theo lời tướng quân nói.”

Sau khi thăm vấn qua loa, Thần Tịch mệt mỏi đánh một cái ngáp, nhìn mấy vị phu thị liếc mắt một cái, ôn nhu nói: “Đêm nay, Quân Liên theo giúp ta đi.”

Bắc Đường Quân Liên vô bi vô hi gật gật đầu, chính là cười cười: “Công chúa yên tâm, sau khi Quân Liên tắm rửa thay quần áo liền đi qua.”

Tuy rằng không nói lời thân mật, bất quá mặt mày trong lúc đó nhiều hơn một phần nhu ý.

Lâm Tuấn Thần sắc mặt vô ba nhìn phản ứng của những người liên quan hít sâu một cái, cùng Hứa Phi Sương vừa thông suốt rồi đi.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Cơ Tĩnh Viễn cũng không hẹn mà cùng hướng tới Uất Trì tướng quân cho người áp giải lão giả đi tới nơi hành hình, Gia Cát Tĩnh Trạch vậy vậy đầu, “Ài, trò hay mờ mịt.”

Tùy tiện ngăn lại một cái nha đầu hỏi: “Này, tiểu cô nương, thiếu tướng quân nhà các ngươi đâu?”

Tiểu nha hoàn vốn tính quát người hỏi chặn đường, nhưng ngẩng đầu nhìn lại thấy là một công tử tuấn tú, mỹ mạo đẳng hoàng quý khí khiến cho nàng thoáng chốc mất hồn, nửa ngày mới hoàn hồn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Nô tỳ không biết.”

Gia Cát Tĩnh Trạch cố ý nga một tiếng, biểu hiện sự hoài nghi thật sâu của mình, “Thật không biết sao? Ta nhưng là cùng thiếu tướng quân nhà các ngươi giao tình thực không tệ nha, nếu chậm trễ chuyện chúng ta gặp lại.....”

Tiểu nha hoàn nghi hoặc lại nhìn liếc mắt hần một cái, vẫn là xem tốt như vậy, thầm nghĩ trên đời này như thế nào có một người mỹ nam như vậy, “Người thật là cùng thiếu tướng quân có quen biết?”

“Đương nhiên, ngươi cảm thấy ta sẽ gạt người sao?” Gia Cát Tĩnh Trạch có chút vô si dụ dỗ tiểu bạch thỏ.

Tiểu nha hoàn mím nhẹ môi tỏ vẻ đối với trong lời nói mỹ nam đồng ý, nàng thật đúng là không có gặp qua nam tử tuấn mỹ như thế, người bộ dạng tuấn tú, nhất cử nhất động đều lộ ra khí chất cao quý..... Hần như vậy sẽ không nói dối đi?

Sau nửa lời từ chối, đã sớm bị mỹ nam vô si dụ dỗ, nàng nói ra Uất Trì Thanh Nham ở trong viện chính mình, bởi vì nghe nói Xích Dương công chúa muốn tới quý phủ, thiếu tướng quân tức giận nói không muốn tiếp đãi lại bị lão tướng quân khiển trách một chút, cho nên bị cấm túc không cho ra khỏi viện.

Được biết phương hướng nơi ở của Uất Trì Thanh Nham, Gia Cát Tĩnh Trạch liền ngay lập tức ly khai, bỏ lại tiểu nha hoàn một mình nơi đó, nháy mắt mấy cái nhìn bên người nửa bóng dáng người cũng không có nàng liền hoài nghi có phải là mình nằm mơ hay không.

.....

Gia Cát Tĩnh Trạch đi vào sân Uất Trì Thanh Nham nghĩ nghĩ thế nào vẫn là dừng bước, trực tiếp đi đại môn, gã sai vặt nhìn người lại liền cản hần: “Ngươi là người nào?”

“Ta sao, là phu thị chi nhất của Xích Dương công chúa Gia Cát Tĩnh Trạch, muốn bái kiến một chút thiếu tướng quân, phiền toái ngươi thông báo một chút.”

Nói là phiền toái, nhưng biểu tình của hần chính là vênh mặt hất hàm sai bảo không có một chút nhượng bộ nào.

Gã sai vặt vừa nghe Xích Dương công chúa liền không nể mặt, thiếu tướng quân chính bởi vì Xích Dương công chúa mới bị lão thái gia cấm chường đâu, còn người làm cái gì a?

“Nhanh đi a, muốn gặp hay không cũng không phải là ngươi nói, ngươi rồi rắm cái gì a.”

Đúng vậy, việc này không phải hần có thể quyết định, gã sai vặt chạy nhanh đi vào, không bao lâu lại chạy đến, “Gia Cát công tử, thiếu tướng quân nói hần một lời, hôm nay không nghĩ chiêu đãi bất luận kẻ nào.”

Gia Cát Tĩnh Trạch thở dài: “Quả nhiên, “Dứt lời bóng dáng chợt lóe, cũng là trực tiếp treo tường mà vào, còn cười nói: “Ta vốn nói tiên lễ hậu binh, không thể tưởng được tiểu tử này quả nhiên tính tình thối như vậy.”

Gã sai vặt nhìn xem trừng lớn mắt: Đây là có chuyện gì a? Cho dù muốn xông vào, cũng nên đi môn đây ra hần liền xông vào a, vì sao cố ý đi qua vài bước lại treo tường?

Gia Cát Tĩnh Trạch đi chưa được mấy bước liền nhìn đến một bóng người con tức vội vàng chạy đến, trên tay còn cầm một cái trường thương, thấy hần liền tấn công lại, Gia Cát Tĩnh Trạch luân phiên né tránh, một phen chiết phiên cũng thường thường rời khỏi lại chạm nhau, binh khí va vào nhau phát ra âm thanh vù vù.

Gã sai vặt nhìn xem một trận há hốc mồm, nhìn cái công tử quý khí kia chính là bên ngoài nạm vàng ngọc bên trong thối rửa, như thế nào đã chống đỡ được mấy chục chiêu còn chưa thấy một chút biểu tình muốn thua nào?

Còn cái cây quạt kia, làm từ chất liệu gì a, cư nhiên cùng trường thương giết địch của thiếu tướng quân chống đỡ được.

Rất quý dị.

“Gia Cát Tĩnh Trạch, ngươi không đến ngươi sẽ chết a.” Uất Trì Thanh Nham đùa giỡn quá một trăm chiêu sau rút cục phát tiết hơn phân nửa tức giận, trợn mắt lên tiếng mắng.

Gia Cát Tĩnh Trạch ung dung nhàn nhai cười nói: “Cũng không phải, cũng không phải, bản công tử là sợ ngươi buồn hồng rồi, cố ý tiến đến giúp giải tỏa một chút, thiếu tướng quân vẫn là trước sau như một huyết khí phương cương a. Ai nha, sai lầm rồi, đã cách vài năm, thiếu tướng quân đã muốn là cha có trai có gái, tiểu đệ phải nói thiếu tướng quân chính trực tráng niên mới đúng nha.”

“Ngươi --”

Uất Trì Thanh Nham chống lại hần thật là có giận mà không chỗ chửi, giận dâm sau mấy chiêu vội vàng thu thương, liếc trắng mắt, xoay người liền hướng

một hướng đi.

Gia Cát Tĩnh Trạch đi theo hần phía sau: “Uất Trì huynh, đợi chút a.”

Gã sai vật nhìn nhìn càng thêm choáng váng, thiếu tướng quân đây là có chuyện gì a? Nói không muốn gặp còn chạy đến tỷ thí, tỷ thí cũng không nói lời chắc chắn nào, nói không lại liền chạy đi sao?

Quên đi, thiếu tướng quân phòng chừng thật sự nhận thức người này.

Gia Cát Tĩnh Trạch đi theo Uất Trì Thanh Nham đi vào trong phòng, lại nhìn đến một cái cô nương tuổi thanh xuân ngồi ở bên trong, đầu tiên là sững sờ, lập tức cười nói: “Nguyên lai thiếu tướng quân là ở đây cùng muội muội nói chuyện a, quấy rầy quấy rầy.”

Uất Trì Thanh Liên đứng dậy hành lễ, “Thanh Liên gặp qua Đại công tử, “ Sau khi hành lễ không hề có ý định tránh đi, vẫn ngồi ở đó như trước.

Uất Trì Thanh Nham liếc mắt nhìn hần hỏi: “Nói nhanh, tiểu tử ngươi tìm ta có chuyện gì?”

“Ha ha, không có việc gì, vài năm không gặp nên muốn gặp ngươi ôn lại chút chuyện.”

Uất Trì Thanh Nham liếc trắng mắt, năm trước không phải có gặp qua sao, bắt quá thời điểm nhìn thấy hần là đang cùng đi với Xích Dương công chúa. Tiểu tử này làm như là không hề có chuyện kia a, lúc trước hần muốn đánh Xích Dương công chúa chính là bị hần ngăn cản lại, hừ, chuyện này hần vẫn còn nhớ rất kỹ đấy.

“Đại công tử, Tiểu công tử chưa có tới sao?” Uất Trì Thanh Liên nhẹ giọng hỏi một câu.

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy mặt nhăn lại hơi chút mảy: “Uất Trì tiểu thư, vì sao ngươi gọi ta vì Đại công tử, đối với Tiểu Băng lại kêu Tiểu công tử, chúng ta đều là phu thi của công chúa, nói lý lẽ, ngươi hần là kêu hần Tử công tử a.”

Thanh Liên chu miệng hừ lạnh một tiếng: “Tiêu công tử cùng Đại công tử cũng không giống nhau, ta nhìn thấy ngươi là cam tâm tình nguyện làm phu thi Cung Thần Tịch, còn hần không phải là tự nguyện.”

Phốc --

Gia Cát Tĩnh Trạch vẫn là lần đầu nghe tới chuyện nguy biến như thế, hảo tâm nhắc nhở nói: “Nhưng là, mặc kệ thế nào hần đã trở thành Tử công tử của phủ công chúa. Ai cũng vậy không thể nào thay đổi chuyện này, nhất là Uất Trì tiểu thư, càng không thể nào thay đổi.” Có một câu hần cũng không có nói, thì pahir là nếu Tiểu Băng muốn có tự do thì phải làm cho Xích Dương công chúa vui vẻ.

Uất Trì Thanh Liên tức giận nhìn hần một cái: “Sự tình còn không đến cuối cùng đâu, ngươi không cần phải nói chắc chắn như thế.”

Uất Trì Thanh Nham trừng mắt nhìn muội muội chính mình liếc mắt một cái, “Thanh Liên, ngươi nên trở về phòng nghỉ ngơi.”

“Đại ca.”

“Trở về.” Uất Trì Thanh Nham nét mặt nghiêm lãnh (nghiêm: nghiêm khắc, lãnh: lạnh lùng) liếc mắt một cái.

Uất Trì Thanh Liên dậm chân một cái xoay người rời đi, Cung Thần Tịch, một ngày nào đó nàng sẽ cướp được Tiểu Băng tới tay của mình.

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn Uất Trì Thanh Liên đi ra ngoài than nhẹ một tiếng: “Môi hồng răng trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, thân thể thuần tha, thật là một cái tiểu mỹ nhân a, đáng tiếc coi trọng phu thi của công chúa chúng ta, nhất định mộng đẹp thành không.”

Chưa từng gặp người ngay trước mặt huynh trưởng trêu chọc muội muội chính nhà người ta, Uất Trì Thanh Nham hung hăng đá qua một cước, Gia Cát Tĩnh Trạch hơi né tránh, chọn một cái ghế dựa ngồi xuống: “Uất Trì huynh, đừng đánh, ta có chính sự tìm ngươi đây.”

“Nói! Không có người ngăn chặn miệng của ngươi.”

“Thôi đi, ngươi chính là thiếu tướng quân, công chúa nàng xem không hơn của ngươi, cho nên ngươi phóng một trăm tâm, ta nói chuyện tình cùng này không quan hệ.”(ta không thể hiểu nổi câu này nên không thể edit được, ai giúp với nhé.)

Uất Trì Thanh Nham vẻ mặt hắc tuyến, càng nói càng thái quá đi.

“Được rồi, ta nói, ta là muốn nhắc nhở ngươi đừng đi tính toán trả thù công chúa, xưa không bằng nay, người bình thường đều giết không được nàng.”

Uất Trì Thanh Nham mày nháy dựng, ngồi ở đối diện hần nhìn chăm chú: “Sao lại nói ra lời đó?”

Gia Cát Tĩnh Trạch trên mặt lộ ra tươi cười bí hiểm, “Một cái tin tức đổi một cái điều kiện, ngày sau ta muốn ngươi trợ ta thì ngươi phải giúp ta.”

“Nói đi.”

“Sảng khoái.” Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, xác định không có người mới thấp giọng nói: “Xích Dương công chúa thâm tàng bất lộ,

hai nhóm sát thủ Hắc Long bang trước sau ám sát đều bị nàng giải quyết, những người đó không có một người nào có thể làm bị thương đến nàng, bị thương ngoài da đều không có.”

“Là hộ vệ trở nên mạnh đi? Ta nhớ rõ một năm trước nàng vẫn là không có công phu gì.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhẹ buông tay: “Tin tức đã nói cho ngươi, tin hay không do ngươi, có lẽ ngươi có thể phái người đi thử xem, bất quá muốn ám sát nàng mọi người đã chết, nếu ngươi không đau lòng thì cứ phái người đi thử. Hoặc là ngươi lặng lẽ làm cho người ta đem người hôm nay bị đánh cứu ra ngoài, ngày sau giết giết hấn ám sát lại lần nữa, xem là sống hay chết.”

Uất Trì Thanh Nham do dự, Gia Cát Tĩnh Trạch Gia mặc dù làm người có chút chán ghét, nhưng là hấn cũng sẽ không nói dối hấn, nhất là ở chuyện hai bên đang hợp tác.

Muốn thử xem hay không?

“Kỳ thật, ta cảm thấy các ngươi cùng công chúa trước nay cũng không tính cái gì thâm cừ đại hận, làm gì phải biến thành như vậy? Tiêu Băng là phu thi công chúa, điểm ấy không thể nghi ngờ, cho dù không có công chúa, ta có giúp đỡ, Tiêu Băng cũng sẽ không thích muội tử của ngươi. Nàng rất nhẹ nhàng, Tiêu Băng không có khả năng thích người như vậy.”

Uất Trì Thanh Nham liếc trắng mắt: “Vậy ngươi nói xem hấn thích dạng nữ nhân gì?”

“Không biết, đại khái duyên phận đến mới có thể biết. Dù sao ôn nhu nhược nhược, điều ngoa bá đạo cũng đều không có khả năng.”

Uất Trì Thanh Nham rót cho hấn một ly rượu, hương khí bốn phía, Gia Cát Tĩnh Trạch mặt lộ sắc mặt vui mừng: “Rượu ủ hoa đào trăm năm. Uất Trì huynh, ngươi thật sự là hảo huynh đệ a.”

“Đây là với ngươi tin tức vừa rồi.”

“Cái gì, không nên khinh người quá đáng a.”

“Hừ, ai biểu ngươi nói không được minh bạch, nếu là thâm tàng bất lộ, ngươi dù sao cũng phải nói rõ nàng là thuộc môn phái nào. Bình khí lại là cái gì?”

Gia Cát Tĩnh Trạch thờ dài, “Nếu biết ta khẳng định nói cho ngươi, vấn đề là vài người chúng ta không có một người nào nhìn ra manh mối a, giống như chính là chết đi một cách quỷ dị.”

Làm sao có thể? Uất Trì Thanh Nham nghi hoặc, “Lục công tử cũng nhìn không ra?” Nếu không có bình khí chính là độc, nếu dùng độc Hứa Phi Sương không có khả năng nhìn không ra manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tâm Sự Của Đại Công Tử

Edit: Phạm Mai

Gia Cát Tĩnh Trạch thờ dài: “Lục đệ hai lần cũng không ở bên người nàng, không có xem xét trực tiếp, mà sau đó toàn bộ thi thể đều bị thiêu.”

“Nàng có ý che giấu dấu vết?” Bằng không vì sao phải thiêu thi thể địch nhân? Uất Trì Thanh Nham tâm xuất hiện sự trầm trọng, nếu nói hấn một chút cũng không muốn giúp muội muội tìm lại chút việc đoạ là không có khả năng.

Tuy rằng chuyện này là do muội muội nhà mình đuối lý, nhưng là mặc kệ như thế nào, ngày đó Xích Dương công chúa cũng không nên đưa muội muội hấn cột vào trên đường cái để cho người khác nhìn xem.

Quả thực đã đánh mất thể diện Uất Trì gia, nhưng là, nay nghe tới, nàng cũng là một cái nữ tử tâm cơ thâm trầm, cừu này báo hay không báo?

“Lại nói với ngươi một chuyện, Bắc Đường Quân Liên tựa hồ đối với công chúa thay đổi thái độ, ta đoán trước là Hoàng đế Hạ quốc các ngươi đối với hấn có chút chỉ thị đi. Có lẽ ngươi có thể thử hấn một chút.”

Uất Trì Thanh Nham nghe vậy càng thêm rối rắm, Bắc Đường Quân Liên không có khả năng đột nhiên đối Xích Dương công chúa thay đổi thái độ, nếu là do quân mệnh như vậy, có phải hay không đại biểu Hoàng Thượng là đứng về phía Xích Dương công chúa, như thế hấn chẳng phải là càng thêm không thể hành động thiếu suy nghĩ?

“Được rồi, ta ở chỗ ngươi ăn cơm chiều đi.”

Uất Trì Thanh Nham kinh ngạc nhìn hấn: “Người không phải nên cùng Xích Dương công chúa sao?”

“Ha ha, công chúa đêm nay chiêu Bắc Đường Quân Liên thị tẩm, không cần phải có người khác.”

“Đi, như thế nào giống như nghe thấy được một cỗ tư vị chua nha?” Uất Trì Thanh Nham cười cười trêu chọc nói.

Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt nhìn hấn không hề để ý hình tượng của hấn nằm xuống trên trường kỉ, hai tay chằm bả vai, tâm tư của hấn bay xa.....

Nhớ rõ lúc còn rất nhỏ, hấn lần đầu tiên nhìn thấy Cung Thần Tịch là ở trong hoàng cung, ngày nào đó, Nữ hoàng sinh nhật, mở buổi tiệc lớn, hấn đi theo phụ thân cùng tiền cung, sau khi ăn uống no đủ hấn cảm thấy mọi người nói chuyện thật nhàm chán, liền một mình đi ra ngoài ngự hoa viên đi dạo.

Không nghĩ đúng phải một cái tiểu cô nương, nàng ăn mặc rất mỹ lệ, tuy rằng màu tóc của nàng cùng người khác không giống nhau, màu của ánh mắt cũng là không giống, nhưng thời điểm hấn nhìn thấy nàng liền cảm thấy so với sao trên trời thì nàng càng thêm sáng chói, nàng chính là một cái vật sáng, làm cho người ta luyến tiếc dời tầm mắt.

Khi đó, hấn nhận ra nàng, bởi vì mọi người Nhai Nữ quốc đều biết Xích Dương công chúa là trời sinh tóc hồng lam màu, bất quá, công chúa không biết hấn, nhìn đến hấn có chút tò mò, đuổi theo hấn hỏi những chuyện thú vị ngoài hoàng cung, thời điểm hấn nói chuyện con người của nàng lóe sáng, hết sức động lòng người.....

Cuối cùng nàng còn lôi kéo tay hấn hỏi “Đại ca ca, ta ra cung sẽ tìm người theo giúp ta đi dạo phố biết không?”

Hấn vui vẻ gật gật đầu, hấn cảm thấy Xích Dương công chúa thật sự là thực đáng yêu, thời điểm đó, nàng chín tuổi, hấn mười hai tuổi.

Không quá hai năm thái thượng hoàng liền qua đời, hấn chờ đợi nhưng cũng không có thấy Xích Dương công chúa ra cung du ngoạn, qua tiếp một năm, Xích Dương công chúa bị đưa đi Hạ quốc, nói là vì hai quốc giao hảo, cùng Hạ quốc trao đổi hạt nhân.

Thời điểm đó nàng mười một tuổi, hấn đã mười lăm tuổi, hấn biết hạt nhân ý tứ là cái gì, thời điểm đó, mỗi khi nghĩ đến khuôn mặt đáng yêu kia thì trong lòng hấn liền có chút đau.

Nhưng đó là chuyện mà hấn không thể nào thay đổi, mẫu thân của hấn tuy rằng là Lễ bộ Thượng Thư đương triều, nhưng không cách nào thay đổi chuyện tình Xích Dương công chúa đi Hạ quốc.

Cứ như vậy, hấn ở Nhai Nữ quốc, nàng ở Hạ quốc, thường xuyên nghe được có người truyền đến tin tức, nói một ít sự tình Xích Dương công chúa làm, dần dần, Xích Dương công chúa ở bên trong cảm nhận mọi người trở thành một cái nữ nhân đa mạn, hấn thủy chung không tin cái tiểu cô nương đáng yêu kia sẽ biến thành nữ tử điều ngoa bốc đồng.

Ba năm sau, Nữ hoàng cấp cho nàng tuyển phu thị đưa đi qua hầu hạ nàng, thời điểm nghe đến tin tức đó hấn liền nói với mẫu thân hấn giúp hấn vào một trong những người đó. Cũng không biết mẫu thân khuyên Nữ hoàng như thế nào, dù sao hấn được như ước nguyện, cái thời điểm kia hấn nghĩ dù sao lấy thân phận của hấn thì cũng đều xứng với hoàng nữ, không bằng chọn một cái vừa ý chính mình.

Mà hấn đối với những người hoàng nữ trong hoàng gia này cũng không có hảo cảm với người nào, chỉ có bộ dáng đáng yêu chín tuổi kia của Xích Dương công chúa vẫn luôn khắc sâu trong đáy lòng hấn.

Chính là, thế sự vô thường, thời điểm hấn nhìn thấy nàng phát hiện nàng thật sự trở nên điều ngoa tùy hứng, hơn nữa rất nhiều thời điểm căn bản không nói đạo lý.

Trọng yếu nhất là nàng đã sớm quên cái ban đêm lần đó, cũng quên tồn tại của hấn.

Yên lặng bảo hộ nàng, chỉ mong có thể nhìn thấy bộ dáng trước kia, năm tháng cứ như thế trôi qua, hấn lại không nghĩ qua là thời gian đã ba năm.

Ba năm a.

Giây lát lướt qua, ở thời điểm hấn nghĩ buông tha điều đó, bỗng nhiên có một ngày phát hiện, nàng thay đổi. Trở nên không hề tùy hứng cũng không lại điều ngoa, hơn nữa có chút làm cho người ta nhìn không thấu.

Nàng đối với Hoàng Phủ Cảnh Hạo luôn luôn chấp nhất đột nhiên hết hy vọng, nhưng cũng đối với tất cả nam tử đều vô tâm. Điều này làm cho hấn rất ngạc nhiên, muốn tìm hiểu đến tận cùng, là người nào, việc gì có thể cải biến được nàng? Ít nhất hấn muốn một cái chân tướng.

“Này uy, vô duyên vô cớ chạy tới địa bàn của người khác uống rượu giải sầu này là chuyện gì a?” Uất Trì Thanh Nham thật lâu không thấy mỗi nam nói chuyện bèn oán giận lên tiếng.

Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt nhìn hấn, lạnh lạnh nói: “Không có ta hôm nay còn có thể có người sao?”

Hừ, Uất Trì Thanh Nham khinh thường nhìn hấn một cái, nói: “Người không phải nam nhân a, mỗi lần đều lấy chuyện xưa nói, cũng không nhìn xem chính người dùng một lần ân tình áp chế ta vài lần?”

“Nhưng cũng vì ta có đủ năng lực mới có thể làm người thỏa hiệp a.” Gia Cát Tĩnh Trạch đồng dạng nói.

Uất Trì Thanh Nham tỏ vẻ hết chỗ nói rồi, quên đi, dù sao hấn (UTTN) mỗi lần đều nói không lại hấn (GCTT), kệ hấn đi. Thật không biết tên Gia Cát này coi trọng cái nữ nhân Cung Thần Tịch kia ở điểm nào? Bất quá, nếu làm cho Xích Dương công chúa nhìn đến bộ dáng vô lại này của hấn sẽ không đối với hấn cho chút hứng thú nào? Thiết, trước mặt người ở bên ngoài một bộ hình tượng quý công tử, mỗi lần gặp hấn đều bộ dáng vô lại, một người chán ghét.

.....

Gia Cát Tinh Trạch ở đây mượn rượu giải sầu, Thần Tịch bên này thật khéo không khéo cũng nghị luận đến trên người hấn.

Bắc Đường Quân Liên nói ra ý kiến chính mình thực đúng trọng tâm, “Công chúa, nghe nói Đại công tử là đối với người có tâm, mấy năm nay ta nhìn hấn cũng thật sự là đối với công chúa có tâm, không bằng công chúa dùng chính sách dụ dỗ, nhanh chóng đem hấn thu về phía mình, bằng tài hoa của hấn cùng gia thế tin tưởng ngày sau đối với công chúa ở Nhai Nữ quốc sẽ có sự giúp đỡ rất lớn.”

Gia Cát Tinh Trạch đối nàng có tâm? Thần Tịch phiến mắt tròn trắng, nàng một chút cảm giác cũng không có.

Ở ẩn tượng bên trong của nàng Gia Cát Tinh Trạch chính là cái loại một người cao quý không giống người bình thường, hấn một mình độc lập, làm cho người ta không dám dễ dàng tiến lên mạo phạm, nhất cử nhất động đều làm cho người ta cảm giác được hơi thở cao quý.....

Nam nhân như vậy sẽ đối với Xích Dương công chúa để tâm? Nàng tỏ vẻ thực hoài nghi, “Chuyện này về sau xem xét đi. Trước mắt chúng ta thương lượng làm như thế nào để xây dựng mạng lưới tình báo của chính mình đi.”

“Công chúa muốn làm như vậy?”

Thần Tịch nhìn hấn do dự liền dứt khoát hỏi: “Người có bằng lòng hay không cùng Cơ Tĩnh Viễn cùng nhau đi kinh thành Nhai Nữ quốc tìm hiểu tin tức?”

Bắc Đường Quân Liên ngạc nhiên nhìn nàng: “Công chúa hy vọng ta cùng Nhị công tử đi cùng nhau?”

“Ân, người không có phát hiện hấn đối với cái thích khách kia thú nhận chuyện tình Đại công chúa thực khiếp sợ sao? Ta cảm thấy hấn có lẽ đối Đại công chúa có tâm.”

Ngạch.

Bắc Đường Quân Liên ngăn người, Cơ Tĩnh Viễn cùng Đại công chúa có qua lại hay không hấn không biết, bất quá Cơ Tĩnh Viễn quả thật là phu thị Đại công chúa đưa tới, khó chắc chắn có việc mờ ám.

Lại nghe Thần Tịch tiếp tục nói: “Người một người đối mặt bọn họ cũng rất không an toàn, không bằng để cho Hứa Phi Sương cùng các người đi cùng? Ta thấy hấn hấn là xem như người thân trong sạch.”

Nghe vậy, Bắc Đường Quân Liên ngay cả mắt đều tròn trắng, đây là cái gì lý luận a? “Công chúa, người dùng cái gì thấy được Lục công tử là thân trong sạch?”

“Không có chứng cứ, trực giác của ta thôi.”

Về mặt hắc tuyến, Bắc Đường Quân Liên thật sự không còn lời nào để nói.

Thần Tịch nhìn hấn có chút bất mãn: “Như thế nào, người không tin ta?”

“Công chúa, này không phải vấn đề ta tin tưởng hay không tin người, mà là..... Quên đi, hơn nữa hấn cũng tốt, ít nhất hấn không phải người của Đại công chúa, chỉ bằng điểm ấy cũng có thể kiểm chế một chút.”

“Ân, vậy người hết thấy cẩn thận, ta cần là một cái tổ chức tin tức thật tốt, người hãy dùng tài trí của người để làm cho ta một tổ chức như thế, nếu có vấn đề gì cứ đưa thư tín tới cho ta, ta sẽ cùng người cùng nhau nghĩ biện pháp.”

Bắc Đường Quân Liên nhìn nữ tử trước mắt môi đỏ mọng mở ra khép lại, không nhanh không chậm nói xong kế hoạch của nàng, trong lòng hiện lên một chút ý niệm trong đầu: Đây là một thượng vị giả, nếu nàng thượng vị, Nhai Nữ quốc nói không chừng có thể càng thêm phồn thịnh.

Nghĩ thì nghĩ, hấn vẫn là thực dụng tâm nhớ kỹ nàng nói từng sự tình một, hai người trao đổi đến nửa đêm, Thần Tịch cảm giác đêm nay nói chuyện nhiều lắm, trà trên bàn đều bị nàng uống hết.

“Công chúa, đêm đã khuya, nên đi ngủ.” Bắc Đường Quân Liên nhìn một chút bóng đêm, trăng đã muốn lên thật cao.

Thần Tịch gật gật đầu, nói: “Cũng được, ta cũng cảm thấy mệt mỏi, đêm nay, ta ngủ giường, người ngủ..... Trường ki đi.”

Bắc Đường Quân Liên ngạc nhiên nhìn về phía nàng, trước kia bọn họ cũng không phải không có thị tẩm qua, ở trong phòng đáng người của Xích Dương công chúa vẫn là thực sự rất hấp dẫn người khác, nếu dứt bỏ một cảm xúc cá nhân, chỉ là nam nữ chi hoan trong lời nói, hấn không thể phủ nhận thân mình Xích Dương công chúa là cực vì câu nhân.

Nhưng là, nay công chúa bỗng nhiên nói như vậy, với hấn mà nói thật đúng là thực rung động.

Này đại biểu có ý tứ gì a?

Thần Tịch nhưng không có giải thích nghi hoặc lưu lại cho hấn, trực tiếp vòng quá bình phong đi vào trong phòng hương trên giường nằm xuống, hô khẩu khí, rất nhanh liền truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Bắc Đường Quân Liên đứng ngốc đó nửa ngày mới hiểu được Xích Dương công chúa không cần hấn tới bên cạnh, nhưng vì sao lại cho hấn nằm trường kì a? Nếu không thích liền trực tiếp cho hấn rời đi.

Nghĩ nghĩ hấn vẫn là đi vào cũi giấy nhẹ nhàng nằm trên đó, thân thủ ôn nhu hướng Thần Tịch ôm, ngay tại thời điểm sắp sửa đụng chạm đến thân thể Xích Dương công chúa một đạo quát khẽ vang lên: “Người muốn làm cái gì?”

Bắc Đường Quân Liên tay dừng ở giữa không trung, “Ta nghĩ hấn là hầu hạ công chúa..... Trước kia đều là như thế.”

Thần Tịch nghe vậy mày nhăn lại, bản tôn phía trước đều là như thế sao?

Như vậy hấn không nên phản cảm sao, vì sao nàng đã nói cho hấn nằm trường kì còn theo đến đây?“Xưa đâu bằng nay, Tam công tử không cần ủy khuất chính mình, chúng ta trước mặt người ở bên ngoài làm bộ đáng là tốt rồi, ta nói rồi, sẽ để người tự do.”

“Công chúa không phải là ghét bỏ Quân Liên?”

Sau lưng truyền đến thanh âm có chút nặng nề người nào đó, Thần Tịch trong lòng thầm than, thật sự bất đắc dĩ, cũng không có thể phát hỏa, “Cùng người không quan hệ, sau này ta cũng sẽ không cùng vài người các người..... Phát sinh vấn đề nam nữ.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hòn Giận

Edit: Phạm Mai

Bắc Đường Quân Liên nghe xong lời này không thể tiếp tục, kinh ngạc ngồi xuống nhìn nửa bên mặt của người trên giường, “Công chúa đây là vì sao?”

“Không vì sao, coi như ta chán ghét đi.”

“Công chúa --”

“Đừng nói nữa, các người đều đối với ta vô tam, ta tại sao phải miễn cưỡng, ta -- ta chính là Xích Dương công chúa, không cần phải cầu người đến thích chính mình.”

Một câu cuối cùng Thần Tịch nói có chút nhỏ, bất quá nàng vẫn cứng rắn chống đỡ.

Dù sao nàng về sau không muốn cùng những nam nhân này nằm chung một giường, đầu tiên là không thói quen, hai là không muốn làm cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo như ý, quan trọng nhất vẫn là nàng không muốn cùng nam nhân mà bản thân không có một chút tình cảm nào phát sinh quan hệ.

Bắc Đường Quân Liên nghe được nghe đến thanh âm lạnh nhạt của nàng không biết nên cảm thấy may mắn hay là tiếc nuối, bất quá hấn cũng tự giác đi đến trên trường kỉ nằm xuống.

“Ủy khuất người một đêm đi, về sau ta sẽ cho người ở phòng ta chuẩn bị ngủ thập một cái thập ngủ.”

Ý tứ đó chẳng lẽ về sau vẫn tiếp tục giả bộ như thế này?

Bắc Đường Quân Liên cười khổ, đây là chuyện gì nha?

Một đêm không mộng, Thần Tịch ngủ thật sự say giấc, có lẽ có Bắc Đường Quân Liên bên cạnh, lại là người xác định có thể tin tưởng, nàng ngủ so với vài ngày trước đều tốt hơn.

Thời điểm nàng tỉnh lại, Bắc Đường Quân Liên đã mặc quần áo chỉnh tề đang cầm một cuốn sách để đọc.

Mắt hoa đào phong lưu mê người, sống mắt lưu chuyển, Thần Tịch phát hiện hấn đọc sách rất nhanh, không lâu liền lật sang trang khác, chẳng lẽ đây là đọc nhanh như gió?

Cảm nhận được nàng nhìn chăm chú Bắc Đường Quân Liên buông sách vở nhìn về phía nàng, mỉm cười: “Công chúa, người tình?”

Nhìn lên người khác bị bất gặp thật là có chút không được tự nhiên, Thần Tịch cười gượng một tiếng đáp: “Ân.”

“Người tới, tiến vào hầu hạ công chúa rửa mặt chải đầu.”

Ra lệnh một tiếng, hai nha đầu đứng ở ngoài phòng tiến vào giúp Thần Tịch mặc vào quần áo.

“Công chúa, hôm nay muốn mặc xiêm y màu sắc gì?”

“Màu lam nhạt đi.”

“Công chúa, hôm nay đã muốn là gần tới giữa tháng tám, qua vài ngày chính là tết Trung thu đấy.” Linh Nhi một bên cấp nàng mặc quần áo một bên nhẹ giọng nói, trong mắt lóe hưng phấn.

Tết Trung thu?

Thần Tịch nao nao, tết đoàn tụ sum vầy sao? Không thể tưởng được thế giới này cũng có tết Trung thu, ha ha, đáng tiếc, nàng chỉ sợ là phải một mình dưới ánh trăng rồi.

“Công chúa, tết Trung thu ban đêm phong thành có hội chùa khổi lửa --”

“Đến lúc đó các người tự mình đi chơi đi, chính là cần chú ý an toàn.”

Linh Nhi cùng Tâm Nhi vừa nghe đều là vui mừng nói lời cảm tạ, vui rạo rức lại chỉnh sửa một phen, đem nàng trở nên thanh lệ thoát tục, Thần Tịch nhìn một chút người đang phản chiếu trong gương: “Giai nhân yếu điệu, nề hà có yêu.”

Linh Nhi khó hiểu: “Công chúa, người nói cái gì?”

“Không có gì, đi thôi, hôm nay ra ngoài đi dạo Phong thành một chút.”

Bắc Đường Quân Liên nhìn nàng một thân quần áo lam nhạt miệng có chút há hốc, nàng như vậy thật sự rất đẹp.

Không phải nói cái khuôn mặt nàng có bao nhiêu xinh đẹp, mà là khí chất xung quanh bản thân nàng, đều có một cỗ kí chất hơn người.

Xích Dương công chúa càng ngày càng làm cho hắn mê hoặc, cảm giác nàng cùng trước kia không giống nhau quá nhiều.

Thần Tịch chậm rãi tiêu sái ra tiểu viện, thời điểm đi qua tiểu viện đều làm cho nhữn người trong tướng quân phủ đều có chút choáng váng, da thịt trắng như tuyết, tóc dài lưa thưa tùy ý tung bay, phát tán trên vai, đôi mắt như ngọc bích sáng như ánh mặt trời, chỉ thấy nàng đi tới một cách chậm rãi thư nhả, tươi đẹp thánh khiết, đáng vẻ giống như phượng vật. Quần áo màu lam nhạt quần lụa mỏng lay động sinh tư, ảnh ngược ở trong đôi mắt của mọi người, bất phàm như thế.

Nguyên lai Xích Dương công chúa xinh đẹp như thế, trước kia đều nghe nói Xích Dương công chúa điều ngoa vô lý, nay nhìn lại là một cái nữ tử ôn nhu a.

Thần Tịch này một thân như thế vừa vịn lợt vào mắt Uất Trì Thanh Nham cùng Gia Cát Tĩnh Trạch vừa đi ra sân, trong mắt đều xuất hiện sự ngưng trọng

Lại nhìn đến vẻ mặt ý cười của Bắc Đường Quân Liên bên người nàng, Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt không tự chủ được trầm xuống hai phần.

Bắc Đường Quân Liên nhìn thờ dãi: Xem ra hắn cần thêm chút hỏa a.

Tâm niệm vừa động, hắn cười hi hi nói: “Công chúa, đêm tết Trung thu để cho Đại công tử cùng mọi người ra ngoài đi dạo đi, ta ở bên cạnh công chúa?”

Thần Tịch không có suy nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy cùng hắn bên cạnh cũng rất tốt, ít nhất là có thể tin tưởng, cũng không cần phải ngại ngùng, vì thế gật gật đầu lên tiếng: “Hảo.”

Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt trầm xuống, một ngày tết Trung Thu như vậy mà nàng chỉ cần hắn (BĐQL) ở bên cạnh như vậy chính là ý tứ gì? Ngày như vậy nàng cư nhiên chỉ cần hắn –

Ý niệm đó xuất hiện trong đầu làm cho hắn hết sức khó chịu, chống lại ánh mắt Bắc Đường Quân Liên cũng xuất hiện lửa nóng, đương nhiên, là lửa nóng đối địch, không phải ý tứ cảm tình tốt.

“Bất quá, hôm nay mới mừng tám, còn đến bảy ngày mới tới mười lăm, trước làm chút việc rồi nói sau.”

Bắc Đường Quân Liên ý cười liên tục, gật đầu đáp: “Công chúa yên tâm, Quân Liên nhất định đem hết toàn lực làm, hôm nay trước hết không thể bồi bên cạnh công chúa, chuyện đi dạo phỏ để cho Đại công tử bên cạnh bồi người đi.”

“Hào, chính ngươi chú ý an toàn.”

“Vâng, công chúa ra ngoài cũng phải chú ý an toàn, đừng để cho người khác khi dễ.”

Thần Tịch phen mắt tròn trắng: “Ai dám a, ngươi đi làm việc đi.”

Nhìn hai người như vậy như châm lửa với Gia Cát Tĩnh Trạch, ở trước mặt hần khoe khoang, muốn nói cho người khác bọn họ bây giờ có bao nhiêu ân ái sao?

Hừ!

Thần Tịch xem hần liếc mắt một cái mặt nhăn nhu mày, “Tĩnh Trạch, ngươi có việc sao?”

“Không có.”

“Kia vừa vặn, theo giúp ta đi ra ngoài đi một chút đi.”

Gia Cát Tĩnh Trạch mặt lãnh nghiêm đi lên bên cạnh, “Công chúa muốn đi đâu?”

“Tùy tiện đi một chút.”

Uất Trì Thanh Nham cảm giác chính mình giống như có ảo giác, vừa rồi hần đều hoài nghi nữ nhân trước mắt có phải Xích Dương công chúa hay không đây. Khí chất như vậy cùng với người một năm trước hoàn toàn khác nhau a.

Cảm nhận được tầm mắt của hần Thần Tịch nghi hoặc hỏi: “Hần là?”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhẹ hô khẩu khí làm cho chính mình tỉnh táo lại: “Công chúa, hần chính là Uất Trì thiếu tướng quân Thanh Nham, ta cùng hần từng quen biết, đêm qua liền cùng thiếu tướng quân nói nói chuyện.”

“Nga, nguyên lai là Uất Trì thiếu tướng quân a, thất kính.” Thần Tịch thần nhiên cười.

Uất Trì Thanh Nham kinh ngạc nhìn nàng, Gia Cát Tĩnh Trạch giải thích nói: “Thiếu tướng quân, thời gian trước công chúa bị thương, quên chuyện cũ trước kia, cho nên không biết ngươi.”

Mất trí nhớ?

Nên chuyện tình một năm trước nàng đều quên đi? Hần còn chưa có giúp muội muội hần chút hết giận chuyện trước kia đâu?

Thần Tịch nhìn sắc mặt hần có chút phức tạp, bộ dáng tự hỏi tự trả hồ rất khó quyết định nên không quấy rầy người ta, trực tiếp đi ra ngoài, “Tĩnh Trạch, đi thôi, đi ra ngoài đi một chút.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn Bắc Đường Quân Liên liếc mắt một cái, xoay người rồi đi.

Bắc Đường Quân Liên nhìn bóng dáng bọn họ không hiểu cười cười, chuyện có phải thật tình hay không thực sự rất dễ dàng để thử a.

Ở bên trong ấn tượng của hần, Gia Cát Tĩnh Trạch chính là một cái tối duy hộ Xích Dương công chúa, nếu muốn thành đại sự, Gia Cát Tĩnh Trạch người này là không thể bỏ qua.

Uất Trì Thanh Nham không có hiểu ý cười khó lường của hần đi qua lời kéo hần đi vào hướng trong viện của mình, đi vào thư phòng trực tiếp đóng cửa lại.

“Ngươi nói sự thật ra, vì sao cải biến thái độ?”

Bắc Đường Quân Liên bỏ ra tay hần, “Ngươi cảm thấy ai có thể đủ làm cho ta thay đổi thái độ?”

Uất Trì Thanh Nham nghi hoặc nhìn hần: “Chẳng lẽ thật sự là Hoàng Thượng phân phó?”

“Ngươi có vẻ biết được cái tin tức gì?” Bắc Đường Quân Liên mắt nhẹ chuyển động, hiểu rõ, “Hơn phân nửa là Gia Cát Tĩnh Trạch nói cho ngươi đi?”

“Ai nói không trọng yếu, ngươi nói cho ta biết, Hoàng Thượng có ý tứ gì?”

“Làm cho ta hảo hảo hầu hạ công chúa a, còn có thể có chuyện gì?”

Uất Trì Thanh Nham đá qua một cước, cả giận nói: “Lừa gạt ta, Hoàng Thượng không có hạ lệnh, tiểu tử ngươi sẽ ngoan ngoãn nghe theo phân phó Xích Dương công chúa?”

Bắc Đường Quân Liên ôm chân bị đá oán giận: “Ngươi quá ác độc rồi.”

“Nói mau sao lại thế này.”

“Cũng không có gì, Hoàng Thượng muốn ta hiệp trợ Xích Dương công chúa, mặc kệ nàng làm cái gì ta đều phải giúp đỡ.”

Mặc kệ làm cái gì?

Uất Trì Thanh Nham nhủ mảy, Thánh Thượng bọn họ vì sao muốn duy hộ Xích Dương công chúa? Cho dù chủ động thả nàng về nước, còn đối Bắc Đường Quân Liên hạ mệnh lệnh như thế, thật sự là kỳ quái, nhất định có chỗ quái. Gắt gao nhìn chằm chằm Bắc Đường Quân Liên: “Không có chuyện tình khác gì ta?”

“Đều không có.”

Uất Trì Thanh Nham trầm mặc ngồi xuống, có chút rối rắm, lại nghe Bắc Đường Quân Liên nói: “Thiếu tướng quân, ta hy vọng người đối với công chúa tôn trọng một ít, bao gồm cái kia muối muối của người, chuyện tình một năm trước người cũng không thể đổ hết lên người công chúa, vốn coi trọng nam nhân của người khác chính là vô lý. Nàng ép buộc như vậy công chúa để cho người ta trối lại nàng cũng là chuyện có thể hiểu.”

Hừ, nói đúng hơn là muối muối hấn xứng đáng.

.....

Bên này, Thần Tịch cùng Gia Cát Tĩnh Trạch dẫn theo hai cái hộ vệ ở trên đường tham quan, sắc mặt Gia Cát Tĩnh Trạch đã muốn khôi phục lại cao nhã thường có. Thần Tịch cũng không có quá để ý, tuy rằng Bắc Đường Quân Liên nói là hấn đối với Xích Dương công chúa có tâm, nhưng là ai biết thật tình kia có bao nhiêu phần?

Bỗng nhiên, một đứa bé lao tới phương hướng của Thần Tịch, phải Gia Cát Tĩnh Trạch giúp đỡ mới không có đụng vào, thanh âm ôn nhã theo bên tai vang lên: “Công chúa, cẩn thận.”

Thần Tịch ngã vào trong lòng hấn nghe thấy được một loại mùi tự nhiên, không phải huân hương, hương vị nói không nên lời, hương vị cũng rất là thoải mái, trong lòng thầm nghĩ: Nguyên lai nam nhân thời đại này cũng đã biết được dùng hương thơm, cùng nước hoa ở hiện đại hiệu quả không sai biệt lắm, thậm chí phải nói rất tốt đi.

“Công chúa, người không sao chứ?”

“Không có việc gì, cảm ơn.” Thần Tịch đứng vững cho hấn một cái mỉm cười sáng lạn, sau đó lại tiếp tục đi trước.

Đi được một hồi Thần Tịch cảm giác không thích hợp, thân thủ sờ sờ tiền túi bên hông -- không thấy.

“Nguy rồi.”

Gia Cát Tĩnh Trạch bị nàng đột nhiên mở miệng làm cho hoảng sợ: “Công chúa, làm sao vậy?”

“Túi tiền của ta không thấy.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhủ mảy rất nhanh nhớ tới mấu chốt, sắc mặt ửng đỏ, “Ta nghĩ hơn phân nửa là cái tiểu tử kia trộm, lo lắng công chúa bị thương nên không có nghĩ nhiều lắm.”

Choáng váng, trộm một chút tiền như thế, cái này cũng thật là khôi hài. Thần Tịch bĩu môi, “Quên đi, dù sao cũng không có tiền nhiều, ta chỉ bỏ vài cái đồng tiền ở bên trong, kệ cho bọn họ đi.”

Hừ, vốn để túi tiền bên hông cũng chỉ để làm trang sức, nàng cũng không có sở thích khoe khoang, cảm thấy người Thánh Tinh đại lục này thật sự là kỳ quái, đem túi tiền chối lợi để ở bên hông, không phải để cho kẻ trộm đến hỏi thăm sao?

Gia Cát Tĩnh Trạch thấy nàng không truy cứu cũng không nghĩ nhiều chuyện, đi theo hai cái hộ vệ, vẫn là đi theo nàng có vẻ an toàn. “Công chúa, phía trước có một tú lâu cũng không tệ, có muốn vào xem thử hay không?”

“Tốt. Người tới rồi sao?”

“Àn, trước kia cùng thiếu tướng quân đi qua vài lần.”

Vài lần? Xem ra hấn cùng Uất Trì Thanh Nham quan hệ đúng là không tệ, kỳ quái, vì sao Uất Trì Thanh Liên không có coi trọng công tử cao quý này, ngược lại coi trọng cái kia đại khối băng Tiêu Băng đây?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thanh Liên Tiểu Thư.

Edit: Phạm Mai

Trong đầu suy nghĩ lại nhớ tới Tiêu Băng nửa đường bỏ đi còn không có trở lại, không khỏi có chút lo lắng, “Tình Trạch, Tiêu Băng sẽ không phải là đi không trở về chứ?”

“Sẽ không, hẳn rất nhanh sẽ trở lại, cái kính không vượt qua ba ngày.”

Ách, ai quy định không vượt qua ba ngày? Nếu nàng tức giận, đều phải đi ra ngoài chơi tới một tháng a.

“A, này không phải Xích Dương công chúa đại danh lừng lẫy sao, như thế nào lại rảnh đến Phong thành chúng ta nha?” Thần Tịch vừa mới đi đến cửa của Hoa Mãn Lâu, chợt nghe được một đạo thanh bén nhọn cười duyên.

Giương mắt nhìn qua, là một nữ tử tuổi thanh xuân đang nhún mảy nhìn thẳng nàng, Thần Tịch nghi hoặc nhìn Gia Cát Tình Trạch liếc mắt một cái: “Nàng ai a?”

Gia Cát Tình Trạch thờ dãi, “Công chúa, nàng chính là Uất Trì Thanh Liên.”

A!

Thần Tịch kinh ngạc nhìn cô gái đối diện, bên hông nàng có một cây roi ngựa, một thân váy phấn hồng y, nàng có hàng mi lá liễu cùng một đôi ánh mắt trong suốt sáng ngời, lại lộ ra vài phần anh khí, không giống nữ tử bình thường nhu nhược giống như xuân thủy.

Là một cái diệu thiên hạ đây.

Nàng coi trọng Tiêu Băng? Chẳng lẽ chính là bù qua lại cho nhau như trong truyền thuyết, một cái nhiệt tình một cái lạnh lùng, thật sự xứng đôi?

Uất Trì Thanh Liên thấy nàng không nói lời nào lại cười khẩy nói: “Như thế nào, sao lại chỉ dẫn theo một phu thị đi ra ngoài? Người lại sợ người ta nói nguoi phong tao sao?”

Gia Cát Tình Trạch nhún mảy, lời này nói ra thực sự rất khó nghe, hẳn nhìn về phía Thần Tịch, lại phát hiện nàng đi thẳng tới một cái bàn chằm rãi ngồi xuống, “Tiểu nhị, cho ta đến bốn phần cháo thịt cùng vài cái bánh bao thịt, cộng thêm hai phần điểm tâm.”

Tiểu nhị nhìn Thanh Liên tiểu thư phù tướng quân làm khó dễ người khác lại bị người bỏ qua trong lòng một trận cảm thán, người này so với người kia thực làm tức chết người hơn a.

Bất quá trước mắt này chính là Xích Dương công chúa sao? Bộ dạng rất xinh đẹp a, thoạt nhìn tính tình cũng rất tốt a, vì sao đồn đãi lại không tốt như vậy?

Gia Cát Tình Trạch mất lạnh đảo qua: “Như thế nào, công chúa nói chuyện nguoi không có nghe thấy?”

Tiểu nhị thế này mới thu hồi ánh mắt chạy nhanh lên tiếng trả lời, bay nhanh đi chuẩn bị.

Gia Cát Tình Trạch ngồi ở bên người Thần Tịch sắc mặt không vui, “Công chúa.”

“Không có việc gì, người khác muốn nói gì nguoi sao có thể ngăn chặn miệng của họ sao, không cần thận lại đụng phải một cái nữ nhân là hoàng hoa khuê nữ lại muốn nguoi phụ trách đấy.”

Xi!

Khách nhân bên trong không ít người cười trộm, mọi người đều biết Thanh Liên tiểu thư một năm trước chạy theo một người phu thị của Xích Dương công chúa. Nghe nói chính là lấy cố nam nữ thụ thụ bất thân, cho nên bây giờ Thần Tịch nhắc lại làm cho nhiều người đều có chút không thể nào nhịn được bật cười.

Thần Tịch hoàn toàn không biết sự tình ngay lúc đó, chính là thuận miệng nói ra thì thấy phản ứng của mọi người có chút kì quái, Gia Cát Tình Trạch bắt đầu đi ở một bên đơn giản giải thích một chút. Thần Tịch ôm cái miệng nhỏ nhắn nửa ngày thấp giọng nói: “Oan nghiệt, ta đều quên.” Nói xong còn đứng đắn đứng lên đối với Uất Trì Thanh Liên ôm một cái quyền nói: “Thanh Liên tiểu thư chớ trách, bản công chúa trước đó vài ngày bị thương chuyện tình quá khứ đều quên, vừa rồi chính là thuận miệng nói ra, không có ý tứ gì khác, thỉnh mọi người không cần nghĩ nhiều.”

“Nguoi --” Uất Trì Thanh Liên tức giận nhìn nàng, oán hận nói: “Nguoi bị thương? Như thế nào lại mất trí nhớ mà không phải là chết đi?”

Gia Cát Tình Trạch sắc mặt trầm xuống: “Thanh Liên tiểu thư, mời nguoi chú ý nói chuyện đúng mực.”

Uất Trì Thanh Liên hừ lạnh một tiếng, khiêu khích nhìn Thần Tịch.

Thần Tịch không để ý cười cười: “Không ngại, nói thật, ta cũng từng nghĩ ta như thế nào lại đại nạn mà không chết. Bất quá nghĩ tới nghĩ lui đều không có

đáp án, ta nghĩ đại khái là thiên mệnh đi. Có lẽ trời cao thấy nhân phẩm của ta tốt đi.”

“Phi, nhân phẩm nguoi tốt, cũng không tự soi gương nhìn xem, một nữ nhân như nguoi, nhân phẩm có cái gì đáng nói.”

Thần Tịch nở nụ cười, nhẹ giọng hỏi: “Ta thật không biết tự nhìn mình trong gương có thể nhìn ra được nhân phẩm của chính bản thân mình. Không thể tin được Thanh Liên tiểu thư còn có bản sự như thế, thật sự là bội phục.”

“Công chúa, đồ người gọi đã có rồi đây.” Tiểu nhị bưng một cái khay đi lên.

Thần Tịch mỉm cười: “Tốt, vất vả nguoi.”

Tiểu nhị cả kinh, vội vàng nói: “Không vất vả, không vất vả, có thể vì công chúa công hiến sức lực là vinh hạnh của ta.”

Gia Cát Tĩnh Trạch lấy một ít đồng tiền thưởng cho hân, mặt lạnh đảo qua, tiểu nhị chạy nhanh buông cái khay chạy lấy người.

Thần Tịch nhìn hai cái hộ vệ liếc mắt một cái: “Các nguoi sáng sớm đi theo ta ra ngoài, cũng ngồi xuống cùng nhau ăn đi.”

Hai hộ vệ thụ sủng nhược kinh, “Công chúa, thuộc hạ không dám.”

Gia Cát Tĩnh Trạch phủ ngạch, vẩy vẩy tay: “Các nguoi ngồi bên cạnh ăn gì đó cho no đi, bảo vệ cho công chúa cũng không thể đói bụng.”

“Vâng, Đại công tử.”

Hai người cung kính bưng một phần ăn đặt ở trên bàn đi qua cái bàn khác ngồi xuống, để bọn họ cùng công chúa ngồi chung một bàn là việc bọn họ vạn vạn không dám.

“Cung Thần Tịch. Nguoi dám khinh thường ta?” Uất Trì Thanh Liên thở phì phì vọt tới.

Thần Tịch cảm lấy thìa tao nhả ăn cháo, cũng không nhìn nàng dù chỉ một chút, giờ phút này trong mắt nàng tựa hồ chỉ có chén cháo kia.

Uất Trì Thanh Liên còn muốn chạy lên để làm loạn lại bị Gia Cát Tĩnh Trạch thân thủ ngăn cản, tao nhả nói: “Thanh Liên tiểu thư, nguoi mạo phạm công chúa, tuy rằng công chúa là Nhai Nữ quốc công chúa, nhưng là ngay cả Hoàng Thượng Hạ quốc các nguoi cũng phải kiêng nể công chúa ba phần, nguoi chỉ là một nữ nhi của phủ tướng quân mà dám làm như thế? Chẳng lẽ nguoi so với Hoàng Thượng Hạ quốc còn muốn lớn hơn vài phần?”

“Nguoi --”

“Thanh Liên tiểu thư nếu có việc thì thỉnh nói sau, công chúa ăn cơm không thích bị người khác quấy rầy.”

Hai cái nha hoàn của Uất Trì Thanh Liên vội vàng lôi kéo nàng, “Tiểu thư, ăn trước chút gì đi, không phải người vừa kêu đói bụng sao?” Tốt xấu nhân gia là công chúa a, hơn nữa ai chẳng biết Xích Dương công chúa trong tay có mười vạn tinh binh Nhai Nữ quốc, cho dù nàng ở Nhai Nữ quốc nếu như không được sủng ái thì cũng không có ai dám trêu chọc.

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn nha hoàn lôi Uất Trì Thanh Liên đi mới lẳng lặng cùng Thần Tịch ăn chậm nhai kỹ, tưởng ăn kia thật sự rất tao nhả, mê đảo rất nhiều nữ nhân đang ăn ở tửu lâu.

Sau khi Thần Tịch ăn uống no đủ Gia Cát Tĩnh Trạch lập tức xuất ra khăn tay thay nàng lau môi, cẩn thận ôn nhu, động tác thoạt nhìn lại vẫn là cao quý tao nhả như vậy, hành động hầu hạ người ở trong tay hân làm ra lại biến thành một đạo phong cảnh xinh đẹp như thế.

Điện đến rất nhiều cô gái.

Thần Tịch âm thầm lắc đầu, thật sự là họa thủy a.

“Công chúa, kế tiếp muốn đi nơi nào dạo? Phong thành có chút phong cảnh cũng là không tệ.”

“Dân nữ Vinh Hân bái kiến Xích Dương công chúa, nếu như công chúa không chê khí, dân nữ nguyện ý vì công chúa dẫn đường, dân nữ thuở nhỏ ở Phong thành lớn lên, đối Phong thành có chút hiểu biết.”

Thần Tịch nhìn thoáng qua nữ tử tự đề cử mình, dáng người nàng cao gầy, so với rất nhiều nữ tử đều phải cao hơn nửa cái đầu, mặt gầy biểu hiện năm tháng phong sương.

Cặp mắt kia sạch sẽ, bình tĩnh, lại ẩn chứa một ít chuyện xưa.

Cũng không biết như thế nào, nàng xem liền cảm thấy thuận mắt, không khỏi gật gật đầu: “Hào, vậy nguoi dẫn đường đi, ta không thích địa phương quá mức nóng, cũng không thích địa phương quá mức lạnh lùng.”

Vinh Hân cười cười, “Công chúa yên tâm, dân nữ nhất định cẩn thận dẫn đường.”

Mọi người thấy một nữ nhân không quyền không thế tự đề cử mình dẫn đường cho vị công chúa truyền thuyết Xích Dương công chúa, không khỏi người

người đỏ mắt, âm thầm hối hận chính mình vừa mới vì sao không có dũng khí tự đề cử mình tới.

Tâm mọi người đều ngửa, nam muốn thân cận Xích Dương công chúa, nữ muốn thân cận Gia Cát Tĩnh Trạch, trong lúc nhất thời, phía sau Xích Dương công chúa đi theo không ít nam nữ.

Gia Cát Tĩnh Trạch rất là không kiên nhẫn, ánh mắt những nam nhân này nhìn về phía Xích Dương công chúa căn bản chính là sắc quý, hẳn thực chán ghét.

Trong lòng hờn giận nghĩ nghĩ hẳn liền thực tự nhiên thân thủ nắm ở lưng áo Thần Tịch: “Công chúa, thái dương đi ra, không bằng cho người bung dù?”

Thần Tịch ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trước mắt coi như là buổi sáng đi, thời điểm như thế này, bung dù đi? Hồ nghi nhìn hẳn một cái, “Tạm thời không cần, phơi nắng sẽ càng khỏe mạnh, dù sao thời điểm này nắng còn không có hại.”

“Tốt lắm, ta đỡ công chúa đi.”

Ngạch, đây là như thế nào? Căn bản chính là giống tình lữ ôm được không.

Thần Tịch cảm thấy hôm nay Gia Cát Tĩnh Trạch có chút khác thường, chẳng lẽ là bị Uất Trì Thanh Liên kích thích? Không đạo lý a.

Nàng nào biết đâu rằng Gia Cát Tĩnh Trạch là bị những ánh mắt lửa nóng của những nam nhân đi ở phía sau kích thích, ở trong mắt hẳn, Xích Dương công chúa mặc dù có rất nhiều điểm làm cho người khác không ưa thích, nhưng có thể nói nàng là nữ nhân của hẳn, hẳn nhưng là phu thị danh chính ngôn thuận của nàng, nam nhân khác ở trước mặt hẳn lộ ra ánh mắt cực nóng như thế chính là khiêu khích hẳn.

“Công chúa, ta là phu thị của người, nếu trước mặt người ở bên ngoài biểu hiện bất hòa, sẽ làm người khác nghi ngờ.” Gia Cát Tĩnh Trạch ở bên tai nàng thấp giọng nói một câu thành công ngăn trở động tác muốn đẩy hẳn ra của Thần Tịch.

Thở dài, Thần Tịch nhận mệnh, dù sao bản tôn đã sớm cùng nhân gia ngủ cùng một giường, thân thể tiếp xúc như thế này thật đúng là không có gì, nàng liền cố gắng diễn trò đi.

Để hẳn ôm chính mình một đường đi dạo, ánh mắt Thần Tịch bắt đầu bị phong cảnh chung quanh làm cho bị hấp dẫn.

Phong thành thật sự không lớn lắm, nhưng là không hề thiếu danh thắng cổ tích, tỷ như thạch điều trước mắt.

Vinh Hân mang theo bọn họ đi vào một chỗ bên bờ sông, trên bờ nham thạch trải rộng, sừng sững không ít phật điêu khắc đá, có điểm giống khí thế đại phật Tứ Xuyên ở hiện đại.

Đi vào nhìn một tượng phật, Thần Tịch cũng không nhận thức đây là phật gì, chỉ cảm thấy tượng phật mỉm cười này thực làm cho tâm trạng người ta có phần tốt đẹp, liền muốn ngồi ở chân của đại phật này, tượng phật dài ước chừng nửa thước, hai người ngồi xuống là không có vấn đề, này nhân thủ cổ đại thật sự là khéo, có thể điêu khắc tượng phật được ra như thế này, thật sự là làm cho nàng không thể không bội phục.

“Công chúa, nóng sao?”

Theo ánh mặt trời lên cao, hộ vệ đi theo bọn họ sớm đã chống một cái ô lớn đi phía sau bọn họ, Thần Tịch lắc đầu: “Không ngại.”

Gia Cát Tĩnh Trạch lại xuất ra khăn tay thay nàng lau đi mồ hôi ở trên trán, bộ dáng ôn nhu săn sóc như thế thực sự làm cho mọi người hâm mộ, nhất là những nữ tử đang đỏ mắt hướng Gia Cát Tĩnh Trạch.

Thần Tịch dựa vào đại phật nhìn ra xa xa xa, nước sông cứ đổ ra, va chạm đến bờ sông nham thạch tạo nên rất nhiều thanh âm.

Thần Tịch giờ khắc này quên mất thân phận Xích Dương công chúa, nàng nhập mình vào chính trong pjong cảnh núi sông này.

Chính là giờ khắc nhân nhĩ này không có kéo dài, qua một chút thời gian, một trận vô ngựa dồn dập làm mất đi tâm trạng ngắm phong cảnh của mọi người.

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn về phía phương hướng truyền đến tạp âm, ánh mắt có chút bình tĩnh.

Rất nhanh một người một con ngựa xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, Gia Cát Tĩnh Trạch thấy rõ ràng người rồi liền thờ dài, nghiêng đầu đối Thần Tịch nói: “Công chúa, là hộ vệ của phủ Uất Trì tướng quân tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Ngũ Công Tử Muốn Lục Công Tử Cùng Đi

Edit: Phạm Mai

“Luru Dụ bái kiến Xích Dương công chúa.”

Thần Tịch nhăn mặt nhíu mày nhìn hấn một cái, “Tìm ta có chuyện gì?”

Luru Dụ cung kính xoay người cúi đầu đưa tin: “Bẩm Xích Dương công chúa, tướng quân Uất Trì thỉnh công chúa hồi phủ một chuyến, có chuyện quan trọng thương lượng.”

“Chuyện gì?”

“Tướng quân không nói, chỉ là lệnh cho nhỏ (tiểu nhân) đến chuyên đạt tới công chúa.”

Trong lòng có chút tiếc hận nhìn thoáng qua sơn thủy ở xa xa kia, nàng còn không có xem đủ đâu, bất quá, Uất Trì tướng quân sẽ không vô duyên vô cớ đến quấy rầy nàng du ngoạn đi. Quên đi, quên đi, “Biết, liền trở về đi.”

“Vâng, công chúa thỉnh.”

Thần Tịch đứng lên đi được hai bước liền quay đầu nhìn Vinh Hân liếc mắt một cái, “Vinh cô nương, hôm nay đa tạ người, ta thực thích phong cảnh nơi này. Người giúp ta ta tất nhiên cũng sẽ không có ơn không trả, ngày sau người nếu có chút chuyện gì cần ta hỗ trợ, cứ việc mở miệng, ta nếu làm được thì sẽ giúp người.”

Vinh Hân không kiêu ngạo không siểm nịnh hướng nàng ôm một cái quyền, cũng là sang sảng nói: “Đa tạ công chúa, nếu công chúa không chê khí, Vinh Hân muốn ngày mai đi bái phỏng công chúa một chút.”

Thần Tịch mỉm cười, “Được, ta tạm thời ở trong phủ Uất Trì tướng quân, ngày mai nếu đi liền trực tiếp tìm ta.”

Vinh Hân đáy mắt lóe ra một chút vui sướng, nhưng trên mặt không có quá nhiều biểu tình, “Tạ ơn công chúa.”

.....

Thần Tịch mang theo người trở lại phủ Uất Trì tướng quân, vốn tưởng rằng có cái chuyện gì trọng yếu, ai biết thời điểm nhìn thấy Uất Trì tướng quân, Uất Trì tướng quân lại chỉ nói là cái thích khách kia đã đào tẩu.

Thần Tịch bất đắc dĩ, “Chuyện quan trọng trong lời nói của tướng quân chính là chuyện này?”

Uất Trì Hồng Anh có chút ngượng ngùng, cúi đầu nói: “Thỉnh Xích Dương công chúa thứ lỗi, tại hạ trông giữ bất lực, thật sự.....”

“Bất quá là một cái lão nhân bị thương, đi rồi thì cứ đi đi, tướng quân không cần quá mức để ý, ta không sao cả.”

Ngạch!

Uất Trì Hồng Anh ngốc sững sốt mất nửa ngày hồn mới trở về chỗ cũ, chần chờ nhìn đối diện hấn người đang ngồi Xích Dương công chúa: “Công chúa thật sự không trách tội tại hạ.....”

“Hấn có cái gì đáng giá ta để ý? Uất Trì tướng quân không cần để ý, bỏ chạy thì cứ để hấn đi, để cho hấn thêm nhiều cơ hội cũng không phải không tốt. Bắt một con chuột lập tức giết cũng không có chơi vui vẻ.”

Ách!

Uất Trì Hồng Anh cảm thấy thật sự là hấn tự mình đa tình, nhân gia người ta căn bản là không thèm để ý, “Công chúa không trách tội, nhưng người dù sao cuối cùng cũng là ở phủ tướng quân chạy, thần --”

“Uất Trì tướng quân không cần để ý, tướng quân sự vụ bận rộn, việc nhỏ bực này không cần quá để ý.”

Uất Trì Hồng Anh âm thầm thở dài, sắc mặt lại càng phát ra cung kính đứng lên: “Đa tạ ơn Xích Dương công chúa không trách tội.”

Thần Tịch nhìn hấn liếc mắt một cái, ngáp một cái lên tiếng nói: “Uất Trì tướng quân, Phong thành cũng không có gì hay nữa để ta vui đùa, ngày mai ta liền chuẩn bị tiếp tục rời đi.”

“Có cần hay không thần giúp công chúa chuẩn bị một ít cái gì?”

“Không cần, Uất Trì tướng quân đã ưu đãi ta rất tốt.”

“Xích Dương công chúa, qua mấy ngày nữa chính là tết Trung thu, phong tục Hạ quốc có một đêm hoa đăng, không bằng công chúa lưu lại chơi đùa một chút đi?” Uất Trì Thanh Nham xuất ra những lời có ý muốn giữ lại.

Nhìn Uất Trì tướng quân đang nhìn chính mình nàng thực sự rất tò mò, con lớn nhất không phải bởi vì chuyện tình của nữ nhi nhà hấn thực phản cảm Xích

Dương công chúa sao? Như thế nào lúc này lại mời nhân gia lưu lại khác thường như thế? Sẽ không phải có cái tâm tư gì đi? Lão gia tử có thể nói bọn họ không được gây chuyện sao.

Nhưng hấn(UTTN) còn chưa có mở miệng nói cái gì, chỉ là yên lặng nhìn về phía Cung Thần Tịch.

Thần Tịch nhìn Uất Trì Thanh Nham liếc mắt một cái, mỉm cười: “Thiếu tướng quân thịnh tình giữ lại, bản công chúa nếu không đáp ứng chẳng phải là rất không nể mặt, được rồi, ta liền lưu lại đến ngày đó vậy.”

Uất Trì Thanh Nham nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt một cái nhíu mày nói: “Kia tự nhiên là tốt rồi, Đại công tử đối với Phong thành coi như quen thuộc, không bằng công chúa đã mấy ngày này cùng Đại công tử hảo hảo du ngoạn một phen đi?”

Gia Cát Tĩnh Trạch trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, tựa hồ đang trách hấn nhiều chuyện.

Thần Tịch cũng không để ý, tự mình trở lại tiểu viện nghỉ ngơi.

Qua ban ngày, đêm đó thời điểm Bắc Đường Quân Liên trở về sắc mặt có chút trầm trọng, một đêm này Xích Dương công chúa tự nhiên cũng để lại hấn thị tâm.

Mọi người liên quan sắc mặt có chút thay đổi, bất quá ai cũng không có nói cái gì.

“Công chúa, chúng ta chỉ sợ phải dời khỏi nhanh một chút.” Bắc Đường Quân Liên nhìn mỡ nữ đang chậm rì rì uống trà rất là bất đắc dĩ.

Thần Tịch nhìn hấn cười hỏi: “Làm sao vậy? Không phải nói muốn theo giúp ta qua tết Trung thu sao?”

“Công chúa, tết Trung thu hàng năm đều có, nhưng là ta thu được tin tức, tình huống bên kia của Nhai Nữ quốc không tốt lắm, ta nghĩ hấn là mau chóng mang theo người lên vào làm việc mới tốt, tránh cho công chúa rơi xuống hạ phong.”

Thần Tịch nhìn ly trà trong tay thường thức, thần nhiên hỏi: “Đại công chúa áp dụng hành động gì?”

“Đúng vậy, ta thu được tin tức Đại công chúa gần đây nhất tựa hồ cùng rất nhiều lão thần Nhai Nữ quốc hoạt động thường xuyên, đại khái muốn trước khi công chúa trở về khiến cho Nữ hoàng định ra thái tử.”

Muốn làm Thái tử?

Thần Tịch bĩu môi, những người này đúng là nhàn dỗi tìm phiền toái.

“Công chúa, ta nghĩ đêm nay liền mang theo người lặng lẽ rời đi.”

“Có nắm chắc sao?”

Bắc Đường Quân Liên tự tin nhìn nàng: “Công chúa cứ yên tâm đi, có lẽ tâm nhãn nam nhân không nhiều bằng nữ nhân, nhưng là, luận đến mưu kế trong đại cục triều đình, ta tin tưởng chính mình không kém.”

Cũng không phải, nam nhân không phải là cao thủ tranh quyền đoạt vị sao?

“Công chúa, Nhị công tử cùng Ngũ công tử đến đây.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm hộ vệ.

Thần Tịch nhìn về phía Bắc Đường Quân Liên, hấn gật đầu, thần nhiên nói: “Thật ra là ta mời bọn họ đến, việc này còn cần công chúa người phân phó một tiếng với bọn họ mới tốt.”

“Vào đi.”

Cơ Tĩnh Viễn cùng Lâm Tuấn Thần nhìn đối phương liếc mắt nhau một cái, trước sau đi vào, nhìn thấy Bắc Đường Quân Liên tự nhiên ngồi ở bên người Xích Dương công chúa, vị này trí hiểu nhiên khác người khác.

Trong lòng không khỏi đều hiện lên một cái ý niệm trong đầu: Công chúa thế nhưng thực sự rất tin tưởng hấn?

Thần Tịch nhìn hai người bọn họ cười cười: “Đều ngồi đi, tối nay tìm các người đến có chuyện quan trọng cần phân phó.”

Lâm Tuấn Thần bất động thanh sắc đánh giá hai người bọn họ một hồi, ôn thanh hỏi: “Không biết công chúa có chỉ thị gì?”

Thần Tịch lẳng lặng nhìn bọn họ bùng lên một ly trà, thật lâu sau không nói gì, ánh mắt nhưng vẫn luôn lưu luyến ở trên mặt hai người bọn họ, nhìn bọn họ khiến cho hai người hết sức không được tự nhiên, lại không thể phát tác.

“Công chúa có chuyện gì xin nói thẳng.” Cơ Tĩnh Viễn nhin không được liền lên tiếng đầu tiên.

Thần Tịch mỉm cười: “Ta nghĩ để cho hai người các người đi theo Quân Liên cùng nhau ra ngoài một chuyến, về phần đi nơi nào, làm chuyện tình gì, Quân Liên sẽ nói cho các người biết, các người chỉ cần trợ giúp hấn là tốt rồi, không biết các người có bằng lòng hay không?”

Đi theo Bắc Đường Quân Liên? Còn phải nghe hần? Cơ Tĩnh Viễn hơi hơi nhíu mày, “Công chúa có chuyện gì sao không nói rõ ràng?”

“Ha ha, chuyện gì còn không xác định, dù sao Quân Liên sẽ biết cần phải làm chuyện gì, các người chỉ cần hiệp trợ là tốt rồi.”

Lâm Tuấn Thần nhìn Xích Dương công chúa trước mặt liếc mắt một cái, lại nhìn Bắc Đường Quân Liên liếc mắt một cái, khẽ cắn môi: “Công chúa, Tuấn Thần nguyện ý phân ưu. Bất quá, có một chuyện muốn thỉnh giáo.”

“Nga, nói nghe xem.”

Lâm Tuấn Thần mỉm cười, “Ta hy vọng Phi Sương cũng đi theo hỗ trợ, có hần bên cạnh, chúng ta cũng không sợ địch nhân sử dụng độc gì cả.”

Thần Tịch nhíu mày nhìn hần, chỉ tên Hứa Phi Sương? Đã sớm nhìn ra quan hệ bọn họ thực không tệ, nhưng, lại không biết khi làm việc hai người lại cũng muốn đi cùng với nhau.

Chẳng lẽ bọn họ trong lúc ở chung có mối quan hệ gì đặc biệt với nhau? Thần Tịch ninh mi trầm tư, Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương đều là phu thê mà Nữ hoàng đưa cho bản tôn, quan hệ so với những người khác tốt hơn, ở cùng trong phủ công chúa rất hòa thuận.

Bắc Đường Quân Liên nhíu mày, mở miệng khuyên nhủ: “Công chúa, Lục công tử y thuật thượng thừa, hần ở lại bên người công chúa an toàn không lo, tốt nhất vẫn là.....”

Lâm Tuấn Thần ánh mắt trầm xuống, chuyện này hần cũng là có suy nghĩ đến, nhưng là, tính tình của Phi Sương.....

Thần Tịch nhìn Lâm Tuấn Thần sắc mặt đột nhiên cười khê: “Thôi, thôi, ta thật không biết quan hệ của phu thê hữu ái như vậy đâu, để cho hần đi theo các người cùng nhau đi, y thuật thượng thừa cũng tốt có thể chiếu cố nếu như các người bị thương ta cũng yên tâm”

“Công chúa?”

Bắc Đường Quân Liên cùng Lâm Tuấn Thần đồng thời kinh ngạc nhìn về phía nàng, không hề có biểu tình cân nhắc dù chỉ là một chút, chỉ nhìn đến là ý cười thản nhiên của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hoa Tử Huyền Ác Thú Vị

Edit: Phạm Mai

Cơ Tĩnh Viễn sắc mặt vẫn đạm mạc như trước, từ sau khi xảy ra chuyện tình của thích khách hần vẫn cứ như vậy. Thần Tịch nhìn hần tiếc hận nói: “Cơ Tĩnh Viễn, ta biết người là người Đại công chúa tặng cho ta, ta không biết các người lúc trước có giao tình gì, bất quá ta nghĩ nói cho người biết một chút, việc này có lẽ có liên quan tới Đại công chúa, nếu người đối với nàng tâm có thiên vị, như vậy sớm làm theo lời ta đã nói thì ta sẽ cho người được tự do, nếu người là tính cấp nằng làm nội ứng, sinh tử của người liền giao cho Quân Liên xử trí, một khi hần phát hiện người phản bội ta duy hộ Đại công chúa mà trowngaij cho ta thì có thể xử trí ngay lập tức.”

Cơ Tĩnh Viễn ánh mắt thâm trầm nhìn nàng một cái cũng không có một câu phản bác liền cúi đầu.

“Tốt lắm, các người ngày mai chuẩn bị một chút, đêm mai nửa đêm đi theo Quân Liên xuất phát, việc này cần phải giữ bí mật, trước khi rời đi chuẩn bị một phong thư cho ta, làm cho mọi người biết là các người là tự chính mình tách khỏi ta, đừng làm cho người khác nhìn ra là do ta hạ lệnh.”

“Vâng, công chúa.” Lâm Tuấn Thần cung kính rời đi, Cơ Tĩnh Viễn cũng trầm mặc rời đi.

Bắc Đường Quân Liên muốn đi lại bị Thần Tịch kêu lại, “Quân Liên, nếu Cơ Tĩnh Viễn thật sự một lòng hướng về Đại công chúa, làm cho hần hôn mê đưa đến phủ Đại công chúa là tốt rồi, không cần đụng đến tính mạng của hần.”

“Hào.”

Công chúa nhân từ?

“Người cũng đi nghỉ ngơi đi, không cần thù ta.”

“Vâng. Bất quá, Lục công tử không ở bên người công chúa, ta không quá yên tâm.”

Thần Tịch cười cười: “Không ngại, không có Hứa Phi Sương, còn có một cái Hoàng Phủ Cảnh Hạo đây, bản sự của hần là không sai, người cứ việc yên

tâm đi làm thật tốt chuyện tình bên kia là được rồi.”

“Được rồi, vậy hết thầy thỉnh công chúa cẩn thận.”

.....

Thần Tịch dựa vào cửa sổ nhỏ, nhìn bóng đêm, trong lòng có chút cảm thán, người này sinh thật sự là vô thường.

Cho dù cùng Hạ Thượng Vũ đạt thành hiệp nghị, trong những người bên cạnh nàng người có thể tin tưởng bất quá chỉ có Bắc Đường Quân Liên mà thôi, quá ít, nàng cần phải tìm một số người đến làm việc cho chính bản thân mình.

“Hi, công chúa đây là biểu tình cái gì đây? Có chuyện gì làm phiền lòng sao? Muốn hay không tại hạ cống hiến sức lực một phen?” Thanh âm trầm tức truyền đến, cửa sổ xuất hiện một cái bóng đáng cả sợ phát phờ.

Thần Tịch nhìn đến người vừa tới hấp khẩu khí: “Hoa Từ Huyền, ngươi như thế nào xông vào phủ tướng quân? Cũng không sợ bị người ta cho rằng thích khách?”

Hoa Từ Huyền cười hắc hắc, không chút nào để ý: “Công chúa không cần lo lắng cho ta, bọn họ còn không có ngăn cản được ta đâu.”

“Ngươi tới làm cái gì?”

“Nhìn xem công chúa a!”

Choáng váng, nàng có cái gì đẹp mặt?

“Xem qua công chúa ngươi không phải là có thể rời đi rồi sao?” Cùng với thanh âm lạnh lùng xuất hiện một đạo bóng người cao lớn.

Hoa Từ Huyền nhìn đến người tới thờ dài, “Ta thực không hay ho, cứ nhiên gặp Hoàng Phủ công tử ở đây. Công chúa, nghe nói người này là người ngươi sủng nhất tín nhiệm nhất, là sự thật hay sao?”

“Dù thật hay giả đều cùng với ngươi không hề có chút quan hệ nào.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo đối với Hoa Từ Huyền vừa đến một chút cũng không hoan nghênh, chuyện tình Xích Dương công chúa đã ngày càng thoát ly ra khỏi tầm tay của hắn rồi, đối với nhân tố nguy hiểm Hoa Từ Huyền này hắn tự nhiên càng thêm không chào đón.

Thần Tịch nhìn hai nam nhân giằng co không có hé răng, một cái bề ngoài bình thường khí chất xuất chúng; Một cái dung mạo tuấn mỹ lại mang theo tà khí, hai nam nhân cũng không phải dễ chọc.

Hoa Từ Huyền lại nhìn về phía nàng nháy mắt mấy cái: “Công chúa, ngươi không chào đón ta sao? Mặc kệ hắn đuổi ta?”

Thần Tịch âm thầm khinh bỉ nam nhân này, cứ nhiên muốn dùng mỹ nam kế, bất quá không quan hệ, nàng thích, “Ta không có cái ý tứ đó, bất quá Hoàng Phủ công tử sợ ngươi lại lách không rõ thương tổn ta thôi, ngươi nếu có biện pháp chứng minh chính mình đối với ta không có một chút nguy hiểm nào, ta sẽ hoan nghênh ngươi tới làm khách.”

Hoa Từ Huyền mi giác trừu trừu, nữ nhân này rõ ràng đã nghĩ đến ngồi nhìn người khác đấu, đáng giận. Ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Không biết công chúa nghĩ phải làm như thế nào mới có thể chứng minh tâm ý của ta đây?”

“Ta cũng không biết đâu!”

“Không bằng ta bán mình cấp công chúa như thế nào?”

Phốc --

Một ngụm nước trong miệng Thần Tịch phun ra, lời này cường hãn, bất quá cũng đừng nghĩ đến nàng không dám tiếp, lau miệng nàng cười tủm tủm nhìn hắn: “Ngươi là thật tâm?”

“Đương nhiên!”

Hoa Từ Huyền đắc ý nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái, lại nghe Thần Tịch nói: “Như thế ta liền cố mà nhận lấy ngươi, viết cái khế bán mình, về sau ngươi liền làm hộ vệ của ta đi.”

Ngạch!

Nữ nhân này thật đúng là không biết xấu hổ sao? Hoa Từ Huyền trừng mắt nàng, trong mắt có ngọn lửa.

Thần Tịch ôn nhu nhìn hắn một cái, sắc mặt nói: “Nếu đổi ý thì có thể đi, không có việc gì.”

“Ai đổi ý, hộ vệ thì hộ vệ, ta rất thích ý làm hộ vệ bên người công chúa đây.” Hoa Từ Huyền đối với Thần Tịch phao một cái mị nhãn, ngạnh sinh sinh đem Thần Tịch điện đến, nam nhân này, có tiềm chất làm thiếp a.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng là cực kì không vui, lãnh nghiêm mặt nói: “Công chúa, người này lai lịch không rõ, làm sao có thể để ở bên người.”

Hoa Từ Huyền giống như biết hắn sẽ nói như thế, lập tức bổ sung nói: “Công chúa, thật không dám đầu điểm, bản công tử là một sát thủ, bắt quá sau khi nhìn thấy hình dáng công chúa liền vừa gặp đã thương, muốn đi theo công chúa.”

Phốc --

Lời này nói được thật là dễ nghe a!

Thần Tịch đan nhẹ ngón tay, cười cười, “Nếu là sát thủ, nói vậy công phu là không tệ, Cảnh Hạo, ngươi liền cùng hắn tỷ thí đi, nếu công phu thật không sai liền lưu lại đi, bản công chúa cần nhân tài.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt cổ quái nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, ở trong trí nhớ của hắn Xích Dương công chúa chưa từng kêu tên của hắn như vậy lần nào, nàng luôn luôn kêu hắn Hoàng Phủ ca ca.

Hoa Từ Huyền nghe vậy vẻ mặt kinh hãi, hơi hơi múa quyền, “Tạ ơn công chúa cấp cơ hội, Hoàng Phủ công tử, thỉnh chỉ giáo cho.”

Ngạo khí của hắn vào trong mắt Hoàng Phủ Cảnh Hạo, hắn không thích Hoa Từ Huyền, nam nhân này rất nguy hiểm, hắn tuy rằng còn không có tra được chi tiết, lại chỉ cảm thấy người này không đơn giản.

“Công chúa?”

“Tỷ thí tỷ thí đi, đừng bị thương hòa khí.” Thần Tịch không cho hắn con đường đổi ý.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo bắt đầu đi đánh phái cùng Hoa Từ Huyền động thủ, hai người dưới ánh trăng đao kiếm chạm nhau, mà Cung Thần Tịch ở bên cửa sổ không chút để ý nhìn.

Kỳ thật không cần xem nàng cũng biết Hoa Từ Huyền không đơn giản, một người thân thủ có tốt hay không chỉ cần nhìn một số động tác của hắn là có thể nhìn ra.

Hoa Từ Huyền nếu nguyên ý nàng tự nhiên sẽ không đem một cao thủ đẩy ra bên ngoài, mặc kệ hắn có cái gì mục đích, chỉ cần hảo hảo nắm chắc là được rồi.

Nhìn hai người đánh nhau, thanh âm binh khí tương giao leng keng truyền đến, nàng càng xem càng khởi nghiến, Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngay từ đầu tựa hồ còn tính che giấu thực lực, bắt quả bị Hoa Từ Huyền từng bước ép sát, giao thủ trăm chiêu sau không thể không sử dụng công phu thật sự đến ứng phó.

Ở Thần Tịch xem ra công phu bọn họ mỗi người mỗi vẻ, đều là đỉnh tốt cao thủ, so với sát thủ đến ám sát nàng kia tốt hơn bao nhiêu lần.

Người Hắc Long bang? Nàng là sẽ không bỏ qua, còn phải tìm ra người chủ sử sau lưng, bắt quả, nàng sẽ không vội.

Mặc kệ sự tình gì, nàng cũng không cấp.

“Người nào?”

Không bao lâu tiếng đánh nhau càng ngày càng kịch liệt kinh động hộ vệ phủ tướng quân, vài người mang binh khí vội tiến vào.

Thần Tịch nhìn đến bọn họ vẫy vẫy tay: “Không cần kinh hoảng, là người của bản công chúa đang tỷ thí một chút.”

Hộ vệ tướng quân phủ nhìn nhìn thật sự là người của Xích Dương công chúa, liền lui ra ngoài, âm thầm oán thầm bây giờ đã là giờ nào rồi, còn tỷ thí, yêu thích này của công chúa rhucwj sự rất cổ quái.

“Tốt lắm, đừng đánh.” Thần Tịch cười tươi mở miệng hô một câu.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Hoa Từ Huyền đồng thời lui ra phía sau, hai người đều nhìn thấy trong mắt đối phương là thận trọng cùng đề phòng, đồng thời cũng có hai phần thương thức.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn thấy trên mặt Thần Tịch vui sướng sắc mặt trầm xuống, Xích Dương công chúa xem ra là cố ý muốn nhận lấy này người, nhiều lời vô ích hắn cũng không cần nói, “Công chúa, đêm đã khuya, người nghỉ ngơi sớm một chút, thuộc hạ cáo lui.”

Thần Tịch nhìn hắn không hề tranh cãi một câu nhưng thật ra có chút kinh ngạc, bắt quả cũng không có nhiều lời, gật gật đầu, “Hảo, ngươi cũng đi xuống nghỉ ngơi đi, nơi này vô sự.”

Nàng thật sự không còn là cái tiểu nữ nhân trước kia nữa, xoay người đi không do dự, tâm Hoàng Phủ Cảnh Hạo bịt kín một tầng tối tăm.

Hoa Từ Huyền cũng là thực vui mừng tiêu sái tiến lên, đứng ở bên cửa sổ cười tủm tỉm nhìn nàng: “Công chúa, vừa lòng?”

“Ân, rất tốt, người lưu lại đi!”

“Đa tạ công chúa thương thức.” Hoa Từ Huyền nói xong lại là cười, “Công chúa, muốn ta thị tẩm cũng là vui cống hiến sức lực nga.”

Phốc --

Thần Tịch lại phun nước, nam nhân này thật sự là --

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Say Rượu

Edit: Phạm Mai

Ai!

Thần Tịch thở dài, oan gia đi!

“Tạm thời vẫn là an phận làm hộ vệ của người đi, làm thật tốt ta sẽ suy nghĩ có cho người thăng cấp lên hay không.”

Hoa Từ Huyền cười tủm tỉm nhìn nàng: “Công chúa yên tâm, ta nhất định làm được thật tốt.”

“Thật không, như vậy, người Hắc Long bang người có thể có bản sự đối phó?”

Ngạch!

Hoa Từ Huyền tươi cười nhất thời thu liễm hơn phân nửa, “Công chúa muốn đối phó Hắc Long bang?”

“Không phải ta nghĩ đối phó bọn họ, là bọn hán muốn giết ta trước.”

“Công chúa nói là ám sát lần trước?”

“Đúng vậy, bọn họ đã muốn xuất động hai lần, bất quá đều thất bại.”

Hoa Từ Huyền có vẻ hơi rối rắm nhăn mày, suy nghĩ một chút vỗ vỗ bộ ngực nói: “Công chúa, trước kia như thế nào ta mặc kệ, bất quá từ giờ trở đi ai muốn giết người, ta nhất định không buông tha. Đến một cái giết một cái, đến hai cái giết một đôi.”

“Ân, cũng tốt, vậy suy nghĩ vì an toàn của ta, người liền nghỉ ở tháp gian ngoài gần đó để bảo hộ ta đi.”

Ngạch, ngủ tháp à? Hoa Từ Huyền có chút buồn rầu liếc mắt nhìn nàng một cái, tháp ngủ kia không phải quá nhỏ sao, có thể ngủ thoải mái sao? “Công chúa, không bằng ta với người cùng nhau ngủ giường đi, người thu ta cũng không có tổn thất đâu.”

Thần Tịch phen mắt tròn trắng, này nam nhân căn bản chính là..... Không thể dùng có hứng thú ác liệt đến hình dung. Lạnh lùng liếc mắt nhìn hán: “Nếu không thích canh giữ ở bên ngoài thì cứ đi đi.”

“Ha ha, công chúa không nên nói như vậy để khảo nghiệm ta.” Hoa Từ Huyền nói xong cũng đi tới bình phong ở bên ngoài nằm xuống.

Khó tìm được một cái thiên hạ thú vị như thế hán như thế nào có thể dễ dàng buông tha ra đây?

Hán cũng không biết chính mình là bị làm sao, vì sao vừa nhìn thấy nàng liền cảm thấy thú vị, nhưng lại có một loại trực giác kỳ quái, chỉ cần đi theo bên người nàng ngày sau nhất định cuộc sống sẽ nhiều màu sắc hơn.

Vì đi theo nàng, ngay cả mệnh lệnh lão phu nhân hán đều không có quán.

Ngày tiếp đó thu thập một phen, thời điểm an tĩnh trong đêm đó, Thần Tịch lẳng lặng thương thức ánh trăng, Bắc Đường Quân Liên mang theo Cơ Tĩnh Viễn, bọn họ ba cái cùng nhau ly khai phủ tướng quân.

Nhưng là sau khi mấy người Bắc Đường Quân Liên dời đi, lại cố ý tìm bốn hộ vệ thân hình tương tự đến dịch dung trở thành bộ dáng bọn họ lưu lại làm thế thân.

Phu thị bên người lập tức đi bốn người, Tiêu Băng còn chưa có xuất hiện, nay cũng chỉ còn lại Đại công tử Gia Cát Tĩnh Trạch, bỗng nhiên trong lúc đó, Thần Tịch cảm giác được tịch tịch.

Một loại tịch tịch bất đắc dĩ tập trung ở trong lòng, khiến cho nàng dựa vào cửa sổ ngắm người.

Không cam lòng vận mệnh chính mình bị người khác nắm trong tay, phải cố gắng đem vận mệnh chính mình nắm giữ ở trong tay chính mình, tương lai của nàng sẽ như thế nào đây?

“Công chúa, có muốn uống một chút rượu hay không?” Hoa Tử Huyền cầm một vò rượu đi vào, tuy rằng là câu hỏi nhưng cũng không đợi Thần Tịch đáp ứng liền lấy hai cái chén đặt lên bàn rót rượu vào.

Đây là Trúc Diệp Thanh, nên rượu có màu sắc vàng óng ánh trong suốt mà mang chút thanh bích, được ủ rượu cùng dược liệu tạo nên một hương vị đặc biệt, hương thơm thuần hậu, Thần Tịch thích hương vị này, cười cười bưng lên ly rượu, rượu vào miệng có chút ngọt, ôn hòa, không có cảm giác kích thích gì, lưu lại vị trong miệng.

Hương vị tốt đẹp như thế làm cho nàng nhìn không được uống thêm một ly rồi lại một ly, uống xong liền thấp giọng ngâm thơ nói:

“Khí ta đi già, hôm qua ngày không thể lưu;

Loạn lòng ta già, hôm nay ngày nhiều ưu phiền.

Gió mạnh vạn dặm đưa thu nhận, đối này có thể hàm cao lâu.

Bồng Lai vẫn về Kiến An cốt, trung gian tiêu tạ lại thanh phát.

Câu hoài dật hưng trắng tư phi, dục thượng thanh thiên lẫm Minh Nguyệt.

Rút đao đoạn thủy thủy càng lưu, nâng chén tiêu sầu sầu càng sầu.

Nhân sinh trên đời không xưng ý, Minh triều phát ra làm thuyền con.”

“Ha ha, hảo tửu..... Cách..... Lại đồ!”

Hoa Tử Huyền ý vị thâm trường nhìn nữ tử trước mắt, tự giác rót thêm rượu ngon cho nàng, nếu say được thì tốt, hấn hỏi cũng dễ dàng “Công chúa, ngươi thích mấy vị phu thi sao?”

Thần Tịch liếc mắt nhìn hấn tiếp tục uống rượu ngon, nửa ngày mới lẩm bẩm nói: “Mỹ nam tử như hoa như ngọc người nào lại không thích đây? Bọn họ người người tư sắc bất phàm, tài hoa vô số, ta làm sao không thích? Hi hi.....

Có một người mỹ, uyển như thanh dương.

Nghiên tư xảo tiếu, cùng mị tâm.

Tri âm thức khúc, thiện làm vui phương.

Ai huyền vi diệu, thanh khí hàm phương.

Lưu trịnh kích sở, độ trong cung thương.

Cảm tâm động nhĩ, Khởi Lệ khó quên.

Cách điệu tịch túc, ở bi trung châu.

Duyên gáy cổ cánh, rên rỉ muốn nhờ.

Quyến nhiên cổ chi, sử lòng ta sầu.

Ta ngơoi tịch nhân, dùng cái gì quên ưu?”

Ngạch, này công chúa sao lại xuất khẩu thành thơ rồi?

Hoa Tử Huyền gãi gãi đầu có chút buồn bực, hấn cũng không thích học về nhỡ nhã của văn nhân a.

“Công chúa, vậy ngươi thích Hoàng Phủ Cảnh Hạo sao?”

“Hắc hắc, nói thật, khí chất của hấn thật rất tốt, bất quá, hấn đối với ta vô tâm, ta Cung Thần Tịch cũng không phải là không có hấn không được..... Cách..... Rượu ngon giai nhân..... Cách..... Thiên nhai nơi nào..... Bầu trời rộng lớn, làm gì..... Phải đơn phương yêu mến một gốc cây?”

Nghe xong lời này Hoa Tử Huyền thật cao hứng, phụ họa nói: “Chính xác, chính xác, công chúa quả nhiên là lòng dạ rộng lớn, làm cho ta bội phục không thôi!”

“Hừ, Hoa Từ Huyền nguoi, cho rằng ta không biết mục đích sao?”

Ngạch!

Hoa Từ Huyền cổ quái nhìn nữ tử trước mắt đã có tới bảy phần say, nói thật, ngoại hình nàng rất tốt, bắt quả thực không khéo, trước mắt hẳn đối với nàng thật đúng là không có mưu đồ gì.

“Cho dù giờ phút này nguoi không nghĩ tới muốn lấy cái gì từ trên người của ta, tương lai có một ngày nguoi cũng sẽ thay đổi.”

A, vậy xem nàng có cái sức quyến rũ kia hay không đi.

“Uống rượu, cùng ly!” Thần Tịch bùng lên ly rượu đối với ly rượu của hắn chạm vào một cái, tạo một tiếng loảng xoảng, ly rượu hai người đều nát, rượu bắn lên quần áo lẫn nhau.

Thần Tịch nhú mồm chu miệng, “Nguoi thật vô dụng, chạm cốc cũng đều không hiểu, ta..... Khinh bỉ nguoi.”

Choáng váng, đây là nàng dùng sức quá mức được không, Hoa Từ Huyền không nói gì, nhưng là hắn cũng không thể nói đạo lý với một nữ nhân uống say đi. Thở dài, hắn giúp đỡ nàng hướng bên trong đi đến, “Công chúa, đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi.”

Thần Tịch vung tay lên, “Tránh ra.”

Đẩy hắn ra, nàng nghiêng ngả lao đảo hướng trên giường đi tới, Hoa Từ Huyền nhìn theo thức sợ nàng đụng vào trên giường.

Đang muốn trực tiếp ôm nàng lên giường thì có một trận gió thổi qua, sau đó một bóng người giúp đỡ Cung Thần Tịch, “Công chúa, người thế nào?”

“Hi hi, không có việc gì, là Tĩnh Trạch a.”

Gia Cát Tĩnh Trạch hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, “Nguoi đi xuống đi, tối nay ta tới chiếu cố công chúa.”

Hoa Từ Huyền hừ lạnh một tiếng, “Nngf là uống rượu cùng ta, phải do ta chiếu cố mới đúng.”

“Không cần thiết, ta là phu thị của công chúa, nguoi..... Bất quá là hộ vệ, nếu muốn ở lại bên người công chúa phải tuân thủ quy tắc.”

Thiết, cái gì quy tắc a, hắn -- Hoa Từ Huyền còn muốn nói gì đó chống lại Gia Cát Tĩnh Trạch ánh mắt lạnh lẽo muốn giết người kia liền im lặng, được, vẫn là lui từng bước háo hão xem diễn đi.

Ôm lấy vỏ rượu lắc mình rời đi, đi vào nóc liền ngồi xuống uống rượu giải sầu thở dài, Xích Dương công chúa tửu lượng thật đúng là không được tốt lắm, nửa bình còn chưa có uống hết, liền say.

“Nguoi tựa hồ đối với công chúa cảm thấy thực hứng thú, muốn biết cái gì không bằng hỏi trực tiếp ta, có lẽ ta có thể giải thích nghi hoặc cho nguoi một chút.”

Một đạo thanh âm lạnh nhạt bay đến, Hoa Từ Huyền nghiêng đầu nhìn đến bên người nhiều hơn một bóng người, trong lòng âm thầm hoảng sợ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo võ công xuất thần nhập hóa như thế?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lấy đi bình rượu trong tay hắn, trực tiếp ôm lấy vỏ rượu đem rượu còn sót lại uống vào, nhẹ hô khẩu khí, “Nói a, có cái gì muốn biết.”

“Ha ha, nếu Hoàng Phủ công tử nguyện ý giải thích một phen, như vậy ta muốn biết nhất chính là nguoi nam nhân này không hề đem Xích Dương công chúa đề vào matws đốt cuộc đối với nàng có tâm tư gì không đây?”

“Ta cả đời đều nguyện trung thành Xích Dương công chúa!”

Hoa Từ Huyền mi hơi nhướn lên, “Chỉ là nguyện trung thành? Không có tình yêu nam nữ?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh lùng theo dõi hắn: “Không có, chủ tớ có khác, công chúa vĩnh viễn là công chúa, ta chỉ là quân thần nguyện trung thành nàng.”

Thiết, nói nghe cho cùng, hắn chính là nghe nói Hoàng Phủ công tử cùng Đại công chúa Nhai Nữ quốc quan hệ không bình thường đấy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nhu Ngược

“Hi hi, mĩ nam Tĩnh Trạch, đêm nay liền là nguoi thị tằm đi.” Trên nóc nhà truyền đến thanh âm treu trọc của mỗ nữ nào đó.

Thanh âm này làm cho hai nam trên nóc nhà đều cứng đờ, bọn họ cũng không hẹn mà cùng lo lắng đến một vấn đề: Bọn họ có phải nên đi xa một chút hay không, không cần quấy rầy nhân gia ân ái.

“Công chúa, để ta cho người nấu canh giải rượu cho người.”

“Không cần, ngẫu nhiên phóng túng một chút thì có việc gì đâu?”

Thần Tịch cười tủm tỉm thân thủ nhào nặn khuôn mặt tuấn tú Gia Cát Tĩnh Trạch: “Mĩ nam Tĩnh Trạch, làn da của nguoi thật tốt a, sờ lên thật thoải mái, đến đến, chúng ta thân ái chơi đùa một chút đi.”

Oanh một tiếng, hai người trên nóc nhà mặt đỏ, nữ nhân này thật sự là rất cần rờ.

Hoa Từ Huyền vụng trộm ngắm Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái, phát hiện sắc mặt hắn cứng ngắc không khỏi xuất hiện chút vui sướng khi người gặp họa, cho nguoi nói không có tình yêu nam nữ, hừ, vậy bây giờ mặt nguoi đen như vậy lí do vì sao đây?

Trên giường lớn, Thần Tịch còn đang dờ dờ, nàng kỳ thật không phải say rượu, bất quá mĩ nam ở trước mắt không ăn chút đậu hủ thì thực sự cần xin lỗi chính mình, huống chi vẫn là phu thị danh chính ngôn thuận của chính mình.

Nàng đêm nay tịch mịch, muốn tìm một người để phát tiết đi bất mãn trong lòng mình.

Gia Cát Tĩnh Trạch thở dài, tay bắt lấy móng vuốt của người nào đó: “Công chúa, nghỉ ngơi đi.”

“Ngủ không được, mĩ nam Tĩnh Trạch, nguoi có thích ta không?”

Ngạch!

Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt cứng lại, hắn phải trả lời vấn đề này như thế nào? Từng, hắn là toàn tâm toàn ý nghĩ đến đến bên người nàng chiều cổ nàng, bảo hộ nàng, nhưng là nàng lần lượt hồ nháo làm cho hắn chán ghét. Hắn muốn thu hồi tâm chính mình, không nghĩ tới nữ nhân này hỏi hắn có thương hay không?

“Nói mau a, thích không?” Con nguoi màu lam của nàng xuất hiện ánh ngược của Gia Cát Tĩnh Trạch có vẻ hết sức yêu dị, bởi vì say rượu còn mang theo vài phần sắc thái mê ly, nàng như vậy làm cho hắn nghĩ tới cái tiểu công chúa hồn nhiên vô ưu kia.

Nàng vì một vấn đề mà quán lấy hắn giống như đứa nhỏ đòi lấy được kẹo, Gia Cát Tĩnh Trạch thở sâu, cúi đầu, “Công chúa, ta là phu thị của người, trong lòng tất nhiên chứa hình bóng người.”

“Ta hỏi nguoi là thích hay không thích cơ mà.” Thần Tịch cố chấp bắt lấy ống tay áo của hắn, mắt say lơ đãng mê ly nhìn hắn, môi đỏ mọng khê chu, hiện lên vẻ mê hoặc lòng người, “Thích không thích thôi?”

“Tất nhiên là thích.” Gia Cát Tĩnh Trạch bất đắc dĩ đáp một câu.

Sau khi lên tiếng trả lời tâm của hắn bỗng nhiên nhảy dựng lên, hắn còn thích nàng sao?

Thần Tịch vui mừng lôi kéo tay hắn, thanh âm mềm nhũn: “Nguoi đẹp mặt như thế, ta cũng thích nguoi đấy.”

Gia Cát Tĩnh Trạch thân mình cứng lại, nàng nói nàng cũng thích hắn?

Bên cạnh nàng lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nghe được nàng nói thích hắn, vì sao bây giờ mới nói ra? “Công chúa --”

Gia Cát Tĩnh Trạch đang muốn hỏi lại, lại phát hiện nàng đã nhắm hai mắt lại, mà tay nàng như trước cầm lấy ống tay áo của hắn, gắt gao không buông ra.

Bất đắc dĩ thở dài, hắn nghiêng người nằm ở bên cạnh nàng, có lẽ nàng bởi vì uống rượu đem hắn trở thành người khác.

Ánh trăng rộng lớn bao trùm lên mặt đất, cũng tối tăm tình hai người. Hoa Từ Huyền tâm tình thú vị trở về phòng nghỉ ngơi, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn không giống là hoàn toàn vô tình đối với Xích Dương công chúa nha.

Hắc hắc, thú vị, càng phức tạp lại càng thú vị.

Một đêm an ổn ngủ thẳng đến hừng đông, thời điểm Thần Tịch mở to mắt liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại Gia Cát Tĩnh Trạch, trải qua một đêm, hắn có thể quân tử như vậy, còn giúp nàng đắp thêm quần áo.

Ha ha, trẻ con dễ bảo.

Hắn có lẽ đáng giá tin tưởng đi.

Gia Cát Tĩnh Trạch đêm qua vẫn là rối rắm hồi lâu mới ngủ, cảm giác được có tầm mắt nhìn chăm chăm hắn lúc này mới tỉnh dậy, vừa mở mắt liền chống lại con ngươi màu lam kia của Thần Tịch, trong lòng ngẩn ra. Không biết nàng còn nhớ rõ đêm qua đã nói ra những lời gì hay không?

“Hi, nữ nam sớm an!” Thần Tịch cười tủm tỉm nói một câu đầu tiên.

Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt cô quái nhìn nàng, nửa ngày mới hỏi: “Công chúa tỉnh?”

“Àn, nữ nam, ta nói một chuyện với ngươi.”

“Chuyện gì?”

“Ta muốn ngươi làm việc giúp ta được không? Nếu ngươi nguyện ý hỗ trợ, sau khi việc thành công, ta đáp ứng ngươi..... Hai cái điều kiện, chỉ cần là chuyện mà ta có thể làm được, ta đều thực hiện.”

Gia Cát Tĩnh Trạch kinh ngạc nhìn nàng, nàng thế nhưng cùng hắn đàm điều kiện, còn là nằm ở trên giường đàm?

“Bao gồm ý nghĩ muốn rời khỏi ta, chỉ cần sau khi việc thành ta cũng đáp ứng ngươi.”

Rời đi nàng?

Gia Cát Tĩnh Trạch bỗng nhiên trầm mặc, hắn phải rời khỏi nàng sao?

Đã từng muốn rời đi, nhưng là chưa từng chân chính hạ quyết tâm chuyện đó, vì sao nàng luôn như thế vô tâm không phé đối đãi hắn? “Công chúa, đêm qua ngươi nói thích ta, vì sao lại nguyện ý để ta rời đi?”

“Ha ha, liền bởi vì thích ngươi mới không muốn ép buộc ngươi a, nếu ta không thể cho ngươi hạnh phúc, vì sao phải miễn cưỡng ngươi ở lại bên người ta để ngươi không được vui vẻ?”

Gia Cát Tĩnh Trạch không thể tin được nhìn nàng, Xích Dương công chúa luôn luôn bá đạo làm sao có thể học được thông cảm, thành toàn người khác?

Điều này làm cho hắn lâm vào thật sâu mê hoặc, “Công chúa muốn ta hỗ trợ làm cái gì?”

Thần Tịch khẽ nhè vào bên tai hắn nhẹ giọng nói: “Ta muốn trở thành người đứng đầu Nhai Nữ quốc, ta hy vọng vận mệnh chính mình không bị bất kì ai bỏ trí.”

Những lời này như một đạo tiếng sấm đánh vào lỗ tai hắn bùng nổ, nàng muốn lên vị, nàng muốn làm Nữ hoàng?

Không có chuyện gì làm cho hắn cảm thấy giật mình hơn chuyện này, năm đó nàng vì Đại công chúa tự nguyện đi vào Hạ quốc không phải là cho thấy duy trì Đại công chúa kế vị sao, nàng không phải là không muốn làm Nữ hoàng sao?

Nay vì sao.....

Chẳng lẽ nói nàng hồi Nhai Nữ quốc vì chuyện này?

Gia Cát Tĩnh Trạch bỗng nhiên cảm thấy chính mình bỏ lỡ một sự tình, tất cả mọi người đều không có chú ý tới Xích Dương công chúa từng bước thay đổi. “Công chúa có phải đã muốn bắt đầu chuẩn bị kế hoạch rồi đúng hay không?”

Thần Tịch không chút nào kiêng kị đối với hắn cười cười: “Đương nhiên, bằng không làm sao muốn ngươi hỗ trợ đây?”

“Công chúa muốn ta giúp cái gì?”

“Gia Cát gia quyền cao chức trọng, ở Nhai Nữ quốc cực có danh vọng, ta không có ép các ngươi giúp ta làm việc, chỉ cần đến lúc đó các ngươi không cần phản đối ta tự thành là được.”

“Công chúa là hy vọng ta khuyên gia chủ Gia Cát khoanh tay đứng nhìn?”

“Àn, đầu tiên là khoanh tay đứng nhìn, cuối cùng cho ta một phiếu khẳng định, không cần khó xử ta.”

Ha ha, lời nói của công chúa thật đúng là tinh diệu, không cần khó xử? Một câu không cần khó xử đó chính là duy trì chính nàng ủng hộ rất lớn.

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn nữ tử trước mắt thật sâu, nàng khi nào bắt đầu thay đổi như thế này? “Nếu ta không đáp ứng?”

Thần Tịch cười tủm tỉm nhìn hắn: “Ta chưa bao giờ đối địch nhân chính mình nương tay, tục ngữ nói, đối địch nhân nhân từ chính là đối chính mình tàn nhẫn, ta đã muốn nghĩ thông suốt, nếu không sẽ làm cho người khác có cơ hội tính kế ta.”

Gia Cát Tĩnh Trạch ngồi xuống nhìn nàng thật kỹ, tao nhã kéo kéo quần áo, “Công chúa đây là uy hiếp ta sao?”

“Không, ở là cùng người thương lượng” Thần Tịch nửa điểm cũng không vẻ xấu hổ, nàng là Xích Dương công chúa, nói đúng ra, bản tôn đi lên vị Nữ hoàng cũng không có gì quá đáng cả.

Nàng chán ghét Nữ hoàng cùng Đại công chúa tính kế, rõ ràng là thân nhân, lại đối đãi bản tôn như thế, nàng vì sao phải nhường nhịn?

Nếu các nàng không cần tính kế bản tôn như vậy, xem ở phân thượng thân tình, nàng có làm Nữ Hoàng hay không cũng không có gì quan trọng.

Nghĩ đến tâm tư các nàng, Thần Tịch sắc mặt liền trầm xuống một chút, Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn nàng sắc mặt nàng trầm xuống không biết vì sao trong lòng bỗng nhiên có cảm giác đau lòng.

Cười khổ một tiếng, hẳn quả nhiên vẫn là không thể buông Xích Dương công chúa.

Nàng nếu muốn ngồi lên ngôi vị, hẳn liền càng thêm lo lắng an nguy ngày sau của nàng, nhưng là, đến tốt cùng lý do vì sao nàng muốn ngồi lên ngôi vị Nữ Hoàng?

“Công chúa, “Ngoài cửa truyền đến thanh âm sung sướng của Hoa Tử Huyền, tựa hồ được cái chuyện gì tốt lắm.

Thần Tịch cũng từ trên giường đứng lên, tùy ý vuốt nhẹ quần áo, đi đến trước gương chải vuốt sợi một chút tóc, “Vào đi.”

Hoa Tử Huyền mang theo một cái hộp đi vào, đầy mặt tươi cười nói: “Công chúa, đêm qua không cần thận cho người uống rượu, sáng sớm hôm nay ta cố ý mua bữa sáng cho người, là sản phẩm ở tu lâu nổi tiếng nhất Phong thành nha.”

Mở ra hộp, một trận mùi mê người truyền đến, Thần Tịch có chút thèm ăn, sau khi rửa mặt một phen liền ngoan ngoãn ngồi ở trên bàn nhấm nháp mỹ thực.

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn ân cần bộ dáng kia của Hoa Tử Huyền trong lòng liền xuất hiện khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Trung Thu Chi Hỏa

Thần Tịch thanh thoi ở lại tướng quân phủ ngày qua ngày một ngày rồi lại một ngày, rốt cục đến ngày hội Trung Thu, mọi nơi ở Phong thành tràn ngập không khí vui mừng.

Đèn long đỏ thắm có ở khắp nơi, phố lớn ngõ nhỏ đều thập phần náo nhiệt.

Đối với Phong thành mà nói ngày hội Trung Thu không phải đơn giản là đoàn tụ sum vầy như vậy, quan trọng nhất là đêm nay chính là ngày nam nữ ở Phong thành tự do đi lại kết giao, nếu coi trọng ý trung nhân, hai bên đều ái mộ lẫn nhau thì có thể đàm hôn luận giá.

Thần Tịch nhìn mọi người trong phủ tướng quân đang thật vui vẻ chuẩn bị, nàng cũng vui vẻ thanh nhàn xem diễn.

Hôm qua Uất Trì tướng quân đã nói đêm nay phủ tướng quân mọi người sẽ ra ngoài du ngoạn một phen, mời nàng đi cùng nhau, Thần Tịch tất nhiên cự tuyệt, nhân gia bắt quả là khách sáo vài câu, cũng không phải thật tình muốn cùng nàng kết bạn cùng đi.

Nhìn bóng đêm buông xuống, bên ngoài truyền đến thanh âm rộn ràng nhộn nhạo, lòng của nàng có chút phiền muộn, Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng đi giống như người phủ tướng quân đi ra ngoài, thậm chí Hoa Tử Huyền cũng đi ra ngoài.

Nàng một người đứng ở trong viện, có chút cô tịch.

Đêm đoàn tụ sum vầy, cũng phải là ở quê hương của nàng, nơi này không phải là ngày hội của nàng.

Nàng tưởng niệm thân nhân bằng hữu kiếp trước.....

Bỗng nhiên, xung quanh truyền đến tiếng đánh nhau, tựa hồ là hướng tới sân của nàng vậy công.

Thần Tịch thở dài, đám người ám sát này thật bèn bí không biết một mối.

Đứng ở phía trước cửa sổ nàng thân nhiên nhìn cảnh sắc trong viện, lúc này đây hộ vệ được Hoàng Phủ Cảnh Hạo lưu lại nhìn là biết không phải đối thủ của họ.

Đột nhiên, mấy ám tiễn hướng về nàng, Thần Tịch vì tránh né không thể không lui về phía sau vài bước, sau khi lui về phía sau một trận gió từ trên nóc nhà truyền đến, một cái lồng sắt rầm một tiếng vừa vụn vấy trụ nàng ở bên trong.

Nếu không phải nàng né tránh đúng lúc chỉ sợ sẽ bị cái lồng sắt này làm cho gãy chân, ánh mắt Thần Tịch tối sầm lại, người tới lần này thật đúng là thông minh.

Nàng lẳng lặng chờ người ám sát hiện thân, kỳ quái là lồng sắt sau khi vấy trụ nàng ở trong không hề động tĩnh, thẳng đến khi nàng ngửi thấy một cỗ mùi khói đốt, nàng mất nhìn quanh, bốn phía đã bắt đầu thiêu đốt, lại còn đồ nhiên liệu, cháy thật đúng là dữ dội.

Hộ vệ ở bên ngoài hẳn là bị ngăn cản, Thần Tịch khẽ nhíu mày, kế hoạch lần này tựa hồ rất hoàn thiện.

Nếu mặt đối mặt nàng sẽ không chút lo lắng cho an nguy chính mình chút nào, bất quá, đối phương lại hiểu được dùng lồng sắt vấy khốn nàng, còn không có hiện thân mà dùng hỏa thiêu.....

Chẳng lẽ nói bọn họ đã đối với nàng có phòng bị sao? Người Hắc Long bang? Hai lần thất bại liền hấp thụ giáo huấn?

“Cung Thần Tịch, lần này ngươi còn có thể chạy trốn được sao?”

Một đạo thanh âm lạnh lùng truyền vào trong tai của nàng, Thần Tịch mỉm cười: “Sát thủ Hắc Long bang sao? Đã lâu không thấy.”

“Hừ, bốn tọa liền nhìn xem ngươi có thể có bao nhiêu bản sự. Yên tâm, hộ vệ của người đều có người của ta đón tiếp.”

Ai!

Thần Tịch thở dài, sâu kín nói: “Xem ra lần này ta không thể không chết.”

Nghe được lời không thêm đề ý của nàng người trên nóc nhà có chút tức giận, “Mạng của ngươi đền cho những huynh đệ đã chết của ta là không đủ, hôm nay khiến cho hộ vệ của ngươi cùng đền mạng.”

Đền mạng?

Có bản lĩnh liền giết.

Lửa lớn lan tràn tới chân của nàng, toàn bộ lồng sắt cũng bị rút nhiên liệu, bốc cháy lên, lửa có chút đã đốt một ít đi sợi tóc của nàng.

Thần Tịch thân thủ thật nhanh, đem áo khoác ngoài bao quanh tóc, chậm rì rì nhìn, chờ.

Lực đạo của nàng thực là không thể di chuyển được cái lồng sắt này, nàng có độc, có thể dụng độc giết người, nhưng không có sức mạnh.

Đợi chút xem đi, có lẽ còn có người sẽ trở về cứu nàng.

Bình tĩnh chờ, nhìn, nghe.....

Hết thấy xung quanh đều chờ thành tường hóa, lửa lan tràn xung quanh, thiêu đốt mọi thứ.

Đột nhiên Thần Tịch cánh tay giương lên, bắn thẳng đến nơi nào đó trên nóc nhà, một tiếng kêu rên, sau đó là thanh cô lỗ lỗ ngã nhào, người trên nóc nhà ngã xuống, “Ám tiễn đã thương người.”

“Đừng khản trương, ta dùng bất quá là độc được bình thường, ngươi không chết được.” Thần Tịch chậm rì rì nói, “Bất quá, nếu không có giải dược của ta, ngươi cũng sống không qua hôm nay, ta chết ngươi cũng chết.”

“Bốn tọa cho tới bây giờ chưa từng bị dọa qua.” Cửa sổ xuất hiện một cái bóng đen, một cái nam tử cả người hắc y mang theo mặt nạ nhìn nàng chăm chăm, “Có bản lĩnh hãy thử xuất ra ám khí của ngươi ra cho ta xem.”

Thần Tịch sờ sờ khuôn mặt, bởi vì lửa lớn quay chung quanh, khuôn mặt nàng đã muốn đỏ lên, mồ hôi chảy xuống, nhưng trong mắt của nàng như trước không có kinh hoàng. “Ngươi muốn nhìn ám khí của ta? Thật có lỗi, ta không nghĩ cho ngươi xem. Nếu không nghĩ sẽ thả ta liền chạy nhanh tìm Thần y đi, có lẽ có thể cứu ngươi một mạng đấy.”

“Ngươi!”

Hắc y nhân nhìn nàng thân ở lồng sắt lửa ngày càng lớn, vẫn quật cường như vậy không cầu xin, trong lòng hắn dâng lên tức giận.

Nhưng là, nếu nàng cầu xin tha thứ thì thế nào, hắn cũng sẽ không buông tha nàng.

Thần Tịch đứng ở trung tâm của chiếc lồng sắt, cẩn thận vấy áo tránh khỏi lửa, cẩn thận bảo hộ thân thể, nóc nhà bởi vì bị thiêu đốt thậm chí có một vài ánh lửa bay xuống, thậm chí cả gỗ.....

Có lồng sắt là một khốn cảnh, nhưng cũng trở thành một chút bảo hộ, ngăn cản những khúc gỗ lửa vào trong lồng sắt.

Bởi vì có nhiều điểm hòa nhỏ rơi xuống như nước, quần áo Thần Tịch cũng chậm chậm trở nên không chịu nổi, nơi này có một số lỗ nhỏ, nơi đó cũng có một ít lỗ nhỏ.....

Áo khoác bởi vì muốn bảo vệ đầu càng thêm rách nát, nàng chỉ mặc trung y, đỉnh đầu khoác áo khoác đứng thẳng ở trung ương lồng sắt, độ ẩm lửa nóng làm cho nàng có chút không thể chịu được, có lẽ chờ không kịp bọn họ cứu trợ.

Giương mắt nhìn một chút bóng đen bên cửa sổ, hần cư nhiên còn đứng ở nơi đó, trừng mắt nàng, giống như nàng làm chuyện gì khác thường thật khiếp sợ, kỳ thật, cái gì nàng cũng chưa có làm a.

“Như thế nào, ngươi muốn tận mắt nhìn thấy ta chết sao? Cẩn thận ta trước khi chết kéo ngươi làm đệm lưng nga, nếu bây giờ không đi, chỉ sợ nửa ngày mệnh ngươi sẽ không còn đâu.”

“Ngươi không sợ chết?”

“Sợ, ta làm sao có thể không sợ chết đây.”

Con ngươi sâu thẳm của hắc y nhân nhìn nàng, tựa hồ muốn đem bóng dáng bây giờ của nàng ghi tạc vào trong lòng.

Thần Tịch sờ sờ cái trán, càng ngày càng nóng, chỉ sợ duy trì không được bao lâu.

Gia Cát Tĩnh Trạch, Hoàng Phủ Cảnh Hạo, Tiêu Băng, Hoa Tử Huyền, bọn họ đều vui chơi quên hết tất cả đi.

Cho nên, nàng mới cô đơn, bởi vì trên đời này không có ai thật tâm đem nàng để ở trong lòng cả.

Ông trời cho nàng trọng sinh, nhưng cũng làm cho nàng lại một lần nữa nhắm nháp đến tư vị bất lực cùng tịch mịch. Nàng nghĩ tới khúc “Sa châu lãnh tịch mịch”, khóe môi gợi lên một chút tươi cười lạnh nhạt, nàng thấp giọng xướng lên bài hát này:

Tự ngươi đi rồi tâm tiêu tụy, màu trắng du đồng trong gió bay tán loạn.

Hoa rơi giống như nhân hữu tình này mùa, hà bạn phong làm cản liễu mạng thối, không ngừng bát làm cách nhân nước mắt.

Như vậy đặc hơn yêu rồi cuộc không thể cấp!

Thương cảm một đêm một đêm, làm trí nhớ tuyến quán quanh quai lại phá thành mảnh nhỏ, là bối rối chiếm cứ nội tâm.

Có hoa nhi bạn hồ điệp, cô yển có thể song phi.

Đêm dài nhân tĩnh độc bồi hồi, làm hạnh phúc người yêu kí đến màu đỏ chia xẻ vui sướng, nhắm lại hai mắt khổ sở đầu cũng không dám hỏi, vẫn đang dần dần hận chi không chịu nghỉ ngơi mang chút hối hận!

Tịch mịch Sa châu ta nên tưởng niệm ai.....

Một lần một lần, xướng lên tịch mịch của nàng, sau khi thể hiện tịch mịch, nàng cũng là thật tình nở nụ cười.

Yêu lại tàn khốc, nàng cũng đã trải qua một hồi, có yêu một hồi.

“Công chúa.”

Hai đạo bóng dáng đồng thời bay đến, Thần Tịch nâng mắt, thì thấy đến, đang liêu lĩnh hướng tới là Gia Cát Tĩnh Trạch cùng Tiêu Băng biến mất nhiều ngày qua.

Bọn họ rất ấn ý một người đi tới nhắc thiết lồng sắt một người thân thủ kéo Thần Tịch ra bên ngoài bay đi.....

Thời điểm Gia Cát Tĩnh Trạch đem nàng ôm ra bên ngoài trên người của hần cũng bị ngọn lửa trong phòng thiêu đến, làm cho hần không thể không đem áo khoác cởi ra.

Tiêu Băng thoát thân đi ra cũng giống nhau, áo khoác bị hủy, hai người quan tâm giống nhau nhìn về phía Thần Tịch, “Công chúa --”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Đại Công Tử Thật Ôn Nhu

Thần Tịch nhìn bọn họ hai cái cười cười: “Các người đến cũng thật đúng lúc, vậy cũng tốt lắm, nhân gia nhìn chúng ta như vậy nhất định cho rằng chúng ta ba cái lần sàng đan đây.”

Ách!

Trên mặt hai cái nữ nam đều hiện lên hắc tuyến, bây giờ đã là lúc nào, nàng còn có tâm tình nói giỡn. Đáng tiếc, đùa giỡn kiểu này một chút cũng không buồn cười.

“Công chúa, người thật đúng là hài hước. Sớm biết như thế ta liền đi vào cứu người, cho dù bị hủy thanh danh người cũng phải có trách nhiệm đối với ta.” Hoa Tử Huyền sau khi đối phó với sát thủ phi thân lại đây, tiếc hận sờ sờ tóc dài của Thần Tịch, “Đáng tiếc, cháy mắt không ít, tổn hại đi uy nghiêm của công chúa.”

Thần Tịch liếc mắt, “Mệnh còn muốn không giữ được, người còn lo lắng điều này?”

“Tuy là nói như thế, nhưng nữ tử phải vậy mới ôn nhu nha. Công chúa, hộ vệ của người tựa hồ không được mạnh rồi. Thế nào, muốn hay không hãy thu ta, một mình ta có thể đấu mười người đấy.”

Thần Tịch thờ dài, nam nhân này thực không hiểu đang mưu đồ ở nàng cái gì.

Đột nhiên, Hoa Tử Huyền lại sờ lên khuôn mặt của nàng vẻ mặt suy tư: “Ài, thật đáng thương, khuôn mặt tốt như thế này cũng bị làm bị thương một chút, bôi thuốc nhanh, bằng không lưu sẹo có thể rất khó coi.”

Thần Tịch hết chỗ nói rồi.

Gia Cát Tĩnh Trạch đau lòng nhìn nàng nắm tay nắm thật chặt, hắn không nên bỏ lại nàng một người.

Tiêu Băng sắc mặt như trước khốc khốc, vô bi vô hi, Thần Tịch nhưng thật ra tò mò: “Tiêu Băng, người như thế nào đã trở lại, lúc trước Tĩnh Trạch nói người rời nhà chốn đi nếu không quá ba ngày nhất định sẽ không trở về đâu, sao người lại xuất hiện ở nơi này, ta nghĩ đến người không trở lại đâu.”

Tiêu Băng lãnh lãnh liếc mắt quét Gia Cát Tĩnh Trạch một cái, “Công chúa đại nạn không chết vẫn là trước sửa sang lại một chút dung nhan đi, nếu như bị người ngoài nhìn thấy Xích Dương công chúa thế nhưng có bộ dáng như thế này sợ là sẽ không ổn nha.”

Thiệt, không tỏa khí lạnh sẽ chết sao?

Thần Tịch hướng tới bóng dáng của hắn làm một cái mặt quỷ, không nghĩ Tiêu Băng đi được vài bước không biết nghĩ tới cái gì quay đầu nhìn qua, vừa vận nhìn đến bộ dáng Thần Tịch nhàn nhạt, trong lúc nhất thời sắc mặt có chút vận vận, cười cũng không phải, giận cũng không phải, rất là không được tự nhiên.

Lập tức hắn quay đầu lạnh lùng nói: “Công chúa càng ngày càng mất đi uy nghiêm.”

Bị nhân gia bắt quả tang Thần tịch có chút quần bách, vì che giấu chính mình sai lầm hừ nhẹ một tiếng, “Tĩnh Trạch, ta muốn tắm rửa thay quần áo.”

“Hảo, trước hết mời công chúa đến trong phòng của ta đi.” Gia Cát Tĩnh Trạch giúp đỡ nàng đi ra sân đã bị hỏa thiêu, lại phân phó hộ vệ còn sống sót đi chuẩn bị nước ấm.

Hắn vẫn canh giữ ở bên người Cung Thần Tịch, không nói một lời, tuy rằng là vô cùng trầm mặc, nhưng Thần Tịch vẫn cảm giác được nam nhân này đang tự trách, vừa rồi hắn không hề nghĩ ngợi liền vọt đi vào, nói vậy đối với nàng cũng có vài phần thật tình. Thờ dài, thân thủ giặt nhẹ ống tay áo Gia Cát Tĩnh Trạch ôn nhu nói: “Tĩnh Trạch, cảm ơn người cứu ta, vì thế ta mới còn sống.”

“Công chúa --”

“Ta còn sống, vậy không phải là đủ rồi sao?”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn nàng quật cường như thế tâm động không thôi, nhất thời động tình thân thủ ôm nàng, “Đúng, còn sống là tốt rồi, còn sống là tốt rồi! Thực xin lỗi.....”

“Không có đâu, người đã cứu ta về sau chính là ân nhân cứu mạng của ta, người tốt lắm.”

“Thực xin lỗi.” Gia Cát Tĩnh Trạch thì thào lặp đi lặp lại câu xin lỗi này, ngay tại thời khắc hắn chạy trở về kia, nhìn thấy lửa cháy lớn như thế, một khắc đó trái tim hắn như bị đinh chỉ không còn đập nữa, cái thời điểm kia hắn chỉ có một cái ý niệm trong đầu: Chỉ cần nàng không chết, chỉ cần nàng sống sót, mặc kệ về sau thế nào hắn đều tiếp tục thủ hộ bên người nàng.

Một khắc kia, hắn mới thực sự hiểu được, hắn thủy chung không có buông nàng.

Mặc kệ nàng trở nên thế nào, hắn đều không bỏ xuống được.

Cả đời này, hắn đều phải thủ nàng.

Thần Tịch bị hán ôm có chút không thở nổi, rất khó chịu, thân thủ nhẹ nhàng vỗ vỗ phía sau lưng của hán: “Không có việc gì, ta không sao đâu.”

Hoa Từ Huyền đứng ở một bên nhìn, khóe môi ôm lấy ý cười, bộ dáng tựa tiểu phi tiểu thực đáng đánh đòn.

Thật lâu sau hán mới không lạnh không nóng trên choker nói: “Đại công tử, ngươi nếu còn như vậy, Xích Dương công chúa đại nạn không chết cũng sẽ trở thành nín thở mà chết.”

Gia Cát Tĩnh Trạch bây giờ mới tỉnh ngộ, thật nhanh buông tay ra, cũng là có chút ngượng ngùng nhìn về phía Cung Thần Tịch, “Công chúa, thực xin lỗi.”

“Không có việc gì.”

Thần Tịch suyền khẩu khí, nam nhân thật sự là không thể xem bề ngoài, tùy tiện ôm một cái cũng có thể đủ giết người nha.

“Công chúa, nước ấm chuẩn bị tốt.”

Hộ vệ đưa đến nước ấm cùng nước lạnh đặt vào phía sau bình phong, Thần Tịch vẫy vẫy tay ý bảo bọn họ đi ra ngoài, Gia Cát Tĩnh Trạch canh giữ ở bên ngoài, “Công chúa, ta ở lại gian ngoài canh chừng.”

“Tùy ngươi.....”

Ngâm mình ở trong thùng nước Thần Tịch thư thư phục phục thở dài, tắm thật là thoải mái, nhẹ nhàng lau một chút mặt “Tê -- đau.....”

Quả nhiên trên mặt có chỗ bị một chút lửa nhỏ rơi xuống làm bỏng, đáng giận Hắc Long bang! Ở trước khi hồi lại quyền lợi nhất định phải đem Hắc Long bang tiêu diệt.

“Ai..... Tĩnh Trạch --”

“Công chúa!”

“Ta không quần áo.” Thần Tịch quần bách thấp giọng nói một câu, thẳng đến lên bờ nàng mới phát hiện vấn đề này.

Gia Cát Tĩnh Trạch ôm một bộ quần áo đi vào, Thần Tịch vừa thấy đến hán lập tức ngồi vào thùng nước, sắc mặt phi hồng, “Ngươi -- ngươi như thế nào đi vào đây?”

Gia Cát Tĩnh Trạch trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, lập tức bình thần, “Công chúa, Tiêu Băng thừa dịp người tắm rửa nên đi ra ngoài mua cho người hai bộ quần áo mới, người thử xem.”

Đại khối băng còn có thời điểm cẩn thận? Thần Tịch nhìn hán một cái, “Ngươi để lên trên ghế cho ta, ta chính mình mặc.”

Gia Cát Tĩnh Trạch cười nhẹ: “Công chúa khi nào trở nên thẹn thùng như thế?”

Ngạch!

Cung Thần Tịch quần bách, nàng có thể nói chính mình không phải bản tôn sao?

Gia Cát Tĩnh Trạch cũng không ép nàng, cười cười buông quần áo liền đi ra ngoài, Thần Tịch chạy nhanh đi ra khỏi thùng nước mặc vào quần áo, bắt quá quần áo này, thực sự là nàng thật không biết mặc thế nào.

“Công chúa, ta đến giúp ngươi.” Thanh âm ôn nhuận của Gia Cát Tĩnh Trạch như một bộ thuốc an thần truyền vào trong lòng của nàng, cánh tay thon dài liền vòng qua vòng eo của nàng, không tới một lúc liền mặc vào chỉnh tề cho nàng.

Sau đó Gia Cát Tĩnh Trạch lại lôi kéo nàng đi ra ngoài bôi thuốc, toàn bộ quá trình Cung Thần Tịch chỉ có thể dùng một từ hình dung: Ôn nhu!

Nam nhân này đột nhiên trở nên thực ôn nhu, làm cho nàng không thích ứng được.

“Công chúa, lòng ta duyệt ngươi.”

Àm ám một tiếng, Thần Tịch khuôn mặt lại lần nữa hồng lên, lòng ta duyệt ngươi.....

Đây là thổ lộ?

Đây là thổ lộ sao?

Lòng Thần Tịch thật có chút không bình thường hỗn độn trong gió, làm sao bây giờ, nàng phải đáp lại như thế nào? Nói thật hay là phải làm cái gì?

Không được, Xích Dương công chúa khẳng định rất thích nghe những lời này đi, nếu nàng biểu hiện ra khác thường chẳng phải là làm cho hán nhìn ra sơ hở?

Trong lúc nhất thời tay chân Cung Thần Tịch cũng không biết phải làm như thế nào, rất quẫn bách.

Nàng làm người hai thế nhưng không có nói qua luyến ái a!

Kiếp trước thời điểm tuổi trẻ của nàng đã bị mẫu thân làm cho từ bỏ, làm cho nàng cô hồn đi vào Thánh Tinh đại lục này, thời điểm cô đơn có người nói thích nàng.

Thật lâu sau nàng cười khổ, thấp giọng nói: “Người thích chính là Xích Dương công chúa trước đây, không phải ta hiện tại.”

Gia Cát Tinh Trạch sững sốt, hẳn không hiểu, “Công chúa, ta thích vẫn là người, mặc kệ từ trước vẫn là về sau, mặc kệ người biến thành thế nào.”

Thần Tịch phiền chán đẩy hẳn ra, “Ta nói người thích là trước đây, người chẳng lẽ không biết rằng ta mất trí nhớ sao? Ta quên đi qua hết thấy, cái gì cũng đều quên, như vậy ta chính là một người hoàn toàn mới, nếu Xích Dương công chúa trước kia trở lại, người còn có thể thích ta?”

Gia Cát Tinh Trạch càng thêm buồn bực, trước kia và hiện tại không phải là một người sao?

Hoa Từ Huyền bên ngoài nghe như thế này càng thấy mâu thuẫn, Xích Dương công chúa mất trí nhớ? Tình tình liên thay đổi?

Hoặc là nói trong đó có cái gì biến cố?

Thú vị, hẳn chờ xem kịch vui a!

Đang nghĩ tới, lại nhìn thấy một cái bóng người đang vội vàng mà đến, nhìn kỹ, cũng là Hoàng Phủ Cảnh Hạo trở về gấp, hẳn (HTH) chính là không thích hẳn (HPCH), thân thủ cản lại: “Ai ai, Hoàng Phủ công tử a, công chúa và Đại công tử ở bên trong ân ái ái ái, người có thể đợi một chút đi.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe vậy cước bộ dừng một chút, lãnh liệt nhìn hẳn: “Công chúa vô sự?”

“Không có việc gì, ha ha, chính là bị hủy một chút dung mà thôi!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe vậy sắc mặt xanh mét, hủy dung hẳn còn cả lơ phát phơ như thế, “Tâm tính người như thế xứng làm hộ vệ của công chúa sao?”

“Ân, ta xứng không xứng cũng không phải do người nói, hết thấy xem công chúa. Huống hồ, hôm nay ta coi như là công thần lớn trong việc cứu công chúa, nói không chừng một chút nữa công chúa cao hứng liền thu ta đây.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Khối Băng Cũng Ôn Nhu

Cung Thần Tịch nghe thấy thanh âm ngoài cửa thì rất là bất đắc dĩ, đi ra ngoài mở cửa ra, ánh vào trong mắt là con người sốt ruột của Hoàng Phủ Cảnh Hạo, trong lòng có chút ngạc nhiên: Hẳn còn quan tâm tới sinh tử Xích Dương công chúa?

Cũng đúng, bây giờ đứa nhỏ còn chưa có, không có con nối dòng của Xích Dương công chúa hẳn lấy cái gì mà chiếm đoạt thiên hạ?

“Cảnh Hạo bái kiến công chúa.”

“Ân, ta không sao, không cần lo lắng. Tiến vào ngồi xuống đi.” Thần Tịch quay đầu đi vào.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Hoa Từ Huyền đều đi theo đi vào, Thần Tịch nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái, “Ta muốn diệt Hắc Long bang.”

Những lời này không hề ngoài ý muốn làm cho ba nam nhân ở đây đều thay đổi sắc mặt, ba người bọn họ đều rất rõ ràng thế lực Hắc Long bang lớn như thế nào, muốn tiêu diệt thì cơ hồ chuyện tình là không có khả năng, nhất định phải áp dụng một trận rất lớn nhưng nếu ra quân một ngàn thì tổn hại cũng phải tới tám trăm.

Nhìn ba nam nhân không ai mở miệng, Thần Tịch cười nhẹ: “Sẽ không phải là nói với ta, ta đường đường Xích Dương công chúa, tay cầm mười vạn tinh binh còn không có thể tiêu diệt một cái môn phái giang hồ đi?”

“Công chúa, xác thực rất khó. Nếu giao chiến chính diện thì tinh binh của công chúa tất sẽ thắng, nhưng sát thủ Hắc Long bang chưa bao giờ chính diện đối mặt, bọn họ là ám sát theo lời chủ.” Gia Cát Tinh Trạch phân tích ý kiến thực đúng trọng tâm.

Thần Tịch quyết quyết miệng, mặc kệ thế nào nàng nhất định phải đối phó Hắc Long bang, thờ dài âm nhu nói: “Vậy chờ đợi cơ hội đi, nghĩ đến lần trước ta buông tha bọn họ là quá mức nhân từ, hẳn là phải nên giết sạch hết rồi.”

Ba người nghe lời này thầm giật mình, công chúa giọng điệu tựa hồ là cố ý buông tha Hắc Long bang một lần, chẳng lẽ nàng lại có thực lực để giết mười mấy người kia của Hắc Long bang sao?

“Ta mệt nhọc, muốn nghỉ ngơi một hồi, Tĩnh Trạch, người thủ ta đi!”

“Công chúa yên tâm.”

.....

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi ra ngoài, gặp Tiêu Băng đưa thuốc đến, lẳng lặng chờ hắc đem dược đưa vào đi trở ra mới gọi lại hắc hỏi câu hỏi: “Thời điểm các người cứu công chúa là tình huống như thế nào?”

Tiêu Băng liền đem tình huống ngay lúc đó đơn giản nói ra, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhíu mày: “Công chúa bắt quá là thiếu nữ, vì sao bọn họ không dám đối mặt trực tiếp tới gết người, ngược lại đi dùng thiết lồng sắt vây khốn nàng rồi lấy lửa để đốt chứ?”

“Lần trước ám sát, công chúa bắt động thanh sắc giết vài cái sát thủ Hắc Long bang, bọn họ ngay cả miệng vết thương đều nhìn không được, ta nghĩ bọn họ là kiêng kỵ đòn sát thủ của công chúa đi.”

Công chúa thâm tàng bất lộ cũng là chỗ mà bọn họ tò mò, bắt quá không có nghĩ đến điểm ấy làm địch nhân kiêng kỵ như thế.

Tiêu Băng lãnh lãnh nhìn hắc: “Người đề ý sống chết của công chúa, cũng không đề ý nàng trải qua có vui vẻ hay không, đúng không?”

Hoàng Phủ đột nhiên ngắt người, trầm mặc.

Hắc không thêm đề ý, có lẽ như vậy đi.

Sống sót cũng đã là tốt lắm, hắc làm sao có thể thỏa mãn nguyện vọng của nàng, người là không có khả năng thuận buồm xuôi gió, luôn luôn có một ít chuyện không được như ý mới là bình thường.

“So với các người, ta không chán ghét nàng, ít nhất nàng sống được quang minh lỗi lạc, sống như ý nguyện của mình, cho dù ngang ngược, cho dù kiêu ngạo, nàng cũng là quang minh chính đại, sẽ không hai mặt.” Tiêu Băng nói xong lời này liền bỏ lại Hoàng Phủ Cảnh Hạo lỵ khai.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cười khổ, hai mắt?

Không phải mỗi người đều có tư cách sống như ý muốn chính mình, công chúa có ưu thế công chúa, hắc có khó xử của hắc, hắc hết sức che chở an nguy của nàng, này không đủ sao?

.....

Thủy Yên trở về sau nhìn thấy Thần Tịch hốc mắt trực tiếp đỏ lên, ở một bên nức nở: “Công chúa, đều do nô tỳ không có lưu lại bảo hộ người.”

Thần Tịch buồn cười nhìn nàng: “Người lưu lại là có thể bảo hộ ta? Người cảm thấy người bây giờ có thể bảo hộ ta sao?”

Thủy Yên sắc mặt đỏ lên, “Ta -- ta có thể dụng độc.”

Ài!

Dụng độc còn cần tìm nàng sao?

Thần Tịch thở dài, “Được rồi, ta không sao, đừng khóc, thân thể mang thai không nên khóc, chức trách bảo hộ ta không ở trên người người, người chỉ cần ở thời điểm ta phiền lòng thì đánh đàn cho ta là tốt rồi.”

Bắc Đường Quân Liên bên kia cũng không biết tiến hành thế nào, đứa nhỏ trong bụng Thủy Yên nàng nói muốn bảo vệ, tất nhiên là phải làm tròn nhiệm vụ.

Đang nghĩ tới vấn đề an trí Thủy Yên như thế nào, lại nhìn thấy một đạo bóng dáng nhẹ nhàng tiến vào, Uất Trì Thanh Liên một thân xiêm y hồng nhạt, đi tới đứng ở trước mặt nàng cười nói: “Cung Thần Tịch, ông trời thật sự rất ưu ái người nha, thật sự là tưởng người chết thật không ngờ người còn sống nha.”

Thủy Yên tức giận trừng mắt nàng: “Uất Trì tiểu thư, công chúa cũng không có trêu chọc người, người dựa vào cái gì đến quấy rầy công chúa nghỉ ngơi? Chẳng lẽ Uất Trì tướng quân chính là dạy dỗ nữ nhân nhà mình tiếp đãi khách quý như vậy sao?”

“Hừ, cái gì khách quý, rõ ràng là sao chổi, tới nhà ta liền phá hủy mất một cái viện thật tốt của nhà ta.”

Hô --

Thần Tịch thật sâu hấp khẩu khí, nàng này rất vô lý, còn có chút không đầu óc, nàng không nghĩ lãng phí vô mồm.

“Nói chuyện a, như thế nào, bị dọa sao?”

Thần Tịch lạnh lùng nhìn nàng một cái: “Không có, ta bắt quá là nghĩ tới Băng Băng ngày thường là một nam nhân mặt lạnh lùng như vậy, thời khắc nguy hiểm cư nhiên không để ý sinh tử tới cứu ta, ta quá cảm động, không biết phải ban cho hấn cái gì mới tốt đây.”

Băng Băng? Uất Trì Thanh Liên có điểm mạo danh kỳ diệu, Băng Băng là --“Người nói Tiêu Băng?”

“Đúng vậy, phu thê của ta chỉ có tên của hấn là có từ bang nha, Băng Băng là nhũ danh mà ta cho hấn, người là không thể kêu được.”

“Người nói cái gì?” Uất Trì Thanh Liên tức giận đến mặt mũi trắng bệch, nàng tự nhiên có thể kêu thân thiết như vậy.

Thần Tịch vẫn là bộ dáng lạnh nhạt như vậy, “Băng Băng đã thực sự dung cảm vọt vào lửa lớn để cứu ta, ta thực sự rất cảm động.”

“Người nói vậy, nói vậy.”

Thần Tịch nhún nhún vai, không có biện pháp, nàng muốn cho tâm của mỹ nữ này phiền nha.

Vừa vặn Tiêu Băng bùng một chén được đi vào, trực tiếp không nhìn Uất Trì Thanh Liên đi tới bên người Cung Thần Tịch, “Công chúa, tới giờ uống thuốc rồi.”

“Hảo, “Liếc mắt nữ liếc mắt một cái, nàng có ý xấu nói: “Người dứt ta đi.”

Tiêu Băng nhìn nàng một cái, nhưng lại chưa phản bác, thật sự lấy một cái thìa dứt nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thần Tịch hơi hơi lúng túng, “Vất vả người.”

Phá lệ, luôn luôn lạnh nhạt Tiêu Băng cư nhiên mở miệng an ủi nói: “Công chúa thân thể trọng yếu, không cần đối ta khách khí.”

“Người -- các người --” Uất Trì Thanh Liên nhìn xem mặt đều đỏ, Tiêu Băng luôn luôn đối người khác lạnh như băng, thời điểm gặp lại năm trước nàng rõ ràng còn nhìn Tiêu Băng đối với Cung Thần Tịch lạnh nhạt vô cùng, vì sao đảo mắt liền thay đổi?

Vì sao?

Nàng không cam lòng.

Tiêu Băng không còn giận nhìn nàng một cái: “Uất Trì tiểu thư, thanh âm người quá lớn, sẽ làm ảnh hưởng đến công chúa nghỉ ngơi, mời người đi ra ngoài.”

“Người nói cái gì?”

“Ta nói người ảnh hưởng đến công chúa, công chúa ở Uất Trì gia bị thương, chuyện này còn không có điều tra rõ ràng đâu, nói không chừng cùng người của Uất Trì gia cũng có quan hệ.”

Uất Trì Thanh Liên cảm giác thật lòng của chính mình liền bị người ta mang ra chém thành hai nửa, hấn không chỉ có ở trước mặt người khác đuổi nàng đi, còn hoài nghi nhà bọn họ có phản thương tổn Cung Thần Tịch. “Tiêu Băng, bốn tiểu thư nói cho người, ta chính là thực chán ghét Cung Thần Tịch, nàng nếu có chết ta cũng sẽ không một chút nhũ mảy, nhưng là chuyện tình này cùng Uất Trì gia ta không có một chút quan hệ, người đừng vội hắt nước bẩn lung tung.”

“Thanh giả tự thanh, Uất Trì tiểu thư làm gì kích động, nếu là thật thì cũng không ai làm giả, nếu là giả thì cũng không thể thành thật.”

“Tiêu Băng, ta chán ghét người.” Uất Trì Thanh Liên hung hăng dậm chân một cái chạy ra ngoài, cuối cùng, còn có thể nghe được tiếng khóc của nàng.

Thần Tịch tỏ vẻ thực vô tội, ý của nàng chỉ là muốn cho Uất Trì Thanh Liên đừng phiền nàng, không nghĩ làm người khác khóc.

“Công chúa, ăn đi.” Tiêu Băng lại một lần nữa đem nước canh đưa đến bên miện nàng, thực sự còn dứt thức ăn cho nàng.

Uống được một chén nhỏ thực sự Thần Tịch không còn khẩu vị, “No rồi.”

“Công chúa ăn quá ít.”

Trong giọng nói lạnh lạnh của Tiêu Băng thể nhưng lộ ra một chút quan tâm, điều này làm cho Thần Tịch có một loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, một đám người này thực sự bị cái gì vậy? Chẳng lẽ nàng đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời?

Không phải đùa giỡn người khác như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Nữ Hoàng Mật Chỉ

Thần Tịch không quá an tĩnh qua một đêm này, ngày kế lại từ trong tay Hoàng Phủ Cảnh Hạo lấy đến một đạo mật chỉ, đó là Nữ hoàng Nhai Nữ quốc viết.

Lời ít mà ý nhiều, chính là làm cho nàng dừng ở Hi thành tạm thời không cần đến kinh thành đi, mỹ danh này viết: Hạ quốc đề cho nàng về nước thực sự rất khả nghi, quan trọng nhất an toàn, yêu cầu nàng cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo dẫn dắt mười vạn tinh binh canh giữ ở Hi thành, tùy thời chú ý động tĩnh Hạ quốc, vạn không thể làm cho Hạ quốc xâm nhập Nhai Nữ quốc.

Xem xong mật chỉ khỏe miệng Thần Tịch hiện lên nụ cười nhạo báng ngày càng rõ, Nữ hoàng được đến tin tức này, không nghĩ trông thấy nữ nhi chính mình, ngược lại mong muốn để nàng ở bên ngoài.

Ha ha, thật sự là thiên hạ to lớn không chuyện gì không có.

“Công chúa, Nữ hoàng cũng là vì an nguy Nhai Nữ quốc --”

Thần Tịch nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo cười lạnh đứng lên: “Người không phải là nghĩ ta là đứa ngốc, ngu xuẩn. Hay là nói, ta là cái loại người ngu ngốc bị người khác bán còn giúp cho họ đếm tiền?”

“Công chúa.”

“Cút, cút ra xa cho ta, ta ghét nhất bị người khác lừa dối.” Cung Thần Tịch không chút nào che giấu tức giận của chính mình, đối với Hoàng Phủ Cảnh Hạo chính là một trận mắng chửi.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo mặt đen nghiêm nghị đi ra ngoài, Gia Cát Tĩnh Trạch tỏ vẻ hân hoan đồng tình người nào đó, bất quá hân cảm thấy công chúa trở nên thông minh, hân thật cao hứng.

Nữ hoàng không cần phải nói thì cũng có thể biết là vì sợ công chúa trở về tạo nên phong ba ảnh hưởng đến Đại công chúa lên ngôi vị, đồng dạng là công chúa, vì sao Nữ hoàng có thể bắt công như vậy đây?

“Công chúa, chuyện tình trước kia người nói, ta đã suy nghĩ kỹ, ta nguyện ý phối hợp công chúa.”

Sau khi nghe thấy lời này tức giận của Thần Tịch tiêu tán đi không ít bên môi xuất hiện nụ cười, nhìn chằm chằm Gia Cát Tĩnh Trạch nói: “Người đây là vì thương hại ta hay là an ủi ta đây?”

“Công chúa thấy như thế nào cũng được, dù sao Tĩnh Trạch là nguyện ý đi theo công chúa. Cả đời, vĩnh viễn không phản bội.”

Vĩnh viễn không phản bội.

Việc này rất khó làm được.

“Công chúa, tối nay ta cùng người đi.”

Phốc --

Cung Thần Tịch bị những lời này làm sợ tới mức từ trên tháp ngủ nhảy hẫng lên, chống lại ánh mắt kinh ngạc của Gia Cát Tĩnh Trạch mới bình tĩnh lại, ha ha cười: “Ta nằm mệt mỏi, nhảy đứng lên vận động vận động.....”

Gia Cát Tĩnh Trạch cũng không vạch trần nàng, chính là lẳng lặng nhìn nàng, Thần Tịch cảm thấy tất cả của mình đều bị người này nhìn thấu hết, hết sức không thoải mái, “Được rồi, người vui liền bồi ta ngủ đi.”

“Công chúa, đêm nay ta cũng bồi người ngủ như thế nào?” Hoa Tử Huyền tiến đến chen vào nói.

Thần Tịch vui vẻ có chút không kìm hãm được, chạy nhanh gật gật đầu, “Tốt, có bạn.”

Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt hơi đổi, lập tức khôi phục bình thường, “Công chúa, Hoa công tử chỉ là một ngoại nhân, làm cho hân thị tầm tã hồ không hợp quy củ.”

“Vậy để cho công chúa thu ta.” Hoa Tử Huyền không chút nào để ý nói.

Cung Thần Tịch rất muốn hỏi hân có phải là nam nhân hay không, như thế nào cứ mở miệng nói ra là để cho công chúa là nàng thu nhận hân chứ.

Quá vô sỉ đi.

Gia Cát Tĩnh Trạch cũng không giận, chỉ là bình tĩnh nhìn nàng: “Nếu là công chúa muốn thêm một người mới cũng không có gì không thể, tính ra, công chúa năm nay còn không có thêm người mới đâu.”

Ngạch!

Không cần đem nàng nói như thế có được không?

Cung Thần Tịch rất là bất đắc dĩ, tiền đồ tựa hồ nghe có chút u ám.

Những phu thị này phải xử lí như thế nào mới tốt đây?

Nếu không trước đem phu thị mà Đại công chúa đưa cho nàng hưu đi?

Chính là Cơ Tĩnh Viễn cùng Tiêu Băng, Cơ Tĩnh Viễn có thể, Tiêu Băng vừa mới cứu tính mạng của nàng, về tình về lý cũng không thể hưu được, vậy trước lấy Cơ Tĩnh Viễn khai đao đi?

Thần Tịch gãi gãi đầu rất khó xử, “Cái kia Tĩnh Trạch a, phu thị của công chúa phạm vào cái lỗi gì sẽ bị công chúa hưu?”

Gia Cát Tĩnh Trạch sừng sốt, cổ quái nhìn nàng: “Công chúa vì sao hỏi cái này?”

“Ai nha, người nói mau đi, ta muốn biết.”

“Tư thông, phản bội, ngộ nghịch.”

Thần Tịch nghe nở nụ cười, “Nói như vậy, Tam công tử liền.....”

Gia Cát Tĩnh Trạch cúi đầu, “Tam công tử là Hoàng đế Hạ quốc đưa đến, công chúa lấy việc này khoan dung một ít.”

“Nga, ta không có so đo hấn a, rất rộng rãi đâu.”

Cơ Tĩnh Viễn sẽ vì Đại công chúa phản bội nàng sao? Chờ mong, Tiêu Băng tựa hồ coi như có chút điểm tình, Gia Cát Tĩnh Trạch bỏ qua là vì đối với bản tôn hữu tình, Ngũ công tử cùng Lục công tử thái độ không rõ.

Ai, con đường hưu phu vẫn là có chút dài nha.

“Công chúa, việc này trước không cần lo lắng, quan trọng là người --” Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn Hoa Tử Huyền liếc mắt một cái liền dừng miệng, cũng không nói gì ra ngoài.

Thần Tịch đánh cái ngáp, “Ta mệt nhọc, ngủ một giấc nói sau.”

Hoa Tử Huyền phen mắt tròn trắng, “Công chúa, hai ngày nay người ngủ quá nhiều, ngủ tiếp không sợ thành tiểu trư?”

“Người -- biết cái gì, đừng âm ỷ ta, ta muốn đi ngủ.”

Cung Thần Tịch nhắm mắt lại không hề để ý tới một cái trong bọn họ, kỳ thật trận lửa hôm qua nàng có dùng khí độc đến để ngăn chặn lại, bằng không, làm sao có thể bị nhốt ở thiết lồng sắt lâu như vậy chỉ bị hủy đi quần áo, làm bị thương cánh tay cùng một ít chỗ da bên ngoài.

Vận độc quá lâu sẽ sinh ra di chứng, thị ngủ.

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn mí mắt nàng đánh nhau, không bao lâu liền tiến nhập mộng đẹp, không khỏi xuất hiện lo lắng, chẳng lẽ là hôm qua bị thương chỗ nào khác? Công chúa trước kia thân thể cũng không tệ, không có lý nào lại mạnh mai như vậy.

“Người tới, đi thỉnh Lục công tử đến một chuyến.”

Gia Cát Tĩnh Trạch lúc này còn không biết bọn người Hứa Phi Sương là thể thân, chính là lo lắng liền nghĩ tới Hứa Phi Sương.

Đợi cho thời điểm Hứa Phi Sương đi vào hấn mới nhớ tới một vấn đề, đem qua hấn tựa hồ vốn không có cấp công chúa trị thương, được đều là hấn cùng Tiêu Băng làm ra.

“Lục đệ, công chúa thế nào?”

Lục công tử cúi đầu thở dài, y thuật của hấn căn bản so ra kém Hứa Phi Sương, đây là không trâu bắt chó đi cày sao, hoàn hảo, hấn thân mình biết một chút y thuật, “Công chúa không có trở ngại, chính là kinh hách mệt nhọc, cần nghỉ ngơi nhiều, qua vài ngày liền vô sự.”

“Không có chịu nội thương?”

“Không có.”

Thế thân Lục công tử ngây người một hồi liền ly khai, Gia Cát Tĩnh Trạch nghi hoặc nhìn bóng dáng của hắn, sao lại thế này, hôm nay cảm giác hơi thờ lự đệ không giống lắm?

“Đại công tử, Tam công tử đến đây, nói là muốn gặp công chúa.” Hộ vệ báo lại.

“Mời vào đi.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn đến đến Bắc Đường Quân Liên đi vào lại là sùng sốt, không biết có phải hay không ảo giác, hắn nhìn Tam công tử cũng cảm giác có chút cổ quái, sao lại thế này?

“Bắc Đường Quân Liên” Đi vào đến xem liếc mắt một cái, phát hiện Cung Thần Tịch đang ngủ khe khẽ thở dài, “Đại công tử, ta vốn định cùng công chúa thương lượng một sự tình, nếu công chúa đang ngủ, chờ nàng tỉnh lại ta lại tới.”

“Người -- muốn lưu lại chiếu cố công chúa hay không?” Gia Cát Tĩnh Trạch cũng không biết chính mình vì sao nói một câu như vậy.

Kỳ thật hắn là không thích Bắc Đường Quân Liên, bởi vì hắn là một người phụ thị duy nhất bị Xích Dương công chúa chủ động yêu cầu được đến, mà vài người bọn họ đều là Nữ hoàng cùng Đại công chúa đưa.

Không thể không nói trong lòng công chúa có vị trí của hắn, cho dù hắn đối công chúa ôn hoà, nhưng có thời điểm công chúa nhìn hắn cũng lộ ra ánh mắt có chút gì đó ngóng trông giống như khi nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo vậy.

“Không cần, Đại công tử nhìn công chúa ta thực yên tâm, ta còn có chuyện tình khác muốn làm.”

Thế thân Bắc Đường Quân Liên nhìn Cung Thần Tịch liếc mắt một cái, tiếc nuối tiêu sái đi ra ngoài. Xích Dương công chúa mệnh cách tựa hồ cải biến, Quân Liên muốn hắn làm thế thân cũng là làm cho hắn khó xử không nhỏ đâu. Bất quá, nay xem ra, tựa hồ rất thú vị.

Thần Tịch ngủ một giấc tỉnh lại là ban ngày, sau khi tỉnh lại ăn cơm xong không được bao lâu để cho Thủy Yên đánh đàn một hồi lại ngủ tiếp, làm cho Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn nàng ánh mắt đều căng thẳng, thật sự là có thể ngủ như vậy, nghiêm trọng hoài nghi hôm qua có phải bị bỏng ở nơi khác hay không.

“Đại công tử, công chúa thật sự vô sự sao?”

“Hắn là không có.” Gia Cát Tĩnh Trạch cũng không xác định, nhưng lục đệ đều nói như thế, hắn là không có việc gì đi.

Thủy Yên buồn nhìn Cung Thần Tịch đang nằm ngủ trên tháp, bên trong ánh mắt lóe ra sắc thái không hiểu.

Thời điểm Hoàng Phủ Cảnh Hạo ra ngoài trở về đi lại đây nhìn thấy Thần Tịch đang ngủ sắc mặt hơi hơi trầm xuống, không dấu vết cấp nàng bắt mạch, nửa ngày buông tay ra, nhìn Thủy Yên đứng một bên hầu hạ liếc mắt một cái: “Công chúa hôm nay như thế nào?”

“Hoàn hảo, công chúa ăn cơm xong một hồi cảm lại ngủ.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thân thủ ôm lấy Cung Thần Tịch ngủ trên tháp, thời điểm đứng lên đi qua người Thủy Yên liền đột nhiên đá một cước, nếu không phải Thủy Yên phản ứng mau, thiếu chút nữa đã bị hắn làm một cước trúng bụng bị bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Đáng Chết

Gia Cát Tĩnh Trạch khiếp sợ nhìn một màn này, “Hoàng Phủ --”

“Nàng đáng chết.”

“Nàng --”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh lùng nhìn hắn, “Người cũng thất trách, nhìn không ra công chúa bị nàng hạ độc.”

Cái gì?

Gia Cát Tĩnh Trạch ngạc nhiên nhìn hắn, lại nhìn về phía Thủy Yên, xuống tay khi nào? Đồ ăn nước canh đều là qua tay hắn cùng Tiêu Băng, kiểm tra qua không có việc gì mới cho công chúa uống, làm sao có thể có độc?

Bất quá bản lĩnh của Hoàng Phủ Cảnh Hạo hắn luôn luôn tin tưởng, nếu hắn đã nói như thế thì mười phần là có thật.

Thủy Yên ôm bụng đau hô đứng lên, một lát hạ thể xuất hiện hồng hồng, Gia Cát Tĩnh Trạch vừa thấy trong lòng cả kinh: Chẳng lẽ đẻ non? Đã thấy nàng cực kì uy khuất khóc lóc nói: “Hoàng Phủ công tử oan uổng nô tỳ, nô tỳ làm sao sẽ đối với công chúa hạ độc thủ?”

“Cút ra ngoài, về sau biến mất ở trước mặt công chúa.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo một chút cũng không vì Thủy Yên điềm đàm đáng yêu mà cảm động, hẳn chính là cố ý đá trúng bụng của nàng, cố ý hủy đi đứa nhỏ này.

Bắc Đường Quân Liên là phu thị Xích Dương công chúa, nếu để cho Thủy Yên sinh ra đứa nhỏ của phu thị công chúa, như vậy, này tuyệt đối là một cái sỉ nhục.

Xích Dương công chúa tôn quý như thế cho dù như thế nào cũng không cho phép bất kì ai làm bẩn, nàng đã có lá gan làm ra chuyện tình bực này thì phải chịu hậu quả tương ứng.

“Ô ô, Hoàng Phủ công tử hiểu lầm nô tỳ, nô tỳ thật sự không có hại công chúa --”

Thần Tịch bị tiếng khóc của nàng làm cho tỉnh lại, vừa tỉnh nghe thấy thanh âm xem qua liền bị hoảng sợ: “Thủy Yên, ngươi đây là -- người tới, mau mời đại phu.”

Hôn mê, Bắc Đường Quân Liên chưa có đi bao lâu, Thủy Yên nếu bị đẻ non nàng phải cho hẳn công đạo như thế nào đây.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngăn chặn tay nàng, trầm giọng nói: “Công chúa, đứa nhỏ của nàng không bảo đảm.”

Cái gì?

“Sao lại thế này?”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái, chỉ cần liếc mắt một cái, hẳn liền hiểu được Hoàng Phủ Cảnh Hạo là cố ý, như thế, hẳn không lời nào để nói.

Thần Tịch nhìn bọn họ nhú mày, “Nói, sao lại thế này?”

Thủy Yên ôm bụng chịu đựng đau đớn khóc kể nói: “Công chúa, nô tỳ không có hạ độc hại ngươi, thật sự không phải ta..... Ô ô, Hoàng Phủ công tử hiểu lầm nô tỳ.”

Hạ độc?

Thần Tịch ánh mắt chuyển hướng Hoàng Phủ Cảnh Hạo, hẳn cũng là thần thái không gọn song một chút sợ hãi, rất là khinh thường nhìn Thủy Yên liếc mắt một cái, “Công chúa, Đại công tử tự nhiên sẽ không hạ độc hại ngươi, hầu hạ gần người chỉ có nàng bị hiểm nghi lớn nhất, hơn nữa, ta có chứng cứ.”

“Ai, mặc kệ thế nào, trước hết mời đại phu cấp nàng xem chút đi.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lãnh liệt quét Thủy Yên liếc mắt một cái, hơi thờ hân bang kia giống như làm cho toàn thân Thủy Yên trở nên cứng ngắc, “Nếu công chúa nhân từ xin mời đại phu đến xem đi.”

“Không bằng làm cho lục đệ đến --”

Thần Tịch ánh mắt chợt lóe đánh gãy Gia Cát Tĩnh Trạch nói: “Đây là bệnh phụ khoa, làm cho người phủ tướng quân đi thỉnh một vị đại phu đi.” Lục công tử bên người bây giờ chỉ là một cái thể thân, làm sao dám cho hẳn ra tay.

Không bao lâu, người phủ tướng quân mang đến một đại phu, đại phu kia sau khi bắt mạch liền sắc mặt trầm trọng, thở dài nói: “Hồi công chúa, đứa nhỏ trong bụng cô nương này đã chết, chỉ có thể dẫn ra ngoài, bằng không sẽ đối cơ thể người mẹ tạo thành tổn thương lớn hơn nữa.”

Thủy Yên vừa nghe sắc mặt nhất thời trắng bệch một mảnh, hồi nãy khi đau đớn kia vừa mới đánh úp lại nàng liền sợ có kết quả như thế này, không thể tưởng được..... Hoàng Phủ Cảnh Hạo, đều là hẳn làm hại.

Bỗng dưng, Thủy Yên nâng mắt oán hận nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo, bọn họ không oán không cừ, vì sao nam nhân này lại muốn giết đứa nhỏ của nàng?

Đây chính là nơi dựa vào của nàng, bị nam nhân này đá một cước đã không còn.

Thần Tịch đối với chuyện này rất là tiếc hận, Bắc Đường Quân Liên..... Ai! Bất đắc dĩ nhìn bọn họ liếc mắt một cái nhẹ giọng nói: “Vậy thỉnh đại phu khai dược đi, mặt khác, phải hai cái nha hoàn chiếu cố Thủy Yên cô nương một thời gian, hảo hảo dưỡng thương.”

“Công chúa, nô tỳ vô tội bị thương, thỉnh công chúa vì nô tỳ chủ trì công đạo.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hừ lạnh một tiếng: “Chỉ bằng đứa nhỏ trong bụng ngươi cùng Tam công tử có liên quan thì đã không nên giữ lại, công chúa tha cho ngươi một lần, ngươi không tự hối cải còn dám đối công chúa hạ độc, chết chưa hết tội.”

Thần Tịch ngạc nhiên nhìn hẳn một cái, hẳn vì sao có thể khẳng định Thủy Yên đối với nàng hạ độc như thế?

Lại nói tiếp, mấy ngày nay nàng xác thực có chút khác thường, vốn tưởng rằng là tinh lực cạn kiệt, nay nghĩ đến cũng “Đây là có chuyện gì, nói rõ cho ta nghe một chút.”

“Công chúa, ta vừa mới bắt mạch cho người phát hiện trong cơ thể người trăm tích một ít độc tố, là một loại độc được mạn tính, sẽ không cho người chết đi, chỉ là dùng trong nửa tháng sẽ cho người cả đời trở nên si ngốc.”

Si ngốc?

Thần Tịch này hội ngộ người, ai lại độc như vậy, làm cho nàng trở thành ngốc tử?

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy sắc mặt đại biến, khẩn trương nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo: “Như thế Hoàng Phủ tướng quân nhưng là có biện pháp --”

“Thời gian phát hiện sớm, tất nhiên là có.”

Vậy là tốt rồi, Gia Cát Tĩnh Trạch thực sợ này hỏa thiêu chưa chết, lại xuất hiện một cái càng làm kích thích người khác hơn.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo mắt lạnh đảo qua Thủy Yên sau lại bổ sung nói: “Công chúa, loại này được ta đã thấy, hương vị cũng hỏi qua, Thủy Yên trên người còn có.”

Thủy Yên chấn động, “Người nói vậy, trên người ta làm sao có cái gì độc được?”

Thần Tịch nhìn thần sắc của nàng thâm than, chung quy là có mùi, bất quá nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ là mục đích như vậy. Lam mâu bình tĩnh nhìn về phía Thủy Yên, thanh âm mềm nhẹ chậm rãi hỏi: “Thủy Yên, người đây là vì ai đối ta hạ độc đây?”

Thủy Yên quá sợ hãi, ủy khuất nhìn nàng: “Công chúa, nô tỳ không có, nô tỳ sao có thể là người vong ân phụ nghĩa? Nô tỳ cảm động và nhớ nhung --”

“Thủy Yên, ta tin tưởng Hoàng Phủ tướng quân sẽ không dùng việc này nói giỡn với ta.”

Thủy Yên nghe vậy cúi đầu, ảm đạm nói: “Nói như thế, công chúa chính là nhận định ta hạ độc?”

Thấy nàng không chịu nhận thức Hoàng Phủ Cảnh Hạo tuyệt không bỏ qua, thân thủ vung lên, đàn cổ trên bàn liền biến thành mục nát, chém làm hai đoạn, một trận mùi truyền đến trong mũi, ở đây mỗi người đều nghe thấy được: “Công chúa, đây là một loại hương phấn của di tộc, một mình sử dụng không độc, nhưng là nếu trộn cùng được liệu sẽ sinh ra điều kì diệu.”

Thủy Yên nghe vậy sắc mặt bụi bặm, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nếu biết được rõ ràng như vậy? Nàng sử dụng một mình nó đúng là không có độc, chính là cùng đàn cổ phát ra hương phấn hỗn hợp hút vào sẽ sinh ra độc tính, di tộc xưng là trăm ngày phản đồng tán, ý tứ chỉ dùng trong hơn trăm ngày sau sẽ trở nên si ngốc, trở lại thời kì của trẻ nhỏ.

Thần Tịch xem Thủy Yên sắc mặt cũng biết trong lòng nàng có quỷ, một mối ẩn ẩn huyết thái dương, “Thủy Yên, mọi thứ đã rõ ràng như thế, không biết người có gì để nói không?”

Trong lòng Thủy Yên biết không thể biện bạch, gục đầu xuống trầm mặc một hồi lâu mới ngẩng đầu, ánh mắt nàng nhìn Cung Thần Tịch có hận, có đố kỵ, cũng có hâm mộ, thật lâu sau mới bi thương cười rộ lên: “Công chúa hỏi ta vì sao? Công chúa nhất định nhớ người đều buông tha tư tình của ta cùng Tam công tử, Thủy Yên như thế nào không biết ân báo đáp ngược lại lấy oán trả ơn đúng không?”

“Không, ta chưa từng có chờ mong người sẽ báo đáp ơn của ta.” Thần Tịch đạm mạc nhìn nàng, trong đôi mắt là một mảnh bình tĩnh, “Ta làm ra một cái quyết định đều chính là bằng tâm mà làm, về phần người khác hội sẽ như thế nào thì không ở trong phạm vi lo lắng của ta.”

Thủy Yên nghe vậy càng thêm tuyệt vọng, “Nguyên lai công chúa trong lòng cho tới bây giờ chưa từng đem chuyện của ta để ở trong lòng, ha ha a..... Cũng đúng, Xích Dương công chúa là loại người nào, không cần đối với một kỹ nữ thanh lâu như ta để ý. Nhưng là, công chúa có biết vì sao ta oán từ người?”

“Vì sao?” Thần Tịch đối với điểm này vẫn là có điểm hứng thú.

“Bởi vì công chúa làm cho Tam công tử đối ta lạnh tâm tư.”

Ách!

Thần Tịch tròn tròn mắt, Bắc Đường Quân Liên đối nàng lạnh tâm tư? Lời này giải thích thế nào? Lại nghe Thủy Yên bổ sung nói: “Trước kia Tam công tử đối ta còn có vài phần tình nghĩa, thương tiếc ta..... Nhưng từ khi công chúa bắt đầu biết ta mang thai, lại ra về hào phóng thả chúng ta, Tam công tử đối với ta không có một tia nhu

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tình Yêu Là Độc

Ai!

Thần Tịch sâu kín thờ dài, người sống như vậy, thật sự là cực phẩm.

Gia Cát Tĩnh Trạch sớm nhìn không được lên tiếng khiển trách: “Người tiện nô này, công chúa có lòng tốt buông tha người, người lại còn muốn cùng công chúa tranh giành phu thê, quả nhiên là không biết sống chết.”

“Ta không biết sống chết, nhưng là ta thật tâm yêu thích Tam công tử, còn nàng thì sao? Quý vì công chúa, đồng dạng đều là nữ tử, đã có sáu cái phu thê ở bên người, nàng đòi Tam công tử yêu có mấy phần thật tình? Vì sao ông trời lại cho Tam công tử gặp được nữ nhân như vậy? Nếu là Đại tiểu thư Hạ quốc ta cũng liền thôi đi, nhưng cô tình lại là công chúa của Nhai Nữ quốc các người. Các người đây là vũ nhục Tam công tử, nữ nhân giống như công chúa căn bản là không xứng có được Tam công tử.”

Thần Tịch nghe liền nở nụ cười, nàng không xứng, vậy một cái kỹ nữ thì xứng sao? Vẫy vẫy tay, cũng lười tranh cãi, “Nàng đi xuống đi, nói người phụ tướng quân hỗ trợ đưa nàng đi một cái khách điểm nào đó chu cấp cho nàng một tháng, sau này sẽ do nàng tự sinh tự diệt đi.”

Tim Thủy Yên tựa hồ có chút đập mạnh và loạn nhịp, nàng nghĩ đến Xích Dương công chúa biết được bị nàng hạ độc ít nhất sẽ tức giận sau đó giết nàng, đây là cái ý tứ gì? “Hừ, công chúa chẳng lẽ là lo lắng giết ta sẽ không thể cho Tam công tử một lời giải thích.”

Cung Thần Tịch không thể không nói người này được nàng cấp một cái cây liền giống như con rắn bò lên không tha, cười nhạo một tiếng, “Bất quá là một cái hạ nhân, bản công chúa muốn giết còn cần cấp kẻ nào một cái công đạo hay sao, đáng tiếc người không có người nhà, bằng không, có thể hãy lo lắng ta tru cả cửu tộc nhà người đấy, mưu sát công chúa chính là tội đại bất kính. Ta không giết người bất quá là lười làm bẩn tay chính mình thôi.”

Thời điểm nói những lời này biểu tình của Cung Thần Tịch cực lạnh, Thủy Yên đi theo nàng mấy ngày nay vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình lạnh lùng như thế của nàng, tâm tức thì trầm đến đáy cốc, nàng tựa hồ bị biểu hiện ôn hòa giả dối của Xích Dương công chúa mấy ngày nay lừa gạt.

Cung Thần Tịch vẫy vẫy tay, lập tức có người đem nàng nâng đi xuống, mà đại phu đứng kia có chút đồ mờ hồ, nếu biết đại sự là hạ nhân mưu hại công chúa thì hẳn dù có già bệnh cũng không có đi nha.

Chuyện tình hoàng gia biết càng nhiều càng lại là không an toàn, hẳn còn muốn sống lâu một ít ngày ôm tôn tử.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo quét hán liếc mắt một cái, “Nếu đến đây liền cấp công chúa xem mạch một chút đi.”

“Là, là.” Đấy lòng đại phu buồn khổ, trên mặt càng phát ra thật cẩn thận.

Sau khi bắt mạch cho Cung Thần Tịch bắt mạch, hẳn coi như là lương y, cùng đoán kết Hoàng Phủ Cảnh Hạo hẳn là giống nhau, “Thảo dân bái kiến công chúa, cũng không biết trong thời gian này công chúa có dùng được liệu nào khác hay không?”

Cung Thần Tịch mỉm cười: “Không có đâu, làm sao vậy?”

Đại phu ngạc nhiên nhìn nàng một cái, lập tức cúi đầu không dám lại nhìn lên, cúi đầu nói: “Cái này kỳ, công chúa tuy rằng trúng độc, nhưng độc tính này không có bị phát ra ngoài, còn tụ tập tại một chỗ nào đó trong thân thể được vật kháng cự, bằng không, công chúa quả quyết không chỉ là bệnh trạng thị ngũ đơn giản như vậy.”

Nga, này cảm tạ thiên phú của nàng, Thần Tịch thu hồi tay, “Không có việc gì là tốt rồi, vất vả đại phu, Tĩnh Trạch, cấp đại phu tiền khám bệnh sau đó đưa hán ra khỏi phủ đi.”

“Là.” Gia Cát Tĩnh Trạch biết được việc này phải làm như thế nào, dù hán từ chối nhưng Gia Cát Tĩnh Trạch vẫn là đưa bạc cho hán, đương nhiên cũng dặn dò hán không cần loạn truyền tin tức.

Thời điểm trở lại sân vừa vặn nhìn đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng công chúa đang giằng co, tựa hồ hai người ở tranh luận cái gì, “Hoàng Phủ tướng quân, độc của công chúa nhưng.....”

“Có giải được, bất quá công chúa so với dĩ vãng càng thêm nuông chiều, không muốn uống được đắng.” Thanh âm ôn hòa của Hoàng Phủ Cảnh Hạo là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hay vẫn là sự khinh thường như trước đây.

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy khẩn trương, đi vào bên người Cung Thần Tịch khuyên nhủ: “Công chúa, thuốc đắng dã tật mới tốt cho bệnh.....”

“Được rồi, ta biết rồi, muốn hàm được thì đi hàm đi.”

“Là, kia --”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn Cung Thần Tịch liếc mắt một cái, “Ta đi.”

Một cái canh giờ sau, Hoàng Phủ Cảnh Hạo bùng một chén được đen tuyền đến đây, chỉ nghe đến vị thuốc kia Thần Tịch liền nhin không được buồn nôn, này muốn uống đi xuống còn như thế nào a? Liếc mắt nhìn hần, nhẹ giọng nói: “Đề lên trên bàn đi, người đi xuống đi.”

“Công chúa, được đã muốn không còn nóng, đề đó liền lạnh, người uống đi ta liền mang chén đi xuống.”

Thần Tịch tức giận xem nhìn qua, chống lại ánh mắt cổ chấp của người nào đó nàng rất là khinh bỉ, giả bộ đi giả bộ đi. Rõ ràng không hy vọng nàng quá tốt còn một bộ dáng trung tâm, nàng cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi, ngây ngốc đuổi theo bóng dáng một người sẽ không tự hỏi.

Gia Cát Tĩnh Trạch thấy nàng không muốn uống được cũng nhủ mảy, mở miệng nói: “Công chúa, thừa dịp nóng uống đi, độc nữ nhân kia hạ không đơn giản.”

Một chén được đen tuyền, khẩu vị có chút khó chịu.

Nhưng hai cái nam nhân cổ chấp này vẫn canh giữ bên cạnh, mắt nhìn chăm chăm vào nàng..... Thật sự là rất bất đắc dĩ.

Ai! Đôi mi thanh tú của Thần Tịch nhíu lại, bùng lên chén nhỏ đánh giá một phen, càng nhìn càng không muốn uống, thuốc Đông y a, cho tới bây giờ vẫn không có nghe nói qua ai thích uống thuốc Đông y.

Quay quay bả vai, ngón tay giữa hơi thả một chút –

Một bàn tay thật chuẩn xác không chút nào tiếp được chén xuống đang muốn rơi xuống đất, Thần Tịch kinh ngạc nhìn thân mình Hoàng Phủ Cảnh Hạo đang ngồi xôm xuống tiếp được chén thuốc, người này thân thủ đứng hàng đầu nha.

“Công chúa, thỉnh cẩn thận một ít, tuy rằng giải được không hề hiếm có, nhưng không cần phải như thế.”

Chống lại ánh mắt thân nhiên nhân gia như thế, Thần Tịch cảm giác yết hầu nghẹn lại, thờ dãi: “Tìm cho ta một chút mứt táo đến đây đi.”

Gia Cát Tĩnh Trạch lập tức cho người đi tìm, mứt táo đưa tới, Thần Tịch bất đắc dĩ nắm chặt cái mũi chuẩn bị uống một hơi cho hết chén được..... Vốn nàng thật sự tính uống xong, bất quá một ngụm vào yết hầu vẫn không nuốt xuống được mà nghẹn ở đó, cổ vị thuốc nồng đậm kia xông lên thẳng yết hầu chịu không nổi, “Nôn -- nôn.....”

Sắc mặt bọn người Hoàng Phủ Cảnh Hạo đều trầm xuống, này căn bản tương đương với không uống.

Thần Tịch vừa phun ra ngoài, trong miệng trông tròn, “Thủy -- thủy.”

Gia Cát Tĩnh Trạch chạy nhanh tiếp nhận nước từ trong tay nah hoàn đưa đến cho nàng, Thần Tịch uống xong mở to miệng hô hấp, ăn mấy quả mứt quả rồi lại uống nước, mới tính yên tĩnh, “Hoàng Phủ Cảnh Hạo, người đừng tra tấn ta, đánh chết ta cũng không uống vào.”

“Công chúa.”

“Nhất định phải cho ta ăn giải được vậy làm thành viên thuốc cho ta nuốt vào đi. Được nước đen tuyền như vậy ta nhất định không uống.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn nàng uống vào vất vả như vậy không khỏi nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo, Hoàng Phủ Cảnh Hạo thờ dãi, “Làm thành viên thuốc cần tiêu phí thời gian mấy ngày.....”

“Không ngại, người chậm rãi làm đi, ta chết không được.” Thần Tịch căn bản là không sợ độc, bất quá việc này nàng không tính nói cho bọn họ biết.

Chuyện giải được cứ như vậy bị Thần Tịch quyết định, nguyên bản kế hoạch tính sau Trung thu rồi đi liền có người làm thay đổi, trên thực tế Thần Tịch cũng không vội vã rồi đi. Bắc Đường Quân Liên bọn họ đã muốn bắt đầu điều tra, nàng căn bản không vội.....

Tương phản, người Hắc Long bang, nàng nhất định phải cấp một phần đại lễ, chỉ là không biết ỏ của bọn họ cũng là có chút buồn bực.

Hai ngày sau, Hoàng Phủ Cảnh Hạo chạy nhanh đuổi chậm làm ra viên thuốc giải độc, Thần Tịch lấy đến viên thuốc nhỏ nhỏ cười cười: “Rất tinh xảo, vất vả người.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngăn lại nàng, “Công chúa, ta trước bắt mạch lại cho người xem thế nào.”

“Không cần phiền toái như vậy.”

“Vẫn là cẩn thận một ít tốt hơn.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngoài ý muốn có chút kiên trì, thậm chí không đợi Thần Tịch đáp ứng liền thân thủ bắt được cổ tay Cung Thần Tịch.

Thần Tịch đành phải để hần bắt mạch, sau một lát Hoàng Phủ Cảnh Hạo đẩy mắt hiện lên một chút hồ nghi, nhưng không có biểu lộ cái gì, “Công chúa, hoàn hảo, ăn một viên là tốt rồi.”

“Ân.”

Theo lời ăn một viên viên thuốc, Thần Tịch cảm giác thuốc này uống vào không chút khó khăn, này Hoàng Phủ Cảnh Hạo kỹ thuật thật sự là không sai.

Ngay tại phía sau, một cái hộ vệ vội vàng tiến vào, “Công chúa, đã xảy ra chuyện.”

“Nga, sự tình gì?”

Hộ vệ về mặt phần nộ nhìn về phía bọn họ, “Công chúa, hôm trước người có tấm lòng tốt buông tha cho Thủy Yên, còn an bài cho nàng thật tốt, cũng không nghĩ tới nàng sau khi ra ngoài lại nói lời ác với mọi người xung quanh, thế nhưng nói công chúa người tâm địa ác độc, bỗng đánh uyên ương, còn cố ý hại con nối dòng của Tam công tử.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lời Đồn Đãi Chuyện Nhảm

Thần Tịch cẩn thận nghe xong hộ vệ báo cáo nhìn không được bật cười, Thủy Yên kia thật đúng là một cái bịa chuyện thật hay đâu. Cứ nhiên nghĩ ra biện pháp như vậy báo đáp lại nàng.

Bỗng đánh uyên ương?

Cũng không biết ở trong mắt Bắc Đường Quân Liên nàng có tính được là một cái hồng nhan tri kỉ hay không?

Mọi người thấy nàng không giận mà cười đều sửng sốt, chẳng lẽ công chúa là giận dữ mà cười? Khí choáng váng?

“Công chúa, chuyện này để cho ta đi xử lý đi.” Gia Cát Tĩnh Trạch chủ động xin đi giết giặc, hẳn là thật sự rất tức giận, cái nữ nhân Thủy Yên kia chết không hết tội, nàng cứ nhiên dám lấy oán trả ơn, còn muốn hủy thanh danh của công chúa, thật sự là tội đáng chết vạn lần.

Thần Tịch nhìn hắn mỉm cười: “Xử lý như thế nào? Muốn giáo huấn nàng hay là muốn cùng đoàn người giăng đạo lý?”

“Công chúa yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết việc này.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh nhạt nhìn hộ vệ liếc mắt một cái, “Công chúa, chuyện này liền giao cho Đại công tử xử lý đi, tin tưởng lấy năng lực Đại công tử nhất định có thể xử lý thích đáng.”

“Đi đi, khiến cho người bạn việc đi.”

.....

Đêm đó, Thần Tịch tính đi ra ngoài đi một chút, đi dạo chợ đêm, thuận tiện ăn vặt một chút, chỗ ăn vặt của Phong thành vẫn là không tệ.

Sau khi đi ra phủ tướng quân, Phong thành cũng không có bởi vì đã đến ban đêm mà trở nên lạnh lùng, ngược lại càng càng ngày càng náo nhiệt, cũng không có đi bao lâu Thần Tịch chợt nghe đến thanh âm của những người đi đường đang nghị luận.

Nhất là thời điểm mình ngồi vào một chỗ ở quán trà, khách nhân trong quán đều đang nghị luận rất sôi nổi, đề tài mười phần là giống nhau, đều là nói Nhai Nữ quốc Xích Dương công chúa thân là con tin nhưng là ở hạ quốc kiêu ngạo như thế nào. . .

Sau đó bỗng đánh uyên ương chia rẽ Bắc Đường Quân Liên cùng một thế hệ hoa khôi Thủy Yên cô nương, gần đây nhất là giả tốt bụng chuộc thân cho Thủy Yên cô nương, kì thực là muốn giành được ưu ái của Bắc Đường công tử, sau đó lại tìm cơ hội hãm hại Thủy Yên cô nương vô tội là hạ độc mưu hại công chúa, nhẫn tâm trừ bỏ đi đứa nhỏ trong bụng nàng.....

Thần Tịch nghe khách nhân vừa uống trà vừa tán gẫu mê say, nàng cũng không nghĩ vén lên cái khăn che mặt nói cho những người đang nghị luận này biết chánh chủ đang ngồi một bên nghe bọn họ nói đây.

Mà đi theo nàng ra ngoài Tiêu Băng ngày càng phát ra lãnh khí bức người, những hộ vệ cũng là người người sắc mặt âm trầm, chỉ chờ công chúa ra lệnh một tiếng sẽ ra tay giáo huấn những người ngu dân này một phen.

Nhưng công chúa nhà bọn họ tính tình luôn không tốt bây giờ lại vẫn luôn trầm mặc, một câu cũng không có nói, còn có tâm tình chậm rì rì ăn mỳ sợi.

Thật sự là làm cho bọn họ vô cùng khó hiểu, trong đó có một cái hộ vệ thật sự nghe không nổi nữa, thấp giọng xin chỉ thị nói: “Công chúa, không bằng thuộc hạ.....”

“Không cần, chớ cản người một ngụm người còn muốn cản trở lại sao?”

Ngạch!

Hộ vệ cứng người lại, chẳng lẽ cứ như vậy quên đi?

“Ai, mọi người cũng không biết a, Xích Dương công chúa kia không có phụ đức cỡ nào nha, chỉ cần nam nhân nàng xem trúng đều sẽ nghĩ ý tưởng đoạt lấy đem về phủ công chúa tra tấn một phen đấy.”

“Di, lão huynh, sao ngươi biết như vậy?”

“Hắc hắc, đó là do ta có một cái huynh đệ bộ dạng có chút tuấn tú đã bị người công chúa phủ bắt đi, đến nay còn không có trở về, Xích Dương công chúa kia quả thực chính là một cái nữ nhân dâm đẳng a.”

Trên mặt Hoa Tử Huyền cười như không cười cuối cùng cũng có vết rách, nam nhân này thật sự là đáng đánh đòn.

Bộ dáng giống gấu kia của hắn, vậy thì huynh đệ của hắn sẽ tuấn tú như thế nào? Xích Dương công chúa cho dù hào nam sắc cũng sẽ không coi trọng người như vậy đi.

Tiêu Băng đã nghĩ trực tiếp một chương chụp bay đi người nọ, lại bị Hoa Tử Huyền cản lại, liếc mắt nhìn hắn chậm rì rì nói: “Tứ công tử đừng nóng vội, thời điểm như thế này để cho ta biểu hiện a, ta thật sự là chờ cơ hội biểu hiện để cho công chúa mềm lòng thu ta đấy.”

“Khụ khụ……”

Thần Tịch sắc, những từ này một chút cũng không mới mẻ, nhưng nàng vẫn là bị sắc, làm sao có thể giống như này……

Ai!

Chỉ thấy Hoa Tử Huyền cười tìm tìm nhìn về phía nam nhân đang nói chuyện muốn văng nước miếng kia, “Ai, vị huynh đài kia, tại hạ bất tài, muốn thỉnh giáo một chút, không biết vị huynh đệ kia của ngươi cùng bộ dạng của ta nếu so sánh với nhau, ai xuất sắc hơn ai?”

Hắn tử nghe được có người đánh gãy lời của hắn có chút bức bối quay người nhìn lại, này vừa thấy, hắn thấy được hai cái nam nhân tuấn tú thuộc hàng nhất đẳng a. Tuy rằng hắn thực không nghĩ thừa nhận chính mình không có phong độ như vậy, nhưng là sự thật hắn không thể nào không tiếp thu nha.

Rất nhiều người bên trong đám người tự nhiên cũng có đồng cảm, trong đó lại có người cười: “Vị công tử này yên tâm, huynh đệ hắc cầu tử này làm sao có thể cùng với ngươi so sánh, căn bản chính là khác nhau một trời một vực.”

“Đúng thế đúng thế, mấy người chúng ta đều nhận thức huynh đệ hắn đây.”

Mấy người tân khách ngươi một lời ta một lời đều là làm thấp đi người được xưng là huynh đệ của hắc cầu tử, Hoa Tử Huyền có chút ngượng ngùng nhìn người nọ: “Huynh đài, thật có lỗi, đem huynh đệ ngươi ra so sánh không bằng thật xin lỗi.”

“Hừ!”

“Nhưng là, công tử phong độ giống ta như vậy thế mà Xích Dương công chúa cũng không hề muốn, làm sao có thể coi trọng huynh đệ nhà ngươi đâu? Điểm ấy bản công tử thật sự là tò mò a.”

Ách --

Trong đám người một trận hút khí, Xích Dương công chúa không cần tuấn nam như vậy?

Nàng bị ngu sao?

“Nói không chừng nhân gia Xích Dương công chúa sẽ không thích nam nhân như ngươi đâu.” Lời này hắc cầu tử nói cũng không thể nào nắm chắc được khẩu khí, dù sao chỉ cần là ánh mắt tốt thì sẽ không có khả năng không cần một người nam nhân như thế này.

Hoa Tử Huyền thờ dài: “Cũng không biết tên gọi của huynh đệ ngươi là gì, nói ra ta giúp ngươi tra thử, nhìn xem có phải bị Xích Dương công chúa cấp chiếm lấy hay không.”

“Ngươi, ngươi là người nào?”

“Ta a, chính là một cái hộ hoa sứ giả ở bên người Xích Dương công chúa thôi, huynh đài, đừng hoảng hốt a, chỉ cần ngươi nói là lời nói thật, công chúa sẽ không thể nào không nhận, công chúa nhà chúng ta có một đặc điểm lớn nhất chính là dám làm dám chịu.”

Hắc cầu tử thật đỏ mặt, nương nha, hắn cư nhiên đụng vào người thủ bên cạnh Xích Dương công chúa, cái này chết chắc rồi. Ánh mắt trốn tránh người khác đứng lên muốn đi ra ngoài, vì bạc toi mạng thật sự là không đáng nha.

“Ôi chào ôi chào, bản công tử nói cấp cho ngươi chủ trì công đạo, ngươi như thế nào sẽ không cảm ơn ngược lại muốn chạy hả?” Hoa Tử Huyền rất là khách khí đề lại bờ vai của hắn.

Này nhán một cái, hắc cầu tử cũng là mồ hôi lạnh rơi, đau a. Hắc chịu đựng thống khổ ha ha nhìn Hoa Từ Huyền: “Công tử giờ cao đánh khề, ta cũng chỉ là ẩm ức, không có ý tứ khác.....”

“Ân?”

Lực trên tay nặng hơn một chút, cũng không biết đối phương sử dụng tay chân như thế nào, hắc cầu tử cảm thấy bả vai chính mình giống như muốn nứt ra rồi, miệng nhếch lên khóc ra tiếng nói: “Công tử tha mạng, nhỏ (tiểu nhân) không cần chủ trì công đạo..... Chỉ cầu công tử tha mạng.”

Thần Tịch nhìn xem lạnh nhạt nhìn lướt qua: “Từ Huyền, đối với tiểu nhân như thế này chỉ làm ô uế tay của người thôi, bỏ qua hấn, chúng ta đi thôi.”

Mọi người theo tiếng xem qua, cũng là một đạo bóng dáng mảnh khảnh, thân thể nữ tử nhẹ nhàng thướt tha, tiếc nuôi là cái khăn che mặt che khuất mặt của nàng nhìn không được hình dạng.

Hoa Từ Huyền nghe vậy cười cười, nhẹ nhàng vỗ bả vai hắc cầu tử một chút, “Huynh đài, công chúa hôm nay tâm tình hảo, tính người gặp may mắn đi.”

Cái gì?

Công chúa? Chẳng lẽ cái nữ tử che mặt kia chính là Xích Dương công chúa? Hắc cầu tử mồ hôi lạnh rơi, này giờ hấn nói dối biết bao nhiêu nha, nay gặp phải chánh chủ còn không tự biết.

Thăm, thăm.

Bỗng dưng, trước mặt mọi người hắc cầu tử liền hướng tới Cung Thần Tịch thẳng tắp quỳ xuống, “Tiểu dân bái kiến Xích Dương công chúa, vừa mới tiểu dân chỉ là nói hươu nói vượn, cầu công chúa tha mạng.”

Hoa Từ Huyền bĩu môi cười nhạo: “Như thế nào, người quên những gì ta vừa mới nói sao? Điều nói công chúa là người dám làm dám nhận, cho nên cũng liền chán ghét người dám làm không dám nhận. Người đây là làm cho công chúa tức giận sao?”

Thần Tịch xóc lên mũi sa, hé ra khuôn mặt quý khí bức người, tóc hồng cùng với mắt lam xuất hiện trước mắt mọi người, khí thế khiếp người, chỉ cần liếc mắt quanh quán trà một cái, mọi người trong quán lập tức câm như hến.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Dạ Kiêu

Thần Tịch đậm mạc nhìn hắc cầu thật sự là không có hứng thú liếc mắt một cái, cười cười, “Từ Huyền, đi thôi, bản công chúa vẫn là lần đầu tiên biết được chính bản thân mình ở bên trong nhận thức của dân chúng Hạ quốc lại thấp như thế, thật sự là mở rộng tầm mắt.”

“Công chúa, ta nghĩ vị huynh đài này có thể là không hiểu lòng của nữ nhân, cho nên liền nghĩ đến mỗi người đều cùng hấn chỉ thích bộ dạng thấp, không biết thưởng thức cái tốt.” Hoa Từ Huyền nói năng hùng hồn đầy lý lẽ giúp đỡ giải thích nói.

Lời này đưa tới một trận tiếng cười nhạo của đám người, không ít người xem Xích Dương công chúa tuy rằng quý khí bức người lại hoàn toàn không có giống mọi người lưu truyền độc ác, liền có không ít người lớn mật mở miệng nói ra một ít việc hằng ngày của hắc tử.

Bởi vì gia cảnh bản hàn, cho nên hơn ba mươi tuổi còn không có cưới vợ sinh con, cả ngày chơi bồi lâu lỏng, liền ngay cả đạo thanh lâu cũng không có bạc để đi.

Mọi người nói được càng nhiều, hắc cầu tử mồ hôi liền chảy càng nhiều, sắc mặt cũng ngày càng khó coi.

Loáng thoáng bên trong, Thần Tịch tựa hồ còn nghe được có người nói hắc cầu tử này là bị trong nhà hấn đuổi ra ngoài, bởi vì hấn phạm vào chuyện sai, vì không liên lụy danh dự gia tộc, liền đem hấn trục xuất gia phả.

Thần Tịch bỗng nhiên cảm thấy có chút đáng thương, người này có lẽ không phải trời sinh người xấu, chọn nhũ mầy, nhẹ giọng nói: “Tên gọi của người là cái gì?”

Hắc cầu tử cắn răng ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, “Tư Thiên Nhạ.”

Tên này không sai a. Thần Tịch cười cười, “Về sau người đi theo ta làm việc đi?”

Cái gì?

Không cần nói hắc cầu tử, những người khác đều ngây ngẩn cả người, Xích Dương công chúa đây là ngoạn cái gì? Chẳng lẽ là muốn nhận đến bên người

mình để giáo huấn mootjc hút hay sao?

Tiêu Băng lại nhìn ra thần sắc của nàng, biết nàng là thật muốn lưu lại một người như vậy, không khỏi nhủ: “Công chúa, hần thùi chung là con dân Hạ quốc, không bằng cấp Hạ quốc quốc chủ một cái mặt mũi, làm cho hần tự sinh tự diệt đi.”

“Không, ta muốn để cho hần lấy công chuộc tội, về sau liền phụ trách dưỡng mã cho ta đi.”

Hắc cầu tử nghe được dưỡng mã hai chữ lập tức nhìn về phía Cung Thần Tịch, “Công chúa, người thật sự muốn tiểu dân dưỡng mã?”

Thần Tịch mỉm cười: “Ta không bao giờ nói dối.”

“Hảo, nhỏ (tiểu nhân) nguyện ý.”

Đi?

Này đúng thú vị, biết rõ khả năng có nguy hiểm còn muốn đi lên, hắc cầu tử này thật không sợ chết a?

Bên trong đám người phát ra từng đợt khe khẽ nói nhỏ, “Chẳng lẽ tiểu tử này muốn xoay người?”

“Khó nói a, nghe nói hắc cầu tử thời điểm trước kia chưa có rời đi nhà có dường được mấy con mã tốt đấy.”

.....

Bỗng nhiên, đám người bên trong đi ra một cái cảm y thiếu niên, nhìn áo mũ chỉnh tề, bộ dáng đoan chính, đối với Cung Thần Tịch hành một cái đại lễ, “Thảo dân Tư Phụng Anh bái kiến Xích Dương công chúa.”

Thần Tịch không quá thích người bỗng dung xuất hiện này, ôn hoà ứng một câu: “Chuyện gì?”

Tư Phụng Anh nhìn Tư Thiên Nhạc liếc mắt một cái, có chút bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Công chúa xin thứ tội cho, nguyên bản thảo dân là Nhị ca Tư Thiên Nhạc, chúng ta cùng cha khác mẹ. Vốn là không có liên quan, bất quá chung quy là quan hệ huyết thống, nhìn đến hần phạm phải hành vi như thế không dám bao che, lần này hần ăn nói bừa bãi nhất định là thu được chỗ tốt từ người khác, còn thỉnh công chúa đừng nên đem hần đặt ở bên người, miễn cho tương lai lại gây ra chuyện lớn gì đó.”

Một khắc Tư Thiên Nhạc nhìn đến Tư Phụng Anh xuất hiện ánh mắt đã rất không tốt, này hội nghe xong lời hần nói sắc mặt càng thêm khó coi, bất quá hần không có hề răng phản bác.

Tư Phụng Anh tự quyết định một hồi, nhìn Xích Dương công chúa còn không có cái phản ứng gì không khỏi nóng nảy, chẳng lẽ Xích Dương công chúa thiếu người dưỡng mã? Nghĩ nghĩ hần lại đề nghị nói: “Nếu công chúa là muốn tìm một mã phu dưỡng mã, như vậy thảo dân nguyện ý cống hiến sức lực, thảo dân nhận thức không ít người có kỹ thuật dưỡng mã tốt lắm.....”

Thần Tịch than nhẹ một tiếng, Tiêu Băng không hồn giận quét Tư Phụng Anh liếc mắt một cái, người này nhìn như thông minh đáng tiếc, hần không biết tính tình công chúa, công chúa là cái loại người người khác càng phản đối nàng càng có hứng thú.

Đương nhiên, đây là bản tôn tính tình, nếu Thần Tịch biết được Tiêu Băng ý tưởng nhất định hội ầm ức, nàng còn không có cái loại khuynh hướng thích bị ngược này.

“Công chúa, thật sự không phải thảo dân không nể mặt, hần trước kia thật sự là rất hồ đồ, bị mẫu thân đuổi ra khỏi nhà sau lại càng ngày càng hư hỏng, không có tiền cưới vợ cũng là thường xuyên đối một ít cô nương có ý đồ gây rối, nhiều lần bị người đánh nhưng vẫn như trước không chịu sửa đổi. . .”

Tư Phụng Anh thao thao bất tuyệt quở trách Tư Thiên Nhạc những tội trước kia, mỗi một điều đều đủ để cho tất cả mọi người sinh ra ác cảm, đây cũng là nguyên nhân quan trọng mà mấy năm nay Tư Thiên Nhạc không thể tìm thấy việc làm.

Ước chừng thời gian một ly trà nhỏ trôi qua, Thần Tịch không có hứng thú nghe tiếp, liếc mắt nhìn hần: “Người nói xong chưa?”

Tư Phụng Anh ngăn ra, ngược ngừng nói: “Tiểu dân nói xong, hy vọng công chúa cẩn thận lo lắng.....”

“Im miệng.” Tiêu Băng thật sự là tức giận, vốn hần còn khả năng có cơ hội khuyên Xích Dương công chúa bỏ qua chuyện của Tư Thiên Nhạc, nhưng hôm nay, chỉ sợ công chúa đã muốn hạ quyết tâm sẽ dẫn đi Tư Thiên Nhạc. Được việc không đủ bại sự có thừa chính là chỉ người như vậy, nếu không phải ngại đang ở trước mắt công chúng hần nhất định sẽ một cước đá bay người này ra ngoài.

Tư Phụng Anh bị Tiêu Băng lãnh liệt cấp dọa chấn động, không dám nói gì cả, Thần Tịch cũng là cười mở miệng nói, “Nói xong thì đi làm việc của người đi thôi, chuyện của bản công chúa còn không cần người nhúng tay vào.”

Có ý tứ gì? Tư Phụng Anh kinh ngạc giương mắt nhìn về phía Cung Thần Tịch, trong lòng rất là ngạc nhiên, nghe giọng điệu của nàng tựa hồ hần nói nhiều như vậy đều vô dụng.

Thần Tịch lại nhìn Tư Thiên Nhạc liếc mắt một cái, “Nghe hần nói như vậy một hồi, ta đoán kỹ thuật dưỡng mã của người nhất định là khá tốt, từ giờ trở đi liền đi theo ta đi, chỉ cần người có bản lĩnh thật sự, chuyện tình lần này ta không cùng người so đo.”

Đáy mắt Tư Thiên Nhạc hiện lên một chút tia sáng kỳ dị, “Tạ ơn công chúa ban ân.”

Tư Phụng Anh khẩn trương khuyên nhủ: “Công chúa, cân nhắc a.”

Tiêu Băng cánh tay vung lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhường đường, đừng cản đường.”

Thần Tịch cũng không biết Tiêu Băng vì sao mất hứng, bất quá trước mắt nàng cũng không có chiếu cố cảm giác tâm tình của lục phu, cho nên liền xem nhẹ, hẩn khai đạo nàng liền nhàn nhả tiêu sái đi ra ngoài.

Đi được vài bước lại bị Tư Thiên Nhạc kêu lại: “Công chúa, vì biểu thành tâm, tại hạ nguyện ý nhận tội, lời lúc trước tiểu nhân nói hết thấy đều là từ một nữ nhân ra tiền cổ ý muốn bôi đen thanh danh công chúa, có một nữ nhân cho ta một trăm lượng bạc, muốn ta mang vài người chung quanh bôi đen công chúa.”

Hoa Từ Huyền thở dài, “Thật sự là không thú vị, như vậy đã nói ra sự thật, người sẽ không sợ công chúa là lừa gạt người sao?”

Tư Thiên Nhạc nhìn Cung Thần Tịch liếc mắt một cái, “Nếu đây là thủ đoạn công chúa làm cho tiểu dân nói thật, tiểu dân cũng cam nguyện chịu, công chúa thủ đoạn chuẩn, cam nguyện mắc câu.”

Người này thú vị.

Thần Tịch quay đầu đối với hẩn mỉm cười: “Đuổi kịp đi, về sau người chính là người chăm sóc ngựa của ta, chiến mã mười vạn tinh binh của ta không ít, hy vọng người có thể có bản lĩnh chăm sóc tốt.”

Nghe vậy Tư Thiên Nhạc vui mừng quá đổi, trước mặt mọi người quỳ xuống dập đầu ba cái, “Tiểu dân tạ ơn công chúa chiếu cố, lại cả gan thỉnh công chúa ban thưởng danh cấp nhỏ (tiểu nhân), về sau nhỏ (tiểu nhân) duy công chúa là từ.”

Thần Tịch nghĩ nghĩ, “Vậy kêu Dạ Kiều đi.”

“Là, Dạ Kiều bái kiến công chúa.”

“Được rồi, đừng quỳ, thời gian rảnh rỗi của ta không nhiều lắm, đi thôi.”

Tư Thiên Nhạc, không, từ giờ khắc này trở đi, hẩn chính là Dạ Kiều, không phải người Tư gia, cũng không phải cái đầu đường ** hắc cầu tử kia, hẩn là mã phu của Xích Dương công chúa Dạ Kiều.

Tư Phụng Anh nhìn một màn những chuyện này giờ xảy ra hai mắt mở to, chẳng lẽ Xích Dương công chúa thật sự là không giống người thường, vẫn là nói nàng là gốc tử? Hẩn đều nói trắng ra như vậy, nàng lại vẫn dám dùng người như thế sao?

Dạ Kiều đi được vài bước, ở cửa quán trà quay đầu nhìn hẩn một cái, xi nha cười: “Nhị thiếu gia, trong vòng mười năm ta tất tới tìm nhóm người các người ôn chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chân Diện Mục

Dạ Kiều đi theo Thần Tịch trở lại tướng quân phủ, Thần Tịch cho người an bài phòng cho hẩn cùng nhóm hộ vệ giống nhau. Hôm sau, Gia Cát Tĩnh Trạch nghe nói tới một người như vậy, liền cho người kêu hẩn tới gặp.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo tự nhiên cũng từ hộ vệ trong miệng nghe xong việc này, hẩn đối với Tư Thiên Nhạc cũng có vài phần hứng thú, liền cùng với Gia Cát Tĩnh Trạch ở trong viện chờ.

Thần Tịch bĩu môi, “Như thế nào, ta thu một cái mã phu cũng cần các người quan tâm a?”

“Không phải, Tĩnh Trạch chính là muốn nhìn một chút dạng nhân tài gì có thể đượ vào mắt của công chúa.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo chính là uống nước trà không có đáp lời, sau khi hộ vệ thông báo Dạ Kiều đến đây ánh mắt của hẩn liền chăm chú nhìn vào cửa tiểu viện, nhìn thấy Dạ Kiều hẩn liền giãn tai mắt, cẩn thận đánh giá một phen sắc mặt càng thêm khó coi.

Dạ Kiều đi lên không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ sau đứng thẳng ở một bên, “Công chúa có việc muốn phân phó thuộc hạ làm?”

“Không, là hai người bọn họ muốn gặp người.” Thần Tịch tâm trạng tốt lắm chỉ chỉ vào hai người nam nhân, “Người nọ là Hoàng Phủ Cảnh Hạo, tục

xung Hoàng Phủ tướng quân, người sớm đi gặp mặt cũng là tốt; Về phần người còn lại là Gia Cát Tĩnh Trạch, tục xưng Đại công tử.”

“Dạ Kiều gặp qua Hoàng Phủ tướng quân cùng Đại công tử, ngày sau thỉnh tướng quân cùng Đại công tử chỉ giáo nhiều hơn.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hừ lạnh một tiếng: “Chỉ giáo không có vấn đề, bất quá, ở trước khi ta chỉ giáo không phải là ngươi nên tháo cái mặt nạ da người của ngươi xuống đi.”

Cái gì?

Thần Tịch kinh ngạc nhìn về phía Dạ Kiều, “Ngươi, ngươi dịch dung?”

Dạ Kiều trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, lập tức lạnh nhạt, “Thỉnh công chúa thứ tội, ngày xưa Dạ Kiều có khó xử của chính mình nên mới phải làm như thế, việc này vốn định tìm cơ hội bẩm báo công chúa, không nghĩ tướng quân lợi hại như thế, liếc mắt một cái liền xem thấu tiểu xiếc của ta.”

Ngạch!

Nàng vì sao liền nhìn không ra?

Thần Tịch cảm thấy có chút chờ mong, “Vậy ngươi nhanh tay tháo xuống để ta xem rốt cuộc ngươi là cái bộ dáng gì đi.”

Tuy rằng đối với một ít tình tình của Xích Dương công chúa đã nghe qua, nhưng là trước mặt nhiều người như vậy lại biểu hiện ra hứng thú vội vàng với mặt của nam nhân, Dạ Kiều thật đúng là có chút ăn không tiêu.

Thần Tịch nhìn hần không hề động thấy khó hiểu, “Như vậy? Không nghĩ lộ ra chân diện mục?”

“Không phải, nhỏ (tiểu nhân) liền đi.”

Sau một lát, một cái nam tử mặc quần áo cùng Dạ Kiều giống nhau đã trở lại, Thần Tịch ngơ ngác nhìn nam tử trước mắt, có chút cà lăm: “Ngươi, ngươi thật sự là Dạ Kiều?”

Ngũ quan này giống như là được điêu khắc ra, góc cạnh rõ ràng, tuy rằng không được xem như thuộc hàng tuấn mỹ đứng đầu, nhưng mặt lại có một loại hình rất là mê hoặc người, nhìn kỹ cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo tựa hồ có hai phần tương tự.

Khí chất, đúng vậy, chính là khí chất.

Cái loại cảm giác nắm mọi việc trong tay, khí chất không chút hoang mang.

Thần Tịch dựng thẳng lên ngón cái khen: “Chắc chắn, không sai, không sai, ngươi biến đổi mặt thật là mang lại cho người khác cảm giác mới mẻ, quái, ngươi trước kia làm sao muốn che giấu chân diện mục chính mình?”

Dạ Kiều cười khỏ, “Công chúa, đó là đi qua có điều không tiện, sau này nhỏ (tiểu nhân) liền bằng diện mạo thật sự đi theo công chúa.”

“Ân, hảo, bất quá, đừng tự xưng cái gì nhỏ (tiểu nhân), ngươi tuổi rõ ràng so với ta lớn hơn, nếu --”

“Khụ khụ.....” Gia Cát Tĩnh Trạch ho nhẹ hai tiếng,

Thần Tịch bĩu môi, sửa lời nói: “Về sau ở trước mặt ta tự xưng tên là được rồi.”

“Là, Dạ Kiều tuân mệnh.”

Gia Cát Tĩnh Trạch đánh giá Dạ Kiều một phen sau đáy lòng có sầu lo, này nam nhân, cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo có ba phần tương tự, không biết ngày sau công chúa có thể hay không đem hần cho rằng là thể thân Hoàng Phủ Cảnh Hạo?

“Lời đồn có phải hay không một người nữ nhân tên là Thủy Yên với ngươi nói?” Tiêu Băng lãnh khốc nhìn Dạ Kiều, hần không thích Dạ Kiều, đây là chuyện tình lần đầu tiên gặp mặt đã quyết định.

Dạ Kiều lạnh nhạt cười: “Là có một nữ nhân tới tìm ta, bất quá hần là không phải Thủy Yên cô nương, tìm ta là một cái tiểu nha hoàn, nàng chỉ nói ra bạc lăm cho ta hỗ trợ, về phần người sau lưng nàng không ra mặt.”

“Ân, biện pháp này đúng không tệ, Thủy Yên cũng không phải đứa ngốc, Tĩnh Trạch, việc này không phải ngươi đi xử lý sao? Còn không có nghĩ đến biện pháp giải quyết?” Thần Tịch phiêu bên người mỗ nam liếc mắt một cái.

Gia Cát Tĩnh Trạch lão thần khắp nơi nhìn lại nàng: “Công chúa không cần lo lắng, Tĩnh Trạch chắc chắn làm thỏa đáng việc này, vạn sự sẵn sàng.”

“Nga? Lời này của ngươi còn có huyền cơ?”

“Tự nhiên, công chúa kiên nhẫn chờ đợi hai ngày, ba ngày sau tất làm cho nàng không thể chết già.” Thời điểm Gia Cát Tĩnh Trạch nói lời này về mặt như trước là cao quý, một chút cũng không có mùi huyết, làm cho người ta cảm giác như đang thương lượng muốn vứt bỏ một bộ quần áo cũ vậy.

Dạ Kiều âm thầm cúi mi, phu thị bên người Xích Dương công chúa quả nhiên người người không giống bình thường, nghe nói Đại công tử Gia Cát Tĩnh Trạch này là một cái cao quý thanh lịch nhất lại là mưu tính sâu xa, trước mắt xem ra tựa hồ đồn đãi không giả; Tử công tử cũng là làm người lạnh như băng, thân thủ vừa thấy chính là vô cùng tốt, Hoàng Phủ tướng quân..... Nam nhân này hẳn nhìn không thấu, đồn đãi hẳn đối Xích Dương công chúa là cực vì nghiêm khắc, giống như nghiêm sư, mà Xích Dương công chúa đối với hắn là nói gì nghe nấy, nay xem ra, cũng không phải sai hoàn toàn.

Lớn nhất không ổn chính là Xích Dương công chúa, hoàn toàn đảo điên nhận tri của hắn, không, có một chút vẫn là đồn đãi chính xác, thì phải là bướng bỉnh, người khác càng là phản đối càng lại càng là đối nghịch.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thần sắc biến ảo mấy lần, cuối cùng vẫn là mở miệng, “Công chúa, ta xem này Dạ Kiều là không sai, không bằng ngươi thu hắn làm cái phu thị thứ bảy đi.”

Dạ Kiều kinh hãi, hắn là quyết ý đi theo Xích Dương công chúa, cũng không có nghĩ tới --

“Không cần, phu thị của ta đã muốn ngại nhiều, tướng quân cũng đừng vất vả lo lắng việc này, có thời gian vẫn là ngắm lại trở lại Hi thành như thế nào thao luyện quân đội đi. Tuy rằng nói ta thu đi chức vị của ngươi, nhưng ngươi vẫn là phó tướng quân a, trách nhiệm trọng đại đâu.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt cứng đờ, lập tức gật gật đầu: “Công chúa nói đúng, Cảnh Hạo nhớ kỹ.”

Dạ Kiều nhắc tới tâm cũng buồn xuống, bất quá lại có chút khó chịu, bị nữ nhân ghét bỏ thì có người nam nhân nào sẽ thật cao hứng chứ, đây là bệnh chung của con người, chính mình không thích liền cảm thấy thực đương nhiên, mà khi gặp được một người như vậy, bị đối phương đương nhiên cự tuyệt sau lại hội sinh ra buồn bực.

“Ân, bên trong mười vạn tinh binh có bao nhiêu là kỵ binh?”

“Có thể nói kỵ binh tinh anh có bả vạn.”

Thần Tịch nhú mày, “Mới ba vạn?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt không thay đổi, “Mặt khác thất vạn binh lính cũng không phải không hiểu cưỡi ngựa, bất quá là không có quá am hiểu thôi, so với binh lính bình thường mà nói bọn họ là thực không sai.”

Nga, đúng như vậy? Thần Tịch cười cười không hề hỏi nhiều, sức chiến đấu mười vạn tinh binh như thế nào nàng trở lại Hi thành kiểm duyệt một phen sẽ biết, chỉ mong Hoàng Phủ Cảnh Hạo không có có tâm tư đi phá hoại tinh binh của nàng.

Hắc Long bang, nàng có cần giải quyết trước khi đi Hi thành hay không? Nếu đem bọn họ dẫn tới Hi thành ám sát chính mình thì tinh binh mới đúng là bất lợi, ám sát cùng chiến trường thật là không đồng dạng ý nghĩa như vậy.

“Công chúa lo lắng chuyện gì?” Gia Cát Tĩnh Trạch gấp bộ dáng đôi mi thanh tú của nàng nhìn lại, hắn đau lòng.

“Âi, Hắc Long bang a, lần trước bọn họ tưởng ám sát ta, ta đều còn không có trả lễ lại cho bọn họ đâu.”

Nhắc tới Hắc Long bang Gia Cát Tĩnh Trạch tự nhiên đã nghĩ đến ngày ấy lòng hắn có cảm ứng chạy về phủ tướng quân lại nhìn đến tình cảnh nàng bị nhốt ở trong lồng sắt quanh thân là đại hòa vây khốn, một khắc kia, trên mặt của nàng thế nhưng không có kích động, không có thất kinh, chính là bình tĩnh đứng đó.

Sau đó hắn nhớ tới đều sợ hãi, chẳng lẽ nàng đối mọi người bên người không có lưu luyến sao? Cho nên mới thản nhiên đối mặt cánh cửa tử vong như vậy?

Nếu hắn không thể làm cho lòng của nàng phát lên một ít lưu luyến, như vậy, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đâu? Mười mấy năm nay nàng cố gắng muốn Hoàng Phủ Cảnh Hạo trở thành chính phu của nàng, điều này cũng không thể làm cho nàng cảm thấy lưu luyến sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Thanh Liên Cố Chấp

Chỉ cần mỗi khi nghĩ tới điều này, Gia Cát Tĩnh Trạch liền không thể ức chế đau lòng, cái thời điểm kia hắn mới tỉnh ngộ, không phải hắn chịu không nổi phải rời khỏi nàng, mà là nàng đã muốn chịu không nổi bên người hết thảy, tùy thời chờ đợi biến mất ở trước mặt bọn họ.

Làm sao có thể, hắn cho dù nghĩ rời đi nàng cũng chưa từng có nghĩ tới muốn nàng chết.

Cho dù vài năm này bị nàng làm tâm bị thương, hắn lại như trước hy vọng nàng chú ý một chút, dù cho một ít.....

Cảm giác được Gia Cát Tĩnh Trạch trên người xuất hiện bi thương Thần Tịch có chút không hiểu: “Tĩnh Trạch, ngươi làm sao vậy?”

“Ta --”

“Yên tâm, ta không có cấp báo cừu, bất quá là muốn làm cho bọn họ không thể vào Hi thành gây nên náo loạn thôi.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái, lập tức thanh thanh nói: “Người Hắc Long bang tuy rằng là xem tiền làm việc, lại sẽ không bao giờ lạm sát kẻ vô tội.”

Nga, như vậy nói, người Hắc Long bang muốn giết chỉ biết sát nàng, sẽ không động người khác? Cũng sẽ không hội động quân đội?

Thần Tịch cũng không biết chính mình nên cao hứng vẫn là ủ rũ, kỳ thật nàng là thực hy vọng có thể trước giải quyết người Hắc Long bang, bất quá ai cũng không biết ở của Hắc Long bang ở nơi nào, nàng cũng không thể vẫn ở Phong thành. “Được rồi, ngày mai liền khởi hành hồi Hi thành.”

“Là, ta sẽ cho người đi chuẩn bị.”

“Công chúa, Thủy Yên --”

“Giải quyết chuyện của nàng không cần phải ta tự mình động thủ, người xử lý là tốt rồi, vì một cái nữ nhân không hề quan hệ lãnh phí của ta thời gian nhưng là không đáng giá.” Thần Tịch lạnh lùng lên tiếng, Gia Cát Tĩnh Trạch nửa ngày mới hoàn hồn gật đầu xưng là.

Sau khi Uất Trì tướng quân biết được ngày mai Xích Dương công chúa sẽ rời khỏi, rất nhanh liền hiện thân nói đêm nay muốn bãi yến cấp các nàng tiễn đưa.

Thần Tịch nhìn nhân gia tướng quân đại thúc như vậy cảm động bộ dáng nhện không được nở nụ cười, “Uất Trì tướng quân thật sự là nhiệt tình a, ta nghỉ đêm nay ăn qua cơm chiều là có thể rời đi.”

Ngạch!

Uất Trì tướng quân trừng mắt, “Công chúa?”

“Ha ha, Uất Trì tướng quân không cần lo lắng, ta thích thưởng thức ánh trăng, ban đêm chạy đi cũng không có gì không tốt, Hoàng Phủ tướng quân đã muốn đi qua rất nhiều lần, rất hiểu đường.”

Uất Trì tướng quân khoát tay khuyên nhủ: “Công chúa, ban đêm ra đi chung quy không tốt lắm, vẫn là ngày mai đi.”

“Không cần, ta chủ ý đã định, liền tối nay ăn qua cơm chiều rời đi.” Thần Tịch nói xong nhảy mất mấy cái, thời điểm đi qua bên người Uất Trì tướng quân nói nhỏ: “Thần Tịch sớm một chút rời đi, người tướng quân phủ cũng sẽ sớm cao hứng một chút nha.”

Uất Trì tướng quân nhất thời nét mặt già nua đỏ, chuyện tình đều do nữ nhi nhà mình gây ra, bằng không hẳn làm sao có thể..... Ai, làm phụ thân thật là vô tội a.

Đêm đó, lão tướng quân cũng đi ra chiêu đãi Cung Thần Tịch, còn về mặt trình trọng cùng Cung Thần Tịch xin lỗi nói lần trước bảo hộ bất lực, chiêu đãi cũng không đủ chu đáo.

Thần Tịch nhìn nhân gia một cái lão nhân gia sáu bảy mươi tuổi còn như thể hao tâm tổn sức cùng nàng giao hảo, thâm than núi dựa cầu Hoàng đế thật sự là tốt nha.

Khách khách khí khí trả lời: “Lão tướng quân chiêu đãi Thần Tịch nhiệt tình như thế, Thần Tịch thấy đủ.”

“Ha ha, công chúa không trách tội là tốt rồi.” Uất Trì lão tướng quân trong tâm kỳ thật là ở oán thầm Thánh Thượng nhà mình, người nói Thánh Thượng nhà mình muốn cùng người khác hợp tác làm sao không nói sớm chút, sớm nói một chút hẳn cũng sẽ ước thúc một chút nhà mình tôn tử cháu gái không cần trêu chọc Xích Dương công chúa.

“Công chúa ở nhà chúng ta ở nửa tháng, cũng không biết công chúa đối nhà chúng ta chiêu đãi vừa lòng sao?” Uất Trì Thanh Liên tối nay ngoài ý muốn hòa khí, làm cho Cung Thần Tịch có một loại phòng bị.

“Ha ha, tự nhiên là vừa lòng.”

“Vậy là tốt rồi, tục ngữ nói, quân tử chỉ giao nên lễ thượng vãng lai, ta kế tiếp vừa vặn không có việc gì, không biết công chúa có nguyện ý hay không để cho Thanh Liên đi theo đi Hi thành mở rộng kiến thức?”

Ngạch!

Nàng muốn đi theo nàng đi Hi thành? Thần Tịch âm thầm quan sát một lần, phát hiện lão tướng quân là sắc mặt không tốt lắm, thiếu tướng quân là bình tĩnh, tựa hồ sớm đã biết. Mà Tiêu Băng sắc mặt như trước lạnh như băng không chút giao động, tựa hồ bất vì sở động, khả nhân gia người ta Thanh Liên tiểu thư rõ ràng chính là hướng về phía hắn đi.

“Công chúa không muốn sao?” Uất Trì Thanh Liên ánh mắt lý có chút không hồn giận.

Thần Tịch thở dài, nữ nhân này không hiểu được buông tha như thế nào sao? “Tốt, người nguyên ý là được rồi, bất quá trước tiên nên nói một chút có về tốt, sau khi ta trở về Hi thành không có thời gian cùng người, Thanh Liên tiểu thư chỉ có thể tự tìm việc vui chơi.”

“Đi, ta cũng không cần -- khụ, sẽ không quấy rầy thời gian quý giá của công chúa.” Cố gắng là chiếm được ưu việt, Uất Trì Thanh Liên khẩu khí rõ ràng tốt hơn nhiều.

Bất quá nhìn về phía Tiêu Băng ánh mắt như trước là ân tình đưa tình, đáng tiếc.

Nếu Tiêu Băng thủy chung không tiếp thụ năng, năng phải làm sao bây giờ a?

Thời điểm này lão tướng quân lên tiếng: “Hò nháo, người một cái cô nương gia như thế nào có thể đi theo công chúa ra xa nhà, ở trong nhà thật tốt cho ta.”

“Gia gia --”

“Không được đi.”

“Cái kia, gia gia, không bằng tôn nhi bồi muội muội đi đi, xem như hộ tống công chúa một chuyến đi.” Uất Trì Thanh Nham mở miệng đề nghị nói.

Thần Tịch lúc này không thể không hoài nghi Uất Trì Thanh Nham có phải hay không có cái mục đích khác, huynh muội tình thâm? Có lẽ bọn họ cảm tình thật sự là không sai, nhưng là còn không cần phải như thế đi? Nam nhân này nhất định có mục đích khác.

Uất Trì lão tướng quân mày rậm ninh khô, tựa hồ rất là khó xử, nhưng ánh mắt của hắn là nhìn Thần Tịch, Thần Tịch thảm than: Cái này xem ra lão tướng quân cũng muốn cho tôn tử cùng cháu gái của hắn đi Hi thành đi.

Thôi, thôi, xem ở Hạ Thượng Vũ phân thượng, khiến cho thần tử của hắn đi xem lãnh địa của nàng, tỏ vẻ thành tâm hợp tác đi. Mím cười nói: “Thiếu tướng quân nguyên ý đi một chuyến đó là vô cùng tốt, chỉ hy vọng không cần bởi vì bản công chúa trì hoãn thiếu tướng quân chính sự mới tốt.”

“Công chúa yên tâm, Thanh Nham gần nhất không có gì đại sự, chỉ cần công chúa không chê khí là tốt rồi.”

“Ha ha, bản công chúa làm sao có thể ghét bỏ, hoan nghênh đến cực điểm đây.”

Uất Trì Thanh Liên vừa nghe lời này cao hứng không thôi, nhọt nhạt ăn mấy khẩu cơm sau đó để bát xuống, bị kích động nói: “Gia gia, cha, ta ăn no, ta đi dọn dẹp một chút không thể làm công chúa bị chậm trễ.”

Nói xong lời này bóng người đã không thấy, Uất Trì tướng quân đỏ mặt, này nữ nhi thật sự là hy vọng đừng cho hắn xấu mặt, cười gượng hô: “Công chúa thỉnh dùng bữa, đừng ghét bỏ.”

“Đồ ăn này rất ngon, đầu bếp tướng quân phủ thực không sai đâu.”

.....

Ăn cơm một chút chủ và khách cùng vui vẻ, người của Xích Dương công chúa từ sáng sớm đã đóng gói tốt lắm, tuy rằng chỉ nói trước có một đêm, bất quá vẫn là động tác rất nhanh, thời điểm ánh nắng chiều đầy trời đoàn người Thần Tịch liền ra đi.

Nhìn đoàn xe đi xa, Uất Trì tướng quân thở dài, “Cha, người thực yên tâm hai người Thanh Nham cùng Thanh Liên đi Hi thành?”

Uất Trì lão tướng quân bĩu môi lo lắng, “Nếu Hoàng Thượng đều lựa chọn nàng, làm người thần tử, chỉ có nghe mệnh làm việc, Thanh Nham cũng trưởng thành, đường đường nam tử hán đại trượng phu, có cái gì hảo lo lắng? Về phần Thanh Liên, lần cuối cùng để cho nàng theo đuổi ý nguyện của chính nàng một hồi, sau lần này nàng cũng chỉ có thể nghe theo an bài của ta.”

“Là, phụ thân nghĩ rất đúng, con chỉ sợ Thanh Liên quá mức xúc động. Không biết vì sao, lần này nhìn thấy Xích Dương công chúa, con cảm thấy nàng không đơn giản, chỉ sợ Thanh Liên --”

Uất Trì lão tướng quân vẫy vẫy tay đánh gãy hắn: “Đừng suy nghĩ loạn, ánh mắt của người không cần chỉ đặt ở phía trên nữ tử tư tình, Xích Dương công chúa có thể làm cho Thánh Thượng thay đổi chủ ý thả nàng về nước tất nhiên không hề cùng trước kia giống nhau, nếu cùng trước kia giống nhau, vì phụ đồ muốn tiến đến kinh thành diện thánh một hồi lời thật thì khó nghe chi thần.”

“Là, phụ thân lo lắng cẩn thận, con bội phục.” Uất Trì tướng quân thở dài, Xích Dương công chúa thông minh đối với Thánh Thượng hợp tác là chuyện tốt, nhưng đối nữ nhi của hắn lại là chuyện không hề tốt a.

Làm phụ thân, làm sao có thể không lo lắng cho nữ nhân nhà mình, đương nhiên, nếu trung quân nhân ái phải thực sự lựa chọn một cái, hắn cũng chỉ có thể theo phụ thân lựa chọn trung quân.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Muốn Dừng Hẳn Sao

Thần Tịch ở trong xe ngựa dựa cửa kính xe nhân nhả thường thức ánh trăng, Uất Trì Thanh Liên vốn định cùng nàng cùng xe, bắt quá sau khi biết được Tiêu Băng cười ngựa liền đánh mất chủ ý, nhưng lại kiên trì muốn đi theo Tiêu Băng cười ngựa.

Thần Tịch lười ửng phó nàng liền giao cho Tiêu Băng cùng Uất Trì Thanh Nham hai người quản lý nàng, nói là như thế, nhưng thực hiển nhiên Uất Trì Thanh Nham là muốn thành toàn hẳn muội tử một mảnh tâm ý, hẳn thùy chung đều vẫn duy trì một khoảng cách đi theo Tiêu Băng phía sau bọn họ, Uất Trì Thanh Liên còn lại là nghĩ biện pháp đi theo bên người Tiêu Băng.

Luận cười ngựa, Uất Trì Thanh Liên kỳ thật vẫn là không tệ, bằng không làm sao có thể đi theo tiết tấu khi thì nhanh khi thì chậm của Tiêu Băng, Thần Tịch nhìn đều cảm thấy đáng thương.

Bắt quá Tiêu Băng luôn luôn là người sẽ không thương hương tiếc ngọc, Uất Trì Thanh Liên nếu đã muốn như thế nàng cũng không đi ngăn trở nàng ta.

“Công chúa, người vì sao không cho Đại công tử cùng người ngồi chung xe?” Đối với Cung Thần Tịch cự tuyệt sở hữu phụ thị đi theo người cùng xe, ngoài ý muốn tuyên hẳn ngồi cùng xe Hoa Từ Huyền rất là tò mò.

“Không vì sao, bởi vì người có vẻ thú vị.”

Ngạch, hẳn thú vị?

Hoa Từ Huyền hồ nghi nhìn nàng, chớ không phải là hẳn đang nhìn nàng diễn cũng giống như nàng đem hẳn như đang diễn sao? “Được, có thể làm cho công chúa cảm thấy hứng thú coi như là tại hạ vinh hạnh, bắt quá công chúa sẽ không lo lắng cái kia Uất Trì Thanh Liên đem Tứ công tử cấp quyền rũ sao?”

Thần Tịch bĩu môi, “Chẳng lẽ người không có nghe nói qua một câu, người có thể bị đoạt lấy là người không nên xem trọng hay sao?”

Hoa Từ Huyền gãi gãi đầu, “Lời này ta còn thực chưa từng nghe qua!”

Thần Tịch mặc kệ ánh mắt của hẳn, nam nhân này nhất định có mục đích.

Bắt quá nàng đã có chút luyến tiếc đuổi đi hẳn rồi, dù sao bên người nàng đều là một ít người khác an bài cơ sở ngầm, nhiều không biết nên tặng lại như thế nào? Có lẽ, hồ nước này càng thêm hỗn loạn thì nàng mới có thể tự do làm việc mà chính mình muốn làm đi.

“Công chúa, không bằng ta cho người giảng một cái chuyện xưa?”

“Tốt!”

Hoa Từ Huyền phóng thấp thanh âm mang theo một chút mỉa mai, làm cho người ta trầm tĩnh lại, Thần Tịch nghe nghe liền ngáp một cái, cuối cùng mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Hoa Từ Huyền nhìn biểu tình yên ổn ngủ trên mặt của nàng ngăn người, nàng sẽ không lo lắng hẳn là thích khách a.

Thở dài, đem nàng nằm tốt trên tháp, không biết là bị cái gì, ngón tay lơ đãng chạm qua làn da mặt nàng, mềm mại tinh tế, có một loại ấm áp chậm rãi truyền vào trái tim.

Bỗng dưng, tay hẳn lui về, cười khổ!

Đây là làm sao vậy, hẳn còn có thể vì nàng do dự?

Kiên định tín niệm, hẳn thân thủ từ trong lòng xuất ra một cái bình nhỏ, thời điểm mở ra bình cái tán ra hương khí thần nhiên, Thần Tịch đều đều hô hấp cũng hút vào hương khí kia, sau một lát Hoa Từ Huyền mới thu hồi bình nhỏ than nhẹ một tiếng.

Nếu nàng không phải Xích Dương công chúa như vậy thật tốt?

Đáng tiếc, trên đời này vĩnh viễn đều không có nếu.

.....

Hôm sau, Thần Tịch hỗn loạn tỉnh lại, xoa xoa ánh mắt xốc lên màn xe phát hiện đã muốn là lúc ánh mặt trời chiếu lên cao.

Trong lòng hơi hơi sùng sốt, nàng ngủ lâu như vậy?

Ấn ấn cái trán mê muội cảm, nàng thanh thanh mở miệng nói: “Dừng xe!”

Đoàn xe lập tức ngừng lại, Gia Cát Tĩnh Trạch phóng ngựa vượt qua đến, “Công chúa?”

“Tĩnh Trạch, phụ cận nơi này có dòng suối nhỏ nào không?”

“Phía trước không xa có một cái dòng suối nhỏ, công chúa nếu muốn rửa mặt thì chúng ta có nước. . .”

“Àn, trước cho người đưa nước cho ta rửa mặt một phen, sau đó tiến đến dòng suối nhỏ phía trước, ta nghĩ gội rửa.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn xem ngày tạm dừng một chút gật gật đầu, “Hảo, phía trước vừa vụn là một chỗ cánh rừng, ngày rất phơi nắng, để cho đoàn người nghỉ ngơi một hồi.”

Đoàn xe ở trong rừng ngừng lại, Thần Tịch lôi kéo Gia Cát Tĩnh Trạch tiến đến dòng suối nhỏ tắm rửa.

Vừa vào thủy, Thần Tịch liền cảm giác được vừa nước lạnh lạnh thấu tâm, dòng suối nhỏ trong rừng thật là tuyệt vời, mười ngón ở trong nước qua lại không ngừng hoa động, bỗng dưng, thân thể của nàng căng thẳng, ngón áp út đầu ngón tay xuất hiện màu đen, đây là dấu hiệu trúng độc!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo không phải mới giải độc cho nàng do Thủy Yên hạ sao? Như thế nào này hội lại trúng độc?

Trong lòng thờ dài, để ngón tay xuống nước, chậm rãi tẩy đi đầu ngón tay màu đen, sau khi đầu ngón tay màu đen chậm rãi rút đi, nàng xem đến một ít cá nhỏ du động ở tại suối nước bơi xung quanh.....

Thân phận Xích Dương công chúa này thật đúng là làm cho người ta đỏ mắt a, hạ độc liền ừn!

Có lẽ là bị nàng dày đặc thờ dài tác động tâm, Gia Cát Tĩnh Trạch đưa lưng về phía nàng hỏi: “Công chúa, có tâm sự gì hay sao?”

“Tĩnh Trạch, ngươi tiến lên đây đi!”

Gia Cát Tĩnh Trạch theo lời đi lên đến, trong lòng có chút ý động, công chúa đã muốn không cùng bọn họ đã lâu, mấy ngày nay vốn không có người phụ thị nào chân chính thân cận quá công chúa.

Đối với chuyện này hẳn có một loại cao hứng lại phức tạp, như vậy trong nháy mắt, hẳn có một loại chờ mong, hy vọng Xích Dương công chúa là muốn để cho thân cận.....

“Tĩnh Trạch, ngươi xem, những con cá này đã chết!”

Cái gì!

Gia Cát Tĩnh Trạch bị thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng kéo về với hiện thức, cúi đầu vừa thấy, quả nhiên là nhìn đến một ít con cá nhỏ đang nổi trên mặt nước, “Công chúa, đây là có chuyện gì?”

Thần Tịch im lặng nhìn hẳn, chậm rãi nói: “Quân Liên trước khi rời đi từng nói qua ngươi là một người duy nhất trong đám phụ thị đối với công chúa là thật tâm, ngươi nói, lời này ta có thể tin tưởng sao?”

Trên mặt bình tĩnh Gia Cát Tĩnh Trạch xuất hiện vết rách, có chút kích động nhìn về phía nàng: “Công chúa trong lòng có thể tin tâm của Tĩnh Trạch?”

“Ta chưa bao giờ từng nghe qua tiếng lòng của ngươi, làm sao biết có thể tin hay không?”

“Công chúa --” Gia Cát Tĩnh Trạch hít sâu một hơi, “Công chúa, Tĩnh Trạch vẫn chính là đối với người có tâm, chính là công chúa đối Tĩnh Trạch vô tâm mà thôi!”

“Vì sao?”

Gia Cát Tĩnh Trạch cảm thấy chính mình tựa hồ lại bắt đầu một vòng đánh bạc mới, cười khổ nói: “Công chúa, chẳng lẽ một chút cũng không nhớ rõ chuyện tình năm người chín tuổi ở trong cung cùng ta gặp nhau?”

Chín tuổi? Thần Tịch há hốc mồm, làm ơn a, cho dù bản tôn trên đời, cũng không nhất định nhớ rõ chuyện tình khi đó đi!

Này nam nhân sao lại thế này a?

Xem thần sắc của nàng Gia Cát Tĩnh Trạch được đến đáp án, ảm đạm nói: “Công chúa quả nhiên không nhớ rõ, cũng khó trách, công chúa làm sao có thể nhớ kỹ chuyện tình nhỏ bé như vậy?”

“Ngươi choáng váng, ta thời gian trước không phải nói ta quên sự tình trước kia sao!”

Gia Cát Tĩnh Trạch ngẩn ngơ, đúng vậy, hẳn như thế nào đem chuyện này quên, xấu hổ cúi đầu, cho dù không có mất trí nhớ công chúa cũng sẽ không nhớ rõ đi, bất quá, hẳn tình nguyện tin vì mất trí nhớ mà quên cũng không hy vọng là quá mức không thêm để ý mà quên.

“Ta nghĩ nói cho người một sự kiện, Quân Liên đã muốn đi làm sự, nay giữ ở bên người cái kia Tam công tử bất quá là chúng ta tìm thể thân.”

Bình tĩnh lời nói giống như một hòn đá rơi giữa hồ đang tĩnh lặng, tạo nên vòng vòng sóng gợn, Gia Cát Tĩnh Trạch không thể tin nhìn nàng, nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Công chúa..... Người vì sao đột nhiên nói cho Tĩnh Trạch biết?”

“Bởi vì ta nghĩ tới nghĩ lui bên người cũng chỉ có người vài phần tín nhiệm, cho nên liền đổ một phen, nhìn xem, người đến tốt cùng là rất tốt với ta vẫn là đối với Nữ hoàng tệ hạ tốt.”

“Công chúa --”

Gia Cát Tĩnh Trạch là người thông minh, hiểu được câu nói vừa rồi kia là cỡ nào mấu chốt, đây là công chúa muốn chọn hắn để tín nhiệm sao?

“Ai, đừng ngăn người, theo ta nói, này hai ngày ai tới có cơ hội đối ta hạ độc?”

Gia Cát Tĩnh Trạch nghĩ nghĩ còn thật sự nói: “Công chúa, ta cảm thấy là Hoa Tử Huyền hiềm nghi lớn nhất, Hoàng Phủ tướng quân như thế nào cũng sẽ không hạ độc công chúa. Ta nghe mẫu thân nói qua, năm đó Hoàng Phủ Cảnh Hạo trước mặt quần thần đã phát thệ: Kiếp này nhất định phải hộ người chu toàn, cùng công chúa cùng tồn vong.”

Ôi chao? Còn có việc này?

“Cho nên, hẳn sẽ không hại công chúa tánh mạng.” Ngón ngoại ý, ngoài tánh mạng ra hẳn sẽ không thể làm cái gì.

Thần Tịch đối với vấn đề này thật là bất đắc dĩ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng thật sự là một cái thần tử thật tội nghiệp, cư nhiên bị người buộc phát hạ lời thề như thế, khó trách hắn đối bản tôn không có chút vui vẻ nào.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Vì Sao Yêu

Nếu nói câu đồng sinh cộng tử là tới từ sâu trong tình cảm thì đúng là đáng giá hâm mộ, nhưng bởi vì Hoàng đế chỉ mệnh mà nói ra lời hứa đó cũng khó làm cho người khác hâm mộ.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo trong lòng nhất định thực không thích nàng đi, muốn làm gì cũng không thể nào động thủ.

Không, hẳn hẳn không phải là một người mê tín.

Nếu hẳn cũng là giúp đỡ Đại công chúa, như vậy, hẳn sẽ không giết nàng, có khả năng giúp đại công chúa ngồi lên ngôi vị . .

“Công chúa?”

Thần Tịch phục hồi tinh thần, than nhẹ một tiếng, “Tĩnh Trạch, người đi bắt mấy con cá đến đây, muốn độc chết, trước làm ra vẻ, sau đó canh chừng cho ta, ta nghĩ tắm rửa một cái.”

“Là.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhanh nhẹn động mấy ngón tay bắt mấy con cá sau liền lui ra phía sau vài bước, bình tĩnh đứng, thu.

Sau khi Thần Tịch tắm nước lạnh một lần xong, cảm giác toàn thân đều thư sướng, cảm giác mê muội cũng đã biến mất, Hoa Tử Huyền đúng là người khả nghi nhất, như vậy kế tiếp sẽ không thể dựa vào thân cận cùng hắn được nữa.

Sau khi mặc xong quần áo bên trong Thần Tịch hô: “Tĩnh Trạch, giúp ta mặc áo khoác đi!”

Gia Cát Tĩnh Trạch tâm nhảy dựng lên một cái sắc mặt như thường tiêu sái đi lại cấp nàng mặc áo khoác vào, mùi hương trên người nữ tử thân nhiên truyền đến, nghe thấy mùi hương này, làm cho bên tai của hắn đột nhiên đỏ lên, ánh mắt nhìn qua môi đỏ mọng vừa mới trải qua nước lạnh kia, hẳn ý động, nhìn không được cúi đầu nhẹ nhàng liếm một chút.....

Thân mình Thần Tịch cứng đờ, mặt đỏ, nàng làm người hai thế còn không có lần nào trải qua thế này, căn bản đây chính là nộ hôn đầu tiên a!

Không, thời điểm xuyên tới đây ở trong nước đã bị tên Tiêu Băng kia cường hôn, ô ô..... Nàng thật là bị ai, vì sao đều là vận mệnh bị khinh bạc?

Thần Tịch không cam lòng kiểng mũi chân ở trên môi Gia Cát Tĩnh Trạch chuồn chuồn lướt nước liếm nhẹ, vù vù, cái này mới công bằng!

“Ngô --”

Gia Cát Tĩnh Trạch làm sao dự đoán được nàng thế nhưng sẽ chủ động hôn lại hắn, sau khi bừng tỉnh nhin không được trụ lại cái gáy của nàng hôn lại, Thần Tịch giấy dựa muốn thoát ly ôm ấp của hắn.....

Nhưng Gia Cát Tĩnh Trạch đã động tình làm sao cho nàng cơ hội đào thoát, gất gao ôm nàng, tình tế phác hoạ môi đỏ mọng của nàng, đầu Thần Tịch mờ hồ, thậm chí có chút cảm giác thiếu dưỡng khí!

Gia Cát Tĩnh Trạch hôn cùng cái hôn ngoan lệ của Tiêu Băng hoàn toàn bất đồng, hôn của hắn truyền đến một loại thâm tình kéo dài, một loại quán quýt si mê xâm nhập lòng người, tựa hồ muốn trủ muốn cùng nàng triền miên đến vĩnh viễn cảm giác muốn giữ nàng lại ở trong lòng.

Hôn này thiếu chút nữa làm cho nàng hít thở không thông mà chết, thời điểm thần trí nàng hồi phục đã muốn khó có thể thở được, nhin không được một cước hung hăng đá lên chân Gia Cát Tĩnh Trạch.

Gia Cát Tĩnh Trạch ăn đau theo bản năng kêu rên một tiếng, cũng liền tự nhiên buông lỏng Thần Tịch ra.

Thần Tịch mồm to hô hấp không khí mới mẻ này, nửa ngày mới trợn mắt lên: “Ngươi muốn ghen chết à?”

Ách, Gia Cát Tĩnh Trạch lúc này là thật ngu si, nàng khí không phải do hắn khinh bạc nàng? Mà là do nàng không thể hô hấp khí sao?

Không biết như thế nào, hắn bỗng nhiên liền nở nụ cười, cười đến có chút càn rỡ, “Công chúa, ngươi.....”

“Hừ!”

“Công chúa, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên..... Khụ khụ, ngươi làm sao có thể không biết cách thờ à?”

Bị người ta nói tới chỗ đau Thần Tịch tức giận thành xấu hổ: “Câm miệng!”

Hừ, nam nhân này vốn không có một cái tốt, mặt ngoài nói đối Xích Dương công chúa có bao nhiêu ý kiến, nói bản tôn không tốt, nhưng người người còn không phải là giống nhau đều chiếm tiện nghi của bản tôn hay sao, có bản lĩnh đối kháng thì không cần phải khuất phục ở trên giường à.

Đáng giận!

“Ha ha..... Khụ khụ, thực xin lỗi, công chúa, Tĩnh Trạch không khống chế được.”

Thần Tịch tức giận hừ một tiếng, xoay người bước nhanh rời đi!

Đáng giận, đáng giận, đáng giận!

Kinh nghiệm phong phú liền rất giỏi à! Nếu nàng cũng có sáu cái phụ thị..... Luyện nhiều vài lần tự nhiên so với bọn hắn còn thuần thực hơn!

Ngạch! Nghĩ tới như thế, Thần Tịch liền ngây người, nàng như thế nào bị đầu độc? Cự nhiên cũng muốn chuyện đó?

Liều mạng lắc lắc đầu, nàng thu hồi tâm tư, về sau cùng Gia Cát Tĩnh Trạch bảo trì khoảng cách, cho dù hắn đối bản tôn là có tâm, nhưng là, hắn thích là chân chính công chúa, không phải nàng nhập hồn vào giả này!

Trở lại đội ngũ xe ngựa, chỉ thấy Hoa Từ Huyền một bên cười tủm tỉm chờ nàng, “Công chúa, ngươi đã khỏe?” Nói xong còn ái muội nháy mắt mấy cái.

Thần Tịch giận trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, nhiều chuyện!

Nhìn đến nàng bộ dáng có tinh thần như thế Hoa Từ Huyền có chút kinh ngạc, thời điểm xuống xe ngựa tinh thần còn đang không tốt, nhanh như thế liền thay đổi rồi sao? Thay đổi cũng quá nhanh đi?

Chẳng lẽ là bởi vì Gia Cát Tĩnh Trạch khinh bạc cho nên kích thích?

Sau khi Thần Tịch lên xe ngựa, nhìn thoáng qua Hoa Từ Huyền thần nhiên nói: “Hôm nay đối ngươi cười ngựa đi, Tĩnh Trạch ngồi cùng ta.”

Hoa Từ Huyền đang có ý muốn đi lên xe ngựa, xấu hổ cười cười, “Hào, công chúa cũng không thể mỗi ngày ngồi không.” Dứt lời ái muội nhìn nàng liếc mắt một cái xoay người tìm Gia Cát Tĩnh Trạch lên ngựa.

Thời điểm Gia Cát Tĩnh Trạch đuổi theo vừa vắn nghe nói như thế, trong lòng mừng thầm.

Lên xe ngựa sau lại bị Thần Tịch hung hăng liếc mắt một cái, “Ta nói cho ngươi, không được đối ta -- đừng động thủ động cước!”

“Công chúa, ta là phụ thị của ngươi, vợ chồng trong lúc đó như vậy..... Thực hiển nhiên!”

Oanh --

Đầu Thần Tịch muốn vỡ tung, trong quan hệ vợ chồng có nghĩa vụ cái kia cái kia, kích động đánh một cái rùng mình, bọn họ vài cái sẽ không phải ghen lâu nên tìm nàng thực hiện nghĩa vụ đi?

Rối rắm!

Làm thế nào mới tốt?

Thật lâu sau, nàng nghĩ tới một cái biện pháp, thử tính nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch thấp giọng hỏi nói: “Tĩnh Trạch, cái kia, phu thị công chúa có thể nạp thiếp sao?”

“Ngươi nói cái gì?” Gia Cát Tĩnh Trạch không thể tin nhìn nàng, tựa hồ nghe đến chuyện thực sự quá chê cười.

Ha ha, Thần Tịch lùi bước, nhìn biểu tình hắn chỉ biết nàng nói sai rồi.

Gãi gãi đầu ra vẻ thoải mái nói: “Cái kia, ta không có ý tứ khác, chính là cảm thấy các ngươi vài cái đại nam nhân đúng là thời điểm huyết khí phương cương, cái kia, ta cũng không..... Cái kia, ý tứ của ta là nói, nam nhân thôi, sắc tâm là khẳng định có, nếu các ngươi đến mức lâu lắm, đối thân thể cũng không hảo.....”

“Cho nên ý tứ công chúa muốn đem người cho chúng ta?” Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt xuất hiện khó coi, nàng rõ ràng là muốn đem bọn họ ra bên ngoài!

Nghĩ đến gần đây công chúa đủ loại khác thường, hắn cảm thấy thật sâu bất đắc dĩ: “Công chúa, Tĩnh Trạch muốn hỏi ngươi một câu, trong lòng ngươi rốt cuộc chứa ai?”

“Ta --” Thần Tịch thờ dài, “Trong lòng ta không ai.”

Hai mắt Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn chằm chằm nàng, tựa hồ muốn nhìn để thấu lòng của nàng, không có ai? Hắn hẳn là tin tưởng lý do thoái thác này sao?

Rõ ràng nàng truy đuổi bóng dáng Hoàng Phủ Cảnh Hạo theo đuổi nhiều năm như vậy, đột nhiên tới lúc nào đó sẽ không thích? Hắn có thể tin tưởng sao? Thở sâu: “Công chúa chẳng lẽ là muốn hưu sáu người phu thị chúng ta, chỉ cần một người Hoàng Phủ Cảnh Hạo sao?”

“Không phải!”

“Công chúa, cho dù ngươi đối với hắn là muốn một đời một thế một đôi người thì hắn cũng không thể nào ở bên cạnh ngươi.”

Sắc mặt Gia Cát Tĩnh Trạch khó có thể che giấu thất vọng cùng đau lòng, tựa hồ đã muốn nhận định nàng vì Hoàng Phủ Cảnh Hạo mới cố ý làm bất hòa cùng với mấy người phu thị bọn hắn.

Nếu muốn cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo một người độc chiếm nàng, như vậy hắn tình nguyện Xích Dương công chúa vĩnh viễn giữ lại mấy người phu thị bọn họ.

Nhìn thấy bị thương cùng đau đớn của hắn Thần Tịch có chút lòng chua xót, bản tôn rốt cuộc làm sao vào được mắt của hắn, những phu thị khác đều là đối với bản tôn đều là chán ghét, nhưng hắn lại cố tình đối với bản tôn động tâm.....

Nam nhân tốt như vậy, vì sao Xích Dương công chúa không quý trọng, ngược lại vẫn truy đuổi trứng tôm Hoàng Phủ đây?

Thờ dài, nàng thân thủ cầm bàn tay to của hắn, thân thủ xoa khuôn mặt tuấn mỹ Gia Cát Tĩnh Trạch, môi khẽ gọi này, cái mũi anh tuấn, hai tròng mắt thâm thúy giống như nước biển làm cho người ta nhìn không thấu, cho dù là Phan An còn trên đời, chỉ sợ cũng không có tuấn mỹ như vậy. Nam nhân quý khí như vậy lại đối với một mình Xích Dương công chúa động tâm, thật sự là.....

Ai, nàng tình tứ đánh giá hắn một lần nhìn không được buồn bã nói: “Quân bản tài tử, vì sao.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Quân Tử Ước Định

“Tĩnh Trạch, diện mạo ngươi so với hắn không cần đề cập tới, tài văn chương của ngươi cũng không kém so với hắn.....”

“Cố tình công chúa liền coi trọng hắn, mà không phải ta!” Gia Cát Tĩnh Trạch cũng hiểu được chua xót, hắn vì sao liền cố tình đối nàng động tình?

Không thể chém đứt đề ý đề tâm loạn!

Thần Tịch thở dài một tiếng, “Ta thật sự không thích Hoàng Phủ Cảnh Hạo, những việc bây giờ ta làm hết thảy đều vì chính ta!”

“Công chúa?”

“Đừng nói gì cả, hãy nghe ta nói đi, ta biết bên trong sáu cái phủ trừ bỏ Quân Liên không phải Đại công chúa thì cũng là Nữ hoàng tặng cho ta, đối với ta đều có những tâm tư khác nhau, ta không nghĩ tới gần bất luận kẻ nào trong các người bất quá là không muốn làm cho Đại công chúa cùng Nữ hoàng như ý thôi. Về phần người..... Ta cũng là nguyện ý tin tưởng người là đối với ta thật tình, nhưng người cũng thấy đấy, ta đã muốn không phải là cái Xích Dương công chúa đã đi qua kia, người thích là Xích Dương công chúa trước kia, mà ta vĩnh viễn cũng sẽ không trở lại như trước kia!”

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe lời của nàng trong lòng có một loại cảm giác không biết diễn tả thế nào, lại như trước thực kích động: “Công chúa, mặc kệ đi qua vẫn là hiện tại, người đều là công chúa, mặc kệ có mất trí nhớ hay không các người đều là cùng một người!”

Thần Tịch bắt đầu đi, chỉ sợ nói không thông, ai, làm sao bây giờ?

Vì cuộc sống ngày sau của nàng, cũng không thể để cho người khác biết nàng chỉ là một cái hồn, bằng không sẽ chết người nha!

Bắc Đường Quân Liên nói qua, mẫu thân Gia Cát Tĩnh Trạch là Thừa tướng Nhai Nữ quốc, nàng hẳn là mượn sức của hắn! Chẳng lẽ nàng muốn lợi dụng cảm tình của hắn dành cho bản tôn sao?

Tình yêu nam nữ là không thể nào miễn cưỡng được, mà nàng đối chính mình không quá tin tưởng, có lẽ có một ngày một ngày nào đó mất đi mối mề, Gia Cát Tĩnh Trạch liền hối hận, mà nàng không nghĩ lợi dụng cảm tình nhân gia.

“Công chúa?”

“Ai, Đại công tử, nếu ta không phải Xích Dương công chúa, người sẽ thích sao?”

Ngạch!

Lời này có ý tứ gì, nàng vừa ra sinh ra đã được nhận định là Xích Dương công chúa a! Gia Cát Tĩnh Trạch cau mày khó hiểu nhìn nữ tử trước mắt, đúng vậy, mấy ngày nay biểu hiện của nàng xác thực không giống với trước kia, nhưng là, cho dù mất trí nhớ, cho dù tính tình thay đổi, nàng cũng như trước là Xích Dương công chúa a!

Tuy rằng hắn cũng có chút nghi hoặc tính tình chuyển biến, nhưng trước mắt nàng cũng là Xích Dương công chúa, ở thời điểm nàng ngủ say hắn đã kiểm tra qua, là bản nhân không có sai!

Nhìn đến nghi hoặc trong mắt hắn Thần Tịch cũng hiểu được cảm giác không thể lý giải của hắn, thở dài một tiếng, bắt đầu đi nói: “Quên đi, một ngày nào đó người sẽ biết. Không bằng chúng ta làm một cái quân tử hiệp nghị thế nào?”

“Cái gì gọi là quân tử hiệp nghị?”

“Từ giờ trở đi, chúng ta thử tìm hiểu lẫn nhau, người không mang ta cho là Xích Dương công chúa mà đối đãi, người hãy nhận thức ta một lần nữa, chờ người hiểu biết chân chính ta của bây giờ, nếu người vẫn còn thực sự thích ta, cũng cho ta cảm thấy được tình cảm của người, như vậy..... Ta hứa người chân chính ở vị Đại công tử, người cảm thấy như thế nào?”

Vị Đại công tử chân chính? Gia Cát Tĩnh Trạch trong lòng nhảy lên, đây ý tứ chính là sẽ cùng với hắn làm vợ chồng chân chính sao? Ánh mắt tỏa sáng nhìn nàng: “Lời này của công chúa là thật tâm?”

“Ân, tuyệt đối thật tình! Ta cũng không muốn gạt người, đối với người, ta muốn người làm việc cho ta, kỳ thật, chỉ cần người nguyện ý, không nhất định phải trở thành phủ thị của ta, chỉ cần làm trợ thủ của ta cũng là giống nhau!”

“Không, ta nguyện ý!”

Ai!

Nam nhân cố chấp a!

Thần Tịch bắt đầu đi nhìn hắn một cái, buông tay ra, “Vậy cứ quyết định như vậy đi!”

“Công chúa thật sự là quên Hoàng Phủ --”

“Đã quên.”

“Ân.”

Gia Cát Tĩnh Trạch không thèm nhắc lại, hắn im lặng thủ nàng, hắn nguyện ý chờ, cũng nguyện ý một lần nữa nhận thức nàng!

Hắn biết lòng của nàng không hề như trước, bằng không, nàng cũng sẽ không ra vượt qua dự kiến của mọi người là thực sự hồi Hi thành.

Tâm tư Hoàng đế Hạ quốc hắn không biết, bất quá, có thể khẳng định là hắn tuyệt đối sẽ không phải đơn thuần có ý tốt.

Mọi người ở trong rừng làm một cái nồi com, com trưa chấp nhận ăn, Thần Tịch giờ lên một khối thịt nướng đánh giá một phen, “Này không có bỏ gia vị sao?”

“Gia vị cái gì?” Gia Cát Tĩnh Trạch ở nhà là người luôn chú ý, nhưng ở tại bên ngoài thì cũng không thể chú ý được nhiều lắm, huống hồ, thịt nướng còn bỏ vào cái gì vậy, mọi người đều ăn như vậy.

“Àn, tỷ như bỏ một chút bột hồ tiêu, muối ăn linh tinh.”

“Công chúa, ra ngoài sẽ không chú ý nhiều như vậy.”

“Đây không phải nói chuyện chú ý hay không, vốn thịt nướng nên có muối ăn mới ăn được ngon a! Huống hồ, muối ăn cũng không có dùng bao nhiêu, tùy ý mang theo một ít có thể đủ làm cho đoàn người của mình ăn càng thêm tận hưởng.”

Gia Cát Tĩnh Trạch gật gật đầu, “Được rồi, đến trấn tiếp theo liền mang theo một ít.”

“Thế này mới đúng, mặt ngoài bên trên thịt nướng bỏ một ít muối ăn có thể đủ ngon miệng, một chút cũng không phiền toái đâu!”

.....

Mấy người Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn nhân gia hai cái ở một chỗ nhan nhả nói chuyện ám áp, đều cúi đầu cắn thịt, không ai xem qua đi.

Thần Tịch cũng vui vẻ thanh nhàn, “A, đúng rồi, người không lưu lại ở Phong thành, người người công đạo có thể xử trí hảo chuyện tình Thủy Yên cô nương sao?”

“Công chúa yên tâm, việc này ta đã nhờ Uất Trì tướng quân giải quyết, không thành vấn đề.”

Thoi điểm mọi người ở đây đều chuyên tâm ăn com trưa, một chiếc xe ngựa vội vàng chạy tới, người ở bên trong còn hô lớn cứu mạng.

Thần Tịch xem liếc mắt một cái, con ngựa kia có lẽ bị hoảng sợ, đôi mi thanh tú nhíu lại, “Tĩnh Trạch, đi giúp họ một chút.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy bóng dáng chợt lóe, nhảy lên trên lưng con ngựa, gắt gao lắc trụ dây cương, nhưng con ngựa kia vẫn cứ như cũ chạy như điên.

Dạ Kiều vừa thấy trạng huống con ngựa liền đi qua, cũng không biết hắn động tay chân cái gì, con ngựa kia đột nhiên liền dừng lại.

Chợt dừng xe, trong xe ngựa một đôi chủ tớ nhất thời văng ra ngoài, lưỡng đạo tiếng thét chói tai vang lên, Gia Cát Tĩnh Trạch lại bay qua đi đúng lúc kéo lại quần áo của hai người kai, dẫn theo các nàng vững vàng rơi xuống đất.

Dạ Kiều còn tại an ủi con ngựa, cũng không biết cấp đại mã ăn cái gì, khiến cho con ngựa đang hoảng sợ chậm rãi bình tĩnh trở lại, Thần Tịch nhìn một màn này âm thầm gật đầu, người này thật là một nhân tài đâu!

“Đa tạ công tử ra tay cứu giúp, Phi nhi vô cùng cảm kích.” Hai nữ nhân được cứu là một đôi chủ tớ, xem ra là một cái tiểu thư cùng nha hoàn.

Mở miệng là người có bộ dáng tiểu thư, sắc mặt tái nhợt lại khó nén một thân dung mạo tú lệ.

Gia Cát Tĩnh Trạch vẫy vẫy tay, “Không cần cảm tạ ta, là công chúa làm cho ta ra tay.”

Nàng kia ngẩn ra, theo đến phương hướng Gia Cát Tĩnh Trạch đi đến nhìn thoáng qua, ánh mắt tức thì trừng lớn, nàng nhìn thấy một cái nữ tử tóc hồng lam mâu, đương kim thiên hạ trừ bỏ ngoài Xích Dương công chúa Nhai Nữ quốc, còn không có người nào có dung mạo giống như nàng cả!

Nàng nhẹ nhàng bước tới, hơi hơi phúc lễ dịu dàng nói: “Tiểu nữ tử Lưu Phi bá kiến Xích Dương công chúa, đa tạ công chúa ân sai người cứu mạng.”

“Không khách khí, nếu vô sự, các người liền tự mình đi đi thôi!”

Lưu Phi sững sốt, nàng cùng nha hoàn đều bị kinh hách như vậy, vị công chúa này không nên khách khí hỏi một chút mục đích các nàng, sau đó hảo tâm tiễn thế đoạn đường sao?

Thần Tịch tiếp tục ăn com trưa của nàng, cứu người là nhất thời xuất phát, nhưng nàng không có phong cách đi làm chuyện tốt đâu! Người hắn là tự lực cánh sinh, ở sau khi người khác giúp một phen nên do chính mình nghĩ biện pháp giải quyết. Hơn nữa, ngựa của các nàng đã muốn bị Dạ Kiều cấp trấn an tốt lắm, các nàng hoàn toàn có thể chính mình ra đi.

“Công chúa, người của nhà ta còn không có đuổi theo, có thể hay không --”

“Một khi đã như vậy các người ngay tại nơi này chờ một chút, chờ bọn hắn đến đây là có thể ra đi.” Gia Cát Tĩnh Trạch cũng chán ghét loại người này

được một tác lại muốn tiến một thước.

Lưu Phi nghe vậy ủy khuất nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt một cái, nam nhân tuấn mỹ như thế vì sao đối nàng không có sắc mặt hòa nhã? Chẳng lẽ giờ phút này bộ dáng nàng không đủ đáng thương sao?

Lúc này Dạ Kiều đi lên trước, không kiêu ngạo không siểm nịnh hội báo: “Công chúa, ngựa của vị tiểu thư này bị nhân hạ được, cho nên mới ở trên đường phát cuồng, thuộc hạ đã muốn giải quyết, vị tiểu thư này có thể yên tâm tiếp tục sử dụng xe ngựa kia.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Công Chúa Hảo Ngoan

Thần Tịch tán thưởng nhìn hán một cái, “Tốt lắm, người nghỉ ngơi đi.”

Sắc mặt Lưu Phi lúc này trắng bệnh có vẻ càng thêm đáng thương, kinh hoàng nhìn Dạ Kiều truy vấn: “Vị công tử này, không biết ngựa của ta.....”

“Không có việc gì, bất quá là bị người kẻ đơn, đến lúc đó liền phát cuồng. Tiểu thư có thể chính mình trở về điều tra.”

Mặt Lưu Phi trắng bệch đứng có chút không vững vàng, “Công chúa --”

“Chuyện nhà của Lưu tiểu thư nên do chính mình giải quyết, công chúa đang vội!” Gia Cát Tĩnh Trạch lại cự tuyệt ánh mắt mỹ nhân khẩn cầu.

Lưu Phi trong lòng vừa kéo, nam nhân này sẽ không biết thương hương tiếc ngọc sao?

Trong lúc nhất thời Lưu Phi bị lạnh lùng cũng không thể nào tiếp tục đi lên để bị người khác vắng vẻ, đành phải nha hoàn của mình đứng ngốc ở một bên.

Uất Trì Thanh Liên nhìn đến ánh mắt Lưu Phi thường thường dừng lại ở trên mặt Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn không được bật cười, “Công chúa, ta xem vị tiểu thư này tựa hồ đối Đại công tử rất có ý tứ a, nói không chừng nhân gia tưởng lấy thân báo đáp, báo đáp ân cứu mạng của Đại công tử đâu!”

Uất Trì Thanh Nham nhướn mày trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái: “Thanh Liên, không cần nói lung tung!”

“Hừ, như thế nào nói lung tung, các người chính mình hỏi một chút, ta xem a, nữ nhân kia khẳng định là coi trọng Đại công tử.”

Thần Tịch không nói gì, chẳng lẽ nàng nhìn trúng Tiêu Băng, liền ngay cả nữ nhân khác lộ ra một chút động tác gì cũng là cùng nàng giống nhau coi trọng phu thị công chúa?

Lưu Phi sắc mặt phấp phỏng, phản bác nói: “Vị tiểu thư này thỉnh không cần hiểu lầm, Phi nhi là thực cảm kích ân cứu mạng của vị công tử này, nhưng là không nghĩ qua muốn..... Còn thỉnh tiểu thư không cần nói lung tung.”

Uất Trì Thanh Liên ha ha cười, vui sướng khi người gặp họa nói: “Ta nói người là không phải còn không rõ ràng thân phận của hán a?”

Lưu Phi sùng sốt, “Phi nhi xác thực không rõ ràng lắm, bất quá điều này có liên hệ gì sao?”

“Có, đương nhiên là có! Hán a, nhưng là phu thị chi nhất của công chúa đâu, người a, xem tới được sờ không được!”

Cái gì!

Lưu Phi nghe vậy sắc mặt hơi đỏ, nam nhân tuấn mỹ như thế dĩ nhiên là phu thị công chúa, nghe đồn bên người Xích Dương công chúa có mấy cái phu thị tuấn mỹ..... Quả nhiên đồn đãi không phải giả a!

Tâm hơi hơi xuất hiện mất mát, nam tử tuấn mỹ như thế không động tâm là giả, huống chi hán vừa mới còn cứu nàng!

Đáng tiếc!

“Này, người nếu thích có thể thỉnh công chúa hưu hán ban cho người nga!”

Thần Tịch sắc mặt trầm xuống, lam mâu đảo qua: “Thanh Liên tiểu thư tựa hồ rất nhàm chán, chuyện nhà của bản công chúa còn không cần chờ người một cái người ngoài đến chỉ điểm!”

“Người --”

Thần Tịch hết sức không hờn giận nhìn nàng chăm chăm, “Như thế nào, không phục trở về phủ tướng quân đi, thỉnh lão tướng quân cho người nói, bên

người Cung Thần Tịch ta không cần người không cảm thấy được như vậy!”

“Ngươi mới không cảm thấy được, đừng tưởng rằng ngươi là công chúa --”

“Muội muội, cảm ơn!” Uất Trì Thanh Nham xấu hổ ngăn lại Uất Trì Thanh Liên, “Thỉnh công chúa thứ tội, xá muội còn trẻ không biết đắc tội công chúa, ta thay nàng xin lỗi.”

Thần Tịch hừ lạnh một tiếng, khinh thường quét Uất Trì Thanh Liên liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Không biết thiếu tướng quân có tính cả đời này đều đi giải quyết thay muội muội chuyện nàng đắc tội người khác hay không? Nếu không, còn hy vọng thiếu tướng quân có thể sớm ngày thỉnh người dạy nàng thật tốt mới được, bằng không, có một ngày phạm vào chuyện gì chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần.”

Uất Trì Thanh Nham sắc mặt hơi đỏ, “Ta quá công chúa dạy, Thanh Nham ngày sau hội dạy tốt muội muội.”

Uất Trì Thanh Liên không phục nhìn Cung Thần Tịch, trong mắt có lửa giận, Thần Tịch không hiểu, tính tình nha đầu này như thế nào càng ngày càng bạo hóa? Chẳng lẽ là hai ngày này bị Tiêu Băng đối xử lạnh lùng, trong lòng bất bình sao?

Kia cũng không thể trách tội nàng a, thật không biết trong óc nàng nghĩ cái gì đã theo đuổi phu thệ của nàng (CTT) còn đối với nàng (CTT) kêu gào như vậy, chỉ bằng nàng là con gái của đại tướng quân sao?

Tướng quân của một quốc gia đối với một vị Công chúa của một quốc gia sao?

Luận thực lực, xác thực tướng quân phải có năng lực, nhưng là luận địa vị, công chúa cũng là cang tôn quý. Có lẽ, liên bởi vì nàng không được Nữ hoàng Nhai Nữ quốc yêu thích, cho nên ngoại nhân mới cho rằng nàng dễ khi dễ đi!

“Công chúa, vừa rồi người ăn chưa được bao nhiêu, lại ăn thêm chút gì vào bụng đi, buổi chiều lại đi hai cái canh giờ có thể đủ tiến vào trấn nhỏ kế tiếp.”

“Ân.”

Thần Tịch không chút để ý tiếp tục ăn một ít thịt nướng, uống một chút nước, “Công chúa, con cá này đã muốn chín, xử lý như thế nào?” Gia Cát Tĩnh Trạch chỉ ngón tay vào một chuỗi ngư, đây là cá bị hạ độc ở suối nước khi này, tuy rằng không hiểu lắm công chúa giải quyết như thế nào, bất quá cũng hiểu được cá độc này không phải hân có thể ăn.

Quả nhiên, Thần Tịch nghe được nhắc nhở của hân sau liền hướng tới một hướng khác đối với Hoa Từ Huyền vẫy vẫy tay, “Từ Huyền, ngươi lại đây!”

Hoa Từ Huyền nghi hoặc tiêu sái lại đây, cười hớ hớ nói: “Công chúa, vừa mới không phải ghét bỏ ta sao, như vậy một hồi đã nghĩ tới cái tốt của ta rồi sao?”

Thần Tịch mỉm cười, “Ngươi nói như thế cứ cho là như thế đi, con cá này là ta trao, đã muốn chín, cho ngươi ăn đi!”

“Cho ta?” Hoa Từ Huyền hơi có chút thụ sủng nhược kinh, “Công chúa như thế ưu ái, Từ Huyền đa tạ!”

Thần Tịch nhìn khuôn mặt bình tĩnh kia của hân cười đến càng sáng sủa: “Không cần cảm tạ, ngươi giúp ta không ít việc. Ăn đi, ném thử tay nghề của ta như thế nào, cho dù khét, ngươi cũng phải nể tình ăn đi biết không?”

Ngạch!

Hoa Từ Huyền rồi rầm, nói chưa dứt lời, vừa nói hân thật sự ngửi được mùi khét, cười khổ, “Công chúa yên tâm, cho dù toàn bộ khét, ta cũng thích ăn!”

Nói xong, thật sự cắn xuống mấy miếng.

Thần Tịch lại đổ cho hân một chén nước, “Đến, vắt vắt ngươi, uống nước đi!”

“Hào.” Hoa Từ Huyền không chút do dự uống xong đi.

Mắt thấy hân nuốt vào bụng mấy con cá, Thần Tịch lại cùng hân nói một hồi nói, nói chuyện phiếm một trận, nói chuyện trời đất, có vẻ này nhạc hoà thuận vui vẻ.....

Thời điểm Lưu Phi nhìn đến Hoa Từ Huyền ánh mắt đều bị lóa, nam nhân này.....

Hắn, hắn -- hắn không phải Lưu Âm Các Các chủ Hoa Từ Huyền sao?

Người bên trong truyền thuyết vương của giết người!

Hắn làm sao có thể ở trong này? Càng kỳ quái là hắn như thế nào cùng Xích Dương công chúa tốt như vậy?

Âm mưu hay là.....

Tựa hồ tán gẫu hơn, Thần Tịch đứng lên nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, hơi hơi thở dài, “Từ Huyền, ta muốn hội Hi thành.”

“Nga, tốt, nên ra đi, công chúa thỉnh lên xe ngựa.”

Thần Tịch thân thủ đề lại bờ vai của hắn, ôn nhu nói: “Từ Huyền, ngươi sẽ không cần đi theo ta, kế tiếp ngươi có một kiếp nạn, ngươi nếu có thể đủ sức chạy trốn, về sau lại đến tìm ta đi! Nếu không thể chạy trốn, thành quý cũng có thể tới tìm ta giải thích nghi hoặc.”

Hoa Từ Huyền sắc mặt cứng đờ: “Công chúa đùa giỡn cái gì đâu?”

“Không có nói đùa, con người của ta không thích nói đùa, “ Thần Tịch thân nhiên cười, đột nhiên cúi đầu bám vào bên tai Hoa Từ Huyền thấp giọng nói: “Ngươi ở trên người ta hạ độc ta đã muốn trả về cho ngươi, đúng rồi, vì thể hiện lòng báo đáp của ta, ta đặc biệt bỏ thêm một chút độc tố ngươi không biết, hy vọng ngươi khá bảo trọng!”

Sắc mặt Hoa Từ Huyền lúc này rớt cuộc vui cười, chính là cười khỏ nhìn Thần Tịch: “Công chúa thật sự là tuyệt tình a!”

Thần Tịch cho hắn một cái mỉm cười liền xoay người trở lại trên xe ngựa nghỉ ngơi, nửa ngày thanh thanh phân phó một câu: “Lên đường!”

Dạ Kiêu nhìn thoáng qua Hoa Từ Huyền như trước ngồi ở dưới tàng cây liếc mắt một cái: “Công chúa, Hoa công tử --”

“Không cần để ý tới, Hoa công tử có việc không cùng chúng ta một đường, hắn có chuyện quan trọng của chính mình xử lý.”

“Là.”

Dạ Kiêu nhìn tổng cảm thấy không ổn a, Hoa công tử này hảo hảo như thế nào sẽ không động một chút nào đâu, huyện công cũng không cần phải bây giờ a!

Bỗng dưng, Thần Tịch xóc lên màn xe, lại nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái: “Từ Huyền, hy vọng chúng ta sau này còn gặp lại nga!”

Hoa Từ Huyền mí mắt giật giật, nữ nhân nhắn tâm, thế nhưng làm cho hắn không thể nhúc nhích, còn nói cái gì sau này còn gặp lại, bây giờ tùy thời lúc nào cũng có ngươi có thể tới giết hắn a!

Chết tiệt, nàng giải độc như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Bị Thúc Dục Mổ Các Chủ

Lưu Phi chờ đoàn người Thần Tịch rời đi rồi nhìn thấy Hoa Từ Huyền vẫn ngồi như trước, trong lòng hồ nghi, không khỏi bước tới gần hơn: “Này, ngươi như thế nào không đi theo Xích Dương công chúa rồi đi?”

Hoa Từ Huyền giương mắt lạnh lùng đảo qua nàng, có chút lười nhác: “Bản công tử không muốn theo, có liên quan tới ngươi?”

“Hắc hắc, không có a, chính là tò mò a! Ta hiện tại suy nghĩ Các chủ Lưu Âm Các vì sao hội cùng Xích Dương công chúa đi được gần nhau như vậy?”

“Cùng ngươi có quan hệ?”

Lưu Phi hôm nay bị hai người dùng ánh mắt lạnh nhìn nàng, trong lòng rất là ghen khuất, nề hà nàng đều nhẫn.

“Tiểu muội, ngươi không cần hỏi hắn, người này đã muốn bị Xích Dương công chúa hạ độc, không động đây.” Bỗng nhiên một đạo thanh âm âm hàn bay tới, một cái bóng đen thoáng hiện.

Lưu Phi nhìn đến người tới mừng rỡ, “Đại ca, ngươi đã đến rồi!”

“Ân!”

Người tới đi tới trước người Hoa Từ Huyền chắc chắn khen: “Đại danh鼎鼎鼎鼎 Lưu Âm Các Các chủ, thật sự là mắt mắt a, cư nhiên ngã quỵ trong tay một nữ nhân!”

Hoa Từ Huyền nhìn đến hắn hừ lạnh một tiếng, “Liễu Văn Hoa ngươi không cần đắc ý, ta cá là ngươi hội so với ta thảm hại hơn!”

Liễu Văn Hoa nhìn người nào đó đang rơi mồ hôi lạnh cười nhạo nói: “Thảm như thế nào? Ta xem ngươi nay không cần ta động thủ thì mạng liền quy thiên a!”

Lưu Phi kinh ngạc đánh giá Hoa Từ Huyền, “Đại ca, hắc trùng độc?”

“Ân, còn là bí dược bí truyền nổi danh của Lưu Âm Các.”

Cái gì! Lưu Phi trừng lớn mắt, Các chủ Lưu Âm Các bị trúng độc bởi chính bí dược nhà mình, này cũng quá quý dị đi!

Liễu Văn Hoa nhìn thần sắc buồn bức Hoa Từ Huyền tâm tình thập phần sung sướng: “Hoa Từ Huyền, từ trước tới nay chúng ta đều so với nhau xem ai thù đoạn lợi hại hơn, lần này không bằng nhất đồ định thắng thua?”

“Hừ!”

“Đừng ừ rừ a, ta thắng ngươi chỉ cần đáp ứng ta một cái điều kiện, nếu không cũng thế. Yên tâm, ta khinh thường lúc người khác khó khăn mà ra tay, nay ngươi, ta sẽ không động thủ.” Trên khuôn mặt tươi cười của Liễu Văn Hoa hiện lên hơn một phần trêu tức, khó được a!

Tiếp theo hắc cần phải cẩn thận suy nghĩ đối phó như thế nào cái nữ nhân Cung Thần Tịch kia, nàng đều giết mất mấy vị huynh đệ của hắc mà không lộ ra sơ hở, này thù nhưng kết thật lớn. “Tiểu muội, cho hắc hai khóa đan giải độc.”

Lưu Phi không vui ý, nắm binh sức của chính mình không tha, nói thầm: “Đại ca, chúng ta làm sao lại giúp hắc, Các chủ Lưu Âm Các nếu chết cũng tốt a, chúng ta vừa vận thâu tóm bọn họ!”

Liễu Văn Hoa lắc đầu, “Cho hắc, Lưu Âm Các do hắc đứng đầu vẫn tốt hơn nhiều so với những người khác, hơn nữa, vì huynh liền thích tính cách của hắc như vậy!”

“Thiết, “ Lưu Phi đồ đồ cái miệng nhỏ nhắn, không cam lòng không muốn xuất ra hai khóa đan giải độc.

Hoa Từ Huyền lãnh nghiêm mặt nuốt vào, Liễu Văn Hoa lại vận công bức độc cho hắc, vẫn bận việc nửa canh giờ, trên trán Liễu Văn Hoa mồ hôi đầm đìa, cho đến khi Hoa Từ Huyền một phun một ngum máu đen ra ngoài thì mới kết thúc được, thở phào khẩu khí: “Không thể tin được Cung Thần Tịch cư nhiên lợi hại như thế, độc này có thể so với bí truyền còn muốn lợi hại hơn gấp đôi đấy! Hoa Từ Huyền, ngươi có biết đây là độc gì không?”

“Không biết.” Hoa Từ Huyền đã muốn không còn một chút tinh thần nào, mệt mỏi dựa vào thân cây nhắm mắt lại, nháy nháy mắt lại, ánh vào trong óc chính là mái tóc màu hồng kia, còn có cặp mắt màu lam lạnh nhạt!

Oán hận mắng một tiếng: “Nữ nhân nhẫn tâm!”

Xi --

Liễu Văn Hoa nghẹn cười rộ lên, “Ta nói Hoa Từ Huyền a, ngươi là không phải gần đây đói khát tới mức, cư nhiên coi trọng Cung Thần Tịch?”

Hoa Từ Huyền dựa vào thân cây không nói lời nào, bí truyền của hắc sẽ không muốn mệnh của nàng, nhưng nàng hỏi báo lại hắc là loại độc cơ hồ muốn đòi mạng, nếu không phải Liễu Văn Hoa đến đây, hắc chỉ sợ.....

Thật là ngoan!

Nhưng là nàng rõ ràng trúng độc, giải như thế nào?

Ngư.....

Tắm rửa -- chẳng lẽ chính là phát hiện ở cái thời điểm kia?

Nhưng giải độc như thế nào? Gia Cát Tĩnh Trạch? Không thể a, nếu là Hoàng Phủ Cảnh Hạo còn có khả năng, Gia Cát Tĩnh Trạch chưa từng nghe qua hắc hội giải độc a!

Lúc này hắc lại nghĩ tới lời nói trước khi đi Thần Tịch nói với hắc, nhắm mắt thờ dài, thật giận tiểu nữ nhân!

Vì sao hắc lại không có chút nào hận nàng đây?

Liễu Văn Hoa nhìn bộ dáng này của hắc nhin không được đã kích nói: “Như thế nào, ngươi còn luyến tiếc nhân gia?”

Hoa Từ Huyền mở mắt ra suy yếu cười cười: “Đúng vậy, luyến tiếc đâu, không bằng ngươi hiện tại dẫn theo ta đuổi theo nàng quăng ta vào xe ngựa củ nàng để nàng nhìn xem ta không có chết?”

Lưu Phi trừng lớn mắt: “Đại ca, người này sẽ không phải là bị hạ độc cái ngu như vậy chứ?”

Liễu Văn Hoa tràn đầy đồng cảm, bất quá hắc biết Hoa Từ Huyền không có ngốc, người này luôn luôn không làm việc theo lẽ thường. “Ngươi xác định muốn ta quăng ngươi qua đó?”

“Ân, quăng đi qua đi, ta vừa vận nhìn xem nàng nhẫn tâm như thế nào.”

Liều Văn Hoa lắc đầu, nam nhân này phỏng chừng là lâu lắm không có bị ngược!

Lưu Phi nhìn Đại ca nhà mình thật sự đem người nào đó nhắc tới nhin không được kinh hô, “Đại ca, ngươi thật muốn --”

“Phi nhi, ngươi tiếp tục đi trước, đi chậm một chút, không cần lộ ra thân phận. Tìm cơ hội tới gần Cung Thần Tịch, nhưng là không thể tùy ý ra tay, thời cơ đến ta sẽ thông tri ngươi xuống tay.”

“Tốt.”

Liều Văn Hoa dẫn theo Hoa Từ Huyền dùng khinh công bay đi, đoàn người Thần Tịch đi cùng không nhanh, bất quá cũng không chậm, Liều Văn Hoa đuổi theo một cái canh giờ mới vượt qua.

Lúc này Thần Tịch đang ở trong xe ngựa nhắm mắt lại, lại nghe đến một tiếng hô to: “Cung Thần Tịch, nam nhân này ngươi còn muốn sao?”

Đại danh Xích Dương công chúa bị người khác hô như thế, không ít hộ vệ thay đổi sắc mặt, Thần Tịch lộ đầu ra nhìn đến một cái người bị mặt, máu chót là trên tay hấn dẫn theo người hấp dẫn ánh mắt của nàng, đồng tử co rút lại: “Là Hoa Từ Huyền?”

“Đúng vậy, ta nửa đường kiếm đâu, không biết ngươi còn muốn hay không?”

“Cần thì như thế nào, không cần lại như thế nào?”

Liều Văn Hoa che mặt hắc hắc cười nói: “Nếu muốn, ta quăng cho ngươi, tiếp được thì cho là của ngươi, ngã thì là chết tính mạng của hấn; Nếu không cần, ta xem bộ dạng hấn không sai, quăng vào một cái tiêu quan đi!”

Hô --

Thần Tịch hấp khẩu khí, nhìn bên người Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt một cái, ý bảo hấn đợi tiếp được nhân, “Cứu người một mạng còn hơn xây bảy tháp phù đồ, ta sẽ đi!”

“Đi! Tiếp được a!” Liều Văn Hoa nói xong thật sự nhẹ nhàng quăng một cái, căn bản chính là muốn cho Hoa Từ Huyền thẳng tắp té xuống thành bộ dạng tàn phế, nếu không phải Gia Cát Tĩnh Trạch động tác rất nhanh, thì cái mạng của hấn thực sự liền quy thiên.

Dẫn theo Hoa Từ Huyền trở lại trên mã xa, nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái: “Công chúa, hấn còn thờ.”

Thần Tịch ánh mắt trầm trầm, ngược lại nhìn về phía người bị mặt: “Ngươi ta muốn, lần sau có cơ hội lại cho công tử đưa một phần đáp lễ.”

“Ha ha -- thú vị, bản bang chủ chờ!”

Bang chủ?

Thần Tịch ánh mắt chợt lóe, người này trên người hơi thờ có chút quen thuộc, bang chủ..... Hắc Long bang! Đang muốn mở miệng hỏi lại phát hiện người đã sớm đi rồi, đáng tiếc.

“Ha ha, công chúa còn tính có điểm thiện tâm a!” Hoa Từ Huyền hé ra khuôn mặt suy yếu nói.

Thần Tịch liếc mắt nhìn hấn: “Ngươi không chết cũng rất tốt.”

Ha!

Thì ra trong mắt nàng hấn có chết hay không thì cũng không sao cả! Giờ khắc này Hoa Từ Huyền thực bị thương, thực ghen khuất, vì sao hấn muốn chịu khí như vậy?

“Tĩnh Trạch, nói Hoàng Phủ làm cho hấn chút được uống vào, ta cũng không nghĩ tới suốt ngày mặt với một người sắc mặt tái nhợt, hội ảnh hưởng tâm tình.”

“Là, công chúa.” Gia Cát Tĩnh Trạch thần sắc phức tạp nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, người này hấn là chết, nhưng công chúa lại buông tha hấn.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cấp Hoa Từ Huyền chân trị một chút liền mở một ít được, màn đêm buông xuống họ tiến đến một cái trấn nhỏ, Hoàng Phủ lại lần nữa mở một phần được, cô ý làm cho người ta hăm tốt lắm đưa đi qua cấp Hoa Từ Huyền.

Hoa Từ Huyền uống xong một ngụm sau liền một phen phát điên, hấn từ lúc chào đời tới nay vốn không có uống qua khổ được như vậy!

Ô ô, mưu sát a!

Hấn nay tựa hồ trở thành tiểu bạch thỏ, lơ đãng xâm nhập sói oa a!

Nữ nhân trước mắt này không phải công chúa, mà là nữ sói a!

Rất nhấn tâm!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Bị Kiếp

Thần Tịch hảo tâm vỗ vỗ lưng cho hấn, “Từ Huyền, nên biết thuốc đắng đã tật lợi cho bệnh a!”

“Nôn --”

Hoa Từ Huyền mặt đều muốn phun ra ngoài, hấn thực hoài nghi thuốc này có phải hay không dùng mười cân hoàng liên hầm thành, khổ không giống dạng a!

Thần Tịch vẻ mặt tiếc hận nhìn hấn: “Ai, nhìn người lãng phí hảo tâm của Hoàng Phủ, rất đáng tiếc a, không sợ, còn có hơn phân nửa bát đâu, người uống nhanh hết đi! Hoàng Phủ nói thuốc này đủ phân lượng, bao người trong vòng ba ngày liền tốt.”

Phi phi phi -- hấn vốn không có bị thương, bắt quá là trúng độc, trúng độc! Dư độc rửa sạch tự nhiên thì tốt rồi, một đám bọn họ đều không có nhân tính khi dễ người!

Bi thức giục Hoa Từ Huyền hồi hận đã trở lại, nhưng ở thời điểm tay nhỏ bé Thần Tịch một cái lại một cái vỗ trên lưng hấn thì hấn lại cảm thấy trở về cũng thật tốt.

Nhìn sắc mặt Hoa Từ Huyền, Thần Tịch cũng không hiểu được hấn vì sao còn trở về, chẳng lẽ sẽ không sợ chính mình giết hấn? Độc được lúc trước đã muốn là thực hung hiểm..... Hoặc là nói hấn còn muốn cấp nạng hạ độc?

“Công chúa, người kia là cái độc gì, thật lợi hại!” Hoa Từ Huyền a miệng vô tâm không phể hỏi, giống như người pahir chịu không phải là hấn vậy.

Thần Tịch thờ dài, người này có lẽ hấn là ngợi khen một tiếng, “Tùy tiện đảo cổ độc được, là người kia cứu người sao?”

“Người nào? Là do chính ta mệnh lớn!”

Thần Tịch mới không tin hấn, không chút để ý hỏi: “Cái người âm thầm người lại đây chính là bang chủ Hắc Long bang đi?”

Hoa Từ Huyền sững sốt, nữ nhân này thật sự là thông minh, chuyện tình hấn muốn làm thực sự là khó khăn không ít a.

Ai, nhưng hấn vì sao biết rõ ràng có nguy hiểm còn lựa chọn phương pháp lưu lại ngu xuẩn như thế? Lắc đầu, chính mình cũng cảm thấy hoang mang.

“Tình Trạch, phái một người chiếu cố hấn.”

“Là. Công chúa, đêm lạnh, trở về phòng nghỉ ngơi đi, giường đã muốn chuẩn bị thật tốt.”

“Ân.”

Gia Cát Tình Trạch cùng Thần Tịch rời đi, lưu lại Hoa Từ Huyền một người ở trong phòng.

Nhìn bóng dáng hài hòa của bọn họ, Hoa Từ Huyền sắc mặt có chút thâm trầm, Gia Cát Tình Trạch!

Trở lại phòng khách, Gia Cát Tình Trạch sắc mặt không vui nhìn Thần Tịch, “Công chúa, vì sao còn lưu lại hấn?”

Thần Tịch hướng trên giường nằm xuống, lười biếng nói: “Nói thật, ta cũng không quá rõ ràng, chính là cảm thấy hấn nếu chết như vậy thật sự rất là đáng tiếc.”

Gia Cát Tình Trạch mi hơi nhú lại, nguyên lai là luyến tiếc a!

Một ngum hờn dỗi dâng lên ở cổ họng, hấn nghĩ muốn hướng nàng rống giận một trận lại chung quy không thể nhấn tâm, đành phải vẫy vẫy ống tay áo xoay người rời đi.

Thần Tịch bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, tức giận cũng tốt.

Luôn bày ra một bộ dáng quý công tử không phiền lụy a, rõ ràng không thích vì sao phải chịu đựng không nói?

Đốc đốc --

Ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa, Thần Tịch nhìn bóng dáng ở cửa một chút, “Vào đi.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đẩy cửa bước vào, sắc mặt có chút âm trầm, hần so với Tĩnh Trạch quý công tử có tính tình hơn, nhìn một cái, cái này biểu hiện không hờn giận đâu!

“Thần bá kiến công chúa!”

“Làm sao đột nhiên hành đại lễ như vậy a?” Thần Tịch liếc mắt nhìn hần, cũng không có ngăn trở, nam nhân này làm việc gì đều có mục đích nhất định, nàng chỉ cần nhìn là được.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo khó xử nhìn nàng, “Công chúa thật muốn lưu lại Hoa Tử Huyền một người nguy hiểm như vậy sao?”

“Tạm thời giữ đi!”

“Công chúa là đối hần để bụng?”

Như thế nào mà mỗi người đều hướng phương hướng này hỏi nàng đây? Chẳng lẽ nàng trừ bỏ coi trọng đối phương thì không còn lý do gì khác để bỏ qua cho đối phương một lần sao? Thần Tịch ngay cả biện giải cũng không muốn nhiều lời một câu, dù sao trong lòng bọn họ đã muốn nhận định chuyện tình như thế. “Tùy người nghĩ như thế nào đi, dù sao kết quả là như thế này.”

“Công chúa, thần không thể không nói người càng ngày thích vui đùa, Đại công tử nói với ta hần đối với người hạ độc, nếu ta không có đoán sai hần tất nhiên là cho người hạ bích tuyên, người của ta đã muốn tra ra thân phận của hần, Các chủ Lưu Âm Các. Bích tuyên chính là độc được nổi tiếng bên trong giang hồ, trúng độc nếu nhẹ thì bị nhân không chế, nặng thì cả đời si ngốc, thậm chí chết.”

“Nga, như vậy a? Nói vậy hần kẻ đơn là muốn không chế ta đi!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo xem nàng như trước không đến nơi đến chốn thần sắc trong lòng bốc hỏa, đây vẫn là lần đầu tiên hần bởi vì Xích Dương công chúa dung túng địch nhân mà tức giận, trước kia ngay cả tức giận hần cũng chỉ là đối với quần quỷ si mê của nàng cảm thấy phiền chán.

Nàng là vì sao trở nên không coi trọng tánh mạng chính mình như thế? Nếu đây là cái gọi là nghĩ thông suốt hoặc là buông tay hần không thể không một lần nữa lo lắng dụng tâm của nàng.

“Hoàng Phủ, người tựa hồ không hy vọng ta chết, bất quá, giống như cũng không hy vọng ta trở lại Nhai Nữ quốc. Không bằng, người nói trắng ra với ta một tiếng, người hi vọng nhất là ta làm như thế nào?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe vậy thân mình hơi hơi cứng đờ, hần hy vọng.....“Thần hy vọng công chúa bình an là tốt rồi, quyền thế bất quá nhất thời, công chúa thân là công chúa đặc biệt nhất Nhai Nữ quốc, đã muốn rất là may mắn, không đi tranh cái vị trí kia, ngày hội thực tiêu dao.”

Không tranh? Đại công chúa sẽ thả tâm với một cái muội muội tay cầm mười vạn tinh binh? Ha ha, nếu yên tâm sẽ không đối với bản tôn làm như vậy.

Nàng đời này không muốn làm ni cô, cũng không phải người thanh tâm quả dục, nàng hy vọng vận mệnh chính mình có thể nắm giữ ở trong tay chính mình, hy vọng chính mình sống được thống khoái!

“Công chúa --”

“Ta nghe được, đêm đã khuya, ta mệt mỏi, người cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi!” Thần Tịch vẫy vẫy tay, ý bảo hần lui ra.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng là nổi giận, Cung Thần Tịch không chút để ý cứ như điều gì đó cứ ở trong lòng hần nghẹn lại, treo.....

Hần đột nhiên vọt tới trước giường, miễn cưỡng nhìn chăm chăm nàng: “Công chúa nghĩ đến có mười vạn tinh binh là có thể cùng Đại công chúa thậm chí Nữ hoàng đối kháng sao? Công chúa nghĩ đến có mười vạn tinh binh là có thể ý làm vậy, tùy tâm sở dục sao?”

Thần Tịch thân thủ đẩy hần một chút, “Hoàng Phủ, đừng như vậy tới gần ta, sẽ làm ta sinh ra cảm giác không tốt.”

“Người --”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo vốn là nổi giận, nghe xong lời này lại nhìn không được, nổi giận dùng dùng phát tay áo ly khai.

Gia Cát Tĩnh Trạch cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo trước sau chạy ra khỏi khách sạn đi phát tiết lửa giận, Tiêu Băng lãnh lãnh đứng ở nóc nhà, lẳng lẳng đứng, vô thanh vô tức.

Bỗng nhiên, một đạo bóng đen xâm nhập khách sạn, người tới võ công rất cao, Tiêu Băng trước tiên liền phát hiện, bất quá hần không có hiện thân, hộ vệ khác không có phát hiện dị tượng.

Thời điểm người nọ còn không có tới gần Thần Tịch liền cách một khoảng điểm huyết chế trụ Thần Tịch, sau đó lấy chân che lại, khiêng người đi ra ngoài.

Tiêu Băng nắm trường kiếm đuổi sát mà đi, xuyên qua mấy cái phố, bóng đen khiêng Thần Tịch vào một cái cửa sau, Tiêu Băng nghe được phía trước truyền đến thanh âm huyền ảo trong lòng biết rõ không ổn, gia tốc vọt vào đi sau nhưng không có nhìn đến bóng dáng Hắc y nhân, hấn làm mất dấu!

Trong lòng mồ hôi lạnh toát ra, là ai?

Cư nhiên đem công chúa bắt cóc vào thanh lâu!

Sau đó hấn hồi hận, vừa rồi nên kêu hộ vệ để chặn lại hắc y nhân, chuyện tình Xích Dương công chúa vào thanh lâu nếu bị truyền ra ngoài thì Nhãi Nử quốc nhất định mất hết thể diện.

Nóng vội lượn một vòng vẫn như trước hấn không có nhìn thấy bóng dáng Cung Thần Tịch, bất đắc dĩ chỉ có trở lại khách sạn tìm mấy người Hoàng Phủ Cảnh Hạo thương lượng.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Gia Cát Tĩnh Trạch vừa nghe việc này, mặt đều tái đi, giờ phút này trong lòng đều biết, người này căn bản chính là muốn hủy đi danh dự của công chúa.

“Hoàng Phủ tướng quân, chuyện này làm như thế nào mới tốt? Không thể giống trống khua chiêng tìm người, cũng không thể không tìm, chúng ta --”

“Kêu thêm vài người có thể tin được đi vào thanh lâu kia, chúng ta cũng đi! Mặc kệ là ai trước phát hiện công chúa không được để lộ ra ngoài, trước đem người mang đi nói sau.”

“Hảo.”

Vì thế, mấy người Hoàng Phủ Cảnh Hạo mang theo vài cái thân tín dịch dung một phen, trước sau vào thanh lâu kia.

Lão bản thanh lâu chỉ cảm thấy hôm nay tài vận không sai, đến đây nhiều khách nhân mới mẻ, hơn nữa vừa vào cửa đều là ám chỉ muốn người mới, này thật vừa vặn a, gần nhất nàng vừa vận thu vài cái người mới đâu!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Lưu Lạc Thanh Lâu

Đi theo cô nương thanh lâu trang điểm thật đẹp kia đi lên phòng trên lầu, Gia Cát Tĩnh Trạch đối với hương vị dày đặc son phấn nơi này thực là phản cảm, đồ ăn cùng rượu đã được bày lên bàn.

Không bao lâu một trận mùi thơm ngát đánh úp lại, một bóng dáng xanh nhạt xuất hiện ở trước mặt của hấn, Gia Cát Tĩnh Trạch gặp người trước mắt vẻ mặt sáng ngời này cũng có chút ngoài ý muốn, nữ nhân này cũng không phải tuyệt mỹ, nhưng mà nữ tử như thế lại xuất hiện ở trong thanh lâu cũng làm cho người ta có chút ngạc nhiên.

“Công tử, ta kêu Yên Nhi, không hiểu lắm quy củ nơi này, còn thỉnh công tử không cần ghét bỏ.” Thanh âm uyển chuyển giống như chim hoàng oanh ở buổi sáng bình minh dễ nghe, làm cho người ta không đành lòng trách cứ nàng nửa phần.

Gia Cát Tĩnh Trạch thờ dài, “Ta không có ghét bỏ ngươi, bất quá, ta thích không phải kiểu nữ nhân như ngươi, ngươi kêu lão bản đổi một cái đến đây đi!”

Yên Nhi thân mình run lên, thời điểm con ngươi trong suốt nhìn về phía Gia Cát Tĩnh Trạch hơn một phần ủy khuất, “Không thể vào mắt công tử là Yên Nhi không có phúc khí, chính là.....” Nàng bỗng dung hướng tới phía Gia Cát Tĩnh Trạch ngay tại thời điểm hấn muốn phòng bị lại đột nhiên quỳ xuống, thấp giọng cầu xin nói: “Công tử, ta vốn là nữ nhi gia đình trong sạch, bởi vì bị một kẻ có tiền ở trấn trên coi trọng, muốn nhận ta làm thiếp, ta không muốn người nọ liền ác độc hại người nhà của ta còn đem ta..... Yên Nhi nhìn ra được công tử là người có năng lực, không cầu công tử chủ trì công đạo cho ta, chỉ cầu công tử có thể chuộc thân cho ta, ít hôm nữa Yên Nhi nhất định sẽ kiếm tiền trả lại công tử.”

Mỗi tiếng nói cử động của nàng đều thực hợp lẽ nghi, tuy rằng cầu xin cũng không có giống như những người bình thường, nàng chính là nhu nhược quý ở trước mặt hấn như vậy, một đôi con ngươi tràn đầy sắc thái cầu xin.

Gia Cát Tĩnh Trạch yên lặng một hồi, nhân tiện nói: “Ta có thể giúp ngươi chuộc thân, bất quá trước đó ta hy vọng ngươi có thể giúp ta tìm được một nữ nhân ở trong này, nàng là hôm nay mới bị người khác mang vào, ngươi có nghe chút tin tức gì?”

Yên Nhi sững sốt, nguyên lai hấn là tới cứu người, nghĩ nghĩ lắc đầu, “Yên Nhi đến đây bốn năm ngày, mấy ngày trước có vài nữ tử bị bán tới đây, nhưng hôm nay là không ai. Không biết người công tử tìm lớn lên trông thế nào?”

“Nàng -- nàng thực đặc biệt! Vừa thấy liền không giống người thường.....” Tóc hồng lam màu Xích Dương công chúa chính là thực sự không giống

người thường đi, Gia Cát Tĩnh Trạch hơi hơi thờ dài.

Yên Nhi hơi hơi âm đạm, “Công tử, đêm nay lão bản nương sẽ tuyển một người khách để ta tiếp, ngươi có thể hay không.....”

“Chờ ta tra xét việc này liền giúp ngươi một lần đi!”

Yên Nhi cắn cắn môi, chờ? Nam nhân này quả nhiên muốn chính mình chờ, nhưng nàng chờ không nổi, trong lòng hung ác, tay trong tay ao lạnh lẽ mở cái chai, không cần một lát, Gia Cát Tĩnh Trạch liền cảm giác được thân thể chính mình không thích hợp, mắt lạnh đảo qua, một chương chụp lên bả vai Yên Nhi.

Oành một tiếng, Yên Nhi bị chụp đánh vào cái bàn, rồi thời điểm ngã xuống oán hận nhìn hắn một cái.

Cũng ngay tại phía sau, cách vách cũng truyền đến một trận tiếng vang, đó là bóng dáng Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhanh chóng lui ra khỏi thanh lâu, hắn cũng thấy được Gia Cát Tĩnh Trạch té trên mặt đất, nhưng không có quay lại cứu hắn, chỉ là nhìn thoáng qua liền bay nhanh ly khai.

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn ra được động tác của hắn so với bình thường muốn chậm một chút, chỉ sợ cũng trúng chiêu, lại nghe một chút động tĩnh chung quanh, nhưng lại chỉ có Hoàng Phủ Cảnh Hạo một người chạy ra, đáng giận!

Là ai thiết kế cạm bẫy làm cho bọn họ trúng chiêu, Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng không thể gặp chuyện không may, hắn nếu có việc, công chúa làm sao bây giờ?

“Ba ba --”

Một người bịt mặt vỗ vỗ tay đi vào, cười nói: “Đại công tử quả nhiên có lòng nghĩa hiệp, thế nhưng thật sự đáp ứng cứu giúp một cái nữ nhân lần đầu gặp mặt, không biết là sắc đẹp tác quái vẫn là tâm địa tốt đây?”

“Ngươi là ai?” Gia Cát Tĩnh Trạch trong lòng biết trúng chiêu cũng không có giãy dụa, nếu không có đoán sai, hắn là không biết trúng độc gì của bọn họ, bây giờ cả người không có khí lực, cái đó và nhuyễn cân tán hiệu quả cơ hồ giống nhau.

Người bịt mặt đỉnh đặc ngồi ở trên ghế, đánh một cái vang chỉ, “Công chúa, mời ngươi xuất hiện đi!”

Gia Cát Tĩnh Trạch trừng lớn ánh mắt, nhìn Cung Thần Tịch chậm rãi theo cửa hông đi vào, “Công chúa!”

Tóc hông Thần tịch đã muốn biến thành tóc đen của người bình thường, cặp con ngươi màu lam kia vẫn như trước kia, nàng xem Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt một cái, thờ dài: “Ta cũng không biết Tĩnh Trạch là một cái nam nhân gốc tâm địa thiện lương đâu!”

“Công chúa!” Gia Cát Tĩnh Trạch xấu hổ đến xấu hổ vô cùng, hắn không hề động sắc tâm, chỉ là cảm thấy nàng kia nói là những lời nói thật, nếu đã là thật, giúp một phen cũng không có cái gì, hắn cho tới bây giờ đều không có thiếu tiền.

Người bịt mặt tiếc hận nhìn Thần Tịch nói: “Cái này tốt lắm, công chúa, ngươi ở trong này giúp ta làm việc a!”

“Nếu ta không đồng ý đâu?”

Người nọ ha ha cười, tuyệt không sốt ruột, “Công chúa cũng biết Hoàng Phủ Cảnh Hạo dẫn theo chín thân tín trước sau đi vào nơi này nghĩ cứu ngươi, bỏ Đại công tử cùng Tứ công tử ở ngoài, còn có chín cái mạng đang ở trong tay của ta nha!”

“Hừ, ngươi chờ đắc thủ mới làm cho ta tỉnh lại, đánh chính là xâm lược chủ ý đi?”

Người bịt mặt không lộ ra dù chỉ là một chút, cười đến rất là sáng lạn: “Không có biện pháp a, lúc trước ở trong tay công chúa ta tổn thất mất vài vị huynh đệ đâu! Điều thấy không rõ công chúa ra tay như thế nào, đánh phải chuẩn bị mọi thứ thật tốt! Có con tin có thể làm cho công chúa ngươi phối hợp một chút cũng tốt, nếu công chúa không quan tâm đến tánh mạng của bọn họ, ta cũng không để ý giết bọn họ để đền mạng cho vài vị huynh đệ đã chết đi, dù sao ta không mệt!”

Thần Tịch thân thủ sờ sờ tóc chính mình, biến thành màu đen thật đúng là không thói quen, “Đem đầu ta làm trở lại màu đỏ, ta đáp ứng yêu cầu của ngươi.”

Gia Cát Tĩnh Trạch quá sợ hãi, “Công chúa, chúng ta như thế nào không trọng yếu, ngươi đi đi!”

Thần Tịch nhìn hắn nháy mắt mấy cái không chút để ý nói: “Ta đi không được a, ta lại không có võ công, có thể dụng độc cũng không thể lập tức độc chết mọi người đi!”

“Công chúa, người nơi này cấu kết người Hắc Long bang hại ngươi, tội đáng chết vạn lần!” Nếu muốn cho Xích Dương công chúa ở trong này nghe theo lời bài bố của kẻ khác, hắn còn không bằng chết đi.

Thần Tịch cũng không để ý tới hắn nhìn về phía người bịt mặt: “Thế nào, bang chủ Hắc Long bang, ta đáp ứng rồi, khôi phục màu tóc cho ta, ta và ngươi tương phản, ta chán ghét màu đen!”

Ngạch!

Sắc mặt của Liễu Văn Hoa đang bật khăn che mặt đen xuống, nữ nhân này không khỏi quá kiêu ngạo, bắt quá, nàng đã muốn rơi vào trong tay hắn, “Hào, ta nhưng là vì công chúa suy nghĩ, một khi khôi phục màu tóc, chỉ sợ thể nhân sẽ nhận định công chúa đã tới Văn Hương lâu nơi này, đều không thể chối cãi!”

Thần Tịch bĩu môi, nàng sẽ không ngây ngốc nghĩ đến đối phương là vì nàng suy nghĩ, bắt quá là muốn nhiều một chút việc vui thôi, “Ta chỉ là đáp ứng người ở trong này ngốc vài ngày, bắt quá, người đừng vọng tưởng bản công chúa đối với người duy mệnh là từ, chộc giận ta liền thật sự hung ác tâm làm cho người nơi này toàn bộ chôn cùng, bao gồm người!”

Liễu Văn Hoa cười ha ha đứng lên, nửa ngày mới dừng lại, đối với nàng giờ ngón tay cái lên: “Xích Dương công chúa quả nhiên đủ cuồng, ta thích!”

“Đừng, ta chán ghét tiểu nhân đầu đầu loi đuôi như người.”

Liễu Văn Hoa giận dữ, tháo khăn che mặt xuống, Thần Tịch nhìn qua cẩn thận đánh giá một phen, chắc chắn nói: “Ân, không sai, ngũ quan đoan chính, hai mắt hữu thần sáng ngời, xi bạch môi hồng, kham cho là tuấn nam nhi, sắc tướng còn đi, bắt quá, so với ta sáu cái phụ thị còn kém như vậy nhất đẳng!”

“Người --”

Liễu Văn Hoa thật muốn thân thủ bóp chết nàng, cư nhiên đem hắn cùng phụ thị của nàng so sánh với nhau, hắn Liễu Văn Hoa đường đường đại nam nhân, sao lại cùng người khác cùng chung nhất nữ!

“Bang chủ Hắc Long bang, được đâu.”

Liễu Văn Hoa mím môi lấy ra một lọ được, Thần Tịch lấy uống xuống, bắt quá thời gian nửa nén hương phát sắc liền khôi phục, lửa đỏ rực rỡ, nàng thân thủ phủ một chút sợi tóc chính mình, bay ở trong không trung hiện lên một loại kinh diễm khó cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Vừa Hôn Tâm Động

Thần Tịch vừa lòng kiểm tra sợi tóc chính mình hoàn hảo giống như lúc ban đầu một chút, sắc mặt cũng có một phần thật tình tươi cười, “Không sai, người thuốc này hiệu quả cũng không tệ lắm.” Hiện đại mọi người không có được thủy thần kỳ như vậy đâu!

Liễu Văn Hoa hừ một tiếng, không nghĩ quan tâm nàng, thật không biết cái tên Hoa Tử Huyền kia làm sao coi trọng nữ nhân này, cùng nữ nhân như vậy cùng một chỗ căn bản chính là chính mình tìm khí chịu.

Thần Tịch chậm rãi đi đến trước người Yên Nhi, tay nhẹ nắm lấy cằm của nàng, tươi cười chói mắt, “Người chính là nữ nhân làm cho Tĩnh Trạch phạm vào sai lầm như thế này à?”

Yên Nhi chống lại đôi mắt Thần Tịch, trong lòng nhất thời có sợ hãi, giây dựa muốn lui ra phía sau, Thần Tịch cũng không cản trở nàng, để nàng tránh ở phía sau Liễu Văn Hoa.

“Này, Hắc bang chủ, người tên là gì, nếu không có tên về sao ta liền gọi tất người là Hắc Bang Chủ hoặc là Tiểu Hắc cũng được.”

Liễu Văn Hoa khoe miệng quát thẳng tới, Tiểu Hắc? “Ta gọi là Liễu Văn Hoa!”

“Ai nha, tên này nghe nhẽ nhận nha, như thế nào cùng bản nhân không quá hòa hợp đâu? Chỉ có thể nói Tiểu Hắc người cô phụ kì vọng của cha mẹ người nha, bọn họ hy vọng người văn nhã làm thư sinh, người lại..... Ai ai, bắt hiểu a!”

Liễu Văn Hoa sắc mặt thật sự thực đen, hôm nay nhần nại của hắn cũng coi như tốt lắm, nếu là những người khác đã sớm bị hắn chụp chết!

Đối với tức giận của hắn Thần Tịch nhìn như không thấy, đối phó địch nhân chính mình làm gì mềm lòng? Cho dù bất được nhược điểm của nàng thì thế nào? Chẳng lẽ nàng sẽ đối hắn cợt nhả, chớ vầy đuôi mừng chứ?

Buồn cười!

Thần Tịch ánh mắt lại quét Yên Nhi liếc mắt một cái: “Nói nói, người vì sao sẽ đối Tĩnh Trạch hạ độc?”

Yên Nhi nhìn về phía Liễu Văn Hoa, Liễu Văn Hoa nói: “Người trực tiếp cùng công chúa nói đi!”

Yên Nhi mân mím môi kiên trì nói: “Vốn ta là không nghĩ đối vị công tử này xuống tay, nhưng là ta cầu hắn giúp ta chuộc thân, hắn để cho ta chờ, lão bản

nuong đã muốn nói tối nay ta sẽ tiếp khách, ta như thế nào chờ, nếu hần không giúp ta ta tự nhiên muốn tự cứu!”

“Cho nên ngươi lựa chọn cùng Tiểu Hắc hợp tác?”

“Cung Thần Tịch -- đừng tưởng rằng ta sẽ không giết ngươi!” Liễu Văn Hoa nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm nàng.

Thần Tịch nhún nhún vai, “Được rồi, vậy kêu Hắc bang chủ.....”

Ánh mắt như đao của người nào đó phi đến, Thần Tịch thờ dài: “Ai, đại nam nhân so đo một cái xung hô làm cái gì? Được rồi, liền kêu ngươi Văn Hoa đi!”

“Phốc --”

Liễu Văn Hoa vừa mới uống nước trà vào miệng liền phun ra ngoài, trừng mắt: “Ta và ngươi không quen!”

“Đừng vậy, ta cũng hiểu được chúng ta không quen, nhưng ngươi lại ba ba thiết kế muốn đem ta ở lại bên cạnh ngươi, cùng ngươi ở thanh lâu địa phương kích thích như vậy ở chung, ta rất khó mà không nghĩ tới ngươi đối với ta có cái tâm tư ái muội gì đó.....”

“Câm mồm!” Liễu Văn Hoa sắp tức chết rồi, nữ nhân như vậy quả thực chính là không biết xấu hổ, Hoa Từ Huyền căn bản chính là người mù!

Nhìn đến hần càng tức giận Thần Tịch lại càng cao hứng, còn vẽ mặt tiếu hận thờ dài: “Văn Hoa nha, ta đói bụng, có phải hay không nên làm cho ta một chút bữa ăn khuya?”

Vù vù --

Hần nhần!

Liễu Văn Hoa nhìn Yên Nhi liếc mắt một cái, “Đi làm cho người ta chuẩn bị bữa ăn khuya lại đây.”

Thần Tịch lại bổ sung vài câu: “Muốn ăn đặc biệt một ít nga!”

Liễu Văn Hoa bóng dáng run lên, nữ nhân này thật sự là.....

Ai!

Lần sau hần sẽ không tiếp sinh ý có liên quan đến nữ nhân này!

Thần Tịch thế này mới đi qua nâng Gia Cát Tĩnh Trạch dậy, “Ngươi không sao chứ?”

Gia Cát Tĩnh Trạch xấu hổ nhìn nàng, “Thực xin lỗi, công chúa, ta rất --”

“Ngồi nghỉ ngơi đi, nếu không ngủ trên giường? Hoặc là cùng ta cùng nhau ăn chút đồ ăn khuya?”

“Ta cùng công chúa đi!”

Không bao lâu có nha hoàn đưa tới ăn khuya, Thần Tịch qua loa nhìn thoáng qua, bất quá chính là mấy đĩa điểm tâm, nhủu mỳ: “Thật sự là keo kiệt, cái gì Văn Hương lâu a, căn bản chính là lừa người!”

Liễu Văn Hoa sờ sờ cái trán, cuối cùng nhin xuống tức giận, “Công chúa muốn ăn cái gì?”

“Àn, đi từ lâu nổi tiếng nhất của trấn này mua cho ta một bàn đồ ăn đặc sắc đến đây đi!”

“Cung, thần, tịch --” Liễu Văn Hoa một chữ một chữ hô tên của nàng, “Ngươi là không phải tưởng bức ta trước giết một người cho ngươi đưa cơm?”

Thần Tịch đầu đầu thân mình ghét bỏ nói: “Không thể tưởng được ham mê của Văn Hoa ngươi biến thái như vậy, nếu có nhân biết ngươi có ham mê như vậy, chỉ sợ không ai dám ăn cơm với ngươi.....”

“Ngươi --”

“Ôi chào ôi chào, chó đi, cái kia, Yên Nhi, kêu nàng mấy ngày nay hầu hạ ta, ta cũng không thể không có nha hoàn chiếu cố!”

“Hảo!”

Liễu Văn Hoa một khắc cũng không thể ở lại, trực tiếp bay đi.

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn đến trong phòng không người, cũng là gãy dựa quỳ gối trước mặt Thần Tịch: “Công chúa, mời ngươi rời đi nơi này, Hoàng Phủ tướng quân không có trúng chiêu, hần có thể hộ ngươi chu toàn.”

“Dù sao nhằm chán, ngay tại nơi này ngoạn mấy ngày đi!”

“Công chúa! Nếu việc này bị nhân truyền ra ngoài, công chúa nhất thế anh danh.....”

Thần Tịch giật nhẹ môi cười khẩy nói: “Xích Dương công chúa thanh danh đã sớm bị nhân làm hỏng rồi, người nghĩ rằng ta và người ly khai nên cái gì sự tình cũng chưa?”

“Công chúa, mời người rời đi, ta cùng Tứ công tử có chết cũng không có gì đáng giá, này thân vệ cũng giống nhau!”

“Chụp --”

Gia Cát Tĩnh Trạch khiếp sợ nhìn nàng, nàng vừa mới cho hắn một bạt tai!

Thần Tịch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt hắn: “Nếu thật sự là tâm tâm niệm niệm muốn tốt cho ta, vì sao vừa rồi không tỉnh táo một chút? Đối phương có thể ở dưới mí mắt Tiêu Băng cướp ta đi tự nhiên là bất phàm, đối thủ hội gây ngốc chờ các người đến cứu người? Vốn thanh lâu đã bị người coi là nơi hỗn độn nhất, người nào cũng có, người còn không có làm cái gì đã bị nữ nhân hạ ngục, người xấu hổ hay không xấu hổ? Và lại, gặp hạn liền gặp hạn, cùng lắm thì cố gắng, người ai mà không trải qua, chỉ cần hấp thụ giáo huấn lần sau đừng phạm nữa là được. Làm sao lại có bộ dáng giống như bị buộc đến đường cùng?”

Gia Cát Tĩnh Trạch cúi đầu, trong lòng buồn bã, nếu công chúa không ly khai, còn ở nơi này bị nhân bài bố, công chúa này cả đời cũng không hội xoay người!

Thử hỏi thế nào một quốc gia quốc chủ là ở thanh lâu.....

Nam nhân có thể *, Hoàng đế có thể cải trang tìm nữ nhân, nhưng là kia hết thấy đều là cải trang, ai dám đường đường chính chính thế này?

Nếu bởi vì mạng mấy người bọn họ khiến cho công chúa bị nhân cả đời chỉ trích, hắn chết thì có là cái gì đâu?

Thần Tịch thấy hắn một bộ dáng không thể thông suốt, bất đắc dĩ, lôi kéo hắn đến trên giường đi, “Bằng không, tối nay chúng ta động phòng hoa chúc đi!”

Ngạch!

Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt quả thực là có thể dùng đủ mọi màu sắc đến hình dung, sở hữu tâm tư cuối cùng về vì tính mệnh.

Thần Tịch nhìn đến bộ dáng này của hắn dốt cuộc nở nụ cười, cười đến bụng đều có chút phỉm đau, “Ha ha..... Ha ha ha..... Tĩnh Trạch, người rất đáng yêu! Ôi, mẹ ơi, người như thế nào liền đáng yêu như vậy đâu? Rốt cục ngoài bộ mặt quý công tử kia còn có bộ mặt khác, ta thật cao hứng!”

Không nói gì!

Gia Cát Tĩnh Trạch không được tự nhiên nằm xuống, không hề để ý tới nàng, nữ nhân vô tâm không phé!

Hắn đều muốn vì nàng đi tìm chết, nàng làm sao có thể còn cười vô tâm không phé như vậy.

Thần Tịch thân thủ lắc lắc cánh tay hắn, dịu dàng nói: “Tĩnh Trạch, chúng ta ở trong này ngoạn vài ngày liền đi ra ngoài.”

“.....”

“Tĩnh Trạch, ngoạn vài ngày thôi! Người phải đáp ứng ta thân ái người thế nào?”

Người nào đó thân mình cứng ngắc, mỡ nữ tiếp tục trêu đùa: “Tĩnh Trạch, chúng ta -- ngô.....”

Thần Tịch trừng lớn mắt thấy gương mặt phóng đại trước mắt, ngây người.

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn đến biểu tình của nàng rốt cục hết giận, đồng thời cũng có chút ảm đạm, lưu luyến buông ra nàng tiếp tục nằm ngủ.

Thần Tịch sờ sờ môi, vừa mới như vậy một chút, lòng của nàng bỗng nhiên có một loại nhảy lên, hay là đây là cảm giác tâm động? Không, không, hắn là bị dọa đi.

Vỗ vỗ ngực, Thần Tịch vẩy vẩy đầu cũng đi theo nằm xuống đi.

“Công chúa, ta tuy rằng trúng nhuyễn cân tán, nhưng là vẫn là có chút khí lực.” Trầm mặc đã lâu, Gia Cát Tĩnh Trạch bỗng nhiên mặc danh kỳ diệu nói một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ai Ép Buộc Ai

Thần Tịch bắt đầu ngạc nhiên, lập tức có chút vui mừng: “Chẳng lẽ là độc tính bắt đầu tan?”

Ai, Gia Cát Tĩnh Trạch đen mặt, trông cậy vào nàng nghe hiểu thật đúng là mong đợi bạc đầu.

“Làm sao vậy? Vì sao không nói lời nào?” Thần Tịch xoay người chỉ khỏi nửa thân mình nhìn hắt, con ngươi màu lam trong đêm tối hiện lên trong suốt.

“Công chúa không phải nghĩ động phòng hoa chúc sao?”

Ách!

Khuôn mặt Thần Tịch đỏ hồng lên, nuốt nuốt nước miếng, xấu hổ nằm xuống, “Cái kia, hay nói giỡn, chúng ta..... Không phải đã sớm.....”

“Công chúa không có cho ta đêm động phòng hoa chúc!”

Gi!

Hai người bọn họ vẫn trong sạch? Được rồi, Thần Tịch thừa nhận nàng tò mò, lại xoay người nhìn chăm chăm Gia Cát Tĩnh Trạch bất quá hỏi: “Ngươi nói là chúng ta --”

“Công chúa không có chính thức thú ta làm phu thê, Nữ hoàng chính là làm cho người ta tặng chúng ta lại đây, không có làm tiệc rượu!”

“Cái kia, ta là nói hai chúng ta có hay không cái kia.....”

Gia Cát Tĩnh Trạch bỗng nhiên có ác thú vị, ra vẻ không hiểu nhìn nàng: “Người nào?”

“Khụ khụ, chính là thượng -- viên phòng, đứng, viên phòng!”

“Tự nhiên đã muốn viên phòng, công chúa tuy rằng thích Hoàng Phủ Cảnh Hạo, bất quá hấn vẫn luôn không cùng công chúa, công chúa tự nhiên cần an ủi!”

Ô ô, vì sao lại cần nhân an ủi a?

Thần Tịch bị ai thờ dài, nếu bản tôn có thể cưỡng đại một chút, thủ thân như ngọc một chút..... Khụ khụ, nàng là có thể ôm hoàn mỹ chi khu đi tìm một cái nam nhân lý tưởng a!

“Công chúa?”

“Ngủ!”

Ngay sau đó, ngoài cửa Yên Nhi mở miệng nói chuyện, “Cung cô nương, Liễu công tử nói, đợi còn có người cần người tiếp đãi, ta xem ngươi vẫn là trước đi ngủ!”

Thần Tịch giận dữ, một cái nha hoàn hăm hại Tĩnh Trạch mà thôi, còn dám nói bất kính! Ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Tiến vào đồ cho ta một ly trà đi!”

“Nga, tốt, cô nương nghĩ thông suốt là tốt rồi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe công tử phân phó, một ngày nào đó sẽ nhận được tự do.....”

Yên Nhi bưng một chén nước mặt mang tươi cười tiêu sái tiến vào, Thần Tịch tiếp nhận nước trà, không có uống, thân thủ tiếp lấy ly trà nhìn một hồi, sau đó đánh giá Yên Nhi liếc mắt một cái hỏi: “Ngươi chính là ước gì ta bị người khác khi dễ? Ước gì Liễu Văn Hoa làm cho ta tiếp khách biến thành kỹ nữ?”

Yên Nhi ngạc nhiên nhìn nàng, rất nhanh cúi đầu, “Cô nương cũng đừng oán ta, ta đều là làm việc nghe công tử phân phó, hơn nữa, Gia Cát công tử đau lòng ngươi như vậy, nhất định sẽ không ghét bỏ ngươi!” Nàng thực đồ kị, đồ kị bên người Thần Tịch có một phu thê mỹ mạo như thế, còn đối với nàng thật tình thực lòng như vậy, cho tới bây giờ vốn không có nam nhân nguyện ý vì nàng bỏ qua sống chết!

Nàng hận, vì sao mệnh của nàng liền không tốt như vậy!

Nữ nhân này quý vì công chúa, còn không phải bị Liễu Văn Hoa đưa tới thanh lâu? Hừ, nàng chỉ cần nghĩ đến nàng ta đợi cũng sẽ bị nam nhân khác khi nhục nàng liền cảm thấy một trận thống khoái!

Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt đã sớm tái rồi, nữ nhân này..... Hấn thật sự là mất bị mù!

Thần Tịch ngăn lại hấn, cười cười, nhẹ nhàng hắt một cái, nước trà bị hắt hết lên trên mặt Yên Nhi, Yên Nhi đầu tiên là giận dữ, đang muốn thân thủ đánh

Thần Tịch thời điểm lại cảm giác mặt có ngứa lại đau, hoảng sợ nhìn Thần Tịch: “Ngươi đối ta làm cái gì?”

“Nha hoàn nên biết bổn phận nha hoàn, ngươi là nha hoàn Liễu Văn Hoa sai khiến cho ta, ngươi không hiểu cái gì là bổn phận sao? Liễu Văn Hoa đem ngươi cho ta nói đúng là của ngươi sinh tử đã muốn ở ta trên tay!”

“Không, công tử là để cho ta giám thị ngươi!” Yên Nhi lại ngứa lại đau trên mặt đất lăn lộn,

Thần Tịch lại nhất phách nhàn nhã nhìn nàng giải thích nói: “Đừng sợ, thuốc này chỉ làm làm cho dung mạo của ngươi bị hủy đi mà thôi, sẽ không muốn mạng của ngươi đâu!”

“Không, không cần --”

Nếu như bị hủy đi khuôn mặt mà nàng lấy làm tự hào nhất thì sau này còn có nam nhân nào muốn nàng nữa?

Yên Nhi thống khổ đánh cổn, lúc này đã muốn không phải trên mặt đau, toàn thân đều đau.

Thần Tịch lạnh lùng nhìn nàng khóc rống cầu xin, vốn tính kẻ Tĩnh Trạch nàng đã muốn nhin một lần, dám lộ ra tâm tư ngoan độc như vậy, nếu nàng không thể gặp nàng quá hảo, như vậy nàng thành toàn nàng, khiến cho nàng sớm từng bước rồi đi bên người nàng nhắm mắt làm ngơ đi!

Chạm vào một tiếng, môn bị đẩy ra.

Một người nam nhân vọt tiến vào, ôm lấy Yên Nhi liền bắt mạch, nhìn đến vết thương trên mặt Yên Nhi sắc mặt của hắn trầm trầm, nhìn về phía Thần Tịch thời điểm có sát ý, “Cung Thần Tịch, ngươi không cần cấp mặt không biết xấu hổ!”

Thần Tịch ngoắc ngoắc môi, châm biếm: “Nga, các ngươi cấp mặt? Ta không có nhìn đến a!”

“Hừ, đừng tưởng rằng ta không dám giết ngươi, giết ngươi, bang chủ nhiều lắm trách đánh ta một chút, nhưng còn ngươi.....” Ánh mắt nam tử có thật sâu hận ý.

Thần Tịch nhìn chằm chằm nhìn hắn, không chỗ nào sợ hãi, “Ngươi xác định ngươi có thể giết được ta?”

“Suru --”

Nam tử rút ra trường kiếm bên hông, chỉ vào mi tâm của nàng, chỉ cần lại đi vài bước tới phía trước, nàng liền bị mất mạng, “Giải được!”

Thần Tịch quán buông tay, “Ngươi có biết con người của ta xưa nay ghét nhất bị là cái gì sao?”

“Giải được!”

“Con người của ta a, chán ghét uy hiếp cùng không cảm thấy được nhân.” Thời điểm Thần Tịch nói đến đây ngón tay ngọc đột nhiên bắn ra, liền như vậy một cái chớp mắt, nam tử trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, sau đó ầm ầm ngã xuống, mà Yên Nhi tiếp tục khóc rống lăn lộn, rất náo nhiệt.

Thần Tịch lại đi đến trên bàn rót một chén nước, một bàn tay khác ở trên miệng chén chạm nhẹ một cái, sau đó đưa đến trước mặt Gia Cát Tĩnh Trạch: “Uống hết nó!”

Gia Cát Tĩnh Trạch theo lời uống xong, cảm giác hương vị này có chút mùi máu tươi, nhưng rõ ràng không có huyết sắc a, sao lại thế này?

Thần Tịch nắm tay hắn, ở trong lòng bàn tay hắn viết tự: Đợi hồi phục công lực không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Tĩnh Trạch kích động nhìn nàng: “Công chúa, ngươi --” Có giải được? Lời này hắn cũng không nói xuất khẩu, không cần phải nói hắn cũng biết Liễu Văn Hoa khẳng định còn phách nhân giám thị bọn họ.

“Công chúa quả nhiên là hảo thủ đoạn!” Một cái bóng người có chút quen thuộc xuất hiện ở trong phòng, hắn phía sau còn đi theo hai cái gương mặt, chỉ thấy hắn vẫy vẫy tay, “Tha đi xuống đi!”

Kia hai người liền một người tha một cái đi ra ngoài.

Thần Tịch nhìn hắn đánh giá một hồi, “Nga, ta nhớ ra rồi, tướng quân phủ đêm đó, hòa thiêu thiết lung, chính là ngươi đi đâu!”

Mục Thiên Ngao cũng không phản bác, chính là tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, “Công chúa hảo nhân lực.”

Thần Tịch cũng không cấp, “Nghe nói các ngươi muốn cho ta tiếp khách?”

“Công chúa nghĩ như thế nào?”

“Không sai, bất quá ta cũng không thể làm không công, được tiền bạc chúng ta ngủ năm phần trưởng, mặt khác, khách nhân đánh thương toàn bộ về ta một người sở hữu.”

Ngạch!

Mục Thiên Ngao trừng mắt nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch: Đây là thực công chúa?

Tĩnh Trạch dời ánh mắt, lười trả lời, công chúa càng ngày càng điều ngoa.

“Mặt khác, ngươi cũng biết, nam nhân bên người của ta, vốn không có không tuân, các ngươi cần phải hảo hảo tìm a, dù thế nào cũng không thể kém nhiều lắm, ăn..... Ta nghĩ tưởng, ít nhất cùng với bang chủ Tiểu Hắc của các ngươi trình tự không sai biệt lắm mới được!”

Phốc --

Mục Thiên Ngao văng lên, này Xích Dương công chúa giọng điệu như thế nào nghe như là tưởng phiêu bọn họ bang chủ a?

“Ài, kỳ thật ta vốn là muốn cầu hòa Tĩnh Trạch thứ bậc không sai biệt lắm, nhưng là, ta nghĩ cũng không thể làm khó dễ nhóm người các ngươi, phóng mắt toàn bộ cái gì Văn Hương lâu, chỉ sợ tìm khắp không ra một cái nam nhân có thể cùng Tĩnh Trạch nhà của ta so sánh!”

“Khụ khụ, khụ khụ.....”

Mục Thiên Ngao bị uống hảo vừa thông suốt, “Ngươi còn chọn nhân?”

Thần Tịch nhún nhún vai: “Các ngươi đều có tâm cấp cho ta nam nhân tốt như vậy, ta vì sao không chọn? A, đúng rồi, còn phải là xử nam, đã muốn bị người khác dùng qua ta không cần nga!”

“Phốc --”

Mục Thiên Ngao chạy đi , ho lớn vài cái, quá cuồng vọng!

Nam nhân đến thanh lâu thì có mấy cái là xử nam a?

Này Xích Dương công chúa cũng quá vô sỉ đi, có thể nói đồng dạng như thế!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Chú Ý Nhất Nhân

Mục Thiên Ngao đi ra ngoài, Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt đen, “Công chúa, ngươi thật muốn sao?”

“A, nếu không làm cũng không thể không được a, ai kêu các ngươi bị nhân bắt được, ta nhưng là vì các ngươi hy sinh đâu!”

Gia Cát Tĩnh Trạch lập tức đen mặt: “Công chúa, ta đã sớm cho ngươi đi, một chút cũng không muốn ngươi hy sinh!”

“A a, ngươi xem tính tình của ngươi thật là lớn a!”

“Công chúa!” Gia Cát Tĩnh Trạch phát điên, đã đến lúc nào rồi, còn không đứng đắn như thế!

Đúng rồi, nàng chưa từng đứng đắn a!

Thối hư tật xấu như trước a!

Gia Cát Tĩnh Trạch bất đắc dĩ thở dài, xem ra con đường sau này còn thực dài lâu!

Liễu Văn Hoa nghe xong Mục Thiên Ngao báo cáo sau tức giận đến xanh mặt, bất quá, rất nhanh hấn liền bình tĩnh, Cung Thần Tịch xem ra không ngu ngốc thôi, tưởng khí hấn? Không có cửa đâu!

“Thiên Ngao, ngươi dán một cái bố cáo cho ta, hãy nói chúng ta Văn Hương lâu tìm kiếm nam nhân thiếu niên tới dạy dỗ hoa khôi mới tới còn chưa có kinh nghiệm, chỉ cần là còn..... Khụ khụ, không chỉ có thể miễn phí ở Văn Hương lâu ngủ một đêm, còn có thể được đến bạc!”

Ngạch!

Lão đại thấy ngu chưa? Mục Thiên Ngao thẳng mặt trợn trắng, nào có như vậy bồi tiền?

Làm Thần Tịch thu được tin tức này thời điểm đều nhanh cười phì, Liễu Văn Hoa người nọ thật đúng là thú vị, thế nhưng nghĩ đến biện pháp như vậy.

Quay đầu nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt một cái, “Ngươi cảm giác như thế nào?”

“Đã muốn vô sự, công chúa, ta mang ngươi rời đi đi!”

“Ngươi cùng Liễu Văn Hoa so sánh với, ai võ công cao?”

Gia Cát Tĩnh Trạch hồ thẹn cúi đầu, “Công chúa, vừa mới ta thực chú ý hơi thờ bọn họ, võ công của ta chỉ có thể ứng phó Mục Thiên Ngao người kia, công phu Liễu Văn Hoa sâu không lường được, chỉ sợ chỉ có thể cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo liều mạng.”

Nga, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đúng là thực lực phải?

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến một thân huyền ảo thanh, tựa hồ có quan binh đến đây.

Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt trầm xuống, “Công chúa, hình như là quan binh!”

“Đi, đi ra ngoài!”

“Đợi chút a!” Liễu Văn Hoa phiêu nhiên hiện thân, ngăn lại hai người bọn họ, nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt một cái, cười nói: “Xích Dương công chúa bản sự quả nhiên là làm cho người ta không dám coi khinh a!”

Gia Cát Tĩnh Trạch đem Thần Tịch hộ ở sau người, trợn mắt nhìn nhau, “Ngươi đến tốt cùng là thu tiền ai sẽ đối phó công chúa? Chỉ cần ngươi gật đầu, ta cho ngươi gấp đôi!”

“Chắc chắn, gấp đôi tâm ta liền động, bất quá, chúng ta làm gì cũng có luật lệ, không thể hòng quy củ. Chờ việc này xong rồi, ta lại tiếp của các ngươi sinh ý như thế nào?”

“Tránh ra!”

Liễu Văn Hoa nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, “Công chúa mặc kệ Tứ công tử cùng hộ vệ khác? Hoặc là nói công chúa chú ý nhất chính là Đại công tử?”

Thần Tịch mỉm cười: “Lòng ta đúng là chú ý nhất thật là Tĩnh Trạch, về phần khác, ta cố được liền cố, cố không hơn cũng không có biện pháp, tin tưởng nhóm bọn hắn sẽ minh bạch cái khổ của ta.”

“Tứ công tử ngươi cũng không cần?” Liễu Văn Hoa giọng mỉa mai quét các nàng hai cái liếc mắt một cái, chưa bao giờ từng nghe nói Xích Dương công chúa yêu Gia Cát Tĩnh Trạch a, chẳng lẽ nói đồn đãi phía trước nàng thích Hoàng Phủ Cảnh Hạo căn bản chính là để che giấu?

Nếu như quả thật như thế, tâm cơ Xích Dương công chúa cũng không tránh khỏi cũng quá thâm một chút!

Trong lúc nhất thời trong đầu Liễu Văn Hoa hiện lên rất nhiều ý niệm, kết luận tất cả thì không có bất kỳ điều gì ngoài việc đối với Thần Tịch đề cao cảnh giác, không thể không nói sức tưởng tượng con người vẫn là thực phong phú. Thần Tịch chính là tùy ý nói chuyện một buổi đã muốn làm cho Liễu Văn Hoa đem nàng liệt vào tâm cơ thâm trầm hoàng tộc lục đục với nhau nhân vật nổi tiếng.

Thần Tịch nghĩ nghĩ Tiêu Băng, người nam nhân kia ở trận đại hòa lúc trước cùng Gia Cát Tĩnh Trạch cùng nhau vọt vào tới cứu nàng, khuôn mặt hắn lãnh khốc chính là tại trong nháy mắt kia rõ ràng ẩn ký ở lòng của nàng.

Nàng tuy rằng không phải cái gì đại thánh nhân, nhưng cũng sẽ không quên ân phụ nghĩa. Toại nàng cười cười nhìn Liễu Văn Hoa nói: “Nếu Văn Hoa ngươi nguyện ý mua một tặng một ta đương nhiên hy vọng đem Băng Băng cùng nhau mang đi!”

Nôn --

Băng Băng!

Liễu Văn Hoa trù trù khoe miệng, hân hoan Tiêu Băng tỏ vẻ đồng tình!

Trong lúc nói chuyện Thần Tịch đã muốn vô thanh vô tức chuẩn bị tốt đưa hắn một phần lễ vật, không nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch nàng thần nhiên đối mặt Liễu Văn Hoa, xảo tiểu thần nhiên đối với hắn ngoắc ngoắc ngón tay: “Văn Hoa nữ nam, lại đây ta với ngươi nói một bí mật thế nào?”

Nhìn đến nàng quý dị tươi cười như thế Liễu Văn Hoa nhất thời toàn thân xuất hiện đề phòng, “Ngươi tưởng ngoạn cái gì hay sao?”

“Hi hi, không phải sợ, nhiều lắm chính là đem ngươi ăn, ta bình thường sẽ không giết người, nhất là người xinh đẹp nga!”

Nghe được lời này Liễu Văn Hoa toàn thân đều nổi da gà lên, thân mình hơi lui về phía sau, chính là hắn tuy rằng đã muốn thực cảnh giác đề phòng vẫn là trúng chiêu, ngay tại thời điểm Cung Thần Tịch nói xong câu nói kia hắn cảm giác chỗ yết hầu bị cái gì đâm một chút vậy, nhưng hắn thật sự là không có nhìn đến một chút ám khí nào cả. “Ngươi -- a.....”

Bỗng nhiên, Liễu Văn Hoa phát hiện chính mình không thể nói lời nào, chỉ có thể a phát âm, trong lòng hoảng hốt, sắc mặt kịch biến, thân thủ liền

hướng Thần Tịch chớp tới.

Gia Cát Tĩnh Trạch đã muốn khôi phục công lực há có thể dễ dàng tha thứ hấn ở trước mặt chính mình khi dễ Thần Tịch, hai người ngay tại trong phòng liền đánh nhau.

Không đến mười chiêu, Liễu Văn Hoa ngã xuống trên mặt đất, hấn không cam lòng nhìn trường kiếm Gia Cát Tĩnh Trạch đặt ở trên cổ của hấn, nếu không phải độc chính là ba cái Gia Cát Tĩnh Trạch cũng không khả năng đánh bại hấn!

Thần Tịch vỗ vỗ tay rất là dương dương tự đắc ngồi xuống, cũng không sót ruột đi, thần nhiên nhìn hấn: “Văn Hoa nữ nam, chúng ta làm cái thương lượng, dùng người đến đổi Bằng Bằng cùng một ít hộ vệ khác đi, này mua bán người không mệt nga! Tốt xấu người muốn cho ta đến thanh lâu mặt mày rạng rỡ ta đã muốn đến đây, tuy rằng không có chiêu đãi khách nhân khác, lại chỉ tiếp đón người thôi!”

“Hừ, mơ tưởng!”

“Ai ai, mạng nhỏ người nay ở trên tay ta đây, chẳng lẽ nói người cảm thấy một cái mệnh của người bất quá chỉ bằng những hộ vệ của ta? Đường đường bang chủ Hắc Long bang a!”

Liễu Văn Hoa tức giận đến sắc mặt biến thành màu đen, đường đường bang chủ Hắc Long bang mà phải nghe những lời chối tai như thế này, hấn cư nhiên còn bị nằng nắm ở trong tay, rõ ràng thời điểm bắt nằng đến đây vì dự phòng độc của nằng hấn đã cố ý sai người cấp nằng kiểm tra một phen kỹ càng, còn dôi qua y phục mới hoàn toàn, căn bản chính là không có một chút độc được ở trên người mới đúng, làm sao có thể.....

Rất quý dị!

“Bang chủ --”

Gia Cát Tĩnh Trạch uy hiếp người vừa vào cửa liếc mắt một cái, Mục Thiên Ngao mang theo hai người đi tới nhìn đến người bị mình bắt mà bây giờ lại nắm con tin Bang chủ trong tay bèn trừng lớn mắt, làm sao có thể?

Những người bọn họ võ công cái thế thế nhưng lại bại bởi Xích Dương công chúa?

Tâm tình Thần Tịch vô cùng tốt nhìn bọn họ, “Hi, Mục nữ nam, người có muốn đem người của ta đến đây để trao đổi với người của người a? Các người thực đủ ngạo khí nha, thù chết chứ không chịu khuất phục nga!”

Mục Thiên Ngao có chút há hốc mồm, cái này làm sao bây giờ? Sự tình hoàn toàn vượt qua bọn họ đoán trước.

Mục Thiên Ngao nhìn về phía Liễu Văn Hoa, “Bang chủ --”

Liễu Văn Hoa cũng là trầm mặc không nói, chính là mắt lạnh nhìn Cung Thần Tịch, nếu ánh mắt thực sự có thể giết người, hấn đã muốn giết Cung Thần Tịch trăm ngàn lần.

“Bang chủ?”

Gia Cát Tĩnh Trạch hảo tâm giải thích nói: “Hấn trúng độc, không thể nói chuyện, nếu các người không hy vọng hấn gặp chuyện không may, liền chạy nhanh thả người đi!”

Ngay tại phái sau, binh lính bị ngăn cản một hồi cuối cùng thoát ra được, cầm đầu nha dịch mang theo vài người tiến vào nhà gian điều tra, lâu một đã muốn kiểm tra xong rồi, nay chính chạy tới lầu hai.

Nhìn thì thấy là vị mama kia không ngăn cản được quan binh, trên thực tế, người của Liễu Văn Hoa cũng không phải thực phản đối quan binh đến đây.

Sắc mặt Gia Cát Tĩnh Trạch đột nhiên trở nên âm trầm, “Công chúa, chúng ta đi! Không thể bị quan binh thấy được.”

Thần Tịch mỉm cười, thấy được thì thế nào? Nếu có người muốn truyền, cho dù các nàng giờ phút này biến mất, thì cũng sẽ có người truyền tin tức ra ngoài.

Nghĩ nghĩ nàng xem hướng nấy người Mục Thiên Ngao, “Mĩ nam, muốn hay không lại đây cứu bang chủ các người đâu?”

Mục Thiên Ngao nghe được tiếng bước chân của quan binh trong lòng biết mục đích bọn họ cũng coi như hoàn thành một nửa, khề cần môi: “Ta đáp ứng, thỉnh công chúa ban thuốc.”

Thần Tịch xem Liễu Văn Hoa hung ác nham hiểm sắc mặt liếc mắt một cái, không cam lòng cũng không có biện pháp a, cho tới bây giờ đều là người thắng làm vua, người thua làm gạch đá! Một vấn này, nằng cho dù bị thiết kế cũng sẽ không làm cho người ta quá mức đắc ý, lưu lạc thanh lâu mà thôi, nằng vẫn là có biện pháp ứng phó.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thắng Cục Vẫn Là Bại Cục

“Công chúa!” Gia Cát Tĩnh Trạch có chút lo âu, bình thường hắn rất ít kích động, bất quá, việc này không lớn không nhỏ, nếu bị nhân ác ý tuyên truyền một phen, thanh danh công chúa khả năng liền ném tới đáy cốc khó có thể xoay người.

Là ai trăm phương ngàn kế thu mua Hắc Long bang đến hãm hại công chúa như vậy?

Đại công chúa?

Hắn có chút hoài nghi, bất quá không có chứng cứ cũng không thể nói lung tung.

Thần Tịch cho hắn một cái trấn an tươi cười, ý bảo hắn an tâm một chút chớ lo lắng, giường mất đảo qua mấy người Mục Thiên Ngao đang giằng co trước mặt bọn họ, khéo môi gọi lên một chút ý cười thần nhiên, sau đó, sau khi nàng nhẹ nhàng uống một miếng nước trà, hai cái huynh đệ bên người Mục Thiên Ngao đều ngã xuống, thẳng tắp cương biểu tình rồi ngã xuống.

“A Vô, A Tư!” Mục Thiên Ngao giận trừng mắt Thần Tịch, “Ta đã muốn đáp ứng ngươi thả người, ngươi vì sao --”

“Miệng hứa hẹn ai đều đã nói, nếu có thành ý trước hết lập tức thả người đi! Đưa tới bên cạnh ta.”

Mục Thiên Ngao hừ lạnh một tiếng: “Công chúa độc thuật xuất thần nhập hóa, ta làm sao dám mạo hiểm, nếu ta thả người công chúa lại.....”

“Con người của ta không giống một số người trong mắt chỉ có tiền, không có lương tâm, bản công chúa nói chuyện giữ lời.”

Ngay tại phía sau, một đám người hùng hổ vọt vào đến, đi đầu cái kia Bộ đầu nhìn đến Thần Tịch đầu tiên là ngẩn ra, lập tức quá sợ hãi quỳ xuống: “Hạ quan phong thành Bộ đầu Lâm Dương tham kiến Xích Dương công chúa, công chúa thiên tuế thiên thiên tuế!”

Gia Cát Tĩnh Trạch vừa nghe là phong thành Bộ đầu sắc mặt liền chìm xuống, Nhai Nữ quốc Bộ đầu vì sao sẽ xuất hiện ở trong này? Trấn nhỏ này đang còn là lãnh thổ của Hạ quốc, tuy rằng ngày thường cũng có tình huống vì tước nã tặc nhân tiến vào quốc gia khác. Nhưng bây giờ mọi chuyện cũng không phải thực quá khéo đi.”

Phong thành là thành trấn thứ hai Nhai Nữ quốc, trọng yếu nhất là Phong thành cùng kinh thành Nhai Nữ quốc liền nhau, Phong thành có cái đại sự gì nhất định sẽ rơi vào tai kinh thành.

Thần Tịch tinh tế đánh giá Bộ đầu kia một phen, cười nói: “Bản công chúa vài năm đều chưa từng hỏi Nhai Nữ quốc, không thể tưởng được còn có người vừa thấy mặt liền nhận được ta đây!”

Lâm Dương nghe vậy sững sốt, lập tức giải thích nói: “Công chúa tuy rằng trưởng thành chút, đáng người dùng mạo có điều thay đổi, nhưng người trong thiên hạ đều biết nói nữ tử tóc hồng lam mâu chính là Xích Dương công chúa của chúng ta!”

“Nghe, lời này cũng có chút đạo lý, đứng lên đi, ta ở công việc chính sự, vừa vặn các ngươi đến đây, cũng giúp đỡ đi.”

“Là, chỉ cần công chúa phân phó.” Lâm Dương nhìn nữ tử trước mắt đã sớm rút đi tuổi nhỏ không biết, trong lòng lập tức không yên đứng lên.

Thần Tịch thân thủ chỉ Gia Cát Tĩnh Trạch một cái, không hề giận nói: “Tĩnh Trạch mới rời đi Nhai Nữ quốc ba năm, chẳng lẽ các ngươi cũng không nhận thức? Thấy Đại công tử cũng không có hành lễ sao?”

Lâm Dương chạy nhanh mang theo bốn năm cái thủ hạ đối với Gia Cát Tĩnh Trạch hành một cái lễ: “Hạ quan gặp qua Đại công tử.”

Gia Cát Tĩnh Trạch dĩ nhiên khôi phục thần thái quý công tử như bình thường, thu hồi kiếm của mình, đứng ở bên người Thần Tịch bình tĩnh phân phó nói: “Những kẻ xấu này bắt Tứ công tử, ta cùng công chúa đuổi theo tới đây đã muốn thu phục được một số người, các ngươi hảo hảo nhìn, chờ bọn họ giao ra Tứ công tử đến!”

Lâm Dương kinh ngạc nhìn về phía Thần Tịch, thầm nghĩ: Điều này sao hồi sự a?

Thần Tịch liếc mắt nhìn hắn: “Như thế nào, lời nói Đại công tử không có phân lượng, thỉnh không được các ngươi hỗ trợ?”

“Không phải, không phải, hạ quan chính là kinh ngạc, những người này cũng quá làm can!”

Gia Cát Tĩnh Trạch mất lạnh nhìn về phía Mục Thiên Ngao: “Mục công tử, thế nào, còn không nguyện ý thả người?”

Mục Thiên Ngao oán hận nhìn Thần Tịch, đáng tiếc, Thần Tịch chính là nhân nhả uống trà của nàng, hết thảy giao cho Gia Cát Tĩnh Trạch xử lý thái độ.

Nhà mình bang chủ đều bị bắt được, hắn có thể không gât đầu sao?

Mục Thiên Ngao ghen ghét tiêu sái đi ra ngoài tự mình dẫn người liền đem Tiêu Băng cùng tám hộ vệ dẫn tới, “Công chúa, liền những người này!”

Thần Tịch nhìn Tiêu Băng liếc mắt một cái, phát hiện sắc mặt của hắn so với bình thường còn lạnh hai phân, trong lòng cười thầm, phỏng chừng khối băng này cũng bị buồn bực một phen, trước mặt mọi người mặt liền ôn nhu hỏi nói: “Băng Băng, bọn họ bắt ngươi có khi dễ các ngươi không?”

Tiêu Băng mi giác trừu trừu, nhần, “Tạm thời còn không có, bất quá là muốn dùng chúng ta đến uy hiếp công chúa ra mặt thôi. Công chúa cũng thật quan tâm, nhưng lại vì những người không có thân phận như chúng ta xuất hiện ở địa phương này.”

Thần Tịch trong lòng âm áp, Tiêu Băng lời này vừa ra liền thật to cứu lại thế cục của nàng, nàng là công chúa, mạo hiểm kiêng kị đến thanh lâu cứu người, chủ tớ tình nghĩa thật tốt a! Nghĩ vậy sắc mặt của nàng lại nhu hòa vài phần: “Không ngại, bất quá là tới xem xét một ít mỹ nhân, có thể cứu ra các ngươi liền tốt lắm, các ngươi đều là hộ vệ trung tâm của bản công chúa, làm sao có thể bỏ mặc đi tánh mạng của các ngươi.”

Mục Thiên Ngao kém chút muốn chết, rõ ràng là đôi trắng thay đen, nhưng hắn cũng không có thể phản bác, bằng không, bang chủ nhà mình liền nguy hiểm!

Không thể tưởng được nữ nhân này thật là có năng lực, thật giận! Thất bại trong gang tấc a!

“Mục công tử, còn phải làm phiền ngươi cho người của ta giải được, làm cho bọn họ có khí lực ta mới tốt dẫn bọn hắn về nhà đâu!”

“giải được của Bang chủ!” Hắn phải làm nàng cùng giao hàng, bằng không chẳng phải mệt!

Thần Tịch mỉm cười, giờ khắc này tươi cười của nàng thực trong nháy mắt, trên cơ bản trừ bỏ Gia Cát Tĩnh Trạch mấy người bọn họ, những người khác đều cảm thấy Xích Dương công chúa tươi cười rất chói mắt. “Mục công tử, bản công chúa không phải cùng ngươi nói điều kiện, là ở mệnh lệnh ngươi đâu! Nếu ngươi không muốn, ngươi tự nhận có thể đối phó Lâm Bộ đầu cùng Tĩnh Trạch sao? Cho dù ngươi có thể, ở thời điểm ngươi đánh nhau ngươi xác định các ngươi còn có thể giữ lại được mệnh sao?”

“Ngươi --” Mục Thiên Ngao quả thực muốn chết tại chỗ, vất vả một phen, kết quả cũng là kết cục này, Cung Thần Tịch quả thực chính là yêu nữ!

Roi vào đường cùng Mục Thiên Ngao chỉ có trước cấp Tiêu Băng bọn họ giải độc, nhìn đến nhân gia một đám khôi phục nội lực canh giữ ở bên người Thần Tịch, càng thêm buồn bực.

Thần Tịch đi đến Liễu Văn Hoa bên người mỉm cười, “Ngươi chịu phục sao?” Liễu Văn Hoa lãnh nghiêm mặt, hiển nhiên là không phục, lại nghe nàng nói: “Muốn hay không cùng ta đàm nhất bút sinh ý?”

Liễu Văn Hoa chăm chăm nhìn nàng một cái: Xích Dương công chúa còn cần cùng ta hợp tác?

Xem biết ánh mắt của hắn Thần Tịch cười nhẹ bám vào bên tai hắn thấp giọng nói: “Liễu Văn Hoa, đừng nóng giận, trên đời này không có vĩnh viễn địch nhân, cũng không có vĩnh viễn bằng hữu, chi cần có được lợi ích, chúng ta có thể theo địch nhân biến thành bằng hữu.”

Liễu Văn Hoa ánh mắt phức tạp nhìn nàng, nàng đây là uy hiếp hảo thỏa hiệp?

Mục Thiên Ngao lại khản trương, nay Cung Thần Tịch trong mắt hắn chính là một cái yêu nữ đội lốt người, trách không được lần trước bọn họ ra tay thất bại, căn bản là ngay cả nhân gia ra tay như thế nào cũng không biết, như thế nào đánh a!

Thần Tịch nói xong lời này bước tiến vào trong phòng, thời điểm đi ra lần nữa trong tay đã có nhiều hơn một ly nước trà, nhìn Mục Thiên Ngao liếc mắt một cái: “Mục công tử, đây là các ngươi giúp giải được, uy hắn uống đi!”

Mục Thiên Ngao do dự một chút liền đi tới nhận lấy ly trà, đưa đến ngoài miệng Liễu Văn Hoa, Liễu Văn Hoa cũng là không chút do dự uống xong đi.

Thần Tịch đối với hành động tỏ vẻ tán thưởng, “Một người không sai.”

“Công chúa sẽ không sợ ta khôi phục võ công sẽ giết các ngươi?” Liễu Văn Hoa sắc mặt thực âm trầm, từ khi hắn xuất đạo tới nay, vẫn là lần đầu tiên gặp chuyện mất mặt thế này.

“Ngươi vận công thử xem.”

Liễu Văn Hoa nghe vậy sững sờ, tùy ý vận công..... Bỗng dưng giận trừng Thần Tịch: “Ngươi --”

“Ta cho ngươi mở miệng nói chuyện là vì phương tiện đàm sự, ở thời điểm còn chưa đàm bảo thì làm sao có thể làm cho ngươi khôi phục đây?” Thần Tịch cho hắn một cái ánh mắt ngươi thật ngu ngốc, lại thành công kích thích Liễu Văn Hoa một bó to.

Bỗng nhiên, Gia Cát Tĩnh Trạch đi đến Thần Tịch bên người nhú mày nói: “Công chúa, cách đó không xa có một đội nhân mã chạy tới nơi này.”

“Nga, cũng không biết là ai đến ban sai?”

“Công chúa, mặc kệ là ai, chúng ta đều rời đi trước cho thỏa đáng!” Gia Cát Tĩnh Trạch tự nhìn đến Lâm Bộ đầu kia bắt đầu trong lòng còn có một loại dự cảm bất hảo.

Thần Tịch nghĩ nghĩ gật đầu, “Được rồi, chúng ta trước hết đi ra ngoài, đi đại môn đi!”

“Công chúa!”

Thần Tịch cho hấn một cái an tâm tươi cười, “Tình Trạch, tin tưởng ta đi!”

Nhìn đến ánh mắt nàng kiên định Gia Cát Tình Trạch tâm động, cũng mềm lòng. Vung tay lên, làm cho người ta giúp đỡ Liễu Văn Hoa cùng hai người bị trúng độc kia, Tiêu Băng canh giữ ở bên người Liễu Văn Hoa, Mục Thiên Ngao nghẹn khuất giúp đỡ bang chủ nhà mình không thể không đi theo bọn họ cùng nhau đi ra ngoài.

Từ trên lầu đi xuống dưới lầu đoàn người của bọn họ thu hút gần như toàn bộ ánh mắt của mọi người, Thần Tịch mang theo cú sa đầu lạp đi ở bên trong Tiêu Băng ánh mắt đảo qua, những người đó cảm nhận được lãnh ý đèn xương đều dời ánh mắt.

Mới vừa đi ra đại môn Văn Hương lầu, một đôi nhân mã ngăn ở trước mặt bọn họ, cầm đầu một người cũng là một người mà bọn họ thập phần quen thuộc, Hoàng Phủ Cảnh Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Khí Tử Như Vây

Chanh hồng chúc quang hạ, chỉ thấy hấn tiêu sái nhảy xuống ngựa, đi hướng tới phía Thần Tịch quỳ xuống thanh thanh nói: “Thần bảo hộ công chúa bất lực, để cho công chúa bị kẻ khác bắt đến một nơi đáng chết như thế này, nay lại cứu giá đến chậm, tội càng thêm nặng, thỉnh công chúa giáng tội!”

Gia Cát Tình Trạch cùng Tiêu Băng nghe vậy cũng không hện mà cùng thay đổi sắc mặt, vốn Tiêu Băng đã muốn cấp công chúa đến thanh lâu tìm một cái cơ khác, nhưng Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói hai câu như vậy liền đem tình cảnh công chúa lại lần nữa đẩy vào vực sâu, cho dù giờ phút này bọn họ muốn tranh cãi, cũng sẽ làm lòng dân suy nghĩ.

Thần Tịch nghe xong Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói một phen sau đó liền nở nụ cười, thân thủ tháo đầu lạp trên đầu xuống, gió thổi nhẹ qua, kia tóc dài lưa lưa đón gió phi vũ, rõ ràng là ở địa phương tục khí này, nhưng thời điểm mọi người nhìn về hướng của nàng lại có cảm giác nàng đứng ở cái địa phương này, cũng là như vậy đài hoàng chính khí!

“Xích Dương công chúa, “

“Nàng là Xích Dương công chúa!”

.....

Đám người bên trong truyền đến từng trận nói nhỏ khe khẽ, mà ở trước cửa Văn Hương lầu mama cùng gã sai vặt cùng một số người có liên quan đứng đó đều đột nhiên hoảng sợ cùng quỳ xuống: “Tiểu dân tham kiến Xích Dương công chúa, vô tình mạo phạm công chúa, thỉnh công chúa thứ tội!”

Bởi vậy, tin tức Xích Dương công chúa đêm khuya xuất hiện ở thanh lâu đó là chuyện tình chắc chắn, ai cũng không thay đổi được. Âm thanh nghị luận xung quanh cũng càng ngày càng phát ra nhiệt liệt hơn.

Thần Tịch mâu quang thần nhiên đảo qua, cuối cùng như ngừng lại trên người Hoàng Phủ Cảnh Hạo, nam nhân này a, hấn mặc kệ làm cái gì đều là bình tĩnh tự nhiên như vậy, phảng phất hết thảy đã muốn bị hấn nắm chắc ở trong lòng. Tựa như giờ phút này, hấn nói ra như thế nhìn như tình thế cấp bách lại đem nàng đẩy vào bên trong hố sâu, hấn lại như trước biểu tình bình tĩnh như vậy, giống như hấn chính là nói những điều nên nói, nên làm.

Gia Cát Tình Trạch trong lòng phần nộ đã muốn khó có thể ức chế. Thần Tịch nghe được âm thanh nắm ngón tay của hấn kêu rắc rắc quay đầu ôn nhu nhìn hấn một cái: “Đừng nóng vội.”

Thời điểm lại lần nữa nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo, nàng ngoắc ngoắc môi. Cười đến thực sáng lạn, “Hoàng Phủ tướng quân làm việc càng ngày càng không chính xác, vô năng như thế lại chỉ có thể giúp ta chường quân tinh binh, hôm nay phạt người liên hàng làm một cái bình thường binh lính, suất ăn giao cho ta đi!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đáy mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng thời điểm ngẩng đầu chống lại Thần Tịch cũng là thực bình tĩnh, “Là, công chúa. Thuộc hạ tạ ân công chúa tha mạng.”

Thần Tịch cười khê đứng lên, “Người sở dĩ bất tử. Đó là bởi vì Đại công tử cùng Tứ công tử đối ta trung thành và tận tâm, vẫn thủ hộ ta tã hữu. Một lát không rồi, giúp ta đồng phục kẻ xấu. Cho nên, người muốn tạ liền tạ hai người bọn họ.”

Tiêu Băng ôm kiếm cười lạnh, hấn tưởng nói mấy câu liền định ra ô danh Xích Dương công chúa, nhưng công chúa cũng giống vậy nói mấy câu liền xoay ngược tình huống, còn đồng thời thu hồi suất ăn, lúc này đây, thật đúng là không biết ai thua ai thắng a!

Trước mắt xem ra. Hiển nhiên là công chúa hơn một chút.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt bình tĩnh giao ra suất án. Thần Tịch đưa cho Gia Cát Tĩnh Trạch phân phó nói: “Kiểm tra một chút, miễn cho Hoàng Phủ công tử bị nhân thiết kế đánh tráo.”

“Là!” Gia Cát Tĩnh Trạch cái này thật sự thực sung sướng, tỉ mỉ kiểm tra một lần. “Công chúa, quả thật là suất án mười vạn tinh binh, đây là tiên hoàng lưu lại, ngày xưa ta cũng xem qua.”

“Ân, vậy ngươi hãy thu hảo đến đây đi.”

“Là.”

Thần Tịch nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Cảnh Hạo vẫn như trước đang quỳ một gối trong lòng có chút buồn bã, bản tôn sinh tiền như vậy ngưỡng mộ hân, cho dù là mù quáng truy yêu, nhưng cảm tình bản tôn đối với hân cũng là thật tình thực lòng, hân cho dù không cảm kích, vì sao còn muốn cầu kết người khác tới hại nàng?

“Công chúa, hồi khách sạn nghỉ ngơi đi, rất nhanh trời sẽ sáng, nơi này cách Hi thành liền còn lại nửa ngày lộ trình.”

“Hảo.”

Thần Tịch tiếc hận nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái, giờ khắc này bắt đầu, hân chính là khí tử.

Thần Tịch này vừa đi, cũng không quản người chứng kiến ở thanh lâu nói những gì, nói như thế nào, dù sao nàng lưu cho mọi người bóng dáng chính là một cái bông đáng tư thế oai hùng hiên ngang cười ngạo, làm rất nhiều nam nhân sợ ngày người.

Trở lại khách sạn dừng chân, độc trên người Liễu Văn Hoa như trước chưa giải, Thần Tịch nói một chết đi, ngày mai nói sau.

Liễu Văn Hoa không có phản đối, chờ Thần Tịch vừa đi, hân lập tức phân phó Mục Thiên Ngao đi thỉnh đại phu đến xem.

Mục Thiên Ngao thỉnh, còn thỉnh hai ba cái, cũng không có một có biện pháp, thậm chí ngay cả Liễu Văn Hoa trúng cái gì độc bọn họ cũng tra không ra.

Này đêm hôm khuya khoắc, Mục Thiên Ngao trong lúc nhất thời cho dù có nhân mạch cũng không có khả năng làm cho những người ở nơi khác tới đây.

Liễu Văn Hoa thở dài, “Ngươi đi tìm đại phu có phải hay không không ai ngăn cản ngươi?”

“Không có, ta thật cẩn thận.....” Không đúng a, công phu của hân thật không phải không có khả năng bị người khác phát hiện, không có khả năng một chút cũng không kinh động người của Xích Dương công chúa, nói như vậy, Cung Thần Tịch là cố ý để cho bọn họ đi thỉnh sao?

Nghĩ tới khả năng này Mục Thiên Ngao cùng Liễu Văn Hoa hai người sắc mặt đều đen, toàn bộ quá trình của bọn họ như diễn cho người khác nhìn.

“Liễu bang chủ, quá như thế nào?”

Dưới ánh trăng, một bóng người cà lơ phát phơ xuất hiện ở cửa phòng khách của bọn họ, Liễu Văn Hoa nhìn đến người tới, giận tái mặt: “Là ngươi, nàng thật đúng là luyện tiết giết người a!”

Hoa Từ Huyền hi hi cười: “Kia tự nhiên, bản công tử ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng.....” Nói xong còn ra vẻ tiêu sái mở ra giấy phiến dựa vào cửa quạt vài cái,

Bộ dạng kia của hân làm cho Liễu Văn Hoa nhìn cảm thấy hết sức chướng mắt, “Dứt lời, ngươi tới làm cái gì?”

“Ha ha, ngươi nói đi?”

Liễu Văn Hoa mặc kệ hân liền nằm xuống giường, yêu nói hay không.

Hoa Từ Huyền xem Mục Thiên Ngao liếc mắt một cái bĩu môi: “Ngươi như thế nào lại có thể đứng được tốt như vậy? Chẳng lẽ công chúa đối với ngươi ưu ái có thêm, cho dù hạ độc ngươi cũng để cho ngươi tự do đi lại sao?”

Mục Thiên Ngao liếc trắng mắt, “Hoa Các chủ, phiền toái ngươi không cần nghĩ làm ánh mắt của mỗi người đều giống ngươi như vậy có vấn đề!” Thật không biết nam nhân này coi trọng Cung Thần Tịch cái kia nữ nhân điếm nào, sống chết ở lại bên người nhân gia.

Liễu Văn Hoa thở dài, “Thiên Ngao, ngươi đi ra ngoài thủ môn, ta cùng hân nói chuyện.”

Mục Thiên Ngao bị Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái đi ra ngoài, để cho hân đi vào.

Hoa Từ Huyền vẻ mặt sáng lạn cười: “Thế nào, đánh đổ xem như ta thắng đi, ngươi thảm hại có thể hơn ta đi, còn dính vào cả hai cái thủ hạ, ta thì chỉ bị nạn một mình thôi nha!”

“Nguyện đồ chịu thua, ngươi nghĩ muốn cái gì?”

Hoa Từ Huyền thần bí hề hề nhìn thoáng qua bên ngoài, bám vào bên tai hắn nói thầm một trận, Liễu Văn Hoa càng nghe sắc mặt lại càng phức tạp.....

Cuối cùng, hắn dùng một loại rất là đáng thương ánh mắt nhìn về phía Hoa Từ Huyền: “Này, ngươi nên không phải thật sự thích thượng nàng đi?”

Hoa Từ Huyền nhún nhún vai bộ dáng thực vô tội, “Ta cũng không rõ ràng a, dù sao là xem nàng thuận mắt, chúng ta đều là người giống nhau, lấy tiền tài của người liền cùng người tiêu tai thôi, thu ai tiền không phải giống nhau sao? Làm sao không chọn một cái nhìn xem thuận mắt người đến lấy tiền làm việc?”

Thiệt, nhìn xem thuận mắt? Liễu Văn Hoa rất muốn nói đầu hắn chứa đựng sao, Cung Thần Tịch cái kia nữ nhân làm sao liền xem thuận mắt, rõ ràng chính là người làm người khác tức chết không cần đèn mạng.

Bất quá nghĩ đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo kia hắn lại vui sướng khi người gặp họa, “Nói vậy ngươi cũng nghe nói chuyện đã xảy ra tối nay đi, một chiêu của Hoàng Phủ Cảnh Hạo kia nhưng là đường đường chính chính nói cho thể nhân Xích Dương công chúa bị nhân bắt đến thanh lâu nga, ngươi tưởng thanh danh ngày sau Xích Dương công chúa có thể hay không càng truyền càng nổi danh?”

Hừ, cái tên kia căn bản chính là phản đồ!

Hắn đối phó Cung Thần Tịch đó là thu tiền tài của kẻ khác, không có gì trung nghĩa đáng nói, nhưng Hoàng Phủ Cảnh Hạo rõ ràng chính là tiên hoàng Nhai Nữ quốc cấp Cung Thần Tịch tuyền định đại tướng quân, hắn là cả đời trung với nàng, lại.....

Nghĩ đến những sự việc trước đó hắn thật có cảm xúc muốn nghiêng rằng, sắc mặt cũng hung ác nham hiểm đứng lên, nhìn xem Liễu Văn Hoa vô cùng kinh ngạc: “Này, ngươi sẽ không thật sự coi trọng Cung Thần Tịch đi?”

Hoa Từ Huyền tức giận trừng mắt hắn: “Cùng ngươi không quan hệ, ngươi nói thẳng có đáp ứng hay không chuyện ta vừa đề nghị?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ai Tính Kế Ai

Liễu Văn Hoa hừ lạnh một tiếng, cương một hồi mới có mà làm gật gật đầu, “Nếu lần này ta đánh cuộc thua, thì sẽ nghe theo lời ngươi.”

Hoa Từ Huyền thế này mới vui vẻ vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Àn, không sai, tốt lắm!”

“Ta cũng hiểu được hai người các ngươi quan hệ cũng không tệ lắm.”

Ngoài cửa sổ xuất hiện một cái bóng đen làm kinh ngạc ba người Hoa Từ Huyền, Mục Thiên Ngạo đã muốn rút kiếm chỉ vào người tới, bất quá có người đi tới, ngăn kiếm của hắn.

Hoa Từ Huyền thấy rõ ràng bóng người tới bĩu môi: “Nguyên lai là Băng Băng a!”

Tiêu Băng vừa nghe xưng hô này liền mặt đen, đằng đằng sát khí trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái: “Nếu ngươi cảm thấy mệnh quá dài, ngày rất nhàm chán ta không ngại tiễn ngươi một đoạn đường.”

“Đừng, ta nói giỡn thôi, công chúa kêu ta liền kêu không thể sao?”

Tiêu Băng lãnh hừ một tiếng, đều do cái nữ nhân kia, càng ngày càng không có đứng đắn hình tượng công chúa. Mắt lạnh đảo qua hai người bọn họ, “Nói đi, các ngươi ở mưu đồ bí mật cái gì?”

“Nào có cái gì mưu đồ bí mật a, ta không phải là cùng Liễu bang chủ tự ôn chuyện thôi! Dù sao công chúa cũng biết hai chúng ta nhận thức.”

Tiêu Băng rất là không hợp nhìn chăm chăm Liễu Văn Hoa: “Ta nghĩ muốn biết là ai cho ngươi đem công chúa bắt đến thanh lâu?”

“Ngươi cảm thấy ta sẽ trả lời ngươi?”

Tiêu Băng cũng không tức giận, chính là hai tay ôm ngực, lạnh lạnh nói: “Không quan hệ, dù sao công chúa nói ngươi là có thể buông tha, bất quá, còn hai người huynh đệ kia của ngươi, liền xem ta tâm tình được không lại xử trí!”

Mục Thiên Ngạo vừa nghe liền nổi giận: “Ngươi có ý tứ gì, rõ ràng đầu có..... Cái kia nữ nhân không tuân thủ tín?”

“Công chúa có điểm nào không tuân thủ tín? Không phải nói sẽ thả Liễu bang chủ sao?” Âm thanh Gia Cát Tĩnh Trạch cũng không nhanh không chậm

tiến lại đây, sắc mặt của hắn cùng Tiêu Băng đều giống nhau, đều là thực mất hứng.

Thần Tịch ngủ được nhưng còn hai người bọn họ không ngủ được. Chuyện tình Xích Dương công chúa lưu lạc thanh lâu làm cho bọn họ đều cảm giác được sự tình nghiêm trọng, cho nên giờ phút này bọn họ đều thập phần thống hận cái người đứng đằng sau thiết kế màn này.

Hoa Từ Huyền liếc bọn họ hai cái liếc mắt một cái khinh thường nói: “Ta nghĩ các ngươi hẳn là truy vấn một chút Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi. Nếu không phải hắn, công chúa sao lại đường đường chính chính lộ diện?”

Không đề cập tới này hoàn hảo, nhắc tới này hai người càng thêm tức giận, nhưng là chỉ bằng kia nói mấy câu hai người bọn họ là vụn vặt không thể đối với Hoàng Phủ Cảnh Hạo tiến hành thẩm vấn.

Cho dù hắn bị công chúa lấy đi ấn soái binh lính, nhưng là, phía sau hắn như trước có không ít lực lượng.

Nhưng là không thể không nói, từ giờ trở đi, bọn họ đều đem Hoàng Phủ Cảnh Hạo xếp vào hàng những người bị khả nghi.

“Hắc Long bang tuy rằng giết người vô số, nhưng là cử tín hàng đầu. Cho nên các ngươi không cần nghĩ cách từ ta nơi này được đến cái gì tin tức, cho dù là Hắc Long bang những người khác cũng giống nhau. Bán đứng khách hàng chẳng khác nào trái với quy củ.”

Hoa Từ Huyền cũng bảo trì im lặng, hai người bọn họ thân phận đều là cùng loại, ngày sau muốn làm cái sự tình gì đó là có thể thương lượng, nhưng là đã muốn tiếp sinh ý cũng là không thể làm hồng quy củ.

Một đêm này, Gia Cát Tĩnh Trạch lo lắng lo lắng, Tiêu Băng cũng tâm sự thật sâu, nhưng là hai người đều không thể từ miệng Liễu Văn Hoa được đến tin tức hữu dụng, vì thế. Không cùng phòng. Đều là phu thị công chúa bọn họ mất ngủ.

Ngày kế, Thần Tịch nhưng là ngủ tới lúc tự nhiên tỉnh lại, mặt trời lên cao nắng mới kêu đói.

Quen thuộc sau. Người đưa bữa sáng tiến đến làm cho nàng ngoài ý muốn một phen, nhìn đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo kia biểu tình lạnh nhạt Thần Tịch liền cảm thấy nàng hảo hảo tiến tu mới là, bằng không liền thua nhân một bậc.

“Công chúa, đây là cháo mua từ từ lâu, ngươi ăn chút, ăn xong rồi chúng ta chạy về Hi thành.”

“Ân.” Thần Tịch cũng không muốn cùng hắn nói thêm cái gì, cầm lấy thìa cũng chậm từ từ nhắm nháp mỹ vị cháo, không thể không nói món này ăn vào lúc này thật là hợp ý, thơm ngào ngạt, cháo lý còn có thịt, cũng không làm người ta ngấy, làm cho người ta có cảm giác thèm ăn.

Liên tục ăn hai chén nhỏ Thần Tịch mới thỏa mãn buông bát, tự nhủ nhận vẫn nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái, “Cám ơn ngươi, cháo này ăn tốt lắm.”

“Công chúa thích là tốt rồi.”

Nàng tươi cười như ánh nắng như vậy giống như một cây ngân châm thật dài đâm vào trong lòng Hoàng Phủ Cảnh Hạo, giờ khắc này hắn có cảm giác co rút đau đớn, tựa hồ giống như bị ai dùng kim đâm qua.

“Tốt lắm, ăn bữa sáng, nói cho mọi người chuẩn bị một chút đi, ta đã muốn quên Hi thành cái dạng gì.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo vẫy vẫy tay ý bảo hạ nhân đi chuẩn bị, hắn cùng nàng ở trong phòng khách trầm mặc đã lâu rốt cục mở miệng hỏi một câu: “Công chúa khả oán ta?”

Thần Tịch ánh mắt nhẹ nhàng nhìn qua hắn, nếu là bản tôn, nhất định hội tha thứ hắn đi!

Đối nàng mà nói, oán hận cái gì quá mức nông cạn, “Không oán, ngươi nói lời nói thật, không có gì có thể trách cứ.”

“Nhưng là ta --”

“Hoàng Phủ công tử, ngươi là người thông minh, không cần phải nói nhiều lắm.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo trong lòng thở dài, đúng vậy, hắn là người thông minh, nàng cũng không phải ngốc tử. “Công chúa, sau khi hồi Hi thành ta muốn xin người nghỉ hai tháng để giải quyết một số việc tư.”

“Hảo. Trở lại Hi thành, ngươi đem sự tình của binh lính nói cho Tĩnh Trạch.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ánh mắt một chút, “Công chúa, ngươi tin tưởng hắn như vậy?”

“So với ngươi, tự nhiên là tin tưởng hắn nhiều một ít.”

“Hảo, ta hiểu được.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sau khi nói những lời này thì không cùng Thần Tịch nói thêm cái gì, mãi cho đến đoàn người chạy nửa ngày lộ trở lại Hi thành, trong đêm đó hắn ra lệnh cho vài vị phó tướng cầm đầu bá kiến Xích Dương công chúa, sau đó lại công đạo một ít công việc trọng yếu của Hi thành cấp

Tĩnh Trạch.

Ngày kế, Gia Cát Tĩnh Trạch thần sắc có chút âm u tìm tới Thần Tịch, mắt lộ ra u buồn: “Công chúa, Hoàng Phủ Cảnh Hạo rời đi Hi thành.”

“Ân.”

“Công chúa, ta hoài nghi hần muốn vào cung điện thánh.”

“Đó là tự do của hần, không cần quản nhiều.”

Gia Cát Tĩnh Trạch lo lắng nhìn nàng: “Công chúa, ngươi không lo lắng hần nói ra chuyện tình đêm qua, nếu Nữ hoàng đã biết nhất định hội phái người giáo huấn công chúa không cần thận, thuận tiện phái người trừng phạt người xung quanh, nói không chừng còn có thể nhân cơ hội gạt bỏ một ít hộ vệ tin cậy của công chúa.”

Thần Tịch nghe vậy cười tủm tỉm nhìn về phía hần: “Tĩnh Trạch, ngươi hoài nghi Nữ hoàng?”

“Công chúa, ta nói chính sự!” Gia Cát Tĩnh Trạch thật sự rất bất đắc dĩ, thật sự là Hoàng đế không vội thái giám gấp a!

Thần Tịch rót cho hần một ly trà, tự mình đưa đến trước mặt hần ôn nhu cười nói: “Tĩnh Trạch, ta biết ngươi lo lắng cái gì, việc nên đến sẽ đến, không phải có một câu tên là: Dục gia chi tội sao? Các nàng muốn đối phó ta cho dù không có lý do gì cũng sẽ tìm được một ít lý do.”

“Nhưng là, công chúa vào thanh lâu đó là đại sự!”

“Ân.”

“Công chúa!”

Gia Cát Tĩnh Trạch thán một tiếng, hần thực không hiểu nàng rốt cuộc nghĩ cái gì, nếu nghĩ tranh vị trí kia, vậy không thể làm cho sự kiện kia truyền ra ngoài, bằng không, như thế nào thượng vị?

Muốn thượng vị sẽ lo lắng a!

Thần Tịch nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, Hi thành kỳ thật rất đẹp, nhất là thời điểm ánh nắng chiều đầy trời, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng thần bí. Nàng hôm qua tiến thành liền thích thượng chỗ này, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, dựa vào bàn thủy. (“dựa vào bàn thủy” ta không hiểu lắm nên đề nguyên mọi người thông cảm nhé)

Nếu sống ngay tại nơi này, cũng là một loại hưởng thụ. phủ Xích Dương công chúa tọa lạc tại ven hồ xinh đẹp Hi thành, phủ đệ là chuyên gia kiến tạo tinh nhã đại viện, địa phương Thần Tịch trụ lại độc đảo mỹ luân, tầng năm của toà nhà hình tháp.

Đứng ở trên hành lang lầu năm, có thể nhìn tới chỗ cửa Hi thành.

“Tĩnh Trạch, ngươi xem, Hoàng Phủ Cảnh Hạo vừa vịn ra khỏi cửa thành đâu, phương hướng chính là kinh thành.”

Gia Cát Tĩnh Trạch cả kinh, theo ánh mắt Thần Tịch nhìn lại, nhất thời tâm lạnh một mảnh, hần quả thực muốn hại công chúa sao?

“Tĩnh Trạch, hần đi rồi cũng không có gì không tốt, hần theo ta xin phép hai tháng, này hai tháng chúng ta muốn tận khả năng thu phục phần lớn những người bên trong mười vạn tinh binh.”

“A?” Gia Cát Tĩnh Trạch bỗng nhiên lộ ra mừng như điên, chuyên chú nhìn nàng: “Công chúa, lời này thật sao?”

“Tất nhiên, nếu đối ta không có một chút có ích, ta vì sao phải thuận ý của hần?”

Gia Cát Tĩnh Trạch bỗng nhiên cảm thấy chí khí ngút trời, một thân nhiệt huyết đều sôi trào đi lên!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Huấn Luyện Quân Tâm

Những ngày kế tiếp, quân doanh Hi thành tiến hành một loạt thay đổi, đầu tiên là mười vạn tinh binh phân đội điều chỉnh, sau đó là huấn luyện hằng ngày.....

Thần Tịch vì từng bước nắm chắc lòng trung tâm của tinh binh, vài ngày đầu cũng không hề triệu kiến một vị tướng hay một vị tinh binh nào, đem một số

cải cách ban hành xuống dưới, để cho Tiêu Băng đi chấp hành.

Mười vạn tinh binh bị chia làm mười đại đội, mỗi một đại đội một vạn người, người quản lý xưng thượng tướng; Từng cái đại đội lại chia làm mười trung đội, từng cái trung đội một ngàn người, người quản lý xưng trung tướng; Trung đội lại phân mười cái tiểu đội, từng cái tiểu đội một trăm người, người quản lý xưng thiếu tướng; Cuối cùng mỗi một tiểu đội phân mười đội, một đội mười người, người quản lý xưng tiểu đội trưởng. Những người này tuyển đại bộ phận vẫn là nguyên bản còn có chức danh nhân, Thần Tịch cũng không có nóng vội, muốn chọn người chân chính trung tâm với nàng cũng phải từng bước một.

Thần Tịch đem hạng mục huấn luyện nói ra, lại làm cho người ta chuẩn bị một ít thiết bị hiện đại có thể tăng cường thân thể, công đạo một số yếu tố cho Tiêu Băng sau đó để cho hắn huấn luyện cho tinh binh phía dưới. Trước khi luyện tập nàng trước cử hành một hồi trận đấu, định quy củ, bên nào thua, đi giặt quần áo cho bên thắng cuộc, nhưng lại cũng không thể nào trì hoãn huấn luyện.

Giặt quần áo đối với bọn lính mà nói căn bản là không tính việc khổ cực, quan trọng là mặt mũi!

Vì cái mặt mũi của mình, những người thua dần dần cố gắng huấn luyện hơn, không đến thời gian một tháng, trong quân doanh là một trận khí thế ngất trời đang cố gắng huấn luyện.

Tiêu Băng nhìn những vật đang trên sân huấn luyện như xà đơn, điều thủ thế, võng cách tường, . . . đều là những thứ đầy mới mẻ, nghi hoặc trong lòng càng ngày càng đậm, bất quá kính ý đối với Xích Dương công chúa đã ở trong khoảng thời gian này bay lên đến một cái độ cao trước nay chưa từng có.

Chỉ nghe nhóm lão binh lính nghị luận biết rằng Xích Dương công chúa còn chưa lần nào chân chính xuất đầu lộ diện nhưng cũng đã ở trong lòng những binh lính bắt đầu nảy mầm.

Nay, không đến thời gian một tháng, mười vạn tinh binh. Có mấy cái không biết uy danh Xích Dương công chúa?

Nhất là khi Xích Dương công chúa mặc bộ võ phục ở trên sân huấn luyện thật nhanh vượt qua các loại huấn luyện, tốc độ so với phần lớn tinh binh đều là nhanh nhẹn lưu loát hơn rất nhiều. Toàn bộ quân doanh vốn không có người dám không phục Xích Dương công chúa!

Cũng có không ít binh lính bị kích thích chủ động thời gian huấn luyện dài hơn, nhân gia người ta dường ở khuê phòng nũng nịu công chúa đều có thể nhanh nhẹn mau lẹ thông qua một loạt huấn luyện, bọn họ tham gia quân ngũ còn không bằng một cái tiểu nữ nhân, cái này sao có thể chịu được?

Chính vì thế, cho nên không khí trong quân doanh luyện binh bay lên đến độ cao chưa từng có trong lịch sử.

“Công chúa, người xem thấy tiến độ như thế nào?” Gia Cát Tinh Trạch đi theo Thần Tịch ở chung quanh quân doanh xem xét, muốn thị sát nhất nhất mười vạn tinh binh cũng không dễ dàng, bọn họ một ngày nhiều lần xem xét được năm trung đội, bởi vì mỗi một cái tiểu đội Thần Tịch đều phải quan sát thật kĩ một phen. Hơn nữa tìm được một số điểm không thích hợp sẽ cùng bọn lính nói mấy câu.

Cứ như vậy, nàng ước chừng tiêu phí hai mươi ngày mới chính thức cùng mười vạn tinh binh đều gặp mặt qua. Hoàn toàn làm cho mỗi một cái binh lính đều nhớ kỹ phong tư Xích Dương công chúa tư thế oai hùng hiên ngang.

Một tháng ngay tại khi huấn luyện khí thế ngất trời cứ thế trôi qua, đảo mắt đã bước vào tháng 10, vào thu *, thời tiết không có oi bức như thời gian trước. *Mai thật không biết tại sao lại vào thu lễ ra phải vào đông nhưng bản convert ghi là “nhập thu” nên Mai giữ nguyên.

Ngày 5 tháng 10, Thần Tịch hạ lệnh đêm đó muốn khao thưởng toàn quân, tổ chức một cái đại yến trong quân doanh.

Vì một cái yến hội này, từ lúc nửa tháng trước Thần Tịch liền tự mình về sai người tạo ra một cái nồi hợp lý, một hơi làm cho người ta tạo ra năm ngàn cái nồi. Nói là muốn làm yến hội lâu. Thời đại Thánh Tinh đại lục này còn không có lưu hành cách thức ăn lẩu này. Cho nên đoàn người đều rất là chờ mong Xích Dương công chúa trong lúc này đây có thể gây cho bọn họ cái gì kinh hi.

Làm Gia Cát Tinh Trạch nhìn đến bọn lính đưa đến cái nồi sau đó liền nhủ mầy, bởi vì Thần Tịch làm cho người ta tạo ra là cái nồi uyên ương, ở Gia Cát Tinh Trạch xem ra. Đây căn bản là không thể dùng để xào rau, chỉ sợ dùng xong lần nà không thể làm gì khác thật lãng phí!

Mà Hi thành một ngày này thực náo nhiệt, rất nhiều tiểu thương bán đồ ăn rất là cao hứng, bởi vì Xích Dương công chúa phân phó người ta mua nguyên liệu nấu ăn, rất nhiều rau xanh, cá, thịt dê, thịt bò, đều bị mua hết, còn có một ít hoa quả khô bình thường cũng được mua hết sạch.

Để cho bọn họ vui vẻ là Xích Dương công chúa hạ quân lệnh, trả tiền cho họ giống như trên thị trường, không được thiếu người khác!

Hoa Từ Huyền vừa viết sổ vừa lắc ngón tay, ai ai, mấy ngàn lượng bạc liền giống như trong sổ thu chi cứ như thế mà ra ngoài..... Xích Dương công chúa thật đúng là bỏ được a!

Uất Trì Thanh Nham nhìn các tướng sĩ bận rộn làm việc trong lòng có một loại lửa nóng, đây là quân nhân!

Hắn liền thích bầu không khí như vậy, Xích Dương công chúa thật sự là có bản lĩnh! Sau khi trở về hắn nhất định phải đem biện pháp huấn luyện tinh binh này nói cho phụ thân, sau đó hảo hảo huấn luyện Uất Trì gia quân, ngày sau vì nước hiệu lực!

“Đại ca, Tiêu Băng đi đâu? Ta tìm hắn đã nửa ngày!” Khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn Uất Trì Thanh Liên xuất hiện ở bên người hắn.

Uất Trì Thanh Nham bắt đầu đi nhìn muội tử chính mình, “Thanh Liên, ta thấy ngươi nên bỏ qua Tứ công tử đi, nữ nhân Uất Trì gia chúng ta không hiếm

là một người như hần!”

“Ca, ta liền cảm thấy hần có bản lĩnh!”

Hôn mê, hần bắt quá chỉ là nghe theo mệnh lệnh Xích Dương công chúa làm việc, cả ngày phụng phịu giáo huấn bọn lính, như vậy thì bản sự là cái gì a?

Chẳng trách người ta nói trong mắt người yêu hóa Tây Thi, muội tử nhà hần cũng không biết có hay không cứu được, Uất Trì Thanh Nham thờ dài, lời nói thâm thúy khuyên nhủ: “Thanh Liên, Tử công tử vĩnh viễn đều chỉ có thể là Tử công tử, ngươi đừng phí tâm tư. Ta hỏi qua hần, hần nói hần sẽ không rời đi Xích Dương công chúa.”

Uất Trì Thanh Liên ánh mắt âm trầm đi xuống, nàng cũng biết Tiêu Băng sẽ không đổi nàng thế nào, trải qua một tháng này, nàng hiền ân cần, săn sóc chiếu cố, nhưng hần chính là không cảm kích. Nếu không phải nàng có vẻ cố chấp, đã sớm chóng đờ không nói nữa.

Nhưng là, nàng không nghĩ buông tha cho hần!

“Thanh Liên, ngươi cảm thấy hần cố gắng huấn luyện binh lính như vậy là vì ai?”

Thanh Liên chấn động, có chút ai oán trừng mắt nhìn Đại ca của mình liếc mắt một cái: “Đại ca có phải hay không liền không chấp nhận được ta vui vẻ, muốn đá kích ta?”

“Ai muốn đá kích Thanh Liên tiểu thư a?”

Một đạo thanh âm thanh nhã truyền tới, Uất Trì Thanh Liên giương mắt nhìn người đang hướng bọn họ đi tới, trong lòng tư vị thực phức tạp.

Uất Trì Thanh Nham nhìn thấy Thần Tịch vội vàng hành lễ: “Thanh Nham gặp qua công chúa.”

Thần Tịch mỉm cười, vẫy vẫy tay: “Không cần khách khí, Uất Trì thiếu tướng quân, đêm nay lâu yến hai người các ngươi muốn hay không cùng ta một bàn? Xem như ta bồi thường thời gian này không chiếu cố tốt các ngươi.”

“Công chúa mời, vô cùng vinh hạnh.”

“Hảo, đêm nay chúng ta gặp nhau.” Thần Tịch cho hai huynh muội bọn họ một cái tươi cười mang theo Gia Cát Tĩnh Trạch rồi đi.

Ngay tại phía sau một bóng người đuôi theo lại đây, “Công chúa, công chúa --”

Hoa Từ Huyền có chút thờ hốt hốt ngăn đón Thần Tịch, Thần Tịch tò mò nhìn hần một cái, tháng này nàng đã muốn vắng vẻ hần thật lâu, nhưng người này chính là không khách khí, vẫn là lưu tại Hi thành, Thần Tịch nhìn hần nhảm chán liền để cho hần phụ trách việc ghi chép mua đồ lần này.

“Từ Huyền chạy nhanh gấp gấp như vậy, có đại sự?”

Hoa Từ Huyền ha ha cười: “Không, chính là muốn nói đêm nay có thể hay không cùng các ngươi một bàn mà thôi.”

Gia Cát Tĩnh Trạch phòng bị nhìn hần, “Hoa công tử lúc này không phải lại muốn tìm cơ hội làm cái chuyện tốt gì đi?”

“Không có, tuyệt đối không có, công chúa, ta cũng là khách nhân a! Mấy ngày nay ngươi cũng vắng vẻ ta đây!” Nói xong còn tỏ vẻ mỉa mai thật là ủy khuất.

Nhìn xem Gia Cát Tĩnh Trạch vô cùng khinh bỉ, trong lòng lại khó chịu.

“Công chúa, đêm nay ghé.....” Một vị thượng tướng xuất hiện ở trước mặt bọn họ, sắc mặt tựa hồ có chút khó xử.

Thần Tịch nhìn Tĩnh Trạch liếc mắt một cái: “Tĩnh Trạch, ngươi đi hỗ trợ xử lý, liền theo kế hoạch ta sớm định ra an bài.”

Gia Cát Tĩnh Trạch không quá vui nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, thực không nghĩ để cho Hoa Từ Huyền quán quít lấy Thần Tịch lại không thể không đến xử lý tình huống của vị thượng tướng trước mặt này.

Nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch bị nhân dẫn đi rồi, Hoa Từ Huyền khoe miệng lộ ra một chút đắc ý tươi cười, “Công chúa, ta cùng ngươi đi một chút đi, toàn bộ chuyện tình mua nguyên liệu đã muốn làm tốt.”

“Àn, hảo, cùng nhau đi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ai Thật Tình ?

Hoàng hôn mùa thu buồn xuống luôn là một cảnh trí khác biệt, tỷ như nói lá rụng bay tán loạn chính là một loại cảnh sắc trời thu đặc sắc, thường thường gọi lên trong lòng mọi người một ít thương cảm.

Hoa Từ Huyền nhìn bóng dáng dưới lá rụng bay tán loạn, nàng mặc kệ làm cái gì luôn có một lực lượng tác động đến mọi người, loại khí chất này tựa hồ là trời sinh lại tựa hồ là do ngày qua ngày dưỡng thành.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia có thể xử lý chuyện tình của mười vạn tình binh mà không hề rối loạn, còn từ từ chiếm được quân tâm, mắt hán không khỏi xem ngáy người. Lo lắng đi sau nàng vài bước, nàng cùng bọn họ những người này thực không giống!

Thần Tịch đi tới phía trước cũng chìm vào trong suy nghĩ của mình, một hồi lâu mới phát hiện người bên cạnh không có, quay đầu nhìn đến thấy Hoa Từ Huyền đang có chút ngẩn người không khỏi cười cười: “Làm sao vậy, Từ Huyền đứng cũng có thể ngẩn người?”

Hoa Từ Huyền bừng tỉnh, lắc đầu trừu chọc nói: “Ta đây là đang mộng tưởng hảo huyền a!”

“Nga, là mộng cái gì, nói ra nghe một chút.”

“Ta suy nghĩ công chúa khi nào hội nhận biết thiên lý mã, coi trọng phong độ chỉ có tuấn công tử như ta vậy?”

Thôi phù một tiếng, Thần Tịch nở nụ cười, người này thật là thú vị.

Hai người trong lúc đó đều như vậy, hoàn hảo ý tứ nói nói như vậy!

Rõ ràng có mục đích ở lại bên người nàng lại còn muốn làm ra một bộ đối nàng thật sự có hứng thú bộ dáng, nam nhân a, thật sự là thích diễn trò. Nghĩ nghĩ nàng hỏi: “Từ Huyền khả tin tưởng tình yêu sông cạn đá mòn, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa?”

Vĩnh viễn sánh cùng thiên địa chính là truyền thuyết đi! Hoa Từ Huyền nhún nhún vai, nhanh hơn bước chân đuổi kịp Thần Tịch thở dài: “Nếu đối tượng là công chúa ta đồ nguyện ý thử xem có thể hay không vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.”

Thiệt, Thần Tịch liếc trắng mắt, “Quên đi. Hỏi người cũng như không hỏi.”

Hai người một đen một trắng, nam dáng người cao gầy. Nữ dáng người yếu điệu, kia một đầu tóc hồng phiêu đảng ở sau người phụ trợ thân y phục trắng của nàng, làm nổi bật bên người hắc y công tử, cũng hiện lên một chút phong vị khác.

“Công chúa, ta nghĩ kêu tên của người, để ý sao?” Hoa Từ Huyền bỗng nhiên ánh mắt sáng quắc nhìn về phía nàng,

Thần Tịch đầu tiên là sững sờ, lập tức cười cười: “Tùy người, người vốn không phải là thuộc hạ của ta. Cũng không phải người Nhai Nữ quốc, không cần dùng tôn xưng đối với ta.”

“Thần Tịch?”

“Àn.”

“Thần Tịch --”

Thần Tịch nhìn hán một cái, Hoa Từ Huyền lại vẫn cố chấp lại hô một lần: “Thần Tịch, ta gọi người nghe được sao!”

“Nghe được, làm sao?”

Hoa Từ Huyền cười cười: “Không có việc gì, ta là cái thứ nhất kêu tên người đi?”

Thần Tịch nhíu mày, đối với nàng mà nói giống như không phải, đối với Xích Dương công chúa mà nói sẽ không rõ ràng.....

“Không phải.”

Thần Tịch còn không có mở miệng trả lời, đã muốn có một cái thanh âm lạnh như băng trả lời thay.

Hoa Từ Huyền thoáng nhìn bóng dáng vừa mới đi ra từ đằng sau cây đại thụ thật là không thích. Thầm nghĩ: Thật sự là sát phong cảnh!

Tiêu Băng cũng giống như cảm thấy Hoa Từ Huyền sát phong cảnh. Lạnh lùng đối với Thần Tịch nói: “Công chúa, quân doanh dù sao cũng là nơi quân sự quan trọng, một số người không biết rõ vẫn là không nên để hán ở trong đó có vẻ tốt hơn!”

Hoa Từ Huyền vừa nghe vui vẻ. Người này nghĩ đuổi hán đi? Không có cửa đâu!

Thần Tịch nghe vậy lại còn thật sự gắt gát đầu nói: “Băng Băng nói xác thực có đạo lý, Hoa công tử người thật sự không quá thích hợp ở lại quân doanh, không bằng người ở trong phủ công chúa của ta đi?”

Hoa Từ Huyền vừa nghe liền thật không vui vẻ, vừa mới còn thật tốt hô tên của hắn, bây giờ vừa thấy đến Tiêu Băng liền kêu Hoa công tử, chẳng lẽ nàng để ý Tiêu Băng?

Trong lúc tâm tư chuyển động Hoa Từ Huyền bỗng nhiên nói: “Công chúa, phía trước ngươi không phải chính miệng đối với Liễu Văn Hoa nói phu thi ngươi chú ý nhất chính là Đại công tử sao, như thế nào nay lại đổi Tứ công tử để bụng?”

Tiêu Băng nghe vậy quả nhiên ánh mắt hơi trầm xuống, chống lại Hoa Từ Huyền lại đằng đằng sát khí, Hoa Từ Huyền cũng rất là đắc ý, hắn muốn kích thích khối băng này! Nghĩ nghĩ hắn vừa nghi hoặc hỏi: “Công chúa, ngươi trở về Hi thành đã hơn một tháng, như thế nào trừ bỏ ngẫu nhiên triệu Đại công tử thị tẩm ra, các vị công tử khác cũng không tuyên, nhìn một cái, nhân gia Tứ công tử đều có oán khí đâu!”

Nhàm chán!

Thần Tịch liếc bọn họ trắng mắt một cái, đang tính cất bước dời đi, “Ta xem các ngươi tán gẫu rất có hương vị, các ngươi tiếp tục, ta đi việc khác.”

Hoa Từ Huyền theo sát phía sau muốn đuổi kịp đi, Tiêu Băng thân thủ cản lại, “Ngươi cần phải đi!”

“A, ta khi nào đi còn không cần ngươi tới khoa tay múa chân.”

“Đừng tưởng rằng chuyện tình lần trước ngươi đối công chúa hạ độc ta không biết, công chúa buông tha ngươi một lần, ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi lần thứ hai!”

Hoa Từ Huyền nghi hoặc theo dõi hắn: “Ngươi không phải là đã yêu công chúa đi?”

Tiêu Băng sắc mặt bị kiềm hãm, lập tức mặt lạnh: “Không cần ngươi phải nhiều chuyện, ta là phu thi công chúa, ngươi -- cái gì cũng không phải!”

Hừ!

Có danh hiệu phu thi liền rất giỏi? Hắn hiềm lạ sao? Hoa Từ Huyền hung hăng nắm tay, đang muốn rời đi lại nghe Tiêu Băng ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói một câu: “Ngươi nếu thật sự quan tâm công chúa, như vậy phải đi điều tra một chút Gia Cát gia đi.”

Những lời này nói được rất nhẹ, trừ Hoa Từ Huyền ra, lại không có người nào có khả năng nghe được.

Hoa Từ Huyền nghe nói như thế sừng sốt một hồi lâu, Gia Cát Tĩnh Trạch còn có thể hại Thần Tịch? Không thể nào, nếu Gia Cát Tĩnh Trạch có ngoại tâm, Thần Tịch hội tin nhiệm hắn như vậy?

Nhưng Tiêu Băng cũng không giống hay nói giỡn, làm sao bây giờ?

Hoa Từ Huyền cau mày nhìn bóng dáng Tiêu Băng, sắc mặt bắt đầu âm trầm, người bên người Thần Tịch thật sự một đám cũng không đơn giản, vẫn lý đến vụ lý đi, làm cho người ta cảm thấy chán ốm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hoa Từ Huyền cuối cùng vẫn là ra quân doanh tìm một cái thân tín công đạo một phen mới hướng quân doanh đi vào, chuẩn bị trở về cùng Thần Tịch cùng nhau ăn lẩu.

Ngày ấy nàng cho hắn ăn cá có độc ai, nữ nhân nhẫn tâm, hôm nay hắn cũng cấp nàng làm cá ăn, xem nàng có thể hay không có phản ứng gì.

Hoặc là nàng hội hoài nghi hắn lại hạ độc, nếu là như vậy hắn thực chờ mong biểu hiện của nàng!

“Hoa công tử cười gian như vậy là có chuyện gì tốt hay sao?” Âm trầm trầm thanh âm đánh gãy suy nghĩ Hoa Từ Huyền.

Hoa Từ Huyền nhìn đến người tới nhất thời mặt cười đến càng thêm sáng lạn: “Liễu bang chủ a, đã lâu không thấy a, huynh đệ nhớ ngươi đâu! Thế nào, chuyện của ngươi xử lý tốt?”

Liễu Văn Hoa khinh bỉ nhìn hắn một cái: “Ngươi chờ sự tình suy tàn ngày đó bị lão phu thu nhà ngươi thập đi!”

“Ta chờ, chẳng lẽ nương ta còn có thể đánh chết ta đứa con duy nhất này hay sao? Hơn nữa, ta tin tưởng năng lực làm việc huynh đệ của ngươi!”

Phi phi phi --

Ai là huynh đệ hắn, Liễu Văn Hoa tức giận đẩy cánh tay hắn ra: “Ta không phải Cung Thần Tịch, cầu xin ngươi tay chân thành thật một chút!”

Hoa Từ Huyền bỗng dừng cúi đầu ai oán lên tiếng: “Liễu huynh, ngươi không biết a, ta tháng này bị Thần Tịch vắng vẻ đâu, một ngày đều khó được thấy nàng một hồi a, ta vốn đang muốn cùng nàng cùng nhau ăn cơm, sau khi ăn xong muốn đi ngắm hoa hay cái gì một chút.....”

“Đình chỉ, đình chỉ, này đó ghé tởm ba kéo trong lời nói ta không muốn nghe, ta hôm nay đến chính là hỏi ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

Hoa Từ Huyền cười hắc hắc, để tay lên trên bả vai Liễu Văn Hoa, một bộ dáng bạn tốt: “Chúng ta đều là hảo huynh đệ, không vội không vội, đi một chút, ta mang ngươi đi gặp Thần Tịch, nàng nhất định thật cao hứng nhìn thấy ngươi!”

Liễu Văn Hoa phiên mắt tròn trắng, thẳng nhai này không cứu được.

Hắn lúc trước thật là có chút hồ đồ, cảm thấy hắn thật là có vài phần năng lực, không đúng, hắn xác thực có năng lực, bắt quá sau khi gặp được Xích Dương công chúa liền trở nên giống như có chút khác thường!

Thật làm người khác sầu a, người hắn muốn hợp tác cũng không phải là một cái mầm móng si tình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tư Nhân Hộ Vệ

Hoa Từ Huyền lôi kéo Liễu Văn Hoa đến quân doanh, theo như lời hắn nói, Thần Tịch nhìn thấy Liễu Văn Hoa quả thật là cao hứng.

Vì sao?

Bang chủ Hắc Long bang ý tứ hàm xúc cái gì a, có tiền là có thể tìm được giúp đỡ a, có giúp đỡ nàng làm sao không cần đâu?

Liễu Văn Hoa nhìn thấy mỡ nữ lộ ra tươi cười so với Hoa Từ Huyền còn sáng sủa hơn lòng có chút ý muốn bỏ chạy, hắn hoài nghi chính mình có phải đi vào hang sói hay không, thậm chí muốn còn muốn thừa dịp nhân gia còn chưa bắt đầu tính kế hắn lấy cớ chuẩn đi.

“Văn Hoa nữ nam tới rồi, mau mời ngồi.” Thần Tịch rất là nhiệt tình tiếp đón một câu.

Hoa Từ Huyền nhú mày, bắt mắt nhìn về phía Thần Tịch: “Công chúa, vì sao ta không phải Từ Huyền nữ nam?”

Liễu Văn Hoa thiếu chút nữa đụng cằm, hèn mọn nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, người này không cứu được, thực không cứu được!

Thần Tịch cũng không để ý tới hắn: “Tốt lắm, không đùa nữa, hai người các ngươi đều đến đây, chắc là nguyện ý cùng ta đàm sinh ý đi!”

Hoa Từ Huyền ha ha cười nói: “Tất nhiên, đã sớm suy nghĩ, phía trước là tiếp người khác sinh ý, không biết công chúa ra sao, chính vì thế mới đáp ứng về sau thôi, chỉ cần giao tình của công chúa và chúng ta không thay đổi, sinh ý người nào muốn hại người chúng ta cũng không tiếp!”

Thần Tịch liếc mắt nhìn hắn, bắt đầu lo lắng lời này độ tin có bao nhiêu phần, dù sao bị hai cái ám sát môn nhìn chăm chăm thật sự không phải cái chuyện tốt gì, tuy rằng nàng không phải rất sợ, nhưng chung quy không thoải mái.

Liễu Văn Hoa tuy rằng khách sáo Hoa Từ Huyền một phen, bắt quá đúng là vẫn còn chính sự quan trọng hơn, hắn đứng đắn nhìn về phía Thần Tịch nói: “Công chúa, Liễu nữ tuy rằng là người lấy tiền làm việc, nhưng là cũng coi trọng một cái chữ tín, công chúa chỉ cần ra giá tiền làm việc, chúng ta làm việc sẽ không thành vấn đề.”

Ngón tay Thần Tịch cái nặng cái nhẹ vỗ trên bàn trà. Tác động tâm hai nam nhân này, lúc này quan trọng hơn không có hạ nhân ở trong phòng hầu hạ. Hắc Long bang cùng Lưu Âm Các, Tinh Trạch nói qua, đây là trên giang hồ hai môn phái ám sát lớn, thủ đoạn cực cao, người bình thường là ngăn không được, đến nay lại đưa tới trong tay của nàng.

Bọn họ võ công thế nào nàng cũng kiến thức qua, nếu không phải chính mình có dị năng, chỉ sợ thật sự đã chết không biết bao nhiêu lần. Nếu người của hai bang này đều có thể thu về vì mình làm việc, trợ lực ngày sau của nàng không thể nghi ngờ hội thật to tăng cường.

Người thích tiền tổng so với thích khác này nọ nắm chắc tốt hơn. Mà nàng không thiếu tiền, cho dù thiếu tiền nàng cũng có bản sự kiếm tiền!

Thật lâu sau. Nàng trong lòng có quyết đoán, ánh mắt thanh tịnh nhìn về phía hai người: “Nếu ta nghĩ đem nhóm người các ngươi làm hộ vệ tư nhân cho ta thì như thế nào, ngày thường không có chuyện gì các ngươi có thể tự do tiếp nhận bất kì sinh ý nào, bắt quá sinh ý đó phải phù hợp với yêu cầu của ta. Hằng tháng ta trả tiền cho các ngươi cũng có thể đủ các ngươi tiêu dùng trong cuộc sống, các ngươi cảm thấy thế nào?”

Hộ vệ tư nhân?

Hai người hai mặt nhìn nhau, việc này giống như thoát ly dự đoán bọn họ, vốn bọn họ chính là tính làm cho Xích Dương công chúa ra điểm tiền bạc, sau đó làm việc cho dù lần này nàng có lưu tình đi chăng nữa.

Liễu Văn Hoa nghĩ nghĩ hỏi: “Không biết công chúa tính ra bao nhiêu tiền?”

“Dựa theo đầu người mà tính đi. Mỗi người cơ bản tiền lương mười lượng bạc. Nếu an bài nhiệm vụ lại dựa theo nhiệm vụ khó khăn lấy trích phần trăm, đương nhiên, các ngươi tiếp người khác thì bạc là của các ngươi.”

“Công chúa ý tứ là nói bọn họ cái gì cũng không làm một tháng cũng có thể lấy mười lượng bạc?”

“Đúng vậy. Giá này đối với cao thủ mà nói không tính nhiều, nhưng là đây là tiền lương thấp nhất, nếu bọn họ tiếp nhiệm vụ ta sai khiến còn có tiền những mặt khác, thời điểm ta không cần bọn họ còn có thể chính mình kiếm khoản thu nhập thêm, ta tự nhận này thù lao thực không sai! Điều kiện tiên quyết có một, chính là phải lấy phân phó của ta làm ưu tiên.” Mấy ngày nay Thần Tịch đã muốn hiểu biết giá trị của bạc, bạc vẫn là thực trân quý, một hai bạc trắng tương đương với hiện đại năm trăm nhân dân tệ, mười hai chính là năm ngàn, cho dù là cao thủ, như vậy báo giá thấp cũng rất cao.

Liễu Văn Hoa nhíu mày tự hỏi, mười lượng bạc đối bọn họ mà nói không tính cái gì, bất quá, đối với các huynh đệ, an an ổn ổn là có thể lấy một phần không ít tiền thật sự không phải chuyện xấu.

Thần Tịch nghĩ nghĩ lại bỏ sung nói: “Kỳ thật còn phải phân cấp bạc, người võ công càng cao, ra tay giá cũng lại càng cao!”

Hoa Từ Huyền nhìn nàng lo lắng một hồi, “Công chúa, ta Lưu Âm Các ít nhất cũng có hai ba trăm người, trong một tháng không làm việc gì thì người phải ra hai ba ngàn, hơn nữa người Hắc Long bang bốn năm trăm người, một tháng chi tiêu chính là bảy tám ngàn, công chúa người suy nghĩ kĩ sao?”

Thần Tịch nghe xong nhân số ngấy ngấy cả người, nàng nghĩ đến sát thủ tổ chức nhiều nhất cũng chính là mấy chục người, tinh anh thôi, làm sao có thể rất nhiều. Đây Hắc Long bang cùng Lưu Âm Các sao lại thế này? Thế nhưng có mấy trăm người, khó trách người giang hồ cổ kị bọn họ.

Nghĩ nghĩ nàng đề nghị nói: “Nếu không ta lựa chọn trong số người của các người ra một trăm người, các người trước không cần nói tiền lương có bao nhiêu, chỉ cần hỏi ai nguyện ý về sau tiếp nhận sinh ý đều lấy ta làm ưu tiên là được.”

“Công chúa có cái gì quy củ?”

“Không giết vô tội người, không giết hạng người lương thiện.”

Hoa Từ Huyền đầu tiên nhíu mày, bọn họ làm việc luôn luôn lấy tiền, rất ít quan đối phương là loại người nào.

Liễu Văn Hoa trực tiếp cười khẩy nói: “Công chúa, người như vậy không bằng trực tiếp làm cho bọn họ biến thành chính nghĩa quân của người thì tốt lắm”

Thần Tịch mỉm cười: “Ta đang có ý này!”

“Thiết, nếu tưởng bồi dưỡng chính nghĩa quân, công chúa sao không từ bên trong tinh binh chính mình chọn lựa, ta cũng không tin mười vạn tinh binh còn chọn không ra mấy trăm mầm tốt.”

Thần Tịch thở dài, nàng như thế nào không nghĩ, nhưng là tham gia quân ngũ có bao nhiêu là võ công lợi hại? Công phu bọn họ đặt ở trên giang hồ cũng chính là hạng người thường thường, có ai nghe qua giang hồ cao thủ đi theo quân? “Mười vạn tinh binh vẫn bị Hoàng Phủ Cảnh Hạo thống soái, ta lo lắng.”

Liễu Văn Hoa thần sắc cổ quái nhìn nàng, không tin đại tướng quân của chính mình, ngược lại tin tưởng bọn hèn sao? Nữ nhân này tâm tư cũng đủ kỳ quái.

“Các người là lấy tiền làm việc, không phải hội đem danh dự sao?”

Ngạch!

Lời tuy như thế, nhưng mà không cần thiết bọn họ sẽ không sẽ nói dối a!

Ánh mắt Thần Tịch sâu kín nhìn ở trên người hai người họ hồi lâu, “Nếu các người làm việc mà phản bội ta, như vậy, ta sẽ đem hết toàn lực làm cho Hắc Long bang cùng Lưu Âm Các diệt môn!”

Liễu Văn Hoa giật mình đánh cái rùng mình, nữ nhân này ánh mắt hảo oán độc a, lòng của nữ nhân, như mò kim đáy biển, quả nhiên không giả.

Hoa Từ Huyền nhìn nàng thở dài: “Công chúa đều mở miệng, ta tự nhiên hỗ trợ, một trăm người ta sẽ lấy ra, công chúa chờ thời gian nửa tháng đi!”

“Ân.”

Hoa Từ Huyền đáp ứng rồi, Liễu Văn Hoa cũng miễn cưỡng đáp ứng rồi.

“Tối nay là đại yến trong quân, hai vị đều ăn qua cơm chiều rồi hãy đi!”

“Hảo.”

Đàm xong chính sự Hoa Từ Huyền lại bắt đầu không đứng đắn, cười tủm tỉm lần lượt hỏi Thần Tịch: “Công chúa, ta muốn phải ly khai người bỏ được sao?”

“Có gì không thể.”

Hoa Từ Huyền ai oán nhìn nàng, dùng ánh mắt lên án.

Thần Tịch nhàm chán phiến mắt tròn trắng, nàng còn có chuyện không nghĩ rõ ràng đâu.

Binh lính trong quân là từ từ quen thuộc nàng, tin tưởng cũng không ít người là thật tâm ủng hộ Xích Dương công chúa, có vẻ quân nhân chú ý nhất chính là trung tâm, trung quân trung chủ!

Từ lúc tiên hoàng đem bọn họ giao cho của nàng thì bắt đầu một khác kia, mười vạn tinh binh này còn có thống nhất nhận thức, bọn họ là vì bảo hộ Xích Dương công chúa mà tồn tại. Nhưng là, Hoàng Phủ Cảnh Hạo thống soái bọn họ mười năm, này phân tình nghĩa lại không giống bình thường.

Có lẽ nên tìm một cơ hội thử xem rốt cuộc có bao nhiêu người là nghe lệnh của nàng.

“Công chúa, Đại công tử đi đâu? Như thế nào còn không có trở về?” Hoa Từ Huyền nghĩ đến Tiêu Băng nói một câu như vậy, cố ý vô tình hỏi một câu.

“Người không phải nhìn hấn bị người khác kêu đi hỗ trợ sao?”

“Nha, ta quên, ta còn nghĩ đến Đại công tử hội mong muốn lúc nào cũng khắc khắc thủ công chúa đâu!”

Thần Tịch trong lòng sừng sốt, lời này nghe có vẻ có ý tứ khác, nàng giương mắt nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, lại không có nhìn đến ám chỉ rõ ràng.

Hắn đây là có ý tứ gì?

Chẳng lẽ Gia Cát Tĩnh Trạch có cái gì không ổn bị hấn phát hiện?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Họa Mi Cũng Họa Tâm

Hoa Từ Huyền chỉ nhún nhún vai lời kéo Liễu Văn Hoa cười nói: “Đi một chút, huynh đệ mang người đi dạo Hi thành, phong cảnh phủ công chúa rất tuyệt đẹp! Nằm cách quân doanh không xa, ta mang người đi nhìn một cái.”

“Từ Huyền --” Thần Tịch mở miệng kêu hấn dừng lại,

Hoa Từ Huyền quay đầu hướng về phía nàng mỉm cười, “Công chúa, đêm nay ta muốn cùng Liễu huynh cùng nhau uống rượu, sẽ không lo lắng chuyện thị tẩm, một tháng sau ta trở về thật mong có thể cùng với người cùng nhau soi đuốc nói chuyện đêm khuya, đến lúc đó công chúa hãy đừng soi mói a!”

Ách!

Thần Tịch hết chỗ nói rồi, quên đi, nàng vẫn là không cần chờ mong người kia có thể nói ra cái đề nghị tốt đẹp gì.

Bất quá, Gia Cát Tĩnh Trạch..... Vẫn là nên quan sát thêm một thời gian đi! Tuy rằng Hoa Từ Huyền từng đối với nàng hạ độc, bất quá nàng vẫn là tin tưởng hấn không phải một cái tiểu nhân.

Sau khi Hoa Từ Huyền mang theo Liễu Văn Hoa rời khỏi Thần Tịch ngồi lên cái ghế suy nghĩ một hồi, đến khi Gia Cát Tĩnh Trạch trở về để cho nha hoàn đưa tới cho nàng một bộ trang phục công chúa khi đó nàng mới thanh tỉnh.

Bởi vì màu tóc của nàng là màu đỏ, bọn hạ nhân khi chọn trang phục cùng đồ trang sức cũng rất ít khi chọn màu đỏ đưa cho nàng, tuy rằng màu đỏ ở rất nhiều trường hợp có vẻ thực quý khí, nhưng Xích Dương công chúa có màu tóc đỏ mà kết hợp trang phục đỏ thật là có chút không phù hợp.

Thần Tịch nhìn trang phục một thân màu lam, mặc lên người tuy nhẹ nhàng nhưng cũng không mất nửa phần quý khí.

“Công chúa, người thật đẹp!” Linh Nhi cảm thán nhìn người trong kính, công chúa nhà các nàng cho dù không mặc quần áo đỏ thắm thì nhìn vẫn luôn cao quý.

Thần Tịch mỉm cười, lại nghe đến thanh âm ôn hòa của Gia Cát Tĩnh Trạch: “Công chúa, Tĩnh Trạch họa mi cho người đi!”

Họa mi, nam nhi này còn biết làm việc này? Thần Tịch gật gật đầu, để hấn về.

Ở hiện đại nam nhân cũng không có bao nhiêu người biết vẽ mi. Trừ phi là người háo trang, mà nàng luôn luôn lười biếng. Không thích dùng đồ trang điểm, nàng tổng cảm thấy người vẫn là nên bảo trì một chút gì đó tự nhiên.

Đương nhiên, này cũng không đại biểu nàng chán ghét bảo dưỡng làn da, nữ nhân vẫn là cần bảo dưỡng, bất quá áp dụng phương thức không giống nhau, nàng thích ở thực liệu, tâm lý điều tiết để bảo dưỡng chính mình.

Xuyên thấu qua gương nàng xem đến hình ảnh mà Gia Cát Tĩnh Trạch đang thật chăm chú giúp nàng họa mi, không biết có phải do ảo giác hay không nàng hình như thấy trong mắt Gia Cát Tĩnh Trạch hiện lên kinh điển, ngay sau đó tựa hồ có chút ảm đạm, một loại tiếc hận.....

Nàng không hiểu lắm. Hắn vì sao phải tiếc hận?

Nàng không phải nói sẽ cấp lẫn nhau một cơ hội hay sao? Nếu hắn có tâm, ngày sau vẫn là có cơ hội –

Lúc này trong đầu của nàng bỗng nhiên lại hiện lên Hoa Tử Huyền nói lời nói kì quái kia. Trong lòng căng thẳng, có lẽ Bắc Đường Quân Liên cũng bỏ lỡ một ít cái gì tin tức.

“Công chúa, thích không?”

Ở thời điểm nàng thất thần Gia Cát Tĩnh Trạch đã muốn thu bút, Thần Tịch nhìn về phía nữ tử ở trong gương, kia loan loan mây liễu, rất xứng đôi với khuôn mặt của nàng, lại không hiện quá mức nhu nhược, ngược lại mang theo một loại anh khí.

Không thể không nói. Hắn họa thật sự sinh động. Mi này cùng với khí chất của nàng thực sự rất phù hợp.

Đoàn người xuất hiện ở trong quân doanh, da thịt trắng như tuyết, tóc dài lửa đỏ tán trên vai, một đôi mắt giống như ngọc bích nhìn vào người khác, giống như có thể làm cho người ta thức tỉnh. Làm cho người ta một loại cảm giác ngạo thị thiên hạ.

Chỉ thấy nàng chậm rãi đi tới, trong lúc nhất thời đem các tướng sĩ quân doanh làm cho chấn động, đây là chủ tử bọn họ, là người duy nhất bọn họ nguyện ý trung thành Xích Dương công chúa!

Trong ngày thường công chúa mặc thường phục bọn họ đã muốn thói quen, đoàn người đều nhớ kỹ tư thế oai hùng của nàng ở sân huấn luyện, nhưng đêm nay, nàng lại bất phàm như thế lại lần nữa đảo điên ấn tượng của bọn họ, công chúa, công chúa hoàng gia!

Không có gì thích hợp hơn cái khí chất này!

Thần Tịch nhìn mọi người phản ứng cũng không có nghĩ nhiều, chỉ nghĩ đến đoàn người là nhất thời nhìn không quen cho nên mới ngăn người, ngồi trên ghế đầu vẫy vẫy tay thanh thanh nói: “Tối nay là bản công chúa trở lại Hi thành lần đầu tiên đại yến, cũng là khao mọi người một tháng vất vả này, mong mọi người tận tâm ăn uống một đêm! Đương nhiên, quân lệnh vẫn cần tuân thủ, không thể uống nhiều rượu, mọi người còn phải phân ban gác đêm!”

“Là, công chúa!”

Binh lính hô một tiếng chỉnh tề làm cho Thần Tịch rất là vừa lòng, kêu tất cả mọi người cùng nhau ngồi xuống, tối nay chẳng phân biệt được quý tiện, chẳng phân biệt được lớn nhỏ, tận tâm ăn.

Thần Tịch cùng mười vị thượng tướng trong quân một bàn, Gia Cát Tĩnh Trạch cùng vài vị phụ thị một bàn, Hoa Tử Huyền cùng Liễu Văn Hoa cùng với Uất Trì Thanh Nham bọn họ xen lẫn trong một bàn.

Mọi người cùng nhau ăn vui vẻ, nước canh là Thần Tịch chỉ cho người nấu trong quân chuẩn bị, về phần khác, chỉ cần bẻ đồ ăn vào chõ chín là có thể ăn, không có kỹ xảo gì.

“Công chúa, thần Chu Hồng Hải cung chúc công chúa về nước.”

Thần Tịch nâng chén đối ẩm, “Đa tạ Chu thượng tướng cùng với các vị thượng tướng ở đây mấy năm nay tần tần khổ khổ thủ hộ Hi thành.”

“Không dám kể công, đây là việc âm thần nên làm.” Bên trong mười vị thượng tướng, này Chu Hồng Hải là một người lớn tuổi nhất, Thần Tịch xem qua hồ sơ của hắn, hắn năm nay năm mươi hai tuổi, tiếp qua vài năm hắn là sẽ lui về phòng tuyến.

“Công chúa, Thành Minh cũng chúc mừng ngài.” Phía sau nói chuyện cũng là Nhai Nữ quốc An Thân Vương gia Nhị công tử Cung Thành Minh, nói lý lẽ, hắn còn hắn là kêu Thần Tịch một tiếng đường muội.

An Thân Vương cùng Nữ hoàng là huynh muội, bất quá là cùng mẫu khác phụ, Nữ hoàng mấy năm nay đối An Thân Vương vẫn là kính trọng, gặp mặt nhau đều gọi một tiếng hoàng huynh, bất quá Cung Thành Minh vì sao xuất hiện ở bên trong tinh binh của Xích Dương công chúa đã làm cho suy nghĩ sâu xa.

Thần Tịch đánh giá nam tử trước mắt liếc mắt một cái, về ngũ quan mà nói, người này bộ dạng tướng mạo đường đường, cũng là một cái tuấn công tử, nhìn không ra trong mắt hắn có cảm tình đặc biệt gì, nàng liền mỉm cười: “Đường ca không cần khách khí, lại nói tiếp cũng là ta không nên, sau khi mất trí nhớ liền không nhớ bất kì chuyện gì, sau khi trở lại Hi thành vội vàng cũng không có chú ý, thẳng đến hai ngày trước mới nghe Tĩnh Trạch nói chuyện tình đường ca, thật sự có quý, còn hy vọng đường ca không cần để ý.”

Cung Thành Minh hiển nhiên không có dự đoán được Cung Thần Tịch sẽ đối với hắn khách khí, sắc mặt hơi hơi cương một chút, rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, “Thành Minh như thế nào trách tội công chúa.”

Xa cách, nam nhân này đối nàng có xa cách, không thân cận, cũng may cũng không có ác cảm

Thần Tịch trong lòng âm thầm thở dài, người hoàng gia thật đúng là làm không tốt gì cả, nếu không phải Nữ hoàng cùng Đại công chúa quá mức vô tình, nàng căn bản là không nghĩ lãng phí tinh lực đi tranh cái gì.

“Công chúa ở Hạ quốc êm đẹp làm sao có thể bị thương mất trí nhớ?” Chu Hồng Hải hỏi ra tiếng lòng của tất cả mọi người.

Thần Tịch một bên thêm đồ ăn vào trong nồi nước lẩu một bên nhớ lại nói: “Không cần thận, bị thương, trúng điểm độc, liền quên.”

Cái gì!

Mười vị thượng tướng sắc mặt đều là phẫn nộ, “Công chúa, kia người Hạ quốc cũng quá làm cản, dám--”

“Các vị không cần hiểu lầm, cùng Hạ quốc không quan hệ, Hạ quốc quốc chủ đối ta rất tốt, vẫn thực chiều cố ta, bằng không, cũng sẽ không đồng ý để cho ta trở về.”

Chu Hồng Hải dám người biến sắc, “Công chúa, chẳng lẽ là người bên cạnh người không đáng tin.....” Đây không thể trách bọn họ nghĩ nhiều, không phải người Hạ quốc tất nhiên chính là người của chính mình, bằng không công chúa sao có thể xảy ra chuyện?

Thần Tịch mỉm cười: “Tất cả đều trôi qua, cũng không trọng yếu, quan trọng là hiện tại cùng tương lai.”

“Thịnh công chúa thứ thân vô lễ, kia Hạ quốc Hoàng đế vẫn không nói gì mà chỉ đề cho công chúa về nước, vì sao lúc này lại làm chuyện lớn như vậy?”

Thần Tịch nhìn bọn họ liếc mắt một cái, mười vị thượng tướng này, có một nửa là tuổi không nhỏ, kiến thức tất nhiên cũng liền nhiều một ít, xem sắc mặt bọn họ liền đoán được những chuyện hồi đêm nay Chu Hồng Hải hỏi đều là bọn họ đã bàn bạc qua, nàng cười nhẹ, trên mặt lộ ra biểu tình không sao cả, nhưng đáy mắt lại biểu lộ một phần bất đắc dĩ, “Thiên hạ không có chuyện ăn cơm không trả tiền, muốn làm thành một sự kiện tất nhiên cần phải trả đại giá, về phần ta trả cái đại giá gì, sau này đến thời cơ, các vị sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: tam Công Tử Thị Tầm

Edit: Phạm Mai

Chu Hồng Hải vừa nghe mày rậm liền dựng thẳng lên hỏi: “Công chúa, chẳng lẽ vị Hoàng đế Hạ quốc uy hiếp người?”

“Không, Hạ Thượng Vũ đối với ta rất tốt, nếu so với những người khác thì hẳn đối với ta tốt hơn nhiều. Trên đường ta trở về Hi thành có mấy sát thủ xuất hiện, đều có người của hắn đang âm thầm che chở ta.”

“Đáng giận, nếu điều tra ra nhất định phải đem những người to gan lớn mật này tử hình!”

Thần Tịch nhìn biểu tình bất đồng của mọi người dù có thể nào cũng có chút thật tình, tâm tình thoáng thả lỏng một ít, “Tối nay là ngày lạnh, mọi người nhanh chút dùng bữa đi, mọi thứ đã tốt lắm, nếu nấu lại sẽ không ăn ngon!”

.....

Thần Tịch ngẫu nhiên còn có thể cấp vài vị thượng tướng chút đồ ăn tỏ vẻ kính ý của mình, đối với việc bọn họ kính rượu cũng uống một chút nhỏ, tư lượng nàng không tệ, bất quá, xưa nay không thích uống nhiều.

Cả đêm lâu yến bởi vì đối với ở quân doanh thực mới mẻ, hơn nữa quả thật ăn ngon, cho nên cả đêm bên trong quân doanh đều tiếng hoan hô cùng truyền cười không ngớt, Thần Tịch cùng mọi người ngồi nói một giờ, ăn uống no đủ, lại cùng bọn họ hàn huyên một hồi mới trở lại phủ công chúa nghỉ ngơi.

Gia Cát Tinh Trạch hộ tổng nàng hồi phủ, sau khi tắm rửa thay quần áo, thị nữ Linh Nhi hỏi một câu: “Công chúa, tối nay nên tìm vị công tử nào đến thị tẩm?”

Thần Tịch vốn định cự tuyệt, bất quá nghĩ đến một ít nghị luận nghe được gần đây lại thở dài: “Nói Đại công tử đến đây đi!”

“Là.” Linh Nhi mừng thầm đi ra ngoài truyền lời, mấy ngày nay công chúa đều là tự mình nghỉ ngơi, làm cho rất nhiều người đều có nghi hoặc, công chúa dĩ vãng đều là kêu người thị tẩm, nhưng bây giờ đã lâu như vậy còn không có kêu vị công tử nào thị tẩm qua, có phải hay không chán ghét hoặc là có cái nguyên nhân gì khác.

Thậm chí có người lên nghị luận nói công chúa có phải hay không vì Hoàng Phủ công tử làm cho tâm bị thương nên mới như thế, điều này làm cho Thần Tịch cảm thấy thật không còn gì để nói.

Không bao lâu Linh Nhi trở về có chút mất hứng, nhìn Thần Tịch hỏi báo: “Công chúa. Đại công tử đêm nay uống nhiều, không thoải mái. Nói là thỉnh công chúa.....”

“Vây -- thỉnh Tam công tử đi!” Thần Tịch vốn định nói quên đi, nhưng bỗng nhiên bây giờ nàng lại nghĩ tới một vấn đề, trên đường Gia Cát Tĩnh Trạch đưa nàng trở về mùi rượu trên người rất là nặng, bất quá, liền bởi vì quá nặng ngược lại làm cho nàng có chút nghi hoặc.

“Là.”

Thế thân Bắc Đường Quân Liên đến đây sau Thần Tịch liền đuổi người hầu hạ ra ngoài, đóng cửa lại hai người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, cuối cùng là giả Tam công tử chịu không nổi, “Bắc Đường bái kiến công chúa, công chúa có gì phân phó?”

Thần Tịch đánh giá hần một lần. “Ngươi cùng Quân Liên có phải hay không thân thích?”

“Khụ khụ.....” Thế thân nhịn không được ho khan vài cái, nửa ngày mới giựt mình nhìn nàng: “Công chúa. Ngươi là như thế nào đoán được?”

Thần Tịch nhìn bộ dáng quần bách của hần như thế liền nhịn không được nở nụ cười, “Bởi vì các ngươi khí chất có chút tương tự, Quân Liên ở bên người ta xưa nay khéo léo, giao tế thủ đoạn thực không sai, mà ngươi cũng kém không nhiều lắm.”

“Công chúa, ta nếu ở bên cạnh ngươi, tự nhiên là phải làm được cái trình độ này chứ.”

Thần Tịch nhìn hần lại cao thấp đánh giá một lần nghiêm trang nói: “Có chút này nọ là có thể nguy trang, nhưng cái khí chất là không thể nào. Theo ta nói. Chân chính thân phận của ngươi là cái gì?”

“Công chúa nếu tò mò, ta cũng không có biện pháp, Tam công tử là đường huynh của ta. Ta gọi là Bắc Đường Liên Vân. Đường huynh lo lắng để cho những người khác thay thế không tốt, tìm ta hỗ trợ, thuận tiện để cho ta quản mặt khác ba người.”

Đường đệ? Bắc Đường Quân Liên thật đúng là bỏ được vốn a, đem đường đệ chính mình đều đưa tới, Thần Tịch đối của hần chân thành không khỏi lại bỏ thêm một phần, tuy rằng hần là vì Hạ Thượng Vũ mệnh lệnh nên mới làm với nàng như thế, bất quá có thể làm được loại tình trạng này thì đã đủ rồi.

Bắc Đường Liên Vân nhìn thần sắc buồn bã của nàng có chút khó hiểu, nhẹ giọng hỏi: “Công chúa, một tháng này ta xem ngươi thu nạp quân tâm không sai biệt lắm, còn có cái gì không hài lòng sao?”

“Quân tâm? Ta tin tưởng những binh lính bình thường là nhận thức công chúa là ta, bất quá, thượng tướng, trung tướng bao gồm thiếu tướng, trong đó không biết còn có bao nhiêu người trong lòng họ tín nhiệm nhất không phải là ta!”

“Công chúa, tục ngữ nói nóng vội ăn không hết nóng đậu hủ, công chúa đã muốn làm tốt lắm, còn lại nhất định có biện pháp.”

Thần Tịch nhìn hần một cái lại nói: “Về sau ta liền kêu ngươi Bắc Đường đi, dễ gọi cũng sẽ không làm cho người ta hoài nghi.”

“Hết thầy nghe công chúa.” Bắc Đường Liên Vân nhìn xem bài trí trong phòng, đều là nữ tử yêu thích, trong lòng nghĩ đến tới nay là thị tẩm, hần muốn làm như thế nào, sẽ không thật sự làm cho hần cùng công chúa phát sinh cái quan hệ gì đi?

Nếu thực sự xảy ra quan hệ, đường huynh trở về có thể hay không hành hung hần một chút? Bắc Đường Liên Vân sờ sờ cằm tỏ vẻ thực mong chờ, hần cũng muốn nhìn xem đường huynh nhà mình cái người kia luôn luôn phong lưu phóng khoáng có thể hay không vì một nữ nhân tức sùi bọt mép đây!

Lúc nào cũng luôn không để ý đến bất kì việc gì luôn làm cho người ta cảm thấy khó chịu, nghĩ đến đây hần hướng về phía Thần Tịch cười tươi sáng: “Công chúa, đêm đã khuya, chúng ta an trí đi!” Nói xong còn động thủ muốn cởi quần áo cho Thần Tịch,

Thần Tịch lập tức bắt được tay hần, sắc mặt hơi hơi trầm xuống, “Ngươi nên hiểu được ta là cho ngươi đến diễn trò!”

Bắc Đường Liên Vân nháy mắt mấy cái cười nói: “Công chúa, diễn trò không làm rõ ràng một chút làm sao có thể sinh ra hiệu quả đâu?”

Rõ ràng?

Bắc Đường Liên Vân cười tủm tỉm một phen ôm lấy nàng hướng trên giường đi đến, vì kinh ngạc Thần Tịch kinh hô một tiếng, bà tử canh chừng bên ngoài viện đều nghe được công chúa kinh hô, bất quá kia thanh âm tựa hồ còn mang theo một tia nào ý.

Thăm nghĩ trong lòng: Tam công tử dừng mãi như vậy?

“Này --”

“Công chúa, đừng lo lắng, ta thực ôn nhu.....”

Bắc Đường Liên Vân thanh âm không cao không thấp, dù sao nhóm bà tử gác đêm là nghe được, nét mặt già nua đều đỏ lên, này Tam công tử thật sự là quá dung mãnh, trước mặt công chúa có thể nói những lời như vậy.

Thần Tịch hung hăng trừng mắt hấn, Bắc Đường Liên Vân cũng là thẳng ôm nàng trên giường, để nàng nằm trên giường lớn hấn quỳ dị cười cười, bắm vào bên tai nàng nói nhỏ: “Công chúa, chúng ta là không thể giả diễn làm thật, bắt quá vở diễn này nhất định phải làm, như vậy mới có thể tiêu trừ những người huyền thuyên ngờ vực vô căn cứ.”

Kia muốn làm như thế nào?

Chỉ thấy Bắc Đường Liên Vân đánh một cái vang chỉ, sau đó tú quần áo trong phòng Thần Tịch mở ra, bên trong đi ra một người, hấn đi ra sau còn đưa ra một nam một nữ, sau đó trên mặt đất bày ra một cái chần lót thành giường, liền đem hai người kia lại đó, cách bình phong, cũng không biết tay chân làm cái gì, không bao lâu nghe được bên kia truyền đến nam nữ ân ái tiếng thờ dục, hơn nữa một tiếng cao hơn một tiếng.....

Thần Tịch mặt đỏ lên, này cảnh đông cung, còn trình diễn tại trong phòng nàng, tuy rằng cách bình phong, nhưng nếu nhìn cũng có thể thấy, vẫn là mơ hồ xem được động tác hai người kia.

Phản trình diễn này, nửa canh giờ bọn họ cũng không có ý dừng lại, Thần Tịch giận, nhìn phía Bắc Đường Liên Vân, Bắc Đường Liên Vân đã sớm thấy được bộ dáng đỏ mặt của nàng, trong lòng còn kinh ngạc một phen: Này Xích Dương công chúa cũng không phải không có làm sự tình bức này, như thế nào mà thấy cái này lại thẹn thùng như thế?

Thật sự là đáng yêu!

Sau đó bị nàng trừng mắt cũng thật có chút không được tự nhiên, huống hồ, hấn cũng là nam nhân, cũng hiểu được việc nam nữ ân ái, bây giờ nghe người ta ở bên cạnh vang lên tiếng ân ái thân thể cũng có chút động.

Bắt quá, muốn hấn động Cung Thần Tịch, hấn cũng là còn có lý trí, động, đường huynh nhất định hội đánh hấn! Bắc Đường Liên Vân âm thầm cúi đầu vì số chính mình khổ, “Công chúa, càng sinh động càng tốt a, hơn nữa ta vì vở diễn này mất không ít tâm tư đâu! Người này vẫn là làm cho thủ hạ của ta từ thanh lâu chộp tới đây!”

“Ngươi --”

“Hừ --”

Bắc Đường Liên Vân đắc ý cười, này không phải không có biện pháp thôi, đường huynh công đạo hấn nhất định hảo bảo vệ tốt Xích Dương công chúa, không chỉ có là tánh mạng còn có danh dự a!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Biểu Ca Biểu Muội Có Ái Muội

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch bỗng nhiên nhú mày: “Không đúng, ngươi như thế nào biết được đêm nay ta nhất định sẽ tìm ngươi?”

Bắc Đường Liên Vân bĩu môi: “Ngươi trở về ta cũng đi theo trở về, trên đường liền phát hiện Đại công tử say rượu, bắt quá hấn chống thôi, sau đó hơn một cái tâm nhần, lường trước ngươi đêm nay sẽ tìm nhân thị tẩm dờ, mấy ngày nay ngươi rõ ràng nghe được những người đó lên nghị luận. Sau đó ta liền.....”

“Tâm tư ngươi thực ra rất nhanh nhẹn.”

“Nói lời này thật vô nghĩa, bằng không ta làm sao có thể cùng đường huynh làm việc đây!”

Choáng váng, người này thực sự chính là muốn cùng Bắc Đường Quân Liên phản cao thấp a!

Thần Tịch hết chỗ nói rồi, nửa ngày hai người kia còn không có ngừng lại, nàng buồn bức: “Ta nghỉ ngủ!”

Bắc Đường Liên Vân hi hi cười đem nàng ấn ngã vào trên giường, nhảy mắt mấy cái: “Công chúa, nghỉ ngơi đi!”

“Ta --”

Bắc Đường Liên Vân nhẹ nhàng một chút, Thần Tịch liền mê man, nằm ở bên người nàng Bắc Đường Liên Vân không tự giác liền bắt đầu đánh giá nữ tử này.

Nguyên bản đường huynh là không thích nàng, nhưng là, không biết vì sao, đường huynh liền bỗng nhiên cải biến thái độ, không chỉ có thái độ thay đổi,

còn thực duy hộ nàng.

Thời điểm khi hắn nghe được đường huynh nói muốn hắn làm thế thân ở lại bên người Xích Dương công chúa bảo hộ nàng, trông mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài, truy vấn đường huynh chính là không lộ ra tin tức, hỏi thật nhiều hắn mới nói một câu: Hoàng Thượng nói giúp nàng.

Thiệt, Hoàng Thượng muốn che chở nữ nhân Cung Thần Tịch này cũng không tính chuyện tình ngày một ngày hai, kinh thành Hạ quốc mọi người đều biết Hoàng đế bọn họ đối Xích Dương công chúa Nhai Nữ quốc là so với muội muội chính mình còn sùng nịch hơn.

Bằng không, Cung Thần Tịch chỉ là một con tin, dựa vào cái gì ở Hạ quốc sống kiêu ngạo như vậy a!

Ánh mắt xẹt qua sợi tóc như lửa của nàng, hắn thân thủ nhẹ nhàng sờ soạng một chút. Thực mềm mại, ngoài ý muốn làm cho người ta một loại cảm giác thập phần thích ý. Thời điểm nữ nhân này ngủ vẫn là xem thực tốt, khuôn mặt kia kỳ thật rất tốt, mặt trái xoan, mi liễu diệp, cái mũi thanh tú, cái miệng anh đào nhỏ nhắn.....

Quả nhiên là một cái tiểu mỹ nhân, nhưng là, nàng vừa mở mắt, toàn thân nhu hòa liền phá hủy. Khí chất cũng trở nên ép người.

Ai, một đôi lam mâu kia a. Thật sự là trời sinh đã cao quý.

Trong lúc ngủ không biết Thần Tịch mơ thấy điều gì, đỏ đỏ cái miệng nhỏ nhắn rất là đáng yêu, hung hăng đem quần áo Bắc Đường Liên Vân lôi kéo một phen, lấy dụi dụi vào mặt mình, lại nhìn, nàng vẫn là chu miệng đáng yêu!

Trời a, nếu Xích Dương công chúa lộ diện trước mặt mọi người với bộ dáng này, không biết hội lôi đến bao nhiêu người!

“Nhị thiếu gia. Ngươi không nên nhìn nghiêng. Tam công tử cũng không có công đạo ngươi có thể thân cận công chúa như thế.” Hắc y nhân khi này dẫn theo hai người kia lạnh giọng nhắc nhở.

Bắc Đường Liên Vân bĩu môi, “Nếu công chúa thích thượng ta, ta cũng không nan cự tuyệt a!”

Hắc y nhân cổ quái nhìn hắn một cái. Quái thai!

Tam công tử trốn tránh không thị tâm, nhị thiếu gia khen ngược, trở thành thế thân còn vội vàng muốn như thế!

“Được rồi, nơi này có ta xem, ngươi lặng lẽ đi xem Gia Cát Tĩnh Trạch đang làm cái gì, ta xem hắn có chút cổ quái.” Bắc Đường Liên Vân không phải ngốc tử, ánh mắt của hắn luôn luôn so với người bình thường độc ác.

Hắc y nhân ngăn người, như con gió nhẹ bay đi, hắn là ám vệ Bắc Đường Quân Liên lưu cho Cung Thần Tịch, khinh công rất cao, trên thực tế coi như là Hạ Thượng Vũ cấp Thần Tịch chuẩn bị ám vệ.

.....

Hắc y nhân nhỏ giọng đi vào phòng Gia Cát Tĩnh Trạch, thời điểm còn không có tới gần hắn liền phát hiện viện này ẩn núp hai cái cao thủ, võ công hắn là không thua ám vệ của công chúa. Nam nhân này quả nhiên không đơn giản, bên người vài vị công tử khác cũng không gặp cao thủ giống như thế này đâu!

Vì tránh cho đá thảo kinh xà, hắn chọn một cái vị trí hơi hẻo lánh một chút nghe lén, vừa không kinh động người trong bóng tối cũng có thể đủ nghe được động tĩnh trong phòng Gia Cát Tĩnh Trạch.

Mà Gia Cát Tĩnh Trạch lúc này đang ngồi ở trong phòng, sắc mặt có chút đen tối, “Ngươi xác định công chúa triệu Tam công tử thị tâm?”

Gã sai vật gật đầu, “Là thật, nhỏ (tiểu nhân) có ý tiến đến làm bộ như vô tình hỏi thăm một chút, bà tử canh giữ bên ngoài đều vụng trộm nghị luận Tam công tử cùng công chúa ân ái dị thường, nhỏ (tiểu nhân) cũng nghe đến động tĩnh bên trong, quả thật là.....”

Nhìn đến Gia Cát Tĩnh Trạch sắc mặt âm trầm, gã sai vật không dám nói thêm nữa, nhưng là hắn thật sự nghe được, thanh âm ái muội như vậy, như vậy..... Ai!

“Được rồi, ta đã biết, ngươi đi ra ngoài đi!”

Gã sai vật sau khi rời khỏi, một cái nha hoàn hầu hạ Gia Cát Tĩnh Trạch đóng cửa lại đi lên, phản ứng không giống như khúm núm ngày thường, ngồi ở bên người Gia Cát Tĩnh Trạch cười duyên nói: “Biểu ca, ngươi nghe được đi, Cung Thần Tịch cũng không hiếm lạ ngươi một cái đâu! Ngươi không đi nàng còn có nam nhân khác hầu hạ!”

“Câm miệng!”

“Biểu ca!” Nữ tử không cam lòng cắn môi, “Ta chỉ là nói thật mà thôi, ngươi mắt húng làm sao hướng ta chút giận?”

Gia Cát Tĩnh Trạch mất lạnh nhìn nàng, “Ngươi cần phải đi, đừng ở lại bên người ta.”

“Không được, cô cô đều đáp ứng để cho ta đi theo ngươi, hơn nữa, cô cô cũng nói, về sau ngươi ly khai nàng chúng ta liền --”

“Đi ra ngoài!”

“Biểu ca --”

“Cút ra ngoài!” Gia Cát Tĩnh Trạch lần này là không lưu tình chút nào găm nhẹ đuổi nàng đi.

Nữ tử hốc mắt đỏ lên, mím môi chạy ra đi, chạy đến cửa nàng lại dừng cước bộ, sửa sang lại một chút dung nhan, khôi phục bộ dáng nha hoàn khúm núm cúi đầu mới mới mở cửa đi ra ngoài.

Hắc y nhân nghe được tiếng bước chân của nàng liền thật cẩn thận ly khai sân Gia Cát Tĩnh Trạch, ngược lại đuổi theo bóng dáng nha hoàn kia đi.

Theo tới sân nha hoàn, Hắc y nhân liền thoải mái hơn, chỉ nghe đến người ở bên trong hỏi một câu: “Hoài Ngọc, người đã trở lại?”

“Ân.”

“Đại công tử không có việc gì đi?”

“Không có việc gì.”

Hắc y nhân ghi nhớ tên Hoài Ngọc này rồi lác mình rời đi, sau đó trở lại trong phòng Thần Tịch, đem hết thấy nghe được đều hội báo cho Bắc Đường Liên Vân.

Bắc Đường Liên Vân nhú mày, đường huynh không phải nói Gia Cát Tĩnh Trạch là một trong các vị phu thị đối với công chúa là thật tình sao?

Bây giờ ngay cả biểu muội của hắn cũng cải trang thành nha hoàn để hầu hạ bên người là có cái ý tứ gì?

Nghe lời nói kia giống như biểu muội còn chờ gả cho Gia Cát Tĩnh Trạch đấy!

Xem ra, việc này, không thể không phòng!

“Nhị thiếu gia, người nói việc này --”

“Không vội, chờ công chúa ngủ một giấc, ngày mai sáng sớm ta sẽ nói cho nàng nghe.” Lại nhìn đến hai người kia đang còn quấn lẩn nhau, hắn trừng hướng Hắc y nhân: “Người đến tốt cùng hạ bao nhiêu được cho người ta a?”

Hắc y nhân quán buông tay: “Nhị thiếu gia cái này oan uổng ta, thuốc này là bọn hắn tự mình uống. Ta chỉ là đứng dịp nhìn đến hai người bọn họ thuận tay chộp tới thôi.”

“Được rồi, quăng trở về đi! Nếu tiếp tục như vậy công chúa sẽ thành nữ nhân miệt mài quá độ!”

“Là.”

Hắc y nhân khóa chân một cái. Dem nhân mang trở về, sau khi trở về thanh lâu liền đem nhân ném lại lên giường ngay cả chân cũng tiêu hủy đi, nhìn không có lưu lại một điểm dấu vết hắn mới lác mình rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thần Tịch ngủ mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có người ở trên mặt mình không ngừng quấy rầy, ngứa, rất là khó chịu. Xoa vài lần vẫn còn như trước, nàng lửa giận mở mắt ra: “Còn không để cho người khác ngủ!”

Bắc Đường Liên Vân ha ha cười: “Công chúa rời giường khí cũng thật lớn a!”

Thần Tịch nhìn đến khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mặt mới nhớ tới chuyện tình đêm qua, trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái. Xoa xoa huyết Thái Dương: “Sự tình xử lý tốt?”

“Đương nhiên, ta làm việc người yên tâm.”

Thần Tịch bĩu môi. Xoay người tiếp tục ngủ: “Vậy được rồi, đừng âm ỷ ta, ta mệt!”

“Ồi chào ôi chào, công chúa, ta có đại sự muốn cùng người nói!”

“Chuyện tình lớn bằng trời cũng chờ ta ngủ dậy rồi nói sau.”

Nhìn nhan sắc nhân gia thờ phỉ phỉ ngủ, Bắc Đường Liên Vân nhún nhún vai, bắt đắ đi đi theo nằm xuống, thân thủ nắm ở lưng áo Thần Tịch. Ai biết hắn vừa mới dựa vào đã bị Thần Tịch kháp ở cánh tay. “A -- đau, đau, công chúa nhẹ chút!”

“Người thành thật một chút cho ta!”

“Công chúa. Lúc này trời còn sớm a, không bằng chúng ta lại ôn tập một chút mỹ vị đêm qua?”

“Một mình ngươi làm đi!”

“Công chúa, đến thôi --”

Ác –

Thần Tịch dù cho buồn ngủ đều bị thanh âm buồn nôn mỗ nam cấp bừng tỉnh, đá văng ra hất ngồi xuống, bất đắc dĩ nói: “Ngươi có chuyện gì nói nhanh!”

Bắc Đường Liên Vân thú vị nhìn nàng bám vào nàng bên tai nói nhỏ vài câu, Thần Tịch càng nghe sắc mặt lại càng khó coi.

Cuối cùng hắn nói xong, Thần Tịch cũng khôi phục bình tĩnh, chính là đáy mắt có một chút đau thương.

Cuối cùng nàng trừng mắt nhìn Bắc Đường Liên Vân liếc mắt một cái: “Bắc Đường, ánh mắt huynh đệ ngươi sao không phát hiện sớm!”

“Ha ha, điều này sao có thể trách ta -- không thể trách người khác, chỉ có thể trách nhân gia che giấu rất tốt!”

Thần Tịch thờ dãi, Gia Cát Tĩnh Trạch hẳn là đối Xích Dương công chúa hữu tình, chính là..... Nàng tin tưởng Gia Cát Tĩnh Trạch nói những lời khi còn nhỏ đó là chân thành, về phần sự tình phía sau, chỉ sợ đã xảy ra một ít chuyện xấu làm cho hắn bắt đầu nguy trang.

Bắc Đường Liên Vân có chút khó xử nhìn nàng: “Công chúa, việc này ngươi xử lý như thế nào?” Dù sao thời gian trước mới đem suất ấn giao cho Gia Cát Tĩnh Trạch quản lý, nay xuất hiện chuyện như vậy thật sự không phải cái chuyện tốt gì.

“Lại nhìn đi, lòng người luôn thay đổi.”

“Kia suất ấn --”

Thần Tịch gãi gãi đầu, cũng khó xử, “Quá mấy ngày rồi tính tiếp!”

“Công chúa, Đại công tử đến đây.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Linh Nhi.

Thần Tịch đứng lên đuổi thân người, liếc mỗ nam liếc mắt một cái: “Bắc Đường, mặc quần áo cho ta!”

Bắc Đường Liên Vân sắc mặt cứng đờ, thân thủ chỉ vào Thần Tịch: “Ngươi một nữ nhân còn không biết mặc quần áo?”

Thần Tịch đương nhiên trả lời: “Mỗi ngày có nhân hầu hạ ta đương nhiên không hiểu, có cái gì kỳ quái?”

“Ngươi --”

Bắc Đường Liên Vân ngây người, nửa ngày hoàn hồn, “Linh Nhi, tiến vào hầu hạ công chúa rửa mặt chải đầu mặc quần áo!”

“Là.” Linh Nhi mang theo hai cái tiểu nha hoàn hoá tốc bùng nước tiến vào, rất nhanh liền thu phục quần áo, rửa mặt cũng xong.

Đương nhiên cũng có người hầu hạ Bắc Đường Liên Vân, Bắc Đường Liên Vân nhìn Thần Tịch ngồi ở trước bàn trang điểm, phát hiện mỗ nữ đang muốn chải đầu, chạy nhanh bước tới, lấy đi lược trong tay nàng: “Ta tới chải đầu cho công chúa đi!”

Gia Cát Tĩnh Trạch đi vào đến liền nhìn đến hình ảnh như vậy, Tam công tử về mặt nhu hòa tự cấp Thần Tịch sơ phát, chọn lựa chải tóc cũng là thanh lịch lại không mất cách điệu, hai người mặt đều mang tươi cười, thoạt nhìn thực giống như vợ chồng.

Một màn này làm cho ánh mắt của hắn lại trầm trầm, đêm qua, nàng thật sự cùng hắn.....

Thâm hô khẩu khí, hắn đi lên đến, “Công chúa, đêm qua thất lễ.”

“Không có việc gì, nghe nói người say rượu sau khi tỉnh lại sẽ bị đau đầu, ngươi ngủ ngon sao?”

Lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu của nàng làm cho trong lòng Gia Cát Tĩnh Trạch tư vị phức tạp, nhìn sắc mặt không có chuyện gì của Thần Tịch trong lòng hắn có chút nào, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, “Tĩnh Trạch vô sự, công chúa không cần lo lắng.”

Bắc Đường Liên Vân đã ở một bên ôn hoà nói: “Đúng vậy, Đại công tử cho dù say rượu bên người còn có nha hoàn cẩn thận hầu hạ đâu, công chúa liền cứ việc yên tâm đi!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Tỉnh Trạch, Người Phản Bội Ta !

Nghe xong lời này Gia Cát Tỉnh Trạch lại cảm thấy hần là đang khỏe, đáy mắt hiện lên một chút sắc lạnh, đi lên trên chọn một cây tram phượng, cài lên trên đầu Thần Tịch, “Công chúa, hần là nên cài thêm trâm phượng.”

“Hảo.” Thần Tịch lấy tay sờ sờ lên cây tram phượng một chút, cười tủm tỉm nhìn tiểu mỹ nhân trong gương, đúng là người tốt vì lụa lụa tốt vì phân a!

“Công chúa, về chuyện tình suất ấn, ta nghĩ thỉnh công chúa thu hồi suất ấn, theo lý âm nói, công chúa đã trở lại Hi thành, tự nhiên tự mình nắm giữ suất ấn, không nên giao cho người khác.”

Gia Cát Tỉnh Trạch nói ra chuyện của suất ấn, Bắc Đường Liên Vân cũng rất là kinh ngạc, bọn họ còn đang buồn rầu thu hồi suất ấn như thế nào, không thể tưởng được hần chủ động đề suất, nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, ý bảo nàng thừa cơ thu hồi.

Thần Tịch thật sự đáng giá Gia Cát Tỉnh Trạch, nhìn hần thực sự rất thần nhiên, không có một tia chột dạ, trong lòng thở dài: Người này thật sự là có trình độ biểu diễn của Áo Tư Tật, vì sao biểu muội của hần lại nói ra những lời như vậy đây?

Gia Cát gia quyết định phải giúp Đại công chúa ngăn chặn nàng người tiểu công chúa này sao?

“Công chúa, ta cảm thấy Đại công tử nói có lý, không bằng để người tự mình chường quản có lẽ sẽ tốt hơn. Như vậy cũng tránh về sau trong lòng các phu thê của công chúa có những suy nghĩ khác nhau.”

Nhìn thấy trong mắt Bắc Đường Liên Vân lộ hảo sắc Thần Tịch gật gật đầu, “Được rồi, vậy thì để lại nơi này của ta đi.”

Mặc kệ như thế nào, Gia Cát Tỉnh Trạch là cần phải quan sát cùng phòng bị. Bất quá, lúc trước tiết lộ cho hần biết một số tin tức không biết hần có lộ ra ngoài hay không, hy vọng Bắc Đường Quân Liên che giấu thật tốt.

Gia Cát Tỉnh Trạch liền lập tức đem suất ấn đem ra đây, xem ra hần thật sự tính giao suất ấn ra, bất quá, không biết lý do là gì.

“Công chúa, hôm nay còn đi quân doanh sao?”

“Không đi, quy trình huấn luyện đã đi vào quỹ đạo của nó. Chỉ cần mọi người dựa theo quy định làm việc là tốt rồi, ta mấy ngày nay mệt mỏi. Muốn nghỉ ngơi mấy ngày. Tỉnh Trạch, chuyện tình quân doanh đành làm phiền người cùng mười vị thượng tướng tốn nhiều tâm tư rồi.”

“Là, Tỉnh Trạch hiểu được.”

Gia Cát Tỉnh Trạch sau khi rời khỏi, Bắc Đường Liên Vân lưu lại cùng Thần Tịch ăn điểm tâm, sau khi để chon ha hoàn thu thập, bọn họ lại cùng nhau tán tản bộ, đi lên đường cái Hi thành dạo một vài chỗ.

Thời điểm không có người nhìn chăm chăm Bắc Đường Liên Vân rất là tò mò hỏi: “Công chúa, có pahir người cảm thấy Đại công tử không có chút nào sơ hở?”

“Đúng vậy, bất quá. Người thường không lộ chút sơ hở nào mới là nhân tài đáng sợ nhất.”

“Ha ha, công chúa người còn hiểu chuyện này a. Ta còn nghĩ đến người còn luyện tiếu không muốn hoài nghi hần đâu!”

Thần Tịch bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hần, trên thực tế là nàng không muốn hoài nghi Gia Cát Tỉnh Trạch, nếu bên trong sáu cái phu thê, ngay cả Gia Cát Tỉnh Trạch cũng đều có dị tâm, tình cảnh của nàng thực khó khăn a!

Mặc kệ Thần Tịch sầu lo cùng phủ, nửa tháng kế tiếp đều trôi qua thật sự bình tĩnh, cái kia biểu muội của Gia Cát Tỉnh Trạch một lần cũng không có xuất hiện ở trong mắt của nàng, tựa hồ cũng rất ít đi ra cái sân chỗ Gia Cát Tỉnh Trạch.

Rất im lặng sẽ làm người cảm thấy bất an. Cho nên. Thần Tịch nhện nửa tháng sau ngay tại một buổi tối chủ động đi tới trong viện Gia Cát Tỉnh Trạch.

Gã sai vật canh cửa nhìn thấy nàng đến rất là kinh ngạc, “Nhỏ (tiểu nhân) tham kiến công chúa.”

“Miễn lễ, Đại công tử đâu?”

Gã sai vật đẩy mắt hiện lên một chút kinh hoảng. Lại chỉ có thể cố gắng chấn định mà nói, “Công chúa, Đại công tử đã muốn ngủ, có muốn nhỏ (tiểu nhân) đi thông báo Đại công tử hay không --”

“Không cần, ta chính mình đi vào xem hần.”

“Công chúa --” Gã sai vật mặt lộ vẻ khó xử, lại tìm không thấy có để ngăn trở.

Thần Tịch trong lòng không kiên nhẫn, âm thanh lạnh lùng nói: “Phủ công chúa còn có người dám ngăn đón đường của bản công chúa?”

“Không, nhỏ (tiểu nhân) đáng chết, nhỏ (tiểu nhân) là chính là --”

“Tránh ra!”

Gã sai vật còn muốn nói cái gì, lại bị Thần Tịch nhẹ nhàng vỗ bờ vai của hắn, nhất thời ngất đi. Thần Tịch chậm rãi đi vào trong, không nhanh, cũng không phải rất chậm, thái độ gã sai vật rất là có vấn đề, chẳng lẽ Gia Cát Tĩnh Trạch lúc này đang trốn tránh?

Ngạch, không phải, nàng cùng nhân gia người ta cũng không phải tình lữ, không thể ghen tuông, nếu thật sự cùng cái kia biểu muội yêu đương vụng trộm, nàng nên làm như thế nào?

Thần Tịch thờ dài, đi vào con đường quen thuộc, nàng đã từng tới nơi này, cũng biết phòng Gia Cát Tĩnh Trạch ở nơi nào, một bước một bước đi qua đó, nàng bỗng nhiên phát hiện chính mình có chút lo sợ.

Ai, chung quy là nàng cũng sợ điều chính mình chờ mong không thể nào thành được!

Rất cục đi tới bên ngoài cửa phòng Gia Cát Tĩnh Trạch, nàng nghe được bên trong truyền ra thanh âm, tay đưa ra đẩy cửa liền cứng lại, thanh âm mà bên trong truyền ra nếu không phải là người ngu ngốc thì cũng sẽ biết đang xảy ra chuyện gì.

Nam nhân thờ dốc, nữ tử yêu kiều..... Dâm mị khí!

Thần Tịch chưa sót cười cười, vẫn là quyết định đẩy cửa ra, nhẹ nhàng tiêu sái đi vào, vòng qua bình phong, nàng nhìn xem hai người ở trên giường, kích tình bán ra bốn phía bọn họ đang làm một hồi vận động, mồ hôi đỏ đầm đìa.

Trong phòng còn tràn ngập mùi rượu, bất quá Thần Tịch đã không còn rảnh để lo lắng những vấn đề này.

“Tĩnh Trạch.....”

Thanh âm Thần Tịch thực ôn nhu, bên trong ôn nhu mang theo một chút ẩm ướt ý, cũng chính một tiếng này làm hai người trên giường tỉnh lại.

Gia Cát Tĩnh Trạch ngay phút chốc liền đẩy ra nữ nhân trên người, nguyên bản ánh mắt đang có chút say lờ lờ mê ly bây giờ hiện lên kinh hoảng, “Công chúa!”

Thân hình nữ nhân kia cũng run run tránh ở phía sau Gia Cát Tĩnh Trạch, Thần Tịch bước tới, nhìn nàng chậm rãi nói: “Ngẩng đầu lên, để cho ta xem xem là cái dạng tư sắc gì làm cho Đại công tử của phủ công chúa mất đi sự đứng mực hàng ngày, đang ở phủ công chúa cũng có thể cùng nữ nhân khác triền miên.”

Nghe vậy nữ nhân kia càng run lợi hại hơn, nhưng là rất nhanh nàng lại ngẩng đầu lên, lộ ra hé ra khuôn mặt xinh đẹp, đáy mắt tựa hồ còn có một chút sắc thái gọi là đắc ý. Chính là một chút đắc ý này chọc giận Thần Tịch, nàng nháy mắt mấy cái liền cười khê, “Thật là mỹ nhân đấy! Tĩnh Trạch, ngươi nói nên xử trí nàng như thế nào mới tốt?”

Gia Cát Tĩnh Trạch cảm giác được hơi thở hoàn toàn xa lạ, hắn đã hiểu, Xích Dương công chúa tức giận!

Vì sao thủ vệ không có thông tri hắn? Vì sao gã sai vật cũng không có cấp cái tín hiệu?

Gia Cát Tĩnh Trạch bây giờ còn không biết được ám vệ của hắn đã bị Tiêu Băng thuận tay thu thập, gã sai vật bị Thần Tịch tự mình hạ độc làm hôn mê.

Tay Thần Tịch nhẹ nhàng nắm lấy cằm nữ tử, “Ngươi quyền rũ phụ thị của bản công chúa, thật sự đáng chết!”

“Công chúa --”

“Nói một chút đi, ngươi muốn chết hay là sống? Chết có thể còn chút thoải mái, còn sống phải đi vào trong quân doanh làm quân kỹ, ta cho ngươi cả đời không thiếu nam nhân thế nào?”

Người biểu muội kia rất cuộc sợ hãi, nàng nhìn chằm chằm Thần Tịch kinh hoảng nói: “Cùng Thần Tịch, ngươi không thể giết ta. Ta là biểu muội của Tĩnh Trạch ca ca, cô cô cố ý để cho chúng ta cùng một chỗ! Ngươi giết ta chính là đắc tội Gia Cát gia!”

“Biểu muội? Ngươi tên là gì. Nói cho ta nghe một chút đi.” Thần Tịch ánh mắt thủy chung thực ôn nhu, không có chút gì gọi là oán giận, nhưng là càng là như vậy khiến cho bọn họ càng cảm giác được áp lực cùng kinh hoảng.

“Ta, ta gọi là Liễu Thi Thi, nương ta là Lễ bộ Thượng Thư Nhai Nữ quốc.”

Thần Tịch mặt nhăn nhu mày: “Lễ bộ Thượng Thư? Dạy dỗ nữ nhi như vậy còn xứng làm Lễ bộ Thượng Thư?”

Gia Cát Tĩnh Trạch bình tĩnh nhìn Xích Dương công chúa trước mắt, rất xa lạ, nàng không kêu không gọi, lại uy nghiêm khiếp người như thế, trước kia nàng không phải như thế.....

“A --” Liễu Thi Thi đột nhiên kinh hô một tiếng. Sau đó mềm nhũn rồi ngã xuống đất.

Khỏe miệng trào ra máu đen, Gia Cát Tĩnh Trạch kinh hãi. Hắn căn bản là không có chuẩn bị, công chúa rat ay như thế nào?

Thần Tịch bỏ qua Liễu Thi Thi, đi đến bồn nước phía trước nhẹ nhàng bỏ bàn tay vào rửa, thật cẩn thận rửa, thật tỉ mỉ lau chùi, giống như dính phải một vật gì đó rất là dơ bẩn.

“Bắc Đường, Tiêu Băng, vào đi!”

Thanh âm vừa hạ xuống, khuôn mặt lãnh khốc Tiêu Băng liền xuất hiện ở phòng, còn có Tam công tử. Cũng xuất hiện. Gia Cát Tĩnh Trạch rốt cục hiểu được vì sao không ai báo tin.

Gắn vào khuôn mặt của Tam công tử Bắc Đường Liên Vân nhìn mỹ nhân trên giường thờ dài, “Công chúa, người hảo hảo lưu khao cho binh lính cũng tốt a. Mỹ nhân như vậy đưa đi làm quân kỹ thật tốt a!”

“Quân doanh của ta không cần vật như vậy.” Thần Tịch nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt một cái, “Tĩnh Trạch, là chính người phản bội ta, chớ có trách ta vô tình.”

Sắc mặt Gia Cát Tĩnh Trạch đen tối nhìn Tiêu Băng cùng Tam công tử, “Bắc Đường Quân Liên, người không phải đi ra ngoài làm việc sao, như thế nào trở về cũng không nói một tiếng?”

Bắc Đường Liên Vân ha ha cười: “Nếu công chúa không cùng người nói những lời đó, làm sao có thể nhìn thấy được cục diện đêm nay?”

Gia Cát Tĩnh Trạch sừng sốt, “Công chúa gạt ta?”

Thần Tịch đưa lưng về phía hắn, thản nhiên nói: “Vốn không nghĩ lừa người, nhưng là người lại lựa chọn phản bội ta, đáng tiếc.”

“Công chúa làm như thế nào phát hiện?” Gia Cát Tĩnh Trạch tự nhận không có lộ ra sơ hở, mà lúc trước công chúa cũng không có chút gì gọi là có một tia hoài nghi hắn. Tối nay quả thực chính là đánh bất ngờ, không hề dự liệu được đánh bất ngờ.

Tiêu Băng nhìn Bắc Đường liếc mắt một cái, “Có thể phát hiện mật sự của người, ít nhiều Tam công tử thật có công!”

Gia Cát Tĩnh Trạch quét Bắc Đường liếc mắt một cái, quả nhiên là hắn, Tiêu Băng luôn luôn không bao giờ quản chuyện tình của công chúa, không thể nghĩ tới hắn lại tin Xích Dương công chúa nói Bắc Đường Quân Liên đi ra ngoài làm việc, cũng là để cho chính mình gặp nạn như bây giờ. Chuyện tới nước này hắn cũng không có gì muốn tranh cãi, vốn đêm nay hắn muốn mượn rượu giải sầu, sau đó Lại Thi Thi vào đây, bọn họ uống uống nên mới có những chuyện diễn ra sau đó, “Công chúa, muốn xử trí Tĩnh Trạch như thế nào?”

“Ta không thể giết người, đưa người hỏi Gia Cát gia đi!”

“Công chúa, nên diệt trừ tận gốc a --”

“Không quan hệ, ta chỉ là đưa cho Thừa tướng một phần tâm ý thôi.” Thần Tịch chậm rãi rời đi, không quay đầu lại dù chỉ một lần.

Nếu Gia Cát Tĩnh Trạch không phản bội nàng thì thật tốt biết bao? Tuy rằng không hề động tình, nhưng nàng cũng là thật sự muốn cùng hắn hợp tác.

Đáng tiếc, đáng tiếc.

Tiêu Băng nhìn Thần Tịch rời đi, đi đến trước mặt Gia Cát Tĩnh Trạch thấp giọng nói: “Đại ca, người cũng biết công chúa từ khi thay đổi thành một người khác không hề lừa gạt người, nàng là thật tâm muốn cùng người cùng nhau xây dựng lên nghiệp lớn, đáng tiếc, người cũng lựa chọn dong chi tục phần.....”

Gia Cát Tĩnh Trạch trợn mắt trừng hướng hắn, cười lạnh nói: “Nguyên lai Tứ đệ đã muốn thuận theo công chúa a!”

“Không, ta cho tới bây giờ cũng chỉ trung với công chúa, cho dù ta không thích nàng, cho dù ta chán ghét một ít hành của nàng vì, nhưng là người ngấm lại, mấy năm nay, ta khi nào phản bội nàng?”

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy trong lòng giật mình, cẩn thận hồi tưởng lại trước kia, Tiêu Băng tuy rằng vẫn đối với công chúa lạnh nhạt vô tình, cũng chưa từng làm qua chuyện tình phản bội đến công chúa!

Chẳng lẽ người nhìn như vô tình mới là người hữu tình nhất sao? Hắn cũng là người tiền hoàng an bài cấp công chúa?

Bắc Đường Liên Vân cũng thờ dài, ở bên tai Gia Cát Tĩnh Trạch bổ sung một câu: “Công chúa cũng không từng cùng ta phát sinh qua quan hệ gì cả, hết thấy những thứ kia bất quá là diễn trò thôi, Đại công tử nhưng là ghen tị?”

“Người nói cái gì?” Gia Cát Tĩnh Trạch chưa từng có cảm thấy chính mình chặt vật như thế, thì ra hắn thấy hết thấy đều là diễn trò, đều là giả.

Tiêu Băng đột nhiên thân thủ điểm huyệt của hắn nói: “Đại ca, ta kỳ thật vẫn thực không thích người, người từ nhỏ đã gặp công chúa, để cho trong lòng công chúa lưu lại cho người một vị trí đặc biệt, điểm ấy làm cho ta mất hứng thật lâu, bất quá nếu người vẫn thật tình chân ý đối với công chúa, ta cũng nhất định vẫn kính người như Đại ca!”

Gia Cát Tĩnh Trạch khó có thể tin nhìn Tiêu Băng, hắn là thực sự thích Thần Tịch, đáng tiếc, mấy năm nay cho tới bây giờ vốn không có người cho rằng

Từ công tử thích công chúa!

Ha ha, thật sự là một cái so với một cái che giấu thâm a!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Tiêu Băng Xin Lỗi!

Edit: Phạm Mai

Ngày đó Gia Cát Tĩnh Trạch đã bị ám vệ của Thần Tịch áp giải trở về kinh thành Nhai Nữ quốc, đưa đến trước đại môn Thừa tướng gia, tặng kèm một phần hưu thư cùng một bức thư xin lỗi.

Ngày kế, Nữ hoàng cũng thu được một bản tấu chương do Xích Dương công chúa gửi tới, nói nàng trị gia vô phương, làm cho phu thị chỉ nhất Đại công tử cùng nữ nhi Lễ bộ Thượng Thư Liễu Thi Thi ở phủ công chúa làm những việc cầu thả, bị hộ vệ bắt gặp, thật sự làm tổn hại tới uy nghi hoàng gia, vì uy nghi hoàng gia xử tử Liễu Thi Thi, nhưng trong lòng vẫn áy náy như trước, nên đưa thư thỉnh tội, tự nguyện ở phủ công chúa cầm chày một tháng, ăn chay niệm phạt vì hoàng gia cầu phúc.

Đồng thời, thư thỉnh tội này cũng được gửi đến rất nhiều vị đại thần trong triều, nhất thời, trong triều xuất hiện rất nhiều lời nói sắc bén, yêu cầu Nữ hoàng khiển trách Thừa tướng dạy con vô phương, đồng thời khiển trách Lễ bộ Thượng Thư giáo nữ vô phương.

Nguyên bản vinh quang vô cùng Gia Cát gia tộc cùng Liễu gia đồng thời lâm vào con sóng nhỏ, bị bách quan cười nhạo.

Lên vào kinh thành Bắc Đường Quân Liên thu được tin tức này vô cùng ngạc nhiên, hần rõ ràng đã cho người điều tra rõ ràng, Gia Cát Tĩnh Trạch quả thật là đối Xích Dương công chúa hữu tình, làm sao có thể phát sinh chuyện như vậy đây?

“Tam ca, suy nghĩ cái gì vậy?” Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương đi theo Bắc Đường Quân Liên ở kinh thành đều giả trang thành huynh đệ làm ăn, Cơ Tĩnh Viễn sau khi tới đến kinh thành không có mấy ngày liền rời khỏi bọn họ, Bắc Đường Quân Liên cũng không có ngăn trở.

Bất quá Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương cũng rất phối hợp, chỉ cần là chuyện tình hần phân phó bọn họ đều đi làm thật tốt rất nhanh.

Bắc Đường Quân Liên nghe tiếng nghị luận bên trong tửu lâu liền thờ dài, “Không có việc gì, chính là cảm giác được đạo lý tri nhân tri diện bất tri tâm*, không thể tin được hần sẽ phản bội..... Quên đi, chúng ta làm tốt chuyện chính mình rồi nói sau.”

*tri nhân tri diện bất tri tâm: biết người biết mặt không biết lòng.

Trải qua một tháng, Bắc Đường Quân Liên mượn dùng nhân thủ Hạ Thượng Vũ âm thầm phái ra đã muốn ở kinh thành lập ra một căn cứ tình báo.

Đương nhiên, chuyện căn cứ tình báo này hần sẽ không đi mạo hiểm mà nói cho bọn người Lâm Tuấn Thần. Chuyện tình trong những ngày này hần phân phó cho bọn họ làm chỉ là đi tìm hiểu rõ tin tức của các đại thần trong triều mà thôi.

“Ngũ đệ, nhà ngươi vốn ở kinh thành. Nếu muốn về nhà thì tìm thời gian rảnh rồi về một chuyến đi, bất quá, đừng để lộ hành tung.”

Lâm Tuấn Thần kinh ngạc nhìn hần một cái, “Đa tạ Tam ca săn sóc, việc này ta sẽ lo lắng, bất quá chuyện tình tiểu thư phân phó chúng ta phải làm tốt, bây giờ xảy ra chuyện, có lẽ tiểu thư cũng hy vọng Tam ca nhanh chóng trở về bên người nàng hỗ trợ.”

“Không, tiểu thư có thể tự lo được. Chỉ là thiếu một người ăm thôi, nàng sẽ không ngay cả điểm ấy sự tình đều xử lý không tốt.” Bắc Đường Quân Liên tự tin tràn đầy trả lời.

Nếu Xích Dương công chúa thật sự ứng phó không được. Trong kinh thành sao lại xuất hiện hai đại gia tộc đều bị đã kích đây, chỉ là một người nam nhân cùng một nữ nhân khiến cho Thừa tướng cùng Lễ bộ Thượng Thư Nhai Nữ quốc góc đầu lên được, bức này quyết đoán, làm sao cần hần đi lo lắng.

Cái mà hần lo lắng duy nhất chính là khi trước hần nói với nàng Đại công tử là thật tâm không biết nàng có động tâm không, ài, việc này là do hần thất trách.

“Tam ca nói đúng, chúng ta đang ở kinh thành có cần thêm chút lửa hay không, làm cho Thừa tướng.....”

“Không cần. Về rán thêm chân. Không có hiệu quả gì, lần này bất quá là trừng phạt nhỏ mà thôi, Gia Cát gia nhất định sẽ không vì việc này mà sụp đổ được. Các người nhìn chăm chăm quý phủ Đại tiểu thư thì tốt rồi.”

“Kia chuyện tình Nhị ca thì sao? Không nói cho tiểu thư một tiếng sao?”

Bắc Đường Quân Liên cười lạnh. Chuyện Cơ Tĩnh Viễn sẽ đi tìm Đại công chúa Xích Dương công chúa đã sớm liệu đến, nàng còn có ý dận hấn không cần ngăn trở, để hấn đi đây!

Có lẽ, những ai phản bội Xích Dương công chúa đều không có kết quả tốt.

.....

Hi thành, Thần Tịch thu được thư an ủi của Nữ hoàng chính thời điểm đó liền đóng cửa không ra ngoài, bất quá có phải ăn chay niệm phật hay không liền khó nói.

Tỷ như, giờ phút này, nàng chính là thụ ẩm tiểu thừa lạnh, ăn điểm tâm Bắc Đường Liên Vân tìm đến.

Bắc Đường Liên Vân nhìn nữ tử đang nằm kia rất là bất đắc dĩ, “Công chúa, ngươi hảo hảo thêm chút thịt đi! Ngươi xem mới nửa tháng ngươi liền gầy một vòng, ngươi rất khó dưỡng a!”

“Câm miệng, những thứ ta ăn đều là từ bạc của ta, cũng không phải do ngươi nuôi dưỡng!” Thần Tịch đối với Bắc Đường Liên Vân nhiều lần châm chọc đáng người của nàng không tốt tỏ vẻ rất là phần nộ.

Gầy một chút có cái gì không tốt, xem ánh mắt hấn, giống như dáng người không đầy đặn chính là một xấu nữ vậy, thật sự là thẩm mỹ có vấn đề.

“Công chúa, ngươi chẳng lẽ là lần đầu tiên giết người, then trong lòng cho nên muốn ăn chay niệm Phật?” Bắc Đường Liên Vân nghi hoặc nhìn nàng, hấn suy nghĩ nát đầu cũng không biết vì sao Thần Tịch thật sự nguyện ý ngồi không.

Thần Tịch liếc trắng mắt, “Giết người không phải lần đầu tiên, thời điểm lúc trước bị ám sát, người Hắc Long bang đã bị ta giết vài cái. Ta ăn chay là vì Nữ hoàng ý chỉ.”

“Thật sự?”

“Đúng vậy. Được rồi, đừng so đo những việc nhỏ này, ta hỏi ngươi, người Hắc Long bang toàn bộ thuận lợi tiến vào kinh thành sao?”

Bắc Đường Liên Vân nhún nhún vai, “Việc này chờ Liễu Văn Hoa trở lại mới có thể xác định, bất quá, công chúa có thể an bài như thế thật sự làm cho ta nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa đây. Cho dù có nằm mơ thì mười vị thượng tướng cũng không thể nào biết được ngươi đã đi trước một bước nhìn chăm chăm vào người nhà của bọn họ rồi.”

“Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nếu là hướng về Đại công chúa, như vậy, mười vị thượng tướng này ở trong quân đều là người đức cao vọng trọng, không cho bọn họ thượng vị không có khả năng, vì cân bằng, biện pháp tốt nhất chính là đem lực lượng địch nhân hóa thành chính mình.”

Muốn có những ngày tiêu dao thì trước tiên cũng phải có thực lực đã, Thần Tịch sâu kín thở dài, cuộc sống này thực sự mệt mỏi, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi đã gần hai tháng rồi, nhưng đến nay không có dấu hiệu trở về, nàng không thể không phòng.

“Công chúa, ta cảm thấy Tứ công tử không sai, không bằng đêm nay chiêu hấn thị tẩm?”

“Khụ khụ --”

Thần Tịch đang ăn điểm tâm liền mắc ở cổ họng, ho đến ạt đều trở nên đỏ lên. Bắc Đường Liên Vân chạy nhanh cấp nàng vỗ lưng vài cái, “Công chúa, đừng kích động, ta cảm thấy Tứ công tử hội nguyện ý.”

Thần Tịch một cước đá văng hấn ra, cổ sức nuốt vào điểm tâm, uống một ly nước cho yết hầu thuận lại, “Chuyện của ta ngươi không cần quan tâm, làm tốt chuyện của ngươi là được rồi.”

“Công chúa --”

“Ta nói cho ngươi, cho dù như thế nào đi nữa, các ngươi cũng chỉ cần như cũ làm tốt việc của chính mình là tốt rồi, cái khác không cần nghĩ nhiều.”

Thần Tịch lần đầu tiên tức giận ly khai dinh viện, lưu lại Bắc Đường Liên Vân một mình khó chịu.

Hấn thật sự cảm thấy Tiêu Băng không sai a, Xích Dương công chúa làm cái gì vậy?

Hấn nào đâu biết rằng Tiêu Băng ở bên trong cảm nhận Thần Tịch là một cái sát thủ, nàng vừa mới xuyên qua đây alf bị Tiêu Băng cường hôn ở trong nước, hôn nàng đến không còn không khí, trực tiếp làm cho bản tôn nghẹn mà chết, nói cái gì thật tình? Kia thật sự là chê cười!

Nếu không phải nàng xuyên qua đây, Xích Dương công chúa liền chân chính hương tiêu ngọc vẫn.

Nghĩ đến hôn người lạnh như băng kia nàng liền phát run, Tiêu Băng tuyệt đối không phải người đơn giản! Mấy ngày nay hấn an phận không có nghĩa là nàng liền quên nộ hôn độc ác ban đầu.....

Nàng không thể tin tưởng nam nhân giống như Tiêu Băng vậy, rất lạnh khốc, đó là một loại lạnh khốc phát ra từ nội tâm.

Bước nhanh trở lại phòng mình, Thần Tịch lại thất hồn đi vào hồ nhỏ bên cạnh viện, nhìn mặt hồ kia, nàng thực thích cảnh tượng như vậy bình yên như vậy, thực thích, làm một người bình thường, nhưng là.....

Bỗng nhiên, mặt hồ nhiều ra một bóng dáng, Thần Tịch thấy rõ ràng bóng dáng ngược kia đột nhiên cả kinh, lại lọt vào một cái ôm ấp, Tiêu Băng thân thủ nắm ở eo nàng: “Công chúa, ngươi sợ ta?”

“Không có!” Thần Tịch chết cũng không thừa nhận, tay muốn đẩy hân ra.

Tiêu Băng một tay nắm toàn bộ eo của nàng, một tay chạm vào tóc dài của nàng, cảm giác mềm mại như trước, nhưng tính tình đã sai lệch quá nhiều.

Hắn không có nhìn lắm một chút kích động hiện lên trong mắt nàng, nhìn đến nước, hắn không khỏi nghĩ đến nụ hôn trong nước mấy tháng trước, hắn rất tức giận, kết quả ở trong nước hôn nàng, thiếu chút nữa làm cho nàng hít thở không thông mà chết, cũng gián tiếp làm cho tính tình nàng đại biến.

Nghĩ đến hậu quả lần đó, hắn không khỏi có chút buồn cười, từng, làm bao nhiêu chuyện đều không thấy có kết quả, nhưng là nụ hôn kia lại làm cho nàng dần dần biến thành một cái tính tình hân ưa thích.

Đối với Xích Dương công chúa lúc trước hắn thật sự không có cảm giác tốt đẹp nào, bất quá, người như hắn có một khuyết điểm trí mạng, thì phải là một người trọng tín, chỉ cần chuyện tình chính miệng hắn đáp ứng liền nhất định làm được.

Năm đó vì đại ân của tiên hoàng nên hắn đã từng nói ra lời thề kiếp này chỉ trung thành với một mình Xích Dương công chúa, chính từ lúc đó trong lòng hắn liền trung với Cung Thần Tịch, mặc kệ nàng đối nhân thế nào, đối hân thế nào, hắn đều không có thương tổn nàng, cũng không có làm cho người ta lấy oán trả ân.

“Buông!” Thần Tịch bị hân ôm như vậy rất là quẫn bách, sắc mặt liền đỏ lên.

Kiếp trước nàng cũng không có cơ hội yêu đương, cho nên đối với tình yêu nam nữ còn không có trải qua.

Tiêu Băng yên lặng nhìn nàng, con người lạnh khốc kia tựa hồ muốn nhìn đến sâu trong tâm linh của nàng, “Công chúa, ngươi vẫn như vậy thì tốt rồi.”

A?

Thần Tịch mặc danh kỳ diệu nhìn hân, không hiểu lời này có ý tứ gì.

“Công chúa, chuyện tình lần đó thực sự xin lỗi, ta nhất thời xúc động.”

A?

Sao lại nói thế? Thần Tịch có chút lọt vào sương mù, Tiêu Băng mỉm cười, tươi cười kia như vàng thái dương, bắn thẳng vào lòng người, đem Thần Tịch làm cho ngây người, cha mẹ nha, nam nhân này cười lộ lên như thế nào đẹp mắt như vậy?

Tiêu Băng cúi đầu, nhẹ nhàng ở môi nàng in lên một nụ hôn, “Chính là lần đó.....”

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước của Tiêu Băng nhẹ nhàng rời đi, lưu lại một cổ mùi thơm thoang thoang của thảo dược quẩn quanh trong lòng Thần Tịch.

Hôn --

Hắn vì chuyện kia mà hôn xin lỗi nàng? Thần Tịch phần nộ rồi, một lần đó là hắn muốn giết nàng có được hay không, nay tránh nặng tìm nhẹ đến một cái thực xin lỗi là xong?

Quá mức phần nộ đến nỗi Thần Tịch ý nghĩ nóng lên hướng về phía bóng dáng Tiêu Băng liền rống lên một câu: “Thối Tiêu Băng, ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho ngươi thì như thế nào!”

Đã muốn đi ra ngoài viện Tiêu Băng nghe nói như thế thiếu chút nữa không kìm được ngã xuống đất: Công chúa khi nào học xong sư tử hồng?

Bắc Đường Liên Vân lén lút bên ngoài viện ánh mắt tỏa sáng: Hấp dẫn, hấp dẫn, tuyệt đối hấp dẫn!

Nhìn xem kĩ xảo hôn vừa rồi của Tứ công tử, rõ ràng không phải lần đầu tiên, không thể tưởng được Tứ công tử lạnh như băng còn có một mặt tà ác như vậy!

Hắc hắc, đường huynh a, không phải huynh đệ không giúp ngươi, đây là hứng thú, hân thực hy vọng làm cho Tứ công tử cùng công chúa thân nhau, sau đó làm cho đường huynh hân cái người luôn luôn tự cho là đúng kia trở về kinh ngạc!

Tiêu Băng quay đầu nhìn thoáng qua, thờ dài, từng, hân là thật sự muốn cho Xích Dương công chúa rời đi nhân thế để giải thoát thật tốt, bởi vì nàng thật sự là làm người khác quá chướng mắt, bất quá, nay thôi, hân cảm thấy như vậy cũng rất không sai.

“Tứ công tử, kinh thành có tin tức truyền đến, Hoàng Phủ công tử ít ngày nữa sẽ trở lại Hi thành. Nghe nói lần này trở về Đại công chúa muốn làm cho Hoàng Phủ công tử làm chính phu của công chúa chúng ta!”

Cái gì, làm cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo làm chính phu? sắc mặt Tiêu Băng nháy mắt trầm xuống, mới đuổi đi một cái Đại công tử, lại muốn nghênh đón một cái chính phu?

Người ta thích nhất trong số phu thị của chị ấy là Băng Băng đấy ạ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chính Phu, Muốn Hay Không?

Edit: Phạm Mai

Hộ vệ cảm nhận được lãnh khí trên người Tiêu Băng cũng nhìn không được cúi đầu, Xích Dương công chúa luôn luôn không có chính phu, mọi người cũng đều không có chuyện gì xảy ra, nếu nay có chính phu điều đó liền khó nói.

Phu thị bình thường cùng với chính phu nếu so sánh là không giống nhau, quyền lợi chính phu tương đương với chính thê, đối với các phu thị khác có quyền quản lý, với chuyện được an bài thị tẩm cũng được ưu ái hơn, công chúa nếu có chính phu, bình thường đều có một nửa thời gian ở trong phòng chính phu.

Nhưng là, Tứ công tử không phải không thích công chúa sao, vì sao tức giận a? Hộ vệ rất là buồn rầu cùng khó hiểu, nhưng hắn không dám nhiều lời một câu.

Thật lâu sau, Tiêu Băng lạnh nhạt nói một câu: “Người đi xuống đi.”

“Là.” Hộ vệ giống như trốn chạy thật nhanh.

Tiêu Băng thở ra một hơi, xoay người hướng trong viện Thần Tịch đi tới, Bắc Đường Liên Vân cũng nghe được lời nói của hộ vệ, bất quá hắn chính là thể thân, đương nhiên sẽ không lo lắng nhiều lắm.

Thần Tịch thật vất vả làm cho phần nộ của chính mình giảm đi một ít, gương mặt lại nhìn đến Tiêu Băng lãnh nghiêm mặt đi vào trong lòng không khỏi buồn bực, nếu không phải bây giờ nhân lực dùng không đủ, nàng nhất định hội hảo hảo ép buộc Tiêu Băng một phen!

“Công chúa, có tin tức Hoàng Phủ công tử.”

“A? Hoàng Phủ Cảnh Hạo? Hắn làm sao vậy?”

Tiêu Băng nhìn bộ dáng kinh ngạc của nàng, tựa hồ còn có chút vui sướng thần sắc chính là khó chịu, âm thanh lạnh lùng nói: “Nghe nói Đại công chúa muốn cho Hoàng Phủ công tử làm chính phu của người đấy!”

Cái gì? Thần Tịch vừa nghe liền phát hỏa, hừ lạnh một tiếng: “Nam nhân nàng dùng qua lại quảng đến chỗ ta muốn ta thu về sao? Nói chỗ ta chính là rác sao! Khốn kiếp!”

Ngạch!

Tiêu Băng vẻ mặt xanh xao, Thần Tịch nói những lời này thật sự là làm cho hắn rất giận mình, Bắc Đường Liên Vân trực tiếp từ trên cây đại thụ gần đó rớt xuống trên mặt cỏ, “Ồi --”

Thần Tịch nhìn lại. Vừa vặn nhìn đến bộ dáng chật vật cổ đứng lên của hắn: “Bắc Đường, người làm cái gì vậy. Lén lút ở trong viện của ta?”

“Không phải, không phải, công chúa hiểu lầm, ta là vừa mới nghe xong hộ vệ nói một số chuyện với Tứ công tử, muốn biết công chúa có thái độ ra sao mới nghe lên, tuyệt đối không có ý tứ khác!”

Hừ!

Một đám đều là nghĩ một đằng nói một nẻo!

Thần Tịch tức giận ngồi ở trên ghế đá, Đại công chúa thật sự là càng ngày càng thích khoe khoang, nàng nói thì nàng sẽ thu sao? Thiết, ngu ngốc. “Bắc Đường, người đi chuyển cáo -- không. Không cần khách khí như vậy, người lại đây ta và người hảo hảo nói một chút.”

Bắc Đường Liên Vân vuốt đi hoa cỏ trên người đi tới cười tủm tỉm hỏi: “Công chúa, có điều gì phân phó?”

“Ngươi cho một số người đi kinh thành phát ra tin tức, hãy nói Hoàng Phủ Cảnh Hạo đã muốn là người của Đại công chúa, nhưng là vì mười vạn tinh binh trong tay ta, Đại công chúa dám ngoan quyết tâm trắng không cần tình lang là thanh mai trúc mã của chính mình, muốn tặng cho ta làm chính phu, mưu đồ binh quyền trong tay ta.....”

Hai người thì thăm một thời gian. Tiêu Băng ở một bên nghe được phía sau lưng lạnh cả người. Lần đầu tiên phát hiện nữ nhân này hảo độc!

Bắc Đường Liên Vân trực tiếp đồng ý khen: “Công chúa, chiều này của ngươi thật tốt, mặc kệ Đại công chúa có cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo quan hệ gì hay không. Vì lời nói của người khác nàng cũng không thể nào miễn cưỡng ngươi nhận Hoàng Phủ Cảnh Hạo.”

“Tất nhiên là như vậy, Hoàng Phủ trúng tôm sao có thể nào lọt vào mắt của ta, ta muốn thu cũng phải thu một giống cá lớn trên quý!”

Ách!

Bắc Đường Liên Vân nhìn Tiêu Băng liếc mắt một cái, dùng ánh mắt hỏi: Từ công tử, ngươi là giống quý hiếm sao?

Ánh mắt Tiêu Băng lạnh nhạt đảo qua, không đáng để ý tới, bất quá trong lòng cũng là có chút vui sướng, Hoàng Phủ Cảnh Hạo bị ghét bỏ hẳn thật sự vui vẻ a.

Bắc Đường Liên Vân ánh mắt tỏa sáng đi làm chính sự đi, Tiêu Băng vẫn đứng tại chỗ như cũ, Thần Tịch có chút không vui: “Ngươi hôm nay không đi quân doanh xem xét?”

“Công chúa, ngươi không có công đạo ta phải đi.”

Ngạch!

Thần Tịch âm thầm cắn cắn môi, nửa ngày ngẩng đầu ánh mắt khôi phục thanh minh nhẹ giọng nói: “Vậy ngươi đi xem đi, giám sát một chút mọi người không cần nhân hạ.”

Tiêu Băng thân nhiên ngồi xuống, chính mình ngã rót một ly nước trà không nhanh không chậm nói: “Công chúa, ngẫu nhiên để cho ta nhân hạ một chút cũng không có chuyện gì, ngươi nếu làm việc quá mức hang say sẽ làm cho những người khác có ý nghĩ khác nhau sẽ nghĩ ngươi muốn náo loạn.”

Hừ, cho dù nàng bất động, những người đó cũng giống nhau hội hoài nghi nàng.

Nàng nhớ rõ Tiêu Băng cũng là Đại công chúa đưa tới trong lòng không khỏi nhảy dựng, giống như vô tình hỏi: “Ngươi không quay trở về kinh thành gặp người mình muốn gặp sao? Nếu muốn đi ta có thể cho ngươi nghỉ.”

“ Bao lâu, cũng là hai tháng?” Tiêu Băng khoe miệng mang theo một chút cười nhạt, tựa hồ đang chỉ trích nàng đối Hoàng Phủ Cảnh Hạo ưu đãi.

Thần Tịch mi giác trừu trừu, người này thật sự là làm cho người ta không thoải mái, nói chuyện luôn mang chế nhạo, nàng cũng không có đắc tội với hắn nha, đáng giận! Bối bối, “Ngươi muốn ba tháng ta đều có thể cho ngươi!”

“Vừa vặn ta đi rồi cho ngươi cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo khanh khanh ta ta?”

“Ngươi --” Thần Tịch âm thầm nắm chắc bàn tay lại, rất muốn thân thủ bóp chết hắn. Nhẫn, tạm thời không có phát hiện hắn là người của ai vì thế phải nhẫn nhẫn!

Tiêu Băng đứng lên cười nhìn nàng, thái độ khác thường bàn tay nhẹ nắm lấy cằm của nàng, giọng điệu ngả ngớn: “Công chúa, đêm nay ta thị tẩm như thế nào?”

Àm àm.....

Giây thần kinh của Thần Tịch lên tiếng đứt gãy, lớn tiếng quát lên, nàng nhin không nổi nữa, “Tiêu Băng, ngươi đi chết đi!”

Đối với nắm đấm của nàng Tiêu Băng cũng không cần thiết né tránh, còn dùng lực cầm lấy tay nắm thành quyền của nàng, trong mắt hiện lên một chút tiếu náo: “Công chúa, thân thể ngươi thật là quá nhỏ, Bắc Đường nói không sai, ngươi rất gầy, vẫn là đừng ăn chay!”

Vù vù --

Thần Tịch mâu quang lạnh lùng, trên người hàn ý nhất thời phát ra, Tiêu Băng chỉ cảm thấy một cổ hàn khí thẳng vào trái tim, còn không có tỉnh ngộ thì đã bị hạ gục, đợi đến khi chính mình cảm giác được đã ngã xuống rồi..... Quan trọng nhất là hắn đè nặng lên người Thần Tịch rồi ngã xuống, nhìn đến thần sắc Thần Tịch sau khi bị đè trên mặt hiện lên ảo não hẳn cuối cùng nở nụ cười, ở thời điểm sắp bị rơi xuống đất hắn liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng đổi lại vị trí của hai người, hẳn hoa lệ bị Thần Tịch cấp áp đảo.

Bắc Đường Liên Vân nguyên bản đi ra ngoài, bất quá nửa đường nghĩ đến còn có vấn đề không có hỏi rõ bèn quay trở lại, khi đến liền nhìn đến Thần Tịch đè nặng Tiêu Băng thẳng tắp rơi xuống đất, cuối cùng hoàn hảo tiếp nhận một cái hôn hoa hoa lệ lệ.

băng.....

Thần kinh thị giác của hắn bị rung động, miệng há thành chữ o, có thể nhét vừa quả trứng gà, nửa ngày mới hồi được thần, công chúa hảo uy vũ!

Thân thể mảnh khảnh như vậy cư nhiên áp đảo Tiêu Băng đại hiệp!

Cường hãn!

Roi xuống đất Thần Tịch mắt đôi mắt, cái mũi đối cái mũi nhìn người dưới thân, đột nhiên ngồi xuống, tư thế kia vừa vặn ngồi ở Tiêu Băng..... Khụ khụ, bộ phận phía dưới, thoát nhìn làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái.....

Bắc Đường Liên Vân vì không muốn chính mình biến thành người vô hình bèn ho lên vài cái nhắc nhở, Thần Tịch ảo não thẹn quá thành giận trừng mắt nhìn Bắc Đường Liên Vân liếc mắt một cái, “Ngươi lại có chuyện gì?”

“Khụ khụ..... Cái kia, công chúa, ta biết có một số việc mới bắt đầu làm mà lại phải dừng lại thật khó chịu, bất quá ta chỉ có một vấn đề, ta chỉ muốn hỏi một câu, nếu Đại công chúa cứng rắn muốn đem người đưa cho ngươi làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ, rau trộn a! Nàng nếu kiên quyết thì làm thiếp!”

“Khụ khụ -- công chúa, ý của ngươi là Thị Lang đi!”

Mày liễu Thần Tịch dựng thẳng lên, tức giận nói: “Đã biết còn hỏi!”

Bắc Đường Liên Vân vùng trộm nhìn Tiêu Băng liếc mắt một cái, “Hảo, hiểu được, ta lập tức đi, quyết không quấy rầy ngươi làm việc! Các ngươi từ từ sẽ đến.....” Oa tắc, Tiêu Băng đại hiệp thực sự đáng nể, nhìn đến hắn xuất hiện còn bình tĩnh nằm như thế!

Tiêu Băng không nói gì nhìn trời cao, bây giờ à toàn thân hắn không thể nhúc nhích, nhưng lại cảm giác được hàn ý từ trong xương hắn truyền ra, không thể tưởng được công phu công chúa quý dị như thế! Bây giờ xem ra là tự mình làm tự mình chịu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Mổ Nữ Tự Làm Tự Chịu

Edit: Phạm Mai

Sau khi Bắc Đường Liên Vân rời khỏi, Thần Tịch mới cầm gương lên, đặc ý ngồi xổm trước mặt Tiêu Băng theo dõi hắn: “Băng Băng, giờ phút này ngươi có cảm tưởng gì a?”

“Quả nhiên cô nhân nói đúng, lòng của nữ nhân, như mò kim đáy biển!”

“Àn, còn có đâu?”

“giống như tâm địa rắn rết!”

Thần Tịch khoe miệng giật giật, nàng bất quá đem hắn loam nhả chính là tâm địa rắn rết? Kia hắn muốn giết nàng thì sao, nên xưng cái gì? Nghĩ nghĩ Thần Tịch trở lại trên bàn rót một chén nước, ngón út tay phải nhẹ nhàng quơ vài cái, đưa đến trước mặt Tiêu Băng tự mình giúp đỡ hắn uống vào, cười tủm tỉm nói: “Băng Băng, ngày đó ngươi mạo hiểm đại hòa cứu ta, hôm nay ta tính hồi báo ngươi. Chén nước này, ta tự mình uy ngươi, uống đi!”

Tiêu Băng nhìn ánh mắt giao hoạt của nàng trong lòng lạnh cả người, “Cũng không thể được làm cho ta chính mình lược thuật trọng điểm cầu?”

“Có thể, uống nước trước nói sau.”

Trên thực tế Thần Tịch căn bản là mặc kệ hắn gật đầu hay không trực tiếp đưa vào miệng hắn, Tiêu Băng bất đắc dĩ phối hợp uống vào, không bao lâu liền cảm giác được thân mình bắt đầu nóng lên, thâm nghĩ trong lòng không ổn, lại nhìn Thần Tịch, cũng là ý cười thần nhiên, “Băng Băng, ngươi tối nay muốn thì tâm tất nhiên là lâu lắm không có phát tiết *, cho nên, ta cho ngươi cơ hội, ngươi có thể đưa ra yêu cầu một chút, ngươi nghĩ muốn cái dạng nữ nhân gì, ta ra lệnh cho người khác tìm cho ngươi. Cho ngươi một lần, yên tâm, đây là ta gật đầu, sẽ không trách tội ngươi đâu!”

Tiêu Băng ánh mắt lạnh lùng, “Ngươi hạ mị dược với ta?”

“Ừ, ngươi thật thông minh, nói mau, ngươi thích cái dạng mỹ nữ gì?”

Tiêu Băng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng, một chữ một chữ nói: “Nếu muốn nữ nhân, ta chỉ muốn ngươi, ngươi dám làm cho nữ nhân khác chạm vào ta, ta tính sau trước giết nàng, sau đó tự mình hại mình!”

Ngạch!

Thần Tịch bị hung ác cùng nham hiểm trong mắt hắn làm hoảng sợ. “Ta --”

“Ta không nói giỡn với ngươi!” Tiêu Băng cả người đều phát ra lãnh ý, làm cho Thần Tịch có chút chân tay luống cuống. Buông tha hắn, không cam lòng nếu ép buộc hắn, vạn nhất hắn thật sự tự mình hại mình làm sao bây giờ?

“Công chúa, ta là người mà tiên hoàng lưu lại cho ngươi, tuy rằng về lý trên danh nghĩa là Đại công chúa đưa cho ngươi, nhưng chính là thân vệ mà tiên hoàng để lại cho ngươi!”

Ách!

Thần Tịch càng ngày càng rối rắm, cuối cùng vẫn là không phục: “Lần đó ở trong hồ ngươi rõ ràng nghĩ làm cho ta nín thở nghẹn mà chết! Tiên hoàng làm sao có thể để cho thân vệ của người tới giết ta!”

Tiêu Băng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm nàng: “Lần đó là ngươi tự làm tự chịu, là ngươi chính mình yêu cầu ở trong nước tìm hoan mua vui. Ta lúc ấy hận không thể.....”

Ngạch!

Nàng yêu cầu ở trong nước tìm hoan mua vui?

Thần Tịch mộng, lập tức mặt đỏ giống như quả táo. Cường hân, quá cường hân, bản tôn cư nhiên yêu cầu cùng nam nhân tại trong hồ tiến hành cá nước thân mật? Cha mẹ nha, động tác rất là khó đi? Nuốt nuốt nước miếng tỏ vẻ bội phục, Thần Tịch thở dài, là thể đạo như thế nào a!

“Ở trước khi ngươi huỷ ta ta sẽ không động vào nữ nhân khác, cho dù ta chán ghét ngươi cũng như vậy!” Tiêu Băng bởi vì trên người nhiệt độ đánh úp lại đối Thần Tịch đó là càng thêm nghiêng răng nghiêng lợi.

Nữ nhân này khó lắm mới thay đổi thái độ một chút với nàng, lập tức lại hạ được trên người của hắn. Thật sự là đáng giận mà!

“Khụ khụ. Được rồi, ta mất trí nhớ, quên thôi. Ta nghĩ đến ngươi là muốn giết ta, cho nên mới nghĩ muốn trừng phạt ngươi.....” Thần Tịch vô tội gãi gãi đầu, chạy nhanh đi rót cho hắn một chén nước lại dứt cho hắn uống.

Sau khi uống xong chén nước này, Tiêu Băng có khí lực, võ công cũng khôi phục, nhưng là mị được không có giải.

Thần Tịch có chút xấu hổ nhìn hắn: “Cái kia, cái kia là không có giải được a, nếu không ngươi đi tìm..... Ha ha, không muốn liền phao nước lạnh một cái canh giờ đi, dù sao thời tiết bây giờ còn nóng, sẽ không có việc gì.”

Thần Tịch nói xong ben lập tức đứng dậy muốn chạy trốn đi, cũng không được hai bước đã bị Tiêu Băng cấp bắt lấy, “Công chúa, ngươi muốn đi thể nào?”

“Ha ha, cái kia, ngươi xem hồ nước này rất trong suốt, không bằng ngươi đi xuống đi tắm cái nước lạnh tắm, bôi lợi một phen, thân thể khỏe mạnh..... Ta, ta nhường chỗ lại cho ngươi!”

Nói xong Thần Tịch bỏ ra tay hắn lại chạy, bất quá không được bước nào, Tiêu Băng lãnh lãnh ôm lấy eo của nàng, “Công chúa, ngươi hạ độc tất nhiên phải do ngươi giải độc!”

“Ta không cần!”

“Không cần? Công chúa, ngươi có vẻ quên ngươi trước kia thực thích ngoạn này đó.....” Tiêu Băng nói xong liền ôm nàng nhảy vào trong hồ, che lại môi của nàng, lửa nóng môi lộ ra khí tức phẫn nộ.

Thần Tịch đối lửa giận của hắn có một loại cảm giác sợ hãi vô hình, nàng dùng sức giãy dụa, muốn thoát ly ma trảo của hắn, lại bị hắn hôn càng thêm bá đạo mà mang theo tính xâm lược.

“Ngô.....” Như thế nào Thần Tịch cũng thoát khỏi không được khống chế của hắn, quần áo hai người ở trong nước rất nhanh liền ẩm ướt, thiếp cũng càng phát ra chặt chẽ, Thần Tịch cảm thấy thân thể hắn lửa nóng vạn sức chờ phát động, thân mình đều khẽ run run.

Mà Tiêu Băng lại nhẹ nhàng cắn vành tai của nàng một chút, tiếng nói khàn khàn ở bên tai vang lên: “Công chúa, ngươi cảm thấy tư vị như thế nào?”

“Buông!”

“Không được đâu!”

Thần Tịch giận đánh về phía hắn, móng tay đâm vào cánh tay Tiêu Băng, toàn thân Tiêu Băng trở nên cứng ngắc, nhưng cho dù hắn không thể động thì vẫn ôm chặt Thần Tịch trong lòng không chịu buông tay.

Kết quả là, bên hồ hợp thành một bộ hình ảnh kỳ quái, nhìn từ ngoài cửa vào, chính là Tứ công tử ôm công chúa ở trong hồ thân mật, hai người ôm thật chặt, thân mình dán lại với nhau, sắc mặt phiếm hồng, hiển nhiên là trong trạng thái động tình.

Thần Tịch bị ai phát hiện mỗ nam nào đó lôi kéo mình làm đệm lưng, Tiêu Băng ý thức được trạng huống buồn cười này sau đó trong mắt ẩn ẩn ý cười, “Công chúa, như thế rất tốt.”

“Hừ, ta cũng không tin ngươi có thể kiên trì một cái canh giờ!”

“Ngượng ngùng, ta giống như quên nói cho công chúa biết, thời điểm ta luyện công có thể bảo trì một cái tư thế nửa ngày không cần thay đổi, cho nên, ngươi cũng chỉ có thể cùng ta như bây giờ.”

Ô ô.....

Vì sao?

Lúc này Tiêu Băng đang đè nặng lên nàng chân để trên bờ, tay cũng gắt gao ôm nàng, nếu hân hôn mê cũng không buông ra, nàng không phải càng thêm khó chịu?

Thần Tịch rồi rầm có muốn làm cho hân hôn mê hay không, nhưng nếu thật sự hân hôn mê cũng không chịu buông tay thả nàng ra thì làm sao bây giờ, nếu kêu hộ vệ tới kéo hân ra không phải rất mất mặt sao?

Nhiệt độ trên người Tiêu Băng ngấm dưới hồ nước dần dần giảm xuống, nhưng là cứ như bây giờ, Thần Tịch vẫn cảm giác được một nơi trên thân thể hân có biến hóa rõ ràng, ㄟ nàng liếc mắt một cái cũng không dám nhìn Tiêu Băng.

Nhìn bộ dáng nàng quần bách, tâm tình Tiêu Băng không hiểu sao tốt lên, tính tình không hiểu sao lại tốt hơn, nếu là trước kia nhất định nàng rất thích tự mình đi giải độc, hôm nay nàng lại thà rằng phao nước lạnh cũng không nguyện ý cùng hân.....

Ha ha, hân cũng thật sự là mặc danh kỳ diệu, trước kia là chán ghét, nay bị nàng cự tuyệt lại có chút không thoải mái, thật sự là chính mình tìm khổ mà.

Hai người ở trong nước phao nửa canh giờ, Thần Tịch cả người lạnh phát run, nhưng nàng ngượng ngùng kêu hộ vệ đến hỗ trợ.

Tiêu Băng thì sao, mị được đã muốn tán đi hơn phân nửa, nhưng là hân không nghĩ đơn giản buông tha Xích Dương công chúa như vậy, cho nên cũng không mở miệng kêu người tới.

Cứ như vậy duy trì, duy trì, tới khi mặt trời lặn về phía Tây, Thần Tịch rõ ràng cảm giác thân thể của chính mình có chút cảm giác chết lặng, căn môi trũng mất Tiêu Băng: “Ngươi đã khỏe chưa hả?”

“Những lời này hân là hỏi công chúa mới đúng!”

“Ngươi -- hảo, hảo nữ không cùng nam đấu, ta khôi phục sức lực cho ngươi, bất quá ngươi phải đáp ứng ta không được làm xằng bậy!”

Tiêu Băng nhìn sắc mặt nàng có chút trở nên trắng bệch, chung quy có một chút thương tiếc, phao nước lạnh với hân mà nói không sao cả, bất quá đối với thân thể nhỏ nhắn này thì không biết được. Thở dài, “Được rồi!”

Thần Tịch giật giật tay trái, lần này Tiêu Băng thực chú ý tới động tác của nàng, nhưng chỉ là cảm giác tay nàng đâm lưng của hân một chút, nếu không có đoán sai thì hân chỉ bị móng tay nàng đâm vào một cái, như vậy liền giải độc cho hân?

Trong lòng Tiêu Băng rất là kinh ngạc, công phu quý dị này thật sự là làm cho người ta khó lòng kiểm chế kinh ngạc, thấy những điều chưa hề thấy.

Sau khi làm xong động tác đó, Tiêu Băng quả nhiên cảm giác được công lực chậm rãi khôi phục, thân thể cũng có thể tự do hành động được.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Công Chúa Bị Bệnh

Edit: Phạm Mai

Sau khi Tiêu Băng khôi phục tự do xong thì vận hành vận động huyết mạch một lần, miễn cho sau khi duy trì một cái tư thế trong thời gian dài sau khi động sẽ bị ngã xuống.

Bất quá hân xem nhẹ sự tà ác của Thần Tịch, hân vừa mới vừa động, toàn thân Thần Tịch cũng run lên, dựa vào định luật vạn vật hấp dẫn, hân bị Thần Tịch lôi kéo rơi vào trong nước, ở trước một khác rơi xuống, theo bản năng hân che lại của nàng môi, sau đó ôm nàng cùng rơi xuống nước.

Rầm một tiếng, nước bắn tung tóe lên không trung, Thần Tịch cảm giác được một trận mê muội, ngã vào trong lòng Tiêu Băng.

Tiêu Băng bắt đầu đi ôm nàng trở về phòng, kêu nha hoàn lại thay đổi quần áo cho nàng, lại cấp nàng lau khô tóc, chính mình cũng đi tắm rửa thay quần áo.

Thời điểm hân sức sống bắn ra bốn phía tiêu sái đi ra khỏi cửa phòng, lại nghe được nha hoàn đến báo rằng công chúa đang nóng lên.

Không tiếng động chờ dài một chút, hân đi vào phòng Thần Tịch, nhìn thấy nàng im lặng nằm ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, bàn tay dò xét một chút, quả nhiên thực nóng, “Đi thỉnh Lục công tử đến một chuyến đi!”

Nha hoàn chạy nhanh đi tìm Hứa Phi Sương, nhưng Hứa Phi Sương chỉ là một cái thể thân, không hiểu y thuật, lập tức giả bệnh kêu nha hoàn đi thỉnh đại phu khác.

Tiêu Băng sau khi nghe báo lại liền nhũn mảy, mấy ngày nay tựa hồ đều không có nhìn thấy hân trị bệnh cứu người, sao lại thế này?

“Tứ công tử?”

“Kêu hộ vệ đi thỉnh quân y đến đây một chuyến.”

“Là.”

Rất nhanh quân y chạy tới, bắt mạch sau nhẹ hô khẩu khí, “Tứ công tử xin yên tâm, công chúa chỉ là bị nhiễm phong hàn làm cho nóng lên, uống mấy chén thuốc là tốt rồi, bất quá, còn thỉnh Tứ công tử khuyên công chúa đừng phao nước lạnh, thân mình công chúa cũng không được tốt lắm, nếu không chú ý một chút chỉ sợ ngày sau có phiền toái.”

“Cái gì phiền toái?”

Quân y nhìn nha hoàn bốn phía liếc mắt một cái, bàn tay to của Tiêu Băng vùng lên. “Các người đi xuống chuẩn bị bữa tối cho công chúa.”

Ra lệnh nha hoàn xong, quân y mới nói khẽ với Tiêu Băng: “Hạ quan vừa mới bắt mạch cho công chúa. Phát hiện công chúa thể hàn, thể chất loại này thực hiếm có, nếu như không chú ý, về sau con nói dòng của công chúa sẽ là một chuyện rất gian nan.”

Ánh mắt Tiêu Băng trầm xuống, đối với Xích Dương công chúa mà nói con nói dòng thực sự là một vấn đề lớn, ba năm này, tuy rằng thị tẩm không phải là nhiều, nhưng cũng không ít, nhưng công chúa lại một lần đều không có hoài thai. Nghĩ đến chính là nguyên nhân này. “Vậy người khai chút được điều trị thân thể công chúa, nhớ kỹ. Chuyện này không cần nói ra ngoài.”

Quân y nghiêm túc tỏ thái độ: “Tứ công tử yên tâm, hạ quan đối Xích Dương công chúa là trung thành và tận tâm, tuyệt không làm ra chuyện ảnh hưởng đến công chúa!”

“Ân, người đi ra ngoài tự mình bốc thuốc mang về, sau đó vào phủ công chúa ở tạm, tự mình cấp công chúa hàm dược, không được để người khác động tay vào.”

“Là.”

Sau khi Thần Tịch tỉnh lại đã là nửa đêm, đôi tình. Đầu còn có chút choáng váng hồ hồ. Bất quá nha hoàn đều đang ngủ, nàng đứng lên nhìn thấy điểm tâm trên bàn thờ dài, ôm điểm tâm ngồi ở trước cửa sổ vừa ăn một bên nhìn ánh trăng mỏng lung.

Tiêu Băng thật là rất đáng giận. Bất quá dựa vào cách nói của hân thì đúng là Xích Dương công chúa cũng tự làm tự chịu, ài! Thật sự là mọi chuyện rối loạn mà, nhưng hân thật sự là người tiên hoàng lưu lại cho nàng sao?

“Công chúa, người là muốn chính mình bệnh nặng hơn một ít?” Tiêu Băng như oan hồn xuất hiện ở ngoài cửa sổ không tiếng động, đem Thần Tịch làm hoảng sợ.

Vỗ vỗ ngực hô khẩu khí, “Ta chỉ là đứng lên ăn một chút gì.”

Tiêu Băng nhìn điểm tâm trong tay nàng nhũn mảy: “Công chúa nếu đói bụng nên phân phó bọn họ chuẩn bị bữa ăn khuya, như thế nào đem mấy thứ này làm bữa ăn chính?”

“Quên đi, đều đã trễ thế này, đừng làm cho bọn họ vất vả.” Thần Tịch cắn điểm tâm, tuy rằng lạnh, bất quá hương vị vẫn là không sai, đầu bếp phủ công chúa là lúc trước Hoàng Phủ Cảnh Hạo tìm, xác thực không sai.

Dứt bỏ ra ái muội của hân cùng Đại công chúa, năng lực cá nhân hân là đáng giá khẳng định.

Ánh mắt Tiêu Băng có chút lạnh nhạt, bất quá không có đi vi phạm ý tứ của nàng, canh giữ ở ngoài cửa sổ ngẩng đầu nhìn trời.

“Người đi nghỉ ngơi đi, có hộ vệ thủ không có việc gì.”

Đuổi Tiêu Băng đi, Thần Tịch nằm ở trên giường, nay bên người nàng chỉ có Bắc Đường Quân Liên là có thể phản công, hẳn tuy rằng không thích nàng, bất quá, lời nói của Hạ Thượng Vũ hẳn không thể không nghe.

Chính là không biết thân tình Hạ Thượng Vũ đối với nàng có bao nhiêu phần, đường huynh? Ài, hy vọng có thể kéo dài một chút đi, bằng không nàng thật đúng là không biết phải giải quyết như thế nào.

Bất quá tin hay không đều không có quan hệ, nàng bất quá chính là một cái cô hồn, đã muốn chết đi một lần, còn có cái gì đáng sợ?

Sau đó nàng mơ mơ màng màng ngủ đi, một đêm đến hừng đông, ngủ thấy vị thuốc dày đặc Thần Tịch mới tỉnh lại, nha hoàn hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, tự nhiên có người mang lên đồ ăn sáng cho nàng, ăn qua một chút đồ ăn sáng một chén được nước đen tuyền liền xuất hiện.

Thần Tịch nhìn trái nhìn phải, nhìn chén được đen tuyền kia, nha hoàn Linh Nhi nhìn công chúa nhà mình không có dấu hiệu nào là muốn uống thuốc vào, liền có điểm lo lắng nói: “Công chúa, quân y nói thuốc này vẫn là thừa dịp nóng uống mới tốt.”

“Thuốc này nhất định rất đáng đi?”

“Này, công chúa, được đều là như vậy, quân y nói, người thụ hàn, uống thuốc mới có thể tốt được.” Linh Nhi vẻ mặt đau khổ khuyên.

Thần Tịch nhìn người đang hầu hạ trước mắt mình là Linh Nhi cùng Tâm Nhi, ôn nhu nói: “Linh Nhi, Tâm Nhi, hai người các ngươi có muốn rời khỏi phủ công chúa trở về nhà sống cuộc sống tự do hay không?”

Hai cái nha hoàn vừa nghe lời này lập tức quỳ xuống thỉnh tội, Tâm Nhi dẫn đầu nói: “Công chúa thứ tội, nô tỳ làm sai chuyện gì thỉnh công chúa trách phạt, không cần đuổi chúng ta đi!”

Linh Nhi cũng đi theo dập đầu, đều là vẻ mặt kinh sợ.

Thần Tịch thở dài, tự do tự tại có gì không tốt, ở phủ công chúa làm nô tỳ có cái gì tốt? Vì bạc?

“Công chúa, Linh Nhi trong nhà còn có mẫu thân cùng một cái đệ đệ, nếu ta không có việc làm, bọn họ phải làm thế nào sống qua ngày đây?”

Nguyên lai là vì người nhà? Thời điểm bây giờ xác thực nữ tử không thể tìm được việc làm tốt, nhưng là Nhai Nữ quốc hẳn không giống như vậy a, Nhai Nữ quốc lấy nữ vi tôn, nữ tử có thể cùng nam tử giống như nhau kinh thương, chức vị.....

“Trong nhà nô tỳ cũng vậy còn cần nô tỳ đi kiếm tiền, thỉnh công chúa không đuổi chúng ta.”

Ài!

Nàng là cảm thấy người Hoàng Phủ Cảnh Hạo lưu lại không quá tin cậy a, bất quá nhân gia đều đáng thương như vậy, nàng lại đuổi người đi giống như không có tình người, “Được rồi, các ngươi lưu lại, các ngươi không có sai, ta bất quá là cảm thấy các ngươi chiếu cố ta đã lâu, muốn cho các ngươi rời đi phủ công chúa thành thân sống một cuộc sống tự do mà thôi, bạc ta sẽ cho các ngươi chuẩn bị.”

“Không, nô tỳ không nghĩ rời đi công chúa!”

“Được rồi, ta đã biết, nguyện ý lưu lại liền lưu lại đi!”

“Công chúa, các nàng có lưu lại hay dời đi trước đó mặc kệ, việc bây giờ là thỉnh công chúa đem thuốc uống vào.” Tiêu Băng cau mày đi vào, nhìn đến chén thuốc kia một chút đều không có thay đổi, rất là mất hứng.

Thần Tịch âm thầm bĩu môi, nàng chính là không nghĩ uống được, rất đáng a!

Uống thuốc Đông y trước giờ chưa thấy qua không có đáng, “Thôi được rồi, các ngươi đi ra ngoài, ta chính mình uống.”

Tiêu Băng thấy mắt hiện lên một chút tia sáng kỳ dị, vẫy vẫy tay, “Các ngươi đi xuống, để ta hầu hạ công chúa là tốt rồi.”

Thần Tịch bất mãn nhìn hẳn một cái: “Ngươi cũng đi ra ngoài đi!”

“Không nhìn công chúa uống được ta lo lắng, dù sao thời điểm trước kia công chúa không thích uống được liền vụng trộm đồ đi, kết quả chịu tội vẫn là những hạ nhân này.”

Ngạch!

Bản tôn cũng không thích uống được, ngẫm lại cũng đúng, được đáng như vậy ai thích a!

Nhưng là ánh mắt Tiêu Băng nhìn chằm chằm nàng, nàng thật đúng là không thể nói không uống, cũng không thể cùng người ta nói nàng không cần uống được cũng có thể khỏi bệnh. Hai người nhìn nhau một hồi, Thần Tịch bại trận mà kết thúc, nắm cái mũi nuốt một chén thuốc lớn, vừa uống xong, Tiêu Băng lập tức cấp nàng hai cái mút táo, khoe miệng câu lên nụ cười tâm tình hiển nhiên thực sung sướng, “Công chúa cần một chút, thực ngọt.”

Thần Tịch cầm giận cắn mút táo, xác thực thực ngọt, bất quá vị thuốc trong cổ họng làm cho nàng có chút cảm giác muốn phun ra ngoài. Thôi Tiêu

Băng, bọn họ đúng là có thù mà!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Không Thèm Để Ý

Edit: Phạm Mai

Tiêu Băng vừa lòng nhìn nàng uống hết thuốc, lại đỡ nàng nằm lại lên giường, “Công chúa, quân y nói mấy ngày này người nên nghỉ ngơi nhiều một chút, không cần ra gió.”

“Ta chỉ là cảm mạo mà thôi, không cần phải làm nghiêm trọng như vậy, người đi quân doanh quản lý mọi việc đi, có tình huống gì xảy ra thì trở về nói cho ta biết.”

Đây là muốn đuổi hẳn đi quân doanh làm việc hay sao? Ánh mắt Tiêu Băng trầm xuống: “Công chúa, ta vẫn muốn hỏi người một sự kiện.”

“Nói.”

“Vì sao tìm Liễu Văn Hoa cùng Hoa Từ Huyền hợp tác? Hai người bọn họ người xác định rằng có thể tin tưởng sao?”

Ánh mắt Thần Tịch lạnh lùng, làm sao hẳn lại biết? Là giám thị nàng hay chỉ là đoán thôi?

Tiêu Băng nhìn thấy nghi ngờ của nàng hừ nhẹ một tiếng, “Công chúa nghĩ việc mình đang làm là thực bí mật sao? Chỉ cần người nào chú ý sẽ nhìn ra được công chúa tiếp đãi Liễu Văn Hoa cùng Hoa Từ Huyền tất nhiên là có chuyện cần làm, bằng không, lấy thân phận của công chúa, làm gì phải đối với hai người kia có sắc mặt như thế!”

Ách! Thì ra là thế, bất quá nàng chỉ lấy tâm trạng bình thường mà tiếp đãi, lại quên Xích Dương công chúa vốn bản tính ngạo mạn, ai, quên đi, cứ để cho bọn họ đoán đi.

Gặp sắc mặt Thần Tịch lơ đãng sắc mặt Tiêu Băng càng thêm âm trầm, nàng dốt cuộc có biết nếu nàng cứ làm như vậy sẽ mang đến hậu quả gì? Nếu bị người khác có ý xấu truyền ra, nói nàng đường đường công chúa lại cùng với người trong giang hồ có qua lại, chỉ sợ Nữ hoàng sẽ nghi kị nàng ngày càng trầm trọng mà thôi.

“Chuyện tình liên quan đến bọn họ người không cần nghĩ nhiều, ta sẽ xử lý tốt.”

“Xin hỏi công chúa tính xử lý như thế nào, nếu Nữ hoàng hỏi quan hệ giữa người và bọn họ, thân phận bọn họ, người phải nói như thế nào?”

Nữ hoàng?

Thần Tịch nhìn hẳn một cái, không khỏi âm thầm nở lên một nụ cười nhạt, nguyên lai hẳn thật đúng là có chút quan tâm tới nàng nha. Nữ hoàng hỏi, nàng nếu nói thẳng nhất định sẽ làm Nữ hoàng nghi kỵ, nếu nói dối thì chính là khi quân. Dù nói như thế nào cũng không vừa lòng.

Nhưng người bình thường có thể biết được thân phận thật sự của Hoa Từ Huyền cùng với Liễu Văn Hoa sao? Nàng nghĩ là sẽ không, bất quá. Nhìn thái độ Hoàng Phủ Cảnh Hạo đối với Hoa Từ Huyền, hẳn hẳn là biết, về phần Tiêu Băng, đại khái cũng biết đi!

Cho nên nói phụ thị bên cạnh nàng người người đều không phải là bình thường a, muốn lừa bọn họ đều khó khăn. Không biết Gia Cát Tĩnh Trạch có phải cũng xác định được thân phận Hoa Từ Huyền hay không?

“Công chúa, người buông tha Đại công tử có phải bởi vì lần lửa cháy đó hẳn xả thân đi vào cứu người?”

Tựa hồ có thể nhìn thấu những điều trong lòng nàng Tiêu Băng thực đột ngột dời đi đề tài, nghe vậy Thần Tịch đầu tiên là sững sốt, lập tức mỉm cười, thực thân nhiên thừa nhận: “Đúng vậy. Mặc kệ thế nào, lần đó là hẳn xả thân vào cứu. Cho nên ta buông tha cho hẳn phản bội lần này, Người cũng giống như vậy, bởi vì người cũng đến lần đó, cho nên ta đem chuyện lúc trước thiếu chút nữa người làm cho ta ghen chết ở trong hồ bỏ qua cho người.”

Tiêu Băng tức giận trừng mắt nhìn nàng, rõ ràng hẳn đã nói lần đó là nàng tự làm tự chịu, vì sao còn muốn tính lên đầu hẳn! Nghĩ đến một sự kiện khác hẳn phen lòng nhìn nàng, “Quên đi, cứ theo công chúa mà nói đi, bất quá có một việc tất yếu nhắc nhở người. Tháng sau chính là sinh nhật Nữ hoàng. Đến lúc đó công chúa hẳn là vào kinh cấp Nữ hoàng chúc thọ.”

Chúc thọ? Thần Tịch cảm giác cái mũi ngứa, chạy nhanh cầm lấy khăn tay chùi một chút, cảm mạo chảy nước mũi thật là không thoải mái chút nào. Tiêu Băng nhìn động tác không chút kiêng kỵ nào của nàng liền dời đi tầm mắt, hẳn cũng không thể xác định được trong lòng công chúa đối với Nữ hoàng có hận hay không?

Chùi xong cái mũi, cảm giác thư thái, Thần Tịch mới không chút để ý giương mắt nhìn về phía hắc: “Vừa rồi ngươi nói cái gì đâu?”

“Nữ hoàng thọ yến.”

“Nga, Nữ hoàng muốn sinh nhật a, nhắc tới sinh nhật ta còn muốn hỏi một câu, sinh nhật ta là khi nào nha, ta đều quên mất!”

“Hai mươi lăm tháng năm là sinh nhật công chúa, còn Nữ hoàng là ngày hai mươi tháng mười một, Đại công chúa là ngày một tháng tám.”

“Nga, nói như vậy sinh nhật năm nay của ta đã qua?”

“Đúng vậy.”

Thần Tịch tiếc nuối thở dài, “Đáng tiếc a, bỏ lỡ mùa thu lễ.”

Ai! Chuyện hắc nói để nàng thông suốt chính là chuyện này?

Thần Tịch nhìn sắc mặt Tiêu Băng ngày càng đen nở nụ cười, “Được rồi, ta chỉ là nói giỡn, lễ vật ngươi đi chuẩn bị đi, dù sao ta cái gì cũng quên, cũng không biết chọn lễ vật gì mới tốt.”

“Là, ta hiểu được.”

“Àn, còn có Đại công chúa, lần sau đến phiên nàng sinh nhật ngươi cũng giúp ta chọn lễ vật đưa đi, không cần hỏi ta, lễ vật không cần rất quý trọng, tỏ vẻ thành ý một chút là được, không phải có câu tên là ‘lễ khinh tình ý trọng’ sao!”

“Là.”

Công đạo xong rồi Thần Tịch đuổi thân người, đánh cái ngáp, “Được rồi, ngươi đi làm việc đi, ta ngủ một hồi, mệt nhọc.”

Thần Tịch lập tức hướng giường lớn bước đi, còn không có nằm xuống lại nghe được gã sai vật báo lại: “Công chúa, Hoàng Phủ công tử đã trở lại.”

“Ngượng ngùng, ta mệt nhọc, ngủ một giấc trước, mặc kệ có chuyện gì đều nói sau đi!”

“Công chúa --”

Gã sai vật kinh ngạc nhìn bóng dáng Thần Tịch, công chúa không mong gặp Hoàng Phủ công tử?

Tiêu Băng vẫy vẫy tay, “Đi xuống sửa sang một chút nơi ở của Hoàng Phủ công tử đi, thân thể công chúa có bệnh nhẹ, chớ có tinh thần lại triệu kiến Hoàng Phủ công tử.”

“Là.” Gã sai vật có chút buồn bực rồi đi.

Trong những năm Xích Dương công chúa không ở đây, hết thảy công việc Hi thành đều là Hoàng Phủ Cảnh Hạo tự mình xử lý, hơn nữa còn làm rất tốt, cho nên danh tiếng Hoàng Phủ Cảnh Hạo ở Hi thành là tốt lắm. Trên cơ bản là nhân vật đứng hàng đầu tiên, sau khi Xích Dương công chúa trở về Hi thành dân chúng mặc dù có nhận thức, nhưng là ở trong lòng bọn họ Hoàng Phủ Cảnh Hạo là không người nào có thể thay thế,

Người trong phủ công chúa cũng giống như vậy, luôn luôn tôn kính Hoàng Phủ Cảnh Hạo, rồi đột nhiên phát giác Xích Dương công chúa đối với Hoàng Phủ Cảnh Hạo không có chút nào quan tâm tất nhiên trong lòng bọn họ xuất hiện bất mãn.

Tiêu Băng tất nhiên cũng thấy được thần sắc gã sai vật, bất quá nhất thời hắc cũng không có biện pháp thay đổi cái tình trạng này. Đi ra chính viện tâm tình hắc có chút trầm trọng, cho dù Xích Dương công chúa cự tuyệt để cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo trở thành chính phu, nhưng là lực ảnh hưởng Hoàng Phủ Cảnh Hạo vẫn như trước.

“Tứ công tử, “

Về mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh nhạt như trước xuất hiện ở trước mặt Tiêu Băng, sắc mặt của hắc giống như chưa từng xảy ra bất kỳ chuyện gì, cũng không có vẻ mặt suy sút khi bị đem tặng cho người khác, hay là cảm giác mất mát.

Tiêu Băng đánh giá hắc một lát liền âm thầm cười nhạo, quả nhiên là tu vi không đồng nhất!“Hoàng Phủ công tử đã trở lại, “

“Àn, đạo gần đây tốt?”

“Rất tốt, bất quá hôm qua cùng công chúa phao một chút nước lạnh, ta là không có việc gì, bất quá công chúa thụ hãn, nay bị ốm nằm trên giường, ngươi muốn đi xem hay không?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngạc nhiên nhìn Tiêu Băng liếc mắt một cái, lập tức cười nhẹ, lắc đầu, “Nói vậy chắc ngươi đã xem qua tình trạng của công chúa, ta tạm thời sẽ không đi quấy rầy công chúa nghỉ ngơi.”

“Cũng tốt, ta nghe nói Đại công chúa tựa hồ muốn cho ngươi trở thành chính phu công chúa nhà chúng ta, không biết tin tức này là thật hay giả?”

Sắc mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo cứng đờ, đối với Tiêu Băng ngay trước mặt nói thẳng như thế có chút ngạc nhiên, ở bên trong ấn tượng của hắn Tiêu Băng đối Xích Dương công chúa là luôn luôn rất lạnh nhạt, lần này là xảy ra chuyện gì?

Mà trong viện hộ vệ cùng nha hoàn đứng cửa vô tình nghe được cái tin tức này đều giật mình, Hoàng Phủ công tử muốn cùng Xích Dương công chúa ở cùng nhau? Công chúa có sáu cái phu thi, còn muốn chiếm lấy Hoàng Phủ công tử?

Không ít nha hoàn trong lòng đều có tiếc nuối, Hoàng Phủ công tử tốt như vậy làm sao lại dừng ở trên tay Xích Dương công chúa đây?

Ánh mắt Tiêu Băng lạnh lùng đảo qua những hạ nhân bên cạnh, âm thanh lạnh lùng nói: “Chuyện này không được loạn truyền, đang thời gian công chúa dưỡng bệnh, không cần quấy rầy cảm xúc công chúa. Nếu có người lén đi nghị luận, đều bị đánh hai mươi đại bản rồi đuổi ra khỏi phủ công chúa.”

“Là.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hồ hững cười, “Tứ công tử không cần lo lắng, mặc kệ ta là thân phận nào, cũng sẽ không ảnh hưởng tới vài vị công tử các người.”

Hừ, để cho ngươi kiêu ngạo một chút đi, Đại công chúa thật đáng đánh khi tính chuyện này, nhưng Xích Dương công chúa bây giờ đã không phải một người hồ nháo giống như trước kia, để xem các nàng có cái năng lực gì đi!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Hoàng Phủ Thật Bình Tĩnh

Edit: Phạm Mai

Lần này Thần Tịch dưỡng bệnh ước chừng là nửa tháng, đương nhiên, nàng đã sớm tốt rồi, bất quá là muốn thời gian làm biếng mà thôi. Chờ nàng tuyên bố thân thể không việc gì sau, kinh thành Nhai Nữ quốc đã muốn nơi nơi đều truyền tin tức Đại công chúa cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo có ái muội.

Xích Dương công chúa Hoàng Phủ tướng quân cùng Đại công chúa ái muội không rõ, điều này không phải làm cho người khác có ý nghĩa gì quái sao? Ít nhất rất nhiều người còn có chút suy nghĩ mưu tính, còn nghị luận khi thể ngắt trời. Hơn nữa tin tức này ở Hi thành cũng truyền huyền nào ồn ào, Thần Tịch xuất môn vài lần đều nghe được phở lớn ngõ nhỏ nghị luận, vì thế nàng nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh nhạt như trước tỏ vẻ thật sâu bội phục.

“Công chúa, Hoàng Phủ công tử đến đây.” Linh Nhi cung kính tiến đến hội báo, sắc mặt có chút lo lắng, mấy ngày nay sắc mặt bọn hạ nhân phủ công chúa cũng không tốt.

Ngay từ đầu Thần Tịch không rõ, sau một lần nghe được vài cái nha hoàn khe khẽ nói nhỏ mới hiểu được bọn họ là đang lo lắng Hoàng Phủ Cảnh Hạo, bên trong cảm nhận bọn họ, Hoàng Phủ công tử nhưng là người vô cùng tốt. Chỉ có thể nói Hoàng Phủ Cảnh Hạo mấy năm nay kinh doanh thực thành công đi, nghĩ tới điều này nàng liền cảm thấy có chút chờ mong, “Thình hấn tiến vào.”

Từ khi Hoàng Phủ Cảnh Hạo trở lại phủ công chúa đã được nửa tháng, bây giờ vẫn là lần đầu tiên đến cầu kiến Xích Dương công chúa, cho nên sau khi hấn tiến vào, bọn nha hoàn thực thức thời lui ra.

Thần Tịch ngồi ở trước bàn viết, chính là cầm bút vẽ vẽ, thấy hấn tiến vào cũng liền thuận tiện đánh giá vài lần, phát hiện tựa hồ hấn có chút hao gầy, có lẽ đây lòng hấn vẫn là để ý đi.

Bất quá là để ý chuyện Đại công chúa đem hấn đi tặng hay là để ý lời đồn bên ngoài, Thần Tịch chỉ chỉ ghé dựa bên cạnh, “Trước ngồi một chút, rất nhanh ta sẽ xong.”

“Là.”

Thần Tịch đắc ý họa một bức sơn thủy xong, để nước mực khô nàng kiểm tra một hồi, thế này mới nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo. Cười nói: “Như thế nào không uống trà, trà không tốt hay là không hợp khẩu vị?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lắc đầu. “Không phải, ta đang đợi công chúa.”

“Uống trà không cần phải chờ ta, nói đi, không có chuyện gì sẽ không đến, người tìm ta khẳng định có chuyện.”

Bên trong biểu tình luôn luôn lạnh nhạt Hoàng Phủ Cảnh Hạo hiện lên một chút âm đạm, “Công chúa, trận này diễn, người tính khi nào thì thu tay lại?”

Ngạch! Thông minh như vậy, lập tức liền khẳng định là nàng làm cho người ta tản ra tin tức. Nếu đã biết, như thế nào qua nhiều ngày mới tới tìm nàng đây?

“Công chúa. Ta nghĩ mục đích của ngươi đã đạt được, Đại công chúa sẽ không đối với ngươi làm điều gì cả.”

“Nghe, ý của ngươi là ngươi có ý để cho ta đạt được mục đích? Hoặc là nói ngươi mong trận diễn này thành?” Thần Tịch nâng cằm ý ở trên bàn nhìn hần, không thể không nói hần thật sự thực thông minh.

Có lẽ, nàng nên tìm cơ hội trông thấy Đại công chúa, là dạng nữ nhân gì có thể làm cho nam nhân thông minh như vậy ái mộ? Ân, còn có Cơ Tĩnh Viễn cũng như thế, nghe Bắc Đường Quân Liên nói sáu khi hần đi phủ Đại công chúa liền không có tin tức. Cũng không biết có phải hay không bắt đầu cuộc sống mới.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đối với lời nói Thần Tịch không phủ nhận. Cũng không có thừa nhận, chỉ là có chút chua xót cười cười, nàng chung quy là chán ghét hần. Cũng đúng. Hần đã sớm biết, mặc kệ là ai, bị một người cự tuyệt một lần sẽ cảm thấy mới mẻ, hai lần có lẽ sẽ cảm thấy thú vị, nếu như số lần nhiều hơn sớm hay muộn sẽ chán ghét.

Kiên nhẫn một người có giới hạn, trước kia hần cự tuyệt Xích Dương công chúa nhiều lần như vậy, nhẫn cho tới bây giờ mới chán ghét hần, đúng là khó được.

Cho nên, biết rõ là nàng ra lệnh cho người khác phát tán ra lời đồn hần cũng không ngăn cản lại.

Thần Tịch nhìn bộ dáng đăm đăm của hần không chút hứng thú, bữu môi nói: “Không thể nghĩ tới Hoàng Phủ tướng quân thật đúng là không cầu bất cứ điều gì, tâm tình như nước, muốn hay không một lần nữa nhập quân doanh thống soái vạn quân?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt hơi đỏ, cặp mắt kia, đen thui thâm thúy, trầm tĩnh nội liễm, giờ phút này nhìn chằm chằm Thần Tịch vẫn không nhúc nhích, thực tự nhiên hình thành một cỗ cảm giác áp bách. Thật lâu sau, hần mới mở miệng: “Công chúa thật muốn làm đề cho ta nhập lại quân doanh?”

“Có gì không thể, vô luận như thế nào, ngươi làm rất tốt, điểm ấy là ai cũng không thể không biết được, ta có mười vạn tinh binh, cho ngươi thống soái một vạn có gì không thể?”

Một vạn? Hoàng Phủ Cảnh Hạo có chút khó hiểu, nàng có ý gì lại muốn làm như vậy?

“Trước mắt, trong quân doanh có mười vị thượng tướng, phân biệt thống soái một vạn tinh binh, ngươi có thể chọn lựa một người trong số đó để thay thế hần.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đồng tử co rút lại, ánh mắt nhìn hướng Thần Tịch cũng lập tức trở nên sắc bén: “Công chúa muốn cho ta lựa chọn một trong số những người đó?”

“Đúng vậy! Tùy ngươi chọn lựa.”

Ha ha, công chúa tính kế thật tốt, mặc kệ hần chọn ai, chỉ sợ đều sẽ khiến cho người đó bất mãn, mà nàng cũng không bị dính dáng tới, thật là tiến triển cực nhanh, hần cũng không thể không thừa nhận, Cung Thần Tịch đã không còn là cái tiểu nữ nhân mà trước đây hần nhận thức nữa.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cân nhắc một phen sau giương mắt nhìn về phía Thần Tịch, lạnh nhạt trả lời: “Công chúa nếu đã muốn quyết định, như vậy ta liền chọn Cung Thành Minh đi! Nghe nói trước đó vài ngày An Thân Vương bệnh nặng, vừa vận đề cho hần về nhà chăm lo cho An Thân Vương.”

Thần Tịch mỉm cười, kết quả này nàng cũng thích, “Ân, cũng là ngươi nghĩ được chu đáo, liền làm như vậy, ngày mai ngươi bắt đầu đi quân doanh làm việc đi!”

“Hào.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo đứng dậy, “Công chúa nếu không có chuyện gì khác phân phó, vì thần trước hết cáo lui.”

“Ân, ngươi đi làm việc của ngươi đi!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hành một cái lễ sau xoay người rời đi, đi tới cửa một trận gió lơ đăng làm cho bức họa trên bàn học bay đi ra ngoài, bay tới cửa, hần lấy tay tiếp được, ánh mắt xẹt qua hình ảnh bên trên bức họa, tâm bỗng dung cả kinh, này không phải bản đồ Hi thành sao?

Người khác có lẽ không rõ ràng lắm, nhưng hần lại rõ ràng bản đồ Hi thành, bản đồ này nhìn là biết mới do người họa ra gần đây, bởi vì có một số địa phương mới được thêm vào, bất quá trên bản đồ có một số đường cong cái này là cái gì?

Công chúa muốn làm cái gì?

“Hoàng Phủ thượng tướng, phiền toái ngươi đem bản vẽ cho ta.”

“Là.”

Khi Hoàng Phủ Cảnh Hạo xoay người đã muốn che giấu thật tốt tất cả cảm xúc khi này của mình, như trước là một bộ dáng vân đạm phong khinh, Thần Tịch cũng không có để ý đưa tay lấy bản vẽ đặt ở trên bàn viết dùng một quyển sách nặng đè lên trên nó.

“Công chúa muốn làm chuyện gì sao?”

“Đúng vậy, ngươi cũng đã nhìn ra, ta đến Hi thành đã muốn hơn hai tháng, thời điểm nhân hạ đi dạo xem ruộng đất Hi thành, phát hiện rất nhiều đất

hoang, thật sự là có chút lãng phí, đang suy nghĩ xem làm thế nào để sử dụng những mảnh đất hoang này.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cúi mi, cúi đầu, “Không biết công chúa nghĩ sẽ làm như thế nào? Hi thành xác thực có một chút hoang, chỉ là ta thật không biết phải làm như thế nào để cải tạo. Nếu công chúa có thể giải quyết vấn đề này, dân chúng Hi thành nhất định hội cảm kích công chúa.”

Thần Tịch cười cười, “Làm chuyện tốt dân chúng tự nhiên sẽ nhớ rõ, bất quá việc này ngươi cũng đến hỗ trợ đi, dù sao thời gian ngươi ở Hi thành có vẻ dài.”

“Công chúa cần, vì thần tự nhiên hết sức.”

Thần Tịch mặt nhăn nhu mày, nghe Hoàng Phủ Cảnh Hạo tự xưng vì thần thật sự là không thoải mái, “Quên đi, về sau ngươi ở trước mặt ta vẫn nên lấy tên xưng đi, miễn cho ta nghe không được tự nhiên.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo có chút kinh ngạc, thái độ công chúa lạnh nhạt như trước, bất quá lời này cũng làm cho hắn có chút nghi hoặc, nhưng hắn cũng không nghi ngờ nhiều lắm, chỉ cần nghe lệnh làm việc là tốt rồi. Nghĩ thế hắn cung kính gật gật đầu, “Công chúa mệnh lệnh, Cảnh Hạo nhớ kỹ.”

“Ân, ngày mai ngươi đi quân doanh làm việc trước, buổi tối trở về nếu rảnh cứ đến đây tìm ta.”

“Là.”

Thời điểm Hoàng Phủ Cảnh Hạo rời đi thần sắc không khác gì với lúc tới, điều này làm cho hạ nhân phủ công chúa đoán không ra hướng gió đến, cho nên bọn họ buồn bực như trước, không biết Hoàng Phủ công tử trong lòng bọn họ đến tốt cùng muốn cái thời điểm nào mới có thể khôi phục phong cảnh ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Nữ Hoàng Tứ Hôn

Edit: Phạm Mai

Sau khi Hoàng Phủ Cảnh Hạo rời khỏi, Bắc Đường Liên Vân từ gian phòng kế bên đi ra, thở dài một cái, “Công chúa, Hoàng Phủ Cảnh Hạo thật sự là một đối thủ khó chơi, nếu sau này thật sự trở thành địch, đau đầu a!”

“Nếu người hiểu được điều đó thì chính mình tự cố gắng nâng cao năng lực đi!”

“Ha ha, công chúa, ta có một cách, người xem Đại công chúa người ta có thể dùng mỹ nhân kế để lôi kéo Hoàng Phủ Cảnh Hạo lên thuyền của nàng, sao người không thử mỹ nhân kế để kéo hắn trở lại bên cạnh nha?”

Thần Tịch liếc mắt một cái, vung tay lên, “Chú ý này rất tốt, nhiệm vụ quang vinh như thế ta liền giao cho ngươi vậy, ngươi đi quyến rũ hắn đi!”

Phốc --

Bắc Đường Liên Vân vừa mới cho một ngụm nước trà vào miệng liền lập tức phun ra, hắn đi quyến rũ? Hắn là nam nhân được không! “Công chúa, không phải ta không muốn, thật sự là Hoàng Phủ công tử không có khả năng coi trọng một người như ta.”

“Không có việc gì, chỉ cần ngươi biến thành nữ nhân là được, ta nhìn bộ dạng ngươi tuấn tú như thế, trở thành nữ nhân nhất định rất đẹp!”

“Khụ khụ..... Công chúa --”

Thần Tịch lạnh lùng quét hắn liếc mắt một cái, “Đừng dong dài, mỹ nhân kế ta sẽ không dùng nó, chính ngươi hảo hảo nghĩ biện pháp giúp ta làm việc đi!”

Bắc Đường Liên Vân nhận mệnh ai thán, vô cùng oán nhìn nàng: “Công chúa, ta cảm thấy ta không phải đối thủ Hoàng Phủ Cảnh Hạo, ngươi đây là không trâu bắt chó đi cày, muốn hành hạ ta mà!”

“Không kiểm tra ngươi, làm sao biết được ngươi có bao nhiêu bản lĩnh? Được rồi, đừng oán giận, ngươi xem xem, mấy ngày nay thành tích của ngươi không phải tốt lắm sao, Hi thành đều bị ngươi dạo qua một lần, bản sự không tệ lắm. Ngay từ đầu ta không có nghĩ tới ngươi là nhà địa lý học đâu!”

“Nhà cái gì?”

Thần Tịch hi hi cười, “Chính là vẽ bản đồ thật tốt, vẽ chuẩn nhân tài. Ta thích!”

Thiết, Bắc Đường Liên Vân bĩu môi. Hắn có tài hoa này là vì trong ngày thường hắn thích du sơn ngoạn thủy, sao đó có một số lần về lại để nghiên cứu. Bất quá, thế nhưng công chúa để cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo trở thành một trong số thượng tướng hắn rất là để ý, chẳng lẽ trong lòng nàng đối với Hoàng Phủ Cảnh Hạo không thể vong tình? “Công chúa, ta vốn nghĩ đến người nhất định sẽ lấy tất cả quyền lực của Hoàng Phủ công tử đấy.”

“Làm sao có thể, tốt xấu gì hắn cũng là nhân tài tiên hoàng chọn lựa, những người trong cuộc biết chuyện gì xảy ra, nhưng người trong thiên hạ không nhất định biết, lưu trữ hắn cũng không có chỗ xấu. Ít nhất biết người biết ta..... Mới có thể bách chiến bách thắng.”

“Công chúa, công chúa. Thánh chỉ, thánh chỉ --” Một cái hộ vệ vội vã chạy nhanh tiến đến.

Thánh chỉ đến đây?

Thần Tịch hơi hơi nhíu mày, Nữ Hoàng có sự tình gì sao? Bắc Đường Liên Vân trong lòng cũng có bất an, bất quá việc cấp bách vẫn là chạy nhanh đi tiếp chỉ, “Công chúa, mau đi ra tiếp chỉ đi!”

Mọi người vội vàng đi vào viện chính, người đến tuyên chỉ là thân tín bên người Nữ hoàng, còn đeo dao nhất phẩm hộ vệ! Thần Tịch nghe xong hộ vệ nhà mình nói lại có chút buồn cười. Nữ hoàng thật đúng là có chuyện mới đến. Ngay cả hộ vệ nhất phẩm cũng phải đến tuyên chỉ.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng bị người kêu đến đây. So với nàng tới trước một bước.

Thời điểm hộ vệ đến tuyên chỉ nhìn thấy Thần Tịch ánh mắt hơi hơi động một chút: Đây là Xích Dương công chúa? Tựa hồ thay đổi rất nhiều, khí chất kiêu ngạo trên mặt đã biến mất hoàn toàn, nơi đó chỉ còn một loại lạnh nhạt. Dịu dàng mà không mất uy nghiêm..... Công chúa trưởng thành!

“Công chúa --”

“Nếu Nữ hoàng có chỉ đại nhân trước nên tuyên chỉ đi!”

Hộ vệ triển khai thánh chỉ: “Phụng thiên thừa vận, Nữ hoàng chiếu viết: Hoàng Phủ Cảnh Hạo mấy năm này đối với Xích Dương công chúa trung thành và tận tâm, thay Xích Dương công chúa để ý chuyện lớn nhỏ Hi thành gọn gàng ngăn nắp, đúng là khó mà có được, lại có tiên hoàng tín nhiệm, nay Xích Dương công chúa về nước nên cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng nhau chăm sóc, ngày sau cùng nhau thống trị Hi thành, vì dân chúng Hi thành mưu phúc, vì vậy, đặc biệt tứ hôn cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo, định vị Hoàng Phủ công tử là công chúa sùng phu, Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Xích Dương công chúa tùy ý thành hôn.....”

Thánh chỉ vừa ra, mọi người phủ công chúa thay đổi sắc mặt, Thần Tịch cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng giống như vậy, bất quá hai người các nàng không hèn mà cùng khôi phục sắc mặt như thường rất nhanh, lĩnh chỉ tạ ơn.

Người đến tuyên chỉ nhìn thấy bọn họ không có thái độ khác thường mà tiếp chỉ cũng an tâm, sau đó đối với Xích Dương công chúa hành lễ: “Hạ quan Vu Khiêm tham kiến công chúa, công chúa thiên tuế thiên tuế!”

Thần Tịch mặt mang tươi cười nhìn hắn, “Vu Khiêm? Tên này rất hay, từ kinh thành tới Hi thành tuyên chỉ, thật sự vất vả người, nếu đến đây, nếu như không vội liền lưu lại nghỉ ngơi hai ngày đi!”

“Tạ công chúa chiếu cố, bất quá Nữ hoàng phân phó hạ quan phải nhanh một chút trở về phục mệnh.”

“Vậy sao, vậy không miễn cưỡng, Vu đại nhân trên đường cẩn thận.”

“Tạ công chúa. Công chúa, Nữ hoàng lên công đạo nói Hoàng Phủ công tử tài đức vẹn toàn, hy vọng người đừng vì một ít lời đồn mà vắng vẻ hắn, ngày đại hôn người của Hoàng Phủ gia cũng tới tham dự, Đại công chúa cũng sẽ tới.”

Thần Tịch ngoắc ngoắc môi, khóe miệng lộ ra một chút thần nhiên châm chọc, “Vu đại nhân, người hầu hạ bên cạnh Nữ hoàng, thân thể người không có việc gì đi?”

“A, không có việc gì, thân thể Nữ hoàng tốt lắm.”

“Vậy là tốt rồi, nhờ người chuyển cáo Nữ hoàng, nói ta nói thỉnh người chú ý thân thể nhiều một chút, đừng quá mệt nhọc, mệt sẽ suy sụp thân thể là không đáng giá, dù sao, con người khi còn sống vài thập niên có đôi khi trong nháy mắt liền trôi qua.”

Vu Khiêm nghe được hết hồn, hắn nghe lời này như thế nào đều cảm thấy không ổn, lại nói: “Công chúa yên tâm, hạ quan nhất định đem tâm ý của công chúa chuyển đạt tới Nữ hoàng bệ hạ.”

“Ân, người đi đi!” Thần Tịch đuổi hắn đi, không có thưởng một chút bạc.

Tứ hôn? Không thể tin được Đại công chúa còn có mặt mũi làm cho Nữ hoàng đường đường chính chính tứ hôn, còn đem tiên hoàng nâng ra đây, hừ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo là nhân tài tiên hoàng tuyển cho nàng, mang tiên hoàng ra tất nhiên là muốn chặn miệng mọi người lại mà.

Bắc Đường Liên Vân cau mày trong suy nghĩ ba hoa chích choè của chính mình, hắn thậm chí nghĩ tới đây có phải là một cái cơ hội để cho công chúa thực hành mỹ nhân kế với Hoàng Phủ Cảnh Hạo, dù sao người này đều phải cưới, Hoàng Phủ Cảnh Hạo mặc kệ như thế nào đều cùng Cung Thần Tịch cột vào cùng nhau, chẳng lẽ hắn còn muốn làm cái chuyện gì hay sao?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo chính là lạnh nhạt nhìn Thần Tịch, nhìn miệng nàng nở nụ cười lạnh, nhìn nàng lộ ra châm chọc, biểu tình như vậy là hắn không muốn nhìn đến, nhưng là, hắn không thể ngăn cản.

Nửa ngày, Thần Tịch nghiêng đầu nhìn hắn một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: “Cảnh Hạo, thánh chỉ đều hạ, ngươi nói còn có biện pháp thay đổi điều gì sao?”

“Bình thường không có.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo thực thẳng thắn thành khẩn trả lời một câu.

Sau khi Nữ hoàng tứ hôn, quan hệ của bọn họ chính là vợ chồng, hơn nữa thân phận Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng không giống những người khác, người được thánh chỉ tứ hôn, cũng không thể tùy ý hưu phu hoặc cùng cách*.

*cùng cách ở đây ý chỉ hay người cùng tự nguyện hưu, đều có quyền tiếp tục kết hôn, ý chỉ tôn trọng đối phương.

Thần Tịch tiếc hận thở dài: “Vậy đáng tiếc, ngươi tài hoa như vậy, cũng phải, không thể thay đổi liên hưởng thụ vận mệnh an bài đi, Cảnh Hạo, chuyện tình còn lại ngươi -- không, vẫn là để cho Bắc Đường chuẩn bị đi, ngươi vẫn là đến trong quân doanh quán một vận tinh binh, cho tới đến đại hôn.”

“Là, công chúa.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo im lặng rời đi, Thần Tịch trở lại sân trong viện mình đuổi người một cái, “Bắc Đường, ngươi chuẩn bị mọi thứ trong hôn sự đi, ân, hết thảy chiếu theo trình tự mà làm, làm cho Nữ hoàng hiểu được ta nhưng là thực nghe lời.”

“Hiểu được.” Bắc Đường Liên Vân bỗng nhiên xâm tiền mê đắm hỏi: “Công chúa, việc này ngươi giải thích cùng Tứ công tử như thế nào a?”

Thần Tịch nhún nhún vai, có chút khó hiểu: “Vì sao ta phải cùng hắn giải thích?”

“Này, ngươi không phải làm cho hắn thương tâm sao?”

Thương tâm? Thần Tịch buồn cười nhìn hắn, Tiêu Băng sẽ vì nàng thương tâm? Không cười lạnh là tốt rồi!

Bắc Đường Liên Vân vuốt cằm còn thật sự nói: “Công chúa, ta cảm thấy chuyện này ngươi cùng Tứ công tử giải thích một chút, bây giờ người bên cạnh ngươi cũng chỉ có hắn coi như có một chút trung tâm, vạn nhất nội viện bị châm lửa cũng không phải chuyện tốt gì.”

Nhàm chán!

Thần Tịch miễn cưỡng nằm ở trên trường kỉ, lơ đãng vẫy vẫy tay, “Ngươi đi làm việc đi, ta muốn một người lắng lặng.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Hại Cập Ngư Trì

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch nằm ở trên trường kỉ, đầu mùa đông ánh mặt trời vẫn là rất ấm áp, nàng thích nằm lẳng lặng như vậy, cái gì cũng không làm, chính là nghe thanh âm thiên nhiên, chậm rãi, mềm mại..... Dứt bỏ tất cả phiền não.

“Công chúa thoát nhìn rất thích ý, chúc mừng tâm nguyện nhiều năm của công chúa có thể thực hiện!” Thanh âm Tiêu Băng lãnh lãnh ở ngay bên cạnh nàng vang lên, hơi thở cũng thật lạnh.

Làm cho cảm giác lo lắng bên người Thần Tịch đều bị xua tan, ánh mắt bất mãn đảo qua trên người hắn, “Đa tạ.”

Tiêu Băng hừ nhẹ một tiếng, “Những chuyện lúc trước mà công chúa đã làm có lẽ là vì một ngày này sao? Lại mềm buộc chặt, làm Đại công chúa hiểu lầm người chán ghét Hoàng Phủ Cảnh Hạo, không có cần hắn, làm ra bộ dáng muốn đuổi hắn đi, kích thích nàng(đại công chúa) hoảng hốt, vừa vạn đạt thành nguyện vọng của người.”

Hôn mê, nghe xong những lời của hắn thật là cảm thấy bản thân mình tâm cơ thâm trầm vì một người nam nhân a ! Thần Tịch giật nhẹ khóe môi, căn bản không nghĩ giải thích cái gì, bất quá sau khi nhìn thấy sâu trong đáy mắt hắn có âm đạm nàng bỗng nhiên cảm thấy bất đắc dĩ, “Ngươi đã đều nhận định ta là nữ nhân như vậy, không bằng rời ta đi, đi tìm kiếm nữ nhân ngươi thích đi! Ta tự nguyện để cho ngươi rời đi, không cần phải lo lắng sự mệnh của tiên hoàng, bà nội trên trời có linh thiên hội tán thành quyết định của ta.”

Cả người Tiêu Băng hơi thở trở nên thành giống như sương mù mùa đông khắc nghiệt áp bức người khác, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Thần Tịch: “Ngươi nói thật sự?”

“Thật giả ở trong lòng ngươi, không ở trong miệng ta.” Thần Tịch miễn cưỡng nhắm mắt lại tiếp tục nghỉ ngơi, nàng không nghĩ lãng phí thời gian giải thích

cái gì cả, nếu một người tin tưởng người, tất nhiên sẽ không truy vấn người cái gì cả. Nếu như không tin người, giải thích dù có nhiều cũng là phí công, cuộc sống của nàng không cần phải vì giải thích với người khác mà vượt qua.

Người khác thấy nàng thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng cuộc sống của nàng, nàng chỉ cần dựa vào ưa thích của mình để tiếp tục sống là được rồi.

“Cung Thần Tịch!”

“Ân. Ta ở đây, có cái gì thì nói. Không cần tức giận với ta. Nói thật, con người của ta có vẻ lười, sẽ không bởi vì một chuyện gì đó mà phải đi giải thích, và lại, vì sao ta cần phải giải thích, ánh mắt người nhỏ, nhìn không tới sao? Ta là dạng người gì người cũng không hiểu, dù ta có giải thích nhiều thì người cũng không thể hiểu. Người là nhân tài, võ công tốt. Ta còn biết người có thiên mệnh quốc sự, nhưng dù như vậy. Thì thế nào đây, những ai có năng lực đều có thể chút giận với ta sao, ta phải xem sắc mặt các người sao?” Thần Tịch tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng hơi thở trên người cũng là thực lạnh.

Nàng không muốn cùng hắn so đo, hắn còn nổi giận, còn rống với nàng cái gì a? Nàng có làm gì sai, sau khi nàng xuyên tới đây vẫn luôn bị họ khó xử, mất lạnh sẽ không muốn nói.

Những người bên cạnh không có một ai đối với nàng thành tâm. Thường thường đến một cái ám sát. Liên ngay cả hạ nhân phủ công chúa cũng dám ở sau lưng lén lút nghị luận chuyện nàng làm, giống như đối với Hoàng Phủ Cảnh Hạo không tốt thì nói chính là nàng đang ghen, người tham sống hận cái gì.....

Như vậy từ chương khí mù mịt.....

Trong lòng Thần Tịch càng nghĩ càng giận. Bỗng dung ngồi lên đối với hộ vệ ngoài cửa hô một tiếng, “Đem Tam công tử, Ngũ công tử cùng Lục công tử tìm đến đây cho ta!”

Tiêu Băng đối với sự tức giận của nàng có chút sững sờ, hình như mấy ngày nay đây là lần đầu tiên nhìn tới nàng tức giận.

Sau một lát, Bắc Đường mang theo hai người khác tiến đến liền nhìn đến một hình ảnh lửa giận nóng hổi hổi, trong lòng cả kinh: Quả nhiên là nội viện muốn châm lửa a, công chúa còn không tin lời hắn nói, ai!

“Bắc Đường, người lập tức đi phân phát người trong phủ công chúa, một lần nữa chiêu mộ một ít người vào phủ hầu hạ, những người trước kia được lưu lại tất cả đều đuổi đi cho ta, cùng lắm thì cho bọn hắn ba tháng tiền lương, xem như bồi thường.”

“Một người cũng không lưu?” Bắc Đường Liên Vân kinh ngạc nhìn nàng, đây là vì sao a, chủ tử châm lửa vì sao hại đến bọn hạ nhân?

Thần Tịch lãnh nghiêm mặt: “Đúng vậy, một người cũng không lưu! Ta cần người trong lòng chỉ có một cái chủ tử là ta!”

Bắc Đường ngạc nhiên nhìn nàng nửa ngày, lập tức hiểu được, hạ nhân phủ công chúa trước kia chính là nghe theo Hoàng Phủ Cảnh Hạo phân phó, cho nên trong lòng khó tránh khỏi một chút thói quen, đem Hoàng Phủ Cảnh Hạo là chủ tử. Hiển nhiên, không biết hôm nay là ai khơi mào hỏa cháy lên đây, “Công chúa, người quyết định ta sẽ đi làm!”

“Ân, đi thôi, mặt khác, cho phép bọn họ đem quần áo cùng đồ đạc của mình ra ngoài!”

“Là.”

“Ba người các người cùng nhau đi đi, trước khi mặt trời lặn ta muốn nhìn hạ nhân phủ công chúa đều được đổi, trừ bỏ hộ vệ.”

Bắc Đường Liên Vân mang theo hai người rời đi, trong tiểu viện hơi thở vẫn lạnh như băng giống như trời mùa đông, nhưng cái này không phải là Tiêu Băng phát ra lãnh ý, mà là Thần Tịch phát ra.

“Tiêu Băng, đi ra từ lâu trên phố mua cho ta một túy vịt trở về, không, hai. Lập tức đi, đây là mệnh lệnh của bản công chúa!”

Tiêu Băng nỗ lực môi, vẫn là xoay người rời đi.

Trong viện nhất thời không có chút tiếng động nào, mà trong viện hai cái đại nha hoàn hầu hạ Linh Nhi cùng Tâm Nhi đều quỳ xuống cầu tình.

“Công chúa, xin người đừng đuổi nô tỳ đi!”

“Các người yên tâm, ta đã nói, tiền lương sẽ phát thêm cho các người ba tháng, ba tháng này, các người có thể tìm được công việc mới.”

“Công chúa --” Hai cái nha hoàn hai mắt đầm lệ mông lung nhìn nàng.

Thần Tịch bất vì sở động, như trước nằm trên trường kỉ, “Đi thôi, tâm tư của các người không có nằm trên người của ta, làm gì lưu lại, ít ngày nữa Hoàng Phủ Cảnh Hạo sẽ cùng ta thành thân, các người không cần để lại.”

Lưỡng nha hoàn trong lòng kinh hãi, sắc mặt tái nhợt, cũng không dám nhiều lời một câu, thất vọng rời đi.

Nhìn bóng dáng bọn họ Thần Tịch thờ dài, đi thôi, đi được sạch sẽ mới tốt.

Sau một khắc, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đến đây, hắn có chút lo lắng nhìn nàng: “Công chúa, ngươi quyết ý muốn đuổi tất cả hạ nhân sao?”

“Ân.”

“Hạo, chuyện này ta cũng đến an bài được không? Có một số người trong phủ là không có nơi dựa vào, bao nhiêu là ta liên lụy.....”

“Ta chỉ là muốn bọn họ rời đi phủ công chúa của ta, về phần ngày sau bọn họ trải qua như thế nào, ai muốn hảo tâm thu lưu bọn họ cũng không phải chuyện tình ta quan tâm”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thở dài, “Cám ơn công chúa, ta sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Bắc Đường Liên Vân ở thời điểm làm cho nhóm hộ vệ giám sát đưa đi hạ nhân, bởi vì bọn họ cường hãn, bọn hạ nhân cũng không dám nháo cái gì, huống hồ cũng nhiều thêm được ba tháng tiền lương, âm ý không được, kẻ bán mình công chúa còn thiếu đi, để cho bọn họ trở thành người tự do, cho nên cũng không có người nào dám nào loạn.

Bất quá chỉ có một cái canh giờ, công chúa phủ to như vậy đã muốn lạnh lẽo yên tĩnh.

Thần Tịch chỉ cảm thấy hoàn cảnh im lặng thật sự là thật khéo,

Bỗng nhiên một trận tiếng sáo du dương đem nàng hấp dẫn, thanh âm kia như tri âm tri kỉ làm cho nàng cảm thấy tự tại cả tinh thần lẫn thể xác, nhắm mắt lại hưởng thụ tiếng sáo.

Ngay tại bên trong tiếng sáo du dương, nàng chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Im lặng như vậy, trầm mặc như vậy.

Hoa Từ Huyền đi vào phủ công chúa cái cảm giác thứ nhất chính là im lặng, cái cảm giác thứ hai là rất im lặng, cái cảm giác thứ ba: Đã xảy ra chuyện!

Nhìn hộ vệ ở cửa liếc mắt một cái: “Công chúa đâu?”

Hộ vệ nhận ra hắn là khách nhân của công chúa, thực khách khí nói: “Công chúa đang ở chính viện.”

Hoa Từ Huyền chỉ cảm thấy bình tĩnh làm cho người ta lo lắng, đột nhiên vọt vào sân chỗ Thần Tịch, nhìn đến cái bóng dáng nhỏ đang nằm trên trường kỉ, tâm đang cột cao rốt cục buông, nhẹ nhàng tiêu sái tiến đến, “Thần Tịch --”

Thiên hạ đang ngủ say lông mi chớp một chút, nhưng chung quy không có mở mắt ra nhìn hắn, ngược lại lo loan loan khoe môi lộ ra tươi cười thỏa mãn.

Hoa Từ Huyền thở dài, “Nguyên lai là đang ngủ, ta nghĩ đến --”

Nhẹ tay vuốt lại sợi tóc bị thổi đến trên gương mặt nàng, kêu thủ hạ lấy áo choàng đắp nhẹ lên người, bỗng dưng, tay hắn bị Thần Tịch vô tình giữ chặt, sau đó, nàng cũng không có buông tay ra.

Hoa Từ Huyền ngạc nhiên nhìn tay mình, lập tức cảm giác tay nàng rất lạnh, trong lòng dâng lên một cỗ thương tiếc: “Nữ nhân ngu ngốc, như thế nào không đi vào trong phòng nghỉ ngơi đâu!” Nhẹ nhàng cầm lại tay nàng, trong lòng bàn tay truyền lại ấm áp làm cho Thần Tịch khoe môi ý cười càng sáng lạn một ít.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Uống Rượu Dễ Dàng Loạn

Edit: Phạm Mai

Đang ngủ mơ nàng cảm giác được hơi thở ấm áp, không biết là ai, cũng không biết vì sao trong đó còn truyền lại một chút lo lắng quan tâm, làm cho nàng nhin không được muốn ngủ nhiều một hồi, thỏa mãn ngủ cái ăn no.

Hoa Từ Huyền nhìn khoe môi nàng lộ ra một chút tươi cười chỗ sâu trong đáy lòng giống như bị hòa tan một chút, hắn biết nàng là một người cô đơn, nhìn từ một góc độ mà nói, bọn họ chính là bạn đường giống nhau đâu!

Nay, Nữ hoàng tứ hôn, Hoàng Phủ Cảnh Hạo là nam nhân nàng từng đuổi theo nhiều năm, nay có lẽ nàng thật cao hứng?

Hắn không xác định, bởi vì hắn cũng không dám khẳng định nàng có phải thật sự buông xuống Hoàng Phủ Cảnh Hạo hay không. Thích một người nhiều năm như vậy, có thể nói bỏ qua là bỏ qua sao? Hắn rất thất vọng, ngờ ngác ngồi ở kế bên trường kỉ thật lâu, nhìn hoàng hôn buông xuống, bàn tay được

nắm trong tay mình kia rất cục giắt giắt.

Thần Tịch mở mắt ra một môi nhũ máy, bỗng nhiên phát hiện tay mình giống như lôi kéo cái gì vậy, nghiêng đầu nhìn thấy, sùng sốt: “Sao ngươi lại tới đây?”

Hoa Từ Huyền nháy mắt mấy cái than thở: “Xem công chúa nói gì vậy a, ta không phải làm tốt việc ngươi giao liền gấp rút trở về bên cạnh ngươi sao, ở khắp nơi kinh thành đều truyền tin tức ngươi muốn thành thân cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo vì sườn phu!”

Hôm nay nàng mới thu được thánh chỉ, kinh thành đã truyền khắp nơi? Mâu quang Thần Tịch xuất hiện lãnh ý, những người Nữ hoàng có phải hay không thực sự sốt ruột như vậy, thực hoài nghi nàng rốt cuộc có phải nữ nhi của nàng hay không. Buông tay ra ngồi xuống, nhìn bộ dáng của hấn nhin không được trêu ghẹo nói: “Như thế nào, mới ra khỏi cửa làm việc thì một môi như vậy?”

“Đương nhiên không phải, bất quá công chúa ngươi nắm tay của ta, ta cảm thấy chính mình có chút ủy khuất!” Ánh mắt Hoa Từ Huyền nhìn hướng nàng vừa mới buông bàn tay ra, ánh mắt còn mang theo một chút ái muội.

Thần Tịch liếc trắng mắt, “Ngươi của Liễu Văn Hoa đâu, cũng an bài tốt sao?”

“Không sai biệt lắm. Bất quá, lần này ngươi bỏ ra không phải ít đâu. Có tất yếu như vậy sao?” Thủ hạ của hai người bọn họ cơ hồ đều bị công chúa phân phó làm một cái nhiệm vụ thực bình thường, đối bọn họ mà nói, thật sự là có chút hoang phí nhân tài.

Thần Tịch cũng không giải thích, chính là tự tin nói: “Đến lúc đó còn có tác dụng.”

Hoa Từ Huyền lắc đầu, cũng không hỏi nhiều, bất quá hấn nghĩ tới Bắc Đường Quân Liên, sắc mặt biểu tình cũng nghiêm túc một ít, “Công chúa, Bắc Đường Quân Liên đã muốn biết chuyện tình nữ nhân Thủy Yên kia. Hấn nói hết thấy đề ngươi xử trí là tốt rồi.”

“Ta biết hấn sẽ nói như vậy, cho nên mới để Tĩnh Trạch an bài nhân hồi báo nàng.”

Tĩnh Trạch? Hoa Từ Huyền cười nhạt một tiếng. Trên mặt có khinh thường, “Công chúa tựa hồ còn quên không được Đại công tử đâu, nếu thực luyến tiếc thì kêu hấn quay lại là tốt rồi, dù sao ở Hạ quốc, nam nhân trộm tình cũng không tính là chuyện tình gì quá lớn lao.”

“Hoa Từ Huyền, ngươi có thể gọi tên ta.”

A?

Hoa Từ Huyền nghe vậy ngốc sùng sốt nửa ngày, như thế nào lại chuyển tới đề tài này rồi?

“Ngươi có thể gọi tên ta, không cần kêu công chúa. Mỗi ngày nghe người khác kêu ta công chúa. Ta cảm thấy cuộc sống thực buồn tẻ.....”

Hoa Từ Huyền nhìn ánh mắt phiền muộn của nàng ánh mắt nhu hòa một ít, “Thần Tịch?”

“Àn, về sau cứ gọi như vậy là tốt rồi. Người trước người sau đều có thể.”

“Chỉ sợ có người muốn ghen tị ta.” Hoa Từ Huyền nói đến đây, trên thực tế nhưng không có một chút trạng thái gọi là lo lắng.

Thần Tịch nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia, tuy rằng trong mắt của hấn vẫn mang theo lệ khí như trước, nhưng lại làm cho nàng không phản cảm, cho dù hấn từng hạ độc hại nàng, nhưng là nàng cũng không có trách hấn.

Có lẽ, hấn chỉ là lấy tiền làm việc, hấn là loại người không phản bội nhất!

Nhìn mặt hồ không hề gợn sóng, lòng của nàng có chút nặng nề, đột nhiên vỗ vỗ trường ki: “Ngồi ở đây bồi ta một chút đi!”

Hoa Từ Huyền cũng không kiêng kị gì ngồi lên kế bên người nàng, “Thần Tịch, ngươi mất hứng vì bị tứ hôn sao?”

Thần Tịch cười cười, nhẹ nhàng tựa vào trên bờ vai của hấn, buồn bã nói: “Có cao hứng hay không kia cũng không trọng yếu, hiện tại ta một môi, cho ta mượn bả vai ngươi dựa vào một chút đi!”

Cảm xúc đánh úp lại, Hoa Từ Huyền cảm giác được một cỗ rung động, nàng nói một môi, nàng một môi?

“Yên tâm, chỉ dựa vào trong chốc lát.”

Ai, Thần Tịch nhẹ nhàng thở dài một tiếng liền xẹt qua mặt hồ trong tâm hấn, gọi lên một loạt gợn sóng, chậm rãi mở rộng ra. Làm cho hấn nhin không được quàng tay ôm lấy bờ vai nàng, nhẹ nhàng vỗ, từ xa nhìn lại giống như là một đôi người yêu đang ôn nhu gần bó với nhau.

Một mặt này vừa vận bị Tiêu Băng mua tủy vịt trở về nhìn thấy, khóe miệng không khỏi gọi lên một chút trào phúng: Bên người nàng vĩnh viễn không thiếu nam nhân, cho dù nàng trở nên thông minh, nhưng là, đối nam nhân nàng vẫn giống như vậy.

Giờ khắc này, Tiêu Băng đã quên trong mắt hấn Xích Dương công chúa đã muốn thật lâu không có tuyền người thị tẩm, đương nhiên, tin tức Tam công tử thị tẩm hấn cũng không có rõ ràng sự thật.

Cho nên hấn lạnh lùng cầm những thứ này nọ đi đến phía sau Thần Tịch, “Công chúa, tủy vịt ngươì muốn.”

Hấn đem tủy vịt nhét vào trong tay Thần Tịch, không chút khách khí.

Thần Tịch tiếp nhận giấy bao dầu, ngửi được mùi tủy vịt liền lộ ra tươi cười, “Hương vị không sai, còn rất nóng, vất vả ngươì.”

“Công chúa còn có phân phó sao?” Tiêu Băng cứng rắn hỏi.

Hôm nay thể xác và tinh thần Thần Tịch đã muốn thực mệt mỏi, cho dù nghe ra người khác bắt mẫn nằng cũng sẽ không để ý tới, cho nên đối với mỹ nam Tiêu Băng lạnh lùng nằng cũng không có quan, “Đã không có, ngươì đi xuống đi!”

Cho tới bây giờ nằng chưa từng xem ai là hạ nhân mà đối đãi với họ, nhưng nếu ai muốn ngồi trên đầu nằng hoặc cho nằng là người dễ bị khi dễ, kia thật có lỗi, nằng không có thành mẫu như vậy.

“Từ Huyền, có thể mang ta đến một nơi có thể yên tâm nói chuyện hay không?”

“Hảo.” Hoa Từ Huyền lời kéo nằng đến chuồng ngựa sau đó kéo một con ngựa ra ngoài, ly khai phủ công chúa.

Hai người cưỡi một con ngựa, phóng ngựa chạy như điên, đi khỏi cửa thành Hi thành, đi vào một bãi cỏ mênh mông vô bờ, Hoa Từ Huyền mới ghim ngựa dừng lại, “Thần Tịch, nơi này được?”

Liếc mắt một cái nhìn thấy đều là mặt cỏ xanh rì, trong vòng trăm mét không có người xuất hiện thì có vẻ được đi, như vậy sẽ không sợ có người ắp nghe lén.

“Ngươi như thế nào phát hiện địa phương tốt này?” Một vùng cỏ rộng lớn, không biết thực lãng phí thực đáng tiếc đâu, Thần Tịch không khỏi nhớ tới cái kế hoạch cần nơi hoang như thế này, loại địa phương này cũng có thể lợi dụng đi!

Nuôi ngựa, dường như cái gì đều thích hợp đây!

Sau khi Hoa Từ Huyền ôm nằng xuống ngựa thì để cho con ngựa tự mình đi ăn cỏ, bọn họ ngồi ở trên cỏ, Thần Tịch lại lấy ra tủy vịt hai người cùng nhau ăn mỹ vị thật thích ý.

“Thần Tịch, ngươi vì sao phải làm cho Tiêu Băng tức giận như vậy?”

“Hấn cũng không có nghĩ tới tâm tình của ta thế nào, ta vì sao phải đi lo lắng tâm tình của hấn? Trên đời này không lẽ chỉ có ta cần phải làm người tốt lo lắng cho người khác.”

Thật đúng là nữ nhân tính toán chi li đâu, bắt quá, hấn thích! Cho tới bây giờ hấn vẫn luôn cho rằng làm người không nhất thiết phải thiện lương mới là tốt, đối người khác tốt khẳng định là có lý do.

Nhìn nằng bên cạnh mình đang miệng to ăn thịt, ngẫu nhiên uống chút rượu, hấn cảm thấy thực chân thật, công chúa thì làm sao, công chúa còn không phải một phạm nhân?

Ăn uống một thời gian sắc mặt Thần Tịch dần dần phỉếm đỏ, tựa hồ có chút men say, Hoa Từ Huyền không thể tin nhìn nằng: “Thần Tịch, uống rượu trái cây ngựa đều có thể đủ say? Thật sự là..... Rất mãnh mai!”

“Rượu không say mỗi người tự say mà thôi, Hoa Từ Huyền, ta nói cho ngươi biết, ta ai cũng không thích, Hoàng Phủ Cảnh Hạo không thích, Tiêu Băng không thích, Gia Cát Tĩnh Trạch cũng là như vậy..... Trong lòng bọn họ đều không có ta, ta vì sao phải thích bọn họ? Ngốc tử mới đi thích người không thương chính mình đây!”

“Àn, cho dù không thích, cưới đặt ở trong nhà cũng không kém, dù sao nam nhân trong hậu viện của ngươi cũng nhiều lắm, thiếu một cái cũng không thiếu.”

“Hi hi, Hoa Từ Huyền, ta nói cho ngươi biết đi, ta cũng thực chán ghét Nữ hoàng, cho tới bây giờ cũng không quan tâm nữ nhi chính mình trải qua như thế nào, đã nghĩ phòng bị mười vạn tinh binh trong tay nữ nhi chính mình..... Cách..... Nếu các nàng không có nham hiểm như vậy, mười vạn tinh binh cho ai lại có cái gì quan hệ, nhưng là, ta chán ghét các nàng làm ra vẻ cùng với lừa gạt..... Cách.....

Chán ghét các nàng! Ta chán ghét bọn họ..... Hạ nhân Công chúa phủ đem Hoàng Phủ Cảnh Hạo cho rằng chủ tử, ha ha, không có việc gì, ta toàn bộ đuổi đi rồi, một lần nữa tuyển chọn người mới, nhìn xem ai còn tự cho là đúng.....”

Hoa Từ Huyền xoa bóp khuôn mặt của nằng, “Hảo hảo, không thích bọn họ, đều đuổi rồi!”

Ai biết Thần Tịch lại bỗng nhiên nằm xuống, còn tại trên cỏ lăn một chút, lăn vài vòng sau ghé vào trên cỏ bấu môi nhìn hấn: “Hi hi, Hoa Từ Huyền, khuôn mặt ngươi không sai nha, nếu đi theo ta về nhà nhất định có thể làm ngôi sao, làm -- thần tượng.....”

Hoa Từ Huyền căn bản không hiểu nằng nói những từ đó là gì, bắt quá hấn đã muốn khẳng định nằng say, nếu như bị người khác nhìn đến bộ dáng Xích Dương công chúa giờ phút này nhất định sẽ mở rộng tầm mắt. Đường đường công chúa cư nhiên cùng đứa nhỏ giống nhau lăn như thế, ai!

Nhận mệnh tiêu sái đi qua muốn kéo nàng đứng dậy, nhưng nàng lại tiếp tục lún, còn cố ý hướng về phía hán nhân mặt, “Muốn bắt ta, không có cửa đâu!”

“Thần Tịch, ngoan, phải về nhà!”

“Nhà?” Con người Thần Tịch có chút sương mù nhìn hán, “Trong này ta còn có nhà sao?” Nói xong lại lắc đầu, lẩm bẩm: “Không có, tại cái thế giới này ta không có nhà..... Cũng không có thân nhân, ta là cô hồn, hi hi, một người.”

“Thần Tịch --”

Bỗng nhiên bóng dáng Hoa Tử Huyền chợt lóe, nàng nữ nhân ngu ngốc này, không có nhìn đến đây là điểm sườn dốc mặt cỏ sao, lún xuống như vậy không biết ngã sẽ va vào tảng đá sao!

Thần Tịch bị hán ngăn lại nhìn không được đồ chu miệng, nhìn lên hán đang ngồi, “Hoa Tử Huyền, đầu người như thế nào biến thành hai cái đầu?”

Nữ nhân chết tiệt, tư lượng kém như vậy, về sau sẽ không để cho nàng uống rượu!

Sau đó Thần Tịch lại lấy tay bắt đầu ngược đãi khuôn mặt của hán, một bên sờ một bên hi hi cười nói: “Hoa Tử Huyền, làn da người không sai nga! Bộ dạng cũng tốt xem, đến, cấp tỷ hôn một cái.....”

Àm àm một tiếng, mặt Hoa Tử Huyền cứng lại rồi!

Nữ nhân này cư nhiên như thế --

Không thẹn thùng nói ra những lời lớn mật như thế, thật sự là..... Ai!

Thần Tịch bắt mất lấy tay lôi kéo vạt áo của hán, làm cho hán cúi đầu sau đó tiến lên nhẹ nhàng hôn môi của hán, còn trò đùa dai ở chỗ sâu bên trong cái lưỡi thơm tho liếm liếm, vốn môi gặp phải môi đã muốn điện đến Hoa Tử Huyền, nàng còn không sợ chết liếm--

Giờ khắc này Hoa Tử Huyền không bao giờ muốn làm quân nữa tử, hung hăng đè nặng nàng hôn đi, “Ngô --”

Càng hôn hán lại càng không nghĩ buông ra, mặc kệ phát sinh cái gì, đều là nữ nhân này tự tìm!

Nàng chủ động quyến rũ, không thể trách hán!

Đột nhiên, Thần Tịch tránh được áp chế của hán, ngược lại ôm hán lún xuống dưới, hai người ôm nhau ở cùng một chỗ cứ như thế lún xuống, trên cỏ tràn ngập tiếng cười đắc ý của Thần Tịch, cười đến đơn thuần như vậy lại đắc ý cùng can rở như vậy.

Hoa Tử Huyền che chở đầu nàng một trận ảo não, tư lượng của nữ nhân này thực sự là kém quá kém!

T đang suy nghĩ có phải mình nên cố gắng hơn nữa không, cố gắng ngày 1 chương, nếu cứ tình trạng này biết bao giờ mới hoàn. Hu hu :hixhix: :hixhix:

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Gặp Được

Edit: Phạm Mai

Sau lần đọc một đoạn Hoa Tử Huyền tự cải biến phương hướng ổn định thân mình, ôm Thần Tịch nằm ở trên cỏ suyễn khẩu khí.

Thần Tịch đặt ở trên người hán mất say lơ đãng mộng lung, lắc lắc lắc lắc vài cái sau cũng là một cái đứng dậy, ngồi ở trên lưng của hán, Hoa Tử Huyền hấp khẩu khí, nữ nhân này có thể bình thường một chút hay không?

Nhìn hán nhíu mày Thần Tịch lại ghé vào ngực của hán lấy tay sờ sờ mặt của hán: “Làm sao vậy? Mắt hửng? Ta nói cho người nga, soái ca nhíu mày sẽ dễ già đi đấy! Ta xem bộ dạng người không sai, nếu không về sau theo bên cạnh ta đi, tỷ nuôi người!”

Ách!

Nàng? Hoa Tử Huyền phiến mắt tròn trắng, nhìn trời xanh mây trắng hết sức không nói gì, nha đầu kia nhất định là ma chương!

Thần Tịch sờ soạng khuôn mặt mỹ nam của nhân gia một phen lại nói thầm nói: “Ta nghĩ đem Nữ hoàng giết xong liền hết mọi chuyện, người cảm thấy

được không?”

Sát Nữ hoàng bệ hạ? Nàng thật đúng là dám nghĩ tới a!

Cho dù Nữ hoàng có muôn vàn không phải, tốt xấu vẫn là mẹ đẻ của nàng đi, như thế nào nói ra chữ giết dễ dàng như vậy?

Cổ dục hỏa Hoa Từ Huyền vừa mới bị nàng nhen nhóm như vậy bây giờ đã muốn tiêu tán đi hơn nữa, đồng thời cũng có chút ảo não, hẳn làm cái gì vậy? Cung Thần Tịch là uống rượu, nhưng hẳn không có say a, làm sao có thể không không chế được?

.....

Mà lúc này, trên sườn núi, xuất hiện hai bóng dáng người khác, Hoàng Phủ Cảnh Hạo sau khi xử lý một ít chuyện tình hạ nhân đã nghỉ mệt ở ngoài Hi thành này, Hi thành bình không ít, nhưng là thiếu ngựa, khuyết thiếu nhất là chiến mã, vừa vặn gần đây nhất có cái bằng hữu muốn bán ra một đám ngựa, hẳn đã nghĩ đến chỗ này.

Sau đó liền đem Dạ Kiều mang tới đây, để cho hắn xem địa hình như thế nào, hai người cộng lại một chút ở trong này làm một cái nông trại ngựa.

Nhưng khi đi vào rất xa đã nhìn thấy một con ngựa, đến gần Dạ Kiều còn nhận ra đây là ngựa phủ công chúa. Vì thế hai người liền theo thanh âm đi lên đến đây. Không khéo nhìn đến công chúa nhà bọn họ đang ở đây..... Có vẻ như đang khinh bạc một người nam nhân!

Dạ Kiều lập tức dời đi ánh mắt, việc này không phải chuyện hắn có thể hỏi đến. Bất quá hắn vẫn là miễn cảm phát hiện trên người Hoàng Phủ công tử bên cạnh hắn tán phát lãnh khí.

Hoa Từ Huyền người mang võ công, tự nhiên cũng biết có người đến, bắt lấy Thần Tịch còn đang sõ sàng khôn mặt hắn ôm nàng đứng lên nhìn đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng ngăn người, hôm nay là cái ngày gì a?

Cảnh như vậy Hoàng Phủ Cảnh Hạo không ghi hận hắn mới là lạ đâu!

Ai! Nữ nhân này thật đúng là chọc phiền toái, Hoa Từ Huyền nhận mệnh ôm Thần Tịch bước tới, đi đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo trước mặt mới thản nhiên mở miệng nói: “Nàng uống rượu.”

Say, phủ công chúa người nào không biết tửu lượng của công chúa không tốt, hẳn để cho nàng uống rượu liền thôi, vì sao còn mang theo nàng đi vào một chỗ núi hoang dã ngoại?

Đứng tại trên người Hoa Từ Huyền Thần Tịch nghe được thanh âm mở mắt ra nhìn nhìn. Mơ hồ nhìn đến mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo nàng ha ha cười rộ lên, “Là Hoàng Phủ trúng tôm a. Sao ngươi lại tới đây? Theo dõi chúng ta a!”

Trúng tôm? Dù cho có tu dưỡng Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng nhịn không được phá công, mặt đen nghiêm lại nhìn chằm chằm Thần Tịch, nàng cư nhiên gọi hắn trúng tôm?

Đều nói say rượu sẽ nói lời thật, chẳng lẽ trong lòng nàng vẫn đối với hắn như thế?

Hoa Từ Huyền cũng giống vậy nghe nghe được hai chữ trúng tôm, khóe miệng ghen cười, này xưng hô rất rất khác biệt, hắn cảm thấy hình dung cũng chuẩn xác, coi trọng nữ nhân giống như Đại công chúa cũng phải là trúng tôm sao?

“Đừng nào a. Ta là nói đại tôm tôm đầu. Ngươi là trúng tôm trong nước, một cái đại tôm, ta sao. Chính là một con cá, cá có thể ăn trúng tôm, ngươi sao, chính là đại tiệc người khác tặng cho ta đâu! Hi hi.....”

Hoa Từ Huyền rốt cuộc nhịn không được, ôm Thần Tịch liền chạy như điên rời xa Hoàng Phủ Cảnh Hạo một khoảng cách, huyết sáo làm cho ngựa chạy tới vẫn là nhịn không được ghen cười, con cá muốn ăn tôm?

Ha ha, thật là có thú!

“Chậm đã!” Hoàng Phủ Cảnh Hạo bỗng nhiên phi thân lại đây ngăn lại hắn, “Công chúa say thì để cho người đưa tới canh giải rượu đi, bằng không trên đường trở về bị dân chúng thấy được sẽ tổn hại hình tượng. Dạ Kiều, ngươi lập tức cười ngựa trở về làm cho người ta chuẩn bị canh tỉnh rượu rồi đưa tới.”

Dạ Kiều cúi đầu không dám lộ ra biểu tình chính mình, lưu loát lên ngauwj chạy thẳng hướng phủ công chúa. Xích Dương công chúa thật sự là rất uy vũ, hẳn đi theo Xích Dương công chúa cũng không phải ngắn, vốn không có nhìn đến Hoàng Phủ công tử vì ai tức giận quá, hôm nay xem như lần đầu gặp.

“Công chúa say để cho nàng nằm xuống nghỉ ngơi đi!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lấy tay lôi kéo Thần Tịch rời đi Hoa Từ Huyền ôm ấp, ai biết Thần Tịch thân thù ôm cổ Hoa Từ Huyền bất mãn nói: “Làm sao, ta thích ôm, ngươi không xen vào!”

“Công chúa!”

“Hừ, ngươi gọi ai là công chúa a, tự cho là đúng, ngươi thực rất giỏi a, có điểm tài hoa thì thế nào, nếu không phải Nữ hoàng hạ chỉ ta sẽ muốn ngươi!”

Hừ hừ, Đại công chúa cũng thật sự là không biết xấu hổ cực kì, nghĩ ra biện pháp như vậy ép buộc người khác.....”

Hoa Từ Huyền nhìn mặt công tử sắc mặt càng ngày càng đen, trong lòng hắn bắt đầu rất nhiều cũng có chút vui sướng khi người gặp họa, Hoàng Phủ Cảnh Hạo luôn luôn biểu hiện dù có chuyện gì cũng không bao giờ sợ hãi, tính tình ôn hòa là ở trong nhận thức của bọn hạ nhân. Lần này bị Xích Dương công chúa kích thích như thế thật là có chút thú vị để xem!

Hoa Từ Huyền lời kéo Thần Tịch ngồi xuống, cố gắng làm cho nàng an phận một chút, “Thần Tịch, ngoan, lại nói lung tung ta sẽ không thể mang ngươi đi ra ngoài giải sầu nữa.”

“Hừ, không mang thì sẽ không mang, ta chính mình cũng tự đi được! Chọc giận ta, ta liền rời đi phủ công chúa, một người tiêu dao đi..... Ân, bất quá cứ đi như vậy thật sự là không cam lòng, cho nên ta muốn..... Hắc hắc..... Trước làm chút chuyện lại đi cũng không muộn.” Thần Tịch tựa vào trên người Hoa Từ Huyền dứt quãng nói xong tâm tư chính mình.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe cũng là gắt gao nhử mày, Xích Dương công chúa nghĩ muốn bỏ lại Hi thành sống cuộc sống ẩn cư?

Không được, chuyện này bất luận nhìn xem từ hướng nào cũng đều không được.

Hoa Từ Huyền thân thủ nhẹ nhàng một chút, hắn cảm thấy có một số việc vẫn là không thể để cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe được có vẻ tốt, ai biết hắn rốt cuộc là người của ai!

Nhẹ nhàng đem Thần Tịch đặt ở bên người mặt cô nằm tốt, lại lấy áo choàng của mình đắp nhẹ lên người nàng, thế này mới nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo trên chọc nói: “Hoàng Phủ công tử tới nơi này làm cái gì? Sẽ không là đi theo chúng ta chứ!”

“Ta không có thoải mái nhàn hạ như vậy, ta tới nơi này bất quá là muốn cùng Dạ Kiều nhìn xem tình huống nơi này, chuẩn bị làm một cái nông trường nuôi ngựa.”

Nông trường nuôi ngựa?

Hoa Từ Huyền hồ nghi đánh giá nam nhân bên cạnh, hắn đây là nên vì Thần Tịch mưu lợi hay vẫn là vì người khác?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn Dạ Kiều liếc mắt một cái, “Dạ Kiều, ngươi đi nhìn xem địa hình, nửa canh giờ sau trở về, chúng ta trở về rồi hãy hảo hảo thương nghị chuyện tình nông trường.”

“Là.”

Sau khi Dạ Kiều đi xa Hoàng Phủ Cảnh Hạo mới nhìn chăm chăm Hoa Từ Huyền hỏi: “Ngươi vì sao phải xui khiến Liễu Văn Hoa cùng công chúa hợp tác?”

Hoa Từ Huyền nhẹ buông tay rất là tùy ý, vì sao đâu? Bởi vì xem thuận mắt, khi chưa tiếp nhận nhiệm vụ hắn chưa biết Xích Dương công chúa, bất quá có người ra giá cả hắn liền tiếp nhận chức vụ.

Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ có ý tiếp cận Thần Tịch hắn mới chậm rãi hiểu biết thái độ của nàng, càng hiểu biết hắn lại càng luyện tiếu, cuối cùng khi hạ được, ở phân lượng giảm bớt một ít, có lẽ, chính là như vậy Thần Tịch mới tránh được một kiếp đi! Hắn cũng không biết nàng như thế nào tránh được, bất quá, hắn thực khẳng định nếu cái loại được này hạ đúng phân lượng như đã nói, không cần một khắc là có thể làm cho người ta trở nên si ngốc.

Nay nghĩ đến, hắn hắn là may mắn chính mình không có đem được hạ toàn bộ. Nghĩ tới chuyện đó hắn không khỏi cười cười, “Lý do thôi, rất đơn giản, thì phải là ta thích công chúa, cho nên phải giúp nàng. Như thế nào, ngươi cảm thấy không thể tin sao?”

“Là có chút kỳ quái, không thể tưởng được Các chủ Lưu Âm Các luôn luôn vô tình còn có thời điểm thích nữ nhân.” Trong lời Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói mang theo vài phần châm chọc.

Hoa Từ Huyền tất nhiên là nghe ra ý của hắn, bất quá hắn không có phản bác.

Hai nam nhân ở bên người Thần Tịch không nhanh không chậm, nói thật tốt những chuyện như thế mới bắt đầu trầm mặc, mà Thần Tịch vẫn không có tỉnh lại, cho đến khi Dạ Kiều đưa tới canh giải rượu.

Hoa Từ Huyền rất cẩn thận nâng dậy Thần Tịch cấp nàng giải huyết sau mới uy nàng uống xong, Thần Tịch thanh tỉnh, nhìn đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo rất là kinh ngạc, “Ngươi --”

“Thần Tịch, Hoàng Phủ công tử thực cố gắng làm việc cho ngươi đâu, hắn đến xem địa hình muốn tạo cho ngươi một nông trường nuôi ngựa.”

“Nga, nuôi ngựa? Đây ta thích, làm đi! Kêu Dạ Kiều tới cùng nhau chuẩn bị việc này, chiến mã trong quân cũng thật sự là quá ít.”

Dạ Kiều nhìn lên trời, công chúa hơn phân nửa là đem chuyện khi này quên hết tất cả, ai!

Hắn như thế nào cảm thấy Hoàng Phủ công tử có chút đáng thương đâu?

Vỗ vỗ đầu ngăn lại suy nghĩ miên man của mình, hắn cung kính đứng ở một bên, thời điểm Thần Tịch giương mắt nhìn thấy hắn cũng hoảng sợ, “Dạ Kiều,

ngươi ở đây như thế nào lại không mở miệng?”

“Thuộc hạ chính là không dám quấy rầy công chúa mà thôi.”

“Được rồi, dù sao ngươi cùng Hoàng Phủ công tử hảo hảo chuẩn bị đi! Ta đối với kỹ thuật dưỡng mã của ngươi rất xem trọng, hy vọng ngươi đừng làm cho ta thất vọng.”

Dạ Kiều chạy nhanh tỏ thái độ: “Công chúa yên tâm, thuộc hạ nhất định đem hết toàn lực!”

Thần Tịch vỗ vỗ cái trán, cảm giác còn có điểm choáng váng hồ hồ, “Ài, tốt lắm, trở về đi.”

“Xích Dương công chúa, nếu đều đi ra, không bằng liền ở lại chỗ này cũng với đồng cỏ này như thế nào?” Một đạo thanh âm âm lãnh từ trong một cái bụi cỏ bay ra, trên người người này mặc y phục đều là màu xanh lá mạ, trách không được ẩn hình lâu như vậy.

Thần Tịch xem Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái: Người của ngươi?

Hoa Từ Huyền thật nhanh lắc đầu lấy lại trong sạch, hẳn đã muốn bỏ qua cái nhiệm vụ kia, làm sao lại xuất hiện tình huống này.

Thần Tịch đánh giá đối phương liếc mắt một cái, xác định chính là nhìn đến một người toàn thân màu lục, cười cười: “Nhìn ngươi làm cho ta cảm thấy hình như ngươi quên một thứ mang theo người.”

“Cái gì?”

“Ha ha, y phục màu lục, giày cũng màu lục, đương nhiên còn thiếu cái nón xanh nơi đỉnh đầu!”

“Ngươi nói cái gì?” Lục y nhân ánh mắt như xà nhìn chằm chằm nàng, giống như lời này phạm vào cấm kỵ của hắn, bất quá đại khái không ai đi thích nón xanh.

Thần Tịch than nhẹ một tiếng cũng không muốn tốn nhiều lời lẽ vầy vầy tay, “Cảnh Hạo, ngươi lên đi, đây chính là cơ hội tốt, để cho ngươi trước khi thành thân thể hiện một phen.”

Ánh mắt Hoàng Phủ Cảnh Hạo phức tạp nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, đối Hoa Từ Huyền phân phó nói: “Các ngươi bảo vệ tốt công chúa, để ý âm khí.”

Dứt lời liền rút kiếm đi lên cùng lục y nhân bắt đầu giao phong, thanh âm đao kiếm chạm nhau hợp lại có chút chói tai, Thần Tịch nhìn bọn họ giao thủ, trong lòng chậm rãi hiện lên một cỗ chán ghét, sau khi xuyên qua trừu tượng kẻ chính là ám sát, đối với loại cuộc sống kích thích này nàng có chút chán ghét.

Những ngày kế tiếp phải làm thế nào mới hết chán ghét đây? Nàng thừa nhận chính mình có chút chán đời, bất quá đáy lòng lại tựa hồ còn có một cây tuyến mình mình bị người khác tác động, không thể lập tức cắt đứt.

Ai!

Có lẽ là một tiếng thở dài của nàng khiến cho ông trời bất mãn, phía sau bọn họ bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vó ngựa hữu lực, từ xa xa rất nhanh chạy tới, người người đều cầm vũ khí, mang theo sát khí, vừa thấy thì biết không phải hộ vệ của nàng.

Sẽ cố gắng ngày một chương, vì ta còn học, với edit bộ kia nữa, hic không hơn được. Cảm ơn các nàng ủng hộ, lại đây gia hôn cái nào *om om*

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Cùng Sinh Cùng Tử?

Edit: Phạm Mai

Hoa Từ Huyền âm thầm nguyên rủa một tiếng, lời kéo Thần Tịch bay nhanh về phía trước hướng về phía rừng rậm chạy đi, đến đây nhiều sát thủ như vậy, trước tránh đi là lựa chọn tốt nhất.

Dạ Kiều cũng theo sát ở phía sau cảnh phía sau lại, ba người nhập vào rừng cây, Hoàng Phủ Cảnh Hạo sau khi qua mấy chiêu bức lục y nhân cũng bay về phía này, mục tiêu những người này thực hiển nhiên là công chúa, vô luận như thế nào không thể để cho công chúa gặp chuyện không may.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo vừa đi vừa giết, thực lực của đối phương làm cho hắn đều cảm thấy kinh ngạc, mười mấy người cưỡi ngựa tựa hồ đều là võ lâm cao thủ, rốt cuộc là ai phái ra?

Hoa Từ Huyền lôi kéo Thần Tịch trốn chạy nên tốc độ chậm rất nhiều, dù sao Thần Tịch không có võ công, không có khả năng cùng với cước bộ của hắn.

Bởi vậy tuy rằng bọn họ tiến vào rừng rậm, nhưng rất nhanh vẫn bị người khác vây quanh, nhìn Hoa Từ Huyền cùng Dạ Kiều đang đấu, Thần Tịch hơi ghé mắt, võ công Dạ Kiều cư nhiên tốt như vậy, hoàn toàn tương phản bộ dáng lưu manh ở Phong thành, nay nàng cũng có thể hoàn toàn khẳng định lúc trước Dạ Kiều là ngụy trang, bất quá vì sao phải ngụy trang cũng không biết.

Một mình Hoa Từ Huyền ngăn cản bốn người, Dạ Kiều ngăn cản ba người, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đuổi theo phía sau ngăn cản năm người, quả nhiên võ công Hoàng Phủ Cảnh Hạo tốt nhất, giống như lời Bắc Đường Liên Vân nói, nếu người mà Hoàng Phủ Cảnh Hạo trung thành và tận tâm là nàng thì tốt hơn rồi.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, thấy nàng thế nhưng ngơ ngác đứng ở cách đó không xa, cũng không chạy đi, trong lòng tức giận khó kiềm chế được, “Công chúa, người còn nhìn cái gì!” Chạy a!

Thần Tịch bất đắc dĩ nhún nhún vai, “Thật có lỗi, ta đi không được.”

Trong đám người tới còn lại năm người hướng về phía này vây nàng lại, mắt lộ ra hung quang, ở trong mắt bọn họ Thần Tịch đã muốn là một người chết, nếu không phải nghe nói nàng biết dụng độc, bọn họ đã sớm tiến lên. “Cung Thần Tịch. Ngày này năm sau chính là ngày giỗ của người!”

“Nga, thật không. Kia cũng không sai, đáng tiếc, khả năng những lời này muốn đưa trả lại cho các người! Lúc trước cũng có những người nói với ta như vậy, nhưng không có ngoại lệ, bọn họ đều đã chết, mà ta còn sống.” Thần Tịch chậm rì rì nói xong, thậm chí dựa người vào trên thân cây, dựa thân cây còn khòe miệng mỉm cười nhìn bọn họ.

Càng là như vậy năm người kia càng thêm không dám hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ tin tưởng vững chắc trên đời không ai không sợ chết. Đối mặt tử vong trấn định như thế khả năng lớn nhất chính là nàng định liệu trước, căn bản không có sợ bọn họ.

Nhưng là. Nhìn thế nào nàng cũng chỉ là một cái thiếu nữ!

Có lẽ, tình báo nói nàng dụng độc thần kì chỉ là nói quá, năm người trao đổi ánh mắt thoáng qua, quyết định cùng nhau tiến lên, mỗi người cấp Thần Tịch một kích trí mạng, ở ngay lúc bọn họ chỉ trao đổi trong nháy mắt, Thần Tịch giơ tay áo lên xoa xoa cái trán mồ hôi, sau đó. Bang bang bang bang phanh —

Năm người bị mặt thẳng tắp ngã xuống đất. Thất khiếu đỏ máu mà chết, máu kia đều là màu đen.

Còn lại ba người bị mặt đang vây quanh Hoàng Phủ Cảnh Hạo đều thay đổi sắc mặt, tâm hoảng ý loạn nên không cần một lát đã bị bọn người Hoàng Phủ Cảnh Hạo thu thập.

Nhìn lướt qua trên đất một đồng vết máu hỗn độn. Thi thể chết không nhắm mắt, Thần Tịch phát phát vài sợi tóc hồng tung bay, xoay người rời đi, “Sát thủ, chính là phải làm chuẩn bị thật tốt tùy thời sẽ chết!”

“Công chúa, “ Hoàng Phủ Cảnh Hạo lên tiếng kêu lại nàng, “Công chúa, bây giờ vẫn là nên hồi phủ công chúa, miễn cho lại phát sinh sự tình.”

“Không, phía trước có một cái thác nước, ta muốn đi xem.” Thần Tịch nói xong cũng không quản bọn họ liền hướng ở chỗ sâu trong cánh rừng đi đến, nàng nghe được tiếng nước.

Nàng thích nước tinh khiết, nước từ tài nguyên thiên nhiên, đó là giải dược tốt nhất cho nàng.

Ba người Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi theo phía sau nàng, sau đó xuyên qua cánh rừng, đi tới lưng chừng núi, quả nhiên thấy được một cái thác nước phi lưu thẳng hạ, nước màu trắng cùng sắc hoa tạo thành một cái phong cảnh.

Thần Tịch ngồi xổm xuống lấy tay tiếp xúc với một chút nước lạnh, thực sạch sẽ.

Gió nhẹ thổi qua, hơi nước ngênh diện mà đến, cảm giác mát thẳng thấu nội tâm.

Này là một đoạn của thác nước, dòng sông này là từ trên núi cao chảy dài xuống dưới, bên này lại có một vài cái vách đá ngăn cản lại, hình thành nên một cái thác nước, cẩn thận nghe tiếng nước một chút, chỉ biết phía dưới mặt hồ rất sâu, độ cao hẳn là hơn một ngàn thước đi!

Địa phương rất tốt, Thần Tịch gột rửa tay, quay đầu cười nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, “Người có nghe được động tĩnh gì không?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt tiêu điều vắng vẻ, cười khổ: “Công chúa làm gì lặp đi lặp lại nhiều lần lấy thân mình đi vào hiểm cảnh để thử trung tâm của ta?”

Thần Tịch không nói hắn cũng nghe được, ngay cả khi có tiếng nước ảnh hưởng, hắn cũng là nghe đến, cũng cảm giác được một cỗ sát khí cường đại tới gần bọn họ. Một cỗ sát ý so với vừa rồi lớn hơn nhiều lần, đối thủ là ai đã không trọng yếu, quan trọng là lấy thực lực ba người bọn họ tuyệt đối không thể hộ chủ Xích Dương công chúa, trừ phi công chúa chính mình động thủ.

Hoa Từ Huyền hiển nhiên cũng nghe đến, biến sắc, nhìn chằm chằm Thần Tịch ảo não nói: “Thần Tịch, người muốn làm một cái điên tử sao?”

“Không biết, ta chỉ là cảm thấy rất chán nản.”

Vừa dứt lời, một đạo ám khí dày đặc liền hướng bọn họ phóng tới, ba người Hoàng Phủ Cảnh Hạo sử dụng kiếm tạo thành một vòng chắn đỡ ám khí tấn công.

Thần Tịch liền đứng ở bên cạnh dòng nước, tay vẫn như trước ở trong nước đùa bỡn bọt nước, nàng muốn trải qua một cuộc sống đơn giản làm một người lười, không bằng liền nhân cơ hội này?

Ở thời điểm nàng cân nhắc mấy người Hoàng Phủ Cảnh Hạo đã muốn bị mười mấy người vây công lại, giờ phút này mỗi người đối mặt mười mấy cái, chỉ có thể nhìn thấy màu sắc của người bị mặt.

Thần Tịch đứng ở cạnh dòng nước, lạnh lùng nhìn hết thấy, có người ngã xuống dòng nước bởi vì máu mà nhiễm đỏ cả bọt nước.

Nhìn Hoa Từ Huyền cùng Dạ Kiều đều bị thương, nàng thu hồi tay mình, nhắm mắt lại thở dài một tiếng, cứ như vậy mà chơi đùa một chút đi!

Tay vốc một chút nước Thần Tịch tiếc hận nhìn những người đó liếc mắt một cái, ngón tay bay lên, bọt nước bắn ra bốn phía, phàn là ai dính vào bọt nước nháy mắt đều ngã xuống, không thể nhúc nhích, tình thế khó khăn cứ như vậy lại nghịch chuyển một lần nữa.

Thần Tịch nhìn rừng rậm phía trước cách bọn họ không xa, nơi đó còn có người đứng canh chừng, “Cảnh Hạo, ngươi lại đây.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo tay còn cầm trường kiếm đang nhiễm máu đi lại gần, thần sắc thực phức tạp, “Công chúa, “

Thần Tịch lấy tay bắt được cổ tay hắn, móng tay xuyên qua da thịt hắn, “Cảnh Hạo, ta nghĩ đi chơi một thời gian, thời gian còn lại ngươi hảo hảo chiêu đãi Đại công chúa cùng Nữ hoàng, ta nghĩ làm cho các nàng đều cảm nhận được cảm giác tức giận cùng với mong muốn gì đó mà không chiếm được..... Dù sao ta muốn cho các nàng thưởng thức thật tốt vài ngày.”

“Công chúa --”

“Đừng nói gì cả, nghe ta phân phó là tốt rồi. Ngươi không thể nào lựa chọn, ta đã hạ độc vào trong cơ thể ngươi, nếu ngươi không nghe theo, một năm sau ngươi chính là chỉ còn đường chết.”

Mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo không chút thay đổi nhìn nàng, biết giờ này khắc này, hắn mới chính thức hiểu được, trong lòng của nàng, trong mắt của nàng là thật không có sự tồn tại của hắn.

Độc tố? Khi móng tay nàng đâm vào da thịt hắn đã bắt đầu lan tràn rộng ra, thật sự hắn không thể không nói nhiều năm như vậy hắn đều không có xem rõ công chúa chính mình.

“Thần Tịch, cẩn thận --” Hoa Từ Huyền bỗng nhiên khẩn trương hô to, bóng dáng cũng theo quán tính bay qua muốn ngăn trở đi trận ngân tram lớn nhỏ này.

Thần Tịch nhìn ngân tram đang bay thẳng lại đây, đều đen tuyền lóe sáng, có độc!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo không chút do dự đem nàng kéo đến phía sau dùng kiếm ngăn cản, “Công chúa, mặc kệ như thế nào, ta chưa từng có ý muốn hại ngươi!”

Mắt thấy ngân châm sẽ bắn vào thân thể Hoàng Phủ Cảnh Hạo, Thần Tịch đột nhiên lôi kéo, thân mình đảo qua một cái, trong nháy mắt lam mâu biến thành màu đỏ, một cổ hồng quang đầy trời hướng ám khí đang phóng tới đây xuyên qua.

Trong rừng rậm truyền đến tiếng kêu thảm thiết, mà Thần Tịch cũng ngã xuống bên dưới thác nước, trước khi rơi xuống nàng dùng sức đẩy Hoàng Phủ Cảnh Hạo, đem hắn ngã qua một bên, chính mình một người rơi xuống hồ sâu.....

“Công chúa --”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cơ hồ là sau một khắc liền tỉnh ngộ lao qua, không chút do dự đuổi theo Thần Tịch nhảy xuống đi, động thân muốn giữ chặt nàng.

Hai người rơi xuống hồ sâu bất quá là chuyện tình xảy ra trong nháy mắt, Hoa Từ Huyền căn bản không kịp phản ứng, chờ hắn hoàn hồn liền bay qua ven hồ nhìn xuống thấy hai bóng dáng đang thẳng tắp rơi xuống, “Thần Tịch --”

Thần Tịch nhìn thấy Hoàng Phủ Cảnh Hạo nổi điên nhảy xuống, tiếc nuối thở dài, lại lập tức cao giọng hô: “Từ Huyền, giúp ta nhìn Hi thành, người ám sát ta là người của Đại công chúa!”

“Thần Tịch --” Hoa Từ Huyền ngờ ngác chụm ở trong nước, tùy ý để nước ở trên cao thác nước chảy xuống đánh thẳng vào người hắn, làm ẩm ướt quần áo, hắn bất động, vì sao muốn chọn con đường không lối thoát như vậy.

Chán nản, nàng thực sự rất chán nản sao?

Dạ Kiều cũng đang cau mày nhìn hai cái bóng dáng đang giao lại rơi cùng nhau, hắn thấy được, Hoàng Phủ công tử vẫn lôi kéo công chúa, hơn nữa ôm

nàng rơi xuống, giờ khắc này, một cái ý niệm trong đầu hần toát ra, Hoàng Phủ công tử là yêu công chúa!

Lấy ý chí nam nhi, có bao nhiêu nam nhân nguyện ý vì một nữ nhân buông tha hết thay đi tìm chết?

“Hoa công tử, chúng ta trở về đi!”

Hoa Tử Huyền mắt nhắm nhắm ngồi ở bên cạnh thác nước, phía dưới thác nước thật lạnh, rất sâu, căn bản nhìn không tới đáy, thác nước như thế nếu rơi xuống thực khó tìm đường sống, Thần Tịch nếu vì Hoàng Phủ Cảnh Hạo mà chết -- không, nàng sẽ không chết.

Phía dưới là nước, bọn họ khẳng định sẽ không chết.

“Hoa công tử?”

Hoa Tử Huyền đứng lên, nhìn Dạ Kiều vẫn đang bình tĩnh liếc mắt một cái, “Ngươi vì sao không một chút sợ hãi?”

Dạ Kiều nhún nhún vai: “Bởi vì ta biết công chúa sẽ không chết, Hoàng Phủ công tử cũng sẽ không chết, bọn họ chỉ là biến mất một thời gian mà thôi. Ngươi không có nghe công chúa nói mấy ngày gần đây có vẻ chán nản sao? Nàng muốn đi ra ngoài chơi ngoạn, chơi đã sẽ trở về, Hi thành tất nhiên là cần nhờ ngươi cùng Tử công tử hảo hảo kinh doanh.”

Hoa Tử Huyền thật sâu nhìn Dạ Kiều một hồi lâu, thật lâu sau mới vỗ vỗ bờ vai của hần, “A, ngươi tốt lắm!”

“Hoa công tử làm gì phải ảo não, Hoàng Phủ công tử có thể nghĩ tới trước tiên là nhảy cùng công chúa, đó là bởi vì hần đi theo công chúa đã rất lâu, mặc kệ bên ngoài nghị luận như thế nào, ta tin tưởng người hiểu rõ công chúa nhất nhất định là hần; Mà ngươi đi theo công chúa thời gian ngắn ngủi, hiểu biết không sâu, không thể nhảy xuống cùng là bởi vì tình cảm chưa đủ sâu!”

Hoa Tử Huyền buồn cười, “Ngươi đang nói Hoàng Phủ Cảnh Hạo thực sự thích Xích Dương công chúa?”

“Theo ý ta có lẽ như vậy.”

Hoa Tử Huyền kéo kéo khoe miệng, nguyên lai người khác nhau khi xem xét một người, thế nhưng có thể có đáp án tương phản như vậy.

“Hoa công tử, trở về đi, thuận tiện đem chuyện tình Đại công chúa thỉnh trăm cái cao thủ giang hồ ám sát Xích Dương công chúa tản truyền ra ngoài, để cho người trong thiên hạ đều đến nghị luận chuyện này. Về phần chuyện tình kế tiếp, tất nhiên trong mười vạn tình binh không thiếu người trung tâm sẽ lấy một cái công đạo cho Xích Dương công chúa.”

Lo lắng trong lòng Hoa Tử Huyền bỗng chốc tiêu tan không ít, đúng vậy, Dạ Kiều đều tin tưởng vững chắc Thần Tịch sẽ không chết, như vậy, hần cũng nên tin tưởng, nữ nhân kia mới sẽ không bởi vì độc mà chết, nàng chính là ham chơi.

Nhưng là, không thể nghi ngờ nàng là một người điên mà, người công chúa điên nhất mà kiếp này hần biết được, hảo hảo công chúa không làm, có tình muốn đi giả chết!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Nam Nữ Bỏ Trốn

Edit: Phạm Mai

Sau khi Hoàng Phủ Cảnh Hạo ôm Thần Tịch rơi vào hồ sâu, tuy rằng hần cũng trúng độc châm, nhưng dựa vào nội lực cao thâm, hần vẫn ôm được Thần Tịch bơi tới bên bờ.

Thần Tịch vì rơi từ trên cao xuống mà mê muội, nhất thời còn không có tỉnh lại.

Chờ tới thời điểm nàng mở mắt ra đã muốn là thời khắc mặt trời ngả về tây, cảm giác được hơi nước dày đặc nàng sâu kín ngồi xuống, cánh tay lơ đãng đụng phải người bên cạnh, trong lòng cả kinh, cúi đầu vừa thấy, mới phát hiện Hoàng Phủ Cảnh Hạo đang nằm ở ngay bên cạnh nàng.

Bất quá sắc mặt hần không tốt lắm, thoát nhìn hần là độc tố khuếch tán, vô cùng tiếc hận nhìn hần một cái, nam nhân này như thế nào liền nhảy theo đây? Nàng rõ ràng công đạo hần lưu lại ở Hi thành hảo hảo ép buộc bọn Đại công chúa a, vì sao không nghe lời? Chẳng lẽ so với việc muốn hần đổi phò Đại công chúa cùng Nữ hoàng còn khó chịu hơn chết sao?

Thực nhìn không ra thẳng nhãi này là người si tình a!

Sờ sờ quần áo trên người, y nha, dĩ nhiên là khô ráo, chẳng lẽ bọn họ không có roi xuống nước? Không thể a!

Thần Tịch nghi hoặc nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái, chẳng lẽ hấn đồi? Không, không có quần áo để đổi.

Ngay sau đó Hoàng Phủ Cảnh Hạo tỉnh, sắc mặt phiếm thanh nhìn nàng: “Công chúa, nguoi tỉnh?”

Thần Tịch theo dõi hấn một hồi gật gật đầu, “Vì sao nguoi nhảy xuống?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cười khỏ, đến bây giờ nàng còn rồi rắm việc này sao, “Năm đó ta đáp ứng tiên hoàng, nguoi ở ta ở, nguoi vong ta mất mạng.”

“Ai, bắt quá chỉ là một cái lời hứa thôi, không tuân thủ tiên hoàng cũng sẽ không từ trong quan tài đi ra tìm nguoi tỉnh sô.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt bình tĩnh, kiên quyết nói: “Nếu ta đáp ứng rồi tất nhiên sẽ không nuốt lời!”

Ách, quên đi, muốn thế nào thì làm vậy đi. Nàng không nghĩ sẽ để ý tới. Thần Tịch đứng lên liếc mắt một cái đánh giá chung quanh trừ bỏ trước mắt chỉ có một cái hồ sâu, bốn phía đều là rừng rậm. Đáy cốc cũng chỉ có cỏ dại sinh trưởng, còn cao hơn so với người, có thể thấy được là địa phương không ai đến.

Vì sự an toàn mà lo lắng vẫn là nên giúp Hoàng Phủ Cảnh Hạo giải độc rồi nói sau, bằng không đến một ít sói hoang hay cái gì, sợ nàng dụng độc cũng ứng phó không hết được. Nghĩ mẩu chốt thông suốt Thần Tịch đi chung quanh tìm kiếm cái gì đó có thể đựng chút nước, đương nhiên, lá sen là tốt nhất, bắt quá hiển nhiên vận khí của nàng cũng không phải tốt lắm, nhìn một vòng cũng không có nhìn đến cái gì có nửa phần giống lá sen.

Lá cây khác cũng chỉ lớn bằng bàn tay. Không bằng không cần, Thần Tịch đành bắt đắc dĩ dùng tay trái hót một chút nước vào trong lòng bàn tay điều chế chút được. Đi tới bên người Hoàng Phủ Cảnh Hạo uy xuống cho hấn, cho hấn uống vài lần mới xong.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo chỉ cảm thấy nước kia ngọt ngào, bắt quá một loại hương vị hỗn loạn nói không rõ, giống như có điểm mùi máu tươi, nhưng lại không quá giống..... Bắt quá uống nước xong, ước chừng hai khắc chung thời gian hấn liền cảm thấy thân thể thoải mái hơn, hoạt động một chút thân thể, cũng tốt giống như không có trở ngại.

Này độc chằm--

Hấn nhú mày. Nhìn về phía Thần Tịch ánh mắt lại thâm sâu trầm một ít.

“Được rồi. Ta biết độc trên người nguoi đã giải, không có việc gì liên dẫn đường cho ta đi!” Thần Tịch không khách khí hướng về phía hấn nói.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đứng lên đánh giá chung quanh một vòng, nửa ngày chỉ vào hướng tây nam “Công chúa, phía trước tựa hồ có người ở.”

“Hào, ta vừa vận đỏi bụng, tìm địa phương ăn bữa cơm sau đó qua đêm đi!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo dùng trường kiếm đi ở phía trước mở đường, Thần Tịch theo ở phía sau, tuy rằng Hoàng Phủ Cảnh Hạo đã muốn xử dụng kiếm làm ra một đường đi, bắt quá, Cung Thần Tịch vẫn bị vai cái nhánh cỏ cắt vào tay, cỏ dại rất cao, không người cắt ngắn, cũng không có người để ý tới, dài tới như vậy thật sự là phiền toái.

Hai người đi được nửa canh giờ, rốt cục xuyên qua rừng cỏ dại, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh rừng trúc. Cùng cỏ dại không giống nhau là rừng trúc mặc dù rất tốt, nhưng cũng rất chỉnh tề.

Đứng, chỉnh tề!

Thần Tịch chính là có cảm giác như vậy, nàng thậm chí kết luận rừng trúc này là có người chăm sóc, bằng không không có khả năng trong rừng trúc không có tồn tại cỏ dại.

“Công chúa, phía trước có khói lửa.”

“Đi thôi!”

Hai người bước vào rừng trúc, hướng về phía hiện lên nhà gỗ mơ hồ đi đến.

Đi tới nơi Hoàng Phủ Cảnh Hạo dùng bước, sắc mặt bắt đầu nghiêm túc, cũng thân thủ kéo lại Thần Tịch: “Công chúa, chúng ta sơ xuất, xâm nhập bên trong trận pháp người khác bố trí.”

Trận pháp?

Chính là bát quái trận linh tinh bên trong tiểu thuyết võ hiệp sao?

Thần Tịch đột nhiên hưng phấn đi lên, chính mắt kiến thức một chút cũng là tốt, “Có biết cái trận pháp gì?”

“Nếu ta không có nhìn lầm, hấn là cửu tinh trận pháp.”

A? Cừu tình trận pháp? Chưa từng nghe qua, không biết.

Thần Tịch đối mặt thứ này luôn luôn không có nghiên cứu, bất quá nhìn đến sắc mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng biết trận pháp không đơn giản, cho nên nàng thực nhu thuận lấy tay chủ động kéo cánh tay Hoàng Phủ Cảnh Hạo lại.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đối với động tác của nàng có chút kinh ngạc, Thần Tịch ha ha cười: “Đừng nhìn, ta đối với trận pháp không am hiểu, ngươi nghĩ biện pháp giải quyết đi, ta đi theo ngươi là được.”

“Hảo, ta thử xem xem” Hoàng Phủ Cảnh Hạo lời kéo Thần Tịch hướng về phương hướng khác nhau bước vài bước mà Thần Tịch không rõ ràng lắm, cuối cùng trước một cái đường thoát nhìn rất dài hướng nhà gỗ đi đến.

Ngay tại một khắc bọn họ đi ra từ rừng trúc, xuy xuy vài tiếng, rừng trúc phía sau bỗng nhiên sập một mảnh nhỏ, vừa vặn là cái đường âm bọn họ đi qua.

Sau khi cảnh trúc ngã xuống, duỗi mỗi một cây trúc đều bỏ ra một con rắn, Thần Tịch trừng lớn mắt nhìn, con rắn kia có lẽ lớn gần bằng cổ tay nàng đi, tuy rằng không phải rất lớn, nhưng như vậy cũng đã rất hiếm thấy.

“Đáng giận!” Hoàng Phủ Cảnh Hạo giờ lên trường kiếm đề phòng đem Thần Tịch hộ ở sau người, nếu còn có chiêu sau, nói như vậy phá cừu tình trận pháp là có thể tiến vào cửa thứ hai, chủ nhân nơi này thật sự là không đạo đức, bày trận nhiều như thế.

Thần Tịch nhìn xem có chút hưng phấn, “Hoàng Phủ, những con rắn này làm canh rắn rất tốt, ngươi hãy lưu toàn thân ha!”

Ngạch!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lau một phen mồ hôi, nói thật, hắn chán ghét canh rắn!

Lúc này cũng không có thời gian nói những cái này, bởi vì mười con rắn kia đồng thời đều tấn công lại đây, thấy bọn nó có bộ dáng hứng thú hành động, hiển nhiên đã bị huấn luyện qua. Hoàng Phủ Cảnh Hạo lại tức giận, bọn họ bất quá là ngẫu nhiên xâm nhập, chủ nhân nơi này cũng không cần phải ác độc như vậy!

Trong lòng có bất mãn, hắn xuống tay cũng không lưu tình, rắn lại linh hoạt, bất quá so với võ lâm cao thủ như hắn, sau khi hiện lên kiếm quang, không một con rắn lọt lưới, toàn bộ phân thân.

Thần Tịch nhìn đầu đàn rắn đều bị chuyển nhà nhất thời không vui ý, dậm chân một cái: “Hoàng Phủ Cảnh Hạo, ngươi có ý định cùng ta đối nghịch a, ta đã nói muốn toàn thân!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thở dài, “Công chúa, ta muốn lập tức ngăn lại chúng nó không cần ngươi, làm sao nghĩ được nhiều như vậy?”

“Hừ!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đang muốn an ủi nói hắn sẽ làm một món ăn thôn quê khác cho nàng, lại cảm giác được một cổ âm phong đánh úp lại, vội vàng lôi kéo Thần Tịch tránh đi khoảng cách hơn mười thước.

Màu da cam của ánh nắng chiều, một cái bóng người màu xám xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đứng ngay tại chỗ bọn họ vừa đứng, trong tay cầm một cái liềm!

Thần Tịch nhìn xem ngay người, nông dân gia gia như vậy cũng làm cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo cảnh giác thành như vậy, thế ngoại cao nhân a!

“Hắc hắc, tiểu tử, thân thủ không sai đâu!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cảnh giác chú ý trạng huống chung quanh, đối với lão giả áo xám kia cũng là cung kính ôm quyền chào hỏi: “Vị tiền bối này, hai người chúng ta là bị người khác đuổi giết rơi vào hồ sâu, không cẩn thận xâm nhập nơi này, hy vọng tiền bối có thể lưu chúng ta lại một đêm, sáng sớm ngày mai chúng ta liền rời đi nơi này, bất kể cái gì đều chưa có nhìn thấy qua.”

“Nha? Như vậy a, thông minh, phàm là người thấy được ta đều đã chết. Tiểu tử ngươi muốn nói chính là không có nhìn thấy ta đúng không?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo không kiêu ngạo không siểm nịnh gật gật đầu, tuy rằng đối phương có năng lực, bất quá, hắn cũng sẽ không bởi vì vậy mà mất đi cao ngạo của chính mình.

Lão nhân áo xám nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, phát hiện nàng chính là im lặng đứng ở phía sau Hoàng Phủ Cảnh Hạo không khỏi cười trêu nói: “Nha đầu kia là ai? Các ngươi..... Ân, tuần nam mỹ nữ, sẽ không phải lạc rồi nhà trốn đi chứ?”

“Khụ khụ -- tiền bối, hiểu lầm, chúng ta không phải, đây là tiểu thư nhà ta, ta chỉ là hộ vệ.”

“Không phải, “

Lão nhân áo xám bỗng nhiên tức giận, thở phì phì chỉ vào Hoàng Phủ Cảnh Hạo mắng: “Vì sao không phải, nhìn các ngươi cũng rất xứng đôi, vì sao không bỏ trốn? Chẳng lẽ ngươi xem thường bỏ trốn?”

Ngạch!

Trên đời có bao nhiêu người coi trọng người bỏ trốn a, lão nhân này căn bản chính là quái thai.

Thần Tịch càng không biết ánh mắt hẩn hủ chỗ nào, nhìn thế nào mà nói nàng cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo xứng đôi, căn bản là không xứng đấy!

“Tiểu nha đầu, biểu tình kia của ngươi là không tán thành ý của ta?”

Thần Tịch mỉm cười, “Đúng vậy, ta cùng hẩn không óc khả năng, hơn nữa, trong lòng hẩn đã muốn có nữ nhân, không phải đồ ăn của ta.”

“Tiểu tử ngươi có người trong lòng?” Lão nhân hung tợn nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Cảnh Hạo, rất có tư thế ngươi dám gạt đầu ta liền chụp tử ngươi.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hô khẩu khí, nhẩn nhẩn, “Ta không có yêu thích ai.”

Lão nhân cái mũi hừ một cái, “Không có là tốt rồi, ta xem hai người các ngươi rất xứng đôi, cho nên hai người các ngươi chính là bỏ trốn!”

Ha?

Thần Tịch đỡ đầu, này người nào a! Thế nhưng buộc nhân gia bỏ trốn? Đợi chút, nhìn thái độ này của hẩn, chẳng lẽ hẩn chính là người bỏ trốn, cho nên liền hy vọng người khác cũng học hẩn bỏ trốn?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thở dài, giống như bắt đắc dĩ nói: “Tiền bối, kỳ thật chúng ta hai người đã muốn đính hôn, vốn đang chuẩn bị chọn ngày thành thân, không nghĩ hôm nay du ngoạn bị người khác đuổi giết.....”

“Ta mặc kệ các ngươi trước kia thế nào, về sau các ngươi chính là người bỏ trốn!”

Phốc --

Lý luận kiểu gì a?

Thần Tịch phiến mắt trợn trắng, có cảm giác không còn gì để nói.

“Được rồi, liền định như vậy rồi, các ngươi bỏ trốn tới đây, ta hảo tâm thu lưu các ngươi, vì tránh cho đêm dài lắm mộng, tối nay hai người các ngươi liền yên phòng đi!”

“Cái gì!” Thần Tịch giờ chân, bất mãn nhìn về phía lão nhân, “Vị này lão gia gia, ngươi cũng quá ép buộc đi? Ta còn tính đi ra ngoài ngắm phong cảnh chứ không phải thú phu đầu, ngươi ép ta ở nơi này..... Khụ khụ, có phải rất đã kích mộng tưởng của ta hay không?”

Lão nhân lẳng lẳng, “Thú phu? Nha đầu, ngươi nói cái gì?”

“Ta nói thú nam nhân a, ta nói thật với ngươi đi, ta là công chúa Nhai Nữ quốc, hẩn sao, chính là người được chọn làm sủng phu của ta.”

Nhai Nữ quốc công chúa?

Lão nhân bỗng nhiên hô to đứng lên: “Lão bà tử, lão bà tử, mau đến xem xem!”

Sau một lát, trong nhà gỗ truyền đến một tiếng thương lão rống giận, “Lão già này làm cái gì vậy hả!” Thanh âm kia vừa nghe thì biết là một cái lão bà bà.

Ánh mắt Thần Tịch nhìn về phía cửa nhà gỗ, muốn nhìn thấy rõ ràng một chút, lại đột nhiên nhìn thấy một cái bóng người màu tím thoắt qua, nàng còn không có phản ứng lại đã muốn bị một cái tay gầy teo túm lại.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Dạy Dỗ?

Edit: Phạm Mai

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lo lắng nên lấy tay muốn đi kéo Thần Tịch lại bị lão nhân áo xám lấy cái liềm chặn ngang lại, tuy rằng không là gì, lại có một cỗ lực, tu vi nội lực hiển nhiên ở phía trên hẩn.

“Tiểu tử, không cần quấy rầy hứng thú lão thái bà nhà ta, nàng sẽ không giết nha đầu.”

Lão bà mặc y phục màu tím xoay Thân Tịch trước sau đánh giá trên dưới một phen, chắc chắn khen: “Không sai, bộ dạng đặc sắc, ta thích!”

Bị người khác đánh giá giống như vật gì đó Thân Tịch cảm giác rất khó chịu, nhưng tay lão thái bà này thật sự nhanh, căn bản nàng tránh không kịp.

Tối nữa ngày sau lão bà mới hài lòng chịu buông tay ra mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo, ánh mắt thoáng nhìn thấy một vật bên hông hắt ánh mắt lóe lóe, bóng dáng vừa động, bay tới bên người Hoàng Phủ Cảnh Hạo, lại cẩn thận đánh giá một phen sau đó nhủ nhủ mảy, có chút ghét bỏ nói: “Tiểu tử này vừa thấy là biết tâm nhãn nhiều, không xứng nữ oa!”

Thần Tịch nghe xong lời này vui vẻ, những lời này nàng thích nghe!

Nhưng lời nói tiếp theo của lão bà mặc tử y khiến nàng đen mặt, “Bất quá, dạy dỗ một phen hẳn là cứu được đi. Nha đầu, ngươi lưu lại đi, ở nơi này ngây ngốc khoảng một năm rưỡi, ta cam đoan dạy dỗ ra cho ngươi một cái phu quân hoàn mỹ.”

Thần Tịch sờ sờ cái trán, rất là sẵn sàng nói: “Bà bà, ngươi đừng lo lắng, ta đã muốn có không ít phu quân, hẳn không xứng thì không cần thiết.”

“Không được, ta thấy buông tha thật đáng tiếc, các ngươi cứ ở đây, một năm, không, nửa năm là đủ!”

Ai! Trên đời này có trăm ngàn loại người, mặc kệ gặp được cái dạng gì đều không cần thấy kỳ quái. Thần Tịch nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái phát hiện hẳn đang nhủ mảy, hiển nhiên là không nghĩ sẽ lưu lại son cốt này lâu dài, “Bà bà, ta lưu lại cần làm cái gì?”

Lão thái bà vừa nghe nàng nguyện ý lưu lại liền mặt mày hớn hớn: “Ngươi không cần làm cái gì. Chỉ cần hẳn nghe ta sai phải thì tốt rồi.”

“Cứ vậy đi, bọn ta liền lưu lại bởi các ngươi. Xem như tôn lão yêu ầu*.”

*tôn lão yêu ầu: tôn trọng người già yêu trẻ nhỏ.

“Thật sự?”

Thần Tịch hướng về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo đắc ý cười cười: “Thật sự, bất quá trước tiên nói một số chuyện mới tốt, tuy rằng sẽ lưu lại, nhưng tự do không thể hạn chế chúng ta nga, ngẫu nhiên chúng ta nghĩ đi ra ngoài mua cái gì đó bà bà không thể không cho chúng ta đi a.”

“Được.”

Cứ như vậy, Hoàng Phủ Cảnh Hạo liền bị cứng rắn lưu lại ở cốc vô danh này.

Kỳ thật Thần Tịch tự nhiên sẽ không đơn thuần tin tưởng lão thái bà muốn bồi dưỡng Hoàng Phủ Cảnh Hạo làm một sủng phu tốt, trong mắt hai lão nhân này đều lộ ra tinh quang, đó là một loại tinh quang khi nhìn đến thiên tài, xem hành động của bọn họ có lẽ là muốn tìm một truyền nhân truyền lại y bát đi.

Có lẽ Hoàng Phủ Cảnh Hạo cường đại đối nàng không có lợi. Bất quá, đem hẳn cùng với bên ngoài ngăn cách nửa năm nàng cũng rất vui. Ít nhất như vậy có thể làm cho Đại công chúa sốt ruột!

Bọn họ đã bị nhệ lão an bài ở một trong một nhà gỗ bên cạnh, son cốt này tổng cộng có năm gian nhà gỗ nhỏ, một cái phòng bếp, ba cái phòng, một cái kho chứa đồ.

Đồ dùng trong phòng đều từ tảng đá tạo thành, xem bộ dáng chính tề bóng loáng kia, có lẽ mất nhiều sức, lại căn cứ đã quan sát nhiều ngày. Có thể xác định là lão gia gia dùng nội lực cắt thành.

Lão gia gia chỉ cần động một cái. Một tòa núi giả nhỏ đều có thể chia làm mấy phần, công lực so với Hoàng Phủ Cảnh Hạo lợi hại hơn, trước đó vài ngày Thần Tịch nghĩ đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo chính là cao thủ. Bây giờ mới chân chính biết được cái gì gọi nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên.

“Nha đầu, hôm nay làm đồ ăn gì vậy?” Lão gia từ cười tùm tùm đi theo phía sau nàng trợ thủ, ngày đầu tiên ăn đồ ăn lão bà bà làm, Thần Tịch nhủ mảy, thật sự là không có mỹ vị gì để nói, chỉ đơn giản là nấu chín àm thôi.

Ngày hôm sau lão gia từ nấu cơm, không phải thiếu muối ăn thì chính là không không chế được lượng muối bỏ vào lúc nhiều lúc ít, vì thế ngày thứ ba Thần Tịch tự mình xuống bếp, tuy rằng nàng không phải đầu bếp, bất quá tốt xấu có thể làm ra một ít món ăn gia đình mỹ vị.

Ăn qua một bữa cơm, lão gia từ liền cười ha ha truy vấn hôm nay sẽ ăn món gì, muốn làm cái đồ ăn gì, nếu cần món ăn thôn quê hẳn lập tức sẽ đi lên núi tìm kiếm.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo mỗi ngày đều bị hai cái lão nhân thay phiên dạy, truyền thụ kiếm pháp, đao pháp, thậm chí còn truyền một bộ nội công tâm pháp..... Dù nhìn theo hướng nào cũng thấy dù là kỹ năng gì cũng đều muốn truyền vào não Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Thần Tịch trải qua mấy ngày cảm thấy không thú vị liền đi theo học nội lực cùng kinh công, mặc kệ như thế nào, chạy bộ là tốt lắm, mà nội lực sao, học giỏi về sau vận dụng độc tố hội càng thêm phương tiện.

“Lão gia gia, hôm nay ăn cá dưa chua đi! Ngươi chuẩn bị cho ta cá lớn, sau đó cắt miếng, rửa thật sạch, thứ khác tự ta làm”

“Hào a, một mình nha đầu ngươi đi ra vườn hái đồ ăn cẩn thận một chút a!”

“Àn.”

Thần Tịch cần tới rau xanh nên bước chân nhẹ nhàng đi tới vườn rau cách nhà gỗ không xa, hai cái lão nhân tự trồng một vườn rau lớn ở bên cạnh bờ suối, bên trong đó, rau dưa thông thường đều có.

Xem năng lực làm các loại nguyên liệu đều không kém, nhưng là vì sao bọn họ nấu đồ ăn không thể ăn? Hoặc là bọn họ chính là cố ý để cho bản thân mình động thủ? Thần Tịch cảm thấy khả năng này rất lớn, năng cũng không tin hai người bọn họ mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì còn không học làm đồ ăn ngon một chút.

Nhẹ cúi người thuần thực hái đồ ăn, rau xanh này hoàn toàn từ thiên nhiên thật không tặc lăm, ít nhất ở hiện đại hiếm khi thấy, cái gì cũng đều có thuốc, ăn cái gì cũng không yên tâm a!

Ở trước nhà gỗ Hoàng Phủ Cảnh Hạo không luyện công vô tình nhìn đến Thần Tịch thuần thực hái đồ ăn, giống như nàng đã muốn hái qua rau xanh vô số lần, động tác tự nhiên như vậy, biểu tình cũng thuần thực như vậy.....

Người này nếu không phải có dung mạo giống nhau như đúc, hẳn thực hoài nghi người hắc nhìn thấy căn bản không phải là Xích Dương công chúa.

Xích Dương công chúa chân chính làm sao có thể như thế..... Nhưng, nàng không phải là thật, công chúa chân chính đã đi nơi nào?

Rõ ràng nàng chính là thật sự, nhưng vì sao lại là một người hoàn toàn thay đổi?

“Tiểu tử, đừng nhìn, đừng tâm luyện công đi!” Lão bà bà ném một mảnh lá cây xoát bay qua, giống như ám tiễn cắt qua quần áo nơi bà vai Hoàng Phủ Cảnh Hạo,

Hái hoa phi diệp đã thương người, Hoàng Phủ Cảnh Hạo trong lòng cả kinh, thật nhanh hoàn hồn tiếp theo luyện công.

“Tiểu tử, ngươi là người Hoàng Phủ gia tộc ở Nhai Nữ quốc đi!”

“Đúng vậy.”

“Bà nội ngươi tên gọi là gì?”

“Tên đầy đủ của bà nội ta là Liễu Như Lan.”

Lão bà bà ha ha cười, “Quả nhiên là nàng, tiểu tử, ngọc bội của ngươi vẫn luôn ở bên cạnh ngươi đi!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngạc nhiên nhìn nàng, thời điểm khi hắc vừa tỉnh lại không có chú ý tới ngọc bội, sau đó lại phát hiện bởi vì rơi xuống nước mà rớt đầu mất, không có nghĩ tới lại bị bà cầm được.

“Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi thực sự cho là bọn ta tùy tiện liên lụy người khác lại sao? Nếu không phải nhìn đến ngọc bội của ngươi, ta mới lười quản bọn ngươi sống hay chết đấy!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo trong lòng kinh ngạc. Sắc mặt lại tận lực bảo trì bình tĩnh, đã nhiều ngày buổi tối hắc đều thử vụng trộm đi ra. Nhưng mỗi một lần đều bị vây ở trong trận pháp không hiểu như thế nào, không thể thoát thân. Thế này mới im lặng đi theo bọn họ học võ, không thể tưởng được lại alf người quen của bà hắc, thật sự trong cái rủi có cái may. Đối với lão bà bà cũng phát ra cung kính, “Văn bối không biết, còn thỉnh tiên bối chỉ giáo.”

“Ngươi cũng không cần hỏi nhiều, dù sao năm đó ta chịu qua một lần ân huệ của bà nội ngươi, lần này trả lại nàng, tên của ta ngươi cũng không cần hỏi nhiều. Chỉ cần biết rằng ta đối với ngươi không có ý xấu là được.”

“Là, Cảnh Hạo hiểu được.”

“Tiểu tử. Chúng ta cũng không muốn nhận đồ đệ, về sau ngươi tiếp tục kêu tiên bối là được rồi.”

“Hào.”

Lão bà bà nhìn hắc một cái, tiếc hận nói: “Nữ oa kia cũng là một người tốt, có khả năng, miệng nhỏ cũng ngọt, nếu là cháu gái của ta thì tốt rồi!”

Ngạch!

Công chúa nói ngọt? Hoàng Phủ Cảnh Hạo đen mặt, công chúa đối với hắc chưa từng có..... Không, trước kia có. Sau khi mất trí nhớ liền không có.

“Như thế nào. Tiểu tử coi trọng người ta?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cười nhẹ, có chút tự giễu nói: “Tâm ý của ta thế nào không trọng yếu, quan trọng là trong lòng của nàng đã muốn không có ta.”

Lão bà từ vừa nghe nở nụ cười. Có lẽ trước kia nữ oa đối với hắn có cảm tình, nay không biết như thế nào lại không thích hắn, “Nàng thật sự là Xích Dương công chúa?”

“Đúng vậy.”

Lão bà nhìn Thần Tịch không nhanh không chậm chiếu cổ có chút phiền muộn: “Bộ dáng này của nàng cùng với Tiên hoàng có vài phần tương tự, chỉ tiếc, người tốt sống không lâu.....”

Bà còn nhận thức tiên hoàng? Hoàng Phủ Cảnh Hạo trong lòng rất kinh ngạc, thời gian hắn làm bạn với Tiên hoàng cũng không tính là ít, ít nhất có vài năm đi, nhưng chưa từng có nghe nói qua tiên hoàng nhận thức người giang hồ như vậy a?

“Đã thật nhiều năm, vài cái tỷ muội chúng ta cùng nhau học làm nông gia nữ, người có biết làm được tốt nhất là người nào không?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghĩ nghĩ, “Hắn là Tiên hoàng đi!”

“Đúng vậy, rõ ràng là người tôn quý nhất, nhưng lại làm người chân thật nhất, cũng khiêm tốn nhất, đương nhiên cũng làm tốt nhất. Người kia, cho dù có làm con gái nhà nông, cũng không có người có thể che giấu quang hoa của nàng.....” Lão bà bà về mặt si mê nói lên chuyện cũ, tựa hồ nghĩ tới bằng hữu tốt nhất của mình.

Thần Tịch hái đồ ăn liền tới dòng suối rửa sạch, vô tình ngẩng đầu nhìn lại đây, gặp cảnh một già một trẻ đều nhìn lại đây, thực tự nhiên cười cười nói: “Bà bà, luyện tập đã được nửa buổi sáng không bằng nghỉ ngơi một chút, không sai biệt lắm ta chuẩn bị làm cơm trưa!”

“Hạo, nha đầu vất vả.” Lão bà bà cảm thấy mỹ mãn nhìn nàng.

Thẳng đến bóng dáng của nàng đi vào phòng bếp mới thu hồi lại, “Hoàng Phủ tiểu tử, ta mặc kệ trong lòng ngươi có cái ý tưởng gì, bất quá, sau khi ngươi học công phu của chúng ta, sẽ bảo hộ an nguy của nha đầu, nếu như ngươi dùng võ công của chúng ta đi bảo hộ nữ nhân khác, như vậy chờ hai cái lão già chúng ta đi ra ngoài, chúng ta cũng không ngại đem ngươi đứt tay đứt chân.”

Vừa nãy Hoàng Phủ Cảnh Hạo bởi vì nhận thức người này cùng với bà nội mình có nhận thức mà nội tâm có chút an ủi giờ tâm lại thật lạnh, xem ra, địa vị bà nội nhà mình cùng Tiên hoàng ở trong mắt bọn họ cũng không giống nhau, liên quan con cháu đãi ngộ cũng không giống đâu!

Thần Tịch ở trong phòng bếp đồ ăn, bỗng nhiên phát ra một tiếng hoảng sợ thét chói tai, Hoàng Phủ Cảnh Hạo lập tức chạy đi qua, chỉ thấy Thần Tịch thất kinh chạy đến đụng vào trên người hắn.

“Công chúa, làm sao vậy?”

“Rắn, rắn, trong chậu có rắn a!” Thần Tịch đầu thân mình núp ở trong lòng Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Thân ảnh lão bà bà đã sớm chạy vào, một chương liền đem nơi con xà đang chôn kia đánh ra, sau đó quăng lửa đến hỏa thiêu.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo trong lòng mềm nhũn, điểm ấy nhưng thật ra không có đổi, trước khi mất trí nhớ nàng cũng rất sợ rắn. “Công chúa, không có việc gì, tiền bối đã muốn xử lý.”

Thần Tịch sờ sờ cánh tay, có chút kinh hãi, vừa rồi nãy đang muốn lấy chén sành để đồ ăn, liền nhìn thấy một con rắn không biết khi nào thì ở đó, sợ tới mức hoảng mang lo sợ..... “Cái kia, hôm nay ta không muốn ăn đồ ăn này, nói không chừng đều bị rắn đụng qua.....”

Lão bà từ không nói gì, mọi thứ trong vườn rau, bị một ít xà trùng đi qua thực bình thường a, như vậy không ăn vậy cái gì cũng không ăn được nha.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo vỗ vỗ bả vai của nàng trấn an nói: “Vậy hôm nay chúng ta ăn thịt nướng đi! Ta đi lên núi bắt một ít thỏ hoang hay con gì rồi trở về, người chuẩn bị trước.”

“Àn, hảo.” Thần Tịch nhìn phòng bếp liếc mắt một cái, nàng cảm thấy trong lòng có bóng ma, không nghĩ lại vào phòng bếp này.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Vào Ở Nông Gia

Trong núi nhàn nhả qua nửa tháng, những ngày này Thần Tịch đều rất vừa ý với cuộc sống này, hôm nay bị dọa như vậy, nàng lại muốn rời đi sơn dã.

Thần Tịch có rất nhiều thứ không sợ, nhưng nằng sợ rắn, dù có nhỏ cũng sợ.

“Nha đầu, chỉ là một con rắn có cái gì phải sợ, chỉ cần ngươi hảo hảo theo ta học võ, cho dù có một con rắn lớn đến cũng không thể làm ngươi bị thương!”

“Thực xin lỗi, bà bà, ta không nghĩ lại vào phòng bếp nấu cơm, về sau vẫn nên tìm cái địa phương khác để ở tốt hơn!”

“Nha đầu, không cần như vậy --”

Thần Tịch lắc đầu, kiên quyết nhìn bà bà: “Không thể, ta không thích phòng bếp này, chỉ cần địa phương có rắn, ta đều không thích. Vĩnh viễn cũng sẽ không thích!”

Biểu hiện của nằng có chút kích động, làm cho lão bà bà có chút kinh ngạc, cũng không thể trách móc nặng nề, chỉ có thể trấn an nằng tạm thời: “Thôi được, nếu ngươi không muốn cũng không sao.”

Thần Tịch thở một hơi miễn cưỡng ngồi lên trên ghế, không phải nằng chưa từng bị rắn cắn qua, mà là bị cắn quá nhiều mới lưu lại bóng ma như thế.

Vì làm cho thân thể nằng trở thành thể chất độc tố vạn năng, thân thể của nằng đã muốn rót vào quá nhiều độc tố, kết hợp thai độc trời sinh, ăn mòn vào cả với linh hồn, dù có trọng sinh cũng không thể thoát khỏi nó.

Ha ha, đây thật sự bất hạnh, hay thật sự may mắn?

.....

Khi Hoàng Phủ Cảnh Hạo trở về liền nhìn đến Thần Tịch mệt mỏi, trong lòng vô cùng kinh ngạc, mấy ngày nay phát sinh nhiều chuyện như vậy, nhưng không có thời điểm nào nhìn thấy sự nản lòng thoái chí trên mặt nằng, “Công chúa, “

“Chúng ta rời khỏi nơi này!”

“Cái gì?”

“Rời khỏi nơi này, đi địa phương có người ở, ta không thích nơi hoang sơ rừng núi.”

Hai lão cũng ngửa đầu lên nhìn nằng. Mới qua nửa tháng, nha đầu kia liền không chịu nổi? Một con rắn liền dọa nằng tới vậy? Cũng quá yếu đuối đi!

Thần Tịch nhìn nhị lão liếc mắt một cái. “Lão gia gia, lão bà bà, các ngươi muốn dạy Hoàng Phủ Cảnh Hạo học võ, ở thôn trang xung quanh đây cũng có thể, trước hết chúng ta chuyển ra bên ngoài tìm một nông thôn nhỏ ở, các ngươi muốn dạy cho hắn một năm cũng không có vấn đề. Nhưng là, ta không thích nơi này, địa phương có rắn ta đều không thích.”

“Nha đầu, có chúng ta ở đây. Rắn không gây thương tổn được ngươi!”

“Không, ta quyết định. Không đi không được!” Thần Tịch kiên quyết nói, chuyện này không có đường thương lượng.

Lão bà từ có chút tức giận nhìn nằng, “Nha đầu, trốn tránh không được giải quyết vấn đề.”

“Không phải ta trốn tránh, ta chỉ là lựa chọn địa phương an toàn. Nếu nói trốn tránh, các ngươi chạy đến thâm sơn rừng núi này không phải là trốn tránh lớn nhất sao? Trốn tránh cuộc sống người bình thường, trốn tránh cùng thế nhân giao tiếp.....”

“Ngươi --”

Thần Tịch dừng khai ánh mắt, cố ý như thế.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo khó xử nhìn bọn họ. Nửa ngày đề nghị nói: “Không bằng trước hết nghe theo lời công chúa nói. Chúng ta rời núi tìm một cái địa phương xung quanh đây để ở, nếu hai vị tiền bối ở một thời gian mà vẫn không được, có thể trở về. Ta đi theo trở về là tốt rồi.”

Lão bà bà hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn, bất quá cũng luyến tiếc đánh chửi Thần Tịch.

Lão nhân thở dài, “Được rồi, lão bà từ, chúng ta cũng nên đi ra ngoài đi một chút, liền theo lời nha đầu đi, nằng còn nhỏ, nếu thật sự thích địa phương như thế này mới làm ta lo lắng đấy!”

“Àn, bất quá, cứ như vậy, thời gian tiểu tử Hoàng Phủ đi theo chúng ta học đòi lại thành một năm!”

“Không có vấn đề, bà bà ngươi thật tốt!” Thần Tịch lập tức cười tủm tỉm nhìn nằng, lão bà bà hết chỗ nói rồi.

Quyết định như vậy bọn họ liền thu thập qua loa một chút rồi chuẩn bị rời khỏi núi, ăn qua cơm trưa bốn người thi triển khinh công chạy liên tục gần hai canh giờ mới thấy được khói lửa.

“Nha đầu, nơi này là một cái thôn nhỏ gần kinh thành, cũng lân cận Hi thành, bất quá, nơi này cách hai thành cũng không phải là quá gần, cười ngửa đi

qua lại cũng muốn mất thời gian một ngày, cho nên, nơi này không có quan binh đến.”

“Ân, tìm một chỗ ở lại đi, sau đó nghỉ ngơi cho tốt một thời gian.”

Lão nhân xuất ra một cái bình sứ, “Nha đầu, màu tóc của ngươi rất nổi bật, không bằng tạm thời thay đổi màu sắc đi! Thuốc này có thể giúp tóc ngươi giữ được màu đen nửa năm.”

Ôi chào!

Thần kỳ như vậy? Thần Tịch tiếp nhận cất vào trong người, “Gia gia, thuốc này ta lưu trữ, bất quá ở trong này không cần dùng, ta mang mũ sa là được rồi, được tốt như vậy không thể sử dụng ở thời điểm bình yên này!”

Lão nhân lắc đầu, ý tưởng nha đầu kia luôn cổ quái, bây giờ còn gọi gió êm biển lặng sao?

“Tốt lắm, trước tìm một gia đình nào đó ở lại đi!” Lão bà từ lời kéo Thần Tịch bước đi.

Đi được một đoạn đường mới thấy được một nhà nông dân khá là rộng rãi, lão bà bà thấy thế mới tiến lên đi gõ cửa, rất nhanh có một người phụ nhân ra mở cửa, nhìn thấy bốn người bọn họ có chút nghi hoặc: “Các người là?”

“Nhĩ hảo, chúng ta là người từ xa tới, bởi vì trong nhà gặp nạn hạn hán cho nên phải đi xa tha hương đi đến đây, muốn ở lại vài ngày, không biết nhà các người có phòng trống hay không?”

Phụ nhân do dự nhìn bọn họ, bề ngoài nhìn không giống người xấu, nhưng là.....

“Đại thẩm yên tâm, chúng ta sẽ trả tiền thuê nhà, bọn ta chỉ là không quen nơi đây cho nên muốn tìm một chỗ đặt chân. Bốn người bọn ta mỗi tháng sẽ trả cho người hai lượng bạc, về sau ổn định sẽ trả nhiều hơn một chút, thỉnh đại thẩm giúp tìm cho bọn ta một chỗ!” Thần Tịch ôn nhu nói,

Phụ nhân nghe được hai lượng bạc lập tức ánh mắt sáng lên, “Phòng trống là có, bất quá chỉ là nhà nông dân, cơm rau dưa, sợ ủy khuất vài vị.....”

Thần Tịch từ trong người lấy ra hai lượng bạc đưa tới trên tay phụ nhân, “Không ủy khuất, bọn họ là gia gia cùng bà bà của ta, đây là phu quân của ta, chúng ta từng sống cuộc sống trên núi, sẽ không kén chọn.”

Phụ nhân vừa thấy được bạc trắng, suy nghĩ một chút, quả thực có hai lượng, lập tức yên tâm, cười hớ hớ nói: “Thế này đi, để ta kêu nữ nhi cùng nhi tử từ nhà ta thu dọn phòng một chút để các vị ở lại!”

Sau đó phụ nhân mở cửa, bọn họ đi vào, Thần Tịch đánh giá tiểu viện này liếc mắt một cái, đây là điển hình phòng ở nông thôn của cổ đại, nhà làm đơn giản, cửa sổ gỗ, đồ dùng trong nhà cũng được làm bằng gỗ. Thực đơn giản.

Nhân khẩu nhà này rất đơn giản, chính là phụ nhân kia cùng trượng phu, lại thêm ba đứa nhỏ, đại nữ nhi đã 16 tuổi, tiếp theo nhi tử 13 tuổi, nhi tử nhỏ nhất cũng mười tuổi, bộ dáng thoát nhìn đều là hàm hậu, khỏe mạnh khá khinh. Nói là thu xếp phòng, cũng chỉ là dọn dẹp một chút, sau đó thêm chiếu chăn, những thứ khác không có gì thay đổi.

Thần Tịch đi vào phòng nhìn nhìn, khoe miệng hơi hơi giơ lên, thật sự là đơn giản!

Bàn vuông. Băng ghế dài, tám ván gỗ giường đơn giản. Màn cũng có chút cũ, còn đắp vá lên một số chỗ.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo vừa thấy liền nhíu mày, rất đơn sơ! Giương mắt nhìn về phía Thần Tịch: “Công -- phu nhân, nếu không chúng ta --”

“Không cần như thế, liền ở đây đi.”

Thần Tịch trực tiếp đánh gãy lời hán nói nằm trên giường gỗ, cứng rắn, bất quá tự tại.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thấy nàng như vậy cũng không nói gì nữa để hành lý xuống đi ra ngoài xem ý nhị lão thể nào, nhị lão vốn đã từng sống đơn giản qua, bất quá cũng có nhiều điểm không thói quen. Dù sao cuộc sống người nhà này so với cuộc sống bọn hán ở trong núi còn đơn giản hơn!

“Tiền -- gia gia, bà nội. Các người cảm thấy thế nào?”

Lão bà bà nhìn phòng bọn họ liếc mắt một cái: “Tịch nhi đâu?”

“Nàng ở trên giường nghỉ ngơi, nói là không muốn đi!”

“Vậy trước ở tạm đi!” Lão bà từ thở dài, thật sự là không thể so a, năm đó so với bà nội của nàng, bây giờ là đi so với cháu gái người ta a!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thở dài, lại lấy ra hai lượng bạc, đi đến đại sảnh nhìn phụ nhân kia ôn tồn hô: “Đại thẩm, bạc này để người làm thêm chút đồ ăn. Phu nhân nhà ta đi đường mệt mỏi. Nên người chuẩn bị nhiều đồ ăn một chút.”

“Ôi chào, hảo a, người yên tâm. Tối nay ta liền bắt lấy một con gà chúng ta nuôi làm thịt để bồi bổ cho phu nhân nhà công tử!”

“Hào, vậy đa tạ đại thẩm.”

“Không cần khách khí a, tướng công ta họ Triệu, người gọi ta Triệu đại thẩm thì tốt rồi, cha bọn nhỏ đi lên núi đốn củi, rất nhanh sẽ trở về, bây giờ ta đi chuẩn bị cơm chiều, các người có cần cái gì thì nói với con gái lớn của ta.”

“Hào, phiền toái Triệu đại thẩm.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đánh giá phòng ở, đại khái nơi này sẽ là địa phương đơn sơ nhất mà trước giờ Xích Dương công chúa từng ở qua đi!

Triệu đại thẩm đi phòng bếp làm đồ ăn, con gái của nàng đứng bên cạnh hỗ trợ. Ngược lại là nhi tử nhà Triệu đại thẩm vây quanh Hoàng Phủ Cảnh Hạo đánh giá, “Đại ca, ta gọi là Triệu Đại Hổ, đệ đệ của ta kêu Triệu Tiểu Hổ, các người từ đâu tới đây a?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn vẻ mặt ngốc ngốc Triệu Đại Hổ liếc mắt một cái, biểu tình chậm rãi, “Chúng ta từ ngọn núi lớn đến, ta gọi là Cảnh Hạo, các người có thể kêu ta Cảnh đại ca.”

“Nga, Cảnh đại ca hào.”

Vừa vặn lão nhân cùng lão bà bà cũng đi ra, hai cái tiểu tử rất lễ phép ân cần thăm hỏi: “Cảnh gia gia, Cảnh bà nội hào!”

Lão bà bà nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái, cười cười cũng không phản bác, “Các người hào.”

Triệu Đại Hổ nhìn trong phòng liếc mắt một cái thấp giọng hỏi: “Cảnh Đại ca, phu nhân người nhìn như thế nào a? Vừa rồi nàng đội mũ sa bọn ta không có nhìn thấy được nàng có hình dạng gì a?”

“Ha ha, phu nhân ta nàng rất đẹp.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

Thần Tịch ở trong phòng ngủ một hồi lúc tỉnh lại màn đêm đã buông xuống, đi theo ba cái võ lâm cao thủ bọn họ chạy xuất hai canh giờ, chính là bốn giờ đi, tuy rằng Hoàng Phủ Cảnh Hạo có ôm nàng chạy một đoạn đường, nhưng vẫn đi rất xa, chân nàng mệt mỏi không muốn cử động.

“Thần Tịch, nên ăn cơm rồi!” Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngồi ở bên giường nhẹ giọng nói.

Thần Tịch ngồi xuống gãi gãi đầu, “Được, ta ngủ bao lâu?”

“Không lâu, có nửa buổi chiều.”

Thần Tịch muốn đi tới gương chải tóc một chút, bất quá thời điểm đứng dậy mới phát hiện trong phòng này không có gương, ải!

“Thần Tịch, được gia gia đưa vẫn nên uống vào đi, ở nhà người khác, luôn đội mũ sa cũng không tốt.”

Nói cũng đúng, Thần Tịch nghĩ nghĩ vẫn là lấy ra bình được uống vào, tốc độ mà mắt thường xem tới được, toàn bộ một đầu tóc hồng liền dần dần chuyển thành sợi tóc đen nhánh như vậy.

Thần Tịch ngạc nhiên vuốt tóc dài mềm mại, đen như mực, xinh đẹp!

Không thể nghĩ tới được của lão gia gia thần kì như vậy, không biết có được nào biến thành màu tóc khác hay không? Màu trắng, màu lam, nàng đều thích, có cơ hội có thể thử xem, hảo ngoạn!

“Ta chải đầu cho người đi!” Hoàng Phủ Cảnh Hạo thực sắc sảo cầm lấy lược búi một kiểu tóc đơn giản cho nàng, phần trên cột ở phải sau, tảng tóc phải dưới chia làm hai để như vậy, đơn giản sạch sẽ lại có chút cảm giác phiêu dật.

Cảm thụ được động tác Hoàng Phủ Cảnh Hạo ôn nhu, Thần Tịch có chút kinh ngạc, nam nhân này làm việc gì vẫn luôn tỉ mỉ như thế, chỉ là không biết bây giờ hắn dùng thái độ gì đối đãi với mình?

Hắn mắt tích, Đại công chúa nhất định sẽ sốt ruột đi!

Ha ha, chuyện này thú vị, Đại công chúa sốt ruột không biết sẽ làm ra chuyện gì?

“Tịch nhi, Cảnh Hạo, đã xong chưa, nhanh ra ăn cơm đi, một nhà Triệu đại thẩm đang chờ!” Ngoài phòng truyền đến thanh âm lão bà bà.

Như: đúng nha, gọi Như Như cho dễ thương

Y Y: muội càng ngày càng bạo lực

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Vẫn Luôn Có Người Thức Thời

Edit: Phạm Mai

Sau khi trả lời Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Thần Tịch đi ra ngoài, nhất thời hấp dẫn ánh mắt người Triệu gia: Người nam mặc một kiện y phục màu lam nhạt bình thường, tóc cũng chỉ dùng một cái khăn cùng màu cổ định, trang phục như vậy, không có một chút nào đặc biệt, rõ ràng thực bình thường, nhưng khi hắn cười nhẹ, lại khiến cho người ta nhìn vào ngây người.

Mà nữ tử thì càng nổi bật, da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt thanh tú, sợi tóc đen thui làm cho người ta nghĩ giống như được họa mà ra tán ở trên vai, đôi mắt giống như ngọc bích đang nhìn lại đây..... Chỉ thấy nàng bước từng bước chậm rãi đi tới, tươi đẹp thánh khiết, dáng vẻ giống như của trời. Hiện lên trong mắt mọi người một thân thuần trắng, bất phàm như thế!

Trong nông thôn thế này, xác thực không có gặp qua mỹ nhân xuất sắc như thế, mọi người Triệu gia nhìn xem đến ngây người.

Cho đến khi lão bà bà khụ hai tiếng mọi người mới bừng tỉnh, Triệu đại thẩm trừng mắt nhìn trượng phu nhà mình liếc mắt một cái, cười hô: “Quả nhiên là một cái mỹ nhân, trách không được Cảnh công tử đau nàng như vậy, ngồi ngồi, mời ngồi, cơm rau dưa, thỉnh Cảnh phu nhân không cần ghét bỏ.”

Thần Tịch mỉm cười: “Vất vả Triệu đại thẩm xuống bếp, làm sao có thể ghét bỏ.”

Vì thế một bàn chín người ngồi xuống im lặng ăn cơm, thời điểm Thần Tịch ăn cơm thích im lặng, nàng không nói lời nào, người Triệu gia tự nhiên cũng không mở miệng nói loạn, vì thế liền trầm mặc trải qua một bữa ăn tối.

Cơm chiều qua đi, mặt trăng đã muốn lên cao.

Thần Tịch nhìn thoáng qua ánh trăng trên cao, đêm nay trăng là nửa vòng, cảnh trí vẫn là không sai.

“Ta muốn đi ra ngoài một chút.”

Lão bà bà liếc Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái, “Cảnh Hạo, ngươi đi cùng Tịch Nhi, trời tối không có đèn coi chừng ngã!”

“Là.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Thần Tịch đi ra khỏi cửa Triệu gia, hai người một trước một sau tiêu sái đi trên một con đường nhỏ. Ban đêm nông thôn thập phần im lặng.

Thôn xóm này được kêu là thôn Triệu gia, đại bộ phận gia đình trong thôn đều mang họ Triệu. Đương nhiên, dòng họ khác cũng có, bất quá nhân số ít.

Đi tới phía trước bỗng nhiên Thần Tịch dừng cước bộ, nhú mày nói: “Có muỗi!”

Ngạc! Hoàng Phủ Cảnh Hạo bất đắc dĩ, “Tất nhiên như thế, chúng ta trở về đi, ngày mai đi vào trong trấn, mua chút huân hương mang về.”

“Được rồi!”

Thần Tịch đáng tiếc nhìn thoáng qua điểm cuối của đoạn đường nhỏ, nghĩ rằng ngày mai lại đi đi.

Hai người trở lại ngôi nhà Triệu gia. Nhìn đến năm người Triệu gia đều ở trong sân nhìn trăng rằm, người một nhà hoà thuận vui vẻ cùng nhau nói chuyện phiếm. Đơn giản là nói hôm nay ra cửa nhìn thấy ai, đã xảy ra sự tình gì.

Nhìn thấy hai người Thần Tịch trở về Triệu đại thẩm cười nói: “Cảnh công tử, Cảnh phu nhân, các ngươi đã trở lại?”

“Ân, mệt mỏi, chúng ta đi nghỉ ngơi, Triệu đại thẩm mọi người chậm rãi tán gẫu.”

“Ồi chào, hảo.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Thần Tịch đi vào phòng. Đóng cửa lại. Chợt nghe đến trong viện truyền đến tiếng Triệu đại thẩm nói nhỏ: “Cha đứa nhỏ, ngươi xem Cảnh công tử người ta thật quan tâm phu nhân của hắn nha!”

“Đúng vậy, nhìn nàng thật giống như tiểu thư con nhà giàu có vậy. Mẹ đứa nhỏ, bọn họ thật sự từ trong núi đi ra?”

“Ta đâu có biết a, dù sao bọn họ nói như vậy. Quân bọn họ đến từ đâu, dù sao cho bạc, có cái quan hệ gì, chỉ cần bọn họ không hại nhà chúng ta là được rồi.”

.....

Thần Tịch nằm ở trên giường lẳng lặng nghe, nghĩ đến cuộc sống gia đình bình thường như vậy nàng thật sự rất chờ mong, thực hy vọng có một ngày người nhà của mình cũng có thể vây quanh lại ở cùng một chỗ như thế, ngồi ở trong viện nói chuyện phiếm, tùy tiện nói chút điều gì cũng tốt, hay là chuyện nhà.

Nhưng, nàng chưa từng được trải nghiệm qua.

Hơi hơi thờ dài, nàng nghiêng người ngủ, cảm giác Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhẹ đắp cho nàng cái chăn mỏng, sau đó im lặng nằm ở bên ngoài, không bao lâu liền truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Thần Tịch cũng rất nhanh đi vào giấc ngủ, một đêm vô mộng, thời điểm ngày hôm sau tỉnh lại phát hiện Hoàng Phủ Cảnh Hạo đã không có ở bên cạnh, tùy ý cột chắc tóc đi ra ngoài, chỉ nhìn thấy lão bà bà ngồi trong sân, đang giúp rửa rau.

Nhìn thấy nàng đi ra cười hỏi: “Tịch Nhi, đêm qua ngủ ngon giấc không?”

“Tốt lắm, bà nội thì sao?”

“Cũng không sai a, gia gia ngươi cùng Cảnh Hạo đi lên núi săn thú.”

“Nga.”

Lão bà bà hòa ái nhìn nàng nói: “Giếng nước ở bên kia, đi nhanh rửa mặt đi, đợi chút xú sẽ ăn điểm tâm!”

“Vâng.”

Thần Tịch đi đến cái giếng, nhìn nhìn giếng nước, thực cổ a, tay cầm lấy xô gỗ. Kỳ thật trong nông thôn ở hiện đại cũng có giếng nước, bắt quá hiện đại nếu mức nước cũng là dùng xô thiếc hoặc là nhựa để mức, nên nó nhẹ đi rất nhiều, không giống xô gỗ cồng kềnh như vậy.

Lấy tay cời ra dây thừng quang xô gỗ xuống giếng, cầm dây thừng, để cho nước vào xô, tay nắm dây thừng kéo lên.

“Cảnh phu nhân, ta đến giúp ngươi!” Nữ nhi nhà Triệu đại thẩm vừa thấy tình huống như vậy nghĩ Thần Tịch không biết dùng, chạy nhanh đến hỗ trợ.

Thần Tịch kéo lên xô nước để lên cạnh miếng giếng cười cười, “Không sao, tự ta có thể mức được.”

“Được, chậu rửa mặt cùng khăn tay ở kia --”

Thần Tịch nhìn theo phương hướng tay nàng chỉ, thờ dài, khăn tay kia vừa nhìn là biết đã có người dùng qua, từ trong người lấy ra một cái khăn tay, “Không cần, ta có.”

Nữ nhi Triệu gia nhìn đến khăn lụa mềm mại trong tay nàng nhất thời hâm mộ, thật tốt a, mặt trên còn thêu hoa nhỏ!

“Tiểu Lan, lại đây hỗ trợ!”

“Ôi chào, nương, con đến ngay đây.” Triệu Tiểu Lan hướng về phía Thần Tịch ngại ngần cười cười chạy chậm đi phòng bếp.

Thần Tịch rửa mặt xong xác định nơi này cần phải mua thêm một chút đồ dùng này nọ, đơn sơ quá mức cũng không tốt, trước giờ chủ trương của nàng là không được lãng phí, nhưng tuyệt đối không chủ trương làm cho mình sống quá thiếu thốn như vậy.

Lão bà bà nhìn thấy nàng đang đăm chiêu đi lại đây cười hỏi: “Tịch Nhi, không quen sao?”

“Đúng vậy, chờ Cảnh Hạo trở về nói hẳn đi vào trong trấn mua một chút đồ về!”

“Đi, nói hai người bọn họ cùng đi, mua nhiều thứ về để dùng cũng tốt.”

Không bao lâu sau, Hoàng Phủ Cảnh Hạo liền cùng lão gia gia một người một tay cầm mấy con thỏ hoang, chim trĩ trở về, xem như thắng lợi trở về, nhìn xem mặt Triệu đại thẩm đều sáng lên, nói tay nghề hai người bọn họ tốt!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đem này nọ phóng một góc sân, “Triệu đại thẩm, những thứ này coi như thêm chút đồ ăn, phiền ngươi làm phong phú một chút, mấy con thỏ cùng chim trĩ đều còn sống, có thể nuôi, từ từ ăn.”

“Ôi chào, tốt, ta sẽ làm như vậy!” Triệu đại thẩm cười ha ha lôi kéo nữ nhi cùng nhau đem con thỏ, chim trĩ tách ra bỏ vào trong lồng sắt, con nào bị thương nặng liền để lại chuẩn bị nấu com trưa.

Lão bà bà vừa lòng nhìn hai người bọn họ nói: “Hai ông cháu các ngươi làm tốt lắm, vừa vặn, Tịch Nhi muốn mua chút đồ, các ngươi ăn điểm tâm xong

kêu đứa nhỏ Đại Hồ dẫn vào trong trấn một chút đồ về, đồ dùng đều mua nhiều thêm một chút.”

“Hào.”

.....

Một ngày này, Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng lão nhân ăn qua điểm tâm cùng Triệu Đại Hồ mượn một cái xe ngựa của một tiểu địa chủ trong thôn đi vào thị trấn mua đồ.

Thần Tịch mừng rỡ nhàn nhã đi dạo xung quanh, đương nhiên, đi bên cạnh nàng là Triệu Tiểu Hồ.

“Tịch tỷ tỷ, vì sao tỷ muốn xem ruộng a? Hiện tại không có gì đẹp để xem, lạc hay cái gì cũng đã thu hoạch rồi!”

“Không, tùy tiện đi một chút.”

Ánh mắt Thần Tịch nhìn chung quanh, mùa đông, thật sự là mùa nghỉ ngơi lấy lại sức, trừ bỏ trên bờ ruộng dài có không ít một số cỏ dại không biết tên, trên đồng ruộng đều là trụi lủi, cỏ dại đều không có mấy phần.

“Di, kia không phải mai vàng sao?”

Thần Tịch nhìn đến một chỗ trên sườn núi, mảnh nhỏ dài mai vàng, tựa hồ là được người trồng.

“Tỷ tỷ, đó là Hoàng thiếu gia cho người trồng, hẳn là đại phu, nói hoa mai vàng có thể làm thuốc! Cho nên để cho người ta trồng rất là nhiều.”

Thần Tịch cười cười, hoa mai vàng sau khi được chế biến xác thực có thể trở thành dược liệu quý báu, có tên gọi giải độc sinh tân. Bất quá, nàng thích mai vàng là vì mai vàng ở thời khắc sương tuyết khắc nghiệt mà nở ra, phần hoa vàng giống như tịch, hương thơm ngát.

Bước tới, tay chạm nhẹ đến một cành mai, còn không có động thủ hái thì có một thanh âm ngăn trở nàng, “Vị cô nương này, thỉnh không cần loạn hái hoa.”

Giữa mai vàng đi ra một nam tử áo xanh, hấn ước chừng còn rất trẻ, thoạt nhìn hẳn là cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo niên kỉ không sai biệt lắm, ngũ quan đoan chính, tướng mạo đường đường, thoạt nhìn là một người có tri thức hiểu lễ nghĩa.

“Hoàng đại ca, Tịch tỷ tỷ không phải hái hoa, nàng chỉ là đến xem.” Triệu Tiểu Hồ kéo kéo ống tay áo Thần Tịch, ý bảo nàng không cần hái.

Thần Tịch buông tay, mỉm cười: “Vừa mới nhìn thấy hoa đẹp, xác thực muốn hái xuống một ít chơi đùa, bất quá vị công tử này nếu luyến tiếc thì ta sẽ không làm.”

Nam tử áo xanh nhìn Triệu Tiểu Hồ liếc mắt một cái, nghi hoặc hỏi: “Tiểu Hồ, nhà đệ khi nào hơn một cái tỷ tỷ?”

Triệu Tiểu Hồ ngượng ngùng nói: “Tịch tỷ tỷ là khách nhân mà nhà đệ mới lưu gần đây, hôm nay tỷ tỷ nhàm chán, đi ra ngoài dạo một chút.”

Thì ra là thế, nam tử áo xanh nâng mắt nhìn về phía Thần Tịch, chống lại cặp mắt màu lam của nàng hơi hơi sùng sốt, “Tại hạ Hoàng Thanh Vân, gặp qua cô nương.”

“Nhĩ hảo, ta gọi là Thần Tịch, quấy rầy.”

“Ha ha, vô phương, mai vàng này là để làm thuốc, trong nông thôn thiếu được cho nên --”

Thần Tịch không thèm để ý cười cười, nhẹ giọng nói: “Hiểu được, Hoàng công tử không cần ngại ngùng, đây vốn là hoa của người, không nhất thiết phải hái. Ta chỉ nghĩ hái một chút hoa đại thôi!”

Hoa đại? Cái này giống hoa đại sao? Hơn nữa, vừa rồi Tiểu Hồ rõ ràng đã nói hoa này là hấn trồng làm thuốc, nữ nhân này nói dối cũng không chớp mắt a, nghĩ rằng hấn không có nghe được đối thoại vừa rồi a!

Trong lòng Hoàng Thanh Vân oán thầm, trên mặt lại làm bộ như không biết, mặc kệ thế nào miễn hai người cảm thấy xấu hổ.

“Tịch Nhi --” Lão bà từ bước nhanh đi tới đây, nhìn Hoàng Thanh Vân liếc mắt một cái, có chút đề phòng, “Tịch nhi, con đi ra ngoài đã lâu, dạo cũng một môi đi?”

“Vẫn tốt, bà nội sao lại đi ra đây?”

“Ta lo lắng con đi ra ngoài cùng Tiểu Hồ không có để ý giờ giấc!”

Thần Tịch thân thủ vỗ về nàng, “Không có việc gì, bà nội, trở về đi!”

Lão bà bà nhìn Hoàng Thanh Vân liếc mắt một cái, lại nhìn rừng mai vàng liếc mắt một cái, thu hồi ánh mắt hòa ái kêu Tiểu Hồ cùng nhau trở về.

Hoàng Thanh Vân sờ sờ cái mũi, hắn có làm cái gì sao? Không có, lão bà bà kia như thế nào lại có vẻ mặt phòng bị nhìn hắn?

Nếu không có nhìn lầm, lão bà bà kia hẳn là cao thủ đi, niên kỉ lớn như vậy, theo thanh âm nàng tới gần, thời gian thực sự rất ngắn, nếu lão nhân bình thường căn bản không có nhanh như vậy.

Xem ra, nông thôn nhỏ nhỏ này cũng bắt đầu nhiều màu sắc a! Hắn còn tưởng rằng địa phương nhỏ nơi mình trốn này thực yên tĩnh, không thể tưởng được còn có người giống hắn đến địa phương nhỏ như vậy!

Thần Tịch, tên này hình như có điểm quen thuộc, nghe qua ở đâu? Giống như chưa từng nghe qua đâu, nhưng vì sao có cảm giác quen thuộc?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Huu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Sắc Lập Thái Tử ?

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch đưa tay đỡ lão bà bà đi trở về Triệu gia, lão bà tử mới thấp giọng nhắc nhở nàng nói: “Tịch Nhi, người nọ không đơn giản, hắn biết võ công.”

“Thật không? Con không có nhìn ra, bà nội người thật lợi hại!”

“Nha đầu, về sau con đừng quá tùy ý, thôn này tuy rằng hẻo lánh, nhưng dù sao chúng ta mới đến, không quen biết rõ những người ở đây, cẩn thận là trên hết.”

Thần Tịch gật gật đầu, tỏ vẻ nhớ kỹ.

Bất quá chỉ là một người nam tử trồng hoa mai vàng, sẽ có cái ác ý gì sao?

Buổi chiều hôm đó, Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngồi trên một xe ngựa chở thật nhiều đồ trở về, trên đường hấp dẫn rất nhiều ánh mắt người trong thôn, nhìn thấy con ngựa đi vào Triệu gia.

Đổi cái giường mới, màn cũng đổi qua, Thần Tịch cảm giác ở trong phòng này thư thái vài phần, một ít trà cụ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng mua quần áo mới trở về, thậm chí bát đĩa đều mua mới.

Triệu đại thẩm nhìn đến trong nhà đồ đạc rực rỡ hẳn lên, cả người đều trong tâm trạng vui mừng, thật cảm kích nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói lời cảm tạ, “Cảnh công tử, thật sự làm người tiêu nhiều tiền.”

“Là chúng ta quấy rầy Triệu đại thẩm mới đúng, những thứ này thể hiện lòng biết ơn, ngày sau còn hy vọng Triệu đại thẩm chiếu cố phu nhân nhà ta nhiều hơn.”

“Nhất định nhất định. Cảnh công tử thật sự rất thương người nha, Cảnh phu nhân gả cho người nhất định kiếp trước đã tích rất nhiều phúc đức a!” Triệu đại thẩm mặt mày hớn hớn nói.

Thần Tịch nghe bọn họ nói chuyện chỉ thản nhiên cười, không đáp lại, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đối với nàng mà nói là phúc hay họa còn khó nói!

Bất quá, Thần Tịch cũng phát hiện ánh mắt Triệu Tiểu Lan nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo nóng bỏng vài phần, ngay từ đầu nàng tưởng ảo giác, bất quá quan sát thêm vài lần nàng liền xác định. Nhân gia là nóng bỏng, còn có chút e lệ.

Chẳng lẽ nha đầu kia coi trọng Hoàng Phủ Cảnh Hạo? Ai. Đáng tiếc, Triệu Tiểu Lan ở Triệu gia thôn coi như một trong những đóa hoa đi, bất quá, khoảng cách cách mỹ nhân còn rất xa, nhất là nam nhân giống như Hoàng Phủ Cảnh Hạo, phỏng chừng là hoa rơi có ý nước chảy vô tình.

Bất quá đây là vấn đề của hắn, nàng sẽ không nhiều chuyện.

Cứ như vậy một ngày lại trôi qua, đêm xuống, Thần Tịch cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo như trước là cùng giường dị mộng. Bất quá người ở bên ngoài xem vào, bọn họ là một đôi vợ chồng thực ân ái. Bởi vì Hoàng Phủ Cảnh Hạo đối Thần Tịch thực săn sóc. Hơn nữa nói gì nghe nấy, chỉ cần Thần Tịch muốn, hay muốn làm điều gì hắn cũng không có ngần ngại.

Những cái này bị Triệu Tiểu Lan nhìn thấy lại thêm vài phần hâm mộ, nếu phu quân tương lai của nàng cũng như thế kiếp này nàng liền thảo mãn. Ở cảm nhận của nàng, Thần Tịch căn bản chính là phu nhân được chiều chuộng dưỡng thành, căn bản không cần nàng làm việc gì, Cảnh công tử còn có tiền nuôi sống nàng, hơn nữa lại nuôi thật tốt.

Sáng sớm mỗi ngày. Cảnh công tử liền cùng gia gia hắn đi lên núi. Mỗi lần đều sẽ mang một ít con mèo về, từ sau khi bọn họ đến đây, trên bàn cơm nhà bọn họ không có thiếu thịt.

Những ngày này là trước đây dù có mơ cũng không dám mơ!

Cho nên. Qua càng lâu, Triệu Tiểu Lan đối Hoàng Phủ Cảnh Hạo sùng bái lại càng nhiều, hâm mộ cũng càng nhiều, tình nghĩa cũng vậy.

Hết thấy những thư này, Thần Tịch xem ở trong mắt cũng không nói nửa câu, mỗi ngày nàng vẫn là nhàn nhã đi ra ngoài đi dạo, ngẫu nhiên đi theo lão bà bà học học kinh công, luyện nội lực, ngày trôi qua thật sự là thực tiêu dao.

Cứ tiêu dao như vậy một tháng, nàng bắt đầu cảm thấy chán, vì thế để cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo kêu người trong thôn tới làm một cái nhà nhỏ, ba phòng ở, dựa theo bộ cục trong suy nghĩ của nàng, ngoài cửa nhà trồng một vườn hoa, nàng muốn có một số loại hoa cỏ chơi đùa một chút.

Đương nhiên, cũng mua một ít hạt giống rau xanh, tính trồng một chút rau xanh hoàn toàn thiên nhiên. Mặt khác, còn làm một vườn trái cây.

Phòng ở có người hỗ trợ, một tháng liền làm xong, thanh chuyên lam ngõa, mặt phủ kín đá vũ hoa, đủ loại màu sắc hình dạng, có vẻ rất là lịch sự tao nhã.

Người trong thôn xem đồ mắt, bắt quả nhân gia có một phu quân có tiền, bọn họ không có, cho nên chỉ có thể hâm mộ.

Thần Tịch đùa bỡn hoa hoa thảo thảo, ngày lại bắt đầu phong phú.

Hôm nay, nàng tính ngày, bọn họ đã muốn biến mất ước chừng ba tháng, nhìn phương hướng Hi thành nàng có chút tò mò, không biết Hoa Từ Huyền có thể thu phục hết thấy Hi thành hay không.

Nữ hoàng sẽ xử lý chuyện nàng bị mất tích như thế nào, về Đại công chúa ám sát, Nữ hoàng là lựa chọn tin tưởng hay vẫn là lựa chọn cắt đứt lời đồn? Trên thực tế, nàng không có để ý gì việc Đại công chúa phải đến thích khách, bắt quả nàng muốn làm cho bọn họ sàu mì khổ kiếm một phen.

“Công chúa, thời gian có phải hay không không sai biệt lắm?” Hoàng Phủ Cảnh Hạo đứng ở phía sau nàng sâu kín hỏi. Hắn bồi nàng ba tháng, thật sự nhìn không thấy nàng lo lắng dù chỉ một chút.

Chẳng lẽ nàng liên tin tưởng Bắc Đường Quân Liên cùng Hoa Từ Huyền có thể làm tốt mọi chuyện như vậy?

Thần Tịch mỉm cười: “Lúc nào thời gian không sai biệt lắm? Mới ba tháng, gia gia cùng bà nội nói muốn người ở đây một năm!”

“Công chúa!” Hoàng Phủ Cảnh Hạo không tiếng động thở dài, chẳng lẽ nàng thật sự muốn không để ý hết thấy?

“Có mai vô tuyệt không tình thân, có tuyệt vô mai tục nhân. Ngày mộ thi cả ngày lại tuyết, cùng mai cũng làm thập phần hương.” Thần Tịch thấp giọng ngâm một đoạn thơ, lập tức cười nói: “Cảnh Hạo, Nữ hoàng cùng Đại công chúa, dù thiếu ai cũng sẽ không thủ vị, cho nên, ta cảm thấy vẫn là để cho các nàng hào hào, mẫu tử nữ hiếu, nhìn xem ám áp giữa các nàng có thể bảo trì được bao lâu!”

“Công chúa?”

Thần Tịch cười đối với hắn, thực thản nhiên, “Ta chính là không thích các nàng, thực phản cảm các nàng, người đã biết có muốn đi cáo trạng không?”

“Không dám.”

“Không dám hay là cảm thấy chút việc này không đáng nhắc tới?”

“Thần không dám!” Hoàng Phủ Cảnh Hạo ở trước mặt nàng cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống đất.

Xích Dương công chúa là thật thay đổi, trở thành một nữ tử làm cho hắn cảm thấy thật xa lạ.

Thần Tịch nhìn lên bầu trời đêm, nhìn ánh trăng, sâu kín thở dài: “Ngày mai, người đi tìm hiểu một chút tình huống Hi thành, nhìn xem Nữ hoàng có làm khó tướng sĩ Hi thành hay không.”

“Vâng.”

“Trong vòng một ngày có thể trở về không?”

“Có thể.”

“Vậy vất vả người.” Thần Tịch dứt lời xoay người trở về phòng, lưu lại Hoàng Phủ Cảnh Hạo ở trong sân xem ánh trăng.

Trăng như trước, người đã đổi thay.

Bây giờ hắn cũng không biết Xích Dương công chúa rốt cuộc đang đợi cái gì, hắn đương nhiên không cho rằng Thần Tịch muốn buông tha cho vị trí công chúa, có lẽ nàng đang đợi thời cơ thỏa đáng nhất để xuất hiện.

.....

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Phủ Cảnh Hạo liền cưỡi ngựa ly khai Triệu gia thôn, Thần Tịch vẫn ngủ tới trưa mới tỉnh.

Chờ thời điểm nàng tỉnh lại lão bà bà cùng lão gia gia đều ngồi ở đại sảnh chờ nàng, vừa thấy nàng đi ra lão gia gia liền hỏi: “Nha đầu, con kêu tiểu tử Hoàng Phủ đi đâu vậy?”

“Đi vào thành làm chút chuyện, gia gia, người đau lòng sao?”

“Không phải, nha đầu, con hãy đối với tiểu tử kia tốt một chút, ta thấy hắn không tệ a!” Một ngày nay bọn họ nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo đối Thần Tịch đều rất quan tâm, thực chiều cổ, chính là nha đầu kia vẫn luôn ôn hoà làm cho người ta nhìn khó chịu.

Thần Tịch ha ha cười, bung lên chén cháo trên bàn ăn vào, từ phi ngư, yên biết ngư chi nhạc?

Không, là ngư khổ.

Người khác thấy Hoàng Phủ Cảnh Hạo đối nàng tốt, nhưng nàng lại không biết Hoàng Phủ Cảnh Hạo đến tột cùng là người của ai.

Qua loa ăn một chén cháo nhỏ xong Thần Tịch vẫy vẫy tay bước đi ra ngoài, hôm nay nàng đột nhiên nhớ tới cái rừng mai kia, đi nhìn một chút đi, thuận tiện phơi nắng.

Nay đã muộn là cuối đông, tiếp qua mấy ngày nữa đã là mùa xuân.

Chuyển ra khỏi nhà Triệu đại thẩm xong nàng cảm thấy ngày càng tự tại, bị người khác nhìn chăm chăm cũng không tốt, bất quá nữ nhi Triệu gia vẫn đến thăm vài lần, đương nhiên rồi, nhân gia chủ yếu là muốn đến xem Hoàng Phủ Cảnh Hạo, điểm ấy nàng rất rõ ràng, bất quá cũng không ngăn cản.

Từ từ tiêu sái đến rừng mai vàng ở trong thôn, bỗng nhiên nghe được một trận âm thanh tiếng đàn cổ tao nhã, thực ngạc nhiên, nơi này còn có người biết đánh đàn?

Theo tiếng đàn nàng đi tới bên trong rừng mai vàng, dưới tàng cây hoa mai, mười ngón tay Hoàng Thanh Vân tao nhã đang gảy trên cây đàn, thanh âm kia như tiếng lá chạm vào nhau lan ra, làm cho người ta cảm giác thực thoải mái.

Thần Tịch cũng không muốn đánh nhiễu nhân gia, chọn một cái tảng đá ngồi xuống, nhắm mắt lại hưởng thụ tiếng đàn.

Ai, nhớ ngày đó cái Thủy Yên kia cảm nghệ cũng thực không sai, đáng tiếc a, nàng yêu Bắc Đường Quân Liên quá sâu, người yêu thành hận, không công tốn thất một cái nhạc công. Nếu nàng nguyện ý an an phận phận, nàng thật đúng là vui lòng nuôi nàng ta!

Suy nghĩ một chút rồi bay đi, chính là không ai có thể trở thành trọng điểm trong lòng nàng, Thần Tịch hơi hơi hít một tiếng, quả nhiên, nàng cũng là người vô tâm vô tình.

Đây là không phải di truyền?

“Thần Tịch cô nương, trời tốt như thế sao lại thờ dài?” Hoàng Thanh Vân thân nhiên thu tay lại, dư âm quanh quẩn ở trong rừng mai, sâu thẳm, triền miên.

“Vô sự, công tử biết đàn khúc Phượng tù hoàng không?”

Hoàng Thanh Vân hơi hơi sững sốt, quay đầu nhìn nàng: “Phượng tù hoàng? Khúc này ta còn chưa từng nghe qua, không bằng cô nương dạy ta một chút?”

“Ngượng ngùng, ta chỉ biết nghe, không biết đàn.”

“Phượng tù hoàng là khúc thuộc dạng gì?”

Trong lòng Thần Tịch mơ hồ, chẳng lẽ thời đại này không có khúc Phượng tù hoàng? Nàng còn tưởng rằng Phượng tù hoàng là khúc nhạc được truyền khắp nơi đây. “Ý nghĩa lớn nhất chính là nói lên tình yêu nam nữ!”

Hoàng Thanh Vân càng thêm kinh ngạc nhìn nàng, nếu là tình yêu nam nữ, nàng như thế nào mở miệng kêu hắn đàn, chẳng lẽ không sợ tạo nên hiểu lầm?

Một ngày nay nàng ở trong thôn nhưng là có tiếng mỹ phu nhân nũng nịu, phu quân Cảnh Hạo của nàng đem nàng cho rằng bảo giống nhau dưỡng ở nhà, cái việc nặng gì cũng không làm, còn thỉnh người đến hầu hạ nàng! Nhân vật như vậy thật sự không thích hợp sinh hoạt tại tiểu nông thôn a, điều này cũng làm cho hắn càng ngày càng hiểu kì thần phận bọn họ.

“Hoàng công tử gần nhất rất nhiều việc sao?”

“Cũng không có gì, vài ngày trước đi một chuyến vào thành, nghe nói Nữ hoàng chuẩn bị sắc lập Đại công chúa lên Thái tử, đại điển sắc phong liền an bài ở ngày hai mươi lăm tháng năm năm nay!”

Hai mươi lăm tháng năm? Đôi mi thanh tú của Thần Tịch nhú lại, bỗng nhiên nhớ lại Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói qua sinh nhật của nàng, bỗng nhiên nở nụ cười, Nữ hoàng a, Nữ hoàng a, tưởng làm như vậy bức nàng hiện thân?

Ở thời điểm sinh nhật nàng sắc lập Đại công chúa lên vị Thái tử? Hừ, lập đi, từ xưa đến nay, vị trí Thái tử này là khó làm nhất, ngồi càng lâu thì cuối cùng làm cũng không được.

Sớm sắc lập Thái tử không phải cái chuyện tốt gì, đương nhiên, cũng không nhất định là chuyện xấu, xem các nàng ép buộc như thế nào!

“Thần Tịch cô nương --”

Hoàng Thanh Vân bỗng nhiên chấn động, Thần Tịch, đại danh Đại công chúa Nhai Nữ quốc là Cung Phi Yến, mà còn có một cái đại danh lưng lẩy Xích Dương công chúa tên hình như chính là Cung Thần Tịch!

Đây là trùng hợp?

Hắn đã nói vì sao có cảm giác quen thuộc, nguyên lai cảm giác quen thuộc đến từ nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đầu Nhập Vào

Edit: Phạm Mai

Chống lại ánh mắt tìm tòi của Hoàng Thanh Vân Thần Tịch có chút khó hiểu, “Làm sao vậy? Có cái gì không đúng?”

Hoàng Thanh Vân lắc đầu, “Không có, ta chỉ là tò mò Thần Tịch cô nương có thể thờ ơ khi nghe đại sự như thế!”

“Phải không? Vậy người cảm thấy ta phản ứng thật nhiều mới là bình thường sao? Kích động, hưng phấn, khiếp sợ?”

“Thần Tịch cô nương quả nhiên là hơn người, Phượng Tù Hoàng ta không biết đàn, bắt quá, có thể đàn một khúc Giai Nhân Nan Cầu để cô nương nghe.”

“Tốt, chỉ cần dễ nghe, ta đều thích.” Thần Tịch dựa vào thân cây nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng nghe.

Hoàng Thanh Vân lắc đầu, có lẽ không đúng, không có khả năng Xích Dương công chúa đến ở một địa phương như thế này, hơn nữa, hắn cũng nghe nói qua Xích Dương công chúa là tóc đỏ mắt lam.....

Nhìn, đôi mắt của nàng là màu lam, nhưng tóc thì không phải màu đỏ, trùng hợp hay là có điều gì khác?

Khi hành tẩu giang hồ hắn cũng nghe nói qua có một số người có thể luyện ra một vài thứ thuốc thần kỳ, có thể thay đổi màu tóc của một người. Chẳng lẽ nữ tử trước mắt này thật là Cung Thần Tịch?

Cảnh Hạo, bên người Xích Dương công chúa có một nam nhân nổi danh gọi Hoàng Phủ Cảnh Hạo, thống soái mười vạn tinh binh, mấy năm nay vẫn giúp Xích Dương công chúa quản lý Hi thành cùng mười vạn tinh binh.

Tên gọi giống nhau, chẳng lẽ thật là nàng?

Suy nghĩ trong lòng nhất thời trở nên phức tạp, tiếng đàn cũng bắt đầu trở nên thâm trầm, Thần Tịch nghe xong nửa ngày mở mắt ra: “Hoàng công tử, tâm người không tĩnh, không bằng nghỉ ngơi một hồi lại đàn. Ta không thích nghe bài hát thâm trầm.”

“Hạo, “ Hoàng Thanh Vân vì suy đoán của mình mà bị dọa đến, bất quá hắn càng nghĩ càng cảm thấy giống, khí chất bọn họ căn bản không phải đến từ trên núi.

Suy nghĩ rất nhiều, Hoàng Thanh Vân bỗng nhiên nghĩ tới một ít chủ ý, hắn nhẹ giọng nhìn về phía Thần Tịch nói: “Trước đó vài ngày ta đi Hi thành còn thấy được một ít chuyện tình kỳ quái.”

“Chuyện gì?”

“Có một ít cấm quân đến Hi thành. Tựa hồ muốn tra cái án tử gì đó, bất quá thủ hạ của Xích Dương công chúa là các đại tướng hình như tức giận chống lại bọn họ. Giằng co qua lại, nghe nói đang đợi Nữ hoàng hạ thánh chỉ quyết định để cho ai thống soái mười vạn tinh binh.”

Hừ, Nữ hoàng muốn cho người tiếp quản mười vạn tinh binh của nàng? Khóe miệng Thần Tịch gợi lên một chút ý cười châm chọc, nàng liền nhìn xem Nữ hoàng dùng lý do gì để tới quản lý đi! Hoặc là, nhìn xem đại tướng nào sẽ làm cho những người đó phục tùng!

Hoàng Thanh Vân tất nhiên nhìn thấy ý cười nhạo trên khóe miệng nàng, trong lòng ngờ vực vô căn cứ càng phát ra lớn hơn, lại bổ sung nói: “Ta đoán mười vạn tinh binh không có quy thuận dễ dàng như vậy, thời điểm năm đó Tiên Hoàng đem bọn họ đưa cho Xích Dương công chúa đã nói, mười vạn tinh binh này là phụ trách bảo hộ Xích Dương công chúa. Nay Xích Dương công chúa mất tích. Chân tướng không rõ, nếu như muốn cho họ tâm phục khẩu phục thì nhất định trước tiên người đó phải tìm ra chân tướng.”

Thần Tịch tán thưởng nhìn Hoàng Thanh Vân liếc mắt một cái. Thần nhiên nói: “Ngươi thật ra nghĩ rất chu đáo, bất quá chân tướng không nhất định sẽ xuất hiện.”

“Đó cũng khó nói, mười vạn tinh binh cũng không phải người mù, nếu giải thích không thông, chứng cứ không rõ, ai tin phục?”

“Cũng có thể ý, nếu trong quân của Xích Dương công chúa có một người cái đầu thông minh như vậy thì tốt rồi!”

Hoàng Thanh Vân cười hớ hớ nhìn nàng, vỗ về chơi đùa huyền cầm. Cố ý vô tình nói: “Ta vốn muốn đầu nhập dưới trướng Xích Dương công chúa. Đáng tiếc, không người dẫn tiến.”

“Nhìn không ra ngươi còn có chí hướng rộng lớn như vậy đâu, là muốn trung quân báo đáp đất nước hay chỉ là muốn mình trở nên nổi bật?” Thần Tịch hỏi câu này cũng không có nhìn hấn. Chỉ là im lặng dựa vào thân cây, híp mắt nhìn lên bầu trời.

Giờ phút này trong lòng Hoàng Thanh Vân đã muốn có tám phần khẳng định nữ tử trước mắt chính là Xích Dương công chúa bên trong truyền thuyết, thật sự nhìn người không thể nhìn vào tướng mạo, lời đồn không thể tin tưởng a. Hấn muốn tìm một cái minh chủ, trung quân báo đáp đất nước thì không cần nhắc tới, hấn chỉ vì có mục đích của chính hấn thôi. Nếu đối phương giúp hấn đạt thành mong muốn, cả đời này hấn nguyện trung thành đối phương không thay đổi. “Ta có một cái tâm nguyện cần tìm một minh chủ hỗ trợ thực hiện, Thần Tịch cô nương cảm thấy Xích Dương công chúa nếu biết được có thể giúp ta sao?”

“Cái tâm nguyện gì? Nói ra nghe một chút, ta tham khảo giúp ngươi.”

“Vu tộc, ta muốn đổi phó người Vu tộc.”

Vu tộc? Đây là cái tộc nào, nàng còn chưa từng nghe nói đâu. Thần Tịch hơi hơi nhíu mày, chẳng lẽ là một cái dân tộc thiểu số? “Vu tộc làm sao vậy?”

“Người vu tộc đùa bốn vu thuật, giết hại người nhà của ta.”

“Vu thuật của bọn họ rất lợi hại?”

Mặt Hoàng Thanh Vân âm trầm, thở sâu, “Thực âm độc, giết người trong vô hình, bất quá, một trong số phu thị Xích Dương công chúa, Hứa Phi Sương, hấn có thể đối phó vu thuật Vu tộc, y thuật Hứa công tử siêu quần.”

Thì ra là thế, hướng về phía Hứa Phi Sương đi. Thần Tịch khe khẽ thở dài, nhóm phu thị của nàng thật đúng là người người đều có bản lĩnh không đồng dạng nha. “Hoàng công tử, đàn cho ta một khúc vui khúc đi!”

Hoàng Thanh Vân sững sốt, lập tức đặt tay lên huyền cầm, âm thanh vui tai ngay tại bên trong rừng mai nhộn nhạo nổi lên, nhẹ nhàng, nắn tiết tấu, lại lộ ra một cỗ khí chất ương ngạnh.

Khúc tốt, nhạc công cũng không sai, trong lòng Thần Tịch có một ít gọn sóng, Hoàng Thanh Vân, cái tên này tựa hồ không phải tên thật.

Một khúc xong, Hoàng Thanh Vân thu tay lại nhẹ giọng nói: “Thần Tịch cô nương, kỳ thật tên ta là Vân Thanh Ngân.”

Quả nhiên!

Bản lĩnh quan sát sắc mặt của nam nhân này tốt lắm, nhận lấy có lẽ cũng không tệ, nhân tài, là cần. Nàng cũng không cho rằng hấn cố ý ở chỗ này chờ nàng, cũng không tin người nào còn có thể tính ra nàng sẽ nhảy xuống vực này, còn nhất định sẽ đến nồn thôn nhỏ này, chậm rãi mở mắt ra, Thần Tịch hướng về phía hấn cười cười: “Tên rất hay, ta thích. Vân Thanh Ngân, ta nhớ kỹ.”

“Cám ơn, Thần Tịch cô nương, ngươi thích Xích Dương công chúa sao?”

“Vô hi vô bị, làm sao vậy?”

“Những cái phu thị bên cạnh Xích Dương công chúa thì sao? Ta nghe nói bên người Xích Dương công chúa có sáu cái phu thị, người người không tầm thường, không chỉ có tướng mạo xuất chúng, hơn nữa tài hoa không đồng nhất.”

Thần Tịch híp mắt như trước, nửa ngày không hé răng, suy nghĩ xa xăm, lục phủ? Có lẽ bọn họ đều là tài tử, bất quá, đến nay không có phát hiện một người nào làm cho tâm tình nàng tốt lên cả, đương nhiên, cũng không có người nào làm cho nàng sinh ra hận ý.

“Công chúa?”

Thần Tịch đột nhiên mở mắt ra, ánh vào trong mắt cũng là mặt Vân Thanh Ngân, chống lại ánh mắt ý cười trong suốt đó, nhất thời tức giận, bất quá cũng cười, “Vân công tử, ngươi muốn làm cái gì?”

“Không có, nhất thời nói sai, Thần Tịch cô nương không nên trách tội.”

“Không trách tội, người nam nhân giống như ngươi sẽ không làm cho người nào có cảm giác chán ghét, ta mệt nhọc, cho mượn đùi ngươi dùng một chút, để cho ta ngủ một chút đi!”

Ngạch!

Vân Thanh Ngân ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên hần gặp phải nữ nhân nói lời thất lễ như thế mà vẫn có thể giữ khuôn mặt bình tĩnh như vậy, nàng không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?

“Như thế nào, luyến tiếc?” Thần Tịch thân nhiên hỏi một câu.

Vân Thanh Ngân nở nụ cười, nàng cũng không để ý, hần còn để ý cái gì, thân nhiên ngồi xuống, “Ngươi không ngại, ta tự nhiên vui.”

“Vô nghĩa!”

Chớp nhoáng trôi qua, Thần Tịch ngủ thẳng tới khi đầy trời nhiễm ánh nắng trời, Vân Thanh Ngân cảm giác được đùi hần có điểm đã tê rần, nữ nhân này thật đúng là có thể ngủ, cũng thực yên tâm, chẳng lẽ nàng không lo lắng hần là kẻ xấu có tâm thuật bất chính với nàng sao?

Đứng rồi, màu tóc của nàng, Vân Thanh Ngân nghĩ đến chuyện trọng yếu không khỏi cúi đầu thân thủ chạm vào tóc Thần Tịch, màu sắc rất tự nhiên, có lẽ uống được đề thay đổi đi? Là được do Hứa Phi Sương chế tác sao?

Đã sớm nghe nói Xích Dương công chúa Lục công tử y thuật siêu tuyệt, không thể tưởng được.....

“Ngươi đang làm cái gì!”

Bóng dáng Hoàng Phủ Cảnh Hạo không tiếng động xuất hiện ở trước mặt hần, Vân Thanh Ngân nhìn thấy hần lập tức thu hồi tay mình, buông tay vô tội nói: “Như ngươi đã thấy, Thần Tịch cô nương mệt mỏi, kêu ta gối đầu cho nàng, cho nên ta liền thủ nàng. Cảnh công tử yên tâm, ta không có làm hành vi gây rối nào với nàng. Vừa rồi bất quá là do có lá cây dính lên tóc nàng thôi!”

Hừ, nói thật dễ nghe.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn Thần Tịch ngủ say rất là bất đắc dĩ, hần tận tâm khổ khổ chạy một ngày, nàng lại ở bên người nam nhân khác vượt qua, thật đúng là thật sự bình tĩnh a!

Nhìn Vân Thanh Ngân một cái thật sâu, “Mặc kệ ngươi là ai, ta không hy vọng ngươi lại xuất hiện ở trước mặt chúng ta.”

“Yên tâm đi, ta vừa mới nói cùng Thần Tịch cô nương, ta tính đầu nhập vào dưới trướng Xích Dương công chúa, ít ngày nữa sẽ rời đi thôn Triệu gia, cho nên Cảnh công tử không cần lo lắng việc ta sẽ làm cái gì đối với phu nhân ngươi.”

“Cái gì?” Hoàng Phủ Cảnh Hạo kinh ngạc nhìn hần, Thần Tịch muốn nhận hạ hần? Vì sao?

Vân Thanh Ngân trong lòng cười thầm, quả nhiên là như thế.

“Các ngươi đang nói cái gì?” Thần Tịch mở mắt ra có chút tức giận,

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi lên đến lời kéo nàng đứng lên, “Ngươi như thế nào lại ra ngoài một mình?”

“Nga, ngươi đã trở lại a? Không có việc gì, ta nhàn rỗi nhàm chán nên tới ngắm hoa mai, vừa vặn cảm nghệ của Vân công tử không tệ nên nghe đàn, sau đó mệt nhọc liền ngủ một hồi.”

“Ngươi -- gia gia bà nội sẽ lo lắng.”

Thần Tịch mỉm cười: “Vậy trở về đi!”

Đi được vài bước, Thần Tịch quay đầu nhìn hần một cái: “Vân công tử, hoàng hôn ngày mai, ta sẽ tới nghe cảm nghệ của ngươi.”

“Hảo, ta chờ.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo giúp đỡ Thần Tịch rời đi, Vân Thanh Ngân khẽ mỉm cười, trong rừng mai nhiễm lên sắc thái vui mừng.

“Công tử, thật sự muốn cùng nàng hợp tác?” Sau khi Thần Tịch rời khỏi, phía sau Vân Thanh Ngân xuất hiện một cái bộ dáng thiếu niên thư đồng.

Vân Thanh Ngân cười nhẹ, sung sướng nói: “Thiên thời địa lợi nhân hoà đều có, vì sao không cần, người tính toán thật tài tình quả nhiên tính đúng rồi, quý

nhân, nàng đủ để xưng là quý nhân.”

“Nhưng, vạn nhất nàng không phải --”

“Không có vạn nhất, ta tin tưởng trực giác chính mình.”

Nhất định là nàng Xích Dương công chúa, tự tin như vậy, thần nhiên tự đắc như vậy, lại cao ngạo như vậy.

Hoàng hôn hôm sau, lúc Thần Tịch chưa có tới rừng mai, bất quá Hoàng Phủ Cảnh Hạo đến đây, cấp Vân Thanh Ngân đưa một tờ giấy, mặt trên chỉ có một hàng chữ: Từ Huyền, lưu hẩn tại bên người khản cấp.

Vân Thanh Ngân nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo vô ba liếc mắt một cái, “Thần Tịch cô nương như thế nào không đến?”

“Nàng có chút không thoải mái, người cùng Vu tộc có cừu oán?”

“Đúng vậy.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hừ nhẹ một tiếng, cũng không biết là tán thưởng hay là châm chọc, dù sao ngữ điệu kia rất quái quái, “Người chọn được người.”

Vân Thanh Ngân thu hồi tờ giấy, không chút khiêm tốn nào: “Ta luôn luôn cho rằng ánh mắt mình rất tốt, ít nhất, ta sẽ không trêu chọc thị phi ảnh hưởng tới chủ tử. Cảnh công tử có lẽ nghe nói chuyện tình của đại tướng quân phía Xích Dương công chúa cùng Đại công chúa?”

“Cùng người có quan hệ gì?”

“Vốn không quan hệ, bất quá về sau không thể không nói, ta cảm thấy Hoàng Phủ tướng quân thật sự là không nên, nếu không sớm quyết định, cuối cùng sẽ mất nhiều hơn được, thậm chí hối tiếc không kịp.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lắc mình rời đi, chỉ để lại một cái bóng dáng lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Nhân Duyên Trên Nước

Edit: Phạm Mai

Ngay ngày hôm sau Vân Thanh Ngân cầm tờ giấy có một câu giới thiệu của Thần Tịch rời khỏi thôn Triệu gia, những ngày của Thần Tịch lại khôi phục như cũ. Tin tức Hoàng Phủ Cảnh Hạo thám thính được cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, Nữ hoàng phái cấm quân tiến đến, bất quá số lượng người tới chỉ có một trăm, Nữ hoàng nói phải người đến hiệp trợ điều tra chân tướng chuyện Xích Dương công chúa.

Thần Tịch nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo đột nhiên hỏi một câu: “Sinh nhật Nữ hoàng cùng Đại công chúa Tiêu Băng có đưa lễ vật đi không?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngốc lăng nhìn nàng một cái, nàng quan tâm vấn đề này? “Vấn đề này ta không có chú ý, bất quá hẳn là tặng, cho dù công chúa mất tích, cũng phải chuẩn bị lễ vật, Tiêu Băng sẽ đưa đi thay người.”

“Thiệt, ta không có ở đó, còn đưa làm cái gì, lăng phí!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đỡ trán, có lẽ suy nghĩ của hắn không có theo kịp nàng.

“Đúng rồi, người cảm thấy nếu Nữ hoàng điều tra thì khoảng bao lâu sẽ biết được chân tướng?”

“Ta nghĩ có lẽ một tháng đi!”

Một tháng a, thật đúng là nhanh a, những người này đều tài giỏi! Nha dịch làm việc có lẽ mấy tháng điều tra không được đâu! Nhưng những người đó là điều tra như thế nào, lần theo một ít thì thể đã giao chiến với bọn họ thì sẽ có manh mối gì? Nàng cũng rất hứng thú biết.

Chân nhẹ đẩy cái xích đu dây một cái, Thần Tịch vô cùng thích ý. Bây giờ đã là tháng 3, cách sinh nhật Xích Dương công chúa còn có hơn hai tháng, hai tháng này cỡ lẽ nên chuẩn bị một phần đại lễ để an ủi linh hồn của bản tôn đi.

“Cảnh Hạo, chúng ta đi lên núi thôi!” Lão bà bà ở cửa hô một tiếng, hôm nay đến phiên nàng dạy Hoàng Phủ Cảnh Hạo, mấy ngày nay Hoàng Phủ Cảnh Hạo hai vị lão nhân thay phiên nhau dạy võ tốc độ tăng rất nhanh, võ công đã tăng lên một tầng mới.

Không cần nhiều lời chỉ cần nhìn thần sắc cung kính hẳn đối với hai vị lão nhân cũng có thể thấy hẳn hoàn toàn chinh phục được lòng của hai người, mà Thần Tịch sao. Kiểm pháp thì nàng không muốn học, nội lực cùng khinh công thì tiến bộ rất nhiều. Hiện tại nàng cũng có thể nhún chân một cái thì có thể bay lên trên đỉnh cây cao kia rồi. Bất quá cái này còn cách đi trên nước một khoảng cách nhất định nữa, đó là mục tiêu của Thần Tịch, cảnh giới lăng ba vi bộ a, nàng siêu thích.

“Công chúa, ta đi luyện công, ngươi không cần đi quá xa.”

“Đi đi, còn có lão gia gia nhìn ta mà!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo vừa đi, Thần Tịch liền cười tủm tỉm chạy đến trước mặt lão gia tử, “Gia gia. Hôm nay chúng ta đi ra ngoài sông chơi đi!”

Lão gia tử nằm ở trên trường ki không động đậy, “Nha đầu. Dù thế nào ta cũng không muốn đi, con ở trong nhà chơi với mấy bông hoa đi, mấy bông hoa này đều nở rồi, thật sự là kỳ tích, mùa đông mà cũng có thể trong ngành sông xốt như thế!”

“Tất nhiên rồi, cũng không nhìn xem là ai trồng!” Thần Tịch đắc ý dào dạt, nàng dùng chính là kỹ thuật gieo trồng hiện đại để trồng mấy cây hoa này a, thế này thì dù có mùa đông cũng có thể ăn loại rau mình thích. “Ai nha. Mặc kệ cái kia. Gia gia, chúng ta đi nghịch nước đi! Gia gia có biết con rất muốn học được lăng ba vi bộ không nha!”

“Nha đầu, chí hướng của con không khỏi quá lớn đi. Mới học khinh công mấy tháng đã nghĩ tới lăng ba vi bộ? Con cho mình là tiên tử!”

“Ai nha, gia gia, có thể, người hãy dạy con đi, người truyền thụ nội công tâm pháp cho con không phải rất lợi hại sao, con luyện liền thăng cấp, người xem xem không phải chỉ có ba tháng con liền luyện tới tầng thứ năm sao! Gia gia, trước kia con còn nghe nói trên giang hồ có Lục chi thần công, Cửu dương thần công, Đả cầu côn pháp, Cửu âm chân kinh..... Những công phu này thật sự có sao?”

Lão gia tử liếc trắng mắt nàng một cái, “Có a, còn có một cái lợi hại hơn, Cửu thiên huyền công, con có muốn học không?”

“Tạm thời không nghĩ tới, bất quá con thích cái Lục chi thần công kia, gia gia người biết sao?”

Ách!

Lão gia tử lật thân mình một cái, nằm lại, căn bản không nhìn nàng nữa. Cái gì Lục chi thần công, cái đó thì tính là gì chứ, không phải là nội công thăng cấp đến trình độ nhất định có thể tự do điều khiển việc sử dụng nội lực sao!

“Gia gia --”

“Đừng kêu.”

“Gia gia --”

“.....”

“Gia gia, con --”

Lão gia tử không kiên nhẫn, đột nhiên ngồi dậy, “Đi thôi, ta cùng con đi nghịch nước!”

Thần Tịch lập tức câm miệng, gì cũng không nói. Vô cùng cao hứng cùng lão gia tử bê hai tấm ván gỗ đi ra ngoài, lão gia tử nhìn tấm ván gỗ liếc mắt một cái, mặt trên còn cột cộng dây thừng đây! “Nha đầu, làm cái gì vậy?”

“Ván trượt a, con vừa mới học tất nhiên không thể nào học được lăng ba vi bộ, điều này con biết, cho nên trước hết con mượn tấm ván gỗ trợ giúp con học lăng ba vi bộ.”

Ngạch, lão gia tử sờ sờ cái trán, thật sự là phiền toái, hẳn tình nguyện cùng tiểu tử kia lên núi dạy võ nghệ cũng không muốn cùng nha đầu này làm xàng bậy.

Hai người sử khinh công đi đến một con sông lớn gần thôn Triệu gia, Thần Tịch cột thật chắc ván trượt, đây là ván trượt nàng kêu người ta đặc chế.

“Gia gia, con có điểm lo lắng, không bằng người hãy giúp đỡ con ở trên mặt nước đi một hồi trước đi?”

Ai!

Lão gia tử thở dài, thân thủ lôi kéo nàng lướt ở trên mặt sông, hẳn chân chính có thể lăng ba vi bộ, Thần Tịch bị hẳn lôi kéo cũng có thể ở trên nước đi lại, bọt nước bắn tung tóe làm ướt váy, nhưng là nàng thực thích.

Cảm giác lướt sóng, nàng thật sự rất thích! Đáng tiếc từ khi nàng đi vào nơi này chưa từng gặp biển, không thể lướt sóng.

Àn, nhóm phu thị có lẽ đều có khả năng này, ngày khác dẫn bọn hắn đi lướt sóng, thử xem rốt cuộc ai lợi hại nhất đi! Nhất thời một cái ý niệm vui đùa thật thích nổi lên ở bên trong đầu Thần Tịch, còn nói là muốn cho mấy nam nhân kia vui chơi, còn không phải là nàng ép buộc bọn họ nha!

“Nha đầu, ta buông tay!”

“Hào!”

Thần Tịch mở ra hai tay cân bằng thân thể của mình, cũng thử dùng nội lực giảm bớt áp lực của mình trên ván gỗ, gió thổi qua, thổi bay mái tóc dài bay lên không trung, nàng mặc y phục màu lam nhạt, phảng phất giống như tinh linh đang vui đùa.

Tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, sau khi để tốc độ đạt tới mức nhất định, tiếng cười như chuông bạc của Thần Tịch phảng phất ra bốn phía.

Lão gia tử nhìn Thần Tịch sung sướng trong lòng thờ dài, công chúa ham chơi như vậy, nếu là một công chúa bình thường thì cũng thôi, nhưng nàng là Xích Dương công chúa, nắm giữ mười vạn tinh binh, tâm nguyện của Tiên hoàng không biết tới lúc nào mới có thể thực hiện được!

Bọn họ có thể tính toán chính xác được nơi nàng gặp nạn, nhưng cũng không có tính ra tính cách nàng thay đổi lớn như vậy, lúc trước nghĩ biện pháp để dạy nàng thật tốt nhưng cũng không thể nào sử dụng được.

Sự tình gì nàng cũng có chủ ý của mình, hơn nữa một khi quyết định sẽ không chịu thay đổi.

Tương lai, đến tột cùng sẽ như thế nào?

“Gia gia, gia gia --” Thần Tịch vui mừng hướng tới hân vẫy vẫy tay, nàng tìm được cảm giác lướt sóng rồi, dựa vào nội lực trong cơ thể này, nàng chậm rãi dùng nội lực nắm chắc được tốc độ, suru bay qua, ngẫu nhiên còn có thể ở giữa không trung lộn một cái, chơi thật vui vẻ đi.

Nha đầu kia, năng lực học tập cũng không tệ lắm.

.....

Trên sông lớn, một con thuyền hoa theo xa xa chậm rãi tới gần, đầu thuyền ngồi một cái cảm y công tử, hân nghe được một đạo thanh âm như chuông bạc của nữ tử, trong thanh âm kia lộ ra tột cùng vui sướng làm người ta thật hâm mộ, làm cho người ta nhìn không được muốn nhìn một chút nàng vì sao vui vẻ như vậy.

Cho nên hân làm cho nhà dò tăng tốc độ nhanh hơn, theo khoảng cách tới gần, hân rốt cục thấy được một bóng người đang bay lượn trên nước, còn là một cái nữ tử, chỉ là nàng đang làm cái gì?

Trên hai chân cột tám ván gỗ, bóng người ở trên nước bay lượn, luyện công?

Đây là Thủy diện công?

Ngay sau đó hân nghe được Thần Tịch nói một câu: “Gia gia, chơi thật thích nha, người muốn chơi cùng không?”

Ngạch!

Đỉnh đầu bay qua một đám quạ đen, cảm y nam tử buồn cười nhìn thiên hạ đang thích ý kia, không thể tưởng tại một địa phương hẻo lánh như thế này còn có một người như vậy.

“Công tử?” Gã sai vặt bên người hân nghe được tiếng cười nhẹ của hân nghi hoặc hỏi một câu.

“Không có chuyện gì, kêu nhà dò thả chậm tốc độ, đến phía trước liền dừng lại nghỉ ngơi!”

“Vâng.”

Thời điểm thuyền đến trước mặt Thần Tịch còn hơn mười thước, Thần Tịch rốt cục bừng tỉnh, quay đầu nhìn thấy một con thuyền hoa tinh xảo, đầu thuyền còn có vài người đang nhìn nàng, ánh mắt kia đều có chút kinh ngạc, đương nhiên còn có một hai cái lộ ra hèn mọn, tựa hồ coi thường nàng xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Cho tới bây giờ Thần Tịch luôn không để ý ánh mắt người khác, nhưng ánh mắt khinh thường kia làm cho nàng thật tức giận, hừ lạnh một tiếng: “Nhìn cái gì vậy, không có gặp qua lướt sóng sao?”

Lướt sóng?

Cảm y công tử mỉm cười: “Cô nương, chúng ta xác thực không biết lướt sóng là cái gì, chẳng lẽ chính là giống như người vừa rồi vui đùa nhào ở trên nước như vậy sao?”

“Nha đầu!” Lão gia tử đột nhiên nhảy dựng lên, nhìn đến người trên thuyền hoa hiển nhiên có chút không hồn, chậm rãi tiêu sái đến bên bờ, “Nha đầu, về nhà.”

“Được rồi, gia gia, vừa rồi sao người không có phát hiện có người đi tới nha!” Thần Tịch oán giận một câu, lấy công lực lão gia tử trong động tĩnh vòng trăm mét đều nghe đến được.

Lão gia từ cười hắc hắc: “Nha đầu như con tuổi trẻ khí thịnh, ta già đi a, nhìn con ngoạn vui liền ngủ quên mất.”

Thần Tịch phi thân lên bờ cỏ ván trượt xuống, “Gia gia người thật đúng là vất vả a!”

“Tất nhiên là vậy, nha đầu con cũng không ngấm lại, ta phải dạy cho tiểu tử Cảnh Hạo kia a, thật vất vả nghỉ ngơi một ngày vừa muốn nhìn con --”

Thiệt, có nhìn sao? Hôn phân nửa thời gian là tự nàng chơi đùa thật tốt a.

“Cô nương, xin dừng bước!” Cẩm y công tử trên thuyền hoa kia mở miệng hô một tiếng.

Thần Tịch ngoái đầu nhìn lại cười, lại không biết chính là nụ cười lúc này làm cho công tử kia thật sâu nhớ kỹ năng, chống lại cặp mắt trong vắt lại mang thêm ý cười của nàng hắn liền cảm thấy thật sâu trong tâm mình bị thứ gì đó va chạm vào, thiếu chút nữa hít thở không thông!

“Chuyện gì, chẳng lẽ là lương tâm phát hiện, vừa rồi nhìn lên ta, sẽ đưa cho ta một ít phí nhìn xem hay sao?”

Ngạch!

“Không phải, tại hạ Sở Mục Nhiên, gặp nhau chính là có duyên, muốn cùng cô nương làm bằng hữu.”

Sở Mục Nhiên, lão gia từ nghe xong tên của hắn lập tức nhú mày nhưng không có mở miệng, nếu hắn không có nhớ lầm, Tiểu Dao Vương Sở quốc, cái tam hoàng tử không để ý tới triều chính kia tên gọi là Sở Mục Nhiên, sẽ là hắn sao?

“Ngượng ngùng, hôm nay ta không rảnh!” Thần Tịch đối với phong độ của Sở Mục Nhiên là không có phản cảm gì, bất quá ánh mắt hai người phía sau hắn làm cho người ta khó chịu.

“Cô nương --”

Thần Tịch nghĩ nghĩ lại quay đầu nhìn hắn một cái, thân thù chỉ hai người phái sau hắn: “Muốn cùng ta làm bằng hữu cũng không có gì không được, bất quá hai người bọn họ giống như thực sự khinh thường ta a, ta sợ ta và người làm bằng hữu sẽ ảnh hưởng quan hệ bằng hữu của Sở công tử cùng với hai người bọn họ!”

Ách!

Sở Mục Nhiên quay đầu nhìn hai người phía sau liếc mắt một cái, một cái là ca cơ hắn thỉnh lần này, một cái là bạn tốt của hắn Tần Thiên, người này luôn luôn suy nghĩ nhiều, lòng nghi ngờ nặng một chút. “Cô nương không cần hiểu lầm, hắn gọi Tần Thiên, là bằng hữu của ta, chỉ là lòng nghi ngờ nặng một chút, đối với người không có ác ý; Về phần nàng là ca cơ ta mới đến để giải trí trên đường đi mà thôi, người không cần để ý.”

“Tất cả bọn họ đều không cần để ý tới!” Thanh âm lạnh lùng từ phía sau Thần Tịch truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 93: Hoàng Phủ Bị Bò Lên

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch quay đầu nhìn thấy Hoàng Phủ Cảnh Hạo có chút kinh ngạc, “Sao người lại tới đây?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhếch môi, tựa hồ đang nhẫn nại, ánh mắt hắn nhìn về phía Thần Tịch có chút trách cứ, “Ta cùng bà nội ở trên ngọn núi đối diện.”

Ngạch!

Thật đúng là hữu duyên a!

Sở Mục Nhiên nhìn đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo đầu tiên là sửng sốt, lập tức kinh ngạc nhìn về phía Thần Tịch, hắn từng gặp qua Hoàng Phủ Cảnh Hạo, bất quá là chuyện tình vài năm trước, không quá khẳng định. Và lại, thân phận Hoàng Phủ Cảnh Hạo như vậy không nên xuất hiện tại cái địa phương nhỏ bé như vậy mới đúng, đây chính là chỗ làm cho hắn thực mê hoặc.

“Phu nhân, về nhà đi!” Hoàng Phủ Cảnh Hạo thân thủ nắm lấy tay Thần Tịch, nghiêm trang.

Thần Tịch có ý tứ hàm xúc khác nhìn Sở Mộc Nhiên liếc mắt một cái, xem ra, nam nhân này không đơn giản, người làm cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo kiêng kị cũng không nhiều, nhu thuận gật gật đầu, “Hào, đi thôi!”

Sở Mộc Nhiên nhìn vợ chồng người ta dắt tay nhau cùng rời đi, ánh mắt vẫn chưa thu lại.

“Công tử, đừng nhìn, nhân gia đều đi rồi!”

“Đúng vậy, Mộc Nhiên, nữ nhân đã có chồng thì đừng để tâm nữa, không đáng.”

“Cảm miệng, ta là cảm thấy cái nam nhân kia có chút quen thuộc, giống như một người ta nhận thức.”

Bằng hữu bên cạnh Sở Mộc Nhiên nở nụ cười nhạt, “Mộc Nhiên, không lẽ ngươi thật sự coi trọng thê tử nhà người ta hay sao? Được rồi, chúng ta tiếp tục du sơn ngoạn thủy đi!”

“Không, ta thực sự nghi hoặc bọn họ, đêm nay chúng ta ở lại ngay trong thôn này đi!”

Cái gì!

Tất cả mọi người về mặt giặt mình nhìn hẩn, liền vì một nữ nhân, được sao?

“Mộc Nhiên --”

“Đừng nói nữa, các người đứng ở trên thuyền hoa không cần xằng bậy, ta cùng A Vô đi xem.”

“Mộc Nhiên!”

Lưu lại người bằng hữu ở trên thuyền. Sở Mộc Nhiên mang theo hộ vệ đắc lực của chính mình rời thuyền, tiến vào thôn Triệu gia.

Còn không có tới kịp tìm người hỏi chút điều liền nhìn thấy người trong thôn tốp năm tốp ba hướng một chỗ đi qua. Vì thế bọn họ cũng đi qua đi theo đám người.

Đi được một đoạn đường trong thôn, đi vào một cái tiểu viện phía trước, bên ngoài vây quanh một đám người, không biết đang nghị luận cái gì.

Đến gần lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng khóc cùng một cái thanh âm của một phụ nữ trung niên, là muốn phụ trách linh tinh cái gì đó.

Trong lòng Sở Mộc Nhiên tò mò cùng A Vô nhảy qua bức tường viện tiến vào trong viện, rõ ràng hẩn phát hiện nữ tử hẩn muốn tìm đang ngồi trên cái xích đu dây dưới một cây đại thụ, mà ở một bên khác, một cái cô nương đang che đậy y phục thấp giọng nức nở. Ngay bên cạnh nàng còn có một phụ nhân cường tráng.

Nguyên lai Thần Tịch cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo sau khi về tới nhà, Thần Tịch vừa định vào phòng đổi một bộ y phục chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai từ trong phòng Hoàng Phủ Cảnh Hạo truyền ra ngoài. Bất đắc dĩ đi ra liếc mắt một cái lại phát hiện khuê nữ Triệu gia Triệu Tiểu Lan y phục cời một nửa đứng ở trong phòng Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đã muốn nhìn thấy nửa thân mình người ta, cổ đại lại nam nữ thụ thụ bất thân, thấy được thân thể đối phương thì phải phụ trách mới đúng, cho nên đại thẩm Triệu gia đang bắt Hoàng Phủ Cảnh Hạo cho một câu trả lời, ý tứ kia rõ ràng là muốn hẩn phụ trách.

Thần Tịch lười tham gia liền trực tiếp ngồi lên xích đu dây ở trong viện dung đưa tới lui, dù sao việc này chính Hoàng Phủ Cảnh Hạo sẽ tự giải quyết tốt.

Bất quá buồn cười là mẹ con Triệu gia nghĩ đến hai vị lão nhân thật sự là gia gia cùng bà nội bọn họ, cho nên đối tượng mà bọn họ chọn để khóc lóc kể lể là hai vị lão nhân, Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt âm trầm ở một bên.

Nếu là bình thường. Trước khi hẩn vào cửa sẽ phát hiện điều gì đó không ổn. Nhưng là vừa rồi hẩn đang tự hỏi chuyện tình Sở Mộc Nhiên, liền sơ sót, cũng không có nghĩ tới ở một cái tiểu viện nơi nông thôn nhỏ bé này sẽ xảy ra chuyện như vậy.

“Cảnh đại thúc. Đại thẩm, chuyện này các người thấy được, cần phải làm chủ cho Tiểu Lan nhà chúng ta a!” Triệu đại thẩm tuy rằng cảm thấy có điểm thực xin lỗi Thần Tịch nhưng là nhìn đến Thần Tịch ngày ngày nhàn nhả trôi qua, những ngày thanh nhàn mười ngón tay cũng không cần dính tới nước, nàng cũng hăm mộ, nên cũng đồng ý với nữ nhi.

Lão gia tử thờ dài, nhìn lão bà từ liếc mắt một cái, lão bà tử nhìn Thần Tịch đang ngồi trên dây đu liếc mắt một cái, “Triệu đại thẩm, vốn chúng ta vẫn là có chút giao tình, nhưng là, chuyện này thật sự là không thể nào diễn ra, Cảnh Hạo đã muốn cưới vợ, không có khả năng lại thú thêm một người thê tử.”

“Ai a, nữ nhi của ta, sao mệnh của con lại khổ như thế này?”

“Nuông, đừng nói nữa, việc này không có liên quan tới Cảnh đại ca, đều do con không cẩn thận làm cho Cảnh đại ca thấy được thân thể của con..... Con, đòi này con không lấy chồng là được rồi. Ô ô.....”

Triệu đại thẩm không thuận theo, nhìn về phía Thần Tịch nói: “Cảnh phu nhân, ngươi hãy nói chút gì xem, việc này làm sao bây giờ?”

Thần Tịch dựa vào đu dây nhảy mất mấy cái, “Việc này ta làm sao mà biết, cũng không phải ta kêu các người đến trong phòng Cảnh Hạo cời quần áo để cho hần nhìn thấy, các người muốn làm sao thì cùng Cảnh Hạo nói là được, ta mặc kệ chuyện này.”

“Cảnh phu nhân, lời này của người có ý tứ gì?”

“Ý trên mặt chữ, người a, chuyện muốn bay lên cao để biến thành phượng hoàng có thể lí giải, bất quá đừng chọn sai mục tiêu là được, Cảnh Hạo là không sai, bất quá, hôn sự của hần không tới phiên hần có thể làm chủ, có người ở trên cao nhìn, trừ bỏ ta, dù là ai hần cũng không có thể thủ, trừ phi ta không cần hần.”

“Người, người lời này có ý tứ gì? Cảnh công tử đối với người tốt như vậy, người làm sao có thể không hiền lành như thế?” Triệu Tiểu Lan lau nước mắt tức giận bất bình nói.

Thần Tịch xem Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái, nhún nhún vai: “Cảnh Hạo, người nghe được, người ta rất muốn gả cho người đây, chính người giải quyết, trong vòng một khắc, ta muốn nghỉ ngơi!”

Ánh mắt Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh nhạt đảo qua mẹ con Triệu gia, “Về sau mời các người không cần tự tiện vào phòng ta, nếu không hiểu quy củ, ta sẽ để cho huyện nha lại đây phân xử!”

“Cảnh công tử --”

“Lập tức rời đi sân nhà ta, nếu tiếp tục âm ỷ không để Thần Tịch nghỉ ngơi, thì bắt đi gặp quan tốt lắm. Tuy rằng quan huyện này ta không có quen thuộc lắm, bất quá phỏng chừng lời nói của ta hần sẽ nghe vài câu.”

Mẹ con Triệu gia không thể tin được Cảnh Hạo một chút cũng không thương hương tiếc ngọc, trong khoảng thời gian ngắn tiến thối lưỡng nan, sự tình đã nháo tới mức này, vốn chính là muốn cho Cảnh Hạo nhận chuyện này, nay trước mặt người trong thôn lại bị gét bỏ như thế, về sau nữ nhi của nàng gả đi ra ngoài như thế nào?

“Di, Hoàng Phủ công tử, quả nhiên là người a, ta còn nghĩ là do chính mình nhận sai người đâu! Không thể tưởng được người lại tranh thủ thời gian trốn đến cái địa phương nhỏ nhoi này vui chơi đây, bổn vương gia tìm thật sự vất vả a!”

Vương, Vương gia?

Triệu Tiểu Lan cùng những người trong thôn trừng lớn mắt thấy phong độ có thừa Sở Mục Nhiên, hần là Vương gia? Kia Cảnh công tử là cái thân phận gì? Người có thể cùng Vương gia nhận thức thân phận cũng kém đi!

Nghĩ tới điều này, Triệu Tiểu Lan đầu tiên là có chút kinh cự, lập tức mừng như điên, thân phận Cảnh công tử càng cao, ngày sau của nàng không phải là càng tốt hơn sao? Nghĩ tới, nàng liền hướng về phía Sở Mục Nhiên quỳ xuống: “Dân nữ tham kiến Vương gia, thỉnh Vương gia vì dân nữ làm chủ.”

Sở Mục Nhiên mở ra chiết phiến, cười hớ hớ nói: “Vấn đề này làm sao mới tốt, khó xử a!”

“Vương gia, dân nữ không cầu thân phận, thăm nghĩ đi theo Cảnh công tử cùng Cảnh phu nhân hầu hạ là tốt rồi.”

Sắc mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo đã muốn đen, kể trong lòng nữ nhân này còn không có nhỏ đâu, nếu không có dọa chút, càng triền càng chặt? Đột nhiên, hần cười nói: “Người muốn hầu hạ ta?”

“Đúng vậy, “

“Không cầu thân phận?”

Triệu Tiểu Lan không chút do dự gật gật đầu, “Đúng vậy, dân nữ muốn như vậy..... Đòi này cũng không cầu điều gì khác, chỉ cầu có thể ở bên người Cảnh công tử hầu hạ.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cười nhẹ, “Hảo, vậy từ giờ trở đi liền làm nha hoàn thô sử nhà ta, cái việc nặng gì, việc mệt nhọc nào thì người đến phụ trách, giặt quần áo nấu cơm cũng do người phụ trách.”

Cái gì? Nha hoàn thô sử! Triệu Tiểu Lan trừng lớn ánh mắt nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, tựa hồ không rõ nam nhân này vì sao đối nàng lãnh tình như thế, nàng tự nhận bộ dạng mình không tệ, ở trong thôn là người có bộ dáng đứng thứ nhất thứ hai, hần vì sao không thương tiếc chính mình?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 94: Thỉnh Công Chúa Trở Về

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch khe khẽ thở dài, nữ nhân này nghĩ đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo thì trở thành sắc quý a, hưởng hờ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo là người kiêu ngạo như vậy, ghét nhất chính là bị người khác thiết kế, nàng ta chẳng những dùng thủ đoạn để thiết kế hắn, còn trước mặt nhiều người như vậy làm cho hắn khó xử, có thể nghĩ tới những ngày an lành sau này thật khó khăn nha!

“Thần Tịch tỷ tỷ, ngươi cũng không giúp Tiểu Lan sao?” Triệu Tiểu Lan rốt cục có điểm thần trí, chuyển hướng tiến công sang Thần Tịch.

Thần Tịch lắc đầu, “Ngượng ngùng, thân phận của ta không có khả năng để cho Cảnh Hạo cùng với ngươi ở chung cùng một chỗ!”

“Không phải, ta chỉ muốn đi theo tỷ tỷ, hầu hạ tỷ tỷ.....”

“Đừng, nha hoàn bên cạnh ta rất nhiều, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không nhất thiết phải cần một cái ham mê nam sắc như ngươi. Nếu đã đặc biệt có ý ở trong phòng Cảnh Hạo cởi quần áo chờ hắn, phẩm hạnh bực này không có tư cách làm nha hoàn của ta.”

Sở Mục Nhiên rốt cục nghĩ tới Thần Tịch là ai, Xích Dương công chúa Cung Thần Tịch!

Hắn vẫn không có gặp qua Xích Dương công chúa, bất quá nghe nói qua, Hoàng Phủ Cảnh Hạo chính là đại tướng quân bên người Xích Dương công chúa, người có thể làm cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo thuận theo cũng chỉ có Xích Dương công chúa! Về phần Xích Dương công chúa vì sao cùng những lời đồn thoát nhìn có điểm không giống nhau vậy có thể là đồn đãi nhầm lẫn đi!

Ý thức được điểm này hắn thực khoái trá, đi đến bên người Thần Tịch thấp giọng nói: “Xích Dương công chúa, không thể nghĩ tới tại cái dạng địa phương này có thể gặp được ngươi, thật sự là duyên phận a!”

Thần Tịch ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, “Ngươi là ai?”

“Sở Mục Nhiên, nếu nói như vậy công chúa còn không có rõ ràng, như vậy ta có thể nói rõ ràng một chút, ta là Tiêu Dao Vương Sở quốc.”

Sở quốc? Nga, chính là đế quốc nam tôn Sở quốc. Thần Tịch lại nháy mắt mấy cái, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó -- sau đó ta có thể cùng công chúa làm bằng hữu a!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh lùng nhìn Sở Mục Nhiên: “Không thể tưởng được Tiêu Dao Vương còn có yêu thích xen vào chuyện người khác như vậy!”

“Ha ha, đâu có. Đâu có, không phải là do ta quan tâm Hoàng Phủ công tử bị tiểu nhân làm kỹ xảo lừa gạt sao!” Sở Mục Nhiên nói ra mấy câu lại cứ giống như đổ dầu vào lửa. Biết rõ Hoàng Phủ Cảnh Hạo vừa bị tính kế, còn nói ra.

Triệu Tiểu Lan nhìn thấy Tiêu Dao Vương nói chuyện khách khí cùng Thần Tịch như vậy tâm đột nhiên căng thẳng lên, thoát nhìn Vương gia này tôn trọng Thần Tịch còn nhiều hơn so với Cảnh công tử, thật sự là làm cho trong lòng nàng không thể nào yên tâm được.

Đáng thương hề hề nhìn Thần Tịch, chờ mong nàng có thể phát thiện tâm, “Thần Tịch tỷ tỷ, van cầu ngươi lưu lại ta đi, bằng không ta cũng không còn mặt mũi để tiếp tục sống trong thôn nữa.....”

Không còn mặt mũi để sống thật đáng buồn, Thần Tịch liếc mắt nhìn nàng một cái. “Nếu không thể sống ở trong thôn, vậy ngươi hãy tìm địa phương khác sống đi. Không cần miễn cưỡng lưu lại.”

“Cảnh phu nhân, làm người không thể làm như vậy, nhớ thời điểm lúc trước nhà các ngươi mới tới đây, không phải nhà chúng ta hảo tâm lưu lại các ngươi, các ngươi còn có thể ở đây sống tự tại như vậy sao? Tiểu Lan nhà ta bị tướng công ngươi nhìn, không còn trong sạch, ngươi làm sao có thể không có một chút lương tâm nói những lời như vậy?” Triệu đại thẩm nhìn Thần Tịch chỉ ngồi kiên quyết như thế không chịu gạt đầu, cơn tức trong lòng ngày càng nặng.

Nhất thời Thần Tịch cảm thấy buồn cười. Hảo tâm thu lưu. Ngoắc ngoắc môi nhẹ giọng hỏi: “Triệu đại thẩm, thời điểm nhà ta ở lại đó không phải trả bạc sao? Ta nhớ rõ những đồ vật ở trong nhà ngươi bây giờ không phải do ta mua cho sao. Mặt khác, gia gia của ta đi lên núi săn thú không phải vẫn chia cho nhà ngươi. Hàng tháng ta đều trả cho các ngươi năm lượng bạc nữa, như thế nào, phòng ở nhà ngươi quý giá như vậy, không đủ sao?”

“Ngươi --”

“Ồi chao, năm lượng bạc a, tiền chúng ta kiếm một tháng cũng không có được nhiều như vậy!”

“Đúng vậy, nếu ở nhà của ta thì tốt rồi.”

“Đúng đúng, người ta đã như thế mà người Triệu gia cũng có thể nói sao.....”

.....

Thôn dân nghe được trụ một tháng trả năm lượng bạc đều hâm mộ không thôi, cuộc sống của dân chúng nơi này đều không có cao, năm lượng bạc đều

đủ cho một nhà trong gia đình có năm người chi trả trong vòng nửa năm.

Triệu đại thẩm nghe được thôn dân nghị luận đều mặt đỏ, có chút xấu hổ, bắt quá phần lớn là tức giận, nàng cảm thấy Thần Tịch rất ác độc, nói như vậy sẽ làm cho những người trong thôn ghét bỏ nhà nàng. Nhất định là sợ hãi Tiểu Lan nhà nàng sau khi theo Cảnh công tử sẽ cướp đi ân sủng của nàng, cho nên gắt gao bắt chặt, không cho nữ nhi vào cửa.

“Nói thế nào đi nữa, dù sao hôm nay Cảnh công tử đã làm nhục trong sạch của Tiểu Lan, các người nếu không cho ta một cái công đạo ta sẽ không đòi đi, ôi..... Đòi mạng a, những người ngoại lai này sao lại khi dễ Tiểu Lan nhà ta như thế, thật sự là không có thiên lý a, tự nhiên đi chiếm tiện nghi của nữ nhi ta.....”

Thần Tịch nghe Triệu đại thẩm nháo, mày liễu hơi hơi nhăn lại, lập tức cười cười, người phụ nhân này thật là khóc lóc om sòm. Nhìn Cảnh Hạo liếc mắt một cái, “Cảnh Hạo, chuyện này người xử lý thích đáng đi, có một số người vẫn cứ luôn cho là mình đúng đập mãi không chết.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo biến sắc, còn thật sự gật gật đầu, nhìn về phía Triệu đại thẩm, “Không cần giả vờ giả vịt, nàng nếu nghĩ muốn hầu hạ ta, vậy bán mình làm nô đi!”

“Cái gì? Làm nô, khuê nữ nhà của ta là để gả đi làm thê tử cho người ta, làm sao có thể làm nô, Cảnh công tử người không thể chà đạp nữ nhi của ta như thế!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cười lạnh một tiếng, “Bắt quá là một cái tư sắc hạ đẳng, một cái nha hoàn ở trong nhà của ta tùy ý chọn cũng so với nàng đẹp hơn có tài hơn, tất nhiên chỉ có thể làm nô.”

“Người --”

“Chính mình chọn đi, muốn đi theo ta liền làm nô, ký hạ khế bán mình. Bắt quá là chỉ là một trò khôi hài, đừng đánh nhiều..... Thần Tịch nghi ngại.”

Triệu đại thẩm mộng, nữ nhi của nàng chỉ làm nô, mà nam nhân này chỉ coi đây là một trò khôi hài, còn không muốn đánh nhiều Thần Tịch nghi ngại?

Thần Tịch đến tận cùng có cái thủ đoạn gì, lại làm cho Cảnh công tử duy hộ nàng như thế?

Triệu Tiểu Lan nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, chỉ cảm thấy càng xem càng thích, nàng liền thích nam nhân này, thiếp thất của người nhà giàu không phải đều có thân phận nô hay sao? Nàng không tin về sau mình có cơ hội ở bên Cảnh công tử lại không có biện pháp nào lấy được sự ưu ái của hắn, suy nghĩ rất nhiều chung quy là nàng luyện tiếu Hoàng Phủ Cảnh Hạo giống như cây thuốc phiện này, khế căn môi nói: “Hạo, ta đáp ứng, chỉ cần có thể hầu hạ Cảnh công tử, cái thân phận gì ta cũng không để ý.”

Trong lúc nói chuyện, sắc mặt của nàng còn không tự chủ được đỏ bừng một mảnh, không biết đang nghĩ tới cái gì đâu.

Thần Tịch nghe vậy đáng tiếc lắc đầu, người coi trọng Hoàng Phủ Cảnh Hạo thật sự không có kết quả tốt đẹp, nhìn lướt qua Sở Mục Nhiên đang nhìn chăm chăm vào nàng liếc mắt một cái, nhãn châu chuyển động: “Ôi chào ôi chào, chờ một chút, cô nương Triệu gia, vị này là đại danh鼎鼎 Tiểu Dao Vương Sở quốc, người có muốn suy nghĩ một chút đi theo Vương gia làm một cái nữ thiếp hay không? Ngày qua ngày ám no cũng không cần lo nha! So với làm nô còn muốn tốt hơn đấy!”

Triệu Tiểu Lan e lệ nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt một cái, lại nhìn Sở Mục Nhiên liếc mắt một cái, tuy rằng Sở Mục Nhiên trưởng thành bộ dáng có đẹp hơn một tí, nhưng là một lòng của nàng đã muốn bắt tại trên người Hoàng Phủ Cảnh Hạo, cho nên nàng vẫn là lắc đầu: “Đa tạ ý tốt của tỷ tỷ, ta chỉ muốn hầu hạ Cảnh công tử.”

Thần Tịch ác rét lạnh một phen, liên tục xua tay nói: “Đinh chỉ, hai chữ tỷ tỷ này người không có tư cách kêu!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh lùng nhìn nàng một cái: “Thần Tịch là chủ, người là nô tỳ, tôn xưng phu nhân. Lần sau tái phạm liền đem người đuổi đi!”

Ánh mắt Triệu Tiểu Lan đỏ lên, thật đáng thương gật đầu: “Là, là, Tiểu Lan về sau nhất định nhớ kỹ.”

Ai!

Thần Tịch tiếu hận nhìn Triệu đại thẩm liếc mắt một cái, biết nàng ta đau lòng cho nữ nhi nhà mình, cuối cùng hỏi một câu: “Triệu đại thẩm, người thật sự muốn cho khuê nữ nhà mình làm nô sao? Phải biết rằng, trên đời không có hối hận a!”

Triệu đại thẩm đau lòng nhìn khuê nữ liếc mắt một cái, nhưng lại nhìn đến khuê nữ lắc đầu, ý bảo nàng không cần lo lắng, một hơi buồn, “Trong sạch của Tiểu Lan đã muốn cho Hoàng Phủ công tử --”

“Phốc --”

Thần Tịch nhin không được nở nụ cười một phen, “Ôi chào ôi chào, đại thẩm, nói cũng không nên nói lung tung, Cảnh Hạo bắt quá là vô tình đẩy cửa đi vào phòng mình thì nhìn thấy một nữ nhân đang tự coi ý phục của chính mình thôi, cái gì cũng không có làm thì khuê nữ nhà người đã thét lên như vậy, ta cùng Cảnh Hạo cùng nhau trở về cho nên biết được nhất thanh nhị sở, nhìn xem liếc mắt một cái vậy đã không còn trong sạch vậy giữa quan hệ vợ chồng thì được gọi là gì đây?”

“Ta --”

Thần Tịch vẫy vẫy tay, “Được rồi, đừng nói nữa, các người đã thích làm nô tỳ như vậy thì cứ làm đi, trong nhà ta cũng không thiếu tiền, nuôi thêm vài cái cũng không có ảnh hưởng gì.”

Thôn nhân nghe được lời này không khỏi nổi lên tâm tư, bất quá tâm tư của bọn họ còn không có hình thành thì bị một trận tiếng vó ngựa làm bùng tỉnh.

Những người đang vây quanh ở cửa đều hướng về phía phát ra tiếng vó ngựa, chỉ thấy năm con ngựa chạy như điên mà đến, cầm đầu là một cái nam tử cầm bội kiếm, bộ dạng thật sự rất tuấn tú! Bất quá sắc mặt kia quá lạnh, làm cho người ta không dám tiến lên nói lời gì. Mà phía sau hẳn rõ ràng là Hoàng Thanh Vân ở thôn Triệu gia bọn họ, tam thiếu gia Hoàng gia.

Hoàng Thanh Vân nhìn thấy nhiều thôn nhân vây ở cửa như vậy cũng kinh ngạc một phen, xuống ngựa sau đối với Tiêu Băng nói: “Tứ công tử, chính là nơi này, phỏng chừng là có sự tình gì.”

Tiêu Băng lãnh lãnh nhìn cái thôn nghèo túng này, tiểu viện này ở trong mắt hẳn cũng thực sự quá nghèo túng, công chúa thể nhưng ở địa phương như vậy!

Xoay người xuống ngựa, thôn nhân tự giác tránh ra tạo một con đường. Tiêu Băng lãnh nhiên theo cửa lớn đi vào, ánh mắt hắn tìm kiếm xung quanh một bóng người, thời điểm ánh mắt thoáng qua Thần Tịch, hắn ngây ngẩn cả người, xoa xoa ánh mắt, lại nhìn, là khuôn mặt công chúa, nhưng vì sao màu tóc lại thay đổi?

Thần Tịch cảm ứng được khí tràng lạnh lùng quen thuộc cũng nâng mắt nhìn lên, “Tiêu Băng, sao người lại tới đây?” Ánh mắt chạm đến Vân Thanh Ngân không khỏi nhúm mày, “Các người đều tới nơi này làm cái gì?”

Tiêu Băng chậm rãi tiêu sái tiến đến, “Công chúa, màu tóc người làm sao vậy?”

Thần Tịch mỉm cười nhún nhún vai không sao cả nói: “Không có gì, chỉ là trúng độc, phải nửa năm mới có thể khôi phục màu tóc vốn có, đen tuyền thể này không đẹp sao? Nếu không, lần sau đổi thành màu trắng hoặc là màu lam đi?”

Tiêu Băng trắng mắt liếc nàng một cái, “Công chúa, người đã biến mất bốn tháng rồi, chơi đã, cần phải trở về!”

Ngạch!

Làm sao hắn lại nói như vậy a, không phải là nàng đang luyện tập sao, đừng nhìn mấy ngày nay nàng trôi qua vui vẻ, nhưng mỗi ngày nàng đều dành ra nửa ngày để luyện tập kình công cùng nội lực nha! Băng không có thể tiến bộ nhanh như vậy sao? “Chuyện tình Hi thành có các người thì có thể lo liệu hết rồi, ta không vội xuất hiện.”

“Công chúa ở lại địa phương như vậy có thể làm cái gì? Thịnh công chúa hiểu được thân phận chính mình! Quá mức tùy hứng đối với ai cũng không tốt.” Nói xong lời này Tiêu Băng thẳng tắp quỳ xuống, một bộ dáng nếu nàng không đáp ứng thì sẽ không đứng dậy.

Thần Tịch u oán nhìn Vân Thanh Ngân liếc mắt một cái, Vân Thanh Ngân nhún nhún vai tỏ vẻ chính mình thực vô tội, “Được rồi, đứng lên đi, ngày mai chúng ta hồi Hi thành đi!”

Thời điểm mẹ con Triệu gia nghe được cái tiếng công chúa kia thì liền mộng, công chúa, nếu Thần Tịch là công chúa, như vậy Cảnh công tử chính là Phò mã, các nàng lại đi mưu tính phò mã của công chúa chẳng phải là tử tội hay sao?

Trong lúc nhất thời, sắc mặt hai người tái nhợt, nửa ngày không phát ra thanh âm.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Tiêu Dao Vương Nhiệt Tình

Edit: Phạm Mai

Sở Mục Nhiên kích động nhìn Tiêu Băng, cười nói: “Nói vậy vị này chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Tứ công tử Tiêu Băng bên cạnh công chúa! Nghe danh đã lâu nghe danh đã lâu!”

Tiêu Băng giương mắt lạnh lùng nhìn qua, thời điểm thấy rõ ràng khuôn mặt của hắn thì kinh ngạc nhìn về phía Thần Tịch: “Công chúa, hắn --”

“Đừng nhìn ta, tự hắn chạy tới, ta hoàn toàn không biết hắn!”

Vân Thanh Ngân nhìn mẹ con Triệu gia liếc mắt một cái, “Triệu đại thẩm, các người ở trong này làm cái gì?”

Triệu đại thẩm run run nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái không dám mở miệng, Thần Tịch mỉm cười, “Cũng không có gì, chính là cô nương nhà Triệu gia coi trọng Cảnh Hạo, muốn để Cảnh Hạo thu nàng làm nô thôi.”

Cái gì!

Về mặt Vân Thanh Ngân tiếc nuối nhìn các nàng, “Triệu đại thẩm, các người hồ đồ nha, nha hoàn Hoàng Phủ gia vẫn luôn rất khó làm, nhẹ thì tàn phế nặng thì chết. Người khác trốn còn không kịp, các người làm sao lại muốn đi chịu tội?”

Triệu đại thẩm vừa nghe về mặt câu xin nhìn Thần Tịch: “Công chúa, dân phụ hồ đồ, xin người --”

“Đừng theo ta nói chuyện, nha hoàn Cảnh Hạo thu không có quan hệ với ta, chuyện nhà Hoàng Phủ gia tộc ta cũng sẽ không quản.”

Sắc mặt Triệu Tiểu Lan tái nhợt nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, thì thấy về mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo tức giận nhìn Vân Thanh Ngân, người này trần chính là phi băng, chửi bới danh dự của hắn.

Tiêu Băng khinh thường nhìn Triệu Tiểu Lan liếc mắt một cái, thấp giọng ở bên tai Thần Tịch nói: “Công chúa, bây giờ trong quân chia thành ba phái, phái trung lập, phái thề trung thành Nữ hoàng, phái thề sống chết nguyện trung thành công chúa, nếu người không trở về, chỉ sợ sự tình sẽ ngày càng nghiêm trọng, việc nhỏ lông gà vò tỏi này không nhất thiết phải cần đi quản lý.”

“Nga, còn có việc này, kia, nói cho ta biết, phái nào có số lượng người nhiều nhất?”

“Đại khái là phái trung lập đi!”

Ân, cũng là bo bo giữ mình là tốt nhất. Trung lập, ai cũng sẽ không đắc tội. Bất quá tốt xấu còn có người thề sống chết nguyện trung thành với nàng, không tệ. Thần Tịch sung sướng nở nụ cười: “Được rồi, ta đã biết, sáng sớm ngày mai trở về thôi.”

“Công chúa!”

“Đừng nói nữa. Hôm nay ta mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút. Huống hồ, nơi này còn có đất đai của ta, không thể nói đi thì đi, dù sao cũng phải an bài một chút.”

Tiêu Băng lãnh lãnh liếc mẹ con Triệu gia một cái, cho rằng chính là do các nàng làm cho công chúa chậm trễ, cũng bởi vậy mặt lạnh với Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sớm đã thành thói quen với mặt lạnh của Tiêu Băng, vẫy vẫy tay với một người bên ngoài. “Nữ nhân này, người đưa tới Hoàng Phủ gia, nói dạy dỗ tốt một chút, đã tính kế bản công tử còn muốn bay lên đầu làm phượng hoàng sao!”

“Vâng, Hoàng Phủ tướng quân.”

Triệu Tiểu Lan vừa nghe thì biết được kế tiếp mình sẽ không tốt, nhưng nàng vẫn không nghĩ buông tha cơ hội này, Hoàng Phủ Cảnh Hạo là tướng quân a, nếu có nàng cơ hội.....

Trên đời chính là có một loại người không thấy quan tài không đổ lệ, Triệu Tiểu Lan chính là loại người kia, cho nên thời điểm hộ vệ dẫn nàng rời đi. Nàng vẫn giữ một bộ dáng đáng thương nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Triệu đại thẩm vô thức nhìn hết thấy này, nàng muốn đi kéo lại nữ nhi nhà mình, nhưng Triệu Tiểu Lan lại chính mình đẩy nàng ra, còn nói nàng không cần lo lắng. Có thời gian sẽ trở về xem bọn họ linh tinh vân vân.....

Hộ vệ cười lạnh một tiếng, nữ nhân này thật sự là muốn Hoàng Phủ tướng quân điên rồi, Hoàng Phủ gia là nơi một cô nương thôn quê đi vào? Cho dù là nha hoàn, cũng phải nhìn xem cái cấp bậc nào, người thích mộng tưởng như nàng, thật sự nửa câu nói đều lừa dối, chờ sau khi nàng thấy quân gia nhà Hoàng Phủ liền hiểu được cái gì gọi là sống không bằng chết. Còn dám tính kế Hoàng Phủ tướng quân, rơi vào trong tay Hoàng phủ gia không chết cũng bị lột da!

Triệu Tiểu Lan bị mang đi, Triệu đại thẩm muốn đi lên nói vài lời, nhưng bị hộ vệ cản lại, nàng chỉ có thể lui ra ngoài.

Thần Tịch trở lại trong phòng thay đổi quần áo liền ngồi chờ cơm trưa đem lên, bất quá bữa ăn có chút lâu, bởi vì nhiều thêm vài người, đại thẩm phụ trách nấu cơm cho bọn họ chuẩn bị một hồi lâu mới xong.

Vốn cảm thấy tính tình Thần Tịch thật tốt, nay biết người ta là công chúa, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Thần Tịch cũng không có để ý nhiều, dù sao sau này, cái thứ thân phận này cũng không giải thích rõ ràng lắm.

“Cảnh Hạo, người đi nói chuyện cùng trưởng thôn, sau khi chúng ta rời khỏi thì nói bọn họ chiếu cố nơi này một chút, trong thời gian không thể nào trở lại, phí lo liệu thì trả cho hắn hai mươi năm đi.”

“Là.”

Sắc mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo rất không tốt, về phần vì sao không tốt, thì ai cũng biết.

Vân Thanh Ngân cũng tươi cười sáng lạn, Sở Mộc Nhiên cũng tươi cười đầy mặt, đối với Thần Tịch cũng nhiệt tình không hết, đĩa rau trên bàn com, cùng chơi cờ dưới mái hiên, nói chuyện phiếm, dù sao còn lại thời gian nửa ngày hẳn chính là vây xung quanh Thần Tịch.

Thái độ kia của hẳn người mù cũng có thể nhìn ra, hai vị lão nhân cũng cực kì bất đắc dĩ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo làm như không thấy có tai như diếc, Tiêu Băng bình tĩnh nhìn, Vân Thanh Ngân lâu lâu lại trêu ghẹo vài câu.

“Thần Tịch, người từng đi qua Sở quốc du ngoạn chưa, Sở quốc chúng ta có rất nhiều danh lam thắng cảnh, núi tuyết, hải đảo, đại giang, thác nước --”

“Thác nước?”

“Đúng vậy, thác nước, rất đẹp!”

Thần Tịch ha ha cười: “Người có biết lần này ta rơi xuống từ đâu không?”

“Chỗ nào?”

“Chính là trên một tòa thác nước xinh đẹp!”

Ngạch, Sở Mộc Nhiên ngượng ngùng nhìn nàng, lập tức lại nói: “Vậy không cần xem thác nước, xem núi tuyết, hải đảo, ta nói cho người biết nha, ta đi qua hải đảo một lần, nơi đó có rất nhiều động vật cùng trái cây dại mà bên ngoài không có, đều là mỹ vị thiên hạ, còn có một loại cá rất hung ác, sẽ ăn thịt người đấy! Bất quá ta đã nghĩ ra biện pháp có thể thu phục bọn nó!”

“Chẳng lẽ là cá sấu?” Thần Tịch tò mò nhìn hẳn một cái, “Có phải có đuôi hay không, có khi thì sẽ bò lên bờ cắn người?”

“Đúng vậy, làm sao mà người biết?”

Quả nhiên là cá sấu, bất quá bình thường phải ở rừng nhiệt đới thì mới có cá sấu, chẳng lẽ cái hải đảo kia ở vị trí nhiệt đới? “Ồ địa phương nào?”

Sở Mộc Nhiên vừa nghe mắt sáng rực lên, “Ngay tại biên cảnh Sở quốc chúng ta, cứ năm ngày sẽ có một chuyến thuyền đi, là có thể tới, ở đó còn có biệt viện do ta thành lập, cam đoan người đi sẽ thích!”

A, Vương gia này thật đúng là tiêu dao a, thời gian tâm trí của hẳn đều đặt ở trên du sơn ngoạn thủy, trách không được được phong làm Tiêu Dao Vương. Bất quá, đối với cái hải đảo mà hẳn nói kia nàng vẫn rất hứng thú, “Hảo, chờ tới lúc có thời gian ta sẽ đi coi một chút!”

“Hảo! Ta sẽ chờ người, chỉ cần người tới lúc nào ta cũng phụng bồi! Bất quá không thể nghĩ tới, Thần Tịch cũng yêu thích mạo hiểm, lần đầu tiên ta đi tới đó không rõ tình huống lắm, hai huynh đệ tốt của ta thiếu chút nữa mất mạng!”

“Cuộc sống nếu quá mức bình thường thật không có ý nghĩa, ngẫu nhiên nên cần mạo hiểm.”

“Rất đúng, lời này ta thích! Thần Tịch, ta cảm thấy hai chúng ta thật sự là không mưu mà hợp, cùng chung chí hướng.....”

Thần Tịch khoát tay ngăn hẳn lại, “Tiêu Dao Vương, cầu xin người im lặng chơi cờ đi!”

“Chơi cờ? Nga, đúng rồi, cờ vây -- di, sao lại đi nhiều bước như vậy? Thần Tịch, người gài bẫy ta a, ta khẳng định vừa rồi nói chuyện người vụng trộm đi.....”

Xoạch --

Thần Tịch bỏ xuống một quân cờ đen, nhất thời cục diện thắng bại trên bàn cờ đã rõ, quân đen đại thắng.

“Oa, Thần Tịch người quá độc ác, ván cờ này --”

Tiêu Băng động tay một chút, Sở Mộc Nhiên hé miệng không phát ra âm thanh. Giận trừng mắt Tiêu Băng, Tiêu Băng lạnh nhạt nói: “Công chúa mệt mỏi, còn thỉnh Tiêu Dao Vương nghỉ ngơi đi!”

Ai!

Tiêu Dao Vương quả nhiên là rất tiêu dao!

Vân Thanh Ngân thân nhiên tiêu sái đến bên người Thần Tịch, “Công chúa, đừng xem thường Tiêu Dao Vương, bộ dáng bất cần đời này của hẳn bất quá chỉ làm cho người ta xem mà thôi, sau này người xem thực lực của hẳn người sẽ cảm thấy làm bằng hữu với hẳn thật may mắn đấy. Ít nhất so với làm địch nhân tốt hơn rất nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 96: Mùa Thu Gặp Lại

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch nghe vậy liền nhủ mảy, nhìn về phía Sở Mục Nhiên một lần nữa trên mặt có chút suy nghĩ sâu xa, Tiêu Dao Vương, thân là người hoàng thất có thể chân chính tiêu dao có mấy người?

Có lẽ tiềm chất của nam nhân này thực không sai, đại phong tương khởi, đương nhiên nàng sẽ không đem bằng hữu đã đưa lên tới cửa đuổi đi.

“Tiêu Băng, đối với khách nhân khách khí một chút, Tiêu Dao Vương một mảnh nhiệt tình, ta thực thích.”

Trong tâm Tiêu Băng đồ một cái, hung hăng điểm một chút giải khai huyết đạo cho Sở Mục Nhiên.

Sở Mục Nhiên cười hơ hớ đi lên, “Thần tịch, ta cũng thích nữ tử giống như ngươi vậy! Sáng khoái!”

Bởi vì tới mùa mưa, một trận sấm mùa xuân đi qua thì một trận mưa tầm tã đã đến.

Thần Tịch đứng ở trước cửa sổ trong phòng, nhìn lên bầu trời bên ngoài, mưa to tí tách rơi không ngừng. Giống như từng niệm mặt đất đã từ rất lâu rất lâu, dù thế nào cũng không thể vẫn hồi, mãi cho tới đêm, vẫn không có ngừng lại.

Gió nổi lên giữa cơn mưa. Ngày mai của nàng bắt đầu cũng là nhưng ngày mưa gió. Cái sân này không biết bao giờ nàng mới có thể quay trở lại ở một lần nữa.

Liền lấy trận mưa to này làm mốc bắt đầu, mở màn cho cuộc đấu tranh giữa nàng và Nữ hoàng cùng Đại công chúa đi.

Trong phòng mấy nam nhân đều trầm tĩnh, bởi vì bọn họ cảm giác được trên người Thần Tịch tản mát ra một loại chiến ý, chiến ý không chết không ngừng.

Ngày mai, hết thảy mọi thứ sẽ tiến vào một giai đoạn mới, Xích Dương công chúa sẽ bắt đầu đối phó với tất cả những thứ xung quanh nàng.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cảm thụ được hết thảy những điều này, rồi rầm trở về phòng, thờ dài một tiếng thật mạnh. Mặc kệ hấn nghĩ như thế nào, công chúa đã quyết định trở về tiến hành cuộc chiến của nàng.

.....

Hôm sau, mưa to qua đi, vạn vật đổi mới, tỏa ra vô vàn sức sống.

Thần Tịch mở ra cửa sổ đối với nắng ban mai lộ ra một cái tươi cười, lại là một ngày mới bắt đầu.

Đốc đốc --

“Tiến vào.”

Lão bà bà đẩy cửa tiến vào, ánh mắt lo lắng nhìn nàng, “Nha đầu, ngươi thật sự muốn trở về?”

“Đúng vậy, cần phải trở về.”

“Vậy tiểu tử Hoàng Phủ, “

Thần Tịch mỉm cười: “Hắn tiếp tục đi theo hai vị luyện công đi, một năm sau sẽ rời khỏi núi saul!”

“Không, nha đầu, ngươi phải tin tưởng hấn đối với ngươi là thật tâm, người được Tiên hoàng lựa chọn sẽ không phản bội chủ nhân, nửa năm sau ta sẽ để cho hấn rời núi trở lại bên cạnh ngươi, đến lúc đó ngươi không cần phải đề phòng hấn!”

Thần Tịch nhìn lão bà bà có chút bất đắc dĩ, dù sao cũng cảm thấy hai vị lão lão này xuất hiện quá đúng dịp, ý trời?

Không, nàng luôn luôn cho rằng mọi chuyện là do con người cố gắng, “Bà bà, nói thật, các ngươi không phải đã sớm biết được.....”

“Đúng vậy, có người đã tính ra, người đó trong giang hồ được xem là tính toán tài tử, mọi chuyện hấn có thể tính ra không xót thứ gì, chúng ta đã thỉnh hấn xem bói, biết được ngươi có một kiếp nạn ở thác nước đó, cho nên ta cùng lão gia tử vào đó ở trước, chờ các ngươi xuất hiện!”

Tính toán tài tử?

Không thể nghĩ tới cổ đại lại có nhân tài như vậy, có cơ hội sẽ đi xem một chút.

“Nha đầu, Tiên hoàng có ân đối với phu thê ta, bảo hộ ngươi ohuonw thức chúng ta báo ân. Hoàng Phủ Cảnh Hạo sẽ ở lại bên người chúng ta một thời gian, thời điểm vào thu sẽ là ngày các ngươi gặp lại!”

“Bà bà --”

“Nha đầu, đừng nói nữa, tính toán tài tử có nói qua, Cảnh Hạo là quý nhân của ngươi, cả đời này hắn sẽ ở bên cạnh bảo vệ cho ngươi, có đôi khi mắt thấy không nhất định là sự thật, tai nghe không nhất định chính xác, mọi việc, cần phải lấy tâm để nhìn!”

Kia chẳng phải là càng phiền toái, Thần Tịch thờ dài, “Được rồi, nếu hai người đã quyết định, liền làm theo đi, dù sao tạm thời ta không tính để hắn trở về hi thành với ta, mùa thu gặp lại cũng được, một cái mùa hè có thể thay đổi rất nhiều chuyện.”

Lão bà từ nhìn bình tĩnh ở trong mắt Thần Tịch, trong lòng có bất đắc dĩ, “Nha đầu, nếu ngươi giữ lại một phần tình nghĩa trước kia đối với Hoàng Phủ thì thật tốt.”

Thần Tịch hơi hơi chấn động, lập tức cười khổ: Giữ lại? Thật có lỗi, nàng đã muốn không phải Cung Thần Tịch trước kia, với Hoàng Phủ, với bất luận người nào ở nơi này đều không có tình nghĩa.

Lão bà bà im lặng rời đi phòng của Thần Tịch, không lâu sau, Hoàng Phủ Cảnh Hạo mang về mặt trầm tĩnh xuất hiện ở trước mặt của nàng, bình tĩnh nhìn nàng: “Người thật sự muốn ta ở lại trong núi đi theo hai vị tiên bối tập võ?”

“Ân.”

“Người sợ ta sẽ giúp đỡ Đại công chúa?”

Thần Tịch lẳng lặng nhìn hắn, thấy được đáy mắt hắn phần nộ -- còn có một phần mất mát, tâm hơi hơi động, “có một nửa là như vậy đi! Kỳ thật, ta nghĩ muốn thử xem nếu như không có ngươi hỗ trợ, ta có thể thành công hay không.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe vậy ngẩn ngơ, “Người nghĩ dựa vào chính mình?”

“Đúng vậy, trên đời này, người đáng giá tin cậy nhất chính là chính mình, ta nghĩ không đem bất cứ điều gì để chỗ của người khác đó là chuyện tốt.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn nàng thật lâu sau đó cười khề đứng lên, “Không thể tưởng được, thế nhưng có một ngày ta có thể nghe được người nói muốn dựa vào chính mình! Hảo, vì những lời này của người, ta chờ, mùa thu ta sẽ ra khỏi núi, ta sẽ chờ nhìn xem, một cái mùa hè, có thể làm cho một xích Dương công chúa kiêu ngạo sẽ làm được những gì.”

Hắn biết, không phải nàng không nghĩ dựa vào hắn, mà là không tin hắn!

Nếu đã như vậy, hắn cần gì phải đi lên làm mình mất mặt?

Khi mặt trời đã lên cao, thời điểm xe ngựa cô lổ lổ rời đi, Hoàng Phủ Cảnh Hạo vẫn đứng trước cửa sổ trong phòng như trước, lẳng lặng nhìn một đội người rời đi.

Trong xe ngựa ngồi là công chúa của hắn và một người đối công chúa của hắn có hứng thú Tiêu Dao Vương! Một ngày này, hắn nhất định sẽ nhớ thật kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Thừa Tướng Đến Thỉnh Tội?

Edit: Phạm Mai

Sau khi Thần Tịch trở lại Hi thành, trước tiên đuổi đi một trăm cấm quân của Nữ hoàng, sau đó đến quân doanh, nụ cười như có như không cùng ly rượu với tướng lĩnh.

Nói chuyện mấy câu, thay đổi một nửa thượng tướng, trung tướng cũng thay đổi hơn phân nửa, về phần thiếu tướng, để cho nhóm trung tướng đi lựa

chọn. Thời gian bấy ngày, trong quân doanh một mảnh nghiêm túc, toàn quân lại lần nữa tiến nhập diễn tập quân sự, thao luyện khí thế ngất trời.

Nửa tháng sau, Thần Tịch đi đến kinh thành Nhai Nữ quốc, tiến cung tạ ơn!

Ở thời điểm Thần Tịch tiến cung, kinh thành nhắc lên một trận lửa nóng, bởi vì rất nhiều bí sự của Đại công chúa bị vạch trần, hơn nữa đều có chứng cứ vô cùng xác thực, căn bản Nữ hoàng không thể nào che giấu được.

Vấn võ bá quan trong triều đình đều trình lên tấu chương thỉnh cầu Nữ hoàng xử trí Đại công chúa thất đức, dưới con giận dữ Nữ hoàng xử phạt Đại công chúa tiến đến chùa miếu hoàng gia đóng cửa suy ngẫm, vì hoàng gia cầu phúc, vì tội nghiệt bản thân mà cầu phúc.

Việc Đại công chúa thất đức, đó là bởi vì Đại công chúa từng một mình khẩu lưu vài cái nam tử, kỳ thật với quý tộc mà nói việc này không có gì. Bất quá bên trong những người Đại công chúa khẩu lưu có một người là du tử Tần quốc, còn có một người là thương nhân Hạ quốc, hai người này bộ dáng rất tuấn tú, nhưng quốc quân phía sau bọn họ thực khinh thường hành vi của Đại công chúa, đã muốn đưa hưu thư gửi lên Nữ hoàng, ngụ ý nếu như Nữ hoàng không xử trí Đại công chúa, sau này Tần quốc cùng Hạ quốc cũng không dám lại cùng Nhai Nữ quốc thông thương, sợ sẽ phát sinh tình huống như vậy lần nữa.

Vì quốc gia, Nữ hoàng không thể đồng thời cùng Tần quốc cùng Hạ quốc trở mặt, chỉ có cách lấy Đại công chúa ra giải quyết việc này.

Đương nhiên, việc này là công lao của Bắc Đường Quân Liên, hấn tra ra chân tướng sự tình, sau đó Hoàng đế Hạ quốc ở sau lưng trợ giúp..... Lần này có thể nói Đại công chúa bại trận thật không cam lòng, bị chính hai cái nam sủng của mình buộc tội, còn bị xử phạt nghiêm trọng như thế! Đi đến chùa miếu hoàng gia không có dễ dàng trở lại như thế.

Bất quá nàng đành phải bị bắt buộc đi tới đó. Bất quá, trước khi đi nàng lại nghĩ tới một cái chủ ý đối phó Thần Tịch.

Hai đội nhân mã. Đại công chúa là ra kinh thành đến chùa miếu hoàng gia; Xích Dương công chúa là vào kinh thành tạ ơn, hai đội đều giao nhau ở trên đường, hai đội nhân mã đi ngang qua nhau, đều tự đi hướng mục tiêu của chính mình.

Sau khi Thần Tịch vào cung, đầu tiên là ở phủ công chúa ở kinh thành ngủ lại, cách nhau nhiều năm, phủ đệ Xích Dương công chúa bởi vì lâu dài không có chủ nhân ở, có vẻ thực tiêu điều, đương nhiên phòng ở đã được sửa chữa qua. Nữ hoàng cố ý để cho người ta trang trí một phen, bổ trí một ít vui mừng.

Đi vào phủ công chúa. Thần Tịch có một loại cảm giác xa lạ, đồng thời lại có cảm giác tiêu điều! Vốn là nàng về nhà xem mẫu thân, bất quá, nhưng ở đây thì lại thành như thế này, Nữ hoàng đối với việc nàng trở về có lẽ thật không mong muốn.

Bắc Đường Quân Liên nghe vậy trầm mặc. Thời gian có thể làm cho người ta quên đi rất nhiều chuyện tình, nhưng Xích Dương công chúa ngay cả mẫu hoàng của chính mình cũng sẽ quên sao?

Thần Tịch đối với sự cố gắng của Bắc Đường Quân Liên mấy ngày nay rất vừa lòng, “Mấy tháng này vất vả các người, người làm được tốt lắm.”

“Hết thảy những điều này chỉ có thể nói là thiên ý đi, nếu không phải Đại công chúa quá mức can rờ, chúng ta cũng sẽ không tra được chuyện tình hai người kia, nay, hai người kia cũng đã trở về nhà họ.”

“Các người đoán Đại công chúa sẽ ở chùa miếu hoàng gia sinh hoạt bao lâu?”

“Cái này cần xem ý tứ Nữ hoàng, bất quá có quan hệ tới quốc chủ hai quốc Tần quốc cùng Hạ quốc, ta nghĩ sẽ không quá ngắn, có lẽ một năm đi.”

Một năm? Một năm quá ngắn, đoạt hai người đấy, chỉ phạt một năm, không khỏi quá thoải mái đi.

Nàng suy nghĩ có cần thiết làm cho Đại công chúa vĩnh viễn ở lại chùa miếu hoàng gia hay không, dù sao tỷ tỷ này đã tính kế bản tôn rất nhiều năm!

Nếu như không hồi báo thật tốt, có lẽ sẽ làm cho người ta thất vọng nha?

“Công chúa, từ sáng sớm Gia Cát Thừa tướng liền gửi bài thiếp đến muốn bài phỏng.”

Thừa tướng? Mẫu thân Gia Cát Tĩnh Trạch? Thần Tịch sâu kín nhấp một miệng trà, Gia Cát Tĩnh Trạch..... Không biết gần đây hấn trải qua thế nào, “Đã có tâm, vậy ngày mai gặp đi!”

“Hào.”

Bắc Đường Quân Liên nhìn nàng một cái, phát hiện thần sắc nàng cũ không có gì không ổn mới tiếp tục nói: “Công chúa, có một việc, về Gia Cát Tĩnh Trạch, không biết công chúa muốn nghe hay không?”

“Nói nghe một chút, dù sao nhàn rồi không có chuyện gì.”

“Từ khi Gia Cát Tĩnh Trạch bị người đuổi về Gia Cát gia vẫn luôn đứng ở tiểu phạt đường trong nhà ăn chay niệm phật, đã muốn nửa năm.”

“Nga, hấn rồi đi ta đã muốn nửa năm sao?”

“Đúng vậy!”

Thần Tịch mỉm cười, trêu ghẹo nói: “Chẳng lẽ hấn vì cái biểu muội kia chết đi nên tụng kinh niệm phật, muốn siêu độ người ta?”

Ai! Đương nhiên không phải, Bắc Đường Quân Liên trầm mặc, chuyện tình công chúa không muốn làm thì dù có nhiều lời cũng vô ích.

“Chờ một chút a, cái người lúc trước tên Liễu Thi Thi là biểu muội Gia Cát Tĩnh Trạch, theo lý thuyết mẫu thân biểu muội không phải là tỷ muội với mẫu thân Gia Cát Tĩnh Trạch sao?”

Bắc Đường Quân Liên trừng mắt nửa ngày mới nói: “Công chúa, như thế nào mà chuyện này người cũng không hiểu, Nhai Nữ quốc lấy nữ vi tôn, phân chia thân thích cũng là lấy mẫu tộc đến phân, mẫu thân Liễu Thi Thi là muội muội của phụ thân Gia Cát Tĩnh Trạch.”

“A? Trái lại?” Thần Tịch nghĩ nghĩ xoa xoa đầu, này..... quan hệ thân thích.....“Ai, quên đi, chuyện này không liên quan tới ta, quan quan hệ của bọn họ làm cái gì, cùng ta không quan hệ, dù sao về sau Liễu gia cùng Gia Cát gia cũng không có va chạm với ta!”

Bắc Đường Quân Liên mặc danh kỳ diệu nhìn nàng: “Công chúa, này rất đơn giản a, chiếu theo quan hệ nam tử Hạ quốc chúng ta nếu đổi lại đây --”

“Được rồi, được rồi, ta không nghĩ muốn suy nghĩ nhiều lắm, vấn đề này cũng không có quan hệ gì.”

“Được rồi, công chúa không muốn biết cũng không sao, dù sao về sau có cái vấn đề gì cũng có thể hỏi người bên cạnh là được.” Ai, hy vọng không phải hỏi tới người không nên hỏi, bằng không, bị truyền ra ngoài, thế nhân nhất định sẽ bởi vì Xích Dương công chúa ở Hạ quốc lâu ngày, ngay cả chế độ nữ tôn quốc đều quên.

.....

An tâm ở phủ công chúa nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày kế tiếp, Gia Cát Thừa tướng đã tới đây.

Sau khi Thần Tịch nhìn đến mỹ phụ nhân trung niên trước mắt đoan trang bình tĩnh, Gia Cát Tĩnh Trạch có lẽ được di truyền từ đây, Gia Cát Tuyết Lan nhìn thấy nàng đi ra vội vàng hành lễ: “Vi thần tham kiến Xích Dương công chúa, công chúa thiên tuế thiên tuế.”

“Miễn lễ, Gia Cát Thừa tướng, nhiều năm không thấy, người càng ngày càng xinh đẹp, thật sự làm cho Thần Tịch hâm mộ.”

Gia Cát Tuyết Lan nghe vậy ha ha cười, “Công chúa nói đùa, trải qua một năm lại một năm vì thần ngày càng già đi, nào dám xưng xinh đẹp? Công chúa mới là càng lớn càng đẹp, vài năm không thấy, nha đầu năm đó đã muốn trưởng thành thành mỹ nhân.”

Nha đầu năm đó? Ha ha, giọng điệu của Thừa tướng thật đúng là thân cận, chẳng lẽ nàng sẽ không trách mình không có lưu mặt mũi cho Gia Cát Tĩnh Trạch, không trách nàng để cho Gia Cát gia ở trước mặt bá quan đánh mất mặt mũi?

Bỗng nhiên, Gia Cát Tuyết Lan quỳ hai gối xuống, lời nói khẩn thiết: “Vi thần dạy con vô phượng, để công chúa hổ thẹn, nhận được thiện tâm của công chúa, để cho nghịch tử một mạng, trong lòng vi thần vẫn áy náy, hôm nay là tiến đến thỉnh tội!”

Thần Tịch yên lặng nhìn nàng, thỉnh tội?

“Vốn muốn mạng nghịch tử tới thỉnh tội với công chúa, bất quá Tĩnh Trạch hấn biết rõ những lời nói việc làm của mình làm công chúa tức giận, không dám tiến đến để làm chướng mắt công chúa, cho nên chỉ có một mình vi thần đến đây.....”

“Thừa tướng đại nhân, đừng như vậy, việc Tĩnh Trạch làm cùng người không quan hệ.”

“Không, là lỗi vì thần, thật không dám đầu điểm, vì thần từng bởi vì công chúa không thích Tĩnh Trạch, cho nên muốn một ngày nào đó sẽ làm cho Tĩnh Trạch rời đi phủ công chúa, thế này mới nói Liễu Thi Thi, nói nếu có một ngày công chúa không cần Tĩnh Trạch, sẽ để cho hai người bọn họ ở cùng một chỗ, nào biết bọn họ dám ở phủ công chúa.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Thử Lẫn Nhau

Edit: Phạm Mai

Nhìn bộ dáng chân thành thỉnh tội của Gia Cát Tuyết Lan, Thần Tịch có cảm giác mình phải nghĩ đến lúc trước có phải mình đối với Gia Cát Tĩnh Trạch rất tàn nhẫn hay không, mẫu thân người ta thông tình đạt lý như thế, hiên ngang lắm liệt, so sánh với nhau, nàng có phải keo kiệt một chút hay không!

Vân Thanh Ngân cúi mi đứng ở phía sau Thần Tịch, Tiêu Băng trực tiếp phát ra khí tràng lạnh lẽo, đối với lời nói của Gia Cát Thừa tướng tỏ vẻ khinh bỉ, bất quá người ta đứng trên lập trường Gia Cát mà nói, bản thân người cũng không cần phải nói cái gì.

Thần Tịch nghe xong nhân gia chân thành thỉnh tội một phen xong, than nhẹ một tiếng, “Thừa tướng thật sự thâm minh đại nghĩa, trước khi hồi kinh ta cũng có nghĩ tới, đem Gia Cát công tử đuổi về bên người Thừa tướng có thể làm cho Thừa tướng người ghi hận ta hay không, hôm nay mới biết được là do ta nghĩ nhiều.”

“Vi thần không dám, nghịch tử sai lầm, công chúa bỏ qua cho hần một mạng đã muốn cực kì đại lượng, làm sao lại dám lấy oán trả ơn?”

“Ân, vậy là tốt rồi, hy vọng về sau Gia Cát công tử có thể một lần nữa tìm được giai nhân hai người nhất định sẽ gắn bó suốt đời, ở lại bên cạnh ta quả thật không phải là điều tốt, thân Thừa tướng ở địa vị cao hần là hiểu được tình cảnh của ta.”

Gia Cát Tuyết Lan nghe vậy trong lòng khẽ run lên, Xích Dương công chúa đang thử nàng sao?

“Ha ha, xem trí nhớ của ta, xin Thừa tướng đại nhân đứng lên, ngồi xuống nói đi, đây là trong nhà, không cần phải giữ lễ tiết như vậy!”

“Tạ công chúa.”

Gia Cát Tuyết Lan ngồi xuống ghé nhìn lên Thần Tịch đang ngồi ở chủ vị, nha đầu ngày xưa thực sự đã trưởng thành, cái tiểu nha đầu mà vài năm trước vẫn luôn đứng ở sau lưng Đại công chúa..... Nàng lấy tốc độ kinh người mà trưởng thành, thông minh khiến cho cả Nữ hoàng cũng phải kiêng kị.

Nàng tin tưởng chuyện Đại công chúa bị đưa đi chùa miếu hoàng gia nhất định có một phần do Xích Dương công chúa nhúng tay vào, không thể không nói cuộc chiến hoàng gia quả thực quá tàn khốc, nếu là người gia đình bình thường. Nếu chuyện tình nữ nhân ép buộc nam nhân dù có bị bại lộ cũng chỉ tốn ít bạc mà thôi, nhưng bởi vì chuyện lần này Đại công chúa bị xử phạt nghiêm khắc. Kinh động quốc chủ hai quốc gởi thư chỉ trích. Quốc chủ Tần quốc thì không biết, bất quá, quốc chủ hạ quốc nhất định có liên quan tới Xích Dương công chúa.

Không thể không nói, những điều Gia Cát Tuyết Lan suy nghĩ là đúng, bất quá đoán đúng cũng không có ý nghĩa gì.

Dù sao trận chiến này Xích Dương công chúa thắng, nhưng lại làm cho Nữ hoàng càng thêm đề phòng nàng, sau này.....

Thần Tịch nhìn Gia Cát Tuyết Lan lộ ra ánh mắt phức tạp thì mỉm cười: “Thừa tướng đại nhân có tâm sự gì sao?”

“Không có gì, công chúa trở về là tốt rồi, Nữ hoàng đã hạ lệnh chuẩn bị cung yến. Buổi tối năm ngày sau, hôm qua sau khi lâm triều thì gọi thần đến báo với công chúa cứ nghỉ ngơi cho khỏe không cần vội vã tiến cung. Ở cung yến năm ngày sau nhất định sẽ tặng cho người một kinh hi.”

“Nga, thật không, mẫu hoàng có tâm?”

“Công chúa, vị công tử phía sau người --” Ánh mắt Gia Cát Tuyết Lan phiêu hướng về phía Vân Thanh Ngân, nàng nhớ rõ phu thị bên người Xích Dương công chúa không có người này.

Thần Tịch nhìn Vân Thanh Ngân liếc mắt một cái, “Hần tên Vân Thanh Ngân, do có duyên, người ta gặp mấy ngày gần đây.”

Gia Cát Tuyết Lan nao nao. Phu thị do nàng chủ động thu? Những năm gần đây. Phu thị bên người Xích Dương công chúa đều do Nữ hoàng cùng Đại công chúa đưa, hình như nàng chưa từng chủ động thu một người phu thị nào, nam nhân này có cái gì đặc biệt sao?

Là do diện mạo bên ngoài sao. Không tính quá tuần tú, bất quá dễ nhìn mà thôi, khí chất cũng không tệ lắm, nhưng, mang so sánh với những phu thị khác, tựa hồ kém một bậc.

“Thừa tướng đại nhân nếu không có chuyện gì thì cùng ta ăn một bữa sáng được không?”

Gia Cát Tuyết Lan lộ ra thần thái thụ sủng nhược kinh, khiêm tốn nói: “Đa tạ công chúa ưu ái, vậy vi thần liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Thần Tịch cười cười phân phó nha hoàn chuẩn bị đồ ăn, mấy người đi vào thiên đình, Thần Tịch tự nhiên là nhập tọa ghế chính, vị trí đối diện mời Gia Cát Tuyết Lan ngồi xuống, bên cạnh bốn nam nhân Tiêu Băng, Vân Thanh Ngân, Bắc Đường Quân Liên, Lâm Tuấn Thần ngồi, số lượng nam nữ ngồi bàn không đối xứng làm cho Thần Tịch có cảm giác thú vị, nhìn trên bàn bánh trái liền cầm lấy chiếc đĩa hỏ: “Tốt lắm, mọi người đều ăn đi, không cần khách khí.”

Đồ ăn trên bàn rất đơn giản, chỉ có mấy phần bánh trái cùng một ít cháo nhẹ, bất quá cũng tinh xảo, hương vị cũng không tệ.

Gia Cát Tuyết Lan âm thầm nhũ mảy, đồ ăn trên bàn còn không bằng của nàng..... Xích Dương công chúa trở nên tiết kiệm? Không có khả năng a, tiết kiệm cũng không nên như vậy, tốt xấu đây cũng là phủ công chúa a!

Thần Tịch ăn cơm thấy không tệ, không thèm chớp mắt ăn hết một chén cháo nhỏ, lại ăn vài cái bánh sủi cảo, thoạt nhìn rất có khẩu vị. Tất nhiên Gia Cát Tuyết Lan không thể không ăn, ăn qua một ngụm nàng lại cảm giác mới mẻ, ăn như vậy rất khai vị giác.

Không bao lâu, mọi người đều ăn xong rồi, Thần Tịch nhìn về phía Gia Cát Tuyết Lan nói: “Có hơi đơn sơ một chút, làm cho Thừa tướng đại nhân chê cười!”

“Làm sao có thể, vì thần cảm thấy món ăn ngon lắm, nhờ phúc khí công chúa.”

“Phải không, vậy là tốt rồi.”

Gia Cát Tuyết Lan nhìn nữ tử trước mắt thủy chung mang mặt lạnh nhạt, trong lòng biết trong lúc nhất thời không có khả năng biết được tin tức gì, liền mở miệng cáo từ: “Công chúa, vì thần còn có một chút việc cần xử lý nên không tiếp tục quấy rầy người.”

“Hào, Thừa tướng đại nhân đi thông thả.”

Thời điểm Gia Cát Tuyết Lan đi tới cửa đại sảnh lại nghe Thần Tịch gọi nàng một tiếng, liền quay đầu bộ dạng phục tùng, “Công chúa có gì cần phân phó?”

“Thừa tướng, trở về giúp ta truyền lời với Gia Cát công tử một câu, hãy nói ta không có trách hấn, thỉnh hấn không cần tự trách.”

Gia Cát Tuyết Lan giật mình, lập tức cảm kích nói: “Đa tạ công chúa, vì thần nhất định đem ý tốt của công chúa nói cho nghịch tử biết.”

Gia Cát Thừa tướng vừa đi, Bắc Đường Quân Liên liền nở nụ cười, không chút nào kiêng kỵ nói: “Công chúa muốn sử dụng lát mềm buộc chặt sao? Nếu Gia Cát Tĩnh Trạch nghe xong lời này, nói không chừng sẽ cảm động một phen đấy!”

Thần Tịch liếc trắng mắt: “Hắn cảm động thì có ý nghĩa gì tới ta?”

“Ha ha, hình như không, công chúa, người không thấy kinh hi mà Nữ hoàng chuẩn bị cho cung yến năm ngày sau có chút quý dị sao?”

“Ân, nếu không người đi tìm hiểu đi?”

“Rất khó đột nhập vào trong cung mua chuộc người khác, dù sao ở trong cung công chúa cũng không có người nào!” Hoàng cung các quốc gia không phải nói đột nhập là đột nhập, huống chi Nữ hoàng cũng không ngu ngốc.

Tất nhiên Thần Tịch cũng hiểu được, hướng chỉ, muốn an bài người khác ở trong cung nội ứng cho mình cũng không phải ngày một ngày hai, cho nên chuyện trong hoàng cung lần này bọn họ cũng chỉ có thể yên lặng xem xét. Nghĩ nghĩ thật đúng là thanh nhàn, liền đối với mấy người Bắc Đường Quân Liên nói: “Được rồi, nhàn rồi vô sự, chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút đi!”

Kinh thành Nhai Nữ quốc cùng Hạ quốc có chút bất đồng, tuy rằng rất nhiều thành trấn đều phân bố bốn phía xung quanh, bất quá ngã tư đường Nhai Nữ quốc lại có vẻ có một phen phong tình khác, có lẽ bởi vì phong tục nữ tôn quốc, ngã tư đường thoát nhìn đều thực nhã lệ, có vài địa phương cũng thực lửa nóng, rất có hương vị phong tình.

Hết thấy nơi này với Thần Tịch mà nói đều xa lạ, cho nên hậu quả việc nàng đi bộ đi dạo phố là mấy nam nhân phía sau đều cảm bao lớn bao nhỏ. Quần áo, trang sức, trà cụ, cái gì đồ cổ, dù sao Thần Tịch xem thuận mắt đều mua.

Khuôn mặt lãnh khốc của Tiêu Băng cứ như khối băng, phát ra hàn khí làm cho những người trên đường tự giác tránh đường.

Đáng tiếc, Thần Tịch đối của khí tràng lạnh lẽo của hắn đã muốn miễn dịch, nhìn đến thích vẫn cứ tiếp tục mua.

Bỗng nhiên, Tiêu Băng dừng bước, nhìn vài người cách đó không xa. Thần Tịch vốn đem mấy cây quạt mỹ nhân phóng tới trong tay hắn phát hiện hắn dĩ thường không khỏi cũng theo ánh mắt của hắn nhìn qua.

Vừa vặn đối phương cũng nhìn lại đây, nhìn đến Thần Tịch thần sắc có chút kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền biến thành hồ hững.

Thần Tịch nhìn nhú mày: “Nhìn người này có chút quen mắt a?”

Tiêu Băng lãnh hừ một tiếng, “Hắn là đệ đệ Hoàng Phủ Cảnh Hạo, tất nhiên công chúa nhìn thấy quen mắt.”

Đúng nga, xác thực rất giống, khuôn mặt kia có tám phần tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Chạm Vào Nhau Cũng Là Có Duyên

Edit: Phạm Mai

Bất quá thiếu niên kia mặc dù có bảy tám phần tương tự Hoàng Phủ Cảnh Hạo, nhưng khí chất lại không giống nhau, Hoàng Phủ Cảnh Hạo thâm thúy

nội liễm, dễ dàng đi vào suy nghĩ của người khác; còn hấn thì ánh mắt lộ ra anh khí, làm cho người ta có một loại cảm giác nhẹ nhàng tiêu sái như vô lâm thiếu hiệp.

Có lẽ ánh mắt Thần Tịch nhìn hấn có vẻ rõ ràng quá mức, Hoàng Phủ Đông Dã hừ nhẹ một tiếng, mặt mang khinh thường phiến quá đi.

Thần Tịch bật cười, thiếu niên này, thật có cá tính, so với bộ dáng thâm trầm Hoàng Phủ Cảnh Hạo tốt hơn nhiều.

“Công chúa, cá tính Hoàng Phủ Đông Dã so với Hoàng Phủ Cảnh Hạo lỗ mãng hơn, người không có việc gì chớ chọc hấn, ở kinh thành hấn có tiếng ăn chơi, mặc kệ nam nữ trêu chọc làm hấn không vui đều bị đánh!”

“Này tốt, nam nữ ngang hàng, vì sao nữ tử phạm sai lầm thì không đánh được? Luật pháp có quy định nữ tử phạm pháp có thể miễn tội sao.”

Tiêu Băng phiến mắt tròn trắng, không hề rằng. Có một việc hấn quên nhắc nhở Thần Tịch, thì chính là Hoàng Phủ Đông Dã thực không thích Xích Dương công chúa, tính tình hai người giống như nước với lửa, vừa gặp nhau thì sẽ cãi nhau.

Thần Tịch nhìn Hoàng Phủ Đông Dã cùng tuần nam nữ bên cạnh tán gẫu vui cũng không có cảm giác gì đặc biệt, cho dù hấn là đệ đệ Hoàng Phủ Cảnh Hạo, đối với nàng mà nói cũng bất quá là một người xa lạ.

Bỗng nhiên, một đạo bóng người hướng lại đây, đi thoáng qua nàng, lập tức lại có một người chạy lại nữa, trực tiếp đụng phải nàng, mắt thấy hai người nhất định sẽ va vào nhau, nhất thời mấy người Tiêu Băng trên tay đang cầm này nọ đều tính vứt xuống đi đỡ nàng thì có một bóng người dùng tay nhẹ nhàng đỡ, một tay đỡ nhẹ phần lưng áo nàng, nháy mắt hai người đứng lại vững vàng, “Cô nương, người không sao chứ?”

Thanh âm của hấn rất nhẹ nhàng, làm cho người khác có cảm giác không chân thật, Thần Tịch ngược mắt nhìn nam tử trước mặt một cái. Hấn có mày kiếm, con ngươi lộ ra cơ trí. Trên mặt mang theo một chút tươi cười giống như ánh mặt trời, nhưng ánh mắt lại bán đứng đi nụ cười thân thiết. Y phục màu tím đậm nhạt, tôn lên amfu da thịt của hấn, hiện ra một dáng người kiện mỹ oai hùng.

Ánh mắt sáng tinh tường của hấn khi nhìn về phía người thoát thân có chút tức giận, bất quá thời điểm hấn đối mặt Thần Tịch thì thanh âm vẫn ôn hòa như trước, “Cô nương, người không sao chứ?”

Thần tịch buông tay nắm quần áo hấn ra do khi nãy vô tình níu vào, mỉm cười: “Không có việc gì.”

“Công tử, công tử --” Hai người hộ vệ đuổi theo phía sau. Thở hổn hển nhìn từ y nam tử.

Thần Tịch nhìn chủ tớ ba người liếc mắt một cái, phong chùng đang đuổi bắt người nào. Vì thế nhẹ giọng nói: “Công tử có việc xin cứ tự nhiên, chúng ta cáo từ.”

Dứt lời mang theo mấy người Tiêu Băng nhanh nhẹn rời đi.

Từ y nam tử nhìn bóng dáng của nàng khẽ nhủ mảy, ngay cả tên nàng cũng không hỏi một chút liền bước đi?

“Công tử, người cũng thất bại?”

“Đụng vào người.”

Hai hộ vệ hiểu rõ, thì ra là thế, đã nói mà, chủ tử nhà bọn họ làm sao có thể thất bại được!

Từ y nam tử nhìn phương hướng Thần Tịch rời đi, lại nghe thấy Bắc Đường Quân Liên ở bên cạnh Thần Tịch mở miệng nói: “Công chúa. Đã mua rất nhiều thứ. Đi trở về đi!”

Công chúa? Nàng là người công chúa nào? “Thiệt Y, người đi tra xem, tìm hiểu xem nàng là vị công chúa nào?”

“Chủ tử?”

“Đợi chút. Tự ta sẽ đi!” Từ y nam tử nghĩ đến đôi mắt màu lam không giống người thường mà khi nãy mình nhìn thấy, bỗng nhiên nhớ tới một người? Sẽ là nàng sao?

Thiệt Y kinh ngạc nhìn chủ tử, “Công tử, tiểu công chúa kia --”

“Trước mặc kệ nàng, để cho nàng làm loạn hai ngày đi.”

Hộ vệ tên Thiệt Y âm thầm kinh ngạc, như thế nào mà chủ tử có hứng thú với công chúa Nhai Nữ quốc?

Hai hộ vệ đi theo từ y nam tử rất nhanh liền đuổi theo đoàn người Thần Tịch, “Cô nương.”

Thần Tịch nhìn thấy hấn hơi hơi nhìn qua, hấn không đi đuổi theo người kia đến tìm nàng làm cái gì? “Vị công tử này có việc?”

“Vừa rồi không cẩn thận va chạm cô nương, còn thỉnh cô nương tha thứ.”

“Ta không sao, ngươi không cần để ý.”

“Không không, có sai tất nhiên phải xin lỗi, chạm vào nhau cũng là có duyên, không bằng để ta làm chủ mời cô nương uống ly trà được không?”

Tiêu Băng lãnh mạc nhìn hắn, “Chúng ta nếu muốn uống trà cũng không cần ngươi phải tới mời.”

Hai hộ vệ đi theo phía sau từ y nam tử bất mãn nhìn chằm chằm Tiêu Băng, thái độ của người này thật ngông cuồng, chủ tử bọn họ nhưng là Thái tử Sở quốc đấy!

Thần Tịch nhìn ban am nhân phái sau liếc mắt một cái, “Tiêu Băng, không sao, dù sao chúng ta cũng đi dạo lâu rồi, có người mời uống trà miễn phí không cần lãng phí a!”

“Ha ha, cô nương thực sáng khoái, tại hạ Sở Mục Hàm, là người Sở quốc.”

Sở Mục Hàm? Thần Tịch nghe vậy trong nháy mắt nghĩ tới Sở Mục Nhiên, hai người không có cái quan hệ gì đi? Nhìn kỹ, khí chất cũng không giống điểm nào, tướng mạo cũng không giống, hắn không có vấn đề gì. Cũng đúng, không có khả năng ngày nào nàng cũng gặp phải Vương gia rồi công tử gì đi! Nghĩ đến đây nàng khẽ cười cười: “Sở công tử hào, gọi ta là Cung Thần Tịch.”

“Nguyên lai là Thần Tịch cô nương, cô nương khẳng định là người địa phương, không bằng ngươi dẫn đường, ta làm chủ?”

Cung Thần Tịch nhìn Tiêu Băng liếc mắt một cái, “Tiêu Băng, ngươi dẫn đường.”

Tiêu Băng bất mãn trừng mắt nhìn Sở Mục Hàm liếc mắt một cái, đi ở phía trước dẫn đường, bắt quả hắn thực không khách khí lấy vải tắm vải vóc nhét vào trong lòng Thần Tịch: “Tinh thần người tốt như vậy thì cầm lấy vải thứ đi!”

Thần Tịch hơi hơi há mồm sừng sốt, lập tức nhắm lại cười cười còn thực sự cảm lấy, “Cũng được, chính mình động thủ com no áo ấm, ngươi dẫn đường đi!”

Sở Mục Hàm khẽ nhíu mày, nam nhân này có phải rất làm cản hay không, tốt xấu đối phương cũng là công chúa.

Vân Thanh Ngân thở dài, đưa cánh tay qua, “Để ta cầm đi!”

Thần Tịch ôm lấy vải vóc lắc đầu, “Không cần, ngươi ôm tốt mấy thứ kia là được rồi, đừng bị người khác đụng vào, mấy thứ này, ta cầm!”

Sở Mục Hàm than nhẹ một tiếng, thân thủ cầm lấy mấy khúc tơ lụa trong này nàng, “Ta cầm đi!”

Thấy vậy Thần Tịch không có phản bác, có người muốn làm thân sĩ, không có lý do gì lại không cho cơ hội!

Tiêu Băng sinh khí gì chứ? Ai, tính tình thật sự khó nắm mà!

Hai nhóm người cùng nhau đi vào một gian trà lâu, Thần Tịch thực nghi hoặc nhìn một chút tên của trà lâu, “Tán Kim lâu?”

“Đây là trà lâu nổi danh nhất kinh thành, trà nơi này rất tốt, người bình thường đều không có khả năng uống, dù sao có người muốn mời khách, ta liền đi địa phương tốt nhất.”

Ngạch! Hung hăng chèn ép! Thần Tịch đối với sự phúc hắc Tiêu Băng tỏ vẻ không có gì để nói, Sở Mục Hàm cũng không sao cả, nho nhã lễ độ nói: “Thần Tịch cô nương thỉnh.”

“Hào, đi thử xem.”

Sau khi lên lầu, Thần Tịch phát hiện trà lâu trang hoàng thực xa xỉ, bất luận cái bàn hay là cửa sổ, toàn bộ đều là những thứ tốt, một ít người ngồi ở trên lầu nhìn là biết người phú quý, mặc kim mang ngân.

“Ôi chào, vài vị bên này thỉnh, bên này có chỗ.”

Thần Tịch chỉ vào vị trí gần cửa sổ, “Ta muốn ngồi bàn kia.”

Tiểu nhị nhìn thấy phương hướng nàng chỉ liền khó xử, “Vị cô nương này, bàn kia hôm qua đã bị tiểu công chúa bao rồi, người hãy chọn một vị trí khác đi!”

Tiểu công chúa? Thần Tịch nhìn về phía Tiêu Băng, “Chẳng lẽ là Cung Phi Linh?”

Tiểu nhị vừa nghe trừng lớn mắt, “Vị cô nương này, tước danh công chúa cũng không thể kêu gọi tùy tiện!”

Thần Tịch buồn cười nhìn hắn, nghĩ nghĩ vẫn là quyết định đừng đầu, “Tốt, vậy chọn cái bàn bên cạnh đi, cũng dựa vào cửa sổ.”

“Ôi chào, này, bình thường sau khi tiểu công chúa đều bao bàn, hai bàn bên cạnh cũng không thể ngồi.....” Tiểu nhị ấp a ấp úng nhìn về phía Thần Tịch.

Tiêu Băng tức giận trừng mắt hắt: “Nói lời vô nghĩa, nàng chỉ bao một bàn, dựa vào cái gì không cho người khác ngồi bên cạnh? Người chỉ cần dâng trà hầu hạ, có cái gì thì đưa lên, có việc chúng ta chịu trách nhiệm.”

“Ta --”

“Đi!” Tiêu Băng siêu cấp khó chịu, cả người phát ra lãnh khí ngày càng dày đặc, tiểu nhị bị đông lạnh không dám tiếp tục mở miệng, xám xịt đi chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tra Tìm

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch ngồi xuống xong, ba người Tiêu Băng cùng Vân Thanh Ngân, Bắc Đường Quân Liên cũng theo thứ tự ngồi xuống.

Sở Mục Hàm nhìn thấy điều này thì cũng hiểu được, ba nam nhân này đều là phu thị của nàng, nghe nói sáu người phu thị nhà Xích Dương công chúa người nào cũng có tài mạo xuất chúng..... Quả nhiên, bất quá, trong đó có một vị hình như có điểm không thích hợp!

Hai người hộ vệ bên Sở Mục Hàm không vui, ở trong mắt bọn họ ba người Tiêu Băng cũng giống như hộ vệ vậy, có cái tư cách gì cùng Thái tử nhà bọn họ ngồi ăn chung chứ? Bất quá cũng không nói được gì, chủ tử cũng không nói gì bọn họ cũng không dám đi quá giới hạn.

“Vài vị khách quan, đây là trà ngon có chiêu bài trong quán rượu, cực phẩm thêm hương, mời các vị dùng thử.”

Thần Tịch bưng lên một ly nước trà trên bàn, tinh tế gửi qua, quả nhiên thơm, không nồng, lại không ngừng tán ra một loại hương thơm, tư vị nói không nên lời, có chút hương trà, còn có hương được.....

Đóa hoa trong chén chậm rãi nở rộ, cuối cùng hình thành một đóa hoa Bạch Liên, Thần Tịch kinh ngạc nhìn: “Hoa Bạch Liên này?”

“Không, là Tuyết Liên.” Tiêu Băng lãnh lãnh quét mắt nhìn dưới lầu một cái, hắt nói muốn trà ngon, cũng không có nghĩ tới có người dám động thủ ở trên đầu thái tử, ngay từ đầu thế nhưng dám đưa cho bọn họ trà hoa Tuyết Liên, hơn nữa, chỉ có trong ly trà của công chúa và Sở Mục Hàm là Tuyết Liên, còn trong ly trà ba người bọn họ là hoa Mẫu Đơn, ngụ ý không cần nói cũng hiểu, ba người bọn họ không xứng ngồi ở bên người công chúa!

Tất nhiên Thần Tịch không nghĩ nhiều như vậy, nhìn qua ly trà của mấy người Tiêu Băng thấy hoa trong đó không giống mình cũng không nhận được tò mò: “Vậy các người là hoa gì? Hoa Mẫu Đơn?”

“Đúng vậy.”

“A? Thật đúng, nam nhân trong gia đình thì uống trà Mẫu Đơn nhẹ nhàng xã giao với bên ngoài?”

“Hình như công chúa cảm thấy rất thú vị?” Tiêu Băng có chút nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Thần Tịch ngẩng đầu thần nhiên cười, “Mắt mặt sao? Vừa rồi rõ ràng người nói với người ta lấy mấy chiêu bài. Theo lý lẽ bản nên đưa trà cho chúng ta giống nhau, nhưng hắt lại làm thành như vậy. Không phải là một người thú vị sao?”

Nghe giọng điệu Thần Tịch lộ ra châm chọc, Tiêu Băng tức giận mới tính tiêu tán một chút.

Vân Thanh Ngân vỗ vỗ bả vai Tiêu Băng: “Tứ công tử không cần tức giận, việc nhỏ thế này, đợi chút tính là tốt rồi, về phần trà này, không hài lòng thì kêu bọn họ đổi đi là được.”

“Tiêu Băng, lão bản phía sau Tấn Kim lâu là ai?”

Tiêu Băng nhìn người noi cửa lớn liếc mắt một cái, giọng nói mang sự châm chọc: “Đại công chúa.”

A?

Thần Tịch sờ sờ cái trán, có phải nàng cùng Đại công chúa trời sinh phạm hướng hay không. Làm sao mỗi việc đều dính tới nhau? Bỗng nhiên, nàng giơng mắt nhìn chăm chăm về phía Tiêu Băng: “Người sẽ không cố ý mang ta tới nơi này điều tra đi?”

“Làm sao có thể. Ta thành tâm muốn để cho công chúa thư giãn mà.”

“Được rồi, người tới, kêu chuông quây lên đây.”

Tiêu Băng quét mắt nhìn tiểu nhị, “Còn không đi!”

Tiểu nhị vừa nghe thấy hai chữ công chúa liền mừng, hân ở kinh thành ngày người lâu như vậy, không có nhìn thấy qua công chúa như vậy! Xoát xoát chạy tới gặp chuông quây.

Chuông quây là một vị nam tử trung niên, ngay ánh mắt đầu tiên Thần Tịch nhìn hắn thì đã cảm thấy khó chịu, trong mắt hắn lộ ra sự ngạo mạn. Giống như một chuông quây giống như hắn rất tài giỏi.

“Vị cô nương này. Không biết có chuyện gì cần ta cống hiến sức lực?”

Thần Tịch chia chia nước trà trên bàn, “Mấy cái này, ta lo lắng có độc. Người uống thử một ly xem đi!”

“Cô nương, lời này của người hơi quá đáng, Tán Kim lâu chúng ta có tiếng biển vàng, làm sao có thể hạ độc vào.....”

Ba --

Một cái tát của Tiêu Băng đi qua, “Công chúa kêu người uống liền uống, nghe không hiểu tiếng người?”

Chuông quây bùm mặt tức giận nhìn Tiêu Băng, “Người là người nào, dám làm càn ở Tán Kim lâu.”

Ba --

Lại là một cái tát, Tiêu Băng lãnh cười, hắn chính là muốn kiểm chuyện, trà lâu này đã xem không vừa mắt từ lâu, hôm nay là lần đầu tiên đến khi trở lại kinh thành, bọn họ còn dám đùa giỡn thế này, hừ!

Thần Tịch giống như có chút không đành lòng với điều này, thấp giọng khuyên nhủ: “Tiêu Băng, đừng sinh khí a! Hơn nữa, nghe nói lão bản ở sau màn trà lâu này là Đại công chúa đấy!” Nói thì giống như khuyên nhủ, nhưng thanh âm nửa câu đầu thì nhỏ như muỗi kêu, câu phía sau đánh tới Đại công chúa thì lại lớn tiếng.

Tiêu Băng nghe lại phát hỏa, lại một cái tát đi qua, “Còn không uống!”

Chuông quây vùng tay lên, “Người tới, đem những người nháo sự này bắt lấy cho ta!”

Bắc Đường Quân Liên chậm rì rì đứng lên ra tay ngăn đón: “Ai ai, có chuyện gì nói thì tốt rồi, làm công chúa bị thương chính là tội lớn! Chẳng lẽ các người không biết vị này là Xích Dương công chúa vừa mới hồi kinh sao?”

Ngạch, nhóm người đang tính động thủ liền cứng lại, người xem ta, ta xem người, đều là mấy người dân chúng bình dân, hơn nữa Xích Dương công chúa rồi đi kinh thành đã nhiều năm, ai nhớ rõ nàng mang hình dạng gì!

Chuông quây vừa nghe lời này hừ lạnh nói: “Đừng nghe hắn nói bậy, mọi người gặp qua Xích Dương công chúa đều biết Xích Dương công chúa là tóc hồng lam mâu, nữ nhân này, tóc màu đen, làm sao có thể là Xích Dương công chúa!”

Mấy người vừa nghe, cũng có đạo lý a!

Nhưng bộ dáng của Bắc Đường Quân Liên lại làm cho bọn họ kiêng kị, làm sao bây giờ?

“Một đám thùng com, lên cho ta!”

Chuông quây bùm mặt phẫn nộ không thôi, phịch một tiếng, hắn bị Tiêu Băng đập một cước bay xuống cầu thang.

Đang ở thời điểm chuông quây rơi xuống, một đạo gầm lên truyền đến, “Người nào không có mắt dám đụng vào bản công chúa?”

Cùng với thanh âm kia thì xuất hiện một nữ tử mặc hoàng y, chuông quây vừa thấy người tới cổ lết thân thể đau đớn, vội vàng quỳ xuống khóc kêu: “Tiểu công chúa, người đã tới a, nếu không đến, Tán Kim lâu của chúng ta sẽ bị phá mất!”

Người tới đúng là tiểu công chúa Cung Phi Linh Nhai Nữ quốc, thấy rõ ràng người đang quỳ Cung Phi Linh có chút phát mộng, “Người, chuông quây? Ai đem người đánh thành như vậy?”

Chuông quây ủy khuất nhìn về phía mấy người Thần Tịch, “Công chúa, người cần phải làm chủ cho chúng ta!”

“Yên tâm, Hoàng tỷ không có đây, ta sẽ chiếu cố các người!” Cung Phi Linh mang theo hộ vệ cùng vài người bằng hữu cùng nhau đi đến, thần khí hướng Tiêu Băng quát: “Điều dân to gan, ban ngày ban mặt dám nháo sự, người tới, lập tức kêu Kinh Triệu Doãn đến xử lý chuyện này, đem mấy người bọn họ bắt vào thiên lao đi.”

Tiêu Băng bĩu môi, “Chỉ sợ Tiểu công chúa không có quyền lợi này a!”

“Ngươi nói cái gì?” Cung Phi Linh vốn nhìn đến tướng mạo Tiểu Băng xuất chúng còn tính phóng cho hấn một con ngựa, nhưng không thể tưởng được người mở miệng đầu tiên phản bác nàng lại là hấn, nữ tử vốn ôm ấp tình cảm không khỏi tức giận.

Sở Mục Hàm vẫn lạnh nhạt nhìn, Thần Tịch thì không biết suy nghĩ cái gì, đưa lưng về phía bọn họ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, làm cho nhất thời Cung Phi Linh không nhìn thấy mặt của nàng, chỉ nhìn thấy một cái bóng dáng, tự nhiên không ai có thể vừa liếc mắt một cái nhận ra nàng được.

Bắc Đường Quân Liên mỉm cười, khí chất khéo léo của hấn hiển lộ ra, nhìn một cái, Tiểu công chúa vừa thấy tươi cười của hấn tức giận liền tiêu tán hai phần. “Lúc trước từng được nghe bộ dáng Tiểu công chúa Nhai Nữ quốc trong veo như nước, hôm nay vừa thấy quả thế, làm cho ta thực bội phục.”

“Hừ, tính ngươi thức thời, nói, ngươi là người nào, sao lại khó xử chương quây?”

“Tiểu công chúa có điều không biết, tại hạ chỉ nghĩ đến uống trà, làm sao muốn tưởng nháo sự chứ, thật sự là vị chương quây này..... Ai, tại hạ không biết phải nói hấn như thế nào cho phải.”

Tiểu công chúa bị Bắc Đường Quân Liên sáng lạn tươi cười làm kém mắt, chỉ cảm thấy tâm tình nhầy loạn xạ, “Ngươi nói đi, nếu hấn không đúng, ta sẽ chủ trì công đạo!”

“Nga, như vậy thật muốn cảm ơn Tiểu công chúa, không thể nghĩ tới Tiểu công chúa thông tình đạt lý như thế, thật sự là phúc khí Nhai Nữ quốc!”

Tiểu công chúa vui rạo rực, rất muốn đi lên một chút cùng nữ nam nói chuyện, bất quá bị bằng hữu khuê mật bên cạnh kéo một cái, thần trí hồi phục hai phần, cố ý phụng phịu nói: “Vay trước tiên ngươi nói rõ xem, đây là có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Điều Danh Thật Oan Uổng

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch ở một bên nghe giọng điệu vị Tiểu công chúa kia biến hóa, trong lòng âm thầm buồn cười, chẳng lẽ sức quyến rũ Bắc Đường Quân Liên thật sự lớn như vậy? Mắt liếc xem một chút, ngũ quan xinh xắn tuấn mỹ thanh tú Bắc Đường Quân Liên luôn chọc người phạm tội, một đôi mắt phong lưu đào hoa mê người, sóng mắt lưu chuyển, lóe ra quang mang giống như hồ ly, đương nhiên, giờ phút này chỉ sợ Cung Phi Linh không nhìn ra ánh mắt hồ ly đó, chỉ có thấy tuấn mỹ của hấn.

Khóe môi gọi lên một nụ cười thật vui vẻ, việc này chơi đùa thật vui.

Chỉ nghe Bắc Đường Quân Liên rất tiếc hận nói: “Vừa rồi rõ ràng chúng thảo dân nói muốn những vị trà là chiêu bài của quán rượu, nhưng trường quây lại đưa lên hai ly trà hoa tuyết liên lên cho hai vị bằng hữu, mà thảo dân cùng Tứ đệ thì sao, cũng chỉ có dâng trà hoa mẫu đơn, công chúa, người hãy phân xử, hai đại nam nhân tuấn mỹ như chúng thảo dân, uống trà hoa mẫu đơn thì giống cái gì đây? Hấn không phải rõ ràng khinh thường hai người thảo dân sao?”

“Nghe qua thấy chương quây thực vô lễ.” Cung Phi Linh trừng mắt nhìn chương quây liếc mắt một cái, “Sao ngươi có thể chiêu đãi khách nhân như thế?”

Chương quây có chút muốn xiu nói: “Tiểu công chúa, đây là bọn họ hiểu lầm thảo dân, trà hoa tuyết liên chỉ có hai chén, vì vậy thảo dân mới an bài cái khác..... Không nghĩ khiến cho hiểu lầm. Đang muốn giải thích một phen, kết quả bọn họ lại còn nói vị cô nương này là Xích Dương công chúa, còn nói trong trà có độc muốn thảo dân thử trà, thảo dân nhất thời phẫn nộ mới phản bác hai câu, kết quả chưa nói được hai lời, vị khách nhân này đã cho thảo dân hai bạt tai, còn một cước đem thảo dân đá đi ra ngoài, thiếu chút nữa làm bị thương Tiểu công chúa a!”

Cung Phi Linh sừng sốt, Xích Dương công chúa, Nhị hoàng tử? Giương mắt nhìn một chút, không có a, người nào?

Bắc Đường Quân Liên vội vàng giải thích nói: “Tiểu công chúa, chúng thảo dân quả thật là cùng Xích Dương công chúa cùng nhau đến!”

“Vay nàng đâu?”

Bắc Đường Quân Liên khó xử nhìn mọi người liếc mắt một cái, giống như gặp nạn nói không ra lời, Cung Phi Linh thì nghĩ là hấn nói dối. Bất quá nhìn ở diện mạo hấn xuất sắc như vậy, nàng liền đại nhân đại lượng đi. “Được rồi, chuyện này các ngươi đều có không đúng, không bằng liền huề nhau đi, về sau hai người các ngươi hãy tới phủ của ta làm việc đi, đừng đi gạt người!”

Ha?

Vân Thanh Ngân ở một bên không hề răng cúi đầu uống trà, ân..... Kỳ thật Trà hoa mẫu đơn cũng không tệ, đương nhiên, nhưng ngay sau đó hấn không còn nghe ra vị của trà nữa.

Bởi vì người sáng suốt đều nhìn ra được đây là Tiểu công chúa coi trọng sự tuần mỹ của Bắc Đường Quân Liên cùng Tiêu Băng, đi làm việc ở phủ công chúa. Ha ha, là làm Thị Lang đi!

Tại sao công chúa nữ tôn quốc lại cứ có hứng thú đi thu thập mỹ nam cơ chứ?

Tiêu Băng lãnh lãnh nhìn Cung Phi Linh liếc mắt một cái: “Không có hứng thú.”

Cung Phi Linh lại bị Tiêu Băng chọc giận. Nhưng nàng lại cảm thấy nam nhân như vậy có cá tính, nếu như lấy những người trong phủ chi biết đi lấy lòng nàng, có cá tính hơn, cho nên nàng thật đúng là luyến tiếc nói lời nói nặng, “Đây là bản công chúa mệnh lệnh!”

Bắc Đường Quân Liên cũng khó xử nói: “Tiểu công chúa, không phải chúng thảo dân không chịu, chỉ là chúng thảo dân đã muốn có thể chủ a!”

Cái gì!

Thiếu chút nữa Tiểu công chúa đứng không vững, hai cái mĩ nam xuất sắc như vậy vì sao lại bị người khác chiếm đi trước. Nàng cắn cắn môi: “Vậy thì các ngươi hãy kêu thê chủ các ngươi đến đây, ta nghĩ nàng nhất định sẽ nguyện ý đưa các ngươi đến công chúa phủ làm việc.”

Thần Tịch nghe những lời này bả vai hơi run run, rất khôì hài. Những người đó nói nàng ở Hạ quốc đoạt Bắc Đường Quân Liên, là một vị công chúa điều ngoa, nhưng bây giờ nàng nhìn thấy, Cung Phi Linh này có thể sánh với sự điều ngoa của bản tôn đi, sự điều ngoa của bản tôn chỉ đáng hù danh nha!

Dù có điều ngoa thế nào, cũng chỉ đoạt một mình Bắc Đường Quân Liên, nhưng Tiểu công chúa này, một lúc liền muốn hai người, nam nhân đã có thể chủ cũng muốn cướp!

Cực phẩm a!

Bắc Đường Quân Liên cũng không có nghĩ tới Cung Phi Linh sẽ nói ra lời như vậy, hần gãi gãi đầu, nhìn về phía Thần Tịch: “Công chúa, người đừng xem phong cảnh nữa, Tiểu công chúa còn chưa có nhìn thấy người đâu!”

Một câu kéo đến sự chú ý của nhóm người Tiểu công chúa.

Thần Tịch nghe vậy mới chậm rãi xoay người, cười nhìn nhóm người Tiểu công chúa.

Ngay từ đầu Cung Phi Linh không tin, bởi vì màu tóc không đúng, nhưng chờ thời điểm Thần Tịch hoàn toàn quay sang, nàng choáng váng, tuy rằng không có gặp vài năm, nhưng, cặp kia màu lam kia, khuôn mặt kia, nàng vẫn nhận được, “Ngươi -- ngươi thật sự là Nhị Hoàng tỷ!”

Thần Tịch khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, tỷ muội chúng ta đã lâu không gặp.”

“Ngươi -- ta.....”

“Khó có dịp chúng ta đi tới trà lâu này, có muốn ngồi chung hay không?”

Cung Phi Linh nghĩ đến lời mà khi nãy chính mình mới nói, nháy mắt mặt liền đỏ, cũng không biết phải giải thích như thế nào mới tốt.

Phía sau nàng một cái nam tử khiêm tốn hướng Thần Tịch hành lễ, nhẹ giọng nói: “Lan Khê gặp qua Xích Dương công chúa, vừa rồi Tiểu công chúa chỉ nói giỡn mà thôi, hy vọng Xích Dương công chúa không cần để ở trong lòng.”

Thần Tịch đánh giá hần liếc mắt một cái, thiếu niên này thoát nhìn cũng rất tuần tú, bất quá mỹ nam bên cạnh này hơn biết bao nhiêu, nàng miễn dịch: “Ngươi là?”

“Lan Khê là phu thị chi nhất của Tiểu công chúa.”

“Nga, ngươi không sai, tri kỷ. Yên tâm, ta sẽ không đem việc nhỏ kia để ở trong lòng.”

Sắc mặt Tiểu công chúa quần bách, trừng mắt nhìn Bắc Đường Quân Liên cùng Tiêu Băng liếc mắt một cái, “Tại sao hai người các ngươi lại không nói ngay từ đầu, hại ta hiểu lầm!”

Bắc Đường Quân Liên tươi sáng cười: “Là chúng thảo dân không tốt, thảo dân biết đã vài năm Tiểu công chúa không thấy công chúa nhà chúng ta, cho nên chỉ nhìn thấy bóng dáng nên không nhận ra là thật bình thường.”

Thần Tịch vẫy vẫy tay, ôn nhu nói: “Tốt lắm, đều là người quen, không cần so đo nhiều như vậy, bất quá chương quây này xác thực đáng giận, dám khinh thường nhóm phu thị nhà bản công chúa, nên đánh!”

Vừa mới gây ra náo loạn như vậy, Cung Phi Linh cũng không tiện mở miệng nói cái gì.

Chương quây vừa nhìn thấy tình hình này, nhất thời ừ ừ, hần vốn nghĩ đến Thần Tịch chỉ là vị phu nhân hay linh tinh gì đó, thế này mới đổ kỵ mỹ mạo Bắc Đường Quân Liên nên muốn làm cho nhân gia ghen ghét, không thể tưởng được..... Lật thuyền trong mương a!

Tiêu Băng lãnh hừ một tiếng, nhìn nhóm người sai vặt liếc mắt một cái, “Như thế nào, không nghe thấy Xích Dương công chúa nói gì sao, tha đi xuống

đánh!”

“Vâng.” Nhóm người run run kéo chương quây đi xuống.

Thần Tịch xem mấy người bên cạnh Cung Phi Linh liếc mắt một cái, trong đó còn có một người là Hoàng Phủ Đông Dã, không thể nghĩ tới bọn họ đi cùng một nhóm

Cung Phi Linh nhìn những người trên bàn Thần Tịch một cái, bên người nhân gia đều là nữ nam, bên người nàng cũng không tệ, nhưng nếu đem so sánh liền thua một bậc, ghen tị a, “Nhị Hoàng tỷ, bàn của người đã muốn đầy người, bọn muội nên ngồi cách vách đi! Như vậy cũng có thể tâm sự cùng nhau.”

“Hào, tùy muội thích.” Thần Tịch hảo tính tình trả lời nàng.

Hoàng Phủ Đông Dã nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, ngao ngễ hỏi: “Đại ca của ta đâu, vì sao hắn không có hồi kinh?”

“Hắn có việc, về sau tất nhiên sẽ trở về.”

“Hừ, chỉ sợ ngươi cố ý, nói cho ngươi, không cho Đại ca của ta trở về hắn cũng sẽ không coi trọng ngươi!”

Ách!

Thiếu niên này vì sao lại nói như vậy đây? Thần Tịch nhăn mặt nhíu mày, “Quy củ của ngươi so với Đại ca ngươi kém nhiều lắm, thật sự làm nhục gia phong Hoàng Phủ gia.”

“Ngươi --”

Tiêu Băng ngăn lại hắn, “Hoàng Phủ công tử, thỉnh chú ý thái độ của ngươi, công chúa chính là công chúa, ngươi là thần tử!”

Hoàng Phủ Đông Dã trừng mắt Thần Tịch, Thần Tịch cũng hướng hắn cười nhẹ, một chút cũng không thêm để ý tức giận của hắn. Thái độ như vậy làm cho hắn cảm thấy rất kì quái, hình như nha đầu này thay đổi rất nhiều.

“Thần Tịch, không bằng đổi cái địa phương ăn cơm đi, thời gian trôi qua thật nhanh, đã đến buổi trưa.” Vẫn không nói gì Sở Mục Hàm mở miệng.

Thần Tịch nhìn Cung Phi Linh liếc mắt một cái: “Tam Hoàng muội, muốn đi cùng nhau sao?”

“Không cần, Nhị Hoàng tỷ có bằng hữu, lần sau muội tìm tỷ là tốt rồi.” Cung Phi Linh cảm thấy thời điểm đối mặt Thần Tịch một chút cũng không tự tại, ý cười nhàn nhạt của nàng làm cho nàng có một loại cảm giác thực xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tiên Tri Đi Vào Giác Mộng

Edit: Phạm Mai

Nhìn nhóm người nhân gia rời đi, Cung Phi Linh không hiểu sao có chút nhụt chí, vì sao Nhị hoàng tỷ một chút cũng không giống như trước kia? Những lời mà lúc trước Đại hoàng tỷ nói cũng không giống chút nào, căn bản không phải như người mà tỷ ấy nói.

“Công chúa?” Lan Khê thở dài nói: “Công chúa, Xích Dương công chúa đã khác xưa, người đừng trở mặt cùng nàng có lẽ sẽ tốt hơn.”

Cung Phi Linh phiền chán nhìn Lan Khê liếc mắt một cái, “Ta biết!”

Mà sau khi Thần Tịch rời đi trà lâu cũng không có đi ăn cơm cùng Sở Mục Hàm, nàng không thích ăn cơm cùng người xa lạ, mất mặt, cho nên tùy ý tìm một cái cố trở về phủ công chúa.

Trở lại phủ công chúa, một bên Thần Tịch chơi đùa mấy món đồ mình vừa mua khi nãy một bên nói chuyện với mấy vị nữ nam: “Tiêu Băng, ngươi hãy đi điều tra Tân Kim lâu, điều tra xem có phải Đại công chúa công đạo truyện gì hay không, nhất là cái chương quây kia, ta không tiếp tin hắn thực sự không biết ta.”

“Hào.”

“Nếu tra được cái gì cũng không cần đa thảo kinh xà, tiếp tục kêu người giám thị, tùy thời báo cáo cho ta! Quân Liên, ngươi tiếp tục lên vào chỗ tối nhìn chăm chăm các gia tộc khác, làm cho Bắc Đường đi ra đi theo bên người ta là được rồi.”

Bắc Đường Quân Liên gật gù đầu, không có nói gì thêm.

Vân Thanh Ngân nhìn hai người bọn họ liếc mắt một cái, “Công chúa, vậy ta làm cái gì?”

“Người quản gia, phủ công chúa khuyết thiếu một quản gia, người tới quản gia đi!”

Ngạch!

Vân Thanh Ngân thờ dài, nhận mệnh nói: “Được rồi, ta quản gia.”

Bắc Đường Quân Liên suy nghĩ một hồi nhắc nhở nói: “Công chúa, người muốn trông thấy Ngũ công tử cùng Lục công tử hay không? Mấy tháng này bọn họ đi theo ta giúp không ít việc, chỉ là cảm giác bọn họ có tâm sự gì đó..... Còn ta, tất nhiên bọn họ sẽ không tin tưởng.”

Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương? Thần Tịch khẽ nhủ mảy, hai người kia ôn thanh ôn khí, tới nay vẫn thủy chung không có lộ ra ác ý với nàng, nhưng cũng không có tỏ vẻ thiện ý, nàng có chút đoán không ra. “Hai người bọn họ có chủ ý gì. Cơ Tĩnh Viễn hẳn thế nào.....”

“Không biết, hẳn giống như tiêu thất, bắt quá ta xác định hẳn biến mất ở phủ Đại công chúa. Bởi vì người của chúng ta nhìn hẳn vào phủ đệ Đại công chúa, nhưng lại không nhìn thấy hẳn đi ra.” Đối với chuyện Cơ Tĩnh Viễn biến mất Bắc Đường Quân Liên vẫn có chút dè dặt, vốn Cơ Tĩnh Viễn nói muốn đi phủ Đại công chúa một chuyến. Cũng không có nói không trở lại.

Ở bên trong hiểu biết của hẳn, Cơ Tĩnh Viễn nếu chọn rời khỏi Xích Dương công chúa tất nhiên sẽ nói một tiếng rồi mới rời đi. Sẽ không lén lút.

Thần Tịch khe khẽ thờ dài, hiển nhiên Cơ Tĩnh Viễn cùng Đại công chúa có một loại giao tình không giống như bọn họ, nhưng rốt cuộc đó là mối quan hệ thế nào cũng chỉ có mình bọn họ biết.

Tiêu Băng nhìn Thần Tịch bỗng nhiên nói: “Công chúa, ở kinh thành Cơ gia cũng thuộc danh môn thế gia, ta nghĩ qua mấy ngày nếu nhà bọn họ không thấy Cơ Tĩnh Viễn thì sẽ có nghi vấn.”

Thần Tịch ngạc nhiên: “Có ý tứ gì?”

“Ý trên mặt chữ, người Cơ gia không biết Cơ Tĩnh Viễn tự chính mình ly khai khỏi công chúa đi tìm Đại công chúa, ở bọn họ trong mắt. Cơ Tĩnh Viễn chính là đi theo bên người công chúa, nếu không thấy người tất nhiên phải tìm công chúa hỏi!”

“Ta --” Thiếu chút nữa Thần Tịch đã nghĩ mớ chửi người, bắt quá nhìn đến ba vị nam sĩ trước mặt thì vẫn dừng miệng đúng lúc, “Vấn đề này cũng do ta phụ trách?”

“Đương nhiên, nếu một ngày mặc danh kỳ diệu không thấy ta người của Tiêu gia tự nhiên cũng tìm công chúa để hỏi!”

Dựa vào, đây là cái đạo lý gì? Nàng còn thành bà quản gia? Phải phụ trách báo cáo hành tung các vị phu thi cho các vị nhạc phụ nhạc mẫu biết?

Rất đáng giận! Nam nhân còn cần nữ nhân coi chừng?

Bắc Đường Quân Liên thờ dài, hiển nhiên cũng nghĩ đến vấn đề này, “Công chúa, chuyện này không thể không phòng, nếu không. Phải người đi phủ Đại công chúa tìm xem!”

Một cái nam nhân rõ ràng phản bội nàng còn muốn nàng đi tìm?

Ài!

Thờ dài một tiếng, Thần Tịch tỏ vẻ thực bất đắc dĩ, “Được rồi, các người đi làm việc trước đi! Việc này cũng phải người đi tìm hiểu. Bắt quá nếu tìm không thấy, cũng không cần lãng phí nhiều khí lực.”

Ba người lĩnh mệnh rời đi, lưu lại một mình ngồi Thần Tịch ở trong phòng khách, cùng cách bài trí đơn giản, làm cho người ta có loại cảm giác hít thở không thông.

Nàng miễn cưỡng nhắm mắt nằm trên trường kỉ, cần nghỉ ngơi một chút.

Bên trong giấc ngủ, bỗng nhiên Thần Tịch thấy được bóng dáng Cơ Tĩnh Viễn, do tức giận nàng muốn đi tới trước mặt hẳn chất vấn một phen, nhưng nàng càng đuổi, cước bộ Cơ Tĩnh Viễn càng nhanh.....

“Đứng lại --”

Nàng mở miệng kêu hẳn, nhưng giống như Cơ Tĩnh Viễn nghe không thấy thanh âm nàng cho nên tiếp tục bước đi, Thần Tịch không phục đi theo hẳn, cuối cùng đi tới một chỗ phủ đệ, bảng trước cửa viết “Phủ Ánh Dương công chúa”, Thần Tịch ở trong mộng có chút nghi hoặc, Ánh Dương công chúa là ai?

Mất thấy Cơ Tĩnh Viễn đi vào, nàng cũng không suy nghĩ nữa chạy đuổi theo, liền nhìn thấy Cơ Tĩnh Viễn bỏ qua một cái hoa viên, đi vào một địa

phương có chút tĩnh lặng, sau đó thấy hấn quay đầu có chút ưu thương nhìn nàng một cái.

Thời điểm Thần Tịch muốn mở miệng kêu hấn lại thì thấy hấn nhảy xuống một cái hố, Thần Tịch sợ tới mức trực tiếp ngồi dậy. Một đầu mồ hôi lạnh ứa ra, lấy tay lau đi, “Đi, là nằm mơ?”

Hồ!

Nhẹ thở ra, tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, nàng cảm thấy tinh thần có chút không yên. Nghĩ nghĩ nàng vẫn kêu một tiếng, “Người tới!”

Linh Nhi ở ngoài cửa chạy nhanh vào, “Công chúa, người có phân phó gì?”

“Ta muốn hỏi một chút, phủ Ánh Dương công chúa là phủ của ai?”

Linh Nhi trừng lớn mắt, “Công chúa, Ánh Dương công chúa chính là Đại công chúa a, Ánh Dương là danh hào Đại công chúa.”

Đại công chúa?

Thần Tịch nhủ mảy, tại sao vừa rồi lại mơ thấy điều kì quái như vậy, nàng luôn luôn rất ít mơ thấy người mà mình không thèm để ý, tự hỏi Cơ Tĩnh Viễn không phải người mà nàng quan tâm, tại sao có thể mơ thấy hấn?

Chẳng lẽ ngày suy nghĩ nên đêm mộng? Không đúng, nàng căn bản không nghĩ hấn. “Linh Nhi, đi gọi Tứ công tử tới!”

“Vâng.”

“Đợi chút, Tiêu Băng đi ra ngoài làm việc, người đi kêu Ngũ công tử cùng Lục công tử tiến đến!”

“Vâng.”

Sau một lát, Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương xuất hiện, bọn họ vẫn giống như trước kia không khác gì cả, một cái thần sắc ôn nhã, một cái mặt mang u buồn.

Hai người hành một cái lễ xong, Lâm Tuấn Thần dẫn đầu mở miệng, “Công chúa, người triệu kiến chúng ta là có việc?”

“Có.” Thần Tịch nhìn Linh Nhi liếc mắt một cái, ý bảo nàng lui ra.

Linh Nhi thức thời rồi đi, đi ra ngoài còn thuận tay đóng cửa lại.

Thần Tịch nhìn Lâm Tuấn Thần, gần từng chữ: “Ta mơ thấy Cơ Tĩnh Viễn!”

Lâm Tuấn Thần đầu tiên là sửng sốt, lập tức chống lại ánh mắt thần nhiên kia của Thần Tịch liền hiểu được, “Công chúa có phải quên bản lĩnh Nhị ca hay không?”

“Cái bản lĩnh gì?”

“Tiên tri, đi vào giấc mộng.”

Ha? Thần Tịch kinh ngạc nhìn hấn, Cơ Tĩnh Viễn có bản sự tiên tri, đi vào giấc mộng?

Lâm Tuấn Thần nhìn biểu tình của nàng liền hiểu được nàng cũng đem việc này quên đi, “Công chúa, từ nhỏ Nhị ca đã có bản sự tiên tri, đi vào giấc mộng, cho nên mới bị tuyển định làm phu thi công chúa, này kỳ thật do tiên hoàng quyết định, không phải do Đại công chúa muốn đưa cho người! Tiên hoàng lưu lại di mệnh, Nhị ca phải trở thành phu thi của người, bằng không Cơ gia sẽ không gặp tai ương. Nhị ca vốn cùng Đại công chúa giao hảo, cho nên vì Tiên hoàng hạ lệnh mới có phản cảm với người.....”

Hôn mê!

Thần Tịch đối với bản lĩnh Cơ Tĩnh Viễn có hứng thú, “Người nói rõ cho ta nghe một chút, bản lĩnh Cơ Tĩnh Viễn như thế nào.”

“Đơn giản nói chính là Nhị ca có thể biết trước, đồng thời ở trước thời điểm mình gặp nguy hiểm, cũng có thể thông qua phương thức đi vào giấc mộng hướng người có liên hệ với mình cầu cứu.”

Phốc --

Thần Tịch phun ra một miệng trà, Cơ Tĩnh Viễn hướng nàng cầu cứu? Lâm Tuấn Thần xấu hổ nhìn Thần Tịch, một miệng trà của nàng bất hạnh làm ẩm ướt góc áo của hấn, “Ngượng ngùng, không phải ta cố ý, ta chỉ rất kinh ngạc. Cái người tự ý rồi đi lại muốn hướng tới ta cầu cứu? Nhân phẩm xác thực không phải người bình thường có thể so sánh!”

Lâm Tuấn Thần nghe ra giọng nói châm chọc của nàng nhủ mảy giải thích nói: “Công chúa, Nhị ca hấn là không phải vì chính mình, sinh tử của hấn quan hệ tới hung vong Cơ gia, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hấn không thể chết được!”

“Ai không đến thời điểm cuối cùng thì muốn chết à?” Thần Tịch phì cười, tỏ vẻ đối sự giải thích này không hài lòng.

“Công chúa, dù sao nên cứu Nhị ca, hẳn nhất định có nguy hiểm mới đi vào giấc mộng của người, người hãy nhanh nói trong giấc mộng người thấy cái gì?”

Thần Tịch liếc mắt nhìn hân, Lâm Tuấn Thần luôn luôn ôn hòa thế nhưng sốt ruột? “Đáng tiếc, ta không nghĩ cứu hân!”

“Công chúa!” Lâm Tuấn Thần không thể tin được nhìn nàng, “Công chúa, người vẫn hy vọng Nhị ca có thể trở thành sự giúp đỡ của người, nay Nhị ca đã hướng người cúi đầu liên đại biểu về sau hẳn nhất định sẽ phụ tá người, vì sao người.....”

Thần Tịch kỳ quái nhìn hân một cái, vì sao người khác tưởng luôn mất lạnh đối với nàng, sau đó lại nghĩ quay đầu thì nàng sẽ nhận? Nàng là thánh mẫu Maria?

“Công chúa, người hãy giúp Nhị ca một lần đi, tuy rằng hân cùng Đại công chúa từ nhỏ giao hảo, nhưng từ lúc đó cho tới bây giờ hai người đó đều không có hành vi quá đáng gì.” Luôn luôn trầm mặc Hứa Phi Sương lần này cũng ngoài ý muốn mở miệng.

Thần Tịch giương mắt đánh giá hai người bọn họ, huynh đệ đồng lòng a!

Lâm Tuấn Thần thấy nàng vẫn là bộ dáng thờ ơ sốt ruột nói: “Công chúa, Nhị ca tiên tri, đi vào giấc mộng chỉ có thể sử dụng với chủ tử có ký kết huyết thệ với chính mình, nếu sử dụng vì người khác nhất định sẽ bị trời phạt, cho nên, Nhị ca chưa bao giờ sử dụng điều này với những người khác, thỉnh công chúa xem ở phân thượng Nhị ca còn có thể trọng dụng cứu hân đi!”

“Cứu cùng không cứu đều do hân tự lựa chọn, hân đã có tiên tri, tất nhiên ngay từ đầu đã hiểu được đi tìm Đại công chúa sẽ có kết quả gì, dù là như vậy, hân vẫn đi, không phải tự tìm đường chết sao? Nếu hân đã có ý muốn chết, người bên ngoài làm sao có thể ngăn trở hân? Phật viết, không đủ tháo vác nhân sở nan a!”

“Công chúa!”

“Công chúa, ta tán thành đi cứu Nhị công tử một lần!” Bắc Đường Liên Vân đi vào, kiên định nói.

Thần Tịch nhìn hân một cái, nhận ra hân là Bắc Đường Liên Vân liền bĩu môi, “Lý do?”

“Rất đơn giản, hân đối với công chúa còn có giá trị, nếu trước mặt công chúa có hai con đường, có điều là biết rõ đường gần, vì sao không chọn? Nhị công tử chính là cái đường gần kia, mượn dùng tài hoa của hân, công chúa có thể bỏ qua rất nhiều đường dư thừa, như vậy có thể giảm số mạng người xuống không chỉ là một!”

Đường gần?

Thần Tịch gãi gãi đầu, nàng phải đi đường gần sao?

Cơ Tĩnh Viễn --

“Công chúa!”

Ba người đều nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt chờ mong. Thần Tịch thờ dãi, “Được rồi, nếu đều nói hân có giá trị, liền cứu một lần, để cho ta xem rốt cuộc có giá trị gì!” Có lẽ sau khi cứu xong một giá trị cũng không có, nhân gia lại thẳng đến ôm ấp của Đại công chúa!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Trần Ngập Khói Thuốc Súng

Ăn cơm trưa xong, Thần Tịch ăn uống no đủ, dưới ánh mắt lửa nóng của tam nam bát ốc dĩ đầu hàng, mang theo bọn họ đi đến phủ Đại công chúa điều tra. Thủ vệ Đại công chúa nhìn thấy nàng đến đây đều kinh ngạc một chút, theo lý Đại công chúa không ở trong phủ, Xích Dương công chúa hẳn là biết cũng sẽ không đến mới đúng!

Thần Tịch vẫy vẫy tay, “Nhuông đường cho ta, các người nghĩ đến? Nếu không phải nghĩ đến dài ầu có tự, ta sẽ đến sao? Tốt xấu gì trên danh nghĩa Đại công chúa cũng là đại tỷ của bản công chúa, ta hỏi kinh tất nhiên phải tới nhà thăm hỏi, tuy rằng tỷ ấy không ở nhà, ta cũng nên đến một chuyến tỏ vẻ thành ý!”

“Ha ha, Xích Dương công chúa thật là có tâm, nhất định Đại công chúa sẽ cảm động.”

“Cầm động hay cái gì cũng đừng nói, đại tỷ không ở ta liền đi vào tùy ý đi dạo, tỏ vẻ một chút tâm ý thì tốt rồi. Các người sẽ không ngăn trở ta đi?”

“Không dám, không dám, công chúa mời vào!” Nhóm hộ vệ nhìn Thần Tịch đi vào thì nhẹ nhàng thở ra, thời điểm Đại công chúa rời đi cũng không có công đạo lại điều gì, tự nhiên, Xích Dương công chúa đến đây, phải để bọn họ đi vào.

Thần Tịch mang theo ba người Lâm Tuấn Thần đi theo con đường mà trong mộng thấy, quả nhiên thấy được một hoa viên, bất quá nếu tiếp tục đi cũng không có đường, cũng không có nhìn thấy cái hồ nào.

Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương có chút lo lắng, Thần Tịch cũng nhủ mảy đánh giá chung quanh, không biết vì sao nàng cảm thấy hoa viên này không khí có chút huyết tính, lại tìm không ra ngọn nguồn.

“Công chúa?”

Thần Tịch hơi hơi nhắm mắt lại thân thủ ngăn cản Lâm Tuấn Thần mở miệng, “Chờ một chút, ta muốn cảm thụ cho kỹ không khí ở đây.” Bầu không khí ở đây thực sự có gì đó rất cổ quái nhưng lại mạc danh kì diệu có chút quen thuộc, giống như..... Thí nghiệm, đúng, chính là thí nghiệm!

Ở bên trong dày đặc mùi hoa Thần Tịch tìm kiếm điểm đột phá, hoa viên này có một chút cổ quái, bỗng dưng, nàng mở mắt ra. Nhìn về một chỗ. Ở chỗ nàng nhìn có mấy gốc cây hòe phải cần đến hai người trưởng thành mới có thể ôm hết được, Thần Tịch chậm rãi bước tới, lựa chọn một gốc cây trong số đó. Lấy tay gõ gõ, đốc đốc, lại chọn thêm mấy chỗ gõ vào. Ngay sau đó phát ra thanh âm kì lạ.

Bắc Đường Liên Vân kinh hi nhìn nàng: “Công chúa, rỗng ruột!”

Thần Tịch khòe môi hơi hơi gọi lên. Không có nghĩ tới nơi này của Đại công chúa còn có bí mật như thế. “Bắc Đường, người tìm xem, nhìn xem có thể tìm được phương thức mở ra thân cây hay không.”

“Công chúa, trực tiếp lấy kiếm bỏ ra!”

“Có thể a, nếu như không bị người khác biết được!”

Hứa Phi Sương đi lên, thấp giọng nói: “Công chúa, để ta làm cho!”

Nói xong liền lấy một cái bình sứ từ trong ngực ra. Nhẹ nhàng để lên trên cây, rất nhanh, đại thụ rất nhanh liền bị ăn mòn dần dần, biến thành bột phấn rơi xuống.

Một tầng vỏ cây bị ăn mòn, lộ ra một cái trống rỗng, Thần Tịch nhìn không thể không tán thưởng, cơ quan này làm rất xảo diệu, tuy rằng móc hết ruột cây làm thông đạo, nhưng đại thụ này lại vẫn còn sống như trước, thủ đoạn rất tốt!

Bên người Đại công chúa nhất định có một vườn sư tay nghề rất tốt! Phòng chừng còn có cao thủ thiết kế cơ quan. Nhìn về phía Hứa Phi Sương cùng Lâm Tuấn Thần, “Tuấn Thần xuống trước, có tình huống gì hãy thông báo, Hứa Phi Sương tùy thời chuẩn bị độc dược đối phó địch nhân.”

“Là.”

“Tốt lắm. Ta làm bộ như thưởng thức phong cảnh, thừa dịp không có người nào nhìn chăm chăm hai người các người đi xuống đi.”

Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương đi xuống xong, Thần Tịch cùng Bắc Đường Liên Vân nhìn cửa liếc mắt một cái, xác định không có người cũng đi xuống.

Bắc Đường Liên Vân lời kéo tay nàng, rơi nhẹ xuống đất, sau khi xuống dưới, phát hiện vị trí bọn họ đứng nghiêm nhiên chính là một chỗ tầng hầm, mùi máu tươi chính là từ nơi này tràn ra.

Bốn người tách nhau ẩn thân ở sau lưng cột đá, quan sát tình huống, Thần Tịch lơ đãng đánh giá, thấy được cách ao nhỏ không xa có một căn nhà gỗ, kéo kéo Bắc Đường Liên Vân, “Bắc Đường, chúng ta đi bên kia nhìn xem, Tuấn Thần, người cùng Hứa Phi Sương hãy ẩn thân trước, chờ ta kêu lên một tiếng các người hãy đi tới!”

“Được.”

Bắc Đường Liên Vân lời kéo Thần Tịch đi hướng nhà gỗ kia, vừa mới tới gần chợt nghe được bên trong truyền đến thanh âm quát tháo, “Cơ Tĩnh Viễn, người đừng có mà không biết điều, mặc dù Đại công chúa có công đạo không thể thương tổn người, nhưng, lão tử có một trăm loại biện pháp khiến cho người đau đến nỗi không còn sức mà hét. Người tốt nhất đem chuyện tình Đại công chúa muốn biết nói hết ra, bằng không, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ hảo hảo tiếp đãi người!”

“Tiên tri của ta chỉ sử dụng vì chủ nhân, Đại công chúa rất rõ ràng điểm ấy, bức ta cũng không có cách nào khác!”

“Phi phi phi, cái gì chủ nhân, nếu người thực sự đem Cung Thần Tịch một nữ nhân không biết điều kia làm chủ nhân như lời người nói, vì sao khi tới Nhai Nữ quốc lại đi tìm công chúa chúng ta? Không phải là nữ nhân Cung Thần Tịch kia không đủ sức, không thỏa mãn được người sao!”

“Câm miệng!” Thanh âm Cơ Tĩnh Viễn so với ngày thường có vẻ bén nhọn hơn rất nhiều.

Thần Tịch chọc một cái lỗ ở trước cửa sổ, nhìn thấy một nam nhân mình đầy cơ bắp đang cầm ngân châm dài trước mặt ở Cơ Tĩnh Viễn dọa nạt, mà Cơ Tĩnh Viễn bị nhốt ở bên trong một nhà gỗ, thần sắc bình thản như trước, chỉ là cặp mắt kia không có sắc thái gì.

Nhìn đến ngân châm trong tay kẻ cơ bắp Thần Tịch liền nghi hoặc một phen, cái này còn có thể đã thương người?

Nam nhân này đang làm cái hình phạt gì?

Âm thầm lắc đầu không nói gì, hứng thú của Đại công chúa thật không giống người thường!

Di --

Thần Tịch méo mặt, kẻ cơ bắp có thể độc ác như vậy, đem ngân châm đâm vào trên mặt Cơ Tĩnh Viễn, chẳng lẽ muốn hủy dung?

“Ôi chào, Cơ Tĩnh Viễn, lão tử khuyên ngươi nên thuận phục, dù sao ngươi cũng không thích Cung Thần Tịch cái thứ nữ nhân không ngực không dáng người kia.....”

Ách!

Bắc Đường Liên Vân vì kẻ cơ bắp bị ai, chính hắn không có dung khí nói những lời này, tuy rằng dáng người Xích Dương công chúa quả thật không đủ đầy đặn, gầy!

Nhưng phong chừng tất cả mọi người không dám như vậy nói.

Thần Tịch cười tùm tùm đẩy cửa ra, tiến dần từng bước, “Hi, vị Đại ca này, ngươi vừa mới nói cái gì vậy?”

“Ài, ngươi là người nào?” Kẻ cơ bắp quay đầu cảnh giác nhìn nàng cùng Bắc Đường Liên Vân,

Thần Tịch vô tội nhìn hắn hỏi: “Không phải vừa rồi ngươi mới nói Xích Dương công chúa là nữ nhân không có ngực không có dáng người hay sao!”

Kẻ cơ bắp có chút ngu si gật gật đầu: “Đúng vậy, “

“Ha ha, ta chính là.”

“Là cái gì?”

Bắc Đường Liên Vân đỏ mặt hỏi, rút kiếm đâm qua, “Ngu ngốc!”

“Đinh đương --”

Kẻ cơ bắp dùng một cây ngân châm chặn được trường kiếm của Bắc Đường Liên Vân, điều này làm cho Bắc Đường Liên Vân lắp bắp kinh hãi, “Di, ta còn tưởng bao cỗ đây, nguyên lai còn có chút bản lĩnh!”

“Hãy bớt nói nhảm đi, các ngươi là người nào, dám xâm nhập phủ Đại công chúa!”

“Ha ha, đánh trước rồi nói sau!” Bắc Đường Liên Vân nói xong nở một nụ cười châm chọc, liền cùng kẻ cơ bắp bắt đầu đánh nhau.

Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương chạy lại đây, nhìn thấy Cơ Tĩnh Viễn liền chạy nhanh lại cõng trời cho hắn.

Cơ Tĩnh Viễn nhìn Thần Tịch sâu kín thờ dài: “Công chúa, thật sự ngươi lại tới đây!”

Thần Tịch liếc mắt nhìn hắn: “Như thế nào, nghe giọng điệu của ngươi hình như rất tiếc nuối, chê ta xen vào việc của người khác?”

“Ha ha... Không dám, bất quá, nếu hôm nay thật sự công chúa đã tới đây, bằng không..... Sau này Nhai Nữ quốc cùng Tàn quốc cũng chỉ có thể chiến hỏa bay tán loạn.”

“Có ý tứ gì?”

“Một vị hoàng tử được Hoàng đế Tàn quốc rất yêu thích bị Đại công chúa giam lỏng!”

Cái gì? Không phải chỉ đoạt một cái du tử thôi sao?

Cơ Tĩnh Viễn rất là mất mát hít một tiếng, “Cái du tử kia là che mắt người bên ngoài, trên thực tế, hắn là thân tín của Tàn quốc Cửu hoàng tử.”

Ngạch!

Này là vấn đề gì đây!

Thần Tịch bỗng nhiên cười lạnh nói: “Ngươi kêu ta tới đây chỉ vì muốn giúp Cung Phi Yến?”

“Công chúa, ta là vì Nhai Nữ quốc, Cửu hoàng tử Tàn quốc kiên quyết không thể đưa cho Đại công chúa..... Ít nhất, không thể lưu lại nhược điểm.”

“Hừ, thì ra ngươi là một trung quân ái quốc!” Thần Tịch châm biếm một tiếng, nhìn về phía Lâm Tuấn Thần, “Tuấn Thần, các ngươi đi theo hần đi cứu Cửu hoàng tử Tàn quốc ra ngoài!”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Xúc Động Không Tốt

Bắc Đường Liên Vân dùng thời gian một ly trà đối phó kẻ cơ bắp, Thần Tịch nhìn mấy người Lâm Tuấn Thần giúp đỡ một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đi ra, sắc mặt tái nhợt thì biết mọi việc đã tốt, lạnh lùng hướng kẻ cơ bắp bắn một cái, oánh một tiếng, kẻ cơ bắp không rõ cho nên ngã xuống, bộ dáng chết không nhắm mắt.

Bắc Đường Liên Vân cũng bị làm cho hoảng sợ, nhìn thấy bộ dáng Thần Tịch không có gì gọi là giao động thì bước nhanh đến bên cạnh: “Công chúa, người?”

“Đi thôi! Những người ở trên rất nhanh sẽ phát hiện!”

A? Có ý gì?

Thần Tịch liếc mắt nhìn bọn họ một cái, “Chẳng lẽ ngươi cho rằng vào tầng hầm của Cung Phi Yến dễ dàng như vậy sao?”

Bắc Đường Liên Vân gãi gãi đầu: “Là rất dễ dàng, ta còn đang cảm thấy rất kì quái!”

Thần Tịch bĩu môi: “Đi thôi, những người gần với chỗ cất dấu người này đã bị ta hạ độc làm cho hôn mê, chạy nhanh!”

Cái gì!

Mắt Bắc Đường Liên Vân trừng lớn nhìn nàng, rat ay khi nào? Căn bản là hần không có nhìn thấy!

Hứa Phi Sương cùng Lâm Tuấn Thần giúp đỡ vị thiếu niên kia, “Công chúa, đi thôi!”

Sáu người theo thứ tự rời đi đi tới cửa dưới cây hòe, Cơ Tĩnh Viễn nhìn một loạt phòng ở nhỏ bên phải, “Công chúa, những người bị giam giữ bên kia đều là mấy khất nhi (trẻ em mồ côi, ăn mày) vô tội, Đại công chúa muốn đem bọn họ bồi dưỡng thành sát thủ!”

“Nhị ca, lần này chúng ta không có khả năng cứu được nhiều người!” Lâm Tuấn Thần không đồng ý mở miệng khuyên nhủ: “Trước hết vẫn nên mang Cửu hoàng tử rời đi, sau đó lại triệu tập nhân thủ rồi hãy tới lần nữa!”

Thần Tịch nhìn Cơ Tĩnh Viễn liếc mắt một cái, thân nhiên nói: “Đi thôi, đêm nay lại đến cứu người!”

Sáu người theo thứ tự đi lên, trong hoa viên vẫn không có một bóng người, Bắc Đường Liên Vân ngưng thần nghe xung quanh một chút, “Công chúa, có một đội binh lính đến đây, chúng ta nhiều thêm hai người không dễ đi ra.”

Thần Tịch đánh giá Cơ Tĩnh Viễn liếc mắt một cái: “Võ công của ngươi không có bị phế chứ?”

“Không có. Bất quá bây giờ lại không có khí lực, bọn họ cho ta ăn nhuyễn cân tán.”

Ai!

Thần Tịch thở dài, nhìn về phía Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương. “Hai người các ngươi, một người đưa một người đi ra từ tường viện, ta sẽ nói có người tập kích ta. Các ngươi đuổi theo thích khách!”

“Vâng.”

Lâm Tuấn Thần giúp đỡ Cơ Tĩnh Viễn, Hứa Phi Sương giúp đỡ Cửu hoàng tử Tàn quốc bay nhanh để tránh người.

Vừa bay vọt lên tường viện chợt nghe thấy một tiếng kêu: “Người nào?”

Sau đó phù phù một tiếng hần là người bên ngoài viện ngã xuống. Bắc Đường Liên Vân rất phối hợp hô một tiếng: “Có thích khách, bảo hộ công chúa!”

Người tới a --”

Nói xong còn lôi kéo Thần Tịch ra hướng bên ngoài, vừa chạy đến bên ngoài hoa viên liền gặp một đội binh lính tuần tra, Bắc Đường Liên Vân lập tức nói: “Các người đến vừa đúng lúc, có người muốn gây bất lợi cho Xích Dương công chúa, đã muốn chạy ra khỏi tường viện, các người chạy nhanh đuổi theo!”

“Thích khách?” Trương thị vệ kinh nghi nhìn bọn họ.

Thần Tịch trợn mắt trầm xuống, “Như thế nào, tính mạng của bản công chúa ở trong mắt các người không đáng giá tiền có phải hay không?”

“Không, không, Xích Dương công chúa thứ tội, thuộc hạ sẽ lập tức đuổi theo!” Trương thị vệ vẫy vẫy tay mang theo binh lính chạy nhanh ra ngoài đi bắt thích khách.

Thần Tịch cùng Bắc Đường Liên Vân cũng theo ở phía sau rồi đi, đến vội vàng đi vội vàng.

Chờ thời điểm quan gia phủ Đại công chúa đến, bóng người mấy người Thần Tịch đã không còn, hỏi rõ ràng sự tình xảy ra quan gia liền mơ hồ một trận, bỗng nhiên vỗ đùi. “Không tốt, mau đi xem tình trạng ở hoa viên cho ta.”

Khi quan gia nhìn thấy cây hòe ở nơi đó, bị người hủy đi cơ quan hần liền biết không ổn, mang theo thân tín đi xuống liền nhìn thấy kẻ cơ bắp đang nằm ngay đó. Mà chỗ nhốt Cơ Tĩnh Viễn cũng không có thanh âm, tra xét một chút không bao lâu sau phát hiện ngay cả Cửu hoàng tử Tần quốc cũng không thấy, cái này hần hoảng, vội vã mang theo hộ vệ hảo tốc đi tới phủ Xích Dương công chúa.

Chi tiếc, thời điểm quan gia phủ Đại công chúa Lưu Dương mang theo người tới phủ Xích Dương công chúa, thủ vệ đã muốn đóng cửa lại, hần cũng không gặp được Xích Dương công chúa,

Nhân gia nói công chúa bị sợ hãi, đóng cửa từ chối tiếp khách để tĩnh dưỡng!

Lưu Dương khuyên can mãi, thủ vệ chịu không nổi đi vào trong thông báo, khi quay lại cũng là một câu: “Phiền toái người vài ngày nữa lại đến, công chúa cần tĩnh dưỡng.”

Mặt Lưu Dương trầm xuống ly khai, hần đã muốn có tám phần khẳng định Xích Dương công chúa có liên quan tới việc Cơ Tĩnh Viễn bị cứu đi, bất quá không có chứng cứ, cho dù có hần cũng không thể nói, Cơ Tĩnh Viễn chính là phu thê Xích Dương công chúa, Đại công chúa nhà hần có lý do gì nhốt người!

Ngay tại thời điểm Lưu Dương muốn dò đi bên trong lại đi ra một người, hộ vệ vừa thấy người tới liền cung kính hô một tiếng: “Tam công tử hảo!”

“Ừ, làm sao vậy?”

“Là quan gia phủ Đại công chúa muốn cầu kiến công chúa chúng ta.” Hộ vệ thành thật trả lời.

Bắc Đường Liên Vân nhìn Lưu Dương liếc mắt một cái, ý tứ hàm xúc không rõ nở một nụ cười, “Là quan gia phủ Đại công chúa sao? Đến vừa vặn, công chúa chúng ta vừa vặn tỉnh táo lại, nói muốn trông thấy Lưu quan gia, hỏi một chút sự tình đây!”

Trong lòng Lưu Dương lộp bộp một chút, nguy rồi!

Hần đáng rần động cỏ!

Đáy mắt Bắc Đường Liên Vân hiện lên một chút châm biếm, dám đuổi tới nơi này, có đảm lượng a! Cười tùm tùm tay làm một cái tư thế thỉnh: “Lưu quan gia, mời vào bên trong!”

“Ha ha, cái kia, nếu công chúa chán kinh cần tĩnh dưỡng, ngày khác nô tài lại đến!”

“Ngày khác? Lưu quan gia nói đùa, người đã thành tâm đến đây như vậy, làm sao có thể chậm trễ người, mời người vào, có lẽ công chúa đã tỉnh rồi, sẽ không quấy rầy.”

Lưu Dương nhìn xem vài cái hộ vệ phía sau, da đầu run lên, như thế nào mà hần lại xúc động mang theo sáu bảy cái hộ vệ đến đây chứ?

Bắc Đường Liên Vân giống như bây giờ mới phát hiện hộ vệ phía sau hần, hơi hơi ghé mắt một chút: “Ài, này, người phủ Đại công chúa chính là bắt đồng, ngay cả quan gia ra ngoài cũng có vài cái hộ vệ đi bên cạnh, thật sự là ân sủng vô hạn mà!”

“Không phải, Tam công tử hiểu lầm, bọn họ đi ra ngoài làm việc, chúng ta thuận đường mà thôi.” Lưu Dương càng ngày đỏ mặt hỏi lạnh càng nhiều.

Tĩnh táo lại suy nghĩ một chút, căn bản bọn họ chính là trùng bẫy Xích Dương công chúa, rõ ràng cứu người đi, nàng cố ý làm ra một bộ dáng chột dạ, để cho trong lúc nhất thời bọn họ không kịp suy nghĩ liền đuổi theo!

Ôi uy, thật đúng là hồ đồ mà!

Về mặt Lưu Dương chưa sót, tâm tình Bắc Đường Liên Vân lại thật tốt đi trước dẫn đường, “Lưu quan gia, mời bên này, có lẽ công chúa đang ở chính

sánh chờ người!”

Lưu Dương kiên trì theo sau, đi vào chính sảnh liền thấy được Xích Dương công chúa tinh thần sáng láng ngồi ở ghế chính giữa nhân nhả phẩm trà, “Nhỏ (tiểu nhân) Lưu Dương bái kiến công chúa!”

“Miễn lễ, Lưu quân gia, vốn dĩ ta cùng Bắc Đường vội vã đuổi theo thích khách liền xem nhẹ một việc, bây giờ mới nghĩ đến, muốn mời người giải thích nghi hoặc!”

“Mời công chúa nói, nhỏ (tiểu nhân) tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (biết gì nói nấy nói hết không giữ lại, cũng có thể hiểu là biết gì đều nói hết)!”

Thần Tịch cười tủm tỉm nhìn về phía Cơ Tĩnh Viễn đang mềm nhũn một bên gối, “Người xem xem hấn là ai?”

Lưu Dương từ khi đi vào phòng liền thấy được Cơ Tĩnh Viễn đang nửa nằm nửa ngồi một bên, một lòng đã sớm rõ ràng, “Công chúa, hấn, hấn là Nhị công tử.”

“Đứng nga, người có biết sao?”

“Biết, biết.....” Cái trán Lưu Dương rơi thật nhiều mồ hôi lạnh.

Thần Tịch thờ dài, “Nhưng là, ta lại phát hiện hấn ở phủ Đại công chúa đâu, hay là có thích khách đem hấn theo đường tầng hầm bắt đi ra ngoài, nếu không phải gặp được hai vị phu thị của ta võ công tốt, thật may bắt gặp, chỉ sợ vị Nhị công tử này của ta không biết muốn biến mất bao lâu đâu! Thích khách là loại người nào ta sẽ không quản, tạm thời chỉ hỏi người, phu thị của bản công chúa vì sao ở tầng hầm phủ Đại công chúa ngầm chịu tra tấn?”

“Xích Dương công chúa người hiểu lắm, Đại công chúa đối với người luôn luôn yêu thương có thêm, yêu ai yêu cả đường đi, làm sao có thể xuống tay đối với phu thị của công chúa? Nhất định là thích khách kia --”

“Ta nói, thích khách trước miễn bàn, người hãy giải thích rõ ràng với ta vì sao phu thị của ta lại ở dưới tầng hầm phủ các người?”

“Này --”

Lưu Dương lau mồ hôi, rất là xấu hổ, “Công chúa, kỳ thật Nhị công tử đi vào phủ Đại công chúa làm khách, Đại công chúa vẫn luôn chiêu đãi đài hoàng, cũng không có nghĩ tới bị thích khách bắt đưa tới tầng hầm.....”

Ha ha, Thần Tịch cười khế, giọng điệu ôn nhu nói: “Thì ra là thế a! Hoàng tỷ thật đúng là yêu ai yêu cả đường đi, ngay cả phu thị của bản công chúa đều muốn chiêu cố vài phần!”

“Vâng, là chiêu cố!” Lưu Dương cảm thấy hôm nay hấn thực không hiểu rõ chính mình bị cái gì, thực không hiểu, vì sao hôm nay hấn lại mất bình tĩnh ngày thường, còn xúc động đến phủ Xích Dương công chúa.

Thần Tịch nhẹ uống một ngụm trà, sâu kín thờ dài, “Lưu quân gia, vì sao ta lại nghe nói tầng hầm nhà các người lại chứa một ít khát nhi vô tội hả?”

“Hiểu lắm, nhất định là hiểu lắm, công chúa người hãy nghĩ làm sao chúng nô tài có thể không kính trọng đối với phu thị người!”

“Nga, như thế nào lại là một cái hiểu lắm?”

Lưu Dương bị ánh mắt lạnh nhạt của Thần Tịch nhìn làm cho lòng không yên, cũng không biết Cung Thần Tịch sẽ đối phó hấn như thế nào, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, rốt cục hấn tìm được một cái cớ thật gượng ép, “Công chúa, nô tài đoán, nhất định là thích khách này vụng trộm ở phủ Đại công chúa đào một cái mật đạo dưới đất, đáng giận bọn họ dám thừa dịp Đại công chúa không ở đây liền khi dễ đến trên đầu chúng nô tài, thật sự rất đáng giận!”

Nhân tài a!

Thần Tịch tiếc hận nhìn Lưu Dương liếc mắt một cái, người này thật sự có chút cơ trí, ngay cả khi bị như thế này vẫn không để lộ ra chút sơ hở gì của Đại công chúa, còn đang suy nghĩ biện pháp giải vây.

Một nàng trước khi rời đi đã hạ cho hấn một loại độc tố có thể làm cho cảm xúc kích động, không thể nghĩ tới nhanh như vậy hấn liền tỉnh táo lại, thật sự là nhân tài!

Nên đối phó hấn như thế nào đây?

Người đã muốn cứu, cũng không thể quá mức cường ngạnh, chứng cứ? Cho tới bây giờ chứng cứ vẫn luôn không đáng tin cậy, nhất là đối với cái Nữ hoàng cũng không có hảo cảm gì với nàng. Khe khẽ thờ dài, Thần Tịch mở miệng nói: “Nếu là bị người lợi dụng sơ hở, như vậy, đem mấy khát nhi đáng thương đó đến nơi này của ta đi, ta nghĩ làm chút việc thiện.”

“Này --” Sắc mặt Lưu Dương đều thay đổi,

Ánh mắt Thần Tịch hơi hơi nhú lại, nguy hiểm theo dõi hấn: “Như thế nào? Không vui ý để cho bản công chúa tạo một tên tuổi tốt sao?”

“Không, không, nhỏ (tiểu nhân) không dám, nhỏ (tiểu nhân) chính là nhất thời cảm động, Xích Dương công chúa thiện lương như thế, đám khát nhi này thật là có phúc khí.”

“Ân, gặp nhau chính là hữu duyên, ta thật thương cho những đứa trẻ này, vậy để cho Tam công tử cùng Lục công tử đi theo người một chuyến, đem mấy khát nhi mang về đi!”

“Nhỏ (tiểu nhân) -- tuân mệnh!”

Phía sau lưng Lưu Dương mồ hôi lạnh ứa ra, làm y phục đều ướt đầm, nhưng hắn chỉ có thể chịu đựng, Xích Dương công chúa nổi tiếng điều ngoa, nếu hắn còn cố phân cao thấp với nàng đó chính là một việc ngu ngốc.

Để có thể không cho việc này trở nên lớn hơn, hắn đã muốn lau mồ hôi lạnh một phen.

Không được, hắn phải bình tĩnh một chút, kế tiếp phải làm sao mới là đại sự!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Muốn Nàng Làm Thái Tử Phi!

Thần Tịch nhìn bộ dáng cúi đầu của Lưu Dương liền vừa lòng nở nụ cười, thực thời, một người quân gia tốt! Quân gia phù nàng không biết có lợi hại như vậy hay không?

Vân Thanh Ngân? Chắc có thể bồi dưỡng hắn thành quân gia?

Nghĩ đến biểu tình nhỏ nhen của Vân Thanh Ngân, nàng thờ dãi, không thích hợp, nàng bồi dưỡng mặt khác vậy.

Bắc Đường Liên Vân bội phục nhìn nàng một cái, nói mấy câu mà thôi, khiến cho Lưu Dương chủ động phủ nhận sự tồn tại tầng hàm phủ công chúa, lại không thể nào không giao ra đám khát nhi, thật sự cao tay!

“Bắc Đường, người đi cùng Hứa Phi Sương, đem mấy đứa nhỏ đó về đây.”

Cơ Tĩnh Viễn nhìn Lưu Dương liếc mắt một cái, hướng về phía Hứa Phi Sương nói: “Lục đệ, ta nhớ rõ ta nhìn thấy khoảng mười mấy đứa nhỏ, các đệ tìm kĩ càng một chút, đừng để lại bất kì ai cả, đều là những đứa nhỏ đáng thương.”

“Được, Nhị ca yên tâm, chúng ta nhất định làm tốt việc này.”

Bắc Đường Liên Vân cũng ha ha cười nói: “Được rồi, lại nói, không phải còn có Lưu quân gia hỗ trợ sao, có hắn hỗ trợ, nhất định sẽ lập công to! Lưu quân gia, người sẽ giúp bọn ta chứ!”

Lưu Dương sai từng bước, bị quản chế từng bước, còn có thể làm gì được, bất đắc dĩ gục đầu xuống, cung kính trả lời: “Tất nhiên nhỏ (tiểu nhân) sẽ dốc hết sức.”

Cứ như vậy, Lưu Dương mang theo nhóm người Hứa Phi Sương mang nhóm khát nhi trở về, lại khách sáo một phen, còn hướng Thần Tịch nói lời cảm tạ nói đa tạ bọn họ phát hiện thích khách đáng giận kia, bằng không an nguy phủ Đại công chúa sẽ bị uy hiếp.

Thần Tịch thực khiêm tốn tiếp nhận lời cảm tạ của hắn, sau đó đuổi hắn đi.

Lưu Dương vì việc này mà tức giận thiếu chút nữa hộc máu, đánh rớt răng nanh cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng!

Hôm nay bị bại thật sự là mặt danh kỳ diệu, ám vệ canh chừng hoa viên cũng không biết tại sao lại đột nhiên hôn mê, tình lại cũng không nói được nguyên nhân là như thế nào, người người đều nói nhìn thấy Xích Dương công chúa ở trong hoa viên ngắm hoa có thực vui vẻ, sau đó nhìn nhìn Xích Dương công chúa tươi cười bọn họ liền mặt danh kỳ diệu ngắt đi.

“Quân gia, bây giờ phải làm sao?”

Lưu Dương hung hăng đánh một quyền lên bàn. “Còn có thể làm được cái gì, nhện!”

“Đám khát nhi vừa mới tìm được nhưng có thể tìm kiếm lần nữa, nhưng còn Cơ Tĩnh Viễn --” Thị vệ trưởng sốt ruột nhìn hắn, Cơ Tĩnh Viễn là người do chính Đại công chúa phân phó nhất định phải canh chừng cẩn thận!

Lưu Dương thờ dãi: “Không có biện pháp, ít nhất trước mắt không thể động. Xích Dương công chúa..... Thật đúng là xưa không bằng nay, Đại công chúa đã đi chùa miếu hoàng gia. Chúng ta không thể lại làm ra sai lầm gì, thà rằng nhẫn nhịn nhất thời cũng không thể để người khác lại nắm được nhược

điểm của Đại công chúa.”

“Vâng.”

.....

Phủ Xích Dương công chúa, Thần Tịch nhìn mười mấy thiếu niên rửa mặt chải đầu sạch sẽ đứng trước mặt, đều là khuôn mặt thanh tú, có mấy người lại thanh tú ngoài ý muốn (chỗ này có nghĩa như là thanh tú đến mức bất ngờ, không ngờ lại thanh tú tới vậy á).

Thật là mầm móng tốt đẹp để bồi dưỡng, sẽ không phải là Đại công chúa không phải bồi dưỡng sát thủ mà bồi dưỡng nam sủng?

“Công chúa, tổng cộng mười ba người. Toàn bộ ở trong này. Thuộc hạ hỏi qua, bọn họ đều là khát nhi phò Lư Tinh.” Vân Thanh Ngân thực tẩn trách nói.

Thoạt nhìn rất có bộ dáng quân gia, Thần Tịch mặt nhăn nhu mày, “Phó Lư Tinh?”

“Đúng vậy, phó Lư Tinh là là một cái trấn nhỏ bên ngoài kinh thành trong đó tụ họp người dân lưu lạc, nơi đó rất nhiều khát cái.” Lâm Tuấn Thần giải thích thay một chút.

“Vân Thanh Ngân, trước hết ngươi hãy an bài cho bọn họ đi, qua hai ngày rồi nói sau!”

“Tốt.” Vân Thanh Ngân mang theo mười ba vị thiếu niên ly khai.

Thần Tịch có chút buồn rầu, có nên bồi dưỡng vài cái tâm phúc hay không? Liền lấy vài người từ bên trong nhóm khát nhi này?

“Công chúa, người làm sao vậy? Đã cứu mọi người trở về. Còn buồn rầu cái gì?” Bắc Đường Liên Vân có chút khó hiểu hỏi.

“Không có gì. Đúng rồi, ngươi đi liên hệ Hoa Tử Huyền, ta muốn gặp hắn.”

.....

Thần Tịch tin tưởng năng lực chuyên nghiệp của Lư Âm Các, chú ý sinh ý danh dự cùng công bằng.

Nhưng không có vĩnh viễn hợp tác giả. Nàng cần trông thấy bọn họ.

Thời điểm buổi tối, Bắc Đường Liên Vân thu được tin tức, “Công chúa, Hoa Tử Huyền có việc trở về Hạ quốc, Liễu Văn Hoa cũng đi trở về, hình như bên trong giang hồ nhắc lên đại hội võ lâm năm năm một lần.”

Đại hội võ lâm? Cái này chơi vui vẻ nha!

Thần Tịch khẽ cười, nàng có nên đi nhìn náo nhiệt một chút không nhỉ?

“Công chúa?”

“Ân?”

“Người tìm Hoa Tử Huyền có chuyện gì sao?”

“Cũng không có chuyện trọng yếu gì, Bắc Đường, chúng ta đi nhìn xem đại hội võ lâm đi?”

Ha?

Bắc Đường Liên Vân phiền mắt tròn trắng, “Công chúa, bây giờ người ở kinh thành, không phải Hi thành, sau mấy ngày Nữ hoàng còn muốn tổ chức yến tiệc cho người!”

“Nga, vậy thiết yến xong rồi lại đi!”

Ai! Rốt cuộc nàng có đề tâm việc tranh vị Nữ hoàng hay không?

Cứ như vậy Thần Tịch nhàn nhả hai ngày, mắt thấy thời gian cung yến chỉ còn một ngày, đêm nay, Thần Tịch thản nhiên ngồi ở đu dây trong sân, bỗng nhiên lại thấy một bóng người ngoài ý muốn xuất hiện trước mặt nàng.

“Công chúa, “

“Là người?” Thần Tịch nhìn thấy Gia Cát Tĩnh Trạch khẽ nhíu mày, “Sao người lại tới đây?”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn nàng vẫn lạnh nhạt tự tin như vậy, trong lòng có chút mất mát, xem ra sự ra đi của hắn đối với nàng mà nói, căn bản không tính là cái gì!

Không có hấn, nàng vẫn đi qua tốt đẹp!

Đánh giá nàng Gia Cát Tĩnh Trạch sâu kín thờ dài, “Thời điểm Công chúa không buồn khổ lo thật khiến người khác hâm mộ.”

“Nga, ý trên ngôn ngữ của người là rất nhanh ta sẽ không còn không buồn không lo nữa?”

“Công chúa thật sự càng ngày càng thông minh.” Gia Cát Tĩnh Trạch thờ dài không biết là vì chính mình hay là vì nữ tử trước mặt hấn.

Thần Tịch mỉm cười xong cũng không có truy hỏi điều gì, nếu hấn muốn nói thì không hỏi cũng nói, không nghĩ nói, hỏi cũng không được cái gì.

Sau khi trầm mặc thật lâu, Gia Cát Tĩnh Trạch lại một lần nữa thờ dài, “Công chúa, cung yến đêm mai Nữ hoàng sẽ cho người một kinh hi, người có biết là cái gì không?”

“Không biết, ta đang chờ, ta không giống Gia Cát Thừa tướng, trong triều trong cung đều có người của mình, thực lực sâu!”

“Công chúa!”

Thần Tịch thờ dài, “Lời ta nói là thật!”

“Công chúa, Nữ hoàng đã muốn cùng quốc chủ Sở quốc thương nghị tốt, để người gả cho Thái tử Sở quốc, làm Thái tử phi của Thái tử Sở quốc!”

Cái gì!

Thái tử phi?

Thần Tịch ngạc nhiên nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch, Nữ hoàng muốn nàng thành thân thành Thái tử phi? Chẳng lẽ Thái tử Sở quốc lại đáp ứng thú một công chúa nữ tôn quốc đã có sáu phu thệ?

Lại nghe Gia Cát Tĩnh Trạch tiếp tục nói: “Nữ hoàng đáp ứng để người mang theo mười vạn tinh binh xuất giá, bọn họ là đồ cưới của người, lấy hy vọng hai quốc giao hảo gắn bó suốt đời!”

Nga, dùng tinh binh của nàng thành đồ cưới sao?

Cuộc làm ăn này, phỏng chừng chỉ cần Thái tử Sở quốc có dã tâm đều sẽ đáp ứng, dù sao hứa chỉ là một cái vị trí Thái tử phi mà thôi, có cái gì quan trọng hơn, thân là Thái tử một quốc gia, bên người muốn bao nhiêu nữ nhân mà không có? Dù không nhiều lắm, nhưng nếu so sánh với mười vạn tinh binh, biện pháp rất tốt!

Đu dây chậm rãi dừng lại, Thần Tịch sâu kín thờ dài, quả nhiên là kinh hi lớn, Thái tử phi?

Có lẽ Nữ hoàng sẽ nói với nàng, ngày khác Thái tử Sở quốc đăng cơ, nàng chính là một quốc gia chi mẫu, dưới một người trên vạn người!

Thật là kinh hi a!

Ai!

Nàng nên hình dung cảm giác đối với Nữ hoàng như thế nào đây? Đối thủ? Không, tức thế oan gia? Vậy mới được! Bằng không vì sao Nữ hoàng lại luôn suy nghĩ mong muốn đem nàng cách ly thật xa?

“Công chúa, Thái tử Sở quốc đã đi tới kinh thành. Ta nghe nói ngay từ đầu hấn không đồng ý, nhưng không hiểu sao mấy ngày trước đột nhiên đồng ý.”

“Thái tử Sở quốc là ai?”

“Sở Mục Hàm.”

Thần Tịch ần ần huyết thái dương cổ gắng hồi tưởng một chút, tên Sở Mục Hàm này giống như gần đây đã nghe thấy ở đâu! Chính là cái kia..... Đứng rồi, nam tử mà ngày đó khi đi dạo gặp được!

Ai, quả nhiên là huynh đệ Sở Mục Nhiên, trách không được ngày ấy nhìn có điểm quen mắt!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Khúc Nhạc Đạo Mưa Gió

Muốn nàng làm Thái tử phi a!

Việc này có thể cự tuyệt hay không?

Thần Tịch buồn rầu, tốt nhất chính là làm cho Sở Mộc Hàm cự tuyệt, bất quá, Nữ hoàng đã có tâm tư này, cho dù một cái Sở Mộc Hàm cự tuyệt, có lẽ sẽ an bài sắp xếp những người khác!

Việc này thật đúng là phiền toái, hôn nhân con cái do cha mẹ làm chủ, nơi này đúng là thật thông dụng!

“Công chúa, ta chỉ biết có nhiều đó, người..... Hãy bảo trọng!”

“Nga, tốt.” Thần Tịch thân nhiên trả lời một câu.

Gia Cát Tĩnh Trạch im lặng rời đi, tâm tư của nàng hân vinh viễn không thể nào hiểu được!

Đi được vài bước, lại nghe Thần Tịch kêu hân, “Ai, chờ một chút, cảm ơn ngươi.”

Gia Cát Tĩnh Trạch hơi hơi thở dài, im lặng rời đi.

Sau khi hân rời khỏi Bắc Đường Liên Vân xuất hiện, khoe miệng nở nụ cười: “Công chúa, cái này không dễ làm, nếu như thật sự phải gả cho Thái tử Sở quốc, nhóm phu thị bên cạnh người một cái cũng không thể nào giữ lại được! Về sau không phải công chúa ta ủng hộ bé (trái ôm phải ấp), mà là cùng với nữ nhân khác chia xẻ nam nhân! Đãi ngộ khác một trời một vực như thế người chịu được sao?”

Thiệt, nghĩ rằng nàng thật sự muốn nhiều nam nhân hay sao?

Bất quá cùng nữ nhân khác chia xẻ nam nhân thật sự không thể nhận..... Đúng rồi, có thể lấy vấn đề này để cự tuyệt, nếu Sở Mộc Hàm vì mười vạn tinh binh nhất định phải bắt buộc nàng gả thì nàng sẽ giữ lại phu thị bên người đó xem như là quyền lợi, hừ hừ, đến lúc đó, tinh binh của nàng vẫn không cho hân dùng!

Hắc hắc!

Thần Tịch cảm thấy Thái tử một quốc gia, tuyệt đối không có khả năng đáp ứng nàng một người một thế! Bất quá, “Bắc Đường, người nói Nữ hoàng có thể buộc ta gả hay không? Nếu ta kiên trì muốn giữ lại phu thị đi lập gia đình, người nói nàng có thể suy nghĩ chiêu khác để bức ép ta hay không?”

Cước bộ của Bắc Đường Liên Vân trượt một cái, phen mắt tròn trắng nhìn nàng: “Công chúa, người ngốc a, làm sao Thái tử Sở quốc có thể đáp ứng điều kiện này?”

“Hân có đáp ứng hay không là chuyện của hân. Ta chỉ yêu cầu có vấn đề như thế, thỏa mãn ta liền phụng chỉ (phụng chỉ là muốn nói nghe theo thánh chỉ thành thân) a!”

Ai ai. Nữ hoàng cũng thật không dễ dàng, kiêng kị một người nữ nhi có binh quyền còn phải lo cái này cái kia! Bắc Đường Liên Vân cảm thấy nhất định kiếp trước Nữ hoàng cùng Xích Dương công chúa chính là oan gia. “Vậy công chúa thử xem một chút đi! Dù sao nếu thực sự tứ hôn, chúng ta cũng không thể kháng chỉ, công chúa muốn kháng chỉ sẽ chính là bất kính với Nữ hoàng, thành thân vẫn luôn nghe theo mệnh lệnh cha mẹ! Huống chi là Nữ hoàng hạ chỉ.”

Dựa vào! (là một câu chửi của người TQ)

Thật sự là mạc danh kỳ diệu! (Cụm từ “mạc danh kỳ diệu” có nghĩa là không hiểu ra sao cả, không sao nói rõ được, quái lạ.)

Rõ ràng vẫn nên độc chết Nữ hoàng rồi kế vị có vẻ tốt! Đương nhiên, đây chỉ là chuyện Thần Tịch tự nghĩ trong đầu, đáng cơ kế vị vẫn cần người duy trì, duy trì nàng không nhiều lắm.

Suy nghĩ hồi lâu, Thần Tịch vẫn không có kế sách vẹn toàn nào. đành phải đi ngủ trước, hơn nữa thời điểm cung yên là đêm mai.

.....

Buổi tối hôm sau, Thần Tịch ngủ trưa tỉnh lại nửa buổi chiều liền rửa mặt chải đầu tốt dẫn người tiến cung, Tiêu Băng, Bắc Đường Quân Liên, Lâm Tuấn Thần, Hứa Phi Sương. Cơ Tĩnh Viễn toàn bộ đều đi theo.

Bên người đi theo năm phu quân mỹ mạo. Xích Dương công chúa vào cung liền bị mọi người chú ý, vài năm không thấy, tiểu công chúa năm đó đã muốn biến thành cô nương duyên dáng yêu kiều.

Nhóm cung nhân nhất tề cung kính hành lễ hỏi thăm. Thần Tịch quét mắt liếc nhìn mọi người một cái, mỉm cười, “Miễn lễ. Một người đến dẫn ta đi đến địa điểm tổ chức cung yên, vài năm bản cung chưa trở lại, đã muốn quên đường trong cung.”

Cung nhân ngẩng ra, lập tức có một cung nữ có chút ớn trọng đi ra. “Nô tỳ Từ Ương xin dẫn đường công chúa!”

“Ân.”

Cung nhân này đã hơn ba mươi tuổi, hẳn là ma ma trong cung. “Công chúa. Nữ hoàng bệ hạ còn tại ngự thư phòng, người muốn đi trước ân cần thăm hỏi Nữ hoàng bệ hạ một tiếng hay không?”

“Không cần, tiệc tối có thể nhìn thấy, đã muốn vài năm không có gặp lại, nhất thời không vội.”

Từ Ương nghe vậy không biết như thế nào thân mình liền khẽ run lên, tuy rằng rất nhẹ, bất quá Thần Tịch vẫn chú ý tới, ma ma này hẳn là người của Nữ hoàng đi! “Đứng rồi, người lập gia đình chưa?”

“Hỏi công chúa, nô tỳ đã lập gia đình. Được Nữ hoàng chiếu cố, có thể ở lại trong cung làm việc, quản lý cung nữ trong cung. Đại bộ phận gọi nô tỳ là Từ cô cô.”

“Nga? Cô cô cũng rất tốt.”

“Công chúa, mời bên này, hôm nay Nữ hoàng cố ý tổ chức để chúc mừng công chúa trở về quốc gia, cho nên tổ chức tại cung Trì Dương, chính là địa phương công chúa ở khi còn nhỏ.”

Cung Trì Dương? Thần Tịch không có biểu tình gì, vẫn đạm mạc như trước đi theo Từ cô cô.

Dọc theo đường đi nàng giống như cười ngửa xem hoa du lãm cảnh trí hoàng cung, hoàng cung thật sự là rất đẹp, không nói đến quy mô huy hoàng, từ cửa cung đi tới cung Trì Dương, cũng ước chừng dùng mất thời gian hai khắc. (Một khắc bằng 15 phút, hai khắc là 30 phút)

Kỳ thật công chúa có thể ngồi nhuyễn kiệu, bất quá Thần Tịch không muốn, dù sao bây giờ là mùa xuân, mặt trời rất ôn hòa, nàng thích đi dưới ánh nắng mặt trời một chút.

“Công chúa, đến.” Từ Ương đứng trước cửa lớn của một cung điện, cái biển trước cửa rõ ràng là mới được làm lại, cung Trì Dương?

Nếu là Xích Dương công chúa, vì sao cung điện này không gọi Xích Dương cung đây?

“Công chúa vào đi thôi, nô tỳ còn có việc nên không thể hầu hạ được.”

“Đi đi, làm phiền người dẫn đường.”

Từ Ương vội vàng cúi đầu: “Đây là bốn phận của nô tỳ, không gánh nổi lời cảm ơn của công chúa.”

Thần Tịch cũng không để ý nàng, lập tức mang theo năm phu thị đi vào.

Nàng nghĩ chính mình đến rất sớm, bất quá sau khi đi vào bên trong mới phát hiện nàng một chút cũng không có đến sớm, bên trong vườn đã muốn ngồi rất nhiều người. Nam nữ phân bàn mà ngồi, trên cơ bản là nam tử đứng bên trái, nữ tử ngồi bên phải.

“Công chúa, người có muốn đi vào xem một chút hay không?”

Thần Tịch còn chưa trả lời, liền nhìn thấy mọi người đều đứng dậy hướng nàng hành lễ, “Tham kiến Xích Dương công chúa!”

Bọn họ tự xưng bất đồng lẫn nhau, vì thần, thần phu (vì là phu quân của các vị quan nữ nên xưng thần phu, vì đây là nữ tôn nhé), nô tỳ đều có, Thần Tịch chỉ thần nhiên nhìn lướt qua, liền vẫy vẫy tay: “Hôm nay là yến hội, mọi người không cần giữ lễ tiết, hãy thoải mái đi.”

Dứt lời ánh mắt nhìn về phía dưới tang cây của một gốc lê hoa, trên bàn còn có vài đóa hoa mới, ghế ở đó cũng là hàng ghế trên, an bài ở vị trí trọng điểm, nhìn thú vị nàng liền dời bước chậm rãi đi qua đi.

Vài người Cơ Tĩnh Viễn cũng đi theo phía sau nàng, thần sắc mỗi người đều thực lạnh nhạt, không có vui mừng cũng không có buồn bã, bất quá trên mặt Bắc Đường Quân Liên vẫn lộ vẻ tươi cười thần nhiên, mấy nữ quan nhìn xem cũng bị đỏ mặt, âm thầm hâm mộ Xích Dương công chúa diễm phúc. Nhìn mỗi người phu thị sau lưng nhân gia, người nào không phải là cực phẩm, người bên cạnh các nàng (chỉ mấy nữ quan) dù tuấn tú cũng không cách nào so sánh!

Bỗng nhiên, Bắc Đường Quân Liên dựa vào bên tai Thần Tịch nói một câu: “Công chúa, Sở Mộc Hàm cũng đến đây, luôn nhìn người, ta phỏng chừng hẳn có ý với người!”

Thần Tịch ngoác ngoác môi: “Người có dã tâm nào mà không có hứng thú với mười vạn tinh binh của ta!”

Bắc Đường Quân Liên ha ha cười, vấn đề này cũng đúng!

Mười vạn, thật sự là không ít!

Dù có nhiều tiền tài cỡ nào cũng không thể so sánh với mười vạn tinh binh.

Thanh âm nói chuyện của bọn họ rất nhỏ, bất quá Sở Mục Hàm có võ công nên tính giác rất tốt, tất nhiên nghe được nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch). Ánh mắt của hắn có chút tức giận, nhất là thời điểm nhìn về phía Bắc Đường Quân Liên.

Bắc Đường Quân Liên rất là vô tội, hắn nghe đường đệ nói đêm qua Gia Cát Tĩnh Trạch báo cho công chúa biết mật sự, biết Sở Mục Hàm là người có khả năng muốn thú công chúa, nhưng là thứ tự đến trước và sau, vài người bọn họ đều đã sớm giả cho công chúa!

Thần Tịch chọn cái bàn ngồi xuống, nhìn bọn họ vài cái liếc mắt một cái, ôn hòa nói một câu: “Đều ngồi xuống cùng ta, không cần câu thúc.”

Những lời này tự nhiên khiến cho rất nhiều người ghé mắt, trong cung yến nam nữ vẫn luôn ngồi bàn khác nhau, nếu Xích Dương công chúa ngồi cùng với phu thị, kia không phải hồng quy cù sao?

Mọi người vốn nghĩ Xích Dương công chúa không nói quy củ thì phu thị của nàng hẳn là thức thoi, nhưng năm người kia không chút khách khí ngồi xuống, vài người bọn họ vừa vặn ngồi cùng công chúa hết một bàn, hơn nữa cuồng vọng chính là một bàn có thể ngồi tám người, nhưng Tiêu Băng đem hai cái ghế dư thừa đẩy ra ngoài, thái độ kia rõ ràng chính là để cho người khác không cần tới gần Xích Dương công chúa!

Choáng váng hồ đồ nha, không phải nói nhóm phu thị đều không thân cận gì với Xích Dương công chúa sao? Không phải nói mặc dù Xích Dương công chúa có sáu người phu thị tuần mỹ, cũng là không lấy được tâm của bất kì ai sao?

Vì sao lại như vậy? Thoạt nhìn bọn họ không chỉ rất hòa hợp mà tình cảm còn không tệ!

Nhìn xem, nam tử yêu nghiệt nhất Bắc Đường Quân Liên đang cẩn thận châm trà đưa nước cho Xích Dương công chúa, còn tự mình đưa đến bên miệng, vẻ mặt ôn nhu nói: “Công chúa, vừa mới đi đường mệt, uống nước giải khát đi!”

Thần Tịch âm thầm phiến mắt tròn trắng, nam nhân này không cần thiết phải làm như vậy? Bất quá nàng vẫn rất phối hợp hé miệng uống một ngụm nhỏ, ngay sau đó người vẫn luôn không muốn nhìn thấy nàng Cơ Tĩnh Viễn tự nhiên cầm lấy một khối điểm tâm đưa đến bên miệng nàng: “Công chúa, ăn chút điểm tâm vào bụng trước, bữa tối còn có một canh giờ nữa mới bắt đầu.”

Ngạch! Làm sao vậy? Nhất trí đối ngoại? Thần Tịch cảm thấy có chút mạo danh kỳ diệu, về kinh hi của Nữ hoàng trừ bỏ Bắc Đường Liên Vân biết, nàng chưa nói cho bọn họ!

Đây là làm sao vậy?

* thời điểm nàng vẫn là tự giác cắn một ngụm, khoe môi dính một chút bánh vụn, Tiêu Băng thân thủ dùng khăn tay nhẹ nhàng lau, nhẹ giọng nói: “Công chúa, phải chú ý hình tượng!”

Ngạch!

Một đám đều động kinh?

Thần Tịch trong gió hỗn loạn, chẳng lẽ Bắc Đường Liên Vân đem sự tình nói cho vài người bọn họ, sau đó không biết xuất phát từ mục đích gì bọn họ cũng không muốn nàng thành thân, cho nên liên liên thủ diễn trò?

Nhất định là như vậy!

Bên này tiết mục mật ngọt ngào, bên kia Sở Mục Hàm lại là lãnh khí bay lên, tay Sở Mục Hàm rất nhanh nắm thành quyền, hắn biết mấy người này nhất định là nghe được tiếng gió nên muốn thị uy với hắn.

Bất quá, làm sao hắn có thể để cho bên người nữ nhân của mình vờn quanh những nam nhân khác. Chờ một chút Nữ hoàng hạ chi, hắn liền lập tức mang nàng về nước cử hành hôn lễ, sau đó đuổi đi đám nam nhân này!

Vốn dĩ hắn đến từ hôn, bất quá ngày ấy gặp được Thần Tịch phát hiện Cung Thần Tịch căn bản không giống bộ dáng bị đồn đãi, trong lòng liền cải biến chủ ý, hắn cảm thấy nàng thú vị!

Đến nay nữ nhân làm cho hắn cảm thấy thú vị thì Cung Thần Tịch chính là cái thứ nhất, cho nên, hắn chấp nhận chuyện trước kia của nàng, chỉ cần nàng trở thành Thái tử phi, bên người không có nam nhân khác, hắn liền đưa cho nàng vị trí tôn quý nhất!

Đương nhiên, thuận tiện được đến mười vạn tinh binh hắn cũng rất thích ý, hắn là Thái tử, nhân thủ trong tay càng nhiều tất nhiên càng tốt.

Thần Tịch cảm nhận được ánh mắt Sở Mục Hàm kia giống như đánh giá con mồi trong lòng nhất thời lạnh buốt, hừ, Sở Mục Hàm, lại dám đánh giá nàng như vậy!

Nghĩ nào là vật phẩm đem ra để giao dịch sao? Tốt lắm, Nữ hoàng, Thái tử Sở quốc đều chờ xem!

Bên người vài vị nam nhân cũng cảm giác được Thần Tịch tức giận, trong lòng không tự chủ được vui sướng khi người gặp họa, từ khi Xích Dương công chúa thay đổi thì rất ít khi trở nên tức giận, Sở Mục Hàm này muốn gặp tai ương!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 107: Khó Làm

Edit: Phạm Mai

Ngay tại thời điểm lửa giận của Thần Tịch bay lên, cung nhân hô một câu: “Nữ hoàng bệ hạ giá lâm!”

Sau đó chính là mọi người đứng lên cung kính hướng về người tới hành lễ, Thần Tịch cũng giương mắt nhìn về phía Nữ hoàng bệ hạ, nàng muốn nhìn xem, mẫu thân bản tôn rốt cuộc là cái dạng nữ nhân gì!

Chỉ thấy một nữ nhân mặc phượng bào vàng óng ánh, thoát nhìn khuôn mặt cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, trên thực tế Nữ hoàng đã muộn hơn bốn mươi tuổi, có thể thấy được nhân gia bảo dưỡng rất tốt!

Chỉ thấy nàng mặt phượng đôi mi thanh tú, má ngọc môi anh đào, đúng là một giai nhân mỹ mạo. Cho dù đến tuổi trung niên, nhưng do bảo dưỡng tốt, dù cho ai nhìn đều cảm thấy chỉ như một mỹ phụ mới ba mươi tuổi, phong thái thành thực tăng thêm một cổ quyến rũ, bên trong quyến rũ lại mang theo vài phần khí phách ngạo mạn thiên hạ, Nữ hoàng như vậy thật rất thực hấp dẫn người khác!

Nhai Nữ quốc lấy phượng hoàng vì tôn, trong đó, hoàng vì nữ, phượng vì nam, một thân trang phục kia của Nữ hoàng, chính là phượng hoàng phi thiên đồ (chỗ này có thể hiểu là một bức tranh phượng hoàng bay lên trời)! Đại biểu nàng là người đứng đầu Nhai Nữ quốc, nàng mặc một thân hoàng bào phượng hoàng kia rất xứng, rất đoan trang, rất khí thế!

Thần Tịch đánh giá Nữ hoàng cũng đồng thời, Nữ hoàng cũng nhìn qua đánh giá nàng, thời điểm nhìn đến một đầu tóc đen của nàng ánh mắt hơi hơi chấn động, rất nhanh bước đến bên cạnh ôm lấy Thần Tịch: “Hoàng nhi, con rốt cục đã trở lại! Muốn mẫu hoàng nhớ chết sao!”

Thần Tịch tùy ý nàng ôm, nghe thấy được một cổ mùi thân nhiên, không thể không nói, dù Nữ hoàng có giả vờ hay là thật sự mong chờ nàng, nàng không thể phản cảm, ngược lại có chút thương thức. Chẳng qua Nữ hoàng dùng sức có chút lớn, nàng chỉ có thể mở miệng nhẹ giọng nói: “Nữ hoàng bệ hạ, con thử không nổi mất.”

“Nga, thật có lỗi, mẫu hoàng rất kích động! Thần Tịch con không sao chứ?”

Chống lại sự thân thiết của Nữ hoàng Thần Tịch lắc đầu, nữ nhân này diễn thật tốt, nếu nàng không xác định Nữ hoàng kiêng kị nàng thì có lẽ sẽ bị thân thiết thương của mẫu thân của nàng ta lừa dối. Lấy tay sửa sang phượng châm trên đầu nàng một phen, “Nữ hoàng bệ hạ. Hôm nay người rất đẹp.”

“Thần Tịch tại sao lại không gọi mẫu hoàng? Chúng ta là mẹ con nha!” Nữ hoàng bất mãn quyết quyết miệng, giống như nữ nhân làm nũng. Thần Tịch run run một chút, Nữ hoàng này sao lại thế này, ở trước mặt công chúng làm ra tư thái của tiểu nữ nhân?

Vụng trộm đánh giá thần tử khác một chút, choáng váng, nam điều hai mắt tỏa ánh sáng, tựa hồ khó nhìn thấy một mặt xinh đẹp như vậy của Nữ hoàng, còn lại nhóm nữ quan là khuôn mặt mang cười, giống như liếc mắt một cái nhận được an ủi.

Cái này là phản ứng gì? Nhóm người này còn thích xem nữ hoàng biểu lộ tư thái tiểu nữ nhân?

Trong lòng Thần Tịch không được tự nhiên cực độ, thở dài: “Thật có lỗi, rất nhiều năm chưa từng gọi qua, từ này thật mới lạ. Ngày thường người bên ngoài đều nói với hoàng nhi Nữ hoàng bệ hạ thế này Nữ hoàng bệ hạ thế kia, rất lâu chính mình cũng thói quen kêu Nữ hoàng. Trong lúc nhất thời không thể sửa đổi được.”

Hốc mắt Nữ hoàng hơi hơi đỏ lên. “Mẫu hoàng hiểu được. Đều là lỗi mẫu hoàng, mấy năm nay ừ khuất con!”

Ai!

Căn bản nàng (Thần Tịch) không muốn cùng nàng (Nữ hoàng) cứ diễn bộ dáng này! Thần Tịch hơi hơi thở dài: “Mẫu hoàng, người nên nhập tòa.”

Lúc này Nữ hoàng coi như mới hoàn hồn. Tay sờ sờ khuôn mặt của nàng, “Trưởng thành, hoàng nhi của ta trưởng thành!” Nửa ngày mới thu hồi tâm trạng: “Tốt, nên bắt đầu, Thần Tịch, hãy chơi thật vui. Hôm nay mẫu hoàng cố ý chuẩn bị hi yên cho con.”

Hi sao?

Thần Tịch mỉm cười: “Hào. Để cho mẫu hoàng lo lắng.”

Nữ hoàng nhập tòa xong, nâng chén cao ẩm. Quân thần hàn huyên vài câu sau đó bắt đầu có ca múa, rượu và thức ăn, cơm vẫn còn chờ một hồi mới có.

Rượu và thức ăn, ca múa đi qua, Nữ hoàng vẫy vẫy tay để mấy người hiến nghệ đi xuống, về mặt ôn nhu nhìn về phía Thần Tịch: “Thần Tịch, ta nghe nói

thời điểm Bắc Đường Quân Liên ở Hạ quốc đầu con làm cho một cái nữ tử thanh lâu có thai còn để cho người nhà hắt hủi nháo với con?”

Bắc Đường Quân Liên nghe vậy sắc mặt cứng đờ, không có nhìn về phía Nữ hoàng, chỉ nhìn về phía Thần Tịch, Thần Tịch đứng dậy cúi đầu, “Trước tiên Thần Tịch tạ ơn Nữ hoàng quan tâm, đúng là có một trò khôi hài như vậy. Cái nữ nhân kia từng ở thời điểm Tam công tử thương tâm hầu hạ hắt hủi một đêm, còn trả tiền. Đứa nhỏ sao, đó là người khác, về phần nháo sự? Đó là có người cố ý thiết kế an bài, cùng Quân Liên không quan hệ. Chuyện này hoàng nhi đã xử lý thỏa đáng, mẫu hoàng không cần lo lắng, nay chúng con rất tốt.”

Sắc mặt Nữ hoàng hơi hơi trầm xuống, nhìn về phía Bắc Đường Quân Liên, “Bắc Đường Quân Liên, ngươi cũng biết sai?”

Nghe thế Bắc Đường Quân Liên mới đứng lên trấn định quỷ xuống, “Thần biết sai, lúc trước không nên ghen tị công chúa thích Hoàng Phủ tướng quân liên bị tức giận đến bên ngoài uống rượu, đến nỗi rượu sau loạn tính làm công chúa thêm phiền toái!”

Đồ kị?

Nữ hoàng giật nhẹ môi, này nam nhân còn rất biết cách nói chuyện, nhẹ nhàng đơn giản chỉ nói rượu sau loạn tính. Nghĩ nghĩ nàng lại nói: “Mặc kệ là nguyên nhân gì, ngươi phản bội công chúa là thật, trăm không thể nào để nam nhân phản bội nữ nhi mình tồn tại, Bắc Đường Quân Liên, ngươi coi thường nữ nhi trăm, là tội khi quân, xem ở mặt mũi công chúa sẽ không liên lụy đến người nhà ngươi, chỉ xử tội ngươi trăm hình tại chỗ!”

Bắc Đường Quân Liên giương mắt nhìn Nữ hoàng liếc mắt một cái, sắc mặt bình tĩnh: “Nếu Nữ hoàng bệ hạ cố ý như thế, thần không có gì để biện minh.”

Nữ hoàng hừ lạnh một tiếng nhìn về phía Thần Tịch: “Hoàng nhi, ý của con thế nào, mẫu hoàng làm vậy có làm con hết giận?”

Thần Tịch mỉm cười, nâng mắt nhìn về phía Nữ hoàng: “Mẫu hoàng xử trí Tam công tử, có cần đem vài người bọn họ để xử lý một lượt cho bớt việc hay không?”

“Nếu hoàng nhi cũng không thích bọn họ, tất nhiên mẫu hoàng sẽ chọn lang quân như ý cho con một lần nữa, còn mấy người bọn họ phạm sai lầm thì hưu là được rồi.”

“Hưu phu? Cũng đúng, Đại công tử cũng hưu, tất nhiên vài người bọn họ cũng có thể hưu.”

Nữ hoàng nghe vậy vui vẻ, “Hoàng nhi, con nguyện ý để cho mẫu hoàng chọn lựa vị hôn phu cho con một lần nữa sao?”

Thần Tịch phiêu đảm người Tiêu Băng liếc mắt một cái, đều không nhìn thấy vài người bọn họ lộ ra thần thái gì, thâm than: Tất cả đều là cực phẩm! Lại quay qua Nữ hoàng hỏi: “Không biết mẫu hoàng chuẩn bị bao nhiêu phu quân tuấn mỹ cho con đây?”

Sắc mặt Nữ hoàng cứng đờ, cười gượng nói: “Thần Tịch a, nam nhân cũng không nhất định phải nhiều, tốt mới được! Con xem Thái tử Sở quốc như thế nào? Từ lâu Sở quốc đã có ý đính hôn với nước ta, bất quá vẫn không chọn được người thích hợp, vừa vặn con trở lại, mẫu hoàng nghĩ con tri kỷ với mẫu hoàng nhất, cho nên sẽ thành người liên minh cùng Sở quốc, chuẩn bị cho con trở thành Thái tử phi Sở quốc, con xem coi thế nào?”

“Thái tử phi a?” Thần Tịch ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Sở Mục Hàm đối diện liếc mắt một cái, khẽ cười nói “Thân phận Thái tử phi với ta mà nói rất mới mẻ, bất quá, nếu ta gả cho Thái tử Sở quốc, về sau còn có thể tự mình thú phụ thị để hầu hạ chính mình không?”

Sắc mặt Sở Mục Hàm lập tức đen, không cần nói cũng biết hắt hủi không đồng ý.

Thần Tịch cứ coi như nhìn không thấy vẫn cứ tiếp tục nói mục đích của bản thân, “Ta đường đường là công chúa Nhai Nữ quốc, trong tay còn có mười vạn tinh binh tiên hoàng ngự ban cho, nếu thực sự muốn cũng những nữ nhân khác chia sẻ phu quân, tiên hoàng trên trời có linh ta sợ bà nhất định sẽ tức giận đến mức chết đi sống lại!”

“Thần Tịch!” Nữ hoàng tức giận nhìn nàng, càng nói càng thái quá.

Sở quốc là một trong những cường quốc nam tử vi tôn, Thái tử làm sao có thể cùng nhiều nam nhân chia sẻ một nữ nhân được?

Văn võ bá quan trên yến hội đều khe khẽ nói nhỏ, bởi vì trong lời nói của Xích Dương công chúa cũng rất có đạo lý! Tiên hoàng sủng ái Xích Dương công chúa như vậy, còn ban cho mười vạn tinh binh để làm đội quân hộ vệ cho một mình nàng, Nữ hoàng cũng không thể thu hồi quân đội kia, làm sao có thể nguyện ý để cháu gái ngoan của mình chịu ủy khuất!

Hôn sự này, khó làm!

“Xích Dương công chúa nói cũng có đạo lý, thần phu (thần phu có nghĩa là phu quân của Nữ hoàng nhé, Mai đề vậy không biết có thích hợp không? Có gì mọi người cho ý kiến với Mai chỗ này nhé) xem không bằng nhất thế một đôi nhân (một đời một người) như thế nào?” Ngay sau đó, một người nam nhân ngồi bên người Nữ hoàng mở miệng.

Nhìn vị trí hắt hủi thì biết hắt hủi là vương phu, Thần Tịch nhún mày, vương phu này có phải là quá trẻ hay không? Chẳng lẽ bảo dưỡng tốt hơn cả Nữ hoàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 108: Hận Ốc Cập Ô

Edit: Phạm Mai

Mọi người nghe được lời nói của Phụng hoàng, chính phu của Nữ hoàng Nhai Nữ quốc gọi là Phụng Hậu, có đôi khi cũng xưng vương phu, bất quá Nữ hoàng bình thường là kêu Phụng hậu. Bách quan nghe xong lời Phụng hậu nói chuyển ánh mắt nhìn về phía Thái tử Sở quốc cùng Xích Dương công chúa, muốn biết này hai vị chính chủ sẽ quyết định như thế nào.

Lúc này Thần Tịch thực sáng khoái, nhú mồm nửa ngày liền cười tùm tùm gật đầu: “Việc này ta có thể nhận, bất quá, Thái tử Sở quốc từ lâu đã có rất nhiều thiếp thất cùng đứa nhỏ, chỉ sợ luyến tiếc, cũng không dễ làm!”

Nếu ánh mắt có thể giết người thì Sở Mục Hàm đã đem thân thể Thần Tịch đâm xuyên qua mấy trăm lần, hẳn xác định nữ nhân này là muốn cự tuyệt hẳn, nàng dùng phương thức của chính mình nói cho hắn biết, nàng khinh thường trở thành Thái tử phi của hắn, khinh thường nam nhân như hắn!

Phụng hậu nhìn về phía Sở Mục Hàm, ôn thanh hỏi: “Không biết Thái tử Sở quốc nghĩ như thế nào?”

Sở Mục Hàm uống một ly rượu, ánh mắt sáng quắc nhìn Thần Tịch: “Bản Thái tử đối với Xích Dương công chúa rất là thích, ta có thể đáp ứng nàng về sau liền sủng một mình nàng, bất quá những người lúc trước ta phải phụ trách, không thể phụ bạc các nàng.”

Nữ hoàng gật gật đầu, nhìn về phía Thần Tịch khuyên như: “Thần Tịch, con xem, Thái tử Sở quốc cũng rất thành ý, về sau con là người hẳn sủng ái nhất.....”

“Ân, lời này có đạo lý, không bằng ta cũng học theo, về sau ta cũng không cần người mới, nhất định sủng nhất Thái tử như thế nào? Về phần vài người bọn họ, ta cũng không thể cô phụ a!”

“Người --”

Thần Tịch cười đến thực vô tội, nhún nhún vai nói: “Không có biện pháp a, suy bụng ta ra bụng người thôi, ta cũng không kém so với Thái tử, người có thể tam cung lục viện, bản công chúa cũng có quyền lợi để tuần nam quay xung quanh, vì sao ta lại để chính mình ủy khuất? Nói thật, ta vẫn luôn trôi qua rất tốt, vì sao phải đi theo người tới Sở quốc ủy khuất chính mình? Thái tử phi? Thiết, có cái gì tốt chứ? Ta hiếm lạ? Còn không bằng ta ở Hi thành tiêu dao khoái hoạt!”

“Cung Thần Tịch!” Cơ hồ Sở Mục Hàm nghiêng rắng gầm ra từng chữ từng chữ trùng mắt nhìn nàng.

Thần Tịch than nhẹ một tiếng: “Đừng rống, tuy rằng ta không lớn tiếng như người. Nhưng lỗ tai ta không có điếc, nghe được hết!”

Nữ hoàng bệ hạ cũng biết đây là Thần Tịch cố ý cùng Thái tử Sở quốc nháo, biểu tình trở nên khó coi, làm sao một chút nàng cũng không chịu nghe lời: “Xích Dương, người muốn cãi lời quân mệnh sao?”

A, cái này không kêu tên mà kêu lên danh hiệu của nàng lên sao? Về mặt Thần Tịch vô tội ai thán: “Mẫu hoàng, người sai lầm rồi, đây là hoàng nhi tranh mặt mũi cho Nhai Nữ quốc chúng ta mà, nếu đường đường công chúa Nhai Nữ quốc nhưng lại lưu lạc đến mức đi hầu hạ nam nhân khác. Còn cùng rất nhiều nữ nhân tranh một người nam nhân, mặt mũi Nhai Nữ quốc biết để vào đâu, rõ ràng đây là để cho nam nhân đứng đầu gia đình, vậy cũng không cần Nữ hoàng. Để cho Phụng hậu làm Hoàng đế tốt lắm.”

Trong lòng Phụng hậu thăm than. Ánh mắt đảo qua Thần Tịch bắt đầu trở nên thâm thúy, quả nhiên Xích Dương công chúa thay đổi rất nhiều, dựa vào khí thế của nàng như thế. Nếu không ly khai Nhai Nữ quốc, chỉ sợ nữ nhi của hắn sẽ không có một tia hy vọng.

Nay Phụng hậu có một nam một nữ, hoàng nữ đã muốn 17 tuổi, được Nữ hoàng yêu thích, đứng hàng thứ thứ năm, tên là Cung Tuyết Bay; Đại hoàng tử Cung Vân Lâm năm nay 21 tuổi. Hắn một lòng muốn cho Ngũ hoàng nữ lên vị, cho nên thời gian trước Đại công chúa bị buộc tội hắn đã âm thầm ra không ít khí lực! Đại công chúa là con gái của Phụng hậu tiền nhiệm. Bất quá vài năm trước Phụng hậu chết đi, hắn được lên vị vào ba năm trước.

Một người ngồi vị trí trên cao, tâm tư sẽ biến đổi ngày càng lớn.

Đương nhiên, tâm tư Phụng hậu Thần Tịch cũng không biết, nàng chỉ dựa vào mong muốn của mình đến làm việc thôi.

Thậm chí, đối với chuyện bản tôn có bao nhiêu huynh muội nàng căn bản không thèm để ý, nàng là một người bạc tình, người khác không tốt với nàng, vì sao nàng phải đối tốt với người ta đây?

Cảm tình vẫn luôn là một thứ xa xỉ, không làm tốt sẽ bị bán đi.

“Công chúa, nhất định Phụng hậu sẽ dùng mọi cách thực hiện chuyện này, nữ nhi Phụng hậu là ngũ công chúa Cung Tuyết Bay gần đây được muôn vàn thánh sủng! Nếu không loại bỏ người, Ngũ công chúa không thể lên vị.”

Ngũ công chúa?

Thần Tịch kinh ngạc nhìn Nữ hoàng liếc mắt một cái, thấp giọng hỏi nói: “Nữ hoàng sinh những năm đứa nhỏ?”

Sắc mặt Cơ Tĩnh Viễn nhất thời đen lại, ngay cả cái này nàng cũng có thể quên? Bất đắc dĩ mở miệng thấp giọng nhắc nhở nói: “Nữ hoàng có tới sáu nữ ba nam.”

Ngạch!

Thần Tịch đầu đầu, chín đứa con? Ánh mắt cô quái nhìn về phía Nữ hoàng, nữ nhân này sinh chín đứa nhỏ còn có thể bảo trì được mỹ mạo như thế sao, thật sự là..... Thực cực phẩm a!

Phượng hậu nhìn tình thế ngày càng gay gắt chạy nhanh đi giải hòa nói: “Nữ hoàng, đêm nay là yến tiệc đầu tiên chào đón Xích Dương công chúa trở về, việc này không bằng để tới vài ngày sau rồi hãy bàn bạc? Dù sao thời gian cũng không gấp!”

Nữ hoàng trừng mắt nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, gật gật đầu, “Được rồi, trước tiên sẽ không nói vấn đề này vào đêm nay, trầm vốn nghĩ cho nàng một kinh hi.”

“Ha ha, bệ hạ, việc này xác thực quá đột nhiên, để cho Xích Dương công chúa cẩn thận suy nghĩ đi!” Nhóm phụ thị bên cạnh Nữ hoàng cũng vội vàng lên tiếng giải hòa.

Thần Tịch nhìn phụ thê Nữ hoàng liếc mắt một cái, Phượng hậu này thật đúng là dụng tâm lương khô.

Một cái cung yến, bởi vì có việc đàm hỏi còn chưa có giải quyết, có không ít người trong lòng đều bắt đầu mưu tính, bất quá Thần Tịch thần nhiên nhất, dù sao nàng cũng không vội.

Về phần ánh mắt lửa nóng muốn thiêu nàng của mẫu nam kia, trực tiếp không nhìn.

“Công chúa, Vân quý quân đến đây.” Cơ Tĩnh Viễn ở bên người Thần Tịch thấp giọng nhắc nhở nói.

Thần Tịch ngăn người, trở lại kinh thành đã nhiều ngày nàng cũng biết được một ít hiểu biết Hậu cung của Nữ hoàng, Nữ hoàng chính phu là Phượng hậu, dưới Phượng hậu là hoàng quý quân, quý quân, thị quân, thị nhân, cùng loại hậu cung của đất nước nam tôn, bất quá, Hậu cung Nữ hoàng tuy mỹ nam không có ba ngàn, nếu mà nói thì có mấy chục cái đi!

Đương nhiên, mỹ nam vờn quanh như thế Thần Tịch cũng hiểu được một chút điều, mỹ nam có phúc khí để có con với Nữ hoàng cũng chỉ có vài cái, bởi vì Nữ hoàng không phải nam đế, Nữ hoàng cần phải chính mình sinh đứa nhỏ, một năm một cái, sinh mười người cũng cần đến thời gian mười năm!

Cho nên, Thần Tịch xem, Nữ hoàng kỳ thật rất chịu tội, đương nhiên, Nữ hoàng cũng không thể nói một được, ăn ngon có người hầu hạ, cho dù sinh đứa nhỏ cũng chỉ có thời điểm sắp sinh là bị đau nửa ngày mà thôi, sau khi sinh xong mặc kệ là hoàng tử hay là hoàng nữ đều có phu quân cùng bà vú chiều cổ, thân thể Nữ hoàng tất nhiên có càng nhiều người tới chiều cổ, cái linh đan diệu dược gì đều được lấy ra. Nhìn Nữ hoàng sẽ biết, người bốn mươi mấy, thoát nhìn bộ dáng vẫn giống như ba mươi, bảo dưỡng thật tốt!

Trước khi tiến cung Thần Tịch nghe nói qua, nay Nữ hoàng sủng nhất chính là vị đang ngồi bên cạnh kia Phượng hậu, sau đó Vân quý quân, còn có một vị Đức hoàng quý quân đều là mỹ nam được Nữ hoàng sủng ái mấy năm nay, vài năm này đã muốn dần dần hình thành trạng thái thế lực phân ra ba phía.

Nữ hoàng sinh cho Phượng hậu hai hai tử, Phượng hậu tiền nhiệm chỉ có một mình Đại công chúa, Đức hoàng quý quân có một nam một nữ, bất quá Vân quý quân lại là không nam không nữ, là tân sủng, tuổi trẻ tuổi mới, Thần Tịch liếc mắt đánh giá một chút, thâm nghĩ trong lòng: Nữ hoàng tuyệt đối là trâu già gặm cỏ non!

“Tử công chúa, người đã trở lại rồi!” Về mặt Vân quý quân tươi cười tiêu sái lại đây, bụng một ly rượu, “Công chúa, rượu này chúc mừng người trở về.”

Thần Tịch mân môi mỉm cười, vẫn là bài trừ vài, “Vân phụ quân hảo, đa tạ.”

Nhóm con trai con gái của Nữ hoàng gọi nhóm phụ thị là phụ quân, bình thường nếu không phải thân sinh thì ở trước chữ phụ quân thêm một cái xưng hô, ngay từ đầu Thần Tịch nghe xong có chút cau mày, bất quá ngẫm lại coi như chỉ là một cái tên để kêu đi, như vậy mới tự nhiên được một chút.

“Thần Tịch ở Hi thành rất tiêu dao tự tại sao?”

“Đúng vậy.”

Sắc mặt tuần mỹ Vân quý quân lộ ra một chút ý cười thần nhiên, “Đáng tiếc.”

Đáng tiếc Nữ hoàng sẽ không để cho nàng như nguyện!

Thần Tịch nghe được hai chữ đáng tiếc thì sắc mặt bắt đầu trở nên âm trầm, khẳng định Nữ hoàng có chuẩn bị chiêu sau, bằng không, vị Vân quý quân này vì sao lại vô duyên vô cớ đến đây nói chuyện với nàng rồi nói ra hai chữ đáng tiếc này? Thời điểm nhìn về phía hán trong mắt đã xuất hiện thêm một chút tìm tòi nghiên cứu nói: “Thật không? Vậy không bằng Vân phụ quân dạy Thần Tịch một chút phải làm thế nào mới không đáng tiếc đây?”

Vân quý quân ha ha cười, “Này, không chừng ta có biện pháp, bất quá, nếu Nữ hoàng --”

Thần Tịch giật nhẹ khóe môi có chút châm chọc nở nụ cười, trông cậy vào Nữ hoàng đối xử tốt với nàng? Mặt trời mọc từ hướng tây!

“Công chúa, nếu như phụ quân của ngươi ở bên người Nữ hoàng, ta nghĩ nhất định hẳn nói cái gì Nữ hoàng cũng sẽ nghe, cho dù không phải nói gì nghe vậy, cũng sẽ không làm khó dễ ngươi.”

A?

Có ý tứ gì?

Vân quý quân bùng lên ly rượu uống một hơi cạn sạch, thời điểm khóe mắt dư quang hướng tới Nữ hoàng thì cười khỏ, dùng thanh âm chỉ có Thần Tịch mới nghe được nói: “Đến nay Nữ Hoàng đối với phụ quân ngươi nhớ mãi không quên..... Trên đời có người yêu ai yêu cả đường đi, cũng có người hận ai thì sẽ hận tất cả những thứ liên quan tới nó.”

Thần Tịch nghe vậy thân mình run lên, hận ai hận cả người liên quan?

Hắn đang nhắc nhở nàng sở dĩ Nữ hoàng vẫn nhắm vào nàng là vì sinh phụ của bản tôn ly khai Nữ hoàng sao? Nữ hoàng không thể tiếp nhận được phu thị của chính mình phản bội chính mình cho nên đem tất cả oán khí chút lên người nàng sao?

Rất cầu huyết, nàng là hoàng nữ, phụ thân bản tôn cũng là hoàng tử có được không, trong lòng cũng không thể nào hiểu được đạo lý này, thật sự là thói quen của người làm nữ hoàng đi.

Nghĩ một chút khóe miệng Thần Tịch hiện lên một chút châm chọc mà tất cả mọi người đều có thể thấy được, Vân quý quân thở dài một tiếng, “Tình tình này của người giống y như phụ quân ngươi, kiêu ngạo không nói nên lên! Công chúa, theo ta được biết, phụ quân của người chưa chết, không bằng người.....”

“A.. Không có khả năng, nhân sinh của ta không cần bởi vì chuyện tình của bọn họ mà thay đổi. Ta cũng sẽ không đi tìm người tự mình biến mất.”

Vân Quý quân kinh ngạc nhìn nàng, nàng biết được tin tức sinh phụ lại không kinh ngạc? Cũng không muốn đi tìm sao?

“Vân phụ quân, ngươi vẫn nên đi cùng mẫu hoàng đi, nàng đang muốn gặp ngươi đấy!”

Vân quý quân nhìn khóe môi nở nụ cười của nàng âm thầm thờ dài, nha đầu kia thông minh, thế nhưng đoán được hắn dụng ý trong lời nói của hắn.

Vân quý quân trở lại bên người Nữ hoàng thì thầm vài câu xong, ánh mắt Nữ hoàng bỗng dưng trở nên âm trầm hơn, Thần Tịch lại nâng chén ở xa kính một ly, uống một hơi cạn sạch.

“Công chúa!”

Bắc Đường Quân Liên có chút lo lắng, vừa rồi những lời Vân quý quân nói bọn họ cũng nghe thấy rõ ràng, vạn vạn không thể nghĩ tới sở dĩ Nữ hoàng khó xử công chúa chính là bởi vì việc sinh phụ công chúa tự ý rời đi. Nghe qua, Nữ hoàng còn muốn để cho công chúa ra mặt tìm được cái nam nhân kia.

Nhưng là, phụ quân công chúa đều nhẫn tâm bỏ lại công chúa mười mấy năm, làm sao có thể xuất hiện lại lần nữa?

Hơn nữa, phụ quân Xích Dương công chúa căn bản chính là người giống như một cái mê cung bí ẩn, người biết được chân tướng năm đó cơ hồ cũng không tồn tại.

“Không có việc gì, rượu này không tệ.”

Thần Tịch một mình uống rượu, sắc mặt vô hi vô giận, uống rượu giống như uống nước trà bình thường, ăn chậm nuốt chậm, uống đến khi cung yến tan, nàng mới có điểm lay động được Bắc Đường Quân Liên giúp đỡ ly khai hoàng cung.

Kiếp trước, mẹ đẻ của nàng vì tổ chức của mình âm mưu phản bội gia đình chính mình, còn tự tay hủy đi cuộc sống của nàng; Kiếp này, mẹ đẻ bản tôn bởi vì hận phụ thân nàng mà muốn khó dễ dàng không để nàng được như ý.

Ha ha, duyên phận nơi thế giới này thật đúng là rất kỳ diệu.

Nha.... cái bà Nữ Hoàng đề kia thật không biết liêm sỉ __# bà ta nghĩ tốt quá. Chẳng nghĩ nổi về mặt bà ta sẽ thế nào khi biết thân phận "phu thị bỏ trốn" của mình nhỉ? Bà ta thử nghĩ ngày nào đó bà ta làm "thiếp" của người đó, nhìn người đó ngày ngày nạp vào cả đồng mĩ thiếp thử xem. Bà ta là nữ tôn, thế người kia không phải nam tôn chắc? Còn là nam tôn cấp cao nữa chứ. Có khi nào cha Tịch ti về rồi dẫn thêm một nữ tử với đứa em cho tí ấy nữa không nhỉ? Đủ vui về a....

Về phần Sở quốc Thái tử đồng học, người ta là Công chúa nữ tôn quốc nha. Gả cho mình ngươi là ủy khuất lắm rồi....còn muốn.... Ngươi trừng cái gì trừng? Ngươi nghĩ ngươi là ai? Ngươi nghĩ ngươi là người đẹp nhất giỏi nhất chắc? Mở mắt ra nhìn chút, đừng mơ ngủ nữa~ bên cạnh Tịch ti thiếu tuần nam cực phẩm gia thế khủng bố hả? Không có a~ Ngươi muốn chịu trách nhiệm với đám oanh oanh yến yến kia? Hảo~ Tịch ti cũng cần chịu trách nhiệm

với đám người Băng mỹ nam nha, chứ sau này mấy ca ca biết gả cho ai?~~~~

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Thích Khách Là Thái Tử

Edit: Phạm Mai

Một đêm này, Xích Dương công chúa say, nhưng trong lòng nàng không có say. Sau khi đuổi mọi người đi, một mình nàng tựa vào cửa sổ, nhìn lên bầu trời đêm.

Người thân?

Trong gia đình đế vương có lẽ không nên tìm thì tốt hơn, gia đình bình thường còn có bao nhiêu phiền toái, huống chi là hoàng gia.

“Công chúa, tối nay ta ở lại cùng ngươi!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Bắc Đường Quân Liên.

“Không cần.”

Sau khi trầm mặc thật lâu, Thần Tịch lại nói: “Đi mang đến cho ta một vò từu lê hoa.”

“Công chúa, uống nhiều rượu ảnh hưởng đến thân thể.”

“Không có gì, dù có uống nhiều rượu cũng sẽ không ảnh hưởng tới cơ thể ta.”

Bắc Đường Quân Liên do dự một lúc vẫn đi tới kho phòng lấy một bình từu lê hoa nhỏ mang lên, Thần Tịch đi ra sân, nằm ở trên bàn đu dây, “Có muốn ngồi cùng ta một chút không!”

Hắn đổ một chén, nàng cứ nhấp nhấp nhấp nhấp, chậm rãi, thời điểm mặt trăng lên cao nhất thì vò rượu đã uống xong, hơn nữa Bắc Đường Quân Liên chỉ uống có một ly đã bị Thần Tịch hạ lệnh cưỡng chế không được uống rượu của nàng.

Bắc Đường Quân Liên nhìn sắc mặt nàng dần dần phỉếm hồng lên bắt đầu có chút lo lắng, “Công chúa, đêm dài gió lớn, không bằng đi nghỉ ngơi một chút!”

“Không, ta muốn thưởng thức ánh trăng, ngươi đi xuống đi! Để cho ta yên tĩnh một mình.”

“Ta --”

“Đi xuống.” Tuy rằng lời nàng nói rất nhẹ nhàng nhưng lại có một cỗ khí thế không thể kháng cự, Bắc Đường Quân Liên thở dài, xoay người trở lại trong viện của chính mình.

Bắc Đường Quân Liên trở lại phòng chính mình xong liền nhìn thấy một người đang ngồi ở đầu giường của hắn theo dõi hắn về mặt ái muội: “Đường huynh, hình như huynh có vấn đề nha!”

Liếc Bắc Đường Quân Liên Vân liếc mắt một cái, “Nửa đêm đệ không ngủ chạy tới trên giường ta làm cái gì hả?”

Bắc Đường Quân Liên hì hì cười: “Còn có cái gì nữa, không phải là muốn nhìn xem đường huynh tốt của ta đối với Xích Dương công chúa tình thâm ý trọng như thế nào thôi sao!”

Hắn? Bắc Đường Quân Liên tự giễu cười cười, làm sao hắn có thể tình thâm ý trọng, bất quá là hoàng mệnh làm khó thôi.

“Ôi chào ôi chào. Đường huynh, làm thế nào mà Xích Dương công chúa bây giờ và trước kia nghe đồn không giống nhau một chút nào hết chứ. Tuy rằng lúc trước không phải là ta rất hiểu biết, nhưng cũng gặp qua vài lần, hoàn toàn..... Nói như thế nào đây, dù sao tuy rằng khuôn mặt giống nhau, dáng người cũng tựa hồ không có đổi, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng!”

“Ta cũng không biết, bất quá nàng chính là Xích Dương công chúa hàng thật giá thật, chỉ là lần rơi xuống nước cùng Tiêu Băng cùng với sau khi gặp phải thích khách liền thay đổi một người mới!”

Bắc Đường Quân Liên Vân nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ bị kích thích?”

“Không rõ ràng lắm.”

“Được rồi, không quan những chuyện này. Đường huynh, ta nghĩ hỏi huynh, nàng thật sự nguyện ý thả huynh rời đi sao?”

Bác Đường Quân Liên nhớ tới khuôn mặt lạnh nhạt kia của nàng, giọng điệu đậm mạc. Trong lòng hơi hơi căng thẳng: “Sẽ. Công chúa đã muốn vô tâm.”

Cái gì!

Bác Đường Quân Liên kinh hách từ trên giường nhảy xuống, “Huynh nói cái gì?”

Bác Đường Quân Liên thở dài, tâm tình có chút phức tạp. Bây giờ công chúa thật bất đồng, nhưng công chúa vẫn là cái kia công chúa, hẳn chỉ có thể giải thích do nàng vô tâm. “Có lẽ là do chán ghét phải theo đuổi một đoạn tình cảm mà không có kết quả cho nên liền trở nên vô tâm!”

“Đường huynh đang ám chỉ Hoàng Phủ Cảnh Hạo?”

“Ta cũng không biết, có lẽ có liên quan. Bất quá, ta nghĩ còn có nguyên nhân khác!”

.....

Một mình Thần Tịch nằm ở trên đu dây, ai cũng không biết nàng suy nghĩ cái gì. Dù sao nàng chỉ có nằm đó và đu dây đưa lên xuống. Đường như lúc này trần thế chỉ có còn hai động tác lắc lư, chỉ cứ yên lặng như thế.

“Có thích khách --” Bỗng nhiên trên bầu trời đêm im lặng truyền tới một tiếng thét kinh hãi,

Thần Tịch nghe vậy mí mắt giật giật, vẫn nằm như trước, nếu hộ vệ phát hiện, tự nhiên có người sẽ xử lý.

Đúng rồi, thời điểm lần trước Gia Cát Tĩnh Trạch vào vì sao không ai phát hiện, chẳng lẽ võ công hắn rất cao? Hay là thị vệ để cho hắn vào?

Bên ngoài viện truyền đến một trận tiếng đánh nhau, hơn nữa không chỉ một chỗ, xem ra là có người nghĩ muốn dương đông kích tây, đáng tiếc hộ vệ của nàng đều nhớ kỹ một câu, bốn hướng sân đầu gối nhau, vô luận một phía xuất hiện thích khách, ba phương hướng khác đều sẽ án binh bất động, nếu như một phía gặp được thích khách mà ứng phó không được thì đánh tín hiệu cầu cứu, nhưng dù có tín hiệu cầu cứu thì ba phương khác cũng chỉ điều động một phần nào đó đi hỗ trợ mà thôi, những người khác phải tiếp tục thủ cương vị của mình.

Vân Thanh Ngân rất có bộ dáng huấn luyện viên, không, bộ dáng quản gia, vốn nghĩ rằng hẳn không thích hợp, bất quá xem ra hắn làm được rất tốt, chỉ là có chút ủy khuất hắn thôi!

“Công chúa, “

Vài đứa nhỏ có chút lớn đi ra cung kính đứng ở trước mặt của nàng, Thần Tịch nghe được âm thanh trẻ con hơi bất ngờ, nâng mắt nhìn về phía người tới, không nghĩ lại là mấy khất nhi cứu tử phủ Đại công chúa ra, năm sáu đứa nhỏ đều tới đây, trong tay còn cầm một cái chủy thủ. Thần Tịch ngồi xuống mỉm cười: “Các người đi ra làm cái gì?”

“Chúng ta bảo hộ công chúa!” Trong đó có một cái thiếu niên tuổi hơi lớn đứng ra nói.

Bảo hộ nàng?“Vì sao?”

“Bởi vì công chúa đã cứu chúng ta, chúng ta đã quyết định, về sau nguyện trung thành công chúa!”

Nguyện trung thành, có lẽ nàng không nên đi tin tưởng chuyện này, những người thân nhất đều có thể phản bội người, huống chi chỉ là những người chỉ gặp thoáng qua? Cho tới bây giờ điều âm thầm tin tưởng nhất chính là thực lực của mình, cầu người không bằng cầu mình. Gia gia nói qua, nhân sinh trên đời, người đáng giá tin cậy nhất chính là chính mình.

“Công chúa, chúng ta nói được thì làm được!” Thiếu niên kia tựa hồ nhìn ra Cung Thần Tịch hoài nghi, có chút dỗi bỏ thêm một câu.

Thần Tịch thu hồi suy nghĩ, có lẽ trên đời này thật sự có người như vậy, bất quá nàng còn không có gặp được thôi, “Tốt, bất quá bây giờ các người không có võ công gì, còn bảo hộ không được ta, về sau đi theo Vân quản gia học tập thật tốt, học có chút thành tựu là có thể bảo vệ ta.”

“Công chúa, hiện tại chúng ta có thể bảo hộ người!”

“Nếu làm hộ vệ của ta thì phải nghe theo lệnh của ta, hiện tại, hãy trở về phòng nghỉ ngơi đi, không cần đi ra để thêm chuyện.”

Nhóm thiếu niên bĩu môi hiển nhiên không vui, còn có chút bị thương, tâm ý của bọn họ cự nhiên lại bị công chúa cự tuyệt.

Thần Tịch khe khẽ thở dài: “Trên đời có rất nhiều chuyện không như ý mình, mặc kệ chúng ta làm chuyện gì đều phải lượng sức mà làm, không thể lỗ mãng, nghe ta, chờ các người có thực lực, không cần các người nói, ta cũng sẽ cho các người đi theo bên cạnh ta bảo vệ ta.”

Thiếu niên cầm đầu nhìn Cung Thần Tịch một chút, dứt khoát quay đầu, vẫy vẫy tay: “Đi, chúng ta nghe công chúa!”

Hiển nhiên, hẳn chính là lão đại nhóm người này. Thần Tịch nhìn sắc mặt hắn nhu hòa một ít, “Người tên là gì?”

“Vô danh.”

A!

“Ngay từ khi sinh ra thuộc hạ đã là khát nôi, không cha không mẹ, không người thân quen!” Thiếu niên nói xong câu này liền mang theo huynh đệ trở về phòng.

Thần Tịch thờ dài. Trên đời làm sao có thể có người nào lại không có cha mẹ cơ chứ, bắt quá là bị cha mẹ vứt bỏ thôi. Nhưng như thế thì sao? Vứt bỏ người tông so với hãm hại muốn loại bỏ người tốt hơn nhiều.

“Không thể tưởng được hộ vệ phủ công chúa lại lợi hại như thế!”

Thanh âm lạnh lùng truyền đến, trước người Thần Tịch xuất hiện một bóng dáng che mặt, bắt quá nghe thấy thanh âm của hắc Thần Tịch cũng biết hắc là ai, giật nhẹ khố mỗi khinh thường nói: “Không thể tin được đường đường Thái tử Sở quốc còn có thói quen leo tường?”

Sở Mục Hàm có chút uất giận (uất ức tức giận), vốn hắc chỉ dẫn theo hai người đi đến đây, muốn nói chuyện cùng nàng, nhưng khi bọn họ tới gần một chút đã bị hộ vệ trong phủ phát hiện, chỉ có thể nói bên người Cung Thần Tịch không hề thiếu cao thủ, ít nhất bên trong hộ vệ của nàng. Mỗi một đội đều có ít nhất một hai cao thủ!

Kể từ đó, càng cho hắc đối với mười vạn tinh binh của Xích Dương công chúa có hứng thú.

Thần Tịch buồn ngủ gật một cái, không có một chút nhiệt tình nào, “Nói nhanh. Thái tử tìm ta có chuyện gì? Đừng quanh co lòng vòng. Ta muốn đi ngủ.”

“Vi sao không đồng ý thành thân?”

“Ta không phải nói không đồng ý nha, không phải nói chỉ cần hàng vạn con sông chỉ một gáo nước là được sao.”

Sở Mục Hàm chán nản: “Đây rõ ràng là ngươi muốn làm khó dễ ta!” Phóng mắt nhìn Thái tử các quốc gia khác, không cần nói Thái tử. Chỉ cần nhóm Hoàng tử thì thê thiếp cũng thành đàn, nàng làm sao có thể yêu cầu chính mình vì nàng buông tha cho những người khác?

Thần Tịch bĩu môi, “Cải củ cải trắng, nếu được hãy yêu, không ai miễn cưỡng ngươi phải tiếp nhận người nào cả, ngươi lại muốn được mười vạn tinh binh trong tay bản công chúa. Lại muốn hậu viện có một đám nữ nhân như hoa, ngươi cho rằng ta thật ngu ngốc vẫn là đũa ngọc hoặc là con rối?”

“Ta độc sủng một mình ngươi!”

“Không có hứng thú. Trên cơ bản có rất nhiều thứ ta không bao giờ muốn dùng chung với người khác, nhất là nam nhân! Ngươi gặp qua nhóm phu thi của ta ngươi thấy ta còn nam nhân nào khác sao? Nếu như ta không cần hắc ta có thể ban phát thiện tâm để hắc rời đi, còn có giá trị lợi dụng thì ta lại tiếp tục giữ hắc lại bên người lợi dụng, bắt quá ta cũng sẽ không gặp mặt bọn họ. Thái tử có thể dự đoán được mọi thứ sao, phải làm như thế nào mới có thể làm được như những gì mình nói!”

Sắc mặt Sở Mục Hàm ngày càng trở nên khó coi, khẩu khí của Cung Thần Tịch so với trên yến tiệc còn muốn cuồng vọng hơn, nói vậy coi như trên cung yến nàng còn giữ lại cho hắc hai phần mặt mũi.

Nhưng, hắc buông tha cho nàng? Không, vốn dĩ hắc đối với mười vạn tinh binh không để ý chút nào, bởi vì hắc không biết một nữ nhân giống như Cung Thần Tịch thì có thể có bình tốt gì, nhưng là sau khi gặp mặt con người chân chính cùng lời đồn đãi khác xa nhau rất nhiều, hắc liền toát ra hứng thú, nay, còn có dục vọng chinh phục!

Nhấn nhện, hắc thở ra một hơi tận lực dùng giọng điệu vững vàng nói: “Chúng ta đánh cuộc như thế nào?”

“Nói nghe xem.”

“Một tháng thời gian, hai người chúng ta thử sống chung trong một tháng, nếu một tháng sau, ngươi vẫn không thích ta, ta sẽ không ép buộc.”

“Một tháng?” Thần Tịch cổ quái nhìn hắc, chẳng lẽ hắc theo đuổi nữ nhân vẫn luôn dùng một hai tháng là có thể tới tay, cho nên đối phó nàng mới nghĩ đến một tháng?

“Đúng, một tháng, bắt quá ta muốn vào ở phủ công chúa, làm khách nhân của ngươi, do ngươi tiếp đãi ta!”

Thần Tịch thờ dài, trong lòng nam nhân này nghĩ cái gì a?

“Công chúa, một người đeo bám mãi không tha thì dễ ý tới làm gì?” Tiêu Băng ôm kiếm thoáng hiện ở bên người Thần Tịch, rất là khinh thường nhìn Sở Mục Hàm.

Sở Mục Hàm vừa thấy Tiêu Băng đến ngay sau đó lại thân mật ngồi ở bên người Thần Tịch thì tâm trạng liền không thư thái, hắc đã muốn đem Cung Thần Tịch trở thành con mồi của mình, sẽ không thích bị những người khác xâm phạm, từ phía hắc nhìn ra, Tiêu Băng đang khiêu chiến tới điểm mấu chốt sự nhẫn nại của hắc.

Thần Tịch nhìn thái độ mỡ nam khác thường cùng biểu hiện thân cận liền hiểu được hẳn có ý gì, nàng cũng không muốn gả cho cái Thái tử gì cả, làm Thái tử phi làm gì, cũng liền vui vẻ phối hợp, cười tủm tỉm nói: “Băng Băng, đừng như vậy, tốt xấu Thái tử Sở quốc cũng là khách nhân đó!”

Băng Băng!

Sở Mục Hàm nhú nhú mi, kêu thân thiết như vậy? Tin đồn thật sự đáng giận àm, là ai nói Tứ công tử chán ghét Cung Thần Tịch, quả thực chính là nói bậy nhất, nhìn xem bộ dáng ngọt ngào thân thiết của nhân gia như vậy, là chán ghét sao?

Hơn nữa, hẳn nhìn ra được Tiêu Băng không phải giả vờ.

Tiêu Băng tức giận nhìn Thần Tịch: “Công chúa, ta nói bao nhiêu lần, không được như vậy kêu!”

Thần Tịch bĩu môi, cười tủm tỉm nhìn về phía Sở Mục Hàm nói: “Ồ trước mặt Thái tử người ta, ta muốn cùng người có vẻ ân ái một chút thôi, hơn nữa, ta cảm thấy Băng Băng thật sự là tên rất hay! Nghe thật tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Nữ Hoàng Là Độc

Edit: Phạm Mai

Phốc,

Thiếu chút nữa Sở Mục Hàm tức giận đến nổi rời đi, trước mặt hẳn mà nữ nhân này lại nói muốn diễn trò, không phải là muốn biến thành nửa thật nửa giả mê hoặc hẳn?

Thần Tịch nhìn hẳn khe khẽ thờ dài, “Thái tử, người vẫn nên buông tay đi, mặc kệ ta yêu hay không yêu một người, ta cũng sẽ không cùng nữ nhân khác chia sẻ hẳn, nếu là nam nhân của ta thì cả một đời cũng chỉ có thể thuộc một mình ta! Nếu ta yêu thương hẳn, hẳn lại còn cần nữ nhân khác, ta sẽ rất rộng rãi quảng hẳn đi!”

“Công chúa như thế, như vậy, người đối với phu thị chính mình thì sao?”

“Trong lòng không muốn sao, ta biết đến, cho nên ta nói với bọn họ, người nào không thích liền nói với ta, ta sẽ thả bọn họ rời đi. Ta chưa bao giờ thích bắt buộc người khác!”

Sở Mục Hàm luôn luôn tu dưỡng rất tốt lúc này cũng bị kích thích, hẳn chưa từng gặp nữ nhân cuồng vọng như thế, cho dù từng gặp qua vài cái công chúa nữ tôn quốc, cũng không có người nào dám ngạo mạn với hẳn như thế. “Người xác định vĩnh viễn không hối hận!”

“Hối hận đó là chuyện tình không có ý nghĩa, Thái tử, đừng lãng phí thời gian ở trên người ta, người của ta, bình của ta, vĩnh viễn đều chỉ có thể thuộc sở hữu của ta, để ta sử dụng.”

Biểu hiện của Thần Tịch đột nhiên trở nên kiên quyết làm cho Sở Mục Hàm cảm nhận được một loại khí thế bá chủ thiên hạ, hẳn không hiểu vì sao một nữ nhân..... Cho dù là đối mặt Nữ hoàng hẳn cũng chưa từng có cảm giác này!

Cuối cùng, hẳn nở nụ cười, “Hào, chuyện này ta không nhúng tay, nếu Xích Dương công chúa có thể tự mình làm cho Nữ hoàng buông tha việc này, như vậy ta sẽ nhận.”

Dứt lời xoay người mà đi, lưu lại một trận gió lạnh.

Sở Mục Hàm ly khai, Thần Tịch nhìn Tiêu Băng liếc mắt một cái, “Bây giờ đã không còn sớm, người cũng đi nghỉ ngơi đi!”

Tiêu Băng yên lặng nhìn nàng, thấp giọng nói một tiếng: “Công chúa, người vẫn là Xích Dương công chúa chúng ta nhận thức sao?”

Trong lòng Thần Tịch sùng sốt. Lập tức ra về bình thần nhìn hẳn: “Người nói xem?”

“Cho dù mất trí nhớ, một người cũng không thể thay đổi tính cách như thế được.”

Tính cách thay đổi thì thế nào? Chẳng lẽ thời đại này của bọn họ còn biết chuyện xuyên qua sao? Không có. Khi nhận rồi nàng xem không ít sách giải trí, chưa từng có phương diện nào ghi lại loại chuyện này, bất quá một người gặp được chuyện gì đó rồi đột nhiên hiểu ra tất cả là có, vốn dĩ trên thế gian này không phải chuyện gì đều có thể triệt để được, bỗng nhiên tình ngộ ra một số chuyện không được sao?

Kiếp trước nàng là một người trầm tĩnh, cô gái nội liễm, không thích cùng người khác nói bất kì cái gì, không thích làm nũng, không thích chảy nước

mất..... Bởi vì không ai cho nàng cơ hội. Mẫu thân không thương nàng, chỉ là muốn lợi dụng nàng. Phụ thân bởi vì mẫu bóng dáng hường, đối với nàng cũng tỷ tỷ cũng rất lạnh nhạt.

Chỉ có gia gia, nhưng, thân thể gia gia không tốt lắm. Từ nhỏ tỷ muội các nàng phải học cách chiều cổ gia gia. Không thể làm cho gia gia lo lắng, bằng không, có một ngày nào đó người thân nhân duy nhất yêu các nàng cũng sẽ rời đi.

Trong lòng nàng có oán khí. Còn có hận!

Nhưng, nàng không thể phát tiết, chỉ có thể khóa dưới đáy lòng.

Một đời này, nàng hy vọng sống được tự tại, không cầu không hận, bởi vì đã không có ràng buộc. Đã không có vương bận, hãy tùy hứng sống một phen đó là nguyện ước của nàng.

Nếu có thể. Nàng hy vọng có thể có mấy người bằng hữu tốt, loại bằng hữu mà không xem trọng cao sang hay hèn kém.

Đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, ngay cả Tiêu Băng ngồi ngay bên cạnh rời đi khi nào Thần Tịch cũng không biết.

Chờ thời điểm nàng bừng tỉnh bên cạnh ngay cả một người đều không có, trở lại phòng than nhẹ một tiếng rồi ngủ.

Ngày kế, Nữ hoàng triệu kiến, muốn bồi dưỡng tình cảm mẹ con, để cho nàng buổi tối vào cung tiếp khách. Bất quá lần này còn nói, không cần mang kia vài người phụ thị, Nữ hoàng muốn một mình triệu kiến Xích Dương công chúa.

Thần Tịch để cho nha hoàn hầu hạ một phen liền đi theo cung nhân tiến cung, thời điểm nàng tiến cung đúng là thời điểm mới treo đèn hoa đăng, một đường đi vào trong cung đều có đèn lồng, có một phen phong tình khác.

Cung nhân dẫn nàng đi vào tẩm cung Nữ hoàng, Nữ hoàng đã sớm ngồi ở trên ghế chờ, thoát nhìn thật đúng bộ dáng mẫu thân hiền lành, Thần Tịch hơi cúi đầu hành lễ xong Nữ hoàng liền vui vẻ kêu nàng ngồi xuống cùng nhau ăn cơm.

“Thần Tịch, mẹ con chúng ta đã lâu không có ăn cơm cùng nhau, đêm nay hai người chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm thật tốt!”

“Tốt.”

Nữ hoàng hạ lệnh cho cung nhân ra bên ngoài, nàng thực quan tâm gấp cho Thần Tịch các loại đồ ăn, chính nàng cũng ăn rất vui vẻ, “Thần Tịch, con nếm thử món này, là cực phẩm của kinh thành, dân gian gọi là Kỳ nhông! Ngon vô cùng! Mẫu hoàng cố ý kêu người chuẩn bị cho con đây, đương nhiên, mẫu hoàng cũng rất là thích ăn, đến, chúng ta cùng nhau nếm thử xem nghu trừ làm có ngon hay không!”

Cái gì Thần Tịch cũng không cự tuyệt, toàn bộ đều nhắm nháp, những đồ ăn này, mỗi một dạng đều thực tính xảo, hơn nữa vị rất ngon, không hổ là ngự trù! Bất quá, Nữ hoàng cố ý gì nàng còn chưa có biết được, nhìn xem bộ dáng nàng ăn giờ phút này, cùng ăn vui vẻ với nàng, tựa hồ giống như tình cảm mẹ con bình thường vậy.

Nhưng, nàng rất rõ ràng, Nữ hoàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện tình không có nghĩa như vậy, làm như vậy có lẽ là muốn đã động đến lòng nàng àm thôi, có lẽ là có bí mật nàng không biết.

Bất quá, Nữ hoàng đều ăn vui như vậy, làm sao nàng không ăn, hơn nữa nàng cũng chú ý qua, đồ ăn không có độc.

Một chút rượu và thức ăn qua đi, Nữ hoàng uống rượu có chút say, Phụng hậu mang theo cung nữ tiến đến hầu hạ Nữ hoàng nghỉ ngơi, đồng thời rất phối hợp đối với Thần Tịch nói: “Công chúa cũng mệt mỏi rồi, Nữ hoàng phân phó qua, đêm nay để cho công chúa nghỉ ngơi tại Trì Dương cung, nơi đó là sự tưởng niệm của Nữ hoàng với công chúa cùng phụ quân của công chúa, hơn nữa, Nữ hoàng nói công chúa đã trưởng thành, cho nên không cần tiếp tục gặt người, bức họa phụ quân người ở ngay tại bên trong Trì Dương cung, tự công chúa đi xem đi!”

Bức họa?

Tâm Thần Tịch hơi hơi động, đối với phụ quân bản tôn thật sự có chút tò mò, thân là Vương gia nam tôn quốc thể nhưng lại đi thích nữ chủ nữ tôn quốc, sau khi biết được thân phận cũng đã dễ dàng tha thứ, chỉ là bởi vì Nữ hoàng không ngừng thêm người mới mới giận dữ rồi đi.

Nam nhân như vậy nàng muốn nhìn một chút, nếu có cơ hội nàng còn muốn hỏi hần nói mấy câu.

Bởi vậy nàng đi theo cung nhân đi đến Trì Dương cung, dọc theo đường đi cung nữ mang theo ánh nến chiếu sáng cho nàng, rất là cẩn thận nhắc nhở nàng trên đường cẩn thận bậc thang dưới chân.

Thần Tịch đi theo cung nữ tiến vào Trì Dương cung xong, quả nhiên thấy được một bức họa đặt ở ngay đại sảnh, bộ dáng nam tử trên bức họa cùng Xích Dương công chúa có bảy phần tương tự, có tóc hồng (thực ra tóc vốn màu đỏ nhưng từ tiếng trung dịch ra là chữ hồng) giống nhau, mắt lam giống nhau, thậm chí, nàng cũng không cần hoài nghi thì biết đây là phụ thân bản tôn rồi!

Hai người trừ bỏ sự khác nhau là nam nữ, quả thực chính là một phiên bản mà ra. Nam nhân trên bức họa so với Xích Dương công chúa càng có vẻ cuồng vọng mà khí phách không kém được, đường cong ngũ quan giống như được điêu khắc, làm cho người ta cảm giác có một loại ngạo nghễ, nam nhân như vậy, lại thích Nữ hoàng?

Thần Tịch bước tới lấy tay sờ sờ bức hoạ cuộn tròn cảm thấy có chút tiếc nuối, thanh âm không thể nghe thấy hỏi: “Người như thế làm sao có thể thích Nữ hoàng đây?”

Đứng xem tranh vẽ một hồi lâu, bỗng nhiên Thần Tịch cảm giác được một loại cảm giác nóng bức mạc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao), mày hơi hơi nhíu lại, nàng bị cái gì thế này? Cảm thấy nhiệt huyết sôi trào?

Càng để ý khô nóng trong lòng lại càng 1 mảnh liệt, Thần Tịch có chút đứng không nổi, chống đỡ lên bàn trà sờ sờ mặt mình, đang nóng lên, nàng còn có một loại xúc động muốn xé nát quần áo!

Một loại khao khát ở trong lòng nàng đang ngày càng tràn ra..... Được!

Đột nhiên Thần Tịch cả kinh, mị được!

Trúng khí nào, vì sao bây giờ mới phát tác, rượu và thức ăn, rõ ràng là Nữ hoàng cũng ăn qua, nàng.....

Mặc kệ những vấn đề này, nàng phải rời đi nơi này, Thần Tịch hít sâu một hơi, nhịn xuống bất an trong lòng hướng về của Tri Dương cung đi đến, cung yến hôm qua nàng có dạo qua, còn nhớ rõ đường.

Nhưng thời điểm nàng gần đi tới cửa Tri Dương cung lại nghe thấy bên ngoài có người đang nói chuyện:

“Ai, vì sao Nữ hoàng muốn chúng ta đem toàn bộ cửa ra vào Tri Dương cung canh chừng cẩn thận, ai dám đi mạo phạm Xích Dương công chúa chứ?”

“Đúng nha, hơn nữa Phụng hậu còn phân phó nói, chúng ta không được quấy rầy, chỉ cần canh chừng cửa không cho Xích Dương công chúa rời đi là tốt rồi.”

.....

Quả nhiên là bọn hắn!

Thần Tịch phần nộ nắm chặt tay thành quyền, lại nghe bên kia cửa chính truyền đến một đạo thanh âm, “Nô tỳ tham kiến Sở Thái tử!”

“Miễn lễ, Xích Dương công chúa ở bên trong sao?”

“Dạ đúng. Mời Thái tử, công chúa có chút mệt mỏi, xin mời Thái tử chiếu cố một đêm, Nữ hoàng phân phó chúng nô tỳ tùy thời hầu hạ.”

Trong mắt Sở Mục Hàm hiện lên một chút châm chọc, Nữ hoàng bệ hạ vì muốn cùng hắn liên minh lại với nhau, thật đúng là dùng hết sức lực!

Bất quá hắn cũng muốn vào xem cái nữ nhân Cung Thần Tịch kia rốt cuộc bị làm sao, đêm qua không phải một bộ dáng cao ngạo sao?

Thần Tịch nghe đến đó còn có cái gì không hiểu thì nàng chính là gốc tử rồi! Cường chế dục hỏa trong lòng nàng lấy tay sờ soạn cửa một chút, nháy mắt cái khóa chốt cửa liền ăn mòn, mà hai tên thủ vệ còn không kịp ra tay đã bị tay Thần Tịch chạm đến da thịt bọn họ một khắc sau liền ngã xuống, trước khi bọn họ ngã xuống Thần Tịch còn hảo tâm đỡ lấy, tránh cho bọn họ ngã phát ra thanh âm

Thần Tịch rời đi Tri Dương cung liền hướng phía cửa cung đi tới, dọc theo đường đi mặc kệ gặp được bất kỳ ai thì cũng cùng chung vận mệnh ngã xuống, thời điểm nàng đi tới cửa cung, mặt đã không chỗ nào không đỏ, độ ẩm thân thể cũng cao tới dọa người, bất quá bên trong đêm tối không người phát hiện mà thôi.

“Người nào, đêm khuya còn muốn đi đâu?”

Thần Tịch che mặt, ánh mắt lộ ra âm hàn, bàn tay vung lên, mọi người ở cửa cung liền ngã người, sau đó nàng mới chậm rãi mở miệng: “Mở cửa cung ra!”

Đám hộ vệ liền giống như rối gỗ mở ra cửa cung thả nàng đi ra ngoài, sau khi Thần Tịch rời khỏi liền bắt đầu chạy nhanh, nàng phải về đến phủ công chúa!

Chạy được một lúc, nàng cảm giác ngày càng hết sức, thứ mị được này không phải độc, nàng không có cách nào kiềm chế.

Trước kia thời điểm huấn luyện độc tố, nàng rất ít tiếp xúc ngoạn ý này, bởi vì những người đó thí nghiệm tuyệt đối không phải vì một sản phẩm cấp thấp như xuân dược này, bọn họ muốn chế tạo là loại độc được lợi hại vô cùng, tốt nhất là loại độc tố chỉ cần một chút cũng có thể hạ được một vùng đất lớn.

Thân thể của nàng, chính là ách mệnh độc thể trời sinh thể gian khó tìm, trời sinh có thể tự chế tạo độc tố, sau đó phóng xuất ra ngoài, ở lúc bọn họ thí nghiệm, nàng thậm chí có thể tùy ý dựa vào tâm tình chính mình phóng thích độc tố, chân chính còn là một cái thân thể độc tố sống. Bất quá khuyết điểm chính là sử dụng có hạn, mỗi ngày nàng đều có thể phóng xuất ra một lượng độc tố, nhưng vượt quá mức, thân thể sẽ suy yếu.

Bất ép chính mình cố chấp chắn áp loại dục này, cuối cùng nàng cũng có thể bảo trì thanh tịnh, dọc theo đường đi vì trấn áp dục mà đã muốn hao phí rất nhiều tâm lực của nàng.

Trở lại đại môn phủ công chúa, thị vệ nhìn thấy nàng thì sợ hãi, “Công chúa?”

“Đi, tìm vài vị công tử đến đây, ngưởi, giúp ta trở về viện, đến ao nhỏ kế bên đi!”

Mấy người Cơ Tĩnh Viễn đều bị hộ vệ gọi tới, bắt quá bọn họ đi vào sân viện công chúa nhìn đến chính là một cái cảnh tượng, Xích Dương công chúa ngâm mình ở trong ao nước, bên cạnh có hộ vệ canh chừng.

Hơ hơ.... ta chịu rồi ... TMD ... dùng cách thấp kém bị ồi đơn giản ...vv nhất để hại Tịch ti~ Tốt lắm~ ta xác định lão yêu bà kia chính là sẽ không sống tốt được lâu đâu... hừ hừ....

Có điều.... ta cũng giống Tịch ti.... thắc mắc a thắc mắc. Nhìn phụ thân Tịch ti ... khụ khụ, anh tuấn tiêu sái cuồng ngạo như vậy tại sao lại.... Nữ hoàng đang khinh tòm kia a? Hay là.... có khi nào thật ra ông ấy yêu người khác không? Hoặc là.... Tịch ti không phải con bà ta? Ai nha.... đừng bảo muội suy nghĩ quá nhiều. Hum.... chẳng phải Tịch ti không hề giống bà ta hay sao? Giống cha mình thôi à.. Kì thực ... bà ta có vẻ rất giống mẫu thân kiếp trước của Tịch ti nha...

Còn Băng mỹ nam. đúng là đó không còn là công chúa mà huynh chán ghét nữa. Đã trở thành người huynh đáng để yêu sâu đậm rồi...

Tên Sở Quốc kia. Ừm, không nhắc tới~ đá đã đấm đấm hấn vài cái là tốt rồi~

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Không Cần Nam Nhân Làm Giải Độc

Edit: Phạm Mai

Bắc Đường Quân Liên tiến đến đầu tiên:“Công chúa!”

Thần Tịch ngâm mình ở trong nước cảm thấy lửa nóng trên người tiêu tán bớt, mắt mở một nửa liếc nhìn bọn họ một vòng “Đều đến đây, cho hộ vệ lui hết đi, các người xuống dưới giúp ta!”

“Vâng.”

Tuy rằng không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiển nhiên là rất nghiêm trọng, Bắc Đường Quân Liên đuổi hết hạ nhân đi rồi xuống nước giúp đỡ Thần Tịch, lúc này mới nhận thấy nhiệt độ cơ thể của nàng rất khác thường, “Công chúa, người làm sao vậy?”

Thần Tịch liếc nhìn Hứa Phi Sương một cái: “Bị người hạ mị dược, Hứa Phi Sương, xem giúp ta xem có giải được không!”

Hứa Phi Sương nhanh chóng tới bắt mạch, bắt mạch xong hần khó xử nhìn Thần Tịch một cái, “Công chúa, nếu không cùng nam nhân.....thì người phải ngâm nước lạnh khoảng một canh giờ, ta sẽ đi chuẩn bị chút dược.....”(một canh giờ = hai giờ “mình để như vậy là để nó giống cổ đại”)

“Đi chuẩn bị dược đi!” Thần Tịch ngâm mình trong nước, lạnh giọng nói.

Bắc Đường Quân Liên nhũ mảy, công chúa và bọn họ cũng không phải là chưa phát sinh quan hệ, tại sao phải tra tấn chính mình như thế? “Công chúa, không bằng --”

“Ta không cần nam nhân làm giải dược.”

Nói xong không tiếp tục mở miệng vô nghĩa, năm người Cơ Tĩnh Viễn đều có chút ngẩn người, Xích Dương công chúa đây là bị làm sao vậy, thà rằng ép buộc bản thân cũng không cần bọn họ giải độc?

Vân Thanh Ngân tới đứng lúc thấy Hứa Phi Sương đi hàm dược, Bắc Đường Quân Liên ở trong nước giúp đỡ công chúa, vẻ mặt mấy người khác đều cổ quái, trong lòng rất tò mò, thế liền hỏi, “Công chúa, người --”

“Quản gia cũng đến đây, vừa đứng lúc, lập tức phân phó người thu thập đơn giản một chút, nửa canh giờ sau chúng ta rời khỏi kinh thành!”

Rời đi?

Vì sao a?

Vân Thanh Ngân lo lắng nhìn nàng: “Công chúa chẳng lẽ người cùng Nữ hoàng xảy ra chuyện?”

“Cứ cho là như vậy, lập tức đi phân phó.”

Vân Thanh Ngân thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng liền hiểu được, lập tức tiến hành công việc, Lâm Tuấn Thần thấy nơi này cũng không cần tới hấn lên đi theo giúp đỡ Vân Thanh Ngân.

Bắc Đường Quân Liên cùng Tiêu Băng đứng đối diện với Thần Tịnh ở trong nước, ngâm lúc lâu sau đợi đến khi Hứa Phi Sương nấu thuốc xong. Dùng quạt quạt cho hạ nhiệt rồi cho Thần Tịnh uống.

Cứ như vậy nửa canh giờ. Bên ngoài Vân Thanh Ngân và Lâm Tuấn Thần đã cho hạ nhân chuẩn bị tốt người và xe ngựa bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát tới Hi thành.

Thần Tịnh ngâm lâu đã không còn thấy nóng, toàn thân bắt đầu rùng mình, sắc mặt phát xanh, không giận tự uy. Thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ xong liền lập tức phân phó rồi đi.

Đoàn người gồm ba chiếc xe ngựa, mười mấy hộ vệ, ở trên đường lớn kinh thành chạy như bay mà đi, hướng của thành mà tiến đến.

Trong hoàng cung Sở Mục Hàm đi vào phát hiện không có người, lại thấy được một bức họa, hấn không phát hiện Cung Thần Tịnh, từ đầu cứ nghĩ đến đây là một trò đùa nên ngồi thưởng thức nam nhân trong bức họa. Đợi một hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì hấn liền phát hiện có điểm không thích hợp.

Đi ra ngoài hỏi một cung nữ. “Xích Dương công chúa đâu?”

Cung nữ kinh ngạc nhìn hấn: “Công chúa ở bên trong a!”

Sở Mục Hàm lắc đầu. “Không có!”

Làm sao có thể? Cung nhân được Nữ hoàng chỉ thị lập tức dẫn người đi vào tìm một lần, không thấy ai, vội vàng mở rộng phạm vi tìm kiếm ra toàn cung. Cuối cùng phát hiện một thủ vệ của cung đang hôn mê bất tỉnh, hiển nhiên đứng như lờ thái tử nói!

“Không tốt, công chúa đi rồi!” Cung nhân kinh hô một tiếng lập tức đi xin chỉ thị Nữ hoàng, bất quá lúc nàng tới tẩm cung Nữ hoàng, vì Nữ hoàng ăn đồ giống Thần Tịnh nên cũng bị trúng thuốc. Tuy rằng không có phụ trợ, nhưng vẫn động tĩnh.

Cho nên nàng rời tiệc rượu tới cùng Phượng hậu điền long đảo phượng. Thanh âm ái muội khiến thủ vệ gác đêm phải đỏ mặt.

Cung nhân bị ngăn ở bên ngoài, cũng không xông vào, các nàng đều hầu hạ Nữ hoàng đã lâu, biết khi nào thì không thể quấy rầy người. Chuyện tình Xích Dương như lửa sén tóc, khiến tâm thần nàng bất an, đi tới đi lui.

Đợi gần nửa canh giờ, ở bên trong rốt cục không còn động tĩnh ái muội, cung nhân cũng không dám kéo dài, nhanh chóng cho người thông báo một tiếng.

Nữ hoàng vừa nghe Xích Dương công chúa biến mất, đêm hôm khuya khoắt không cho nàng sống yên ổn!

Trong cơn tức giận nàng phát mệnh tay quát: “Đi, cho người tìm nàng trở về cho ta!”

“Dạ!”

Cứ như vậy Nữ Hoàng cho người âm thầm tìm từ trong cung ra tới ngoài thành.

Chờ đến lúc thủ lĩnh thị vệ thu được tin tức, Thần Tịnh bọn họ đã chạy tới cửa trước thành, bị người thủ thành ngăn cản.

Thần Tịnh căn bản không muốn nhiều lời, trực tiếp vẫy vẫy tay, “Hứa Phi Sương, dùng mê dược làm cho bọn họ ngất đi, sau đó ra khỏi thành!”

“Công chúa, này nếu như chuyện này bị Nữ hoàng biết, chi sợ sẽ thành chuyện lớn!” Cơ Tĩnh Viễn lo lắng nhìn nàng.

Thần Tịnh hừ nhẹ một tiếng, không như vậy thì trong lúc đó các nàng cũng sẽ không tra cứu!

Hứa Phi Sương tuân mệnh làm việc, binh lính thủ thành rất nhanh bị hạ gục, mở cửa thành sau đoàn người vội vàng rời đi.

Lại nghe phía sau truyền đến tiếng vó ngựa đinh tai, “Công chúa, Xích Dương công chúa xin dừng bước! Nữ hoàng có chỉ --”

Thần Tịnh hừ lạnh một thân, “Đi, lập tức về Hi thành!”

“Công chúa!”

Thủ lĩnh thị vệ nhìn đoàn người Thần Tịnh quyết tuyệt rời đi, sắc mặt nhất thời lị bại, cái này...hấn nên về báo với Nữ hoàng như thế nào đây?

“Thủ lĩnh, đuổi theo sao?”

“Đuổi!” Thủ lĩnh thị vệ đau khổ vạn phần dẫn người đuổi theo, không đuổi theo thì Nữ hoàng sao có thể buông tha bọn họ?

Bắc Đường Quân Liên nghe phải sau có tiếng vó ngựa, mảy nhận lại, “Công chúa, bọn họ đuổi theo, xe ngựa của chúng lại chạy chậm”

“Tiếp tục đi, đợi bọn họ đuổi tới liền dừng lại giải quyết toàn bộ!”

“Công chúa, Nữ hoàng đã làm gì với người vậy?”

Thần Tịch vốn đang trong trạng thái nhắm mắt dưỡng thần lại bị làm gián đoạn, nàng tròn mắt giật nhẹ môi, “Cũng không làm cái gì, chỉ là hạ mị dược với ta muốn cho ta cùng Sở Mục Hàm gạo nấu thành cơm thôi.”

Là ý của Nữ hoàng? Đáp án này lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, dù thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới Nữ hoàng sử dụng thủ đoạn như vậy để gả công chúa cho thái tử Sở quốc “Công chúa --”

Cộc.. .cộc... cộc.....

Tiếng vó ngựa vây quanh đoàn xe bọn họ, đêm buông xuống, thị vệ gắt gao nhìn chăm chăm người trên xe ngựa, Nữ hoàng nói nhất định phải giữ Xích Dương công chúa.

Cơ Tĩnh Viễn xốc màn xe lên, nương theo ánh trăng nhìn thị vệ bọn họ ở bên ngoài,

“Cao đại nhân, xin người nhường đường, công chúa chán ghét chuyện tình ở kinh thành, lại nhớ những ngày ở Lĩnh thành. Xin người chuyển cáo lại với Nữ hoàng bệ hạ, còn nhiều thời gian. Công chúa sẽ trở về.”

“Cơ mà công tử, thực thật có lỗi, Nữ hoàng có lệnh, muốn Xích Dương công chúa ở lại kinh thành phụ trách tiếp đãi Thái tử Sở quốc, sự tình liên quan tới hữu hảo của hai nước.....”

“Quay về đi!”

Bóng đêm buông xuống, giọng nói lạnh lùng từ trong xe ngựa truyền ra.

Dám ngạo mạn coi thường thủ lĩnh thị vệ như thế đương nhiên là Xích Dương công chúa, sắc mặt Cao thị vệ hơi đổi, vẫn bình tĩnh như trước: “Công chúa, xin đừng làm bọn thuộc hạ khó xử. Lệnh của Nữ hoàng bệ hạ, thần không dám không nghe!”

Thần Tịch mở cửa xe, lạnh nhạt nhìn người cao lớn trước mắt, “Thà chết không đi sao?”

“Công chúa. Hoàng mệnh khó cãi!”

Thần Tịch mỉm cười. Nhẹ nhàng nói: “Vậy thì giữ mạng lại, không cần làm khó.”

Không cần Thần Tịch nhiều lời nữa, Vân Thanh Ngân đã mang theo hộ vệ giao chiến cùng thị vệ đuổi theo.

Thần Tịch nhìn một vòng nhân mã ở bên kia liếc mắt một cái. “Quân Liên, vài người các ngươi cùng nhau động hù, tốc chiến tốc thắng, ta không thích chỗ này.”

Mấy người Bắc Đường Quân Liên cùng vài cao thủ cùng nhau gia nhập, hai mươi người hộ vệ từ trong cung đi ra liền gặp phải tình huống xấu, Cao thị vệ thật kinh ngạc trừng mắt nhìn Thần Tịch. Một bên ngăn cản Bắc Đường Quân Liên tấn công một bên hô: “Công chúa, người muốn kháng chỉ sao?”

Đáng tiếc. Thần Tịch căn bản không để ý tới lời nói vô nghĩa của hắn, hành động lần này của nàng đã muốn bỏ qua mọi thứ cùng Nữ hoàng xé rách mặt, tất nhiên chính là kháng chỉ.

Nữ hoàng, mới nhục tối nay, ngày sau nhất định hồi báo!

Sau khi trở lại Hi thành, nàng sẽ lấy Hi thành làm mồi, bắt đầu đối kháng cùng Nữ hoàng!

Trực tiếp giết Nữ hoàng không thể kế vị, sẽ bị nước miếng dìm chết đuối, bất quá, nàng không ngại để cho người trong thiên hạ biết Nữ hoàng đối đãi với nàng như thế nào. Sau đó, ngồi nhìn bọn họ đấu nhau!

Nữ nhi Phượng hậu cùng Đại công chúa, ha ha, chờ các nàng tranh đấu vị trí nữ hoàng! Nàng muốn để cho Nữ hoàng nhìn hoàng nữ mà nàng ta sủng ái vì ngôi vị Nữ hoàng làm ra đủ loại hành vi, nàng muốn nàng ta ném thù tư vị này nó đau đớn cỡ nào!

Không tới một lúc, nhóm người Cao thị vệ đã bị chế trụ, chết cũng có.

Thần Tịch lạnh nhạt nhìn lướt qua, vẫy vẫy tay, “Bọn họ bắt quá chỉ là quân cò, đi thôi!”

Đoàn người bỏ lại Cao thị vệ tiếp tục chạy về phía trước, Cao thị vệ muốn hỏi cung báo tin, nhưng tất cả những người không có chết đều bị điểm huyết, không qua ba canh giờ ắt không thể nào tự giải huyết.

Nhìn đoàn xe kiên quyết rời đi, trong lòng hắn bắt đầu trở nên trầm trọng, chung quy Xích Dương công chúa là nháo lớn cùng Nữ hoàng bệ hạ!

Nhai Nữ quốc chỉ sợ không yên bình, qua ngày mai không biết Nữ hoàng sẽ tức giận như thế nào nữa.

.....

Trên xe ngựa, Thần Tịch mệt mỏi bắt đầu ngủ, sau khi cạn kiệt thể lực thì cần phải nghỉ ngơi hai ngày.

Nhóm Bắc Đường Quân Liên canh chừng bên cạnh Thần Tịch, chạy đi dưới bóng đêm cũng có vẻ có chút gì đó bất an.

Vân Thanh Ngân nhìn hần khe khẽ thờ dài: “Tam công tử, người nói, công chúa làm thế nào dưới sự bố trí của Nữ hoàng mà đi ra khỏi cung? Trong hoàng cung, cũng không phải tùy tiện người nào cũng có thể ra vào dễ dàng.”

Tiêu Băng nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái lạnh lùng nói: “Ta đoán nàng giết mà đi ra!”

Giết? Vân Thanh Ngân ghé mắt, khả năng này không lớn! Kinh công của Xích Dương công chúa ở thời điểm Triệu gia thôn tặc hồ có điểm tiến bộ, nhưng nếu là võ công, hần không có nhìn ra bao nhiêu cả! Hơn nữa, vì sao truy binh (chỗ này để Hán Việt hay hơn, nếu là thuần Việt có nghĩa là binh lính đuổi theo) đến muộn như vậy, công chúa từ trong cung trở lại trong phủ, lại ngâm mình một canh giờ trong nước lạnh để giải độc..... Thời gian quá thực rất lâu!

Tiêu Băng hừ lạnh một tiếng, hần(VTN) không có gặp qua bộ dáng công chúa giết người, vô thanh vô tức có thể làm cho sát thủ Hắc Long bang chết mất vài người đầu, công phu giết người so với bọn họ còn muốn lợi hại hơn.

Kỳ quái là hần cũng không rõ ràng nàng giết người như thế nào!

“Mặc kệ thế nào, công chúa đã muốn có quyết định, chúng ta chạy đi là được!”

.....

Nữ hoàng phái ra một đội nhân mã của Cao thị vệ cũng không quá an tâm, lại tăng thêm một đội nhân mã đuổi theo sau, nhưng nhóm người thứ hai chỉ có thấy bộ dáng nhóm Cao thị vệ té trên mặt đất, không có đuổi theo Xích Dương công chúa.

Thời điểm Nữ hoàng biết được tin tức thì đã là rạng sáng, cái tức giận này nàng cũng nhịn không được mà làm vỡ mất một ly trà tinh xảo, “Nghịch nữ! Dám ngỗ nghịch ý chỉ của trẫm, quả nhiên phá cửa thành mà ra!”

Phượng hậu lo lắng, “Bệ hạ, lần này chỉ sợ Xích Dương công chúa trở lại Hi thành liền..... Lấy có phát binh!”

“Hừ, lấy có xuất binh? Bất quá trên tay nàng chỉ có mười vạn tinh binh, ta phái ba mươi vạn đại quân tiến công Hi thành, nàng còn không đầu hàng sao!”

Ôi~~~~ cuối cùng ngày này cũng đã đến rồi~~

Muội nói nha. Cái lão yêu bà kia hần là bị tức chết đi... Quân cò nuôi dưỡng lửa gát bao nhiêu năm đột nhiên thay đổi nhiều như vậy.... lại còn kháng chỉ bất tuân... Hahh... đến mức bà ta phải dùng tới kế sách hèn hạ như vậy mà cũng không thể thay đổi điều gì cả... Tịch ti vẫn ngang nhiên rời đi. Thật đủ hòa diễm đốt lòng nha~~~~

TMD cái tên Phượng Hậu kia. Không có việc gì cứ châm ngòi thổi gió thêm mắm thêm muối làm cái gì hả? Thực... đáng ghét.... nếu Tịch ti mà biết được.... Hừ hừ.... thật là ngại mạng mình quá dài mà....

“Cớ mà công tử, thực thật

có lỗi, Nữ hoàng có lệnh,

muốn Xích Dương công

chúa ở lại kinh thành phụ

trách tiếp đãi Thái tử Sở

quốc, sự tình liên quan tới

hữu hảo của hai nước.....”

Cơ công tử mà Mai ti. Cơ mà công tử là sao a?

Haizzz.. mà nhắc tới Cơ Tĩnh Viễn. Ta thực hi vọng lúc này hần sẽ không phản bội ... nếu không...

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Bắt Đầu Mưu Tính

Edit: Phạm Mai

Phượng hậu nhủ mày, Nữ hoàng cũng không thể vô cớ âm phát binh đối phó Xích Dương công chúa.

Chuyện tối hôm qua nếu Xích Dương công chúa xé rách mặt truyền đi ra ngoài thì mặt mũi hoàng thất biết để vào đâu? Hơn nữa, Xích Dương công chúa đã có bản lĩnh đi ra cung thì bên người nàng nhất định có cao thủ trợ giúp, là cao thủ bọn họ không biết, vì đại cục cũng chỉ có thể an ủi khuyên can: “Bệ hạ, việc này phải suy nghĩ cẩn thận, Xích Dương công chúa không có sai lầm lớn, nếu bệ hạ vô cớ xuất binh Quan trọng nhất là, vạn nhất Xích Dương công chúa thẹn quá thành giận đem chuyện tối ngày hôm qua..... Tuy rằng Nữ hoàng là vì Nhai Nữ quốc mà suy nghĩ, nhưng miệng đời đáng sợ! Người trong thiên hạ không biết rõ sự tình!”

Nữ hoàng phẫn nộ vỗ lên bàn, nghịch nữ!

Đương nhiên, trong lòng Nữ hoàng vẫn còn có vài phần áy náy, dù sao tính kế nữ nhi của chính mình cũng không phải chuyện quang vinh gì, nhất là kẻ đơn còn bị người đó phát hiện. Sau khi tỉnh táo lại sau Nữ hoàng rất nhanh cân nhắc rõ ràng nặng nhẹ của mọi việc, chuyện này chỉ có thể để xuông, sẽ tìm cơ hội khác xử trí nàng!

Mười vạn tinh binh, thật sự đáng giận!

Tiền hoàng vì sao phải thiên vị nàng như vậy?

.....

Mà lúc này ở một nơi nào đó của hoàng cung, sau khi Vân quý nhân nghe được tin tức khỏe môi liền gọi lên một nụ cười nghiền ngẫm, quả nhiên không giống bình thường! Hạ Thiên Thư, nữ nhi của người đã muốn trưởng thành rồi!

Đáng tiếc, người vẫn cứ trốn tránh mà không có xuất hiện, bỏ lỡ sự tích phản kích của nữ nhi người.

“Quý quân, người cảm thấy Nữ hoàng bệ hạ sẽ xử lý việc này như thế nào?”

Vân quý quân cười cười giống như yêu nghiệt, “Việc này sao, chậm rãi xem! Bất quá, không cần lo lắng, lấy tâm cơ của Phượng hậu, tất nhiên sẽ không dễ dàng để cho Xích Dương công chúa sống yên ổn. Mà Thần Tịch..... Ha ha, nàng cũng không phải người chịu ăn mất.”

Nội thị nghĩ nghĩ vậy cũng thấy đúng, chỉ là không biết vì sao xuất hiện cảm giác chủ tử nhà mình cười cũng quá mức vui sướng khi người gặp họa, thực vì Nữ hoàng cùng Xích Dương công chúa mà đáng tiếc, từ đầu tới cuối. Chủ tử của hần chỉ cần ngồi xem diễn a. Bất quá có một việc hần phải nói một chút, “Quý quân. Theo như lời nói người giám thị của chúng ta, đêm qua một mình Xích Dương công chúa xông ra khỏi cửa cung, không biết vì sao hộ vệ lại mặc danh kỳ diệu (không hiểu thế nào) liên té xỉu, càng kỳ quái là hộ vệ thủ cửa cung phía tây chỉ bị Xích Dương công chúa nói mấy câu liền ngoan ngoãn cho đi, chỉ là bóng đêm nên không thể nào xem rõ thần sắc bọn họ, cũng không dám tùy tiện tìm hiểu. Đàn hương thư vờng”

“Nga? Công chúa không có người giúp đỡ xuất hiện?”

“Không có, hai cái hộ vệ công chúa mang tiền cung cũng không có đi theo!”

Vân quý quân cười nhạo một tiếng: “Hộ vệ, bọn họ là người bên Nữ hoàng, bằng không vì sao lại bị Xích Dương công chúa bỏ qua đây!”

“Cái này quý quân cũng biết?”

Vân quý quân khinh thường bĩu môi. Nữ hoàng cùng Phượng hậu diễn xiếc làm sao hần có thể nhìn không ra, bất quá Phượng hậu cũng coi như thành tinh, lợi dụng sự oán hận của Nữ hoàng đối với phụ thân Xích Dương công chúa để trở giúp hần, thực không tệ! Điều nói nữ nhân am hiểu lục đục với nhau. Đám nam nhân của Nữ hoàng cũng không thua kém nhà.

Ách. Nội thị hết chỗ nói, hần rất muốn nhắc nhở chủ tử nhà mình một câu, bây giờ hần cũng là một nữ nam trong hoàng cung Nữ hoàng. Đừng có nói sự việc ra giống như không liên quan tới mình vậy!

“Quý quân, người thử nói xem Nữ hoàng có tức giận tới mức hạ lệnh bắt Xích Dương công chúa trở về hay không?”

Vân Quý quân vỗ vỗ bả vai nội thị nhà mình, “Tiểu An nha, người choáng váng, công chúa khác có lẽ có thể, nhưng là. Xích Dương công chúa, ha ha. Nữ hoàng có muốn cũng phải kiêng kỵ binh quyền trong tay nàng, hơn nữa, chuyện này nói ra thì mặt mũi bọn họ coi như mất hết. Lấy tính tình Xích Dương công chúa như bây giờ, Nữ hoàng nhất định không dám đánh răn động cò, chẳng lẽ làm cái gì cũng không rõ ràng.”

.....

Thời điểm không khí trong cung đang quý dị, nhóm người Thần Tịch đã muốn chạy nhanh về tới Hi thành.

Vừa tiến vào cửa thành Hi thành, Thần Tịch liền hoàn toàn nhả ra khí, Hi thành chính là bầu trời của nàng, Nữ hoàng muốn tới cũng không làm gì được!

Trở lại phủ công chúa chân chính ở Hi thành lúc này Thần Tịch mới hoàn toàn thả lỏng, phân phó Tiêu Băng một câu cho hộ vệ phòng bị Nữ hoàng liền đi vào nghỉ ngơi.

Nàng nghỉ ngơi rất đơn giản chính là hạ lệnh không ai được tới trong viện quấy rầy nàng cả, một ngày ba bữa để cho hạ nhân đứng giờ thì sẽ đem cơm qua, hơn nữa cần phải gõ cửa được nàng hạ lệnh thì mới được đi vào.

Bắc Đường Quân Liên thấy nàng cần giúp đỡ lấy danh đó gọi Bắc Đường Liên Vân âm thầm bảo hộ nàng, mà hẳn sau khi hộ tống Thần Tịch trở về thì ngày hôm sau liền âm thầm chạy về kinh thành tiếp tục làm việc Thần Tịch phân phó.

Mấy ngày nay Bắc Đường Liên Vân nhìn Thần Tịch thường xuyên ngồi ở bên cạnh cái ao từ sáng sớm, hô hấp ra vào, cũng không biết luyện cái công phu gì, hẳn nhìn xem có chút mạo danh kỳ diệu, nhưng, mỗi lần sau khi luyện xong hẳn nhìn thấy Thần Tịch có tinh thần hơn. Ngày càng thoải mái hơn.

Quái dị nhất là có mấy lần hẳn nhìn thấy Thần Tịch để tay vào bên trong cái ao, sau đó mạo danh kỳ diệu, cá trong ao sẽ chết toàn bộ. Nhìn hiện tượng rõ ràng là trúng độc, nhưng hẳn không biết lại trúng độc tố.

Mấy ngày tuần hoàn như thế, khí sắc Thần Tịch rất cực tốt, hơn nữa nhóm đầu bếp tỉ mỉ hầu hạ, đồ ăn tốt gì cũng dùng tới, còn có một ít thuốc bổ tốt nhất để bổ thân mình, vào ngày thứ mười cuối cùng Thần Tịch cũng đi ra ngoài.

Hạ nhân phủ công chúa liền thấy được Xích Dương công chúa khí sắc hồng nhuận, mặt mang tươi cười xuất hiện, người người đều mang theo sắc mặt vui mừng ân cần hành lễ thăm hỏi.

Thần Tịch nhìn những hạ nhân đã được chọn lọc tẩy trừ xong tâm tính cũng thấy tốt, tuy rằng người không nhiều lắm, nhưng không có cái loại cảm giác bị giám thị nên tốt lắm. Cho nên nàng cao hứng liền ban cho hạ nhân mỗi người thêm một tháng tiền lương, nói thưởng cho bọn họ vì mấy ngày nay tận tâm hết sức, không có trộm gian dùng mảnh.

Bọn hạ nhân được ban thưởng vui cười hớn hở, âm thầm quyết định về sau tiếp tục tận tâm hết sức.

“Công chúa, ta canh chừng người nhiều ngày như vậy, làm sao lại không ban cho ta?”

Thần Tịch nhún mày: “Người không có?”

“Đúng vậy?”

Thần Tịch nhắc lại: “Không phải ta nói đều ban thưởng cho mỗi người một tháng sao……”

Bắc Đường Liên Vân biến sắc, “Trong mắt công chúa ta giống như vài cái hạ nhân sao!”

Ngạch!

Ở trong mắt nàng đều là người hỗ trợ làm việc…… Ha ha, nhất thời quên mất không thể cho phủ thị cùng hạ nhân giống nhau, Thần Tịch gãi gãi đầu có chút ngượng ngùng: “Là ta sơ sót, ta không có cái ý tứ kia. Như vậy đi, đêm nay tất cả mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, sau đó ta có thể đáp ứng mỗi người các ngươi một chuyện nằm trong khả năng của ta.”

Bắc Đường Liên Vân chần chờ nhìn nàng: “Công chúa, người ăn cơm cùng với mọi người?”

“Đúng vậy, ngẫu nhiên mọi người tụ lại cùng ăn bữa cơm để tăng tình cảm!”

Trong lòng Bắc Đường Liên Vân nghi hoặc, gần một năm nay ít khi Xích Dương công chúa ăn cơm cùng với mọi người!

Mặc kệ nghi hoặc điều gì, hẳn vẫn cho người đem mệnh lệnh này truyền xuống dưới, đêm nay công chúa muốn tổ chức yến tiệc.

Vốn nghĩ sẽ tổ chức một yến tiệc ngoài trời, bất quá thực không khéo. Buổi chiều lại gặp một trận mưa xuân, chỉ có thể bày yến tiệc ở đại sảnh. Thần Tịch màn mưa trong ánh mắt hiện lên sương mù, ngày mưa xinh đẹp như thế……

Nàng là một người im lặng, đối với trời nắng hay ngày mưa đều không có cảm tình đặc biệt gì, bởi vì hầu hết những ngày nàng trôi qua đều luôn ở trong phòng.

“Công chúa, tiệc tối chuẩn bị tốt, vài vị công tử cũng đã ngồi vào vị trí.” Linh Nhi sau khi được đưa lên làm đại nha hoàn thì làm việc càng ngày càng lanh lợi, hiệu suất cũng cao, được Thần Tịch thích.

“Ừ, đi ra ngoài đi!”

Đêm nay Thần Tịch mặc một thân y phục trắng, Thần nhiên tham dự, khí chất đậm mực như trước ngồi vào vị trí vài vị phủ thị đều hơi hơi ghé mắt, càng ngày công chúa càng khác trước đây, vài người đều đứng lên hơi hơi phúc lễ: “Tham kiến công chúa!”

“Không có người ngoài không cần khách khứa. Ngồi đi. Đêm nay các người có thể nói thoải mái, ta im lặng mười ngày, cũng hy vọng nghe thấy người ta nói chuyện. Các người tùy tiện tán gẫu cái gì cũng được.”

Ngạch, Cơ Tĩnh Viễn cùng vài vị công tử trao đổi một chút, ngay từ đầu mọi người đã ước định đêm nay sẽ tùy cơ ứng biến.

Năm phu thi rồi thêm quân gia Vân Thanh Ngân cùng với công chúa ngồi thành một bàn bảy người, nhà hoàn đều bị đuổi đi, tự mọi người động thủ dùng bữa uống rượu.

Thần Tịch động đũa đầu tiên: “Ăn đi, không cần giữ lễ tiết. Cứ giống như người dân bình thường đi, cùng nhau ăn bữa cơm.”

Cơ Tĩnh Viễn là người đầu tiên trong đoàn người động đũa theo. Thần Tịch âm thầm chú ý một chút, phát hiện vài người bọn họ tựa hồ đều rất tôn kính Cơ Tĩnh Viễn, trừ bỏ Bắc Đường Liên Vân giả dạng đường huynh mình mặt biểu tình thực bình tĩnh.

Đúng rồi, làm sao nàng lại quên được, Nhị công tử Cơ Tĩnh Viễn chính là một người luôn luôn đức cao vọng trọng, nay Đại công tử Gia Cát Tĩnh Trạch mất, tất nhiên hẳn cảm đau. Huống chi, Cơ Tĩnh Viễn còn biết xem bói, cho dù không thể tiết lộ Thiên Cơ, giao hảo cùng hắn cũng không có chỗ hỏng.

Và lại, thái độ của Cơ Tĩnh Viễn với những người khác thật sự là rất ôn hòa, nói như thế nào nhỉ, giống như là một người trưởng thành, các nàng đều giống như là tiểu đệ tiểu muội.

Nghĩ đến Đại công chúa khỏe mỗi nàng hơi hơi cong lên, “Nhị công tử, bản công chúa để cho người tự do được không? Cho người có thể ở gần nhau với người trong lòng mình.”

Cơ Tĩnh Viễn nghe vậy sắc mặt hơi đổi, lập tức thực thân nhiên đứng lên bình tĩnh nhìn Thần Tịch: “Công chúa thứ tội, cả đời này của Tĩnh Viễn cũng sẽ không bao giờ rời khỏi bên cạnh công chúa, tiên hoàng có mệnh, ta vẫn phải luôn phụ trợ cho công chúa.”

Phụ trợ? Vậy cũng không nhất định phải trở thành phu thi của nàng a!

Nam nhân này chẳng lẽ bị Đại công chúa làm thương tâm nên lòng liền nguội lạnh sao? Thần Tịch ngẫm lại cũng thấy đúng, bị chính người trong lòng mình bắt ép thâm vắn, còn bị một ít hạ nhân thô lỗ dụng hình, nếu là nàng cũng sẽ không ngốc nghếch mà khăng khăng một mực.

Cho nên a, tình yêu là phải công bằng nhau, không ai lại đi trả giá cho người mà vĩnh viễn không cầu hỏi báo, không quý trọng đối phương, một ngày nào đó sẽ đem tình yêu của đối phương giẫm đi.

Thần Tịch khe khẽ thờ dài, nhìn hắn một cái, cư nhiên trong ánh mắt có thương hại, “Ngồi xuống đi, tiếp tục ăn, người không nghĩ tới việc rời đi thì trước hết lưu lại đi, bất quá, đêm nay ta muốn tuyên bố với các người một chuyện, ta sẽ không nuôi người rảnh rỗi, nếu một người ở lại bên người ta mà ăn không làm, ta sẽ không chút do dự đuổi người!”

Mấy người vừa nghe nàng nói như vậy, mấy miếng đồ ăn vừa đưa vào trong miệng đều muốn nghẹn lại, công chúa đang nói là trước kia bọn họ chỉ biết ăn ăn không làm sao?

Vân Thanh Ngân ha ha cười: “Công chúa, ta là quân gia, phí sức lao động, cũng không có ăn không làm nha!”

Thần Tịch gật gật đầu, “Người thật sự có công lao. Các người, đêm nay trở về cẩn thận suy nghĩ, các người am hiểu vấn đề gì, tính về sau sẽ giúp ta làm cái gì, sau đó ngày mai nói cho ta biết một chút, ta phân phối việc làm một chút.”

Tiêu Băng giương mắt nhìn nàng một chút, khóe miệng hơi hơi gợn lên, không biết đang cao hứng cái gì. Thần Tịch vừa mới nhìn đến ý cười của hắn, khẽ nhún mày, “Tiêu Băng, người không cần suy nghĩ, người cùng Lục công tử đều đi quân doanh hỗ trợ, người phụ trách giám sát binh lính tập luyện; y thuật Lục công tử rất cao, phụ trách dạy một ít người biết chút ý, bây giờ quân doanh chỉ có một ít quân y, bất quá được đồng cũng chỉ có mười cái, không thể nào lo chu toàn cho mười vạn tinh binh được, ngày thường còn tốt, vạn nhất phát sinh chiến tranh thì xa xa không đủ người. Người chọn lựa chọn một trăm người có vẻ thích hợp theo người học tập y thuật, ta cũng không cần người đem tất cả công phu của người dạy cho bọn họ, chỉ cần người làm cho bọn họ có thể học được xử lý miệng vết thương cùng một ít bệnh tình bình thường thì tốt rồi.”

Tiêu Băng bĩu môi, nhưng không có phản đối, Hứa Phi Sương nhìn nàng một cái, cũng nhẹ giọng đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Người Vô Tâm

Edit: Phạm Mai

Thần Tịch nhìn hai người bọn họ không có ý kiến gì cũng không nói tiếp, tiếp tục ăn cơm, Lâm Tuấn Thần suy nghĩ một hồi mở miệng nói: “Công chúa, không bằng đi cùng lục đệ đến quân doanh để hỗ trợ đi, một người muốn dạy cho một trăm người chỉ sợ không dễ dàng, không bằng ta đi theo trợ giúp,

ở chung với lục đệ đã lâu, ta cũng biết một chút được, hơn nữa, trong quân có không ít người đều là người thô lỗ, không biết chữ, cần dạy một chút.”

Nghe vậy Thần Tịch bỗng nhiên cười nở hoa, nhìn chăm chăm Lâm Tuấn Thần vui mừng nói: “Vẫn là Tuấn Thần lo lắng chu đáo! Liền làm như vậy đi! Bất quá đã đề suất như vậy thì phải làm thống nhất một chút, làm cho những người trong quân học chữ, văn võ song toàn mới tốt. Đúng vậy, Tuấn Thần, chuyện tình dạy chữ cho binh sĩ ta liền giao cho ngươi, ta tính tính..... Ân, khiến cho bên người các thiếu tướng đều có một người binh văn nghệ, dạy đọc sách viết tự, mỗi ngày để cho mọi người đề ra nửa giờ để học chữ, ta cũng không cần mọi người trở thành cái tú tài gì, tận tâm học để dùng là được rồi, về sau đừng bị người khác lừa là được.”

Lâm Tuấn Thần ghé mắt nhìn nàng: “Công chúa, cái binh văn nghệ là cái gì?”

Ngạch, nơi này không có binh văn nghệ sao? Thần Tịch đảo qua mặt mọi người, phát hiện mọi người đều là khó hiểu, đành phải kiên trì nói: “Chính là biết chữ hội văn, hơn nữa có điểm tài nghệ, tỷ như ca hát khiêu vũ linh tinh.....”

Mấy người nghe vậy sắc mặt liền thay đổi, bên trong quân doanh làm sao lại muốn cái loại người này?

“Làm sao vậy?”

“Công chúa, tướng sĩ là bảo vệ quốc gia, không phải xem diễn!” Bắc Đường Liên Vân thực khách khí nói ra mọi người tiếng lòng.

Ai ngờ đến Thần Tịch vừa nghe liền bật cười, nhìn chăm chăm vài người nam nhân bọn hắn cười nói: “Ai nói là xem diễn a? Các ngươi cũng quá..... Cũ kỹ, cái gọi là binh văn nghệ là chỉ tài nghệ tốt hơn một chút mà thôi, lại biết một chút nghệ, ở ngày thích hợp yến hội hay gì đó thì tăng thêm không khí vui đùa một chút âm thanh!”

“Công chúa, việc này không ổn. Quân doanh không cần con hát!”

Ta dựa vào (cái từ này là một từ chửi của TQ dịch qua), cái gì là con hát! Binh văn nghệ hiểu hay không. Đa tài đa nghệ! Thần Tịch đã phi mắt vài ánh mắt phi đao đi qua quét sát chúng nam, “Các ngươi không cần lo lắng, ta có ý nghĩ của ta, tạm thời cho bọn họ là binh văn nghệ đi, các ngươi cũng có thể cho rằng bọn họ là tiểu quân sự cũng được!”

“Công chúa, quân sư cùng binh văn nghệ ngươi nói không giống nhau.....”

“Câm miệng, ta nói đa tài đa nghệ cũng không phải là con hát các ngươi nghĩ, không cần vũ nhục trí tuệ của bản công chúa! Bên người ta cần một đại quân sư, sau đó bên người mỗi vị thiếu tướng cần một binh văn nghệ. Đền hương thụ vâng tạm thời ta lười nói với các ngươi, dù sao điều kiện hàng đầu chính là nhận biết chữ, có thể dạy mọi người học tập. Về phần dạy cái gì mỗi ngày, ta sẽ chỉ định nội dung cụ thể. Trước hết các ngươi chọn người là tốt rồi.”

Vân Thanh Ngân vừa nghe nói nàng muốn một cái đại quân sư ánh mắt nhất thời sáng lên. “Công chúa. Ta có thể tự đề cử mình hay không, ta muốn làm quân sư!”

Thần Tịch nhún mày nhìn hắn, mục đích của hắn là muốn vị trí đại quân sư đi! Người này. Mưu kế hắn là không kém, cũng sẽ không cổ hủ, có lẽ có thể làm!

Bất quá bối cảnh của hắn.....

“Công chúa, không bằng trước hết người hãy cho ta thử một chút, đêm nay ta cùng người cầm đuốc soi đèn đàm luận một phen, tin tưởng công chúa sẽ nguyên ý cho ta một cơ hội!”

Phốc –

Cầm đuốc soi đèn đàm luận. Cô nam quả nữ chẳng phải sẽ làm cho người ta liên tưởng lung tung sao, Thần Tịch liếc trắng mắt. Bất quá, nhìn đến giáo hoạt trong mắt hắn không khỏi sùng sốt, hắn có chuyện muốn nói cùng với nàng? Được rồi, liền xem hắn có thể nói cái gì, “Đại quân gia có thể tự tin như vậy, ta liền cho ngươi một cơ hội đi!”

Lời này vừa nói ra, mấy nam nhân đang ngồi đều hơi hơi biến sắc mặt, không có biện pháp, Xích Dương công chúa có tiền khoa, bọn họ không thể không nghi ngờ lần này nàng có phải phạm vào nữa hay không. Tuy rằng xác thực đã lâu nàng không có cho người thị tẩm, nhưng việc gì cũng có lý do, càng lâu không có tìm người thị tẩm chẳng phải là thuyết minh công chúa ngày càng quái dị?

Thần Tịch cũng không để ý tới ánh mắt mọi người chỉ thư thư phục phục nhắm nháp đồ ăn đầu bếp mới làm, mỗi một dạng đều có tư có vị, sau khi ăn uống no đủ nàng trở về sân chính mình nghỉ ngơi.

Mấy nam nhân nhìn thoáng qua nhau: Ngay từ đầu công chúa nói muốn nghe bọn họ nói chuyện phiếm, nhưng nàng có nghe sao?

Hiển nhiên không có, không chỉ không có, lại còn trả lại cho bọn họ một nhiệm vụ.

Cơ Tình Viễn nhìn về phía Bắc Đường Liên Vân: “Tam đệ, không phải ngươi nói công chúa cho mỗi người chúng ta một cái điều kiện hay sao?”

Bắc Đường Liên Vân gật gật đầu: “Đúng vậy, nhưng tự các ngươi không đề cập tới có quan hệ gì tới ta, không có việc gì, lần sau thấy công chúa thì nói ra ta tin tưởng công chúa cũng sẽ không nuốt lời.”

“Ngươi --”

Tiêu Băng hừ nhẹ một tiếng, “Càng ngày tam công tử càng là niềm vui của công chúa đấy, nói vậy thời điểm thị tẩm cũng sẽ không giống trước kia vẫn không cam lòng đi?”

Bắc Đường Liên Vân uống một ngụm rượu, buông ly rượu nhìn Tiêu Băng: “Tứ đệ a, Tam ca ta làm sao đắc tội ngươi?”

“Câm miệng, ngươi không phải Tam ca của ta, ngươi chính là gian tế Hoàng đế Hạ quốc phái chỗ công chúa mà thôi!”

Ngạch!

Cơ Tĩnh Viễn kéo kéo Tiêu Băng, đêm nay bị làm sao vậy, con tức lớn như vậy!

Bắc Đường Liên Vân cũng không buồn bực ngược lại thấp giọng nở nụ cười, “Ai, Tứ đệ a, không phải ta nói ngươi chứ, công chúa muốn tìm Vân Thanh Ngân cảm được soi đêm đàm luận đâu có chuyện gì liên quan tới ta, cũng không phải ý ta đưa ra, ngươi mất hứng thì tự mình đi nói với công chúa đi!”

Vân Thanh Ngân vừa nghe lời này chuyển đến trên người hấn vội vàng mở miệng làm sáng tỏ, “Tứ công tử, ngươi hiểu lầm, ta cũng không phải có ý tứ ái muội cùng công chúa, ta thật sự tính cùng công chúa cảm được soi đêm đàm luận một phen, để cho nàng nhận ta làm quân sư mà thôi!”

Tiêu Băng bị hai người bọn họ nói như vậy mặt khối băng không chịu đựng nổi, hừ lạnh một tiếng, đứng dậy rời đi, bỏ lại một câu không có tính thuyết phục gì trong lời nói: “Ai thêm đề ý đêm nay ngươi làm gì, nói hươu nói vượn!”

Còn lại năm nam hai mặt nhìn nhau, này không phải ghen vậy là cái gì?

Cơ Tĩnh Viễn thờ dài một tiếng, sâu xa nói: “Không thể tưởng được Tứ đệ lại thích công chúa!”

Bắc Đường Liên Vân cười hắc hắc muốn thêm phiền nói: “Ta cũng thích công chúa a, có cái gì không thể, chúng ta đều là phu thị của nàng, vốn nên thích nàng. Trước kia không thích, không có nghĩa là về sau cũng vậy, lại càng không đại biểu tương lai!”

Cơ Tĩnh Viễn sùng sốt, ghé mắt nhìn hấn: “Ngươi thật sự cũng thích công chúa?”

Trong lòng Bắc Đường Liên Vân hơi hơi cứng đờ, trên mặt mang nụ cười cực hạn, “Đúng vậy, không được sao?”

Cơ Tĩnh Viễn lắc đầu, “Không phải không được, mà là mệt chết đi!”

A?

Cái giọng điệu này là sao? Bắc Đường Liên Vân mặc danh kỳ diệu nhìn Cơ Tĩnh Viễn, “Nhị ca, không phải là ngươi cũng thích công chúa, cho nên mới như vậy..... Ân?”

Cơ Tĩnh Viễn nhàm chán trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, “Đối với công chúa ta luôn luôn không thân cận, kỳ thật ta không thích nàng, cũng không chán ghét nàng, ta đối với Đại công chúa cũng đồng dạng như vậy, lúc trước ta đi phủ Đại công chúa cũng là có mục đích khác, không phải như các ngươi nghĩ là cùng nàng có tư tình.”

Dọa!

Việc này thật mới mẻ a! Bắc Đường Liên Vân bát quái nhìn hấn truy vấn: “Mọi người đều là phu thị công chúa, cũng coi như ngồi chung một thuyền, Nhị ca ngươi nói rõ ràng một chút đi!”

Cơ Tĩnh Viễn nhìn ngoài cửa liếc mắt một cái, thờ dài một tiếng, “Công chúa nàng..... Gần đây nhất thời điểm ta bên người công chúa liền tính què qua cho công chúa, kết quả ảm mấy lần xem bói liên tiếp đều giống nhau!”

“Thế nào?”

“18 tuổi công chúa sẽ có một hồi kiếp nạn lớn, nếu như trôi qua, về sau công chúa sẽ ngày càng cường thịnh, thậm chí khả năng cuối cùng..... Cái kia các ngươi đều là người thông minh, không cần ta nói trắng ra.”

Lâm Tuấn Thần nghĩ nghĩ hoặc nói: “Năm trước công chúa đã qua mười tám tuổi, dựa theo ngươi nói chẳng phải là độ kiếp, về sau càng ngày càng mạnh không phải tốt lắm sao?”

“Đối với công chúa hoặc là Nhai Nữ quốc mà nói hấn là tốt lắm, bất quá, đối với phu thị công chúa mà nói thì không phải chuyện tốt gì.”

Nghe tới này mọi người vành tai lên nghe ngóng, Bắc Đường Liên Vân lại sột ruột thúc giục nói: “Nói mau đi, đừng như a!”

“Công chúa cường đại rồi, nhưng cũng có khả năng nàng trở thành người vô tâm!”

Cái gì!

Đang ngồi đều bị tin tức này làm cho rung động, cái gì gọi là người vô tâm?

Cơ Tĩnh Viễn từ từ thở dài, người vô tâm, đối với những người bên cạnh sẽ không yêu, cho dù nàng đi lên vị Nữ hoàng, nàng thống trị thiên hạ thật tốt, tạo phúc dân chúng, nhưng, phu thị bên người nàng lại chỉ có thể chịu lạnh nhạt.

Bắc Đường Liên Vân nghĩ nghĩ lắc đầu, hẳn không tin công chúa sẽ là người vô tâm, tuy rằng ở chung với nhau không lâu, nhưng hẳn vẫn cảm phát hiện Xích Dương công chúa có một viên tâm tư thật ôn nhu, nàng chính là loại người bên trong thật mềm mại, mặt ngoài thực kiên cường, nhưng nàng vẫn như trước cần có người bảo hộ.

Tuyệt không sẽ là người vô tâm!

Lâm Tuấn Thần trầm mặc thật lâu sau phân bác nói: “Nhị ca, công chúa đối với chúng ta không thương có thể là do trước đây chúng ta đối với nàng vẫn thật vô tâm, cho nên đối với chúng ta mới không hề..... Nhưng là, ta cảm thấy công chúa sẽ không là người vô tâm.”

“Đúng vậy, ta cũng đồng ý! Nhất định là trước đây các người làm tổn thương lòng nàng, cho nên nay nàng mới vắng vẻ các người!” Lòng Bắc Đường Liên Vân đầy cảm phẫn nói.

Kết quả lọt vào mắt mọi người cười lạnh cùng khinh bỉ: “Tam ca, người quên chính người đối với công chúa như thế nào sao? Tốt xấu gì chúng ta không có làm cho công chúa mang danh có phu thị leo tường, nhưng là người.....”

Ngạch!

Bắc Đường Liên Vân thầm kêu nguy rồi, hẳn đem chuyện hồ đồ của đường huynh nhà mình quên mất, hắc hắc, hẳn cười gượng hai tiếng, “Dù sao ta cảm thấy Nhị ca nói sai rồi, công chúa là có tâm, thiên hạ ai vô tâm? Huống chi công chúa vẫn là một nữ nhân cần sự bảo hộ!”

Phốc --

Vân Thanh Ngân mới vừa uống ngụm trà vào miệng không chút khách khí phun ra, hẳn giương mắt nhìn về phía Bắc Đường Liên Vân, “Xong rồi, khẳng định Tam công tử coi trọng công chúa, nhìn một cái, lời hắn nói ra ngoài, có câu nào là không hướng về phía công chúa?”

Ba nam đồng khác thời gật đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn hẳn, Bắc Đường Liên Vân sờ sờ đầu không cần ý tứ, “Nhìn cái gì vậy, ta biết bộ dạng ta đẹp mắt, các người cũng không cần dùng ánh mắt nhìn chăm chăm bản công tử! Công chúa làm sao, ta cảm thấy nàng thực thông minh lại thực kiêu ngạo, vì sao không thể thích!”

Đúng vậy, nay công chúa thực thông minh, cũng thực kiêu ngạo!

Vân Thanh Ngân bỗng nhiên kinh hô: “Đúng rồi, sinh nhật công chúa rất nhanh sẽ đến, chính là hai mươi lăm tháng này, làm sao bây giờ?”

Lâm Tuấn Thần nghĩ đến tình huống năm trước qua loa cho xong như vậy còn có chút do dự, “Sinh nhật công chúa là hai mươi lăm tháng năm, nhưng là, năm trước vì chờ Hoàng Phủ Cảnh Hạo nàng dám đem tiệc sinh nhật chậm lại hai tháng, kết quả nàng ngoạn nước cùng tứ ca xong thì tính tình thay đổi lớn..... Làm qua loa, năm nay, Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng không ở đây, không biết nàng có muốn làm hay không?”

“Thiết, ai nói công chúa hiếm lạ Hoàng Phủ Cảnh Hạo, nếu thật sự coi trọng thì sẽ không đem hắn bỏ lại đó!” Bắc Đường Liên Vân lời thề son sắt vỗ bộ ngực cam đoan nói: “Chúng ta làm cho công chúa một bữa tiệc thật tốt, nàng nhất định sẽ vui vẻ!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Huu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Dám Chua Của Tiêu Băng

Vân Thanh Ngân nghĩ nghĩ đồng ý lời nói Bắc Đường Liên Vân, hai người bắt đầu thảo luận chúc mừng Xích Dương công chúa như thế nào.

Cơ Tĩnh Viễn nhìn bộ dáng nhiệt tình hai người bọn họ trong lòng thở dài, hẳn xem bói luôn luôn chính xác, người vô tâm chính là vô yêu, nhưng không phải không muốn, công chúa, nàng muốn vượt qua Nữ hoàng, nàng muốn chính mình làm chủ, không muốn bị người khác khống chế!

Tự do chính là thứ nàng theo đuổi, nhưng thứ tự do này cũng là theo đuổi xa xỉ nhất của người hoàng gia!

Vì để cho chính mình tự do, tất nhiên công chúa sẽ phản kháng quyết đoán của Nữ hoàng bề hạ, cho đến lúc hai người hoàn toàn quyết liệt!

Điều này làm cho hẳn nhớ tới lời nói của gia gia mình, sinh phụ Xích Dương công chúa, trời sinh tuấn mỹ, cũng cao ngạo vô cùng, cũng quen biết Nữ hoàng chính là một loại sai, yêu nhau lại sai.

Vậy còn, Hạ sườn quân rồi đi bỏ lại Xích Dương công chúa không phải là vô tình sao? Bởi vì hết hy vọng với Nữ hoàng, ngay cả nữ nhân của chính mình cũng có thể bỏ lại.....

Một khắc khi hắn bị đưa cho Cung Thần Tịch, gia gia liền nhắc nhở quá hắn, tương lai Xích Dương công chúa sẽ thành công, thành công lớn, mà hắn cũng không được yêu công chúa, bởi vì có một ngày công chúa sẽ trở nên vô tâm vô tình, sẽ không còn là công chúa mà bọn hắn nhận thức nữa.

Kỳ thật gia gia Cơ Tĩnh Viễn tính là chính xác, nhưng đó là Xích Dương công chúa khi àm Cung Thần Tịch chưa đi qua, linh hồn đều thay đổi hoàn toàn, tất nhiên là bất đồng.

Về phần vô tâm cùng phũ, cũng chỉ là do tự bọn hắn xem bói quẻ mà thôi.

Cơ Tĩnh Viễn trầm mặc, Vân Thanh Ngân cùng Bắc Đường Liên Vân thảo luận rất sôi nổi.

Mà Tiêu Băng rồi đi chính sảnh xong cũng bắt tri bắt giác đi đến sân Xích Dương công chúa, dừng chân ở ngoài cửa, hắn nhìn thoáng qua bên trong, thủ vệ cung kính hành lễ với hắn, “Gặp qua Tử công tử.”

“Miễn lễ, công chúa đang nghỉ ngơi sao?”

“Không có. Vừa rồi Linh Nhi cô nương dẫn một số hải tử tiến vào, nói công chúa triệu kiến bọn họ.”

Hải tử? Chẳng lẽ là mười mấy thiếu niên dẫn từ kinh thành ra hay sao! Công chúa muốn bọn họ làm cái gì?

Tiêu Băng vẫy vẫy tay ý bảo hắn không cần thông truyền. Hắn nhẹ nhàng đi vào, nghe được bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc.

Bước tới, quả nhiên nhìn thấy Thần Tịch đang ở cùng một chỗ với mấy đứa trẻ được cứu ra kia, tươi cười đầy mặt, thoát nhìn so với thời điểm đối mặt với bọn họ muốn ôn nhu hơn, không, đối với bọn họ nàng chưa bao giờ có sự ôn nhu, tươi cười luôn là sự thần nhiên, mang theo xa cách.

Vì sao nàng có thể cười tươi như thế với mấy đứa nhỏ được cứu ra? Điều này làm cho tâm của hắn hơi hơi khó chịu. Rất là không thoải mái, nhưng là, hắn cũng không biết đây là bị làm sao.

Dừng chân ở bên ngoài nghe bên trong thanh âm vui cười nói chuyện, trong lòng hắn càng nặng nề hơn.

Thần Tịch nhìn thiếu niên sạch sẽ trước mặt. Hắn điều dưỡng điều dưỡng. Vết thương trên người bọn họ đa phần đều đã tốt lên, nhìn thấy nàng cũng không có sợ hãi nữa.

Nhìn mấy đứa nhỏ một lần nữa khôi phục nở nụ cười nàng thật vui, nàng còn đang suy nghĩ có nên thả bọn chúng đi hay không. Không cần lợi dụng tiểu hải tử, nhưng là, bọn họ đều là cô nhi, nếu rồi đi nàng thì sau này phải làm sao? Tiếp tục tự sinh tự diệt, tương lai lại bị người ta bắt lấy? Sau đó phục vụ họ làm việc?

Không, đây không phải phong cách của nàng. Thần Tịch chưa từng có thói quen nuôi người ngồi không, cho dù đứa nhỏ của chính mình nàng cũng sẽ không. Đang tự hỏi không nghĩ một cái đứa nhỏ lớn nhất trong đó liền cung kính hướng nàng dập đầu nói: “Công chúa. Xin người thu lưu chúng thảo dân đi! Mặc kệ để cho chúng thái dân làm cái gì, chúng thảo dân nhất định sẽ cố gắng làm!”

Thần Tịch nhìn hắn một cái, thiếu niên này hắn là một người quyết định bên trong đám hải tử này, bộ dáng mười ba bốn tuổi, “Ngồi nói chuyện, không cần quỳ, dưới trướng nam nhi có hoàng kim đấy!”

Thiếu niên nghe vậy trong lòng nóng lên, cảm kích nhìn nàng ngồi xuống, ghé thì bọn họ không dám ngồi, bất quá cùng nhau ngồi xuống dưới đất.

Thần Tịch bất đắc dĩ nhìn bọn họ, nghĩ nghĩ cũng từ trên ghế đứng lên ngồi giữa bọn chúng, đem Linh Nhi làm cho hoảng sợ, vội vàng khuyên nhủ: “Công chúa --”

“Không sao, không phải còn có thăm sao, ta thích bọn họ, ngồi chơi đùa một chút.”

Trong mắt thiếu niên hiện lên một chút dị sắc, nhưng cũng không có tiếp tục lui ra phía sau, vẫn luôn nhìn chăm chăm Thần Tịch: “Công chúa, chúng thảo dân đều nguyện ý đi theo người, chỉ cần -- chỉ cần công chúa đừng cho chúng thảo dân tàn sát lẫn nhau là tốt rồi.”

Thần Tịch sững sờ, “Làm sao ta có thể cho các ngươi tàn sát lẫn nhau?”

“Công chúa, thời điểm tại phủ Đại công chúa kia, vốn dĩ chúng thảo dân có năm mươi người bị bắt, nhưng cuối cùng chỉ còn lại mười ba người chúng thảo dân, những người khác đều bị Đại công chúa dùng đủ loại biện pháp ép buộc, sát thủ của nàng yêu cầu chúng thảo dân tàn sát lẫn nhau, chúng thảo dân từ nhỏ đã bên cạnh nhau, gấu gao bảo vệ nhau ở cùng một chỗ, không để người khác khi dễ, thế này mới.....”

Thần Tịch nghe vậy trong lòng khe khẽ thờ dài, những người tự cho mình cao cao tại thượng luôn không đem mạng người để vào mắt.

Kiếp trước không phải nàng cũng là một vật phẩm thí nghiệm sao?

Ha ha, bất quá, nàng so với bọn hắn tốt hơn, được ăn no mặc ấm!

“Công chúa, cầu người thu lưu chúng thảo dân!”

Thần Tịch lấy tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hần, “Tên gọi các người là gì?”

Thiếu niên cắn cắn môi, “Chúng thảo dân không có tên, vẫn dựa vào tuổi để sắp thứ tự, thảo dân là lão đại, dựa theo trình tự bắt đầu từ thảo dân mà đếm qua, theo thứ tự đến thập tam đệ!”

Thần Tịch đánh giá vài người bọn họ liếc mắt một cái, nam hài có tám người, nữ hài có năm, lớn nhất mười ba tuổi, ít nhất bảy tuổi..... Căn cơ đều tốt chứ? Bỗng nhiên nhãn tình nàng sáng lên, “Không bằng như vậy đi, về sau các người tám nam hài thì tạo thành bát tinh, năm tiểu muội muội liền tạo thành ngũ hoa, bên cạnh bản công chúa tạo thành bát tinh ngũ hoa thế nào? Về sau chỉ có thể nghe lệnh của ta!”

“Bát tinh, ngũ hoa? Công chúa, đây là cái ý tứ gì?”

Thần Tịch cười tủm tỉm vuốt đầu tiểu cô nương ít tuổi nhất giải thích nói: “Chính là tám thiếu niên suất khí cùng năm tiểu muội muội xinh đẹp làm việc giúp ta, làm tốt chuyện thì sẽ được thưởng, ăn no mặc ấm ngủ ngon!”

“Quần áo mới?” Tiểu cô nương chớp mắt to nhìn nàng, “Công chúa, thật sự có sao?”

“Có, so với đồ các người mặc bây giờ hấp dẫn hơn nhiều, hơn nữa, về sau không ai dám khi dễ các người, nếu ai khi dễ các người, ta sẽ cho người giáo huấn bọn họ, cho đến khi các người học giỏi bản sự có thể tự bảo vệ mình mới thôi!”

Thiếu niên lớn nhất hiểu được ý tứ Thần Tịch, gật gật đầu, “Công chúa, chúng thảo dân nguyện ý!”

“Đây, về sau các người dựa vào tuổi tác mà sắp xếp từ nhất tinh đến bát tinh, nữ hài từ thì theo tên ta đặt, ta nghĩ là, Thanh Mai, Phù Dung, Bạch Lan, Lam Hồng, Ưu Đàm. Về sau đây là tên các người!” Thần Tịch theo từ lớn đến nhỏ gọi một lần.

“Công chúa, ta tên là Ưu Đàm sao?” Nữ hài từ nhỏ nhất bị kích động lời kéo nàng hỏi, nàng tuổi nhỏ nhất, khôi phục cũng nhanh nhất, cũng dễ bị dỗ nhất.

“Đúng, như hoa quỳnh biết không, rất đẹp nga!”

Ưu Đàm tuy rằng không có thấy qua, bắt quả nàng thích tên này!

“Tốt lắm, bắt đầu từ ngày mai các người liền đi theo tiên sinh học tập, buổi sáng thức dậy thì tập võ, cái kia -- thời gian ta sẽ an bài thật tốt, các người nghe sư phó là được, ai học được nhanh nhất tốt nhất chăm chỉ nhất, đều sẽ được thưởng!”

.....

Dặn dò bọn nhỏ một phen, Thần Tịch mới kêu Linh Nhi dẫn bọn hần đi xuống nghỉ ngơi.

Thần Tịch nhìn mười mấy đứa nhỏ vô cùng cao hứng khuôn mặt hần lại càng không cao hứng nổi, bao lâu rồi Xích Dương công chúa chưa từng hào khí như vậy với người khác?

Linh Nhi dẫn người đi ra mới phát hiện Tiêu Băng kinh ngạc vẫn an, “Tứ công tử hào, người đến tìm công chúa?”

“Ừ, “

Linh Nhi cười hi hi nhìn vào bên trong hồ một tiếng “Công chúa, Tứ công tử đến thăm người, nô tỳ mang vài vị tiểu thiếu gia và vài vị tiểu tiểu thư xuống trước.”

Thần Tịch thân nhiên lên tiếng, Tiêu Băng đi vào tự mình ngồi vào ghế đối diện nàng, “Công chúa, đã nói chuyện lâu như vậy, còn luyến tiếc không muốn đứng lên sao?”

Thần Tịch bĩu môi, không có việc gì đến tìm mắng sao!

Vỗ vỗ quần áo đứng lên ngồi xuống ghế: “Làm sao người lại đến đây? Có việc sao?”

“Nghe ý tứ công chúa là không có việc gì thì ta không nên đến đây?”

Ngạch!

Nam nhân này lại bị làm sao đây? Tâm tình Thần Tịch đang tốt, không muốn so đo cùng hần, “Không có, bắt quá tò mò, nam nhân các người ở cùng nhau không phải thích uống rượu nói chuyện phiếm sao, ta cố ý đi để lại không gian cho các người đây thôi.”

“Công chúa là đang chờ Vân Thanh Ngân đi!”

“Nga, hần nói muốn tới tìm ta, tất nhiên ta phải đợi hần rồi.”

Tiêu Băng nổi giận, làm thế nào mà nàng có thể đối với hắn cứ như vậy không lưu tâm chút nào, ngược lại đối người đến sau lại mặt mày hớn hở như thế, cái này gọi là chuyện gì chứ?

Nhìn đến mặt khôi băng người nào đó càng phát ra không vui, Thần Tịch cảm thấy phiền chán, nam nhân này lại đây tìm nàng để cho nàng xem sắc mặt sao? Hé ra gương mặt thối như vậy lại có chuyện gì?

Mặt Tiêu Băng giống như tên gọi, lạnh như băng nhìn nàng, có chút nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Công chúa lại thích Vân Thanh Ngân như vậy!”

“Hắn? Ta cảm thấy hắn không tệ, có thể trọng dụng, làm sao vậy?”

“Người --” Tiêu Băng hô khẩu khí, “Cho nên, người sẽ gọi hắn thị tẩm, có phải hay không qua tối nay rồi người sẽ thông báo hắn là phụ thị thứ bảy?”

Ngạch!

Làm sao lại có thể nghĩ sự tình theo hướng này? Thần Tịch mặc danh kỳ diệu nhìn hắn một cái, tức giận nói: “Lúc nào thì ta nói những lời này?”

“Người không phải vẫn nghĩ như vậy sao?”

“Ta -- đình chỉ, Tiêu Băng, người có ý gì hả? Người đang chất vấn ta sao?”

Tiêu Băng hừ lạnh một tiếng, mắt lạnh trừng nàng.

Thần Tịch nổi giận, nam nhân này bị cái gì vậy chứ, từ khi hắn hại nàng xuyên qua, hắn vẫn luôn mặt lạnh rồi, được rồi, tuy rằng sau đó hắn cũng không có hành hung gì nàng cả, cũng phần đầu quên mình xông vào biển lửa cứu nàng, nhưng, như vậy không có nghĩa là nàng sẽ để cho hắn khinh bỉ!“Tiêu Băng, ta là công chúa!”

“Ta biết, cho nên công chúa muốn tìm bao nhiêu nam nhân thì tìm bấy nhiêu!”

“Người nói cái gì!”

Tiêu Băng lãnh mạc nhìn nàng: “Chẳng lẽ không đúng? Chỉ cần một chuyến đi tới thôn Triệu gia, liền làm cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo cải biến thái độ, còn nhận thức Tiêu Dao Vương Sở quốc, lại được một cái Vân Thanh Ngân..... Ta cũng không có thể không bội phục bản lĩnh của công chúa!”

Ba --

Thần Tịch giờ lên bàn tay tát qua, Tiêu Băng nhất thời không đề phòng bị một cái tát, đầu ấn năm ngón tay đỏ tươi trên mặt. Thần Tịch vẫn chưa hết giận, lạnh lùng nhìn hắn, “Đi ra ngoài, bản công chúa cần im lặng!”

Tiêu Băng cắn cắn môi, đồng dạng trừng mắt Thần Tịch, trong mắt có uất ức cùng không cam lòng, còn có một chút thất bại cùng ảo não!

Ngay sau đó Vân Thanh Ngân vừa vặn đi đến, nhìn đến một màn kinh người này vẻ mặt liền trở nên đau khổ, chuyện xấu lại bị hắn gặp phải! Mệnh hắn thật khổ mà!

“Đi ra ngoài!”

Tiêu Băng phẫn hận rời đi, thời điểm gấp thoáng qua Vân Thanh Ngân còn hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái.

Vân Thanh Ngân vô cùng vô tội nhún nhún vai, “Tứ công tử, ta không có --”

“Hừ!” Đáp lại hắn là một tiếng hừ lạnh.

Ngực Thần Tịch phập phồng vài cái, nửa ngày mới bình tĩnh trở lại, thật không biết tối nay Tiêu Băng phát điên cái gì!

Lời đầu tiên, Y Y xin chào mừng Mai Mai tí ti đã trở lại sao vào ngày lặn đầu đó

Lời thứ hai. Ô ô ô ô ô... Băng mỹ nam quả nhiên là băng mỹ nam a.. Ăn dấm chua cũng thật đáng yêu, phải nói là TMD siêu cấp đẹp trai luôn aaaaaa Hắc hắc.. Y Y là thực thích Tiêu Băng ca ca a. Nếu là Hoàng Phủ Trừng Tôm giờ ra dấm chua.. Ân, Y Y không ném đá chết hắn mới là lạ

Lão Thiên gia~ Hãy nhìn Băng mỹ nam đi... Kia một cái nhìn lên.. Kia một cái nhìn tới ngây ngốc... Kia một cái ghen tị.. Kia lời nói mang theo dấm chua nặng nề... Oa... Tại sao là lời nói đáng

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Tranh

Edit: Phạm Mai

Vân Thanh Ngân nhìn Tiêu Băng lạnh lùng rồi đi, ngắm Thần Tịch liếc mắt một cái, “Công chúa, người không -- khuyên nhủ Tứ công tử?”

Thần Tịch cũng hừ lạnh một tiếng, “Vi sao ta phải đi khuyên nhủ hần, mặc danh kỳ diệu phát giận, không biết bị cái gì!”

Ngạch!

Chẳng lẽ công chúa nhìn không ra Tứ công tử đang ghen sao? Trong lòng Vân Thanh Ngân vì Tiêu Băng bị ai, may mắn, hần không có yêu phải nữ nhân này a, thực trì hoãn! Căn cứ vào tâm tính ôn hòa chung sống, Vân Thanh Ngân quyết định nhắc nhở người nào đó một chút, “Công chúa, kỳ thật Tứ công tử là ghen tị ta có thể cầm đuốc soi đêm đàm luận với người mới tức giận!”

Ghen tị? Thần Tịch mặc danh kỳ diệu nhìn hần, “Cái này thì có gì mà phải ghen tị?”

“Ngạch, chính là..... Hần ghen tị nam nhân khác có thể cùng một chỗ với người!”

Cái gì? Hần nói là Tiêu Băng ghen?

Thần Tịch cảm thấy thực khôi hài, bĩu môi, “Người hiểu lầm, làm sao hần có thể ghen tị, mặc kệ hần, người ngồi xuống, nói ra suy nghĩ của người với ta, ta muốn nghe một chút ý tứ của người.”

“Công chúa, kỳ thật ta cảm thấy Tứ công tử rất quan tâm tới người.”

“Phải không? Ta không có cảm giác, bắt quá hần từng hại ta, sau đó lại cứu ta, cho nên ta cùng hần chính là huề nhau.”

Vân Thanh Ngân kinh ngạc nhìn nàng, Tiêu Băng sẽ hại nàng?“Công chúa, sẽ không phải hiểu lầm chứ, làm sao hần có thể hại người?”

“Chính là hại, nếu không phải hần --” Ngạch, Thần Tịch dừng miệng, mặc kệ thế nào nàng cũng không thể nói Tiêu Băng cường hôn nên hại bản tôn, bởi vì bây giờ nàng đang sống nhà, nếu nói ra chân tướng chẳng phải sẽ bị người ta cho là yêu quái đem đi thiêu sao? “Dù sao chính là huề nhau, người đừng quản chuyện tình của chúng ta.”

Được rồi, không phải hần không giúp đỡ, thật sự là công chúa không chịu hiểu. Vân Thanh Ngân đối với Tiêu Băng tỏ vẻ bi ai.

Ngồi ở đối diện Thần Tịch, hần nhìn kế hoạch mà Thần Tịch mang ra suy nghĩ cẩn thận, càng xem trong lòng lại càng kinh ngạc. Trên giấy này viết phương án có thể thực thi, không tới ba năm Hi thành nhất định sẽ trở thành binh hùng tướng mạnh. Dân phú quan cường! (dân giàu quan mạnh, cũng như câu dân giàu nước mạnh vậy)

“Việc này giao cho người xử lý, người có thể làm tốt không?”

“Công chúa, ta nguyện ý thử một lần!”

Thần Tịch nhìn hần một cái, “Tốt, liền giao cho người, ta nghĩ người sẽ không làm cho ta thất vọng.”

Vân Thanh Ngân cẩn thận đem kế hoạch cuộn lại, tựa hồ giống như cam đoan, “Công chúa, việc này ta cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài.”

Không ngờ Thần Tịch lại cười nhạt. Không quá để ý trả lời: “Đây là chuyện lợi cho dân, người nói ra ngoài tạo phúc dân chúng cũng không có gì, chỉ cần không cần dùng để lừa gạt người khác là được.”

“Công chúa đại nghĩa, Thanh Ngân hiểu được.”

Kế hoạch kia là phương án nông nghiệp mà những ngày biến mất do quá nhàn rỗi nên Thần Tịch viết ra. Kiếp trước phụ thân của nàng chính là nhà nghiên cứu sinh vật. Nghiên cứu rất nhiều động thực vật.

Nàng nhàn rỗi cũng lật xem một ít, tuy rằng không nhớ rõ chi tiết, bắt quá trình tự đại khái vẫn nhớ rõ. Chỉ cần để cho Vân Thanh Ngân biết được bắt đầu như thế nào thì hần nhất định có thể tìm được đường đi. Lương thảo Hi thành không đủ, để hoang rất nhiều, bởi vì địa thế nơi này thoải mái, Hi thành cũng không có tình thế gì, đại bộ phận đều là đất phèn, có thể gieo trồng được lúa nước. Hơn nữa, Hi thành tương đối có vẻ hạn một chút.

Nếu muốn giải quyết ẩm no phải gieo trồng một ít lương thực có thể ăn. Thần Tịch nhớ rõ ngô, nhớ rõ lúa mạch, cũng nhớ rõ rất nhiều rau dưa đều là có thể gieo trồng, chỉ cần tưới nước thích đáng là tốt.

Lương thực nhất định phải là gạo, cái khác cũng có thể. Về sau nếu ra những loại đặc sắc khác, cũng có thể không cần lo lắng mang đi bán, sau đó đổi lấy gạo.

Dù sao nàng đem những loại cây trồng có thể trồng trên đất này àm mình nhớ rõ đều viết ra, về phần khai hoang đất liền đơn giản, để cho Vân Thanh Ngân nghĩ biện pháp xử trí, vấn đề về điểm này nếu hắn cũng không giải quyết được thì cũng đừng có nghĩ tới lấy vị trí đại quân sư đi kiêu ngạo chỉ huy những người khác.

“Công chúa, những thứ này từ đâu người biết được?”

Thần Tịch liếc mắt nhìn hắn, “Ta ở vùng hoang vu dã ngoại nhặt được, người tin không?”

Ngạch!

Đương nhiên không tin, chữ viết này rõ ràng chính là do nàng viết, Vân Thanh Ngân lựa chọn trầm mặc, lại nghe Thần Tịch nói: “Thật là do ở dã ngoại ta nhặt được những bản đơn lẻ, bất quá trời mưa làm hỏng rồi, ta liền viết ra một bộ, nguyên tác bị hủy.”

“Nga, thật không, đúng là gặp may!”

“Đúng vậy, cho nên thời điểm người trồng những cây này thuận tiện cho người nhanh nhẹn viết kinh nghiệm vào, sau đó mang ra phát cho dân chúng một ít tạo phúc!”

“Vâng.”

“Người chỉ huy thì tìm người phụ trách là được, cho người thời gian ba tháng, làm thỏa đáng việc này ta sẽ để người làm quân sư của ta.”

Vân Thanh Ngân nghiêm túc gật gật đầu, “Công chúa yên tâm, nhất định không làm nhục xứ mệnh!”

Thần Tịch gật gật đầu xong cũng không có phản ứng khác, hơn nữa không bao lâu sau nàng nằm xuống trên trường kỉ, giống như muốn ngủ.....

Vân Thanh Ngân rói rầm, hắn có thể rời đi được chưa? “Công chúa --”

Không có tiếng trả lời, Vân Thanh Ngân quyết định rời đi, tuy rằng hắn không sợ Tiêu Băng, nhưng cũng không muốn bị con người lãnh liệt (lạnh lẽo + ác liệt) kia của Tiêu Băng luôn nhìn chằm chằm!

Nhưng khi hắn vừa mới đi được vài bước chợt nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng Thần Tịch: “Không phải nói sẽ cảm được soi đêm đàm luận sao? Đại quân gia, người hãy ngồi ở chỗ này cho tốt đi!”

“Nhưng mà, công chúa, chúng ta đã đàm luận xong --”

“Canh chừng đi, bất quá không được tới gần ta, bằng không, vô tội mất mạng cũng đừng trách ta.”

Ách!

Ý tứ này là muốn hắn gác đêm sao? Vân Thanh Ngân buồn rầu ngồi xuống, quên đi, hắn liền canh chừng một lúc đi, chờ nàng ngủ lại đi.

Không bao lâu sau thì nghe thấy tiếng hít thở đều đều, đưa mắt nhìn lên, quả nhiên là đang ngủ, đi ra ngoài vài bước, không có tiếng gì, lại đi vài bước.....

Sau khi hắn hoàn toàn đi ra ngoài rốt cục thở ra một hơi, vì sao công chúa thích ép buộc người như vậy?

“Như thế nào, công chúa nói người lưu lại àm người còn đi?”

Tiêu Băng lạnh lùng đứng ở cửa, tản ra hàn khí.

Vân Thanh Ngân bị hắn làm hoảng sợ, vỗ vỗ ngực thầm oán nói: “Tứ công tử, bất kể cái gì ta cũng không có làm, sao người cứ nhắm vào ta?”

Tiêu Băng hừ nhẹ một tiếng, “Ta không có nhắm vào người, chỉ đang nhắc nhở người phải nghe theo lệnh mà làm việc thôi. Công chúa mở miệng muốn người lưu lại, mặc kệ nàng muốn người làm cái gì, người cũng phải lưu lại. Cho dù người muốn ngủ, như vậy, ngủ sà!”

Mi mắt Vân Thanh Ngân giật giật, hắn nghiêm trọng hoài nghi Tiêu Băng cố ý!

“Được, đừng cãi nhau, đêm nay ta cùng công chúa, các người đều giải tán đi!”

Dưới ánh trăng, một bóng người im lặng đi tới, hắn một thân hắc y cao ngạo, cho dù trong trời lạnh lùng như ánh trăng, cũng có thể làm cho người ta mãnh liệt cảm giác được tồn tại của hắn.

Tiêu Băng nhìn thấy Hoa Từ Huyền liền không thoái mái, “Sao người lại tới đây?”

“Tất nhiên là làm tốt chuyện tình nên trở về gặp Thần Tịch!”

Thần Tịch? Đây là lần đầu tiên Vân Thanh Ngân nhìn thấy Hoa Từ Huyền, nghe thấy hắn kêu tên công chúa còn có chút ngẩn người, hoa đào của công chúa thật đúng là nhiều nha!

Bất quá nam nhân này đủ tuấn, hơn nữa hắn phát hiện nam nhân này cùng Tiêu Băng có ánh mắt tương tự, đều rất lạnh, bất quá Tiêu Băng chính là lãnh khốc, ánh mắt nam nhân này lại có chút hung ác nham hiểm, làm cho người ta cảm giác được nguy hiểm.

Hoa Từ Huyền nói xong liền cất bước đi vào bên trong, lại bị Tiêu Băng ra tay ngăn cản đường đi, “Công chúa không có triệu người, người vẫn nên nghỉ ngơi khác đi!”

“Ha ha, Từ công tử đang lo lắng cái gì vậy chứ? Người có thể ngăn đón một người, chẳng lẽ còn có thể ngăn lại những phu thị về sau thuộc sở hữu của công chúa?”

Sắc mặt Tiêu Băng bỗng dưng trầm xuống, hắn không mong muốn nghe nhất chính là vấn đề này, cũng không nghĩ sẽ thảo luận!

Hoa Từ Huyền ra vẻ trưởng thành vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Huynh đệ a, hãy suy nghĩ thoáng một chút, tuy rằng ta hiểu được tâm tư của người, người thôi, ai lại không hi vọng người mình thích chỉ có một mình mình! Nhưng, người người xem trọng lại không thể như vậy, nàng nhất định sẽ ngồi lên vị trí kia, nhất định sẽ có mấy nam nhân, nếu người đã để ý như vậy không bằng khuyên nàng buông tha vị trí đó đi?”

Buông tha vị trí kia?

Làm sao công chúa có thể buông tha vị trí kia, nàng bỏ qua vị trí đó thì chính là để cho Nữ hoàng tùy ý dả kích nàng thêm mà thôi!

Trước kia nàng không tranh, trở thành một con tin, bị trở thành quân cờ đặt ở Hạ quốc đối lấy hòa bình; Nay nàng tranh, Nữ hoàng đã nghĩ đem nàng gả đi ra ngoài, mười vạn tinh binh bên cạnh đều nguyện ý để nàng mang đi làm đồ cưới, mặc kệ thế nào, Nữ hoàng đều không chịu buông tha của nàng!

Làm sao hắn có thể kêu nàng buông tha đây? Hắn không có ích kỷ như vậy, vì đức niệm chính mình mà khiến cho nàng hăm sâu biển lửa, hắn chỉ hy vọng..... Hy vọng nàng có thể lưu một chút tâm ở trên người hắn.

Đúng vậy, chỉ cần lưu một chút tâm là tốt rồi!

Từ sau khi cứu nàng ra khỏi trận đại hỏa kia, cái hình ảnh đó vẫn luôn dừng lại ở trong đầu hắn, bị nhốt ở trong lồng trái qua trận lửa lớn như vậy, vẫn đợi bọn họ cứu.....

Hắn thực may mắn đêm hôm đó hắn đến kịp!

Chỉ cần nàng không hoang đường giống như trước kia nữa, hắn tuyệt đối không muốn để cho nàng chịu bất kỳ thương tổn nào, lại càng sẽ không nguyện ý để cho nàng mất mạng!

Nhưng, thời điểm tâm ý hắn bắt đầu cho đi, lại phát giác nàng không hề có tâm tư.

Nàng vô tâm với hắn, đối với Hoàng Phủ Cảnh Hạo đại khái cũng không tâm.....

Thời điểm nàng hoang đường chỉ có tâm với Hoàng Phủ Cảnh Hạo, khi giải quyết xong hoang đường nàng lại không tâm bất kỳ ai, điều này để cho hắn phải chịu thế nào, càng không biết phải trả lời ra sao. Hắn cũng không muốn cùng nàng huê gì cả, hắn cảm thấy cho dù nàng ghi hận lần đó chút xíu nữa hắn làm nàng nghẹt thở ở trong nước cũng thật tốt, dù sao so với vô tâm tốt hơn.

Vân Thanh Ngân nhìn thần sắc Tiêu Băng có chút đồng tình, thở dài, đem lời nói lúc trước Cơ Tĩnh Viễn nói mà hắn không nghe được nói lại một lần: “Từ công tử, thời điểm cơm chiều, sau khi người đi rồi, Nhị công tử nói hắn đã xem bói cho công chúa, công chúa đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, nhưng là, sau đại nạn không chết công chúa là người vô tâm. Mặc kệ ai yêu nàng đều sẽ thực vất vả.....”

Người vô tâm?

Tiêu Băng giận trừng mắt hắn: “Người nói bậy bạ gì đó!”

“Đó là Nhị công tử tính!”

“Không có khả năng!”

Tiêu Băng một quyền hướng cột đánh tới, Hoa Từ Huyền chạy nhanh đón được, thấp giọng nói: “Người điên rồi, đừng đánh thức nàng!”

Tiêu Băng liếc mắt một cái oán hận nhìn vào bên trong, người vô tâm cũng bị làm cho tỉnh sao?

Hoa Từ Huyền âm nhu cười, nhẹ giọng nói: “Công chúa có những chuyện không biết, không có thông suốt, Tiêu Băng, chúng ta nói trước, ai làm cho công chúa mở khóa tâm trước, về sau sẽ được làm đại (đại ở đây không phải chính phu mà giống như đại phu thị, nhị phu thị)! ”

Ngạch!

Vội vàng tới làm phu thị của Xích Dương công chúa? Vân Thanh Ngân không hiểu nhìn hai người liếc mắt một cái, cái này không có gì hay để tranh đi, phu thị công chúa nhiều như vậy, lớn nhỏ còn không phải giống nhau sao, trừ phi bọn họ đi tranh vị trí chính phu!

Nhưng, căn cứ suy đoán của hắn, thân phận hai nam nhân này không có khả năng kham được vị trí chính phủ, tính cách cũng không phù hợp.

Kỳ thật, hắn cảm thấy nếu có một người thật sự là thực phù hợp với điều kiện, thì chính là người công chúa ở ở thôn Triệu gia Hoàng Phủ Cảnh Hạo, tuy rằng không thích hắn, nhưng mà, không thể không thừa nhận, trên người hắn có một loại khí chất, giống như trời sinh hắn đã định sẽ là người ở trên cao vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Muốn Bắt Nàng

Edit: Phạm Mai

Ai, cũng không biết hắn ở thôn Triệu gia trải qua thế nào?

Công chúa đem người bỏ lại đó, tứ hôn cũng không có thực hiện, nhưng mà, hắn có dự cảm, Nữ hoàng nhất định sẽ không ngừng cố gắng để cho nàng lập gia đình hoặc là thú người Nữ hoàng chỉ định.

Thái tử Sở quốc cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mười vạn tinh binh chỗ Xích Dương công chúa, nói không chừng sẽ đến một cái ngàn dặm truy thê.

Vân Thanh Ngân căn cứ chức trách quản gia hảo tâm nhắc nhở nói: “Tứ công tử, Hoa công tử, không bằng các ngươi ra bên ngoài tán gẫu, không cần quấy rầy công chúa nghỉ ngơi?”

Tiêu Băng lãnh lãnh quét Hoa Tử Huyền liếc mắt một cái, lạnh lùng rời đi.

Hoa Tử Huyền nhún nhún vai nhưng không có đi theo đi ra ngoài, ngược lại hướng bên trong đi vào, Vân Thanh Ngân hơi hơi sừng sốt sau đó chạy nhanh ngăn hắn lại: “Hoa công tử, thỉnh tự trọng, công chúa cũng không có chiêu ngươi thị tẩm!”

“Ngươi nhất định phải ngăn cản ta?”

“Đừng vậy, nếu công chúa kêu ngươi ta nhất định cho đi! Ngươi cùng Tứ công tử là bất đồng, Tứ công tử là phu thị của công chúa, ngươi chỉ là khách nhân của công chúa, còn thỉnh Hoa công tử không cần vượt quá giới hạn.”

Hoa Tử Huyền mặt lạnh đánh giá hắn, Vân Thanh Ngân thân nhiên đối mặt ánh mắt của hắn, kiên định ngăn cản hắn. Hai người giằng co một hồi, Hoa Tử Huyền cười nhẹ một tiếng, trêu tức nói: “Không thể tin được công chúa được người yêu thương như vậy, được rồi, dù sao ta cũng mệt mỏi, đêm nay sẽ không âm ỷ công chúa!”

Dứt lời xoay người rời đi, nhìn bóng dáng của hắn Vân Thanh Ngân không hiểu còn có chút không vui, hơi thở nam nhân này quá mức hung ác nham hiểm, nếu có thể, hắn cảm thấy vẫn nên khuyên công chúa rời xa tốt hơn.

Sau khi hai người rời đi, trong phòng Thần Tịch mở mắt, trong mắt hiện lên một chút vừa lòng, chỉ cần Vân Thanh Ngân không có suy nghĩ ghê tởm gì, nàng sẽ thưởng thức. Về phần lợi dụng để làm việc, trong lúc người với người đó thôi, hợp tác là thực bình thường.

“Ai. Công chúa, ngươi cũng không cần phải đề phòng bọn họ như vậy đi?” Bắc Đường Liên Vân cười hi hi từ gian bên cạnh đi tới. Rất là đồng tình nói: “Công chúa, kỳ thật Tứ công tử là thật đồ kỵ.”

Thần Tịch liếc trắng mắt, trực tiếp khoát tay không để ý tới, “Ngủ, nhớ kỹ nghĩa vụ của ngươi, gác đêm cho ta, không được để cho những người khác quấy rầy ta ngủ!”

“Ai ai, công chúa, ta cũng là nam nhân mà. Ngươi sẽ không lo lắng --” Bắc Đường Liên Vân ái muội tặng một cái nháy mắt,

Thần Tịch bỗng dưng run, sờ sờ cánh tay nổi da gà, “Được rồi. Đừng nào loạn. Ngươi mới mười tám tuổi, tuổi pháp luật cho kết hôn cũng chưa tới, ta.....”

Bắc Đường Liên Vân mặc danh kỳ diệu nhìn nàng. Về mặt khó hiểu, “Công chúa, ngươi nói cái gì vậy? Nam tử Hạ quốc chúng ta mười sáu tuổi là có thể đón dâu sinh con, ta đã muốn đủ lớn! Mặt khác, ta muốn nhắc nhở một câu, tuổi của công chúa với ta là giống nhau!”

“Cũng không phải. giống như ta mười chín.”

“Vậy cũng chỉ lớn hơn một tuổi, khẩu khí của công chúa là ý gì vậy chứ?”

“Được rồi. Dù sao ngươi cứ ở đó yên lặng gác đêm cho ta, bằng không, đường huynh ngươi để ngươi ở lại đây còn ý nghĩa gì nữa!”

Ách, nữ nhân này thật sự không đáng yêu! Bắc Đường Liên Vân có chút dỗi trở lại gian phòng cách vách nằm ngủ, để cho hắn gác đêm, mấy hộ vệ đó làm cái gì? Nuôi không à!

Nằm trên tháp lần qua lần lại, Bắc Đường Liên Vân mất ngủ, trong đầu luôn nghĩ tới lời Cơ Tĩnh Viễn nói, người vô tâm, có khả năng sao? Công chúa sẽ là người vô tâm?

Ài!

Chuyện đường huynh giao cho hắn làm thật khó mà!

Bỗng nhiên, ngoài phòng truyền đến một động tĩnh rất nhỏ, Bắc Đường Liên Vân lập tức cảnh giác, lặng yên đi vào bên giường Thần Tịch canh chừng, chỉ thấy dưới ánh trăng một người thật cẩn thận tới gần Thần Tịch, thân hình kia hình như còn có chút quen thuộc,

Hắn còn chưa có tới gần đã cách không điểm huyết của Thần Tịch lại, Bắc Đường Liên Vân thầm kêu không tốt, nhưng vẫn chịu đựng, ít nhất hắn muốn chờ đối phương đi lên một chút xem là người nào.

Sau khi người nọ cách không điểm huyết xong, nhìn thấy người trên giường không hề động tĩnh nào, mới tiêu sái bay lại, rat ay muốn khiêng Thần Tịch lên trên vai. Ngay sau lúc đó, Bắc Đường Liên Vân bay nhanh ra tay hướng về phía người che mặt, một chiêu này quá đột nhiên, lại thêm người nịt mặt một tay đang bắt Thần Tịch, vì không cẩn thận một cái nên đã bị tháo khăn che mặt.

Bắc Đường Liên Vân kinh ngạc nhìn người trước mắt: “Liễu Văn Hoa! Dĩ nhiên lại là ngươi, ngươi muốn làm cái gì?”

“Tam công tử?” Liễu Văn Hoa nhìn thấy khuôn mặt Bắc Đường Liên Vân cũng rất kinh ngạc, lập tức liền ra chiêu ngoạn lệ, ngăn chặn hắn dẫn người đi.

“Liễu Văn Hoa, công chúa thành tâm hợp tác cùng ngươi, thế mà ngươi lại không chịu giữ quy ước?”

Liễu Văn Hoa hừ lạnh một tiếng, hai bên giao thủ, nói: “Được sự tín nhiệm của Cung Thần Tịch cùng với cùng với hợp tác với nàng cũng là một trong những nhiệm vụ của ta, tại sao không tuân thủ chữ tín!”

“Ngươi – được, tốt lắm!” Bắc Đường Liên Vân cảm thấy đường đường bang chủ Hắc Long bang lại vô lại như thế, thật sự đáng giận đến tột cùng, vừa đánh vừa nói: “Ngươi tới, có thích khách!”

Hộ vệ trong viện nghe thấy tiếng kêu thì chạy vào thật nhanh, rất nhanh liền cùng Bắc Đường Liên Vân cùng nhau đối phó Liễu Văn Hoa.

Võ công Bắc Đường Liên Vân tuyệt đối không thấp, hơn nữa hộ vệ cũng do Hoàng Phủ Cảnh Hạo lưu lại, dần dần Liễu Văn Hoa lâm vào cục diện bế tắc, không bao lâu đã bị đâm bị thương mấy chỗ, ngay tại lúc Bắc Đường Liên Vân sắp bị hắn bắt được, một bóng người đột nhiên bay tới, mang theo Liễu Văn Hoa đang bị thương chạy đi.

Bắc Đường Liên Vân đuổi theo tới cửa thì dừng bước, vì tránh bộ hấn sử dụng kế điệu hổ ly sơn nên hắn vẫn chạy tới bên người Thần Tịch, bắt quá phân phó nhóm hộ vệ phải gia tăng tuần tra.

Thần Tịch mở mắt ra, đạm mạc nhìn thoáng qua, “Ngươi không có bị thương chứ?”

“Bị thương ngoài da, không ý chuyện gì, công chúa ngươi – người không phải bị điểm huyết sao?”

“Huyết gì? Huyết đạo của ta người nào cũng có thể điểm hay sao?”

Ngạch, đây không phải hồ ngươi sao? Làm hại hắn vừa rồi lo lắng vô ích một trận.

Thần Tịch đứng dậy, mở ra một cái hộp bên trên đầu giường, bên trong hòm chứa một viên dạ minh châu nhỏ, trong phút chốc chiếu sáng toàn bộ phòng.

Sau đó đi đến trước tủ quần áo từ bên trong tủ lấy ra một hòm thuốc, lại dùng chén rót ra một ít nước trà để lạnh chuẩn bị xong mới ngồi lại bên người Bắc Đường Liên Vân, xăn ống tay áo hắn lên, trước hết dùng bông tẩy trừ miệng vết thương cho hắn, sau đó bôi thuốc, băng bó.

Miệng vết thương không phải rất sâu, bắt quá đối với người hiện đại mà nói thì được xem là nghiêm trọng, bị trường kiếm của Liễu Văn Hoa làm bị thương lỗ hổng khoảng một tấc, miệng vết thương có rất sâu, về phía Thần Tịch nhìn thì bị thương ngoài da nghiêm trọng.

“Công chúa, đây là vết thương nhỏ, không có thương tổn tới gân cốt, ngươi không cần nhủu mày!” Bắc Đường Liên Vân vốn được nàng tự mình băng bó còn có chút thụ sủng nhược kinh, nhìn bộ dáng công chúa băng bó còn kinh ngạc hơn nữa.

Thần Tịch khe khẽ thở dài, “Mấy ngày tới dùng dùng cánh tay này, chờ thương tốt rồi hãy sử dụng.”

Bắc Đường Liên Vân phát hiện chính mình thật đúng là không thói quen Cung Thần Tịch đối xử ôn nhu với mình, cảm giác rất là quái lạ! Chẳng lẽ trước kia đường huynh bị thương cũng được đãi ngộ như vậy? “Ha ha, công chúa yên tâm, vết thương này vài ngày sẽ tốt thôi. Bất quá, hình như đối với việc

bằng bó vết thương công chúa rất thuần thực thì phải!”

“Phải không? Có lẽ vậy, trước đây ta thường xuyên bị thương, đa số vết thương đều là tự mình băng bó!”

Cái gì!

Ai dám làm Xích Dương công chúa bị thương? Bắc Đường Liên Vân cảm giác được bản thân mình đang tức giận: “Công chúa, kẻ nào to gan lại dám ức hiếp người? Ta báo thù cho người!”

“Không cần, người cũng tìm không thấy bọn họ.”

“Trừ phi bọn họ đã chết, bằng không, chỉ cần công chúa nói ra, nhất định ta sẽ tìm được bọn họ rồi báo thù cho công chúa!”

Thần Tịch nhìn dáng vẻ kích động của hần thì nở nụ cười: “Không cần, bọn họ đã chết rồi.” Ít nhất đối với nàng mà nói, bọn họ quả thật cũng được xem như đã chết, bởi vì này cả đời này nàng cũng sẽ không gặp lại bọn họ nữa.

“Thật sự?”

“Ừ.”

Bắc Đường Liên Vân cảm giác được sự đau đớn trên cánh tay đã hoàn toàn biến mất, được của công chúa thật đúng là tốt! Vì sao nữ nhân trước mắt này cần bản lại không giống với những gì mà đường huynh đã miêu tả lúc trước, lại càng không giống như những lời thể nhân đã nói: “Công chúa, người thích đường huynh của ta sao?”

“Vi sao lại hỏi như vậy?”

“Nếu không thích, vì sao người lại muốn Hoàng thượng ban đường huynh của chúng ta cho người?”

Năm đó, chỉ là hành vi của bản thể mà thôi! Thần Tịch lắc đầu: “Chuyện trước kia ta đã quên mất, cho nên, người hỏi ta có thích đường huynh của người không, ta chỉ có thể nói không biết.”

“Thật sự không thể nhớ được một chút nào sao? Chúng ta đã từng gặp mặt rồi mà!” Bắc Đường Liên Vân có chút không cam lòng nói.

Thần Tịch chân thành nhìn hần, “Thật sự quên, nay ta, không thương yêu một người nam nhân nào cả.”

Những lời này liền như một cây búa nhỏ đánh vào trong lòng của Bắc Đường Liên Vân, khê đau đớn, sau đó hần nghĩ tới lời nói của Cơ Tĩnh Viễn, người vô tâm.

Không có tình yêu chính là vô tâm sao?

Không, dù thế nào hần cũng sẽ không cho rằng nữ nhân vừa mới dịu dàng băng bó cho hần lúc vừa rồi là một nữ nhân vô, nhất định là Cơ Tĩnh Viễn đã sai rồi! Bắc Đường Liên Vân cũng không thể giải thích được chính xác được vì sao giờ phút này hần lại có chút bối, còn hỏi như để chứng minh: “Công chúa, tương lai liệu người có thích những người khác không?”

“Có lẽ sẽ.”

“Công chúa --”

“Bắc Đường, người có thể gọi tên của ta.”

Bắc Đường Liên Vân nghe vậy trong lòng mừng thầm, “Thần Tịch? Người là công chúa, điều này không tốt lắm đâu!”

“Người có thể làm bằng hữu của ta.”

Bằng hữu? Công chúa muốn làm bằng hữu với hần? Bắc Đường Liên Vân có chút ngây ngốc mà nhìn Thần Tịch, một lúc lâu cũng nói không ra lời, trong quan niệm của Bắc Đường Liên Vân, tuy rằng ngày thường hần có chút phóng đãng thiếu kim chế, không tỉ mỉ khéo léo như đường huynh, nhưng là, tới cùng hần vẫn là một cô nhân, có quan niệm quân thần.

Thân phận công chúa không thể nghi ngờ là vô cùng cao quý hơn so với bọn hần, người hoàng tộc ai lại không có vài phần kiêu ngạo, vậy mà nàng lại nói có thể làm bằng hữu?

“Người làm sao vậy? Bình thường rất thông minh, này lại ngốc rồi sao? Yên tâm, trải qua quan sát ta đã đưa ra kết luận, người thật sự có thể làm bằng hữu của ta, bất quá, nếu người khinh thường công chúa nghèo túng như ta. Không cần phải miễn cưỡng!”

“Không phải -- ta không có!” Bắc Đường Liên Vân lập tức ngắt lời nàng, “Chẳng qua ta chỉ rất kinh ngạc, không thể tưởng được công chúa lại có tính cách như vậy.”

Thần Tịch cười tự nhiên, cái gì là tính tình như vậy, đây là sự khác nhau, giữa bọn họ thì có gì khác nhau cơ chứ! Nhìn dáng vẻ phóng đãng thiếu kim chế

ngày thường chứa hấn, nhưng bên trong, nhưng bên trong vẫn tồn tại quan niệm quý tiện của cổ.

Nhưng, hấn thật sự có thể làm bằng hữu.

“Công chúa, ta muốn hỏi người một chuyện, Hoa Tử Huyền là bằng hữu của người sao?”

Thần Tịch bĩu môi, “Sao hấn có thể là bằng hữu của ta, hấn là người hợp tác, giống với Liễu Văn Hoa!”

Liễu Văn Hoa!

Đúng rồi, Liễu Văn Hoa, chết tiết, sao hấn lại có thể nói chuyện với công chúa một hồi mà lại quên mất chuyện của thích khách vậy!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Là Ai Lừa Gạt Ai

Thần Tịch nhìn thấy hấn đang ảo não trấn an nói: “Không có chuyện gì, Liễu Văn Hoa muốn bắt ta tự nhiên là có nguyên nhân, không phải hấn đã nói sao, tiếp cận ta, đạt được tín nhiệm của ta cũng là nhiệm vụ duy nhất hấn muốn nhận!”

“Công chúa, làm sao bây giờ, Hoa Tử Huyền --”

“Hấn có một người đi!”

Sắc mặt Bắc Đường Liên Vân càng ngày càng âm trầm, “Vậy làm sao bây giờ, không phải đường huynh nói là người đã giao cho hai phái bọn hấn nhiệm vụ trọng yếu, kể từ đó.....”

Thần Tịch nhìn thấy bộ dáng khản trương của hấn liền cảm thấy thú vị, trêu chọc nói: “Người còn có thể sợ hãi sao?”

Bắc Đường Liên Vân mặt trắng liếc nàng một cái, “Công chúa, cầu xin người, đã là lúc nào rồi?”

“Không ngại, nhiệm vụ ta giao cho bọn hấn với ta mà nói không có gì, bất quá cho một chút tiền đi ra ngoài thôi.”

“Nhưng --”

“Cũng không có gì, ta cho bọn họ lên vào phủ đệ trọng thần trong triều đình Nhai Nữ quốc, thu thập tin tức hữu dụng, nhưng, tin tức này ta thật sự cần sao? Hoặc là nói, người cảm thấy tin tức bọn họ điều tra nhất định quan trọng hay sao? Nếu trọng thần trong triều đình Nhai Nữ quốc lại dễ dàng bị gián điệp nằm vùng như vậy, vậy bọn họ chết cũng không có quan hệ gì.”

Bắc Đường Liên Vân trừng lớn mắt, “Ngay từ đầu công chúa đã biết được là bọn hấn diễn trò sao?”

Thần Tịch gật gật đầu, thu thập cái hòm thuốc, lại đem bông dính máu và trà linh tinh quăng ra bên ngoài viện. Vừa vặn hộ vệ đã trở lại, “Thuộc hạ đáng chết, để cho thích khách đào thoát!”

Thần Tịch từ trên cao nhìn xuống hộ vệ dưới bậc thang, “Người làm mất dấu?”

“Vâng, đồng lõa của thích khách võ công cao cường, thuộc hạ biết tội.”

Thần Tịch vẫy vẫy tay, “Đứng lên đi, các người là người Hoàng Phủ Cảnh Hạo huấn luyện, ta tin tưởng năng lực của các người. Chuyện của thích khách dễ sang một bên, hiện tại đi mang cho Tam công tử một bộ quần áo lại đây.”

Hộ vệ trong viện cứng người lại. Nửa ngày mới hoàn hồn nói: “Tạ công chúa không trách phạt, thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Công chúa thật bình tĩnh a, gặp phải thích khách còn có tâm tình thị tẩm Tam công tử?

“Công chúa, Vân công tử cầu kiến!” Hộ vệ canh cửa nói.

“Cho hấn tiến vào.”

Vân Thanh Ngân bước nhanh vào, vừa tiến đến đã ngửi thấy mùi máu tươi, không khỏi gia tăng cước bộ, “Công chúa, người có bị thương không?”

Thần Tịch thản nhiên nói, “Không có. Là Bắc Đường bị thương, thích khách là Liễu Văn Hoa, chuyện này giao cho người điều tra, nếu có thể tra được rốt cuộc là ai thuê Liễu Văn Hoa. Như vậy. Vị trí đại quân sư ta nhất định lưu cho người!”

Dụ hoặc, đây là trắng trợn dụ hoặc, Vân Thanh Ngân có chút ai oán nhìn về phía Thần Tịch: “Công chúa. Khi dễ người cũng đừng như vậy chứ! Thanh danh của Hắc Long bang ở trên giang hồ vang xa, người cho ta điều tra, không phải bắt ta vào hang hổ sao!”

“Đừng mang cái dạng này đi theo ta, ngay từ đầu ta đã nói, nếu ngươi muốn mượn ta để hỗ trợ báo thù, không thành vấn đề. Chỉ cần ngươi không phải mang tâm tư của sói đối với ta nguyện ý trả thù lao bằng giá cho người hợp tác với ta.”

Vân Thanh Ngân ai thán một tiếng, công chúa thật sự là quá sắc bén!

Không chịu để cho người ta chiếm tiện nghi!

“Tốt. Chuyện này ta sẽ điều tra rõ, bất quá, hộ vệ phủ công chúa có phải không đủ nghiêm hay không? Thế nhưng khiến cho người khác vụng trộm tiến vào phòng công chúa!”

“Không trách bọn họ, là ta làm, trước khi thích khách tiến vào bọn họ có người dùng mật âm nhắc nhở ta.”

Mật âm, oa, xem ra cao thủ bên người công chúa thật không tầm thường! Người Hoàng Phủ Cảnh Hạo lưu lại chính là không bình thường, nhưng vì sao? Dẫn sói vào nhà? Nếu vạn nhất gặp chuyện không may..... Vân Thanh Ngân nhìn qua một bên Tam công tử bình tĩnh thì hần cũng bình tĩnh, nói là tìm hần cảm được soi đêm (chỗ này ý của Vân Thanh Ngân là Thần Tịch gọi hần cùng nói chuyện đêm khuya với nhau), nhìn một cái, vị này mới chân chính alf người cảm được soi đêm!

“Công chúa không có chuyện gì thì ta an tâm, ta đi xuống trước, chuyện Hắc Long bang ngày mai ta sẽ bắt đầu cho người điều tra.”

“Ừ.”

“Đứng rồi, công chúa, Hoa công tử đã trở lại!”

Thần Tịch mỉm cười, nụ cười này làm cho Vân Thanh Ngân có một loại xúc động muốn chạy trốn, bởi vì thật sự rất sáng lạn, làm cho hần có một loại cảm giác là đang gặp từ thần. Chỉ nghe Thần Tịch chậm rãi nói: “Ta biết rồi, không cần để ý tới hần, ngươi chỉ cần làm tốt chuyện của ngươi.”

Nghe vậy Vân Thanh Ngân lập tức xoay người rời đi, bộ dáng có chút giống cướp đường mà chạy.

Bắc Đường Liên Vân nhìn cảm thấy buồn cười, nhưng một khắc khi hần cúi đầu nhìn đến khóe môi Thần Tịch nhếch lên nụ cười vô cùng tươi sáng chói lọi, hần cũng có một ý niệm trong đầu, trốn đi!

Bất quá ngay sau đó vừa vặn hộ vệ đi lấy quần áo cho hần đã trở lại, sau đó hần thực tự nhiên ôm quần áo đi gian phòng bên cạnh để thay, hít một hơi, trong lòng không hiểu: Làm sao mà có người tươi cười sáng chói như vậy lại khiến người ta lạnh người?

Đổi quần áo xong Bắc Đường Liên Vân đi ra, lúc này Thần Tịch đã khôi phục bình tĩnh, im lặng nằm ở trên giường thân nhiên nhìn trăng rằm.

“Công chúa, đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi!”

“Àn, ngươi qua gian phòng bên cạnh nghỉ ngơi đi.”

Bắc Đường Liên Vân do dự một chút, vẫn có chút lo lắng nhìn nàng: “Công chúa, chẳng lẽ người đối với Hoa Tử Huyền có chút đặc biệt?”

“Tại sao nói như vậy?”

“Bởi vì người đã từng buông tha hần một lần, đường huynh nói hần từng hạ độc người, lại còn là độc dược rất lợi hại, nhưng vẫn dung túng lưu lại hần như cũ. Cuối cùng còn hợp tác cùng hần.....”

Thần Tịch nhìn hần mỉm cười, ngoắc ngoắc môi, con ngươi màu lam ở trong đêm tối có chút mị hoặc lòng người, “Vì sao ngươi lại không nói luôn là ta thả hổ về rừng?”

“Sự thật là như thế, công chúa, nếu không thể tin tưởng Liễu Văn Hoa, như vậy, nhất định phải đề phòng hần, lúc trước Liễu Văn Hoa do hần tìm đến!”

“Ai nói ta không có đề phòng hần?”

Bắc Đường Liên Vân ngạc nhiên nhìn nàng, có đề phòng sao? Hần nhìn đều là bộ dáng thực tín nhiệm đấy! Lại nghe Thần Tịch nhẹ giọng nói: “Bắc Đường, không cần tùy ý tin tưởng lời nói của người khác, cũng không cần cho rằng trong thiên hạ này chỉ có một người đang diễn kịch, người khác chỉ là ngốc tử bị lừa nhập cuộc.”

“Ý của công chúa là nói cho tới bây giờ người cũng chưa từng tin tưởng hần?”

Thần Tịch lắc đầu, không đến cuối cùng nàng cũng không xác định sẽ phù định hoàn toàn hoặc tin tưởng hoàn toàn một người, nàng chỉ cần làm tốt cái công việc âm hai bên giao ước, đường không thể do mình phá hỏng, phải để cho chính mình một cái đường lui.

“Công chúa?”

“Nghỉ ngơi đi, chuyện Liễu Văn Hoa cùng Hoa Tử Huyền chờ Vân Thanh Ngân điều tra xong hãy nói!”

Trong lòng Bắc Đường Liên Vân nghi hoặc nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi, nàng nếu không muốn nói, hẳn có hỏi tiếp cũng vô dụng.

Nhưng, vì sao nhìn nàng cô đơn dựa cửa sổ, ghé vào trên giường xem ánh trăng, tâm của hắn lại có một chút cảm giác co rút đau đớn!”

Từ nhỏ Xích Dương công chúa đã không giống người thường, từ nhỏ nàng được Tiên hoàng Nhai Nữ quốc sủng ái, sắp chết Tiên hoàng còn nhớ kỹ nàng, thậm chí để lại cho nàng mười vạn tinh binh làm hộ vệ, vinh quang như vậy, có thể nói là trước đây chưa từng có!

Làm tù nhân ở lại Hạ quốc, nàng cũng không có bị lạnh nhạt, Hoàng Thượng Hạ quốc thực tâm bảo hộ nàng, thậm chí so với công chúa Hạ quốc còn muốn bảo hộ hơn.

Nàng cảnh ngộ như vậy, trong lịch sử có vị công chúa nào có thể so được với nàng?

Nhưng là, nàng đã muốn được sủng ái như vậy, vì sao còn làm cho người ta cảm thấy cô đơn?

Đúng rồi, nhất định bởi vì cảm tình, bởi vì Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi! Trải qua nhiều năm như vậy, nàng đều đuổi theo bóng dáng Hoàng Phủ Cảnh Hạo, bây giờ, chuyện cũ trước kia đều quên hết, lòng của nàng cũng đi rồi sao!

Bởi vì không còn tâm, cho nên cô đơn?

Nhất định là vậy, nếu nàng lại yêu một người lần nữa, sẽ không như thế đi!

Trong đầu hắn liên tục hiện lên một ý niệm tìm một người yêu cho Xích Dương công chúa, Bắc Đường Liên Vân bỗng dưng thanh tỉnh, hẳn làm cái gì vậy? Giống như đứa ngốc suy nghĩ linh tính cái gì chứ!

Suy nghĩ tới những chuyện này, còn không bằng đi suy nghĩ làm thế nào để giải quyết vấn đề của Liễu Văn Hoa! Chuyện này phải bàn bạc cùng đường huynh, phải làm chuẩn bị tốt mới được.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Sở Thái Tử Đuổi Tới

Thời điểm Bắc Đường Liên Vân rối rắm, Thần Tịch đã thu hồi tâm trạng, im lặng nhắm mắt lại. Đối với Bắc Đường Liên Vân, nàng cảm thấy có thể tin nhiệm, hẳn cùng với Bắc Đường Quân Liên khác nhau, cùng Hoa Tử Huyền lại càng khác nhau.

Bỗng dưng, nàng lại mở mắt, “Bắc Đường, ngày mai..... Không, qua mấy ngày, ngươi trở về Hạ quốc một chuyến, tự mình tìm Hạ Thượng Vũ hỏi một chút chuyện tình của một người.”

“Ai?”

“Hạ Thiên Thư..... Sinh phụ của ta!”

Trong lòng Bắc Đường Liên Vân hơi kinh hãi, sinh phụ của Xích Dương công chúa họ Hạ? Hoàng đế Hạ quốc của bọn họ cũng họ Hạ..... “Được, ba ngày sau ta sẽ đi.”

Thần Tịch ngủ bình yên, trước khi ngủ trong đầu của nàng hiện lên chút sương bóng: bất luận Hoàng Phủ Cảnh Hạo có trung tâm không, nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần nhất thì hộ vệ do hắn đào tạo rất hợp ý, làm việc đúng mực, cũng luôn luôn vâng theo ý tứ của nàng mà đi làm. Nói nếu có thích khách trước hết phải nhắc nhở nàng, sau đó quả nhiên bọn hắn nhắc nhở nàng rồi án binh bất động, có lẽ, có thể cho hắn trở về làm việc sớm một chút.

Hôm sau, Thần Tịch ngủ thẳng tới khi tự nhiên tỉnh lại, vừa ăn qua điểm tâm chợt nghe thấy hộ vệ nói Hoa Tử Huyền cầu kiến.

Bắc Đường Liên Vân hơi hơi ghé mắt, nếu tới hôm qua hẳn là người cứu người đi, hẳn hẳn là đi theo Liễu Văn Hoa cùng nhau chạy trốn mới đúng! Tại sao còn dám tới gặp công chúa?

Thần Tịch chậm chậm lau miệng, lại uống chút canh ngọt, bây giờ mới chậm rì rì phân phó, nói: “Để cho hắn vào đi!”

Bắc Đường Liên Vân nhìn về phía nàng nghi hoặc, “Công chúa?”

“[binh đến tướng chặn, nước đến đất chặn], ngươi không cần lo lắng, an tâm ăn bữa sáng của ngươi đi!”

Hoa Từ Huyền vẫn mặc một thân hắc y như trước, giống như trời sinh hắc đã yêu phải màu đen vậy, nhìn thấy Thần Tịch thanh nhiên cười: “Công chúa, đã lâu không thấy.”

“Đúng vậy, đã mấy tháng.”

“Công chúa gần đây có tốt không?”

Thần Tịch mỉm cười: “Rất tốt, bất quá tối hôm qua Liễu Văn Hoa tới làm thích khách, không biết có phải do nguoi xui khiến hay không?”

Sắc mặt Hoa Từ Huyền cứng đờ. Lập tức hiện ra vẻ mặt vô tội biện minh: “Công chúa, làm sao có thể là ta được?”

“Ừ. Không phải nguoi thì tốt. Nếu không, nhiệm vụ bắt hắc liên giao cho nguoi?”

Ngạch!

Hoa Từ Huyền thở dài, “Xem ra công chúa không tin ta! Bất quá cũng không có biện pháp, ai kêu ta có tiền án chứ! Công chúa, bắt được có ban thưởng không?”

“Nguoi muốn ban thưởng cái gì?”

“Nếu không, để cho ta làm đại quân sư bên nguoi nguoi được không?”

Vân Thanh Ngân đứng một bên nghe xong liền bắt mắt nhìn qua, tranh cùng với hắc?

Đại quân sư? Hắc nghĩ như thế nào mà đi muốn vị trí đại quân sư, Thần Tịch âm thầm tự hỏi một phen, chẳng lẽ hắc thật sự nghĩ rằng mình hoàn toàn tin tưởng hắc sao. Dem việc trong quân giao cho hắc?

Quái, hắc làm sao mà tự tin được như vậy?

Vân Thanh Ngân nhìn thấy Thần Tịch trầm mặc, không khỏi lo lắng, “Công chúa. tối hôm qua nguoi--”

“Ồ. Đừng lo lắng, chuyện ta nói ta sẽ giữ lời.”

Hoa Từ Huyền ai thán, có chút u oán nhìn về phía Thần Tịch. “Công chúa càng ngày càng trở nên có mới nới cũ!”

Thần Tịch buồn cười liếc mắt nhìn hắc, nàng từng nói thích hắc khi nào! Không có quan hệ, tại sao có mới nới cũ? Chỉ có thể nói nam nhân này quá mức tự kỷ! Nghĩ nghĩ nàng cười thật tươi hướng về phía hắc, nhẹ giọng nói: “Nếu nguoi có thể tra ra được nguoi đứng đằng sau màn muốn tính mạng ta lần trước là ai, có khả năng ta sẽ suy nghĩ cho nguoi làm quân sư.”

“Quả nhiên công chúa có mới nới cũ, một đám vấn đề đều muốn làm khó dễ cho ta!” Hoa Từ Huyền có vẻ rất là bất đắc dĩ. Bất Liễu Văn Hoa rất khó, tra sự kiện kia cũng khó. “Nữ hoàng hạ lệnh cùng mọi người cũng không tra được cái gì, ta làm sao có đủ năng lực để tra? Và lại, Hoàng Phủ Cảnh Hạo ra tay, mấy thích khách kia toàn bộ bị mất mạng, công chúa nói ta phải tra như thế nào đây?”

“Tra thế nào là vấn đề của nguoi, ta chỉ đang khảo nghiệm nguoi mà thôi, cũng giống như Vân Thanh Ngân vậy, nhưng cuối cùng ta cũng không có thấy hắc oán hận nhiều như vậy, nguoi không vui thì cũng đừng quản.”

“Được, ta tra!” Hoa Từ Huyền ủ rũ ngồi ở một bên, ánh mắt u oán, làm cho Thần Tịch có chút chịu không nổi, ánh mắt nam nhân này làm cho nguoi ta rất không được tự nhiên.

Trầm mặc nửa ngày, bỗng nhiên Hoa Từ Huyền lại mở miệng nói: “Công chúa, hàng đêm nguoi đều gọi Tam công tử tới gác đêm, không sợ một mình hắc ăn không tiêu sao?”

Thần Tịch mặc danh kỳ diệu nhìn hắc một cái: “Chỉ là gác đêm thì có cái gì ăn không tiêu?”

Bắc Đường Liên Vân ho nhẹ một tiếng, trừng mắt nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, “Công chúa, không cần để ý tới hắc.”

Thần Tịch cũng không nghĩ để ý tới hắc, bất quá mặt khác thần sắc vài cái mỉa mai trên bàn com lại khế biến, liền ngay cả ánh mắt Cơ Tĩnh Viễn nhìn về phía Bắc Đường đều có chút ý vị thâm trường.

Thần Tịch mặc kệ bọn họ, bất quá bây giờ nàng lại nhớ tới một nguoi, “Đúng rồi, Tiêu Băng đâu? Làm sao hắc không tới ăn bữa sáng?”

“Công chúa, đêm qua Tứ đệ đi ra ngoài, còn chưa có trở về.”

“Lại rời nhà trốn đi?” Thần Tịch phen mắt tròn trắng, “Quên đi, mặc kệ hắc đi!”

Vân Thanh Ngân lại đối với Tiêu Băng tỏ vẻ đồng tình, “Công chúa, đêm qua Tứ công tử là gặp được Hoa công tử, Hoa công tử cùng Tứ công tử ước định, nếu ai thắng được tâm của nguoi trước, ta phỏng chừng Tứ công tử đi tới quân doanh nghĩ biện pháp!”

Thần Tịch quét Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, “Nhàm chán!”

“Công chúa, Thái tử Sở quốc cầu kiến!” Một cái hộ vệ vội vàng tiến vào bẩm báo.

Thần Tịch vừa nghe thấy liền nhú mày, người này đúng là âm hồn bất tán đi theo làm cái gì? Thật muốn để cho người ta đem hấn đánh đi, “Có nói chuyện gì không?”

“Sở Thái tử nói có một phong thư Nữ hoàng tự tay viết muốn chuyển tới công chúa!”

Đáng giận, quả nhiên là âm hồn không tiêu tan.

Thần Tịch thờ dãi, “Để cho hấn đi tới phòng khách, chờ đi!”

“Vâng.”

Cơ Tĩnh Viễn cùng Bắc Đường Liên Vân đều bắt đầu khẩn trương, “Công chúa, lần này chỉ sợ Sở Mục Hàm tới là không có ý tốt, chúng ta phải cẩn thận ứng đối mới được.”

“Hiểu rồi, bất quá đây là Hi thành, cũng không phải hoàng cung, nếu hấn thật sự không chịu an ổn, liền chém hấn đi!”

Cơ Tĩnh Viễn nghe lời nàng nói càng thêm lo lắng, Sở Mục Hàm cũng không phải là người tùy tiện liền có thể giết chết, hấn nhìn Lâm Tuấn Thần liếc mắt một cái, ý bảo hấn đi tìm Tiêu Băng trở về.

Thần Tịch vẫn ngồi yên như thế nửa canh giờ, mới chịu chậm rì rì đi tới phòng khách, Vân Thanh Ngân cùng Bắc Đường Liên Vân đi theo ở phía sau.

Sở Mục Hàm vừa thấy đến nàng liền nở nụ cười, “Công chúa, đã nhiều ngày nhìn người vẫn tốt như cũ!”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi tới làm cái gì?”

Sở Mục Hàm nhú mày nhìn nàng, tựa hồ rất tiếc hận, về phần hấn tiếc hận cái gì Thần Tịch cũng không rõ ràng. Bất quá hấn thực thán nhiên lấy ra một phong thư, chữ viết ở trên thật là của Nữ hoàng, còn cái dấu ấn!

Thần Tịch nhìn xem từng hàng từng hàng, nhìn xem thực cẩn thận, phong thư không dài nên cũng không lâu, ngắn gọn nói chính là Nữ hoàng muốn nàng chiêu đãi Thái tử Sở quốc thật tốt, nếu làm Thái tử Sở quốc vừa lòng, nàng(Nữ hoàng) cũng sẽ không miễn cưỡng cái gì, chuyện xảy ra trong cung coi như không có phát sinh.

Sau khi xem xong Thần Tịch không hiểu nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, bởi vì nàng đột nhiên cảm thấy mấy người bên cạnh mình đều thực tự kỷ như nhau, giống như bọn họ chính là trời vậy, muốn thế nào thì làm thế đó, về phần cảm thụ của nàng, căn bản bọn họ không cần chú ý.

Nữ hoàng còn có mặt mũi nào mà đi nói là sẽ xem như chuyện xảy ra trong cung chưa từng phát sinh? Đây là tiếng người sao? Là một lời nói àm mẩu thân nên nói sau?

Có lẽ, cho tới bây giờ Nữ hoàng cũng không biết người thâm nghi là gì.

Giấy viết thư bị Thần Tịch đưa cho Vân Thanh Ngân, “Đốt đi, không có ý tứ gì cả.”

“Vâng, công chúa.”

Vân Thanh Ngân rất tần trách tự mình ở trước mặt Sở Mục Hàm kêu người đốt ánh lửa tự tay mình đốt đi thư của Nữ hoàng, sắc mặt Sở Mục Hàm thay đổi một chút, bất quá hấn cũng không có nhiều khiếp sợ, nếu Xích Dương công chúa ngoan ngoãn nghe lời, như vậy, bây giờ nàng cũng không ở Hi thành, mà là đi theo hấn trở về Sở quốc chuẩn bị đại hôn mới đúng.

Thần Tịch nhìn nụ cười đáng đánh đòn của Sở Mục Hàm quay lại phân phó Vân Thanh Ngân, nói: “An bài một gian tiểu viện để Thái tử Sở quốc nghỉ lại.”

Sở Mục Hàm nghe vậy khoe mắt lộ ra ý cười, cho dù nàng có mười vạn tinh binh, nhưng mà, nay nàng còn không thể chống lại cùng Nữ hoàng, vậy không phải là biến thành thỏa hiệp sao?

Nhìn thấy Sở Mục Hàm tươi cười Thần Tịch càng tỏ ra khó chịu, bất quá chung quy nàng không nói thêm gì.

Nàng nghĩ tới Sở Mục Nhiên, nếu nàng không có nhớ lầm, cái Tiêu Dao Vương Sở quốc kia còn đang ở một kịachs sạn ở Hi thành thì phải, có lẽ nàng có thể cho Sở Mục Nhiên hỗ trợ khuyên nhủ mẫu nam không cần si tâm vọng tưởng.

Sở Mục Hàm đi đường vài ngày xác thực cũng có chút mệt mỏi, cũng không có dây dưa Thần Tịch điều gì, thành thật đi theo Vân Thanh Ngân đi tới phòng khách nghỉ ngơi.

Cơ Tĩnh Viễn khó xử nhìn Thần Tịch, lần này phải làm thế nào để giải quyết phiền toái mang tên Sở Mục Hàm này đây? Không tới mức vạn bất đắc dĩ, không thể giết, xảy ra chiến loạn chỉ làm dân chúng hai quốc chịu khổ, nếu không giải quyết hấn, thì công chúa có chút khó khăn. Suy nghĩ hồi lâu, hấn

than nhẹ một tiếng, “Công chúa, để cho Hoàng Phủ tướng quân trở về đi! Nữ hoàng tử hôn không thể coi như không có được!”

Thần Tịch kinh ngạc nhìn hần, vì sao ngay sau đó Cơ Tĩnh Viễn lại nghĩ đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo? Bởi vì Sở Mục Hàm xuất hiện làm cho hần khó xử? Nếu tìm Hoàng Phủ Cảnh Hạo thì có tác dụng gì, chẳng lẽ Hoàng Phủ Cảnh Hạo còn có biện pháp giải quyết? “Không cần phải gấp gáp, chờ Sở quốc Thái tử đi rồi nói sau!”

“Công chúa --”

“Được rồi, việc này tự ta có chủ trương, ta không cần dựa vào nam nhân mà sống.”

Thần hình Cơ Tĩnh Viễn cứng đờ, nửa ngày cũng nói không ra lời, công chúa vẫn luôn nghĩ như vậy sao?

Thần Tịch có chút mệt rã rời vỗ vỗ đầu, Sở Mục Hàm đuổi theo tới Hi thành, thật đúng là làm cho nàng đau đầu!

“Công chúa, nếu không, ta giúp ngươi giải quyết Sở Mục Hàm được không?” Hoa Từ Huyền cười hớ hớ nói một câu.

“Hần là Thái tử Sở quốc, ta không hy vọng làm cho xảy ra chuyện nhiều loạn gì, đừng nóng vội.”

“Tuy rằng như vậy, nhưng sẽ làm tới mức thần không biết quỷ không hay không phải như vậy sẽ không có chuyện gì sao?”

Thần Tịch nhìn hần theo dõi một lúc lâu, mới bắt đầu nói: “Hoa Từ Huyền, không được cái gì cũng dùng võ lực để giải quyết, chuyện này để tự ta làm, ngươi chỉ cần làm tốt chuyện ta giao cho ngươi là tốt rồi!”

“Công chúa --”

“Đừng nói nữa, những người có liên quan tới triều chính, ta không hy vọng các ngươi tùy ý đàm luận.”

Ánh mắt Hoa Từ Huyền trầm trầm, cũng không tiếp tục mở miệng. Nếu Sở Mục Hàm chết ở Hi thành, như vậy nhất định Sở quốc sẽ không từ bỏ ý đồ, đến lúc đó, Sở quốc cùng Nhai Nữ quốc hai đại quốc khai chiến..... Hần nghĩ tới cảnh tượng kia hần là thực vui vẻ!

Lúc hần đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, Hoa Từ Huyền không có phát hiện ánh mắt Thần Tịch nhìn về phía hần trở nên có chút lạnh lẽo, hần còn đang tự hỏi chính mình phải làm thế nào thì việc riêng của mình mới giải quyết thỏa đáng!

Mà ánh mắt Cơ Tĩnh Viễn nhìn Hoa Từ Huyền cũng bắt đầu có chút hồ nghi, bất quá cái gì hần cũng không có nói, chỉ là im lặng đi theo Thần Tịch rồi đi. Công chúa thông minh hơn xa so với dự đoán của hần, như vậy hần cũng an tâm!

Chỉ mong Hoa Từ Huyền không cần ngã xuống rất thảm!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Hoàng Huynh, Đệ Muốn Nàng

Sở Mục Hàm vào ở phủ công chúa chưa được nửa ngày, phủ công chúa lại tới một vị khách nữa, thời điểm Sở Mục Hàm nhìn thấy vị khách này thì ánh mắt trừng lớn, có chút không dám tin: “Tam đệ?”

Sở Mục Nhiên ha ha cười, “Đại ca, thực khéo!”

Khéo cái quỷ, hần còn không biết tính tình vị Tam Hoàng đệ này sao, hần(SMN) nhất định biết hần(SMH) ở đây mới đến! Nhưng là vì sao?

Sở Mục Nhiên phong độ có thừa đứng bên cạnh Thần Tịch, mặt mày vui vẻ: “Đại ca, làm sao huynh biết được đệ xem trọng Xích Dương công chúa? Chẳng lẽ tới đây là muốn vun đắp giúp đệ?”

Ha?

Trông mặt Sở Mục Hàm đều muốn rơi xuống đất, ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ, Thần Tịch cũng trừng mắt nhìn Sở Mục Nhiên liếc mắt một cái, “Làm ơn, ngươi nói chuyện chú ý một chút!”

Sở Mục Nhiên không ngại nhìn Đại ca nhà mình liếc mắt một cái: “Không có việc gì, Đại ca của ta luôn luôn đối xử tốt với ta, sẽ không để ý mấy quy củ loạn thất bát tao(Lộn xộn, ngã nghiêng, bừa bãi) kia.”

“Tam đệ, đệ --”

“Ha ha, Đại ca, đệ chính là muốn thú -- nha, không, là muốn gả cho Xích Dương công chúa, thời điểm ngày đó nhìn thấy công chúa ở thôn Triệu gia đệ liền nhất kiến chung tình (Một lần gặp mặt thương hoài ngàn năm) với công chúa, ngày đêm trà không nhớ cơm không nghĩ chờ công chúa từ kinh thành trở về mang cho đệ một đạo ý chỉ của Nữ hoàng danh chính ngôn thuận trở thành sủng phu của công chúa!”

Cái gì, lại còn làm sủng phu? Sở Mục Hàm có chút không biết nói làm sao với đệ đệ, đệ ấy đường đường là hoàng tử cũng phải lên làm chính phu chứ!

Giống như Sở Mục Nhiên xem thấu tâm tư Đại ca nhà mình, mặt dày nói: “Đại ca, huynh không hiểu, con người của đệ chính là lười, làm chính phu phải xen vào chính sự, nhiều phiền toái, đệ liền làm một sủng phu, nhàn rồi đi du sơn ngoạn thủy, người khác không nhàn ta nhàn, mang theo công chúa phong hoa tuyết nguyệt như vậy rất thích ý nha!”

Phốc --

Lúc này không cần nói là Sở Mục Hàm, ngay cả Thần Tịch cũng hiểu được cái người này thật không có chí khí! Một người mà lười đến trình độ như hần thật không cứu được, trách không được hần lại làm Tiêu Dao Vương. Xem ra, hần thật sự thích hợp làm một Tiêu Dao Vương.

Sở Mục Hàm bắt đầu nhìn Thần Tịch thờ dài một tiếng, “Công chúa, hãy để ta cùng với đệ đệ nói chuyện một chút, không thể bỏ người.”

Lôi Sở Mục Nhiên đi vào chỗ không có ai, hần mới nghiêm nghị, nói: “Tam đệ, đệ thật sự thích nàng?”

“Đúng vậy, hoàng huynh, mấy năm nay đệ chưa từng xin huynh bất kỳ cái gì, bất quá, huynh muốn làm gì. Đệ vẫn có hết sức duy trì, những vàng bạc châu báu đó cũng giúp đỡ cho huynh không phải là ít!”

Sở Mục Hàm đá hần một cước, “Tiểu tử, đệ đang cò kè mặc cả với huynh?”

“Không phải. Đệ không có ý như vậy. Nhưng mà, hoàng huynh, quân tử không đoạt của người khác. Huynh đã có nhiều nữ nhân như vậy, đệ đệ vẫn còn lẻ loi một mình cơ mà! Tại sao lại đi tranh với đệ chứ!”

Sở Mục Hàm thờ dài, “Huynh cũng không phải không phải nàng không thể, vốn dĩ huynh đến nói cho Nữ hoàng bệ hạ Nhai Nữ quốc biết huynh không muốn kết thân, bất quá thời điểm ở kinh thành gặp qua nàng cảm thấy có chút thú vị nên mới thay đổi ý định..... Nay đệ xác định muốn cùng nàng một chỗ sao? Chuyện này cũng không phải chuyện có thể đùa giỡn!”

“Đệ biết, Đại ca huynh cảm thấy nàng thú vị. Chấp nhận cưới nàng cũng không có gì thiệt thòi! Nhưng mà, hoàng huynh. Huynh không thích hợp với nàng, thật đó!”

Sở Mục Hàm tròn mắt lên, vì một nữ nhân mà đi cãi bầy hần, “Được rồi, đệ thật sự muốn ở cùng một chỗ với nàng ấy, huynh buông tay là được.”

“Cảm ơn, xin hoàng huynh yên tâm, đệ biết rõ đại cục, sau này nếu hoàng huynh có phiền toái gì, cho dù đệ không thể nói công chúa hỗ trợ, nhưng đệ tuyệt đối cam đoan sẽ không giúp đối thủ của huynh! Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là huynh không được học theo bạo quân, hôn quân thì được rồi.”

Nói một phen đổi lại được một cước của Sở Mục Hàm, Sở Mục Nhiên sờ sờ đầu oán giận nói: “Hoàng huynh, mỗi lần huynh xuống tay đều ác độc như vậy, lỡ may đệ bị choáng váng lại làm ít đi một ít kim khố của huynh đấy!”

“Hừ, nhiều năm nay tiểu tử đệ không chịu an thân, chạy loạn chung quanh. Tự đệ nói xem, trừ bỏ công hiến tiền từ cửa hàng của đệ ra, đệ còn làm cái gì hả?”

Sở Mục Nhiên mặc kệ, bĩu môi: “Hoàng huynh, nếu cái gì đệ cũng làm, vậy huynh làm cái gì? Chơi cờ? Dì trắng hoa sao?”

Sở Mục Hàm bị hần nói lại một hơi, hít thở sâu mấy cái, quên đi, không thể tranh luận cùng với hần tiểu tử này, đệ ấy chính là một người không biết điều. May mắn còn biết một chút buồn bán, bằng không, hần thực hoài nghi rốt cuộc người này có phải huynh đệ được sinh ra cùng một mẫu thân hay không, tích cách so với hần khác nhau hoàn toàn.

Nghĩ đến Cung Thần Tịch, hần khe khẽ thờ dài, quên đi, người làm đại sự, không câu nệ tiểu tiết, Cung Thần Tịch..... Mặc dù có hứng thú, nhưng mà Tam đệ có ý với nàng, hần nên thu tay đi! Bất quá việc này phải thương lượng một chút cùng Nữ hoàng Nhai Nữ quốc, miễn cho Nữ hoàng lại muốn gả Cung Thần Tịch cho một Thái tử quốc gia khác.

“Hoàng huynh, huynh nghĩ cái gì vậy? Đừng nghĩ, Xích Dương công chúa không ôn nhu bằng những nữ nhân trong hậu viện của huynh, huynh ăn không tiêu, nàng chỉ thích hợp với đệ thôi!”

“Cảm miệng!”

“Hoàng huynh, chúng ta nói rõ, đệ muốn nàng, chỉ cần nàng!”

Sở Mục Hàm trừng mắt, cả giận nói: “Đứng qua một bên, để huynh suy nghĩ chút!”

Sở Mục Nhiên bĩu môi, im lặng ngồi ở một bên, trong suy nghĩ của hần, dù sao, hoàng huynh hần đều luôn quan tâm đủ thứ, những chuyện huynh ấy muốn còn rất nhiều.

Thật lâu sau Sở Mục Hàm mới mở miệng nói: “Chuyện của đệ cùng với Cung Thần Tịch hãy để cho Nữ hoàng tư hôn đi, ngăn chặn tư tưởng muốn thành thân với nàng của những người khác!”

“Ai, hoàng huynh, đệ nếu hạ quyết tâm đi theo nàng, tất nhiên không có khả năng để cho nam nhân khác nghĩ sẽ độc chiếm nàng!”

“Tam đệ, đệ không hiểu, mẫu hoàng của Cung Thần Tịch không thích nàng, huynh cảm thấy bà ta rất hy vọng Cung Thần Tịch rời khỏi Nhai Nữ quốc, không được tạo thành uy hiếp cho bà ta.”

Thiết, Xích Dương công chúa không phải chỉ có mười vạn tinh binh thôi sao, quân đội chính quy của Nhai Nữ quốc ít nhất cũng có trăm vạn cơ mà, tại sao phải đi sợ chính nữ nhi nhà mình? “Hoàng huynh, Nữ hoàng kia không có bệnh chứ?”

“Không được nói lung tung, Nữ hoàng rất khôn khéo, làm việc quả quyết, nam nhân có khi còn không quả quyết bằng bà ấy, về sau đệ sẽ tiếp xúc nhiều hơn, tự nhiên sẽ cảm nhận được. Về phần vì sao bà ta không thích Cung Thần Tịch, huynh cũng không rõ ràng, chỉ là cảm giác qua mọi chuyện mà thôi!”

Sở Mục Nhiên nhìn khuôn mặt Đại ca nhà mình thật tình lo lắng, đứng dậy đứng đắn cúi đầu, “Đại ca, cảm ơn huynh đã thành toàn chuyện này cho đệ!”

Sở Mục Hàm cười cười, “Đệ là đệ đệ duy nhất của huynh, chỉ cần không làm tổn hại gì, huynh sẽ nguyện ý thành toàn cho đệ, giống như nhiều năm qua đệ vẫn yên lặng duy trì huynh! Chỉ là, hy vọng đệ hãy dành thời gian một chút để hồi cung thăm Mẫu hậu, mẫu hậu rất nhớ đệ!”

Sở Mục Nhiên cười ha ha, “Vâng, có thời gian đệ sẽ trở về, có Phụ hoàng cùng với huynh, Mẫu hậu sẽ không cô đơn, đệ rất yên tâm.”

“Tam đệ, kỳ thật Mẫu hậu rất quan tâm đệ với huynh giống nhau, chỉ do huynh sinh sớm hơn đệ, làm trưởng tử, mà đệ làm đệ đệ, bà ấy sợ sau khi chúng ta trưởng thành sẽ giống như những người khác tương tàn tay chân lẫn nhau, chính vì vậy mới cố ý bồi dưỡng đệ thành một hoàng tử theo hướng thương nhân.....”

Sở Mục Nhiên cười ha ha: “Đại ca, nói chuyện này làm gì chứ, mặc kệ Mẫu hậu nghĩ như thế nào, đệ cũng chưa từng tranh giành cái gì với huynh, chỉ cần huynh cho đệ một phủ đệ để tiêu dao, để đệ che mưa che gió, sao đệ lại không làm chứ?”

Ai!

Trong lòng Sở Mục Hàm thờ dài, từ lần Tam đệ nghe thấy Mẫu hậu nói chuyện cùng Phụ hoàng xong thì một năm cũng không hỏi cung lấy một lần, hán (SMH) biết, hán (SMN) để ý chuyện đó!

Để ý trong lòng Mẫu hậu để đệ ấy ở lại phía sau!

Đổi lại là hán, có lẽ hán cũng sẽ để ý như vậy, bất quá, Mẫu hậu làm hết những thứ này đều alf vì huynh đệ bọn họ, cũng là vì hán, hán không thể trách móc cái gì cả, chỉ có thể cố hết sức bồi thường đệ ấy!

“Đại ca, phiền huynh nói việc vui này tới Phụ hoàng cùng Mẫu hậu dùm đệ, đệ sẽ không trở về ép buộc, nếu ngày nào đó công chúa muốn đi Sở quốc chơi, đệ sẽ thuận tiện đưa nàng ấy đi gặp Phụ hoàng cùng Mẫu hậu.”

“Tam đệ, thành thân là chuyện lớn --”

“Hoàng huynh, đừng nói những cái này, đệ phiền, đệ chỉ thích sống tự do tự tại.”

Ai!

Nếu Mẫu hậu biết Tam đệ sẽ gả cho công chúa Nhai Nữ quốc, chỉ sợ muốn ngắt, gả cùng thú là hai phương thức hoàn toàn khác nhau!

.....

Thần Tịch cũng không để người theo dõi bọn hán, dù sao ước chừng thời gian hai khắc thì hai huynh đệ bọn hán cũng đã đi ra, sau khi đi ra Sở Mục Nhiên mang về mặt đường làm quan rộng mở, cười hi hi tiêu sái tới bên cạnh nàng, nói: “Công chúa, Đại ca của ta đáp ứng rồi, người hãy chọn một ngày tốt thật nhanh rước ta vào cửa đi!”

Phốc –

Thần Tịch trừng mắt nhìn hán, tư duy của nam nhân này là gì vậy? Lại đi nguyện ý gả cho một nữ nhân? Hán có hiểu gả là ý nghĩa gì không? Hán lại đi cam tâm tình nguyện chia sẻ một nương tử cùng những nam nhân khác?

“Công chúa, bởi vì ta coi trọng người, cho nên ta không ngại, người không cần dùng ánh mắt ngây thơ vô tội mà nhìn chăm chăm ta, tuy rằng ta rất thích, nhưng người như vậy làm ta có cảm giác người đang dụ dỗ ta.....” Tiếng nói của Sở Mục Nhiên thực nhẹ nhàng, nhẹ giống như nước vậy, làm cho lòng Thần Tịch chấn động mãnh liệt.

Không biết nói gì, nàng có chút cứng ngắc nhìn về phía Sở Mục Hàm, “Thái tử nguyện ý rời khỏi?”

Sở Mục Hàm hơi hơi dừng lại: “Nếu đối tượng là Tam đệ ta, tất nhiên ta đồng ý nhường một chút, hán là người duy nhất trên thế gian này đáng để cho ta

nhượng bộ! Công chúa, người hẳn rất may mắn khi gặp Tam đệ, còn được hẳn yêu thích.”

Thích cái gì, bọn họ nói chuyện cũng không có bao nhiêu cả, nhất kiến chung tình chính là dùng để lừa quỷ!

Nhưng, lúc này đây Thần Tịch không muốn đi chứng minh, có thể thoát khỏi phiền toái Sở Mục Hàm, thì bên người có thêm một người nam nhân thì có quan hệ gì, dù sao phu thi của nàng cũng nhiều lắm, thêm một người cũng chẳng sao.

Chỉ là thật đúng không thể tưởng được Sở quốc Thái tử cư nhiên lại là một nam nhân cung chiều đệ đệ như vậy, huynh đệ bọn hắn nhất định rất thân thiết!

“Công chúa, chuyện này ta sẽ nói chuyện với Nữ hoàng, hy vọng về sau người sẽ không phụ Tam đệ ta!”

Ách, nghe lời này hình như có gì đó lạ lạ, Thần Tịch xấu hổ nhìn Sở Mục Hàm, phát hiện sắc mặt hắn cũng có chút không được tự nhiên, đương nhiên, không được tự nhiên, nhân gia đường đường Thái tử, cư nhiên lại vì đệ đệ nói như vậy, dọa người mà!

Sở Mục Hàm lại cười hớ hớ chen vào nói: “Đại ca, vậy hết thảy nhờ huynh, hãy đi gặp nữ hoàng nhanh đi, miễn cho bị kéo dài lại xảy ra việc, nếu không bây giờ đệ đi thu thập hành lý cho huynh, huynh hãy khởi hành ngay tức khắc đi?”

Sở Mục Hàm lạnh lùng cho hắn một ánh mắt giết người, có người đi đối xử với huynh đệ như vậy sao?

“Ha ha, Đại ca, cũng do đệ quan tâm huynh thôi mà, huynh bận rộn, giải quyết sớm chuyện của đệ một chút để huynh trở về lo chính sự không phải tốt hơn hay sao?”

Sở Mục Hàm vẫn phát ra lãnh khí, không hề hời hợt nhìn hắn, nửa ngày phát tay áo chạy lấy người.

Sở Mục Hàm sờ sờ cái mũi, nghiêng đầu cười sáng lạn với Thần Tịch, trong hai tròng mắt lưu chuyển ánh sáng nhu hòa, lóe ra vô hạn nhu tình, nhón nó cơ thể Thần Tịch có chút run run, cảm thấy nam nhân này cười như vậy rất khủng khiếp!

Nàng đắc tội với hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Một Chút Ấm Áp

Dưới sự nhìn chăm chú chứa đầy nhu tình của Sở Mục Hàm Thần Tịch không ngừng né tránh, không cẩn thận thiếu chút nữa đã té trên mặt đất, may mắn đúng lúc đó Sở Mục Hàm đưa tay giữ nàng lại, “Công chúa, người trốn cái gì vậy?”

“Ai trốn chứ, bản công chúa chỉ không thích bị người nhìn chăm chăm như vậy thôi!”

“Hả? Thật không? Công chúa, người thật sự không biết mình phạm sai lầm gì sao?”

A? Nàng phạm sai lầm lúc nào? Thần Tịch không hiểu rõ, Sở Mục Hàm chống lại ánh mắt ngơ ngẩn của nàng thì bực bội một trận, “Người cứ như vậy thì đã phạm vào sai lầm rồi, vì sao lại lộ ra ánh mắt như vậy với một nam nhân, chẳng lẽ người không biết rằng, ánh mắt đó của nữ nhân chính là vũ khí dễ dàng nhất bắt nam nhân thành tù binh hay sao?”

Ách!

Không nói gì, Thần Tịch vạn phần không nói gì, không nói gì chỉ nhìn trời, đây là người nào?

Sở Mục Hàm vuốt nhẹ những sợi tóc trên vai nàng, còn nói, “Công chúa, mùi hương này rất tốt, bất quá, không phải loại ta thích nhất!”

Oanh –

Thần Tịch một cước đá văng hắn, tức giận không thôi, “Sở Mục Hàm, người ngoan ngoan một chút cho ta!”

“Tại sao công chúa lại tức giận, ta đang khen người mà! Không phải nữ nhân đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt sao?”

Ai!

Có phải nàng đã sai lầm rồi không? Có lẽ người này không phải Hoàng tử, mà là lưu manh!

“Công chúa, Đại ca của ta là một nhân vật nguy hiểm, tuy rằng nữ nhân của hắn không phải là rất nhiều, nhưng tiểu bạch thỏ giống như người núp vào hậu

viện của hắn thì không thể sống sót được, cho nên, về sau người đừng nói chuyện với hắn!”

Thần Tịch thạch hóa, đúng vậy, chính là thạch hóa!

Nàng đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung tâm tình của mình ngay chính giờ phút này, hai kiếp làm người, đây vẫn là lần đầu tiên nàng nghe được có người nói nàng là tiểu bạch thỏ!

Tiểu bạch thỏ là cái gì? Chính là cái loại tiểu động vật đơn thuần đáng yêu, nói trắng ra một chút, thì phải là đơn thuần ngu ngốc!

Vân Thanh Ngân nhìn Thần Tịch đang có trái thái sắp không chịu nổi, chạy nhanh vào giảng hòa. “Sở công tử, người muốn chọn một sân viện trong phủ công chúa để ở hay không? Ta sẽ kêu người dọn sạch sẽ thật tốt!”

“Được. Ta sẽ ở sân cách vách công chúa!”

Vân Thanh Ngân khó xử, “Sở công tử, này..... Sân bên trái công chúa là của Hoàng Phủ tướng quân, bên phải là Nhị công tử, người hãy chọn một sân khác đi!”

“Ta là suren phu, làm sao phải nhường bộ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo chẳng phải cũng là suren phu sao, Nhị công tử lại không phải, kêu hắn chuyển đi đi!”

Vân Thanh Ngân nhúc nhúc. Hắn là một đại nam nhân làm sao lại..... Ai, hắn nhìn về phía Thần Tịch, “Công chúa, ý của người như thế nào?”

“Tự các người nhìn àm làm. Ta mặc kệ những việc nhỏ đó.” Thần Tịch chỉ nói một câu đem vấn đề đá về phía Vân Thanh Ngân.

Vân Thanh Ngân thật đáng thương. Nhị công tử làm người không tệ, hắn thực không nghĩ tới làm khó người ta nha!

Ngay sau đó Cơ Tĩnh Viễn cùng Lâm Tuấn Thần, Hứa Phi Sương trước sau đi vào, Cơ Tĩnh Viễn nhìn Sở Mục Nhiên liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói: “Thanh Ngân, kêu người dọn dẹp sân của ta cho Sở công tử đi, ta chọn một cái sân khác thì tốt rồi.”

Ai, vẫn là Nhị công tử khoan dung! Vân Thanh Ngân cảm kích nhìn hắn một cái, “Vậy đi, ta đi phân phó. Về sau Nhị công tử chuyển đến Thanh Phong Viên được không?”

“Được.”

Đây là lần đầu tiên Sở Mục Nhiên gặp Cơ Tĩnh Viễn, hai nam nhân chỉ nhìn nhau liếc mắt một cái còn có vài đốm lửa. Bất quá, Sở Mục Nhiên là khó chịu, Cơ Tĩnh Viễn là lạnh nhạt.

Nhưng mà, hai người đều nhìn thấy được từ trong mắt đôi phương có sự đề phòng, về phần hai người đề phòng lẫn nhau cái gì thì chỉ có bản thân họ biết rõ.

“Công chúa, vậy xưng hô cũng phải sửa đi!”

Thần Tịch liếc mắt nhìn hắn, nghĩ nghĩ, “Cũng tốt, về sau không cần gọi theo thứ tự, kêu theo họ mỗi người đi, đại loại như người là Sở công tử, Cơ Tĩnh Viễn là Cơ công tử, Tiêu Băng là Tiêu công tử.....”

“Này --”

“Cứ như vậy đi!”

Sở Mục Nhiên bĩu môi, “Như vậy chẳng phải alf không phân biệt được lớn nhỏ sao?”

Thần Tịch cười cười, “Vốn dĩ không có cái gì lớn nhỏ để phân, về sau mọi chuyện trong phủ công chúa các người thay phiên quản, thực hành chế độ thường phạt, quản lý thích đáng có thưởng, quản lý không tốt sẽ trừng phạt.”

“Ai ai, công chúa, chuyện trong phủ công chúa hắn là nên giao cho chính phu quản lý chứ, người làm như vậy sẽ hồng quy củ đó!”

“Địa bàn của ta ta làm chủ, Hi thành chính là thành của bản công chúa, ta nói làm sao thì chính là phải làm như vậy.”

Cơ Tĩnh Viễn nhìn Sở Mục Nhiên liếc mắt một cái, gật đầu đáp: “Ta tán thành đề nghị của công chúa!”

Cơ Tĩnh Viễn mở miệng một cái, Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương cũng gật đầu tán thành theo. Sở Mục Nhiên bị áp chế rồi, có thể thấy được, hắn vẫn là người mới, Cơ Tĩnh Viễn là lão nhân, đức cao vọng trọng đó!

Sở Mục Nhiên ha ha cười, thay đổi địch ý vừa rồi, nhìn về phía Cơ Tĩnh Viễn: “Xem ra Cơ công tử rất được lòng người nha! Công chúa, đêm nay ta thị tẩm được không?”

Thần Tịch đã không còn muốn nói cái gì cả, người này có thể trong nháy mắt thay đổi đề tài, làm cho người khác căn bản đoán không ra bước tiếp theo hắn sẽ làm cái gì.

“Sở công tử, người còn chưa có chân chính gả cho công chúa, chuyện thị tẩm vẫn không nên nóng vội!”

“Không được, đêm nay bản công tử sẽ thị tẩm!”

Thần Tịch đau đầu, hoàng tử một quốc gia làm sao lại có tính cách như vậy? Đến tột cùng Hoàng Hậu Sở quốc làm thế nào mà có thể nuôi lớn một đứa con như vậy?

Có cơ hội nàng thật muốn đi gặp nữ nhân đó một chút, nhìn xem tính tình Sở Mục Nhiên giống phụ thân hay là mẫu thân!

“Công chúa, ta cùng lục đệ đi quân doanh làm việc trước, “

“Đi đi, Tiêu Băng có đi không?”

“Không có nhìn thấy tứ ca, chắc là đi trước rồi!”

Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương rời đi, Cơ Tình Viễn ở lại một chút cũng rời đi. Trong viện chỉ còn lại Sở Mục Nhiên cùng Thần Tịch, nha hoàn cũng lui xuống.

Thần Tịch nhìn người nào đó bối rối, “Được rồi, không còn ai, nói thật đi, vì sao người giúp ta?”

Sở Mục Nhiên tự rót cho mình một ly trà, thản nhiên uống, “Công chúa, người không tin ta đối với người là nhất kiến chung tình?”

“Tin, nhất kiến chung tình, tái kiến vô tình*.” (* vừa gặp đã yêu, gặp lại lần nữa chính là vô tình)

Ha ha, lời này rất thú vị, hoàng huynh nói đúng, nàng là một nữ nhân thú vị! Sở Mục Nhiên thờ dài, “Công chúa, ta thật sự thích người, dù sao đã nhiều năm như vậy, ta cũng không có gặp được một nữ nhân mà mình thích, người là người đầu tiên làm cho ta cảm thấy hứng thú. Không bằng trước hết chúng ta cứ sống chung, về sau như thế nào sẽ nói sau!”

“Được rồi, mặc kệ thế nào, người đã giúp ta chuyện lớn, cảm ơn người! Chỉ cần chuyện ta đủ khả năng làm, ta sẽ hồi báo lại người!”

“Công chúa quả nhiên là người ngay thẳng.”

“Ừ, ta biết, thiên hạ không có bữa cơm miễn phí.”

Tiếp đó hai người cũng không nói lời nào chỉ ngồi đó uống trà cùng nhau, giống như hai cô nhân đang đối ẩm với nhau.

Hành vi Sở Mục Nhiên phóng dãng, Thần Tịch không sao cả, trên người hai người tựa hồ có một loại khí chất tương tự hấp dẫn lẫn nhau.....

Rất nhiều năm sau, Sở Mục Nhiên rất là bất đắc dĩ nói với nàng: Nhất định là đời trước ta thiếu của nàng, cho nên đời này mới bị nàng ép buộc.

Bất quá, vào giờ khắc này, hai người bọn họ không có nhiều cảm xúc lẫn nhau, có thì cũng chỉ là theo như nhu cầu.

Sau khi Bắc Đường Liên Vân tỉnh ngủ đi ra liền nhìn thấy bộ dạng hai người đang ngồi nơi đó, trong nháy mắt hắn không nhận được mà xoa xoa mắt, giống như có ảo giác, làm sao mà hai người này lại làm cho hắn có một loại cảm xúc xứng đôi!

Muốn xoa xoa mắt lại nhìn, lại bị Thần Tịch gọi, “Bắc Đường, qua đây ăn bữa sáng đi, ta chờ người đây!”

Ngạch!

Bắc Đường Liên Vân thụ sủng nhược kinh tiêu sái lại gần, “Công chúa đang đợi ta?”

“Đúng vậy, người là người bị thương, lại còn vì ta mà bị thương, tất nhiên ta phải đối xử tử tế với người mới được, bằng không lương tâm sẽ lo lắng.”

“Vậy sao, ha ha, công chúa không cần khách khí, bảo vệ người là việc ta phải làm. Chỉ là vị này.....”

“Ồ, người không biết sao, tên hắn là Sở Mục Nhiên, là Tiêu Dao Vương của Sở quốc.”

Sở Mục Nhiên còn bổ sung một câu: “Về sau ta chính là sủng phụ chi nhất, Bắc Đường công tử, xin chỉ giáo nhiều hơn!”

Sủng phụ!

Bắc Đường Liên Vân trừng lớn mắt nhìn bọn họ, Tiêu Dao Vương Sở quốc lại làm sủng phụ Xích Dương công chúa? Đây..... Có phải có chút vớ vẩn hay không?

“Bắc Đường, không cần để ý hắn, nhanh ngồi xuống ăn sáng đi, ta đói bụng.”

“Hả, được.” Quái, sao hôm nay hắn lại ngủ trễ như vậy? Ngay cả có người đến cũng không biết?

Thần Tịch kêu người mang cháo lên, lấy cho hắn một chén, “Ăn đi, người ngủ say như vậy vì tối hôm qua lúc ta băng bó vết thương cho người có cho một ít mỡ được vào, để người ngủ yên ổn một chút!”

Ngạch! Thì ra là thế, Bắc Đường Liên Vân không biết vì sao nhìn thấy chén cháo mà hắn có chút cảm động. lúc hắn ở nhà, đều là hạ nhân hầu hạ, về phần cha mẹ hắn đều chỉ lo cho công việc của bọn họ, rất ít tự tay lấy com cho hắn ăn.

“Ăn đi, miệng vết thương còn chauw có tốt, ăn chút đồ ăn nhẹ, trong cháo còn có cho một ít thuốc bổ đó!”

Bắc Đường Liên Vân gật đầu, vùi đầu vào ăn, ăn ngon lắm, lập tức hắn ăn hết một chén, Thần Tịch lại múc cho hắn thêm một chén, “Ăn nhiều một chút! Tuổi của người hắn là nên ăn nhiều một chút, để thân thể phát triển!”

Bắc Đường Liên Vân buồn bực, “Công chúa, ta không phải tiểu hài tử!”

“Ta biết mà, nhưng mà người lớn cũng cần phải có dinh dưỡng, hơn nữa, người mới mười tám tuổi thôi, về sau đáng người còn tiếp tục lớn thêm!”

Ai!

Bắc Đường Liên Vân không nói gì, Sở Mục Nhiên ăn vị: “Công chúa, hình như người cũng mới mười tám tuổi!”

Thần Tịch cười cười, “Ta đã mười chín, cho nên ta lớn hơn hắn.”

“Công chúa, năm nay ta hai mươi ba, vậy ta có thể khuyên người ăn nhiều thêm nhiều một chút để phát triển cơ thể không?” Nói xong, ánh mắt Sở Mục Nhiên còn quét lên xuống một vòng, ánh mắt lộ ra một chút không hài lòng, giống như đang phê phán đáng người Thần Tịch không tốt.

Thần Tịch cảm tức, người này có ý gì hả, ghét bỏ nàng?

Khụ khụ, xác thực đáng người nàng còn chưa có phát triển hết, mới mười chín tuổi đương nhiên còn đang phát triển! Hừ, tên không có kiến thức!

“Công chúa, người đừng so đo.” Bắc Đường Liên Vân quyết định thỏa hiệp, bằng không không biết vị Tiêu Dao Vương này còn nói những lời gì kích thích công chúa nữa.

Thần Tịch hừ nhẹ một tiếng, không để ý tới Sở Mục Nhiên. Vừa vặn ngay sau đó có một hộ vệ mang bỏ câu đưa thư lại đây, “Công chúa, có thư Hoàng Phủ công tử gửi.”

Thần Tịch nhận lấy cuộn giấy mở ra, trên đó viết rõ ràng một hàng chữ nhỏ: Cảnh thận Thái tử Sở quốc!

Thần Tịch khẽ cau mày, Hoàng Phủ Cảnh Hạo sao lại biết được tin này? Nhị lão thẩm dò? Hay là thân tín của hắn nói cho hắn biết? Quên đi, đây không phải trọng điểm.

Thái tử Sở quốc là một nhân vật nguy hiểm, nàng có cảm giác này, bất quá nay có Sở Mục Nhiên làm rồi, hắn không thành vấn đề đi?

“Công chúa, Hoàng Phủ công tử nói gì vậy?”

“Không có việc gì, người ăn xong đi rồi ta đòi được cho người!” Thần Tịch gấp tờ giấy lại không nói tới, ít nhất nàng cảm thấy không nên ở trước mặt Sở Mục Nhiên nghị luận chuyện liên quan đến Đại ca hắn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Đưa Tới Một Vị Hôn Thê

Sở Mục Nhiên nhìn động tác của Thần Tịch cười mà không nói, bất quá làm cho hắn ngoài ý muốn chính là hình như Xích Dương công chúa cũng không có xa cách Hoàng Phủ Cảnh Hạo, này vẫn còn duy trì tín tưởng!

Còn có, nàng đối xử với Bắc Đường Quân Liên cũng không tệ lắm, tốt hơn so với những phu thị khác.

Sự vi diệu trong đó thật đáng tìm tòi!

Nhìn bộ dáng âm áp của hai người bên cạnh, trong lòng Sở Mục Nhiên có cân nhắc, “Công chúa, ta đi trước nhìn xem Vân quân gia sửa lại sân cho ta như thế nào, để làm theo phong cách những thứ ta thích!”

“Ừ, được, người đi đi!” Thần Tịch ước gì hắn rời đi càng nhanh càng tốt!

Sở Mục Nhiên vừa đi, Bắc Đường Liên Vân lập tức truy hỏi: “Công chúa, người thật sự muốn thành thân với Tiêu Dao Vương Sở quốc trở thành sủng phu sao?”

Thần Tịch nhún nhún vai: “Bằng không thì thế nào, ta gả cho Thái tử Sở quốc?”

“Xác thực thú Tiêu Dao Vương so với gả cho Thái tử Sở quốc tốt hơn nhiều, nhưng mà, Tiêu Dao Vương này.....”

“Ta biết, quan sát một chút, Hoàng Phủ Cảnh Hạo gọi thư, bảo ta cẩn thận Sở Thái tử, người mà ngay cả hán còn phải nói cẩn thận, ta nghĩ nhất định có nguy hiểm, có lẽ, là do ta không có phát giác nguy hiểm gì!”

Bắc Đường Liên Vân nghĩ nghĩ, vợ vết một lần những chuyện mà mình biết có liên quan tới Sở Thái tử nói một lần, “Công chúa, xác thực Thái tử Sở quốc không phải người đơn giản, hán rất giỏi ẩn nhẫn, Sở quốc có mười mấy người Hoàng tử, tài hoa còn có bốn năm vị, thế nhưng, Sở Mục Hàm đã làm Thái tử từ lúc mười ba tuổi, vẫn không bị người ta nắm được nhược điểm! Ở Sở quốc, Sở Thái tử có tiếng là hiền danh, đối với huynh đệ hán luôn hòa thuận, đối với dân chúng thấu hiểu, lại còn là một người con có hiếu!”

Thần Tịch nghe xong há hốc mồm, nam nhân tốt như vậy! Quả thực chính là hoàn mỹ!

Tương lai khẳng định chính là một thế hệ minh quân!

Nhưng, nàng nhìn Sở Mục Hàm chính là một cái nam nhân tự cho là đúng, hơn nữa có chút âm ngoan! Có lẽ, chỉ có thể nói Sở Mục Hàm là một người thực sự rất giỏi che giấu.

“Công chúa, Tiêu Dao Vương cùng Sở Mục Hàm là huynh đệ ruột thịt. Chi sợ về sau.....”

“Không phải hán mặc kệ triều chính sao?”

Bắc Đường Liên Vân cau mày, “Đúng là mặc kệ, nhưng mà theo ta được biết, Sở Mục Nhiên kinh doanh cửa hàng kiếm rất nhiều tiền đều lấy để làm hậu thuẫn cho Sở Mục Hàm, không có tài lực Sở Mục Nhiên Sở Mục Hàm chẳng khác nào thiếu đi cách tay phải đắc lực!”

Nói cách khác Sở Mục Nhiên vẫn duy trì Đại ca mình, Thần Tịch bĩu môi. Sở Mục Hàm thật đúng là rất may mắn, có huynh đệ tốt như vậy hỗ trợ. Cũng không uy hiếp địa vị của hán.

“Công chúa, ta từng nghe nói, Hoàng Hậu Sở quốc, từ nhỏ đã bồi dưỡng Tiêu Dao Vương thành một thương nhân, mục đích vì phòng ngừa tương lai hai huynh đệ tương tàn, từ nhỏ đã nhồi nhét ý thức Tiêu Dao Vương kiếm tiền giúp đỡ Đại ca.”

Ngạch!

Vị Hoàng hậu kia thật thú vị, một cái theo mình một cái theo thương nhân. Suy tính không sai, hơn nữa, năng lực kinh doanh của Tiêu Dao Vương hình như rất tốt.

“Công chúa, có một việc..... Khả năng sẽ có phiền toái!”

“Nga, chuyện gì vậy?”

Bắc Đường Liên Vân cười cười, “Hình như lúc trước Sở Mục Nhiên đã có một vị hôn thê, đó là người được Hoàng Hậu xem trọng, rất nhiều người ở Sở quốc cho rằng sau này Tiêu Dao Vương nhất định sẽ thú chất nữ của Hoàng Hậu - Liễu Thiên Thiên.”

Vị hôn thê, vậy nàng vừa mới làm chuyện gì, cũng không phải cướp từ trong tay người khác. Là Sở Mục Nhiên tự làm mà.

“Công chúa, năm nay Liễu Thiên Thiên đã mười tám tuổi, bởi vì nhiều năm Tiêu Dao Vương không chịu về nhà nên mới chưa nghị thân, ta nghe nói kỳ thật Hoàng Hậu Sở quốc đã thương nghị thật tốt cùng với Quốc cữu. Chỉ cần Tiêu Dao Vương về nước, sẽ chuẩn bị cho bọn họ thành thân ngay lập tức, nhưng mà đã vài năm Tiêu Dao Vương cũng chưa từng trở về, ước chừng đã hai năm không hồi cung.”

“Đó cũng là việc riêng của hán, chúng ta không cần quản.”

Bắc Đường Liên Vân lắc đầu, không cho là đúng, hán cảm thấy nếu Thái tử Sở quốc đồng ý chuyện này, khẳng định không có khả năng đơn thuần là bởi vì chính đệ đệ mình, bên Quốc cữu gia..... Có lẽ hán đều tính đến, có lẽ, Sở Mục Hàm cũng không hy vọng đệ đệ mình cưới đích nữ Liễu gia lên vị trí chính phi!

Đương nhiên, cũng có thể là do tâm tính tiểu nhân của hán, dù sao tâm tư Sở Thái tử cũng sẽ không nói cho hán biết.

Sự thật chứng minh, Bắc Đường Liên Vân suy nghĩ không có sai, bởi vì, ngày thứ mười sau khi Sở Mục Hàm rời khỏi phủ công chúa, phủ công chúa tới một đám khách không mời mà tới.

Tính tính canh giờ, khoảng cách giữa kinh thành Sở quốc với Hi thành, nếu ngồi ngựa tốt, cũng tốn thời gian ba ngày, mà người bình thường muốn đi thì cũng tốn mất năm sáu ngày sẽ tới. Hơn nữa báo tin, dùng bồ câu đưa thư cũng tốn thời gian hai ngày, nói cách khác Sở Mục Hàm vừa rời khỏi Hi thành không bao lâu đã truyền tin cho Sở quốc về việc Sở Mục Nhiên sẽ gả cho Cung Thần Tịch làm sủng phu.

Bằng không, làm sao Liễu Thiên Thiên có thể dẫn một đám binh mã đến Hi thành nhanh như vậy?

Thời điểm Thần Tịch nhận được tin tức đang bàn bạc với Vân Thanh Ngân về vấn đề khai đất hoang sử dụng ở Hi thành, mấy ngày nay bọn họ đã triệu tập dân chúng bắt đầu khai mở đất hoang, dựa theo kế hoạch trồng trọt, bất quá có chút vấn đề vẫn cần phải nghĩ cách giải quyết.

“Công chúa, bây giờ việc khai đất cày ruộng đã hình thành, nhưng vấn đề tưới nước có chút khó khăn, có rất nhiều chỗ Hi thành không dựa vào sông, nguồn nước cũng không có sung túc, đây là một vấn đề lớn.”

Thần Tịch nhìn bản đồ trên mặt bàn cũng nhíu nhíu mày, toàn bộ Hi thành lớn như vậy, lại chỉ có một con sông lớn đi qua từ phía Tây, những cái khác đều là ao hồ nhỏ hoặc dòng suối không thể nào sử dụng được. Căn bản không đủ để giải quyết vấn đề tưới tiêu.

Nếu thật sự muốn tăng thu giảm chi, nhưng bởi vì núi chiếm đa số, có chút phiền phức. Cho dù là thực vật chịu hạn, cũng cần phải tưới nước.

“Công chúa, chỉ cần giải quyết vấn đề nước tưới, những thứ khác sẽ không khó khăn.”

“Ta biết.” Ngón tay Thần Tịch nhẹ nhàng xoa lên bàn, một chút một chút, theo tiết tấu tự hồi trong lòng mà một nặng một nhẹ, làm thế nào mới tốt đây?

Nếu chỗ cao có nguồn nước có thể dẫn tới mấy chỗ đó thì tốt rồi, chỗ cao làm sao có nước?

Nếu không có, hình như có thể sử dụng máy xay gió bằng nước, để cho nước đi lên cao, vấn đề là, nàng không hiểu được mấy mô hình này lắm, nhưng mà cũng không phải không rõ ràng! “Có thể giúp ta tìm một người thợ mộc không, thợ mộc mà có bản lĩnh thật sự ấy!”

Vân Thanh Ngân hơi hơi sững sốt, tìm thợ mộc làm gì? “Công chúa, người tài ba dị sĩ trên thiên hạ tất nhiên không thiếu, nếu cần, ta sẽ cho người đi tìm.”

“Đi tìm, ta muốn tìm người tay nghề giỏi, tìm được, ta sẽ tự mình đưa ra biện pháp.”

“Vâng, vậy chuyện tưới tiêu.....”

“Mọi chuyện không cần quá lo lắng, tìm thợ mộc trước rồi nói sau. Ngươi tiếp tục để dân chúng khai thác đất hoang, mặt khác, ban bố lệnh, những người có quyết tâm có thể tới lĩnh một ít phương thức trồng trọt, về phần giống loại gì, đến lúc đó tự ta có chủ trương.”

“Vâng, vậy những người tới lĩnh --”

“Ba năm trước, miễn thuế, năm thứ tư thì bắt đầu nộp theo quy cũ. Vấn đề khác ngươi xem rồi xử lý, nhớ kỹ, ta làm việc này là vì ổn định Hi thành, phân vinh phú cường, dân phú quan mới có thể cường, không cần học những thứ tham quan ức hiếp dân chúng, một khi phát hiện, nghiêm trị không tha, Hi thành, không chưa được quan lại tham ô!”

Về mặt Vân Thanh Ngân nghiêm túc, “Công chúa yên tâm, ta biết làm như thế nào!”

Mấy ngày nay hy vọng trong lòng Vân Thanh Ngân càng lúc càng lớn, mặc dù những chuyện này tiến hành rất chậm, nhưng hần đã tin tưởng chính mình chỉ cần đi theo Xích Dương công chúa, nhất định một ngày có thể báo thù, hần không vội, đã ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, cho dù đợi thêm mười năm nữa thì như thế nào? Quân tử báo thù, mười năm không muộn!

Vừa mới bước chân ra khỏi cửa, nhìn thấy một hộ vệ mang vẻ mặt sốt ruột đứng ở bên ngoài, “Chuyện gì?”

“Vân quân gia, ngoài cửa có một người tự xưng là Liễu tiểu thư đến từ Sở quốc, nói là vị hôn thê của Tiểu Dao Vương Sở quốc, ở trước cửa phủ công chúa mắng to công chúa cướp đoạt vị hôn thê của nàng! Vài huynh đệ khác cản nàng, nhưng không thể đi bịt miệng nàng!”

Vân Thanh Ngân ngạc nhiên, vị hôn thê của Tiểu Dao Vương? Đây –

Thần Tịch đi tới cửa đạm mạc nói: “Vân quân gia, việc này ngươi hãy kêu Sở Mục Nhiên cùng đi và xử lý tốt, nói cho hần biết, nếu xử lý không tốt, liền đóng gói trở về cùng với vị hôn thê của hần, ta không đón chào.”

“Vâng.”

Vân Thanh Ngân chạy nhanh đi tìm Sở Mục Nhiên thương lượng, ai biết thế nhưng Sở Mục Nhiên đang ở trong sân chơi cờ nói chuyện phiếm cùng với bằng hữu của hần!

Rất nhân nhả, xem khắp phủ công chúa, chỉ sợ người nhân nhả nhất chính là vị công tử này!

Sở Mục Nhiên nhìn thấy Vân Thanh Ngân thì mỉm cười: “Vân huynh, bộ dáng của ngươi là có việc tìm ta sao?”

“Sở công tử, bên ngoài phủ công chúa có một nữ nhân tự xưng là hôn thê của ngươi đang nhục mạ công chúa, công chúa kêu ngươi đi xử lý cho tốt.”

Sở Mục Nhiên đuổi người, “Ai nha, việc này chẳng lẽ ta quản được? Có người nhục mạ phủ công chúa, Vân huynh thân là quân gia của công chúa, phân phó cho hộ vệ đuổi người đi không phải được rồi sao?”

Nhìn bộ dáng không chút để ý của Sở Mục Nhiên, ý cười nhô nhô trên khuôn mặt vẫn không thay đổi, trong lòng Vân Thanh Ngân không thoải mái, lộ

ra khuôn mặt như vậy thật là chọc hoa đào, bộ dạng đẹp mặt không phải do hấn sai, nhưng mà là cái nghiệt hấn đắc tội mọi nơi! “Sở công tử, công chúa có phân phó, nếu người không xử lý tốt chuyện này, nàng mời người đóng gói rồi khỏi phủ công chúa, phủ công chúa không cần người vô năng!”

Sở Mục Nhiên ngẩn ra, tay đang cầm một viên cò trắng cứng đờ giữa không trung, quay mặt lại đây, nghiền ngẫm hỏi: “Công chúa nói như vậy?”

“Đúng vậy!”

Sở Mục Nhiên vô tội nhìn huynh đệ đang chơi cò cùng mình liếc mắt một cái, “Tần Thiên, xem ra ta cần phải tự thân vận động, bị nữ nhân của mình ghét bỏ còn muốn đuổi ra khỏi cửa chính là một chuyện rất mất mặt đó!”

Tần Thiên xem thường, thật sự không hiểu vì sao hấn lại xem trọng nữ nhân giống như Cung Thần Tịch!

Vân Thanh Ngân đối với sự cố gắng gần đây của Cung Thần Tịch vẫn luôn nhìn ở trong mắt, nói thật, hấn cảm thấy nếu lựa chọn làm phu thị của công chúa, nên giúp công chúa giải quyết mọi vấn đề, mà không phải trêu chọc phiền toái cho công chúa, tự mình lại rảnh rỗi! Hơn gần đây hấn thật sự rất nhiều việc, cho nên đối với người như Sở Mục Nhiên không để ý một chút gì tự nhiên dâng lên sự bất mãn, “Sở công tử, thời gian hai khắc, hy vọng đủ để người xử lý chuyện này, ta sẽ phân phó ám vệ phủ công chúa, nếu thời gian hai khắc vẫn có người vây xem xung quanh phủ công chúa..... Như vậy, liền lấy tội nhục mà hoàng thân quốc thích mà xử lý, trực tiếp trượng tử!”

Sở Mục Nhiên gãi gãi đầu, “Được rồi, ta sẽ đi giải quyết phiền toái này, Vân huynh, hôm nay người ăn hỏa được sao? Tính tình nóng như vậy?”

“Đó là bởi vì ta không nhân rồi vô sự bằng Sở công tử!”

Ngạch, Sở Mục Nhiên há hốc mồm, hấn bị người ta coi thường, ánh mắt hèn mọn của Vân Thanh Ngân kia..... Rất là kinh ngạc sờ sờ cái mũi nhìn về người bên cạnh, “Tần Thiên, hôm nay là ngày gì vậy?”

Tần Thiên tức giận liếc hấn, “Tất nhiên là ngày người không được hay ho!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Bắc Đường Trúng Độc

Sở Mục Nhiên bắt đầu đi tiêu sai đi ra ngoài, đi tới cửa thì bị dọa nhảy dựng lên, cửa lớn phủ công chúa có rất nhiều dân chúng vây xem, đều đang nghe nha hoàn với bà tử Liễu Thiên Thiên mang đến, đang nói chuyện xưa.....

“Tránh ra, tránh ra, Sở công tử đến!” Hộ vệ phủ công chúa nổi giận ùng ùng hô một tiếng, thật sự là nữ nhân không biết xấu hổ, người khác không biết nội tình, người phủ công chúa như bọn họ lại biết rất rõ, rõ ràng là Tiêu Dao Vương chủ động đưa ra ý muốn muốn gả cho công chúa làm sủng phu, nữ nhân này lại đến đòi trắng thay đen.

Nếu không phải công chúa phân phó phải để cho Sở công tử tự mình xử lý chuyện này, nhất định bọn họ sẽ ra tay, nữ tử không biết xấu hổ như vậy đáng bị đánh!

Nghe thấy tiếng kêu, một xe ngựa dừng ở cửa lớn phủ công chúa vén màn lên, một nữ tử yếu điệu được nha hoàn đỡ cẩn thận xuống xe, ản tình đưa tình nhìn về phía Sở Mục Nhiên: “Mục Nhiên biểu ca, “

Mọi người thấy nữ tử yếu điệu kêu, do có khăn che nửa mặt, nhưng chỉ cần nhìn cặp mắt kia là biết, là một mỹ nhân nha!

Vốn dĩ Sở Mục Nhiên đang tươi cười nhưng khi nghe thấy tiếng kêu của nàng liền biến mất, mặt không chút thay đổi nói: “Liễu gia biểu muội, thật không biết người quản giáo (quản lý, dạy dỗ) hạ nhân như thế nào, dám dung túng cho các nàng đến Hi thành nói xấu Xích Dương công chúa! Chẳng lẽ người không biết người làm như thế đang đưa Sở quốc ta vào bất nghĩa sao?”

“Mục Nhiên biểu ca --”

“Không cần gọi ta, bình sinh Sở Mục Nhiên ta ghét nhất chính là nữ nhân đáng về kịch côm, châm ngòi ly gián, sinh sự bởi những việc không đâu, đòi trắng thay đen! Người là vị hôn thê của ai? Đi khắp Sở quốc hỏi một chút, năm nào tháng nào ngày nào bản công tử đi Liễu gia nghị thân hả? Mời người không cần dung túng hạ nhân nhà mình không duyên cớ vũ nhục thanh danh của bản công tử!”

“Biểu ca --” Liễu Thiên Thiên vịn vịn không thể nghĩ tới Sở Mục Nhiên lại không cho mình mặt mũi như thế, lại ở trước mặt mọi người hạ nhục nàng.

Hấn không có đi Liễu gia nghị thân, nhưng mà từ sớm cô cô đã có ý tứ rõ ràng cho bọn họ.....

Dân chúng đang vây xem nghe thấy lời Sở Mục Nhiên nói nhất thời ồ lên, chánh chủ đã nói không có nghị hôn, tất nhiên sẽ không có vị hôn thê, vậy vừa rồi tiểu thư liễu gia của Sở quốc đang dung túng cho hạ nhân của mình đi vũ nhục Xích Dương công chúa?

Vân Thanh Ngân nhìn biểu tình mọi người bổ sung nói: “Các vị hương thân phụ lão Hi thành. Vừa rồi các người cũng thấy rõ ràng, bọn họ nhục mạ ác ý với Xích Dương công chúa Nhai Nữ quốc chúng ta, còn có ý đồ lừa gạt mọi người. Các vị hãy phân xử xem, có người đi quốc đến làm khách như vậy sao? Nữ nhân này lại đi từ Sở quốc tới Hi thành, không nói hai lời liền tới cửa gây chuyện. Công chúa chúng ta xem ở việc giao hảo giữa Sở quốc cùng Nhai Nữ quốc mấy ngày nay đều không cho họ vệ ra tay tránh dẫm thương người, các hương thân phân xử công bằng. Ai là người không biết nhục nhã kia?”

“Đương nhiên là nàng --”

“Là nàng --”

“Các hương thân, mọi người nguyện ý để cho công chúa chúng ta bị một người đến từ dị quốc vũ nhục như vậy sao?”

“Không muốn --”

“Các hương thân, mấy năm nay Xích Dương công chúa và Hoàng Phủ tướng quân đối xử với dân chúng Hi thành không tốt sao?”

“Tốt!”

Nhắc tới đến Hoàng Phủ tướng quân, rất nhiều người đều tỉnh ngộ, vừa rồi bọn họ mang tâm tình xem nào nhiệt thật đúng là xin lỗi Hoàng Phủ tướng quân, ai chẳng biết Hoàng Phủ tướng quân là chú thần của Xích Dương công chúa, tất nhiên muốn duy hộ Xích Dương công chúa.

Trong lúc nhất thời. Dân chúng phấn nộ, cái gì mà ln lá cây, trứng gà, đậu hũ, rất nhanh không đầu không não ném về phía chủ tớ Liễu Thiên Thiên.

“Lớn mật, điều dân lớn mật, dám vũ nhục bổn tiểu thư!”

“Dừng tay.....”

Người liễu gia đều che chở Liễu Thiên Thiên, mà hộ vệ Liễu Thiên Thiên mang đến lại hướng về phía dân chúng trực tiếp ra tay, mấy hộ vệ kia đều là cao thủ, vừa ra tay, mười mấy người dân chúng đều bị đánh về phía sau.

Ngay sau đó một tiếng gầm truyền đến: “Thật to gan, lại dám ở trước cửa lớn phủ Xích Dương công chúa khi dễ con dân Hi thành. Người tới, lên cho ta!” Thần Tịch bước chậm đi tới, sắc mặt âm trầm.

Tiếng nói nàng vừa dứt, hộ vệ phủ công chúa lập tức xông lên đối phó hộ vệ của Liễu Thiên Thiên. Mà những thủ vệ khác rất nhanh đã xếp thành một hàng, đưa dân chúng hi thành lui về phía sau, “Mọi người tránh ra một chút, công chúa phân phó, việc này không thể làm bị thương dân chúng Hi thành, mọi người lui ra một chút, những kẻ xấu này đều có người của chúng ta đối phó!”

Dân chúng vây xem nhất thời rất tự giác đánh đánh vài cái người mới bị đánh bại, không hện mà cùng lui lại tạo một khoảng cách, để một cái đài võ cho bọn hắn phát huy.

Nháo một cái như vậy, xem như dân chúng Hi thành hoàn toàn đứng về phía Xích Dương công chúa, mà rất nhiều người cũng chưa từng thấy qua hình dáng Xích Dương công chúa, giờ phút này nhìn thấy nữ tử khí thế bức người đứng ở cửa kia không khỏi đều có lòng tôn kính.

Vân Thanh Ngân nhìn thấy Thần Tịch cũng ngăn cản cả người: “Công chúa, tóc của người --”

“Không có việc gì, hiệu quả của dược đã hết, khôi phục màu đỏ, như thế nào, khó coi?”

“Không, không phải.....” Vân Thanh Ngân chỉ là đã quen nhìn màu đen, đột nhiên liền biến thành màu đỏ vẫn có chút không quen.

Sở Mục Hàm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng này của Cung Thần Tịch, trong mắt hiện lên một chút hưng phấn, thật sự không sai, có rất nhiều hương vị nha!

Thần Tịch lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, “Sở Mục Nhiên, năng lực làm việc của ngươi không tốt lắm, về sau chú ý một chút, nếu muốn làm sâu gao thì tự mình đi kiếm bạc về, phủ công chúa không chứa người ăn ngồi không!”

Kiếm tiền?

Sở Mục Nhiên rút rút khóe miệng, hắn thiếu tiền sao? Đừng nói nhìn hắn giống như một người cần nữ nhân nuôi có được không?

“Mục Nhiên biểu ca, cứu muội..... Mục Nhiên biểu ca.....”

Hộ vệ của Liễu Thiên Thiên bị hộ vệ phủ công chúa cuốn lấy, mấy thứ trứng gà hay là cái gì đều dừng trên người nàng ta nhìn chật vật không chịu nổi.

Sở Mục Nhiên hừ lạnh một tiếng, “Liễu gia biểu muội, ngươi hãy nhanh trở về đi, ta thích Xích Dương công chúa, là ta chủ động yêu cầu gả cho Xích Dương công chúa làm sủng phu, hy vọng ngươi không cần vì tư tâm của chính mình mà phá hủy hạnh phúc của ta!”

Cái gì!

Liễu Thiên Thiên không tự chủ được trừng lớn mắt, điều này sao có thể, Mục Nhiên biểu ca làm sao có thể chủ động yêu cầu gả cho một nữ nhân? Lại còn là công chúa nữ tôn quốc, hần sẽ không để ý Cung Thần Tịch đã có nhiều phu thê sao?

“Báo, công chúa, tam -- Bắc Đường công tử đã trở lại!”

Hai con tuần mã chạy như điên đến, người mở miệng truyền tin là hộ vệ đang ngồi trên ngựa, trên lưng ngựa phía sau còn vác một người, Thần Tịch nhìn thoáng qua lập tức thay đổi sắc mặt, vội vàng bước tới, “Bắc Đường làm sao vậy?”

Hộ vệ vội vàng xuống ngựa, quỳ một gối xuống, “Công chúa thứ tội, chúng thuộc hạ cùng với Bắc Đường công tử đang trở về, không nghĩ ở biên giới Hi thành bị người phục kích, năm huynh đệ đều trúng độc bỏ mình, bọn họ liều chết để cho thuộc hạ hộ tống Bắc Đường công tử trở về, thuộc hạ.....”

Phịch một tiếng, hộ vệ kia còn chưa có nói xong liền gục xuống, Thần Tịch nhanh chóng để người nâng hai người vào phủ, “Vân quân gia, chuyện nơi này giao cho người!”

“Vâng.”

“Người tới, lập tức đi quân doanh mời Hứa Phi Sương trở về chữa thương cho Bắc Đường!”

Người phủ công chúa đầu vào đây tiếp nhận nhiệm vụ đều tự đi làm việc, Thần Tịch đi theo Bắc Đường Liên Vân vào nhà.

Thời điểm hộ vệ nâng hần để lên giường, Thần Tịch mới nhìn thấy trên người hần trúng ám khí nhiều chỗ, cũng bất chấp nam nữ cái gì thật cẩn thận lấy còi ra quần áo trên người hần xuống, nhìn những chỗ bị trúng ám khí biến thành màu đen, sắc mặt Thần Tịch trở nên căng thẳng!

“Hứa Phi Sương đâu!”

“Công chúa, đã cho người đi mời về!”

Đáng giận, là ai muốn giết Bắc Đường Liên Vân, ám sát còn muốn dụng độc dược. Sắc mặt Thần Tịch tối tăm, tay nắm chặt thành quyền, nếu không phải nàng cho Bắc Đường Liên Vân trở về Hạ quốc điều tra sự việc, có phải sẽ không bị như thế này không.....

Lo lắng đợi Hứa Phi Sương trở về, Thần Tịch cảm thấy thời gian lúc này trôi qua quá chậm, đã thật lâu nàng chưa từng nóng vội như thế này.

Thật lâu sau, rốt cục nghe được một cái âm thanh, “Công chúa, Hứa công tử về rồi.”

“Mau vào!”

Hứa Phi Sương vừa tiến vào đã bị Cung Thần Tịch phân phó đi bắt mạch, Hứa Phi Sương nhìn thấy sắc mặt nàng như vậy liền thấy nao nao, đã thật lâu hần không có nhìn thấy trên mặt Xích Dương công chúa lộ ra nhiều biểu tình như vậy, từ sau lần đó, tất cả mọi thứ đều thay đổi, công chúa trở nên không hề xúc động điều ngoa, trở nên đậm nhạt, tựa như bất kể điều gì nàng cũng không để ý.

Không thể nghĩ tới Bắc Đường Quân Liên bị thương lại làm cho nàng thay đổi sắc mặt, đang nghĩ tới thì bên tai truyền đến câu hỏi của Cung Thần Tịch: “Hứa Phi Sương, Bắc Đường thế nào?”

Hứa Phi Sương không dám chậm trễ, bắt mạch nghiêm túc, một lát sau hần buông tay ra, “Công chúa, hần trúng là độc Lưu Tinh. Tuy rằng độc này sẽ không làm cho người trúng bị mất mạng ngay, nhưng lại cực kỳ âm ngoan, để cho tánh mạng người đó giống như Lưu Tinh xẹt qua phía chân trời sẽ trôi đi rất nhanh. Nếu không có giải dược, không đến nửa tháng Bắc Đường huynh sẽ biến thành một cái lão nhân mà chết đi!”

Tâm Thần Tịch khẽ run lên, từng ngày từng ngày già đi sau đó chết đi? Là ai hận Bắc Đường Liên Vân như vậy? Không, đối phương hần là hận nàng đi? “Người có thể nghiên cứu chế tạo giải dược không?”

Hứa Phi Sương lắc đầu: “Hỏi công chúa, ta không thể, độc Lưu Tinh là bí dược đã thất lạc rất lâu trên giang hồ, ta chỉ có thể nghĩ biện pháp nghiên cứu cách áp chế mà thôi!”

“Trong thiên hạ có ai có thể giải độc?”

“Theo ta được biết, Quý y Long Điền Quý Tàn quốc có thể giải, bất quá, Quý y vẫn ẩn cư ở Ngọc Tuyết Sơn Tàn quốc, người bình thường cầu cũng không thể gặp. Cho dù có thể gặp hần, đi cũng mất thời gian nửa tháng không kịp!”

Thần Tịch nhíu mày, trầm mặc nửa ngày, “Rửa sạch miệng vết thương của Bắc Đường thật tốt, băng bó tốt, cái khác ta sẽ xử lý!”

Hứa Phi Sương gật gù đầu nghe lệnh làm việc, hần cũng không chắc lần này công chúa sẽ làm như thế nào, nếu để cho người đi Tàn quốc tìm Quý y, cũng không nhất định sẽ tới kịp, nhưng là không tìm cách chính là chờ chết.

“Độc này đã dung hợp với máu của hần sao?”

“Đúng vậy.”

“Được, ta biết rồi.” Thần Tịch nhìn sắc mặt Bắc Đường Liên Vân ngày càng đen liếc mắt một cái, hần như vậy thật không có suất khí!

Gõ sai vật hỗ trợ rửa sạch vết thương của Bắc Đường Liên Vân xong, Thần Tịch nói Hứa Phi Sương đi kiểm tra cho hộ vệ kia.

Không qua bao lâu Bắc Đường Liên Vân tỉnh táo lại, ánh mắt hữu thần như trước, bất quá sắc mặt rất kém, “Công chúa --”

“Ngươi tỉnh.”

“Công chúa, về Hạ Thiên Thư, Hoàng Thượng nói hần là một người thần kỳ, chờ ngày sau để ngươi tự phát hiện, bây giờ còn chưa tới lúc nói cho ngươi biết.”

Thần Tịch lại chỉ nhìn hần, không có hi (vui) giận (buồn), “Không quan hệ, ngươi có biết là ai động thủ đã thương ngươi không?”

Bắc Đường Liên Vân nhú mày, hiển nhiên có chút nghi ngờ, “Công chúa, hiện tại ta cũng không dám kết luận, sau này sẽ điều tra một chút.....”

“Cũng được. Vậy có biết là sát thủ nước nào không?”

“Không phải sát thủ, là từ sĩ.” Bắc Đường Liên Vân mím môi, tố chất huấn luyện của bọn hần, hơn nữa khí chất của bọn hần..... Ha ha, hần vẫn có chút quen thuộc, những người đó chỉ có thể là từ sĩ do người trong gia tộc dưỡng ra, không phải là người của tổ chức sát thủ. Nếu không phải ảo giác, hần nghĩ chủ tử của những người đó hần là một vị quý nhân của Hạ quốc.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Không Cần Ngươi Cứu Ta

Bắc Đường Liên Vân không phải một người ngu ngốc, hần cảm giác được rõ ràng thái độ của Cung Thần Tịch có chút kỳ quái, “Công chúa, người không sao chứ?”

“Ta không sao.”

“Công chúa không trách ta không hoàn thành nhiệm vụ sao?”

Trên mặt Thần Tịch không chút thay đổi, không nhanh không chậm nói: “Hạ Thượng Vũ là Hoàng đế Hạ quốc, ngươi không có khả năng ép buộc được hần, đối với hần, Bắc Đường gia các ngươi chỉ có thể tuân mệnh. Làm sao ta trách ngươi được!”

Bắc Đường Liên Vân đưa tay sờ sờ cái trán, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, “Công chúa, chắc Hứa Phi Sương đã tới xem ta trúng độc gì rồi đúng không?”

“Xem rồi, yên tâm, ta có biện pháp giải độc.”

A?

Bắc Đường Liên Vân mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao) nhìn nàng, muốn giải độc thì cũng do Hứa Phi Sương nghĩ biện pháp, nàng có biện pháp nào chứ?

“Công tử, người trúng độc Lưu Tinh, Hứa công tử nói người không có biện pháp.....” Gã sai vật bên cạnh Bắc Đường Liên Vân mang về mặt đau khổ nhìn hần, rất là ảm đạm.

Rốt cuộc Bắc Đường Liên Vân cũng ý thức được tính nghiêm trọng của việc này, Hứa Phi Sương cũng không thể giải sao? “Sao lại như vậy, nhanh nói rõ cho ta biết!”

Gã sai vật nhìn Cung Thần Tịch, có chút do dự.

Bắc Đường Liên Vân nổi giận, “Phượng Nam, bản công tử nói chuyện ngươi không nghe hả!”

“Công tử --”

Thần Tịch nhìn gã sai vật một chút, nàng biết người này là thân tín của Bắc Đường Liên Vân, “Ngươi nói ra đi, công tử nhà ngươi cũng không phải cảnh hoa yếu ớt, gió thổi một cái là ngã xuống.”

Phượng Nam bất đắc dĩ liền nói lại một lần những lời mà Hứa Phi Sương đã nói, Bắc Đường Liên Vân nghe xong thì cả người sụi lơ ở trên giường, đọc Lưu Tinh!

Hắn vinh hạnh tới mức được người khác hạ độc Lưu Tinh? Ha ha, cái mệnh này của hắn thật đáng giá!

“Công chúa, Quý y Ngọc Tuyết Sơn của Tần quốc.....”

“Ta đã cho người ra roi thúc ngựa đi mời hắn rồi, lần này là tại ta liên lụy tới ngươi.”

Bắc Đường Liên Vân cười khổ, “Công chúa đừng nói như vậy, cố gắng sức lực cho người là việc ta tự nguyện làm. Đường huynh.....”

“Đừng nghĩ nhiều, sẽ có biện pháp, ngươi nghỉ ngơi trước đi. Hãy dưỡng miệng vết thương cho thật tốt, nếu không có miệng vết thương, ta có thể giải độc cho ngươi!”

A!

Công chúa đang nói điều gì vậy? Bắc Đường Liên Vân thầm nghĩ: Nhất định là công chúa đang an ủi hắn! Hắn cũng không phải loại ếch ngồi đáy giếng. Độc Lưu Tinh là loại độc được mà cả võ lâm đều kiêng kỵ, giải độc là việc nói dễ hơn làm.

Mấy ngày sau đó. Thần Tịch cho người mang những loại dược liệu chữa ngoại thương tốt nhất cho Bắc Đường Liên Vân dùng, không thể không nói, y thuật của Hứa Phi Sương thật sự rất tốt, ngày thứ năm, những miệng vết thương lớn nhỏ trên người Bắc Đường Liên Vân đều tốt lên, còn không có lưu lại một vết sẹo nào!

Sau khi Thần Tịch biết được những vết thương trên người hắn đã lành, đêm đó liền chiều hắn thị tẩm. Bắc Đường Liên Vân buồn khổ nhìn khuôn mặt phản chiếu trong kính đã già đi một vòng, đây là độc Lưu Tinh? Nghe nói trước mười ngày tốc độ già đi không nhanh, bắt đầu từ ngày thứ mười chính là một ngày già đi như mười năm.....

“Bắc Đường, đi qua bên này.” Giọng nói của Thần Tịch từ sau bình phong truyền đến.

Trong lòng Bắc Đường Liên Vân thở dài, đi qua, phát hiện sau bình phong Cung Thần Tịch đang vén tay áo lên một nửa để nghịch nước, trong thùng tràn đầy nước trong veo, xem ra công chúa muốn tắm rửa, nghĩ đến đây sắc mặt Bắc Đường Liên Vân nhất thời hồng hồng. “Công chúa, ta đi ra ngoài lát nữa sẽ vào!”

“Lại đây. Ngồi xuống.” Thần Tịch vỗ vỗ trong nước, lạnh lạnh, rất tốt, nước này là nàng cho người xách về từ trên núi cao.

Bắc Đường Liên Vân có chút không được tự nhiên. Thần Tịch lôi kéo tay hắn, bắt hắn ngồi xuống, “Kéo mặt nạ của ngươi xuống, ta muốn nhìn bộ dạng ngươi bây giờ thế nào.”

Ngạch!

Bắc Đường Liên Vân có chút không tình nguyện, “Công chúa, quên đi, đừng để dọa đến ngươi.”

“Nhanh lên!”

Bắc Đường Liên Vân bất đắc dĩ, đưa tay lấy mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra mặt của một nam nhân ba mươi tuổi với vẻ thành thực, mày rậm như kiếm, phong lưu tú nhã là những từ ngữ dùng trên người hắn không có chút quá mức nào, hai loại khí chất mâu thuẫn như vậy lại kết hợp trên người hắn không có chút nào không hợp, lại còn có một phong tình khác biệt. Thần Tịch nhẹ cảm thán một tiếng: “Bắc Đường, không nghĩ tới bộ dạng ba mươi tuổi của ngươi lại có sức quyến rũ như vậy nha! Nam nhân thành thực!”

“Công chúa!”

Thần Tịch mỉm cười, “Bắc Đường, Hứa Phi Sương nói loại độc này có thể chuyển qua một người khác, nếu hai người chúng ta âm dương ái ân, độc được trong cơ thể ngươi sẽ chuyển qua người ta!”

Bắc Đường Liên Vân nghe vậy kinh hãi nhìn nàng: “Công chúa, người nói vấn đề này làm gì?”

“Ta nói đêm nay ngươi thị tẩm!”

“Không.” Bắc Đường Liên Vân không biết bị làm sao, cảm giác ngực mình đau đớn, hắn nhíu mày nhìn nàng: “Không cần, công chúa, người có biết mình đang nói gì không?”

“Ta biết mà, thị tẩm!”

“Ta nói không cần!” Bắc Đường Liên Vân có chút không khống chế được gầm nhẹ một tiếng, làm sao hắn có thể để nàng giải độc cho hắn? Vốn dĩ hắn chưa từng nghĩ tới điều này!

Thần Tịch lại mang thái độ khác thường đứng lên đưa tay ôm cổ hắn, cười tủm tỉm nói: “Bắc Đường, ta nguyện ý giải độc cho ngươi mà ngươi lại gét bỏ ta sao?”

Ngay tại giờ khắc này tâm của Bắc Đường Liên Vân bay thật nhanh, đập nhanh tới mức không có tiết tấu, bang bang phanh..... Thậm chí, chính hắn

cũng có thể nghe được tiếng tim mình đập, theo bản năng hấn muốn đẩy nàng ra, nhưng mà, thời khắc cánh tay nàng đụng tới người hấn, đầu hấn có chút không thể sử dụng, Xích Dương công chúa lại chủ động ôm hấn?

Vì sao?

Nàng còn muốn giải độc cho hấn?

Độc? Thân thể Bắc Đường Liên Vân run lên, lập tức dùng sức đẩy, tách khỏi Thần Tịch, “Công chúa, ta không cần người!”

“Vì sao?”

“Không có lý do gì cả.”

Nếu nhất định phải có một người chết, hấn không hy vọng là nàng, hấn đi theo nàng đã hơn nửa năm, hấn chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày nàng vì hấn mà tự hi sinh chính bản thân mình.

Hơn nữa, không biết bắt đầu từ khi nào, hấn liền cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực vì nàng.

“Bắc Đường, ta sẽ không chết, Hứa Phi Sương đã từng nói có biện pháp.”

Bắc Đường Liên Vân phòng bị nhìn nàng, cười khổ, “Công chúa không cần gạt ta, nếu có biện pháp, trực tiếp phối chế giải độc cho ta là được rồi, không cần thông qua công chúa!”

“Nếu đây là mệnh lệnh của bản công chúa thì sao!”

“Ta chỉ giúp đường huynh chiếu cố công chúa, không phải thuộc hạ của người!” Bắc Đường Liên Vân cố chấp giằng co cùng Thần Tịch, hấn tuyệt đối không muốn để cho Cung Thần Tịch hy sinh vì hấn!

Hấn chờ, nếu nửa tháng không thể mời Quý y đến, hấn chết là chuyện do hấn tự nguyện!

Thần Tịch thờ dài ngồi xuống, nâng cằm nhìn hấn, có chút đáng tiếc, “Bắc Đường, ta cảm thấy ngươi làm người không tệ, không ai mây cùng mây, cũng không có cây tài khinh người. Ta thích, thật sự rất thích nhân tài giống như ngươi. Cho nên, ta sẽ không để ngươi chết!”

Bắc Đường Liên Vân còn chưa kịp phản ứng lại. Thì cảm giác gáy bị đau nhói, ngắt đi, trước khi ngắt xiu hấn kinh ngạc nhìn về phía Cung Thần Tịch. Trong ánh mắt là nồng đậm thịnh cầu, không cần..... Hấn không cần nàng giúp hấn. Nếu nhất định phải chọn một người, như vậy thì hấn tình nguyện tốn chút tiền đi tìm một nữ tử thanh lâu tới giải quyết.

“Công chúa, đã làm hấn hôn mê.” Vân Thanh Ngân thực tấn trách đỡ Bắc Đường Liên Vân,

Thần Tịch gật gật đầu, “Vất vả ngươi, điểm huyết hấn lại, sau đó kêu Hứa Phi Sương tiến vào rồi bắt đầu đi!”

Vân Thanh Ngân vẫn có chút do dự. “Công chúa, người xác định người thật sự sẽ không có chuyện gì?”

“Xác định, ít nhất ta sẽ không chết.”

“Công chúa --”

“Làm việc.”

Vân Thanh Ngân bắt đầu đi, điểm huyết Bắc Đường Liên Vân một lần nữa, sau đó kêu Hứa Phi Sương tiến vào.

Ánh mắt Hứa Phi Sương phức tạp nhìn Thần Tịch, thật sự hấn không ngờ Xích Dương công chúa sẽ tự mình giải độc cho Tam công tử, “Công chúa, kỳ thật ta có thể dựa theo dõi máu mà công chúa đưa ra rồi cho một người khác giải độc cho Tam công tử, dựa vào y thuật của ta, có hy vọng bảy phần.”

“Không cần dõi máu, máu của mình vẫn tốt hơn.”

Ngay từ đầu Thần Tịch cũng nghĩ qua sẽ dõi máu. Hơn nữa nghiên cứu một chút cùng Hứa Phi Sương, kết quả Hứa Phi Sương mừng rỡ, nói có hi vọng, bất quá dõi như thế nào thì có chút khó khăn. Mà Thần Tịch suy nghĩ thêm thì lấy biện pháp dõi máu này sẽ rất nguy hiểm. Nếu như dõi của nàng, vậy càng thêm không được, khối thân thể này đã dung hợp thật sâu với độc tố trong linh hồn của nàng, không thể đối với Bắc Đường Liên Vân, sợ hấn không chịu nổi, vậy chỉ có thể chuyển nó tới trên người nàng để tự nàng giải quyết nó mà thôi.

Việc mà Hứa Phi Sương cần phải làm là thúc dục độc tố trên người Bắc Đường Liên Vân để cho nó vận hành, sau đó nàng cùng hấn sẽ sinh hoạt vợ chồng chuyển độc tố qua.....

Hứa Phi Sương lấy kim châm châm các huyết trên người Bắc Đường Liên Vân thúc dục độc tố trên người hấn bắt đầu vận hành, sau đó lấy ra mị hương ám hấn đã điều chế, để ở mũi Bắc Đường Liên Vân một chút, làm một hồi mới cởi bỏ huyết đạo trên người Bắc Đường Liên Vân.

Lúc này trên thân Bắc Đường Liên Vân đã không còn vật nào, Thần Tịch cũng chuẩn bị tốt, còn chủ động ôm hấn, tuy rằng động tác đó rất trúc trắc, bởi

vì trên thực tế kiếp trước nàng cũng chưa từng phát sinh quan hệ thân mật với bất kỳ người nào, đương nhiên, đây không phải ngẫu thơ, mà là do hoàn cảnh.

Thời điểm Bắc Đường Liên Vân tỉnh lại thì mị hương đã nhập thân thể, toàn thân tràn ngập một loại khát vọng mãnh liệt, cảm giác được bên người có một khối thân thể mát lạnh thì tất cả lý trí đã không còn, chỉ có kịch liệt thăm dò, nhìn hấn đã không còn chút phản kháng nào, Vân Thanh Ngân cùng Hứa Phi Sương ở bên ngoài bình phong đều lui ra cửa canh chừng.

Thần Tịch đối với một nam nhân đã mất hoàn toàn khống chế thì có chút hốt hoảng, tuy rằng đã nói rất nhiều lời tự an ủi mình, đây là giải độc, đây là cứu người, đây là cứu trợ thủ đắc lực của nàng..... Bất quá, thời điểm Bắc Đường Liên Vân cường thế tiến vào nàng, nàng vẫn nhìn không được đau hô một tiếng, “A -- Bắc Đường vô liêm sỉ, nhẹ chút!”

Bên trong truyền ra tiếng kêu nhỏ trong lúc nhất thời kích thích hai người ngoài cửa, Vân Thanh Ngân xấu hổ cùng với Hứa Phi Sương thối lui đến bên ngoài viện.

Lúc Thần Tịch bị Bắc Đường Liên Vân đặt ở dưới thân mạnh mẽ ra vào đã thực sự hối hận, bởi vì Bắc Đường Liên Vân hiển nhiên không phải lần đầu tiên làm việc này, tuy rằng không còn lý trí, nhưng mà nhân gia người ta rất thành thực!

Mà khối thân thể Thần Tịch này tuy rằng từ lúc nguyên chủ cũng đã trải qua việc này cùng với người khác, bất quá sau khi Thần Tịch xuyên đến đây cũng chưa từng cùng nam nhân phát sinh quan hệ kia, cho nên cách lâu ngày, đến lúc này, bị thể công dũng mãnh của Bắc Đường Liên Vân thì bị đau.

Mà Bắc Đường Liên Vân bị lửa nóng vây quanh chỉ cảm thấy thiên hạ dưới thân vô cùng làm cho người ta quyến luyến, bàn tay to dao động chung quanh, ánh mắt đỏ bừng, môi che lại tiếng hô của Thần Tịch, cố gắng chiến đấu hăng hái, chọc cho thiên hạ dưới thân run rẩy từng đợt không thôi.....

Nhất thất kiều diễm, cảnh xuân vô hạn, âm thanh thờ gấp, tiếng hít thở ồ ồ, âm thanh giao nhau cùng một chỗ, điên cuồng dây dưa cùng một chỗ. Một lần lại một lần tiến công dung mãnh, mị hương trong cơ thể Bắc Đường Liên Vân dần dần rút đi, mặt mày dần dần khôi phục thanh tỉnh, bất quá người dưới thân sớm đã mệt mỏi ngủ đi, thân hình hấn cứng ngắc cảm nhận được mềm mại bên người.....

Đưa mắt nhìn qua, hấn cứng người lại, lập tức nhớ tới cái gì đó, sắc mặt đại biến, “Công chúa!”

“Công chúa --” Bắc Đường Liên Vân đẩy đẩy nàng,

Thần Tịch mệt mỏi tỉnh lại, xoa xoa mắt: “Làm sao vậy, trời đã sáng?”

“Cung Thần Tịch!”

Rất nhanh Bắc Đường Liên Vân liên ý thức được trên người hai người có biến hóa, hấn là công tử của đại gia tộc, sau khi trưởng thành đã có nha hoàn thông phòng mà trong nhà phân phó hầu hạ, tất nhiên biết đã xảy ra chuyện gì, mà chuyện này thực sự kích thích mạnh mẽ tới trái tim hấn!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Bắc Đường Phẫn Nộ

Nam nữ sinh hoạt vợ chồng, sau đó chuyển độc tố qua.....“Vi sao, vi sao!” Bắc Đường Liên Vân phẫn nộ cảm và vai nàng chất vấn, “Ai muốn người cứu ta chứ! Ai muốn người cứu!”

Ban đêm Thần Tịch đã bị hấn ép buộc nên thật sự mệt mỏi, thậm chí là mê man, bây giờ còn chưa có ngủ đủ đã bị người ta lắc lắc thế này, đầu đầu muốn hôn mê, “Ngừng..... Dừng lại!”

“Công chúa, làm sao người có thể như vậy?” Bắc Đường Liên Vân gắt gao cầm lấy cánh tay của nàng, hấn không cần nàng giải độc!

Hấn không cần!

Sắc mặt Thần Tịch hồng hồng lúng túng, nha nha, khó có khi nàng phát ra lòng tốt cứu hấn, còn hiển thân, người này vừa mới tỉnh thì đã rùng rợn với nàng, cũng không biết thương hương tiếc ngọc, thật là đáng giận, bình thường đều luôn luôn ôn hòa đi đâu mất rồi? Bất quá nghĩ đến lần đầu tiên mình cùng với nam nhân xảy ra quan hệ như vậy, nàng vẫn thấy khó khăn, “Khụ khụ, đã như vậy rồi, người cũng đừng rùng ta, ta mệt.....”

Giọng nói Thần Tịch có chút khan khan làm cho Bắc Đường Liên Vân ý thức được chính mình đang làm cái gì, bây giờ trên người hai người bọn họ không mảnh vải che thân, mà hấn đè nặng nàng như vậy, thân thể lại tiếp xúc..... buộc chặt cùng một chỗ, đột nhiên hấn nảy sinh tính ác độc cắn lên môi Thần Tịch, “Cung Thần Tịch, ta hận ngươi!”

“Được rồi, vậy người đi đi!” Thần Tịch nín thở, không còn tính nhẫn nại cũng rùng lên một tiếng với hấn.

Nàng đã không để ý mặt mũi cứu hấn, tuy rằng an ủi chính mình nói đây là cứu người, cứu một mạng người như xây bảy tháp phù đồ, bởi vì nàng hấn mới bị như vậy, nàng hấn là nên cứu hấn. Hôn nữa, nàng không nghĩ tới mất đi sự giúp đỡ của Bắc Đường Liên Vân, về công về tư nàng đều phải cứu hấn! Nhưng mà, tâm lý của nàng vẫn là lần đầu tiên cùng nam nhân phát sinh quan hệ như vậy với nam nhân, này nam nhân này không thể có một chút nhu tình hay sao!

Thần Tịch đẩy hấn ra, nghiêng người nằm xuống, thân hình mảnh khảnh cuộn lại một chỗ, bỗng dưng Bắc Đường Liên Vân ngồi xuống, chấn ở trên người cũng bị nhấc lên. Sau đó ánh mắt hấn dừng lại ở trên thân thể Thần Tịch, trên người nàng che kín dấu vết ân ái, là hấn lưu lại sao?

Àm àm một tiếng. Có cái gì đó đang nổ tung trong đầu hấn, dù sao sau khi hấn biến sắc mặt một lần thì lại đặt Thần Tịch ở dưới thân, mặt Thần Tịch lãnh nghiêm (lãnh lẽo, nghiêm túc) nhìn hấn. Tức giận nói: “Người còn muốn làm cái gì?”

Tâm Bắc Đường Liên Vân phát đau, hấn muốn làm cái gì? Vì sao nàng không tự hỏi chính nàng đang làm cái gì? Trong lòng không thể hận. Thân thể lại làm ra động tác trái ngược, “Nếu công chúa muốn ta thì tâm, tất nhiên ta phải tận tâm hết sức mới đúng!”

Thần Tịch kinh hãi, vội vàng giãy dụa, “Người -- ta không cần..... Ngó.....”

“Công chúa, đã làm rồi vì sao lại nói không cần? Những cái gì đã ăn vào trong bụng thì hãy trả trở về?” Bắc Đường Liên Vân oán hận va chạm vào thân thể của nàng, một lần một lần. “Công chúa, ta hận người..... Người phải biết ta tình nguyện để chính mình chết đi cũng không bao giờ hy vọng người chết!”

Cái gì!

Lòng Thần Tịch hơi hơi đau đớn một chút, trong mắt hấn, tính mạng của nàng trọng yếu hơn so với hấn sao?

Thần Tịch giãy dụa phản kháng cũng không còn kịch liệt, vốn dĩ tánh mạng của nàng chưa từng quan trọng, kiếp trước không quan trọng, kiếp này cũng không có nhìn thấy người nào quan tâm qua. Bắc Đường Liên Vân là người thứ nhất tức giận nói hấn tình nguyện để mình chết cũng không muốn nàng chết!

Trong lòng có một loại cảm giác lan rộng ra, cái này có phải động lòng không nàng cũng không rõ ràng lắm, nhưng cảm động thì nhất định là có!

“Bắc Đường, ta sẽ không chết..... A..... Ngừng, Ngừng, ta nói..... Thật sự.....”

Bắc Đường Liên Vân cũng không có ôn hòa ngày xưa mà là hung hăng ép buộc, hấn hận nàng không được hấn đồng ý đã làm hấn hôn mê, hận nàng lấy thân mình mạo hiểm cứu hấn!

Động tác của Bắc Đường Liên Vân càng ngày càng mãnh liệt. Thần Tịch chỉ cảm thấy thất lưng chính mình đều muốn đứt vậy, gắt gao cầm lấy cánh tay hấn khẩn cầu nói: “Bắc Đường, Bắc Đường..... Ngừng..... A..... Người, người đừng.....”

“Ô ô..... Bắc Đường, ta chịu không nổi --”

Chưa bao giờ Thần Tịch biết tinh lực một nam nhân cũng có thể mạnh mẽ như thế, chẳng lẽ là bởi vì mị hương của Hứa Phi Sương rất mạnh sao?

Ô ô, ngày mai nàng nhất định sẽ hối tội hấn!

Bắc Đường Liên Vân lại bị tiếng kêu yêu kiều của nàng tác động tới khát vọng trong nội tâm, phần nộ ban đầu đã biến thành nhu tình, tất cả những thứ này kết hợp lại một vòng thì thành cái gì?

Ha ha, là triển miên không ngừng!

Lúc này Thần Tịch đã hoàn toàn quên mất một chuyện mình có thể sử dụng độc để làm cho hấn dừng việc này lại, chỉ cảm thấy linh hồn cũng bị hấn đắm cho bay lên tới trời, đối với cảm giác xa lạ như vậy, nàng khó chịu lại khát vọng, đã thoát ly khỏi phạm vi lý trí nàng có thể khống chế.

Đội Thần Tịch mê man một lần nữa, Bắc Đường Liên Vân đắp cho Thần Tịch một cái chăn thật tốt, sau đó mặc thêm quần áo, đi ra ngoài cửa, mắt lạnh nhìn Vân Thanh Ngân cùng Hứa Phi Sương, “Các người đi vào!”

Hơi thở ái muội trong phòng làm cho người ta có chút xấu hổ, nhưng thời điểm để ý những điều này, mặt Bắc Đường Liên Vân càng ngày càng tối, giống như khúc đạo đầu của một bão táp thật lớn vậy.

“Nói đi, vì sao để cho nàng mạo hiểm!”

Hứa Phi Sương vẫn mang chút u buồn như cũ, thấp giọng nói: “Công chúa muốn cứu người, mà nàng sẽ không chết!”

“Người dựa vào cái gì kết luận nàng sẽ không chết!”

“Bởi vì trong thân thể công chúa đã tràn ngập độc tố từ sớm, dù có thêm một loại cũng không sao cả!”

Cái gì!

Tin tức này không chỉ làm cho Bắc Đường Liên Vân khiếp sợ, cũng làm cho Vân Thanh Ngân khiếp sợ, “Làm sao trong cơ thể công chúa lại có độc tố?”

Hứa Phi Sương thở dài, “Là thật, cái thời khắc công chúa đề xuất việc này ta đã phản đối, nhưng là công chúa tự mình chứng minh cho ta xem, trong cơ thể nàng có rất nhiều độc tố đang tồn tại!”

“Vậy làm sao bây giờ? Ngươi có biện pháp giải độc không?” Bắc Đường Liên Vân lo lắng hỏi.

Hứa Phi Sương lắc đầu, “Độc tố trong cơ thể công chúa không cần ta phải giải, tự bản thân công chúa có thể tự do khống chế, lúc trước có vài lần bị người ta ám sát, mặc danh kỳ diệu chết ở trong tay công chúa là bởi vì độc tố trong cơ thể công chúa rất lợi hại!”

Cái gì!

Dùng độc tố trong cơ thể để giết người? Trong lòng Bắc Đường Liên Vân không hiểu sao lại có chút đau đớn, trước kia nàng đã phải trải qua những chuyện gì mà lại có cục diện như ngày hôm nay?

“Bắc Đường công tử, ngươi không cần khẩn trương quá mức, công chúa sẽ không chết, ngươi nên hiểu rằng công chúa không phải hạng người dễ dàng liều mình.”

Bắc Đường Liên Vân nao nao, đương nhiên hắn biết, công chúa không phải người dễ dàng liều mình, nhưng mà, mạo hiểm như vậy, hắn vẫn tức giận như trước!

Vân Thanh Ngân liếc mắt nhìn hắn một cái, “Bắc Đường công tử, ngươi sinh khí cái gì chứ? Công chúa vì cứu ngươi mới hiến thân, ngươi không thương hương tiếc ngọc, còn dùng sức ép buộc như vậy..... Khụ khụ, không nên nha!”

Trong lòng Bắc Đường Liên Vân xấu hổ, bất quá trên mặt cũng không lộ ra chút xấu hổ nào, ngược lại còn rất tự nhiên trừng mắt nhìn Vân Thanh Ngân, “Ta biết người đánh cho ta choáng váng nhất định là ngươi!”

Khụ khụ, Vân Thanh Ngân thật ngỗ ngược, “Ta chỉ nghe lệnh làm việc.”

“Hiện tại phải làm sao, độc tố --”

Hứa Phi Sương thở dài, “Bắc Đường công tử, ngươi đừng vội, trước hết ta sẽ kiểm tra một chút, để coi có phải tất cả độc tố đã biến mất rồi hay không.”

Bắc Đường Liên Vân mím môi, vươn tay để Hứa Phi Sương bắt mạch, nửa ngày sau, trên mặt Hứa Phi Sương mang sắc thái vui mừng, “Thành công!” Có lẽ tươi cười của hắn quá mức chói mắt, khiến cho Bắc Đường Liên Vân bất mãn, bị ánh mắt giết người liếc mắt một cái hắn mới thu liễm một chút, “Khụ khụ, yên tâm, công chúa nói nàng ấy có biện pháp!”

“Nếu nàng không có cách nào thì sao đây!”

Hứa Phi Sương lắc đầu, “Không có khả năng, ta sẽ không tin công chúa vì chuyện này mà đi xả thân cứu người.....” Nói một nửa hắn mới ý thức được mình đang nói cái gì.

Vân Thanh Ngân cũng có chút không đồng ý nhìn hắn, sắc mặt Bắc Đường Liên Vân càng âm trầm hơn, “A.. Ở trong mắt Hứa công tử, công chúa là dạng người gì đây hả?”

Hứa Phi Sương có chút quần bách, bất quá vẫn rất thản nhiên, “Bình tĩnh xem xét, sau khi công chúa mất trí nhớ ở trong mắt của ta tuy rằng chưa từng điều ngoa như trước kia, tùy hứng, nhưng cũng trở nên đăm đăm vô tình. Trước kia ít nhất nàng đối với Hoàng Phủ Cảnh Hạo là hữu tình, nhưng mà, nay, ta không có nhìn thấy nàng hữu tình với bất kỳ ai! Đương nhiên, ngươi xem như là người ngoại lệ đầu tiên.”

Phanh --

Bắc Đường Liên Vân nện một quyền lên khuôn mặt tuấn tú của Hứa Phi Sương, để lại một ánh mắt gấu mèo.

Hứa Phi Sương vuốt mắt thờ dài, nói ra lời nói thật mà cũng bị đánh a!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Không Thể Thỏa Mãn

Vân Thanh Ngân giữ chặt Bắc Đường Liên Vân, “Trước hết hãy bắt mạch cho công chúa!”

Sự tức giận của Bắc Đường Liên Vân hiện rõ trên mặt, nghe câu đó vẫn cố gắng nhịn xuống. Ở cảm nhận của hắn, vô tình vài người phụ thị bọn họ, thân là phụ thị của công chúa lại không thành tâm với công chúa thì bọn họ lấy tư cách gì đi nói công chúa là người vô tâm?

Hứa Phi Sương thờ dài, bước tới, nắm lấy cổ tay Thần Tịch bắt mạch, nhưng nửa ngày cũng không có kết quả, mày cũng nhíu chặt lại, Bắc Đường Liên Vân cùng Vân Thanh Ngân đang nhìn đều sốt ruột không thôi.

“Bắt đầu từ khi nào, Bắc Đường công tử cùng với Vân quân gia đều bắt đầu khăn trương như vậy vì công chúa?” Hứa Phi Sương nửa ngày mới nói ra một câu,

Vân Thanh Ngân dờn tầm mắt thật nhanh, “Ta với công chúa cùng nhau hợp tác, tất nhiên thời điểm hợp tác phải quan tâm an nguy của nàng rồi!”

Bắc Đường Liên Vân trừng mắt nhìn Hứa Phi Sương: “Thân là phụ thị của công chúa, quan tâm công chúa là đương nhiên, không cần nghĩ người khác cũng giống như mình! Các người thân là phụ thị của công chúa, một chút cũng không có vì nàng mà suy nghĩ, dựa vào cái gì còn đi nói nàng vô tình?”

Hôn mê, Hứa Phi Sương nhíu mày, hắn cần thay Xích Dương công chúa suy nghĩ cái gì hả?

“Công chúa thế nào rồi?”

Hứa Phi Sương buông tay ra, thờ dài, “Độc tố đã rời đi toàn bộ, bắt quá khi nào công chúa bắt đầu chữa trị cho mình thì ta không biết!”

Bắc Đường Liên Vân biến sắc, “Người không có cách nào sao?”

“Cái này, nếu ta có biện pháp, cần công chúa xuất ngra sao?”

“Người --” Bắc Đường Liên Vân đen mặt lại, hắn như vậy căn bản chính là không có đem tính mạng của công chúa để vào mắt.

Vân Thanh Ngân lời kéo hắn, “Quên đi, đợi chút đi, đợi công chúa tỉnh lại rồi nói sau.”

Ba nam nhân đi ra khỏi phòng, thời điểm ở cửa, Hứa Phi Sương có chút rối rắm, nhưng vẫn quyết định thẳng thắn nói ra, “Bắc Đường Quân Liên, tuy rằng ta không để ý tới công chúa bằng người. Bất quá xin người hãy tin tưởng, ta sẽ không để cho công chúa chết, sống chết của công chúa liên hệ tới sống chết của bọn ta! Chỉ cần dựa vào điểm ấy. Ta sẽ không lấy tính mạng của chính mình ra àm đùa giỡn!”

Bắc Đường Liên Vân ngạc nhiên, “Lời này của người có ý gì?”

Hứa Phi Sương bĩu môi, “Làm sao. Bắc Đường công tử nghe không hiểu? Nga, đúng rồi. Người là người Hạ quốc, cho nên hình như không biết được Tiên hoàng Nhai Nữ quốc chúng ta đã từng hạ lệnh. Tiên hoàng từng hạ lệnh, một khi làm phụ thị của Xích Dương công chúa, gia tộc cùng Xích Dương công chúa liên hệ cùng một chỗ, nếu công chúa chết, như vậy, mấy đại gia tộc phải cùng chôn theo. Cho nên, mặc kệ như thế nào, dù chúng ta có thích hay không thì sinh mệnh của chúng ta cùng công chúa đều liên kết lại với nhau.”

Thật đúng là Bắc Đường Liên Vân không biết Tiên hoàng Nhai Nữ quốc đã từng hạ mệnh lệnh như vậy, thật sự quá độc ác, nếu như đã như vậy, vì sao mấy nam nhân này lại đi tới bên người công chúa chứ?

Hứa Phi Sương như nhìn thấu suy nghĩ của hắn nên bổ sung thêm một câu: “Về phần vì sao chúng ta lại ở đây? Người không biết sao? Tất nhiên là bởi vì mười vạn tinh binh trên tay công chúa, tiên hoàng đã từng nói, mười vạn tinh binh này của công chúa không thuộc về triều đình, hoàn toàn do sự chi phối của công chúa, ngày sau sẽ do người kế thừa của nàng nắm giữ. Mà chúng ta. Nếu như có thể để công chúa sinh ra đứa con của mình để kế thừa vị trí này, như vậy mười vạn tinh binh cũng như là giao vào tay gia tộc chúng ta.”

Bỗng nhiên Bắc Đường Liên Vân cảm thấy rất lạnh, lạnh toàn thân, không thích nàng. Chỉ bởi vì quyền thế trong tay nàng mới ở bên nàng! Nửa ngày sau hắn nở một nụ cười đáng buồn, “Thì ra là thế, nếu như các người đã vô tâm với công chúa, vậy thì lấy tư cách gì nói công chúa vô tình? Nếu nàng là vô tình, cũng là do các người bức! Các người có tư cách gì đi chỉ trích nàng không đúng?”

Vân Thanh Ngân đối với những vấn đề này thì cùng với Bắc Đường Liên Vân giống nhau, đều là lần đầu tiên nghe được, bất quá, hắn đồng ý lời Bắc Đường Liên Vân nói, bọn họ đã vô tâm với công chúa, cũng không có lý do gì yêu cầu công chúa phải hữu tình với bọn họ.

Hứa Phi Sương im lặng nhìn hai người bọn họ, cũng không có tranh cãi điều gì, mang theo hòm thuốc của mình bước đi.

Vân Thanh Ngân ngáp một cái, “Được rồi, mặc kệ chuyện gì cũng phải chờ công chúa tỉnh lại đã.”

Bắc Đường Liên Vân trở lại trong phòng, ngón tay thon dài xoa lên khuôn mặt đang im lặng kia, nàng ngủ thật sự rất điềm tĩnh, da thịt trắng như tuyết làm cho người ta có chút mê muội, vì sao nàng lại muốn cứu hắn?

Hồi tưởng khởi điểm trước khi xúc động, hắn phát hiện hình như đối với chuyện nam nữ nàng vẫn rất chững trắc, căn bản là không giống với công chúa có sáu phụ thị, nàng..... Thật sự làm cho người ta có chút mê muội!

Thở dài một tiếng, hắn nằm ở bên cạnh nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, thân mình thực mềm mại, hắn thích nàng!

Đúng vậy, hắn thích nàng!

Không biết bắt đầu từ khi nào trong lòng đã chứa hình bóng nàng, mỗi ngày nhìn thấy nàng đã trở thành thói quen của hắn, nếu không gặp sẽ ngồi ngẩn người mà suy nghĩ giờ này nàng đang làm cái gì.....

Ha ha, đây là tư vị thích một nữ nhân sao?

Bình minh hiện lên, màn mưa từ phía chân trời kéo về, mưa xuân tí tách tí tách có chút buồn khổ, lúc Bắc Đường Liên Vân tỉnh lại thiên hạ bên người còn đang ngủ say.

Nhìn khuôn mặt điềm tĩnh kia hắn nhận không được khe hôn một cái lên khuôn mặt trắng nõn kia, chắc là cảm thấy ngứa, trong lúc ngủ mơ Thần Tịch nhủ mày vận vẹo một chút, nghiêng người nằm lại.

Bắc Đường Liên Vân khẽ mỉm cười, đắp chăn lại cho nàng thật tốt, nếu mở đầu, vậy hãy để cho hắn đi tiếp đi! Hắn muốn để cho nàng trở thành nữ nhân của mình, trên thực tế hắn vẫn luôn rối rắm, về vấn đề thân phận, Xích Dương công chúa sẽ không có khả năng gả cho hắn, như vậy, nếu hắn muốn tiếp tục thích thì chỉ còn có thể để hắn gả cho nàng!

Khụ khụ, vấn đề này trong lúc nhất thời vẫn rất khó tiếp nhận, từ từ rồi đến đi!

Bắc Đường Liên Vân than nhẹ một tiếng, “Tiểu yêu tinh mê người, vì sao lại mê hoặc ta?” Nếu chỉ là giúp đường huynh xem chừng nàng, như vậy, có lẽ hắn sẽ không bị lạc, nhưng mà, sau khi thiên mien đêm qua, hắn nhắm nháp được sự tốt đẹp trước nay chưa từng có, bỗng nhiên hắn lại luyến tiếc ly khai, hắn mong có thể lưu lại bên nàng!

Thần Tịch ngủ thẳng tới nửa buổi, nha hoàn Linh Nhi bưng nước đến đều bị Bắc Đường Liên Vân đuổi đi, sau đó lại phân phó nàng đi kêu phòng bếp nấu hai thùng nước ấm, sau đó cũng không muốn có người hầu hạ.

Linh Nhi đi vào nhìn thấy mớ quần áo hỗn độn mặt liền đỏ lên, đêm qua nhất định là công chúa ân ái cùng Bắc Đường công tử! Bất quá nàng vừa mới cầm quần áo thì đã bị Bắc Đường Liên Vân kêu đi ra ngoài.

Bắc Đường Liên Vân tự thu thập tốt cho mình, sau đó ôm Thần Tịch vào trong thùng nước, nước ấm, còn có chút cảm giác ôn hòa, làm cho nàng từ giấc ngủ sâu tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy mình cùng với Bắc Đường Liên Vân đang ở cạnh nhau, lại còn cùng nhau ở trong thùng nước lớn, nàng còn vô cùng ái muội nằm ở trong lòng Bắc Đường Liên Vân.

Trong phút chốc, mặt Thần Tịch đỏ lên, đứng lên thật nhanh, cũng không nghĩ tới lại vướng phải chân Bắc Đường Liên Vân, cả người mất thăng bằng, cả người ngã xuống ở trên người Bắc Đường Liên Vân.

“Công chúa, chúng ta cùng nhau tắm uyên ương đi!” Tiếng nói của Bắc Đường Liên Vân mang theo trêu tức kích thích Thần Tịch. Càng quá đáng là tay hắn lại chạm vào thân thể nàng, khiến cho nàng nhận không được mà run rẩy.

Cẩn cẩn môi, thẹn quá hóa giận. “Buông!”

“Công chúa, đêm qua là do người chủ động! Bất quá, về sau không cần phải như vậy. Ta thích mình sẽ thanh tịnh cùng công chúa..... Ân, thực thích!” Bắc Đường Liên Vân một bên nói một bên động thủ sờ sờ. Làm cả người Thần Tịch đều nóng lên, giấy dựa muốn rời khỏi.

Nàng càng giấy dựa, thân thể hai người lại đụng chạm nhiều hơn, ánh mắt Bắc Đường Liên Vân thâm trầm, giọng nói khan khan, nói: “Công chúa, nếu người tiếp tục động như vậy, ta khó giữ được mà ngay sau đó sẽ.....”

“Người --”

Tối hôm qua là vì cứu hắn. Hơn nữa, để lấy thêm can đảm nàng còn uống một chút rượu đó, bây giờ cả hai người đều tỉnh táo, cảm thấy xấu hổ mười phần.

“Công chúa, chẳng lẽ người ăn xong không chịu phụ trách?”

Cái gì? Thần Tịch trừng lớn mắt nhìn nam nhân trước mắt, chỉ thấy mặt nạ da người đã lấy xuống, khuôn mặt kia có tám phần tương tự với Bắc Đường Quân Liên, bởi vì hơi nước bốc lên mà càng thêm mê hoặc, ngũ quan của hắn cùng với Bắc Đường Quân Liên giống nhau đều xinh xắn, nếu như không xem kỹ. Nhất định sẽ nhận lầm. Bất quá đôi mắt đen như mực của Bắc Đường Liên Vân lại lộ ra một loại hơi thờ ơ và vọng, có bản chất khác nhau với Bắc Đường Quân Liên, lúc này miệng hắn lại giương lên nụ cười tà tà, làm cho người ta cảm giác có một loại phong tình độc đáo.

Phụ trách? Nàng muốn phụ cái gì trách?

Bắc Đường Liên Vân cúi đầu liếm nhẹ một cái lên môi nàng. Hình như cực kì vừa lòng. “Ân, công chúa cùng với trong tưởng tượng của ta thực khác nhau, thật vui về!”

“Người -- tránh ra, ta -- bản công chúa muốn thay quần áo!”

“Công chúa, đừng nóng vội, còn chưa tắm rửa xong mà!” Bắc Đường Liên Vân nói xong ôm lấy nàng, ôm nàng dán thật chặt vào mình, thở sâu, “Thực xin lỗi, vốn chỉ nghĩ tới tắm rửa cho công chúa, bất quá.....”

Bắc Đường Liên Vân thở dốc một tiếng, bỗng dưng chen thân thể vào dưới thân nàng, chọc Thần Tịch gọi to một tiếng duyên dáng, “Công chúa, ta

muốn người.....”

“Ta không -- ngờ.....”

Chỉ còn lại tiếng nước ba ba, đó âm thanh do va chạm kích thích tạo thành, Bắc Đường Liên Vân đã thực sự đánh giá cao tự chủ của mình, hẳn cũng biết đêm qua Thần Tịch mệt mỏi, vốn dĩ chỉ nghĩ sẽ tắm rửa thật tốt cho nàng một chút, không nghĩ.....

Ai, sắc đẹp trước mặt, hẳn không không chế được.

Thần Tịch bị hấn giam cầm trong ngực nên căn bản không thể thoát ra được, thậm chí nàng phát giác chính mình lại không tự chủ được trầm luân, còn phát ra thanh âm say lòng người, khiến cho nàng càng bất lực hơn!

Tên Bắc Đường vô liêm sĩ!

Trên mặt nước bắn tung tóe, thật lâu sau, cả người Thần Tịch mềm yếu, nấn nỉ hần, “Bắc Đường, Bắc Đường.....”

“Công chúa, có vừa lòng không?” Bắc Đường Liên Vân thoả mãn ôm nàng đi tắm một lần nữa rồi ôm Thần Tịch vốn đã mềm nhũn lên giường, vẻ mặt đường làm quan rộng mở.

“Bắc Đường vô liêm sĩ, ta chán ghét ngươi!” Thần Tịch giận dữ, hung hăng cắn cánh tay hần,

Bắc Đường Liên Vân cũng không hé răng để nàng cắn, mảy nhủ lại, bởi vì Thần Tịch cắn rất mạnh, không cần xem hần cũng biết đã bị tụt máu rồi.

Đốc đốc –

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Thần Tịch lờn chắn bọc người mình lại, vẻ mặt đỏ bừng, không chịu bỏ ra.

“Công chúa, ta tới bắt mạch cho người.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Hứa Phi Sương.

Thần Tịch hung hăng trừng mắt nhìn Bắc Đường Liên Vân, nhưng Bắc Đường Liên Vân cũng chỉ khoác một bộ áo ngủ ngồi ở một bên, “Vào đi!”

Hứa Phi Sương đi vào nhìn thấy sắc mặt hai người thì thờ dài, ten Bắc Đường này cho dù khai trai cũng phải biết kiềm chế.

Di, bỗng nhiên hần nhìn chăm chăm Bắc Đường Liên Vân, “Ngươi --”

Bắc Đường Liên Vân nhủ mảy cười: “Ta làm sao?”

Thần Tịch vừa thấy thì thầm nghĩ nguy rồi, vừa rồi quên mất đeo mặt nạ, tuy rằng bộ dạng Bắc Đường Liên Vân cùng Bắc Đường Quân Liên rất giống, nhưng mà khí chất không giống!

Hứa Phi Sương nghi hoặc gãi gãi đầu, “Ta cảm thấy ngươi hình như thay đổi thành người khác!”

Bắc Đường Liên Vân tà khí cười nói: “Tất nhiên rồi, đêm qua trải qua chuyện tình như vậy nếu mà ta không thay đổi chút nào thì chính là tên ngốc!”

Hứa Phi Sương gật gật đầu, “Cũng đúng, ngươi như thế này cũng thuận mắt, trước kia nhìn thấy chính là bộ dáng hoa hoa công tử ta nhìn thật không thích!”

Ha?

Vậy cũng có thể qua sao? Thần Tịch bi ai, Bắc Đường Quân Liên, trước kia có lẽ ngươi cùng với Hứa Phi Sương vài vteen phu thị quá xa lạ nên ngươi ta mới có thể nhận sai ngươi! Lại còn, dù có giống nhau cũng chỉ có tám phần không phải mười phần!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Thị Tắm Là Một Vấn Đề Lớn

Kỳ thật Thần Tịch lo lắng nhiều, vốn dĩ Bắc Đường Liên Vân cùng với Bắc Đường Quân Liên rất giống nhau, chỉ có khí chất của bọn hần không giống mà thôi, trong mắt những người khác thì hoàn toàn tương tự, nếu không phải người quen rất dễ dàng nhận lầm.

Bắc Đường Quân Liên sợ dĩ để cho Bắc Đường Liên Vân mang mặt nạ là vì phòng ngừa Tiêu Băng cùng Cơ Tĩnh Viễn, bởi vì trong sáu phu thị thì hai người này có vẻ hơi thân thuộc với hần, hần không muốn để lộ sơ hở.

Mà sở dĩ Thần Tịch liếc mắt một cái nhận ra, đó là bởi vì nàng ở chung với Bắc Đường Liên Vân đã hơn nửa năm, đã sớm quen thuộc khí chất của Bắc Đường Liên Vân, cho nên không có khả năng nhận sai.

Cho nên giờ phút này, mặc dù Hứa Phi Sương có chút nghi hoặc, nhưng không có nghĩ nhiều, bởi vì hắn cũng hiểu được Bắc Đường trải qua chuyện đêm qua thì có chút gì đó thay đổi mới là chuyện bình thường.

Hứa Phi Sương nhìn Thần Tịch hỏi: “Công chúa, người đã tiến hành giải độc cho mình chưa?”

Thần Tịch buồn bực trừng mắt nhìn Bắc Đường Liên Vân liếc mắt một cái, “Ta mới tỉnh.”

Hứa Phi Sương ho nhẹ hai tiếng, đuôi long mày hơi nhú lên ý quyến rũ, rõ ràng là vừa vừa..... Khụ khụ, quên đi, “Vậy công chúa cần bao lâu?”

“Qua hai ngày, ta nghỉ ngơi một chút.”

“Công chúa, nhanh lắm sẽ tốt hơn, vạn nhất có chuyện gì ngoài ý muốn thì chúng ta mới có thể kịp thời nghĩ biện pháp!”

Thần Tịch nổi giận, sao nàng lại không nghĩ tới điều đó được, còn không phải tại Bắc Đường vô liêm sỉ tới hôm qua ép buộc như vậy sao, vừa rồi lại..... Nghĩ đến lời nói ái muội của hắn cùng với động tác đó nàng không tự chủ được mặt đỏ, không được tự nhiên nói: “Ta biết rồi, tối lại nói sau, ta đói bụng!”

Hứa Phi Sương ái muội nhìn Bắc Đường Liên Vân liếc mắt một cái, “Bắc Đường công tử, công chúa giải độc cần thể lực, mời ngài chú ý một chút để cho công chúa nghỉ ngơi thật tốt!”

Nói những lời này, Thần Tịch và Bắc Đường Liên Vân đều đỏ mặt, bất quá, Bắc Đường Liên Vân có vẻ da mặt dày, rất nhanh khôi phục trấn định.

Hứa Phi Sương cũng không dài dòng, mang theo hòm thuốc của mình rời đi. “Công chúa, ta đi trước lo việc quân doanh, buổi tối trở về lại đến kiểm tra cho người.”

“Ừ. Tốt.”

Thần Tịch cảm thấy thật không còn chút mặt mũi nào, nằm ở trên giường làm con rùa, buồn buồn nói: “Kêu người mang lên cho ta chút đồ ăn!”

Bắc Đường Liên Vân cảm thấy bộ dáng này của nàng hết sức đáng yêu. Cười phân phó với Linh Nhi đang đứng bên ngoài chuẩn bị thức ăn.

Quay lại bên giường ngồi xuống nhìn Thần Tịch cười cười, “Công chúa. Người muốn nằm ở trong trần để ăn sao?”

“Hừ, ta chán ghét người!”

“Vậy cũng cần ăn cơm đi?”

Trầm mặc một lúc lâu, rốt cục Thần Tịch lại mở miệng lần nữa, nhưng lần này bình tĩnh hơn, mặt nghiêm túc lấy y phục mặc vào, rửa mặt thật nhanh cảm thấy có chút mệt nhũn ngồi ở trên ghế, một bên uống một bên nói: “Chuyện tối hôm qua là vì cứu người, về sau hãy quên đi.”

“Quên là ý gì?” Bắc Đường Liên Vân cười tủm tỉm nhìn nàng, trong tròng cười lại chứa đựng một loại nguy hiểm.

Thần Tịch mím môi quật cường nói: “Cứ coi như nằm mơ đi, miễn sau này ở chung lại xấu hổ!”

“Nhưng ta lại nghiện làm sao bây giờ? Ta muốn hàng đêm đều đến thị tẩm --”

Phốc –

Thần Tịch phun ra một ngụm nước, có chút kinh hách nhìn hắn, “Bắc Đường, người không phải bị kích thích quá chứ?”

Bắc Đường Liên Vân nhìn nàng rất nghiêm túc nói: “Không có, ta rất tỉnh táo!”

“Khụ khụ..... Cái kia, Bắc Đường, người vẫn nên đi làm việc đi! Ta muốn mình nghỉ ngơi một chút.”

“Ta ở cùng người không tốt sao?”

“Không. Không cần!” Ở cùng cái quý, nàng không nghĩ tới, vốn nghĩ rằng Bắc Đường Liên Vân là một nam nhân rất phóng khoáng, nhưng hôm nay xem ra. Hình như nàng nghĩ sai lắm rồi!

Ai, sẽ không phải là muốn nàng thú đấy chứ?

Thần Tịch cựa cựa cơ thể, có chút bất an. Tuy rằng nàng cũng có chút hảo cảm với hắn, bằng không sao có thể đi hiến thân cứu hắn, tốt xấu gì nàng cũng có điểm mấu chốt, không có khả năng tùy tiện cùng một nam nhân phát sinh gì đó. Nhưng, nếu Bắc Đường Liên Vân vì chuyện này àm ở cùng một chỗ với nàng, nàng cảm thấy thật sự rất không được tự nhiên.

Bắc Đường Liên Vân đi đến ngồi xuống bên cạnh nàng, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng, “Công chúa, ngươi chán ghét ta?”

“Ha ha, này, không có, ngươi làm người rất tốt, nếu ta chán ghét ngươi làm sao có thể cứu ngươi đây!”

“Vậy thì thích ta sao?”

Ai!

Bắc Đường Liên Vân đưa tay cầm tay nàng, rất chân thành nói: “Công chúa, ta biết, ta không phải người đầu tiên của ngươi.....”

“Ai nói không phải -- ta --” Bỗng dung Thần Tịch im miệng, linh hồn đi lên nói Bắc Đường Liên Vân là nam nhân đầu tiên của nàng, nhưng mà, còn bản tôn đây, ô ô..... lưng đeo việc xấu đã định rồi.

Bắc Đường Liên Vân kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt nghi ngờ, “Công chúa, vừa rồi người nói cái gì?”

“Ta -- ta là nói ngươi là sau khi ta mất trí nhớ..... Người thứ nhất.”

Lúc đầu Bắc Đường Liên Vân ngạc nhiên, lập tức hiểu ra, vẻ mặt sung sướng, nàng đã quên việc trước kia, mất trí nhớ cũng giống như trọng sinh, như vậy, theo một ý khác thì hẳn chính là người đầu tiên cùng với nàng, nghĩ tới điều này hẳn thật vui vẻ! Nhịn không được gất gao ôm nàng vào trong lòng, “Công chúa, ta thích ngươi, thật sự, không phải bởi vì ngươi đã cứu ta, cứu ta chỉ là khiến cho ta hiểu được tâm ý của ta với ngươi. Trước ngày hôm qua ta đã thích ngươi rồi!”

A!

Thần Tịch ngây ngốc bị hân ôm, hẳn đã thích nàng từ sớm? Không có cảm giác!

Khi nào thì bắt đầu? Hai người bọn họ chưa từng có điều gì tác động lẫn nhau, làm sao có thể thích nàng?

Ánh mắt sương mù chống lại con ngươi thanh tĩnh, Bắc Đường Liên Vân cảm giác ánh mắt màu lam ngày thường làm người ta tỉnh táo này nay lại say lòng người cùng hồn nhiên, trong lòng vừa động cúi đầu hôn xuống, nụ hôn của hắn mang theo sự chân thành, mang theo một loại nhảm nhí tình tứ, giống như đang tìm hiểu mỹ vị nhân gian vậy, không quá nhanh, cũng không quá chậm, cứ như vậy từ nhẹ nhàng ngày càng sâu hơn tới mức trong mắt nàng chỉ còn lại bóng dáng của hắn, chỉ có hương vị của hắn!

Tiêu Băng vào cửa liền thấy một màn như vậy, hai người thâm tình hôn nhau, ít nhất dựa vào góc độ đứng ở cửa mà hắn nhìn thấy là như vậy! Nhất thời hân ý phát ra mạnh mẽ, con ngươi lãnh liệt (lạnh lẽo, mạnh mẽ) nhìn chằm chằm hai người ôm nhau, ánh mắt giống như muốn giết một người để giải hận!

“Tiêu công tử?” Vân Thanh Ngân từ bên ngoài đi tới, còn chưa có phát hiện tình huống bên trong thì nhìn thấy Tiêu Băng đang đứng bất động ngoài cửa nên hô một câu.

Nghe thấy tiếng Vân Thanh Ngân, Thần Tịch từ trong nụ hôn tà vọng của Bắc Đường Liên Vân tỉnh táo lại, nhanh tay đẩy hắn ra, vẻ mặt hồng hồng, còn có chút buồn bực.

Vân Thanh Ngân đi đến nhìn thấy sắc mặt lãnh khốc của Tiêu Băng cũng không có cảm giác gì, bởi vì thói quen, bất quá vẫn phát giác được hôm nay lãnh khí của người nào đó tựa hồ càng mạnh! Cũng không để ý tới hắn nữa mà đi qua hắn đi về phía Thần Tịch vẫn an, “Công chúa, thân thể người không việc gì chứ?”

Thần Tịch vừa nghe lời này mặt càng đỏ hơn, nửa ngày mới khôi phục đạm mạc của ngày thường, “Tạm thời không có việc gì!”

Vân Thanh Ngân lại nhìn về phía Bắc Đường Liên Vân đang có thần thái sáng láng, tán thưởng nói: “Có vẻ như ngày càng dễ chịu nha, thoát nhìn phong thái Bắc Đường công tử càng thêm chói mắt hơn so với đi vắng nha!”

Bắc Đường Liên Vân đắc ý cười cười, “Tất nhiên là như vậy, có thể làm phu thị chân chính của công chúa ta thật thích!”

“Khụ khụ --”

“Làm sao vậy, cẩn thận một chút, uống nước cũng bị sặc!” Bắc Đường Liên Vân rất là ôn nhu vuốt vuốt lưng cho Thần Tịch.

Sắc mặt Tiêu Băng càng đen, Vân Thanh Ngân sờ sờ đầu, cảm thấy vẫn nên giải thích một chút, liền nhìn về phía Tiêu Băng nói: “Tiêu công tử, đêm qua công chúa và Bắc Đường công tử cùng phòng, dưới sự trợ giúp của Hứa công tử giải độc Lưu Tinh trên người Bắc Đường công tử.”

Cùng phòng giải độc? Ánh mắt Tiêu Băng như kiếm hướng về hai vị chính chủ, Bắc Đường Liên Vân ngao ngễ giằng co, Thần Tịch chỉ vuốt vuốt tóc không có nhìn hắn, bất quá hung hăng trừng mắt nhìn Vân Thanh Ngân liếc mắt một cái, làm ơn, loại sự tình này không cần nói lung tung khắp mọi nơi! Nghĩ đây là việc vinh quang sao!

Trong lúc nhất thời không khí trong phòng áp lực vạn phần, có chút làm cho người ta hít thở không thông.

“Di, sáng sớm làm sao lại im lặng như vậy! Công chúa, tối hôm qua người thật đúng là mỹ nữ cứu anh hùng, đáng tiếc cứu anh hùng còn bị người ta ăn tới xương cốt không còn, tên bị cứu kia thật sự là diễm phúc sâu mà!”

Ngạch, rút cuộc sắc mặt Thần Tịch khó có thể duy trì bình thường, hồng thấu, những nam nhân này không thể nào an phận một chút sao, không nên biến thành dạng mỗi người đều biết chứ?

“Đều đi ra ngoài đi, nơi này không có việc gì!”

“Ồi chào ôi chào, công chúa, thật không công bằng, cư nhiên đã muốn khai trai, như vậy nên mưa móc cùng dính, từ hôm nay trở đi chúng ta thay phiên thị tẩm đi!”

“Phốc --” Thần Tịch dùng dùng hành vi uống nước trà che dấu xấu hổ lại bị thống khó nhịn, thay phiên thị tẩm? Thay phiên cái đầu người!

Vân Thanh Ngân làm như không thấy, hần chỉ là quân gia, việc này không có liên quan tới hần.

Sở Mục Nhiên còn đang bắt tay tính toán nói: “Công chúa, nay tính cả ta thì người vẫn có sáu phu thị như cũ, một tháng ba mươi ngày, mỗi người thay phiên năm ngày, thực công bằng nha! Chờ Hoàng Phủ công tử trở về thì mỗi người bốn ngày, ại, ngày còn rất thiếu!”

Thần Tịch nghe vậy sắc mặt đen lại, “Không cần phải nói, tạm thời không cần những việc này, đêm qua ta chỉ là vì cứu người! Các người vẫn nên muốn làm gì thì làm đi, ta --”

“Như vậy sao được, thật vất vả công chúa mới có mở đầu, sẽ trước sau vẹn toàn mà!”

“Ta --”

“Chẳng lẽ công chúa muốn cho Bắc Đường công tử trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích? Tuy rằng nam nhân ghen tuông cũng không đứng lên mắng mỏ, nhưng mà lấy thanh kiếm giết người vẫn là có thể.....” Sở Mục Nhiên nói xong còn làm một bộ dáng nghiên cứu ánh mắt nhìn về phía Bắc Đường Liên Vân, “Àn, ta phỏng chừng Bắc Đường công tử chỉ có thể đánh thắng Lâm công tử cùng Cơ công tử đi, về phần ta cùng Tiêu Băng thì khẳng định còn hơn hần một bậc, Hứa công tử sao, dụng độc thì tốt rồi.....”

Thần Tịch phần uất nhìn hần: “Sở Mục Nhiên!”

“Công chúa, đừng quên, ta lưu lại làm sủng phu của người, nếu đường đường Tiêu Dao Vương gả cho người làm sủng phu lại không được sủng ái yêu thương, người nói vẫn vô bá quan Sở quốc sẽ nghĩ như thế nào? Bọn họ có thể nói người khinh thường Sở quốc hay không?”

Thần Tịch hoạt kê, trong lòng hận không được, một chút chuyện như vậy cũng có thể bay lên tới vấn đề của quốc gia! Khốn kiếp, hần..... Quên đi, nàng không thể làm mạnh mẽ, Thần Tịch nắm tay nhìn hần, “Tiêu Dao Vương, thân thể ta chưa trừ độc tố, việc này chờ Hứa Phi Sương giải độc cho ta rồi nói sau, miễn liên lụy tới các người!”

Sở Mục Nhiên mở ra quạt ngọc, bộ dáng phong lưu phóng khoáng, “Công chúa, người không cần loại bỏ, Hứa công tử nói, độc Lưu Tinh, chỉ có thể thông qua nam nữ âm dương ái ân quá độ một lần, cho nên chúng ta lại cùng người..... Không có việc gì!”

Nha nha, vấn đề này cũng hỏi thăm tốt rồi, người này chẳng lẽ có cấp bậc sắc lang! Trong lòng Thần Tịch tức giận không thôi, “Bản công chúa muốn thị tẩm ai, còn không cần hỏi ý kiến người khác!”

“Đương nhiên không cần, bắt quá, hy vọng công chúa hãy tận lực cân bằng lợi ích, sáu người chúng ta, không, thêm Hoàng Phủ công tử là bảy, đều là đại biểu gia tộc khác nhau, công chúa hần là hiểu được đám hỏi này là vì cái gì.”

Bắc Đường Liên Vân đối với khí thế bức người của Sở Mục Nhiên rất là bất mãn, bình tĩnh nhìn hần, “Sở công tử, chúng ta hãy dùng thực lực để quyết định được không?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Bắc Đường Là Cao Thủ Ân

“Quyết định như thế nào?”

“Luận võ, không phải người nói ta không bằng người sao? Chúng ta hãy tỷ thí một trận đi, nếu người thắng, chờ công chúa tĩnh dưỡng thân thể tốt, người thứ nhất thị tẩm sẽ là người! Nếu thua, về sau công chúa muốn tìm ai, trong vòng nửa năm người không được có một câu oán hận nào với công chúa!”

“Không được, một tháng đi, ta thua, thì một tháng không thị tẩm!”

Tiêu Băng lãnh lãnh nhìn bọn họ, bỗng nhiên ngắt lời nói: “Ta cũng tham gia, ai lợi hại nhất thì một tháng kế tiếp sẽ thị tẩm đi!”

Vù vù --

Thần Tịch muốn bạo phát, mấy nam nhân này xem nàng là cái gì, Bắc Đường Liên Vân hoàn hảo, chỉ nói để cho Sở Mục Nhiên không cần quấy rầy nàng, còn Tiêu Băng này lại trực tiếp đưa ra điều kiện người thắng thì tằm!

Giận, giận a!

Làm sao bây giờ, đều đánh bọn họ hôn mê đi! Không, tuy rằng khinh công của nàng không tệ, nhưng mà võ công không được tốt lắm, vẫn là dụng độc tốt hơn!

Vân Thanh Ngân thoáng nhìn sắc mặt âm trầm của Thần Tịch trong lòng có chút bất đắc dĩ, “Công chúa, người không sao chứ?”

Thần Tịch cười tươi sáng ngời, âm nhu nói: “Người nói đi?”

Ngạch! Vân Thanh Ngân tự động lui lại hai bước, áp suất của công chúa còn dọa người hơn của Tiêu Băng, vẫn là tránh đi, dù sao việc này hẳn không tham gia được!

“Vân quản gia, người đi đâu?” Thần Tịch híp mắt nhìn hẳn,

Vân Thanh Ngân ha ha cười, “Cái kia, công chúa, người xem, ta cũng không giúp được việc gì, không bằng đi làm việc, trên thực tế, chuyện lúc trước người giao cho ta, còn có rất nhiều chuyện chờ ta đi xử lý.....”

“Không vội, ngồi đi, người đi rồi, ai làm giám khảo đây?”

Thần Tịch có ý tốt lời kéo Vân Thanh Ngân cùng nhau ngồi xuống cái bàn thạch trong viện, sau đó nàng cười tủm tỉm nhìn ba nam nhân, “Được rồi, muốn so thì bắt đầu đi, Tiêu Băng người cùng Sở Mục Nhiên hãy so trước một lúc đi, ta nhìn xem hai người các người lợi hại như thế nào!”

Sở Mục Nhiên thanh nhiên cười nói: “Như vậy. Công chúa đồng ý với đề nghị của chúng ta?”

“Yên tâm, con người của ta, cũng thích dùng thực lực nói chuyện. Mau so đi, cẩn thận a, chỉ cần so thắng bại. Không cần so sinh tử, ta còn luyến tiếc để các người chết đó!” Tươi cười trên mặt Thần Tịch càng ngày càng sáng lạn.

Tiêu Băng cùng Sở Mục Nhiên nhìn nhau liếc mắt một cái. Hai người khách khí hai câu liền thật sự bắt đầu tỷ thí, không xem không biết, vừa thấy thì mới hiểu được võ công hai người này không phải hạng vừa, đao quang kiếm ảnh, nếu không phải nàng đi theo lão bà bà học nội lực, căn bản không có khả năng thấy rõ ràng chiêu thức của bọn họ.

Liên Liên Vân Thanh Ngân cũng có vẻ mặt kinh ngạc, “Nhóm phụ thị của công chúa thật sự là ngọa hổ tàng long nha. Một người tùy tiện đi lên giang hồ cũng thuộc dạng cao thủ hàng đầu!”

“Đúng vậy, phụ thị của ta đều là người người tài giỏi nha!” Mặc kệ là bản lĩnh cá nhân hay thể lực sau lưng, đều làm cho người ta không dám coi thường.

Ài, không thể tin được Sở Mục Nhiên một cái Tiêu Dao Vương mà võ công lại tốt như thế, cái này phỏng chừng không được mấy trăm chiêu thì chưa thể phân được thắng bại.

Bắc Đường Liên Vân nhìn hai người so chiêu nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, mặc dù có kinh ngạc, bất quá nhưng không có sợ hãi lùi bước, giống như cao thủ như vậy hẳn cũng có thể ứng phó. Thần Tịch tò mò, kéo kéo ống tay áo hẳn, “Bắc Đường. Người không lo lắng?”

“Công chúa yên tâm, vì người, ta sẽ thắng!”

Ngạch! Làm ơn, không cần nói chuyện ái muội như vậy có được hay không! Nàng vẫn có thói quen với Bắc Đường Liên Vân luôn bảo trì khoảng cách lúc trước.

“Công chúa. Người một mối có muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút hay không, thắng bại có Vân quản gia kết luận thì tốt rồi.” Bắc Đường Liên Vân sẵn sàng lại ái muội nhìn khuôn mặt thoáng chốc lại đỏ lên của nàng. Thầm nghĩ trong lòng: Công chúa thật đúng là đáng yêu, bình thường lúc nào vẻ mặt cũng trấn định, không thể nghĩ tới bây giờ nói hai câu cũng làm nàng đỏ mặt.

Vừa nghĩ tới đó, tình cảm hẳn dành cho Thần Tịch lại nhiều thêm một phần, nhìn hai người trong vòng chiến cũng càng ngày càng gay gắt.

Vân Thanh Ngân than nhẹ, phỏng chừng về sau sẽ nóng nhiệt hơn, bất quá ngấm lại, nếu công chúa cưới nhiều phụ thị thế này, vậy không nên vắng vẻ! Nói thế nào, nam nhân không có khả năng vẫn luôn làm hòa thượng! Vì ý tưởng gia môn yên ổn nên hẳn khuyên như: “Công chúa, bọn họ đã muốn theo người, thì tằm cũng là việc nên làm, không bằng người cũng nghe theo bọn họ đi, để cho mọi người luân phiên thì tằm!”

Thần Tịch nhìn hẳn lên xuống đánh giá một chút, “Người muốn gia nhập hàng ngũ thì tằm không?”

A? Vân Thanh Ngân ngốc thất thần cảm miệng, hẳn là quản gia, cũng không có muốn trở thành phụ thị của công chúa.

Thần Tịch nhú mày, ý tứ trong lời Vân Thanh Ngân nói nàng hiểu, cưới người ta mà không để ý tới người ta là không nên, nhưng mà, nam nữ đều có phương diện nào đó cần thoả, tuy rằng không thể làm cơm ăn, nhưng, kia cũng là một loại hứng thú trong cuộc sống. Xem ra nàng phải nhanh hưu phụ đi

thời, tìm một ít lấy có nào đó đi hưu những người này.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo là Nữ hoàng tứ hôn, tạm thời không thể hưu; Sở Mục Nhiên là vị phòng ngự Thái tử Sở quốc, cũng không thể hưu, Bắc Đường Quân Liên là Hoàng đế Hạ quốc lưu cho nàng hỗ trợ, cũng phải lưu trữ, những người khác..... Àn, tìm cái có gì đây? Thần Tịch nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nhìn Vân Thanh Ngân nói: “Vân quân gia, ngươi đi tìm luật pháp Nhai Nữ quốc đến đây cho ta, ta muốn nhìn xem quy chế việc công chúa thú phu hưu phu.”

“Tốt.”

Một bên khác, Tiêu Băng cùng Sở Mục Nhiên đang ngày càng kịch liệt, hai người đã từ tỷ thí để lấy thắng thua nâng lên thành bàn luận võ thuật, trong quá trình tỷ thí, bọn họ có tình cảm anh hùng dành cho nhau.

Một trận chiến này, trôi qua nửa canh giờ (1 tiếng đồng hồ), Thần Tịch cũng không thúc giục, bây giờ còn chưa có vào hạ, thời tiết không tính rất nóng, bất quá ánh mắt trời vẫn có, nàng kêu người chuyển ghế dựa vào bên trên hành lang.

Rốt cục, đại chiến mất một canh giờ (2 tiếng), hơi thở hai người đều trở nên hỗn hển, thắng thua?

Sở Mục Nhiên ôm ngực khoe miệng có tơ máu, Tiêu Băng vẫn đáng vẻ lạnh như băng, bất quá, cái trán cũng đỏ mồ hôi, hiển nhiên, Tiêu Băng hơn một chút!

Sở Mục Nhiên thân nhiên cười, ôm quyền nói: “Không hổ là phu thị của công chúa, ta chịu thua, một trận chiến này ta thua! Về sau có rảnh còn hy vọng luận bàn nhiều hơn cùng Tiêu đệ!”

“Được, công phu của Sở huynh cũng làm cho ta ngoài ý muốn, không thể tin được Tiêu Dao Vương trong mắt thế nhân chỉ chú trọng hưởng thụ dĩ nhiên lại là một cao thủ, bội phục!”

“Ha ha, đâu có, đâu có, việc này coi như bí mật của chúng ta đi!” Sở Mục Nhiên nói xong nhìn về phía Thần Tịch,

Thần Tịch bĩu môi, “Yên tâm, đối với võ công của ngươi ta không có hứng thú.”

Bắc Đường Liên Vân nhìn Tiêu Băng nói: “Tiêu công tử, vừa rồi ngươi đã đối chiến một ván, ta cũng không chiếm tiện nghi, chờ ngươi khôi phục khí lực chúng ta lại so với nhau!”

Tiêu Băng nhìn Bắc Đường Liên Vân liếc mắt một cái, bỗng nhiên, ánh mắt hân lạnh lùng, “Là ngươi!”

Bắc Đường Liên Vân cười tà, không để ý nhiều trả lời: “Nhân lực của Tiêu công tử quả nhiên rất tốt, chính là ta, không cần hoài nghi.”

Con ngươi Tiêu Băng vốn lãnh liệt càng phát ra lạnh như băng, Bắc Đường Liên Vân!

Cho dù khuôn mặt hân với Bắc Đường Quân Liên rất tương tự, nhưng mà, hân vẫn có thể nhận ra được, bởi vì hân đã từng giao thủ cùng Bắc Đường Liên Vân, vào lúc đó hân cũng tưởng Bắc Đường Quân Liên, sau khi đánh qua mới phát hiện căn bản không phải cùng một người, võ công Bắc Đường Quân Liên không bằng Bắc Đường Liên Vân.

Ánh mắt hơi hơi trầm xuống, hân cười lạnh nói: “Nếu là ngươi, như vậy chúng ta tỷ thí cũng không còn quan trọng!”

“Như vậy sao được, ta còn muốn làm bạn cùng công chúa hàng đêm mà!” Bắc Đường Liên Vân không lo lắng chút nào khi thân phận bị vạch trần, còn cố ý khiêu khích Tiêu Băng.

Tiêu Băng nhìn hân, không thể nghĩ tới Bắc Đường Quân Liên lại an bài đường đệ chính mình lưu lại bảo hộ công chúa, xem ra, hân nhất định là ở nơi khác có việc quan trọng gì đó!

Công chúa như vậy..... Xem ra là cảm kích, hoặc là nói, đây căn bản chính là công chúa phân phó, ha ha, công chúa thật sự càng ngày càng thông minh, những mưu kế thay thế này cũng dùng đến!

Thần Tịch nghe bọn họ nói chuyện có chút khản trương, hình như Tiêu Băng nhận ra Bắc Đường Liên Vân, này không tốt lắm!

“Công chúa, ngươi đã muốn cứu hân, như vậy, không biết ngươi sẽ xử lý như thế nào?”

“Ách, cái gì mà xử lý như thế nào, ta cứu hân, hân tiếp tục bảo hộ ta là được.” Đối mặt vấn đề này Thần Tịch vẫn cảm thấy thực xấu hổ, trên thực tế nàng cảm thấy tốt nhất là để cho Bắc Đường Liên Vân rời đi, nhưng mà, bây giờ người nàng tin tưởng được rất ít, Bắc Đường Liên Vân đi rồi, nàng để cho ai tới gần bảo hộ nàng?

Ánh mắt Tiêu Băng như kiếm nhìn chăm chăm Thần Tịch: “Công chúa muốn nhận hãy thu, chính là, về sau đừng hối hận là tốt rồi! Chuyện thị tẩm, nếu công chúa muốn chọn hân, như vậy hãy công bằng đối đãi sở hữu phu thị, không cần bất công!”

“Ta -- yên tâm đi, tối hôm qua là ngoại lệ, chuyện thị tẩm về sau rồi nói!”

Thần Tịch âm thầm hạ quyết tâm, mấy phu thị này phải nhanh hưu một chút!

Có lẽ, không cần tìm cớ, nàng nên lựa chọn chính sách dụ dỗ?

Ân, chính sách dụ dỗ!

Bắc Đường Liên Vân cười hớ hớ nhìn Tiêu Băng, không nhìn sự tức giận của hắn, “Tiêu công tử, ta thấy võ công của ngươi so với hai năm trước đã tăng lên rất nhiều, không bằng chúng ta tỷ thí một trận, nói không chừng lúc này ta trở thành thủ hạ bại tướng của ngươi đấy!”

Sở Mộc Nhiên nghe vậy ngạc nhiên, chẳng lẽ trước kia Bắc Đường Quân Liên liền thắng qua Tiêu Băng? Quả nhiên là không đơn giản, một cái so với một cái lợi hại! Hắn vừa mới cùng Tiêu Băng so chiêu liền cảm thấy đã cố hết sức, không thể tưởng được còn có người lợi hại hơn Tiêu Băng.

Tiêu Băng hừ lạnh một tiếng, “Không cần, tuy rằng ta không thích tự hạ thấp mình, nhưng cũng có thể hiểu lấy bản thân mình. Võ nghệ của ngươi vẫn cao hơn ta như trước, điểm ấy ta còn biết được, tiếp qua vài năm, ngươi chờ xem!”

“Tốt, ta tùy thời xin đợi!” Bắc Đường Liên Vân tâm tình thật tốt, Tiêu Băng nhận ra hắn là tốt nhất, hắn cũng không muốn tất cả mọi người cho rằng người thị tâm là đường huynh, hắn phải nghĩ biện pháp để cho quan hệ chính mình cùng Cung Thần Tịch bắt đầu xứng đáng có tên!

Trong lòng Sở Mộc Nhiên nghi hoặc rồi đi, Tiêu Băng cũng là lãnh nghiêm mặt rồi đi, trước khi rời đi hắn nhìn Thần Tịch nói một câu, “Công chúa, đừng tưởng rằng nhìn một người mặt ngoài như thế nào thì là như vậy, nhiều người trong ngoài không đồng nhất!”

Thần Tịch mỉm cười: “Ta biết, sẽ nhớ kỹ! Các ngươi đều đi nghỉ ngơi một chút đi, đêm nay ta làm tiệc tối cùng mọi người gặp nhau.”

Sở Mộc Nhiên mỉm cười, “Công chúa muốn đem chuyện tốt của chúng ta chính thức tuyên bố?”

“Ngươi a, đi tìm Hứa Phi Sương xin chút được chữa thương đi, đừng để cho người khác hiểu lầm ta khi dễ ngươi!”

Sở Mộc Nhiên thở dài, “Trên thực tế chính là công chúa khi dễ ta, nếu ngươi ngoan ngoãn để cho chúng ta thị tẩm, ta cần gì phải luận võ đây? Công chúa, chờ ngày chúng ta đại hôn, đêm động phòng hoa chúc chẳng lẽ ngươi cũng muốn chậm lại sao? Nhất định sẽ là vấn đề lớn nha!”

Ngạch!

Đúng vậy, tại sao nàng lại quên mất việc này?

Không được, phải có biện pháp!

Sắc mặt Thần Tịch lại trở nên rối rắm, nam nhân thật nhiều đúng là không phải chuyện tốt, tiệc tối đêm nay nhất định phải giải quyết vài cái mới được!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Hiệp Nghị Cùng Cách

Tâm tình Tiêu Băng có chút trầm trọng rồi đi nơi ở của công chúa, ngay từ đầu hắn chỉ lo tức giận, không có đặc biệt chú ý Bắc Đường..... Chính vì thế không có nhận ra hắn sớm, không thể tưởng được Bắc Đường Quân Liên lại để hắn ở bên người công chúa!

Đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu hắn cũng không biết, bất quá, hắn không tính là chuyện xấu, hình như Bắc Đường Quân Liên đều vì công chúa mà trù tính, tuy rằng hắn không biết thời gian qua giữa bọn họ đã đặt thành hiệp nghị gì, nhưng mà, hắn tin tưởng bây giờ công chúa không phải người ngu ngốc.

Nhớ rõ chuyện lựa chọn con tin năm đó, rõ ràng dự định là Đại công chúa đi, nhưng là công chúa lại gây ngốc bị Đại công chúa dỗ vài câu liền chủ động xin đi giết giặc muốn thay thế Đại công chúa.

Hắn tìm cơ hội gặp nàng, tận tình khuyên bảo nàng không được đi, nhưng nàng lại ngu ngốc nói cái gì mà Đại công chúa đối xử với nàng rất tốt, là thân nhân đối xử với nàng tốt nhất sau Tiên hoàng, cho nên nàng nhất định phải đi! Lần đó làm hắn tức giận đến phát điên, nhưng khuyên như thế nào nàng cũng không nghe, cô ý muốn đi làm con tin!

Sau đó, tin tức của nàng được truyền về là ngày càng ngu ngốc, càng ngày càng làm cho người ta nhìn không ra hy vọng gì!

Chờ thời điểm hắn lấy thân phận phu thị đi đến bên người nàng, nàng đã hoàn toàn trở thành một vị công chúa điều ngoa bốc đồng, không có ý chí lớn, chỉ biết đuôi theo nam nhân, lòng của nàng đều đặt hoàn toàn trên người Hoàng Phủ Cảnh Hạo. Hoàng Phủ Cảnh Hạo không để ý tới nàng, nàng liền cùng nam nhân khác vong tình triền miên, căn bản chính là một người làm cho người ta nhìn không thấy hy vọng...

Chính vì thế, hắn cũng phải buông tha nàng, nhưng, ở lúc hắn lựa chọn buông tha, nàng lại bỗng nhiên thay đổi thành một người khác, một màn kia, lưu

loát rõ ràng đá văng hẳn ra, chính mình tự bơi lên bờ, giết chết sát thủ, căn bản không chờ hẳn ra tay!

Nàng thay đổi thành một người như vậy, lại làm hy vọng của hắn hiện lên một lần nữa!

Nguyên vọng của Tiên hoàng..... Có lẽ có thể thực hiện, ai!

Tiêu Băng thở dài một tiếng, có lẽ, không có hắn. Xích Dương công chúa cũng có thể đạt thành nguyện vọng của Tiên hoàng. Chỉ là, không biết nàng còn nhớ rõ tiên hoàng dặn dò hay không?

“Công tử?”

“Làm sao vậy?”

Gã sai vật bên cạnh Tiêu Băng khe khẽ thở dài: “Công tử, gần đến tiệc tối. Ngươi không rửa mặt chải đầu lại một chút sao?”

“Ừ.”

.....

Sân công chúa, Thần Tịch đang ôm luật pháp Nhai Nữ quốc để xem, nhìn nửa ngày nàng buông tha cho nó. Công chúa muốn hưu phụ, là phụ thị phạm vào trọng tội. Tỷ như dâm, phản nghịch, đại bất kính. Nữ tử tam tông tứ đức đối với nam tử cũng không có nghiêm khắc như vậy, những điều quy định ở nam tôn quốc thì ở nữ tôn quốc cũng không có thông dụng, chỉ có mấy tội lớn là hơi giống nhau.

“Công chúa đang xem cái gì vậy?”

“Không có gì, ta -- ngô.....” Thần Tịch giận trừng mắt to với khuôn mặt trước mắt, vì sao hắn không có việc gì liền đánh lên nàng, một ngày này. Nàng không rõ nhớ bị Bắc Đường Liên Vân hôn trộm bao nhiêu lần, hơn nữa, kỹ thuật hôn của người này còn không tệ, mỗi lần đều làm cho nàng trầm luân.

Ô ô, ai tới cứu nàng, còn như vậy nữa, nàng sợ chính mình sẽ thất thủ mất!

Thật lâu sau, Bắc Đường Liên Vân mới buông ra nàng, cười tủm tỉm nói: “Môi của công chúa thật là quyến rũ người khác mà, làm cho người ta nhin không được một lần lại một lần!”

“Ngươi --” Được tiện nghi còn khoe mẽ. Đáng giận đến cực điểm!

Ngực Thần Tịch phập phồng kịch liệt, cũng không biết là thẹn thùng nên tim đập nhanh hay vì tức giận, “Bắc Đường, ta cảnh cáo ngươi. Đừng làm như vậy với ta, bằng không --”

“Bằng không công chúa muốn xử phạt ta như thế nào? Phạt ta mỗi ngày thị tẩm phí sức lao động được không?”

Phốc --

Phí sức lao động, hắn nguyện ý, nàng còn không nguyện ý đâu!

Đây là một con sói hoang tiến hóa mà!

Nàng không nên cứu hắn, ô ô, vì sao sau khi cứu hắn di chứng để lại lại hư hỏng như vậy?

“Công chúa, ta thực thích cảm giác đêm qua.....” Bắc Đường Liên Vân nói xong thì bỗng nhiên đầu lưỡi xẹt qua tai nàng, dẫn tới cả người Thần Tịch đều run run,

Thần Tịch bị hắn làm tức giận muốn giơ chân, hung hăng đẩy hắn ra, đứng lên cả giận nói: “Bắc Đường --”

“Được được, ta thu liễm, công chúa, đã đến thời gian tiệc tối không sai biệt lắm, thay quần áo đi!”

“Không cần!”

Thật sự Thần Tịch có chút nổi giận, tựa hồ Bắc Đường Liên Vân đang dần dần tới gần điểm mấu chốt của nàng, nàng kháng cự, nàng không thích bị một người thân cận mình như thế!

Nhận thấy được tâm tình nàng biến hóa Bắc Đường Liên Vân có chút lo lắng, “Công chúa, tức giận?”

“Đừng, ta hy vọng ngươi không được như vậy, ta không thích!”

“Công chúa --”

“Đừng để ta hối hận vì cứu ngươi!” Thần Tịch lạnh nhạt nói xong câu đó thì đạp bước chân nặng nề rời đi.

Bắc Đường Liên Vân mê man đứng ở tại chỗ nhìn bóng dáng của nàng, vì sao nàng nguyện ý xả thân cứu hần cũng không nguyện ý cùng hần thân cận? Chẳng lẽ nói hần rất cần rờ, dọa đến nàng, hay là nói nàng không thích như vậy?

Kỳ thật tiếc tối cũng chính là gia yến, Xích Dương công chúa và vài vị phu thị cùng nhau ăn cơm thôi, bắt quá Vân Thanh Ngân cũng ngồi cùng bàn, đối vấn đề này, Vân Thanh Ngân vẫn có chút không yên.

Bởi vì Xích Dương công chúa nói có chuyện muốn hần hỗ trợ, muốn hần ở một bên nhìn xem. Nghĩ đến thần sắc đứng đắn kia của Xích Dương công chúa hần còn có chút bồn chồn, sợ công chúa làm ra chuyện lớn gì hần đảm đương không nổi!

Sau khi ăn no uống chút rượu, Thần Tịch cười tủm tỉm nhìn mấy người, “Khó được bầu trời đủ trăng sao, chúng ta cùng nhau ngắm trăng đi!”

Vì thế chúng nữ nam lại cùng Xích Dương công chúa ngắm trăng, trong viện thực im lặng, địa phương Thần Tịch chọn lựa là dưới tàng cây hoa mai trong viện của nàng, gió đêm thổi quá, hoa mai bay tán loạn, Minh Nguyệt lên cao, nữ nam quý nữ, tề tụ một bàn, hình ảnh kia là xinh đẹp.

Vân Thanh Ngân nhìn hình ảnh dưới tàng cây hoa mai tim đập có chút nhanh và loạn nhịp, Xích Dương công chúa thật sự có điểm phúc sâu nha, nhóm phu thị này, người người đều là tuấn mỹ vô song, lại đa tài đa nghệ.

Ngày tốt cảnh đẹp giai rượu, Thần Tịch nhìn chúng nữ nam mang tâm trạng không giống nhau, chủ động mở miệng đánh vỡ trầm mặc, “Đêm nay kêu các người lại là có một chuyện muốn thương lượng cùng các người!”

Sở Mục Nhiên nhìn nàng phao một cái mị nhãn, “Công chúa có việc xin nói thẳng, không cần khách khí, mọi người đều là người một nhà!”

Thần Tịch xem nhẹ mị nhãn của hần, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ để cho các người tự do.”

Một câu, rước lấy tịch mịch không tiếng động, thậm chí, ngay cả hô hấp đều có chút đình trệ.

Đầu tiên hoàn hồn là Sở Mục Nhiên, cười rộ lên, “Công chúa, đùa chuyện này thật không cười nổi nha!”

“Ta nói thật!”

“Công chúa, người có biết chính mình đang nói cái gì không?” Sở Mục Nhiên nhún mày.

“Ta biết, ta cũng biết người là Tiêu Dao Vương Sở quốc, cho nên tạm thời ta không thể để người tự do, bởi vì người tự do, ta sẽ có phiền toái càng lớn hơn nữa, cho nên trước hết người hãy lưu lại, về phần vài người khác, ta nghĩ không có vấn đề.”

Lâm Tuấn Thần yên lặng nhìn nàng, “Công chúa, người thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Đúng vậy, nếu các người nguyện ý, chúng ta có thể đạt thành hiệp nghị, các người còn có thể tiếp tục ở lại phủ công chúa làm việc giúp ta, ta sẽ trả cho các người thù lao tương ứng, đến một ngày các người muốn rời đi hãy nói cho ta biết, như vậy các người có thể rời đi.

Ta cũng sẽ không viết hưu thư, chúng ta viết cùng cách, trước hết hãy viết ra, mọi người đều tự bảo quản. Chỉ là bên ngoài chúng ta cứ tạm thời giữ quan hệ như cũ, bởi vì trong lòng chúng ta đều biết rõ ràng, đột nhiên ta để toàn bộ các người rời đi cùng một lúc, Nữ hoàng sẽ hoài nghi ta, ta không nghĩ sẽ cho bất kì kẻ nào cơ hội được xếp người ở lại bên cạnh ta. Cho nên cần các người phối hợp với ta, chờ lúc ta có thực lực cự tuyệt hết thầy áp lực thì toàn bộ các người có thể rời đi!”

Mấy nam nhân hai mắt nhìn nhau, đây là thật sự?

“Mặt khác, nếu các người có yêu cầu gì thì có thể nói, mục tiêu của ta thì trong lòng các người biết rõ ràng, tuy rằng ta không rõ ràng lắm thể lực sau lưng các người, nhưng cũng sẽ điều tra rõ ràng. Chúng ta có thể hỗ trợ hỗ ích, ý chí của Tiên hoàng đều là vì tốt cho ta, nếu tương lai ta có thể một mình đảm đương, thời điểm không cần phải ép buộc các người, ta muốn làm như thế nào thì Tiên hoàng trên trời có linh thiêng cũng sẽ không phản đối.”

Vân Thanh Ngân lắng mắt nghe, chiều này của công chúa thật hiếm?

Nhóm phu thị tuấn mỹ như vậy vì sao không cần? Phải biết rằng, mấy công chúa khác thật ghen tỵ với phu thị của nàng, đây lại muốn thả rời đi, chẳng phải làm cho những người đó.....

Sở Mục Nhiên nghĩ nghĩ gật đầu, “Ta đồng ý, tất nhiên ta là không thể hưu, bắt quá các người thôi, ta thấy các người cũng không tính thật tình với công chúa (ý ở đây là nói các anh không muốn động lòng với công chúa), cùng với bị người khác âm thầm lợi dụng, không bằng chúng ta hợp tác cùng công chúa hai bên đều có lợi, với trí tuệ của công chúa tin tưởng các người đều thấy rõ ràng, nên lựa chọn ai tin tưởng ai trong lòng các người hiểu rõ, hơn nữa, có ta hỗ trợ, còn có cái tên Hoàng Phủ Cảnh Hạo kia, ha ha, không cần phải nói, công chúa nhất định là người thắng cuối cùng!”

Lâm Tuấn Thần liếc mắt nhìn hần nhìn về phía Thần Tịch, “Công chúa, không phải người hoài nghi Hoàng Phủ tướng quân có tư tình với Đại công chúa sao?”

Thần Tịch mỉm cười, “Có tư tình hay không cũng không quan hệ, không có hần thì ta không thắng được sao?”

“Công chúa nói hỗ trợ hỗ ích chính là lời vàng miệng ngọc? Nếu ta cùng công chúa đạt thành hiệp nghị, tương lai công chúa đại thành, sẽ bảo hộ lợi ích của Lâm gia ta sao?”

“Tuyệt đối!” Thần Tịch dứt khoát mở miệng, trong giọng nói kiên định, chân thật, đáng tin.

Lâm Tuấn Thần bưng ly rượu lên, “Công chúa, ta đồng ý!”

Hứa Phi Sương nhìn Lâm Tuấn Thần liếc mắt một cái, lại nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, cũng nâng ly rượu lên: “Ta cũng đồng ý!”

Tiêu Băng hít sâu một hơi, ngoài ý muốn là không có phản đối, cũng bưng ly rượu lên lưu loát nói, “Ta cũng đồng ý! Tuy nhiên, công chúa đáp ứng một điều kiện của ta, trừ phi ta tự nguyện rời đi phủ công chúa, bằng không ngươi không thể đuổi ta!”

“Được.” Nếu như nói một cao thủ như vậy lại vô hại với nàng, làm sao nàng có thể đuổi người, nàng cũng không ngốc.

Cơ Tĩnh Viễn xem xét ly rượu thật lâu sau, cuối cùng đưa ra một cái đáp án: “Ta có nhiệm vụ của Tiên hoàng, ở lại bên người công chúa để xem bói, có phải phu thị hay không ta không thêm đề ý, cho nên yêu cầu của ta cùng Tử đệ giống nhau.”

Ngạch, lưu lại thì lưu lại, vốn dĩ nàng cũng không có tính để cho bọn họ lập tức rời đi, chỉ là không muốn chuyện thị tẩm làm phiền lòng mà thôi.

Bắc Đường Liên Vân nhìn nàng liếc mắt một cái, “Bắc Đường Quân Liên cũng đồng ý!”

Tiêu Băng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, lời này của hắn có ý là thay thế Bắc Đường Quân Liên đồng ý, mà chính hắn lại không đồng ý. Bất quá, trước mắt, cũng không thể lật tẩy hắn, tốt xấu gì hắn làm việc vì công chúa.

Thần Tịch thấy bốn người đều đồng ý, chỉ để lại Sở Mục Nhiên cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo hai cái người tạm thời không thể hưu, trong lòng mừng rỡ, cảm giác cả người đều thư thái.

“Sở công tử, trong việc này chúng ta cũng có thể đạt thành hiệp nghị --”

“Không cần, ta tính ở chung với công chúa thật tốt, đối với hai quốc cũng hưu ích!”

Ngạch!

Ghét nhất việc bị người này đem vấn đề chuyển lên trên chuyện quốc gia, chịu đựng, một ngày nào đó nàng muốn vung bút không chút lưu tình, không bị bất luận kẻ nào áp bách!

Vân Thanh Ngân cau mày ở bên tai Thần Tịch thấp giọng nói: “Công chúa, vẫn lưu lại một chút thực lực hữu ích thì tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Lén Mê Được

Thần Tịch thở một hơi, đúng vậy, ả nhân.

Bất quá, tối nay nàng còn có một phần lễ vật muốn tặng cho các vị phu thị thân ái nha! Phần đại lễ này nàng đã phải chuẩn bị vài ngày, trừ bị rất phí sức lao động!

Tuy rằng tiêu hao quá độ ảnh hưởng tới thân thể nàng, nhưng mà, kết quả nhất định là đáng giá!

Đứng dậy đi vào trong phòng, Thần Tịch nhìn thoáng qua Sở Mục Nhiên, “Vân quân gia, trước hết hãy theo ta vào phòng chuẩn bị hiệp ước trước đi!”

Sau khi đi vào phòng Thần Tịch để cho Vân Thanh Ngân viết mấy tờ hiệp ước, còn nàng thì đi rót một ly trà, “Ngươi vất vả rồi, uống cho mát họng!”

Vân Thanh Ngân cũng không đề ý, đưa tay nhận lấy ly trà uống vào, uống xong chỉ một cái chớp mắt hắn liền sừng sốt ngây ngốc tại một chỗ, ánh mắt có chút mờ mịt.

“Vân Thanh Ngân, mục đích chân chính mà ngươi đi theo Xích Dương công chúa là gì?”

“Bảo thù, ta tin tưởng công chúa có thể làm được, ta nguyện ý chờ!”

“Không nghĩ tới sẽ hại nàng sao?”

Về mặt Vân Thanh Ngân mờ mịt, lắc đầu, “Làm sao ta lại muốn hại nàng?”

“Tên của người thực sự là Vân Thanh Ngân sao?”

“Thanh Ngân là tên thường gọi của ta, tên của ta vốn dĩ không thể nói, nói ra có tai họa.....”

Thần Tịch vừa lòng nhìn hắn, ssuaw tay xẹt nhẹ qua chop mũi hắn, tức thì, ánh mắt Vân Thanh Ngân lại tỉnh táo rõ ràng, nhìn chính mình có chút ngốc cảm giây Tuyền Thành hắn mê man nhìn về phía Thần Tịch, “Công chúa, ta --”

“Người đã viết xong rồi, vất vả người. Hiện tại bắt đầu cho từng người vào hiệp ước đi, có lẽ bọn họ còn có điều kiện khác muốn thêm vào! Người đầu tiên là Sở Mục Nhiên đi!”

Vân Thanh Ngân gật gù đầu, lưu loát đứng lên, “Được, ta ra ngoài nói bọn hắn.” Không biết vừa rồi bị làm sao, hình như hắn đã quên đi chuyện gì?

Lắc lắc đầu đi ra ngoài kêu Sở Mục Nhiên tiến vào, hắn canh giữ ở cửa, để cho Sở Mục Nhiên tự mình vào phòng trao đổi.

Trong lúc đó hắn hình như nghe thấy công chúa kêu Sở Mục Nhiên xem hiệp ước. Sau đó nói vài câu khách khí, sau đó kêu Sở Mục Nhiên uống trà..... Kế tiếp lại nói chuyện, còn có chút kỳ quái. Hình như công chúa đang hỏi mục đích thực sự của việc Sở Mục Nhiên ở lại đây là gì!

Trong lòng Vân Thanh Ngân âm thầm buồn cười, cho dù Sở Mục Nhiên thực sự có mục đích, cũng không có khả năng thẳng thắn nói ra như thế!

Trong lòng nghĩ như thế. Vân Thanh Ngân lại nghe Sở Mục Nhiên nói hắn là vì đối nghịch cùng Sở quốc Thái tử, trên thực tế huynh đệ bọn họ không có hữu hảo như ở bên ngoài thể hiện...

Nghe thấy vậy Vân Thanh Ngân có chút há hốc mồm. Đây rốt cuộc là thật hay là giả? Làm sao hắn lại thấy không chắc chắn!

Sau đó là một đám phu thị còn lại đi vào (Mai: ừ nhìn không được nói thêm vô một câu, người mà cứ nói đám cứ như cún ý :D), quá trình cơ bản đều giống nhau, công chúa đều khách khí nói chuyện với bọn họ một lúc, sau đó uống trà, sau đó đặt câu hỏi, sau đó song phương đạt thành hiệp nghị rồi ký tên.

Vân Thanh Ngân vẫn có cảm giác có chút gì đó không thích hợp, nhưng hắn lại thật sự không nghĩ ra không thích hợp ở chỗ nào.

Người đi vào cuối cùng là Bắc Đường Liên Vân. Bất quá sau khi hắn trả lời câu hỏi cũng không có đi ra ngoài, mà là có chút khẩn trương gọi lớn: “Vân quân gia, mau cho người đi mời Hứa công tử trở về!”

Vân Thanh Ngân vừa đi vào bên trong liền thấy, sắc mặt Xích Dương công chúa còn tái hơn so với vừa rồi, thật nhanh cho người đi mời Hứa Phi Sương.

Hứa Phi Sương đã đi rồi quay lại kiểm tra một chút, nhủ mảy, “Thân thể công chúa cũng không có vấn đề gì, nhưng mà rõ ràng lại suy yếu hơn buổi sáng một chút, nguyên nhân..... Ta cũng tra không được, có chút giống như bị cạn kiệt thể lực! Công chúa. Người làm cái gì sao?”

Thần Tịch mỉm cười: “Không có làm gì cả, chỉ là muốn tự giải độc cho mình mà thôi, yên tâm đi, nghỉ ngơi vài ngày tự nhiên ta sẽ tốt hơn. Hứa Phi Sương. Chờ giải độc Lưu Tinh độc xong, liền tuyên bố với bên ngoài là do người giải đi!”

“Hết thầy nghe theo công chúa, xin công chúa bảo trọng thân thể.”

“Ừ, đêm đã khuya, đều đi nghỉ ngơi đi!”

Vân Thanh Ngân lo lắng nhìn nàng, “Công chúa, không bằng để cho nha hoàn ở lại trong phòng chiếu cố người.”

“Không, ta không thích, để cho các nàng ở lại cách vách đi, có việc ta kêu các nàng là được.”

Sau khi Vân Thanh Ngân cùng Hứa Phi Sương lui ra, Bắc Đường Liên Vân mang về mặt bình tĩnh nhìn nàng: “Thật sự vì giải độc người mới cạn kiệt thể lực?”

“Bằng không thể nào?”

Ánh mắt Bắc Đường Liên Vân hơi hơi tối lại, giúp đỡ nàng nằm thật tốt, “Ta đi Tàn quốc một chuyến thỉnh Quý y đến đây, dựa vào tốc độ của ta khoảng nửa tháng là có thể trở về!”

Thần Tịch yên lặng nhìn hắn, “Cũng tốt, người đi đi, cẩn thận một chút.”

Bắc Đường Liên Vân đưa tay ôn nhu xoa trán hai má của nàng, đau lòng nói: “Ta sẽ lập tức khởi hành, người hãy an tâm chờ, không cần miễn cưỡng chính mình.”

“Ừ.”

“Công chúa, trở về ta muốn --”

“Muốn cái gì?”

Bắc Đường Liên Vân lắc đầu, “Trở về rồi nói sau, ta không ở bên cạnh ngươi, ngươi phải tự bảo trọng!”

“Biết.”

Bắc Đường Liên Vân khẽ hôn trán nàng một cái, vội vàng rời đi.

Thần Tịch nhìn bóng dáng của hắn khe khẽ thở dài, qua sự việc thăm dò vừa rồi, nàng đã xác định quả thật Bắc Đường Liên Vân có thể tin tưởng, mặc dù hắn có thân phận của chính mình, bất quá, đối với nàng mà nói, hắn vô hại.

Ngẫm lại những tin tức âm thầm mới thu thập được dựa vào độc dược mà mình mới chế tạo ra được, Thần Tịch thật tình toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Người đời đều nói Tiêu Dao Vương Sở quốc cùng Thái tử Sở quốc là huynh đệ tình thâm, vẫn luôn hòa thuận, nhưng trên thực tế trong lòng Sở Mục Nhiên căn bản không thích Thái tử, hơn nữa còn có chút oán hận Đại ca của hắn, hắn gả cho nàng cũng là có tâm tư muốn đối nghịch với Thái tử!

Bất quá hoàn hảo, hắn không phải muốn cùng Sở Mục Hàm nội ứng ngoại hợp đối phó nàng, chỉ cần không phải là nhắm vào nàng thì không sao cả, nàng thậm chí còn có thể lợi dụng việc đó!

Làm cho nàng ngoài ý muốn là Cơ Tĩnh Viễn cùng Tiêu Băng, hai người bọn họ đều là ám kỳ mà Tiên hoàng lưu lại cho nàng, cũng không phải người bên Đại công chúa.

Cơ Tĩnh Viễn có bản lĩnh xem bói chuẩn xác, bất quá, cũng có hạn chế, trong vòng một năm chỉ có thể xem bói quẻ lớn một lần, vượt qua nó sẽ bị phản phệ, đối với việc này, nàng thật có chút đau đầu, chỉ có thể dùng một lần thật đúng là bảo bối quý hiếm nha!

Về phần Tiêu Băng, cũng xem bói, bởi vì hắn có năng lực mở ra cung điện sách cổ tàn thư của Nhai Nữ quốc, nghe nói hoàng cung Nhai Nữ quốc có một cung điện bí mật, cất chứa đều là một ít bản sách cổ đơn lẻ, có giá trị rất cao, nhưng mà, cửa đá của cung điện kia chỉ có Tiêu Băng có thể mở ra.

Khiến cho Thần Tịch ngoài ý muốn chính là Lâm Tuấn Thần, hắn không phải người Nhai Nữ quốc, mà là người Sở quốc, thân phận là người nằm vùng, là một viên quân cờ Sở quốc chôn ở Nhai Nữ quốc, hừ, Hoàng đế đương nhiệm Sở quốc đã muốn có ý đồ với Nhai Nữ quốc, còn mang tư thái muốn sống chung hào bình đến cầu thân, quả thực rất gian trá!

Hứa Phi Sương là người bình thường nhất, y thuật của hắn rất tốt, bất quá từ nhỏ cùng Lâm Tuấn Thần có quan hệ rất tốt, cho nên chuyện gì cũng đều đi theo Lâm Tuấn Thần nghiêng về một phía.

Mấy nam nhân bên người nàng, thật sự là người người cũng không bớt lo.

Đáng tiếc, Gia Cát Tĩnh Trạch không ở đây, bằng không, nàng thật sự sẽ hỏi hắn một chút để hắn nói ra lời thật.

Thần Tịch đau đầu nằm xuống, suy nghĩ một chút những vấn đề trong đầu, sau đó mơ mơ màng màng đi ngủ. Lần này chế tạo mê dược Thất Tâm hiệu lực cao nhất nàng đã phải cố rất nhiều tinh lực, hơn nữa áp chế độc Lưu Tinh, xác thực thân thể của nàng cạn kiệt, phải nghỉ ngơi một thời gian mới được.

Mà Bắc Đường Liên Vân giục ngựa chạy như điên lại có một trận mất mát, Xích Dương công chúa cũng không hoàn toàn tin tưởng hắn, tuy rằng hắn không rõ ràng làm nàng hạ dược gì vào nước trà, nhưng, trời sinh tâm trí hắn đã kiên cường hơn những người khác một chút, cho nên những dược muốn đánh lạc tâm trí hắn cũng không có kết quả. Mà nay đêm, dược công chúa hạ trong trà lại để hắn chỉ giữ được một phần tâm trí, không không chế được nói ra những lời nói thật với nàng, mê dược của nàng quá lợi hại!

Hắn chỉ có thể hiểu được chính mình bị kê đơn, cũng không có thể nắm giữ những lời nói trong tay mình.

Công chúa, vì sao không tin hắn?

Nàng hỏi hắn là người của ai, bảo hộ nàng có mục đích khác hay không, hắn không có!

Thật sự không có, ngay từ đầu là giúp đường huynh làm thế thân đến bên cạnh bảo hộ nàng, ở chung mấy tháng thì hắn đã thật tâm muốn bảo hộ nàng.

Cho dù che giấu thân phận thật sự, nhưng hắn tuyệt đối không có chút ý xấu gì với nàng!

Thần Tịch, Thần Tịch, nàng là một nữ nhân phức tạp, giống như tên nàng vậy, rõ ràng Thần Tịch là không thể xuất hiện cùng nhau, nhưng nàng lại lấy tên như vậy.

Trong lòng mất mát hắn điều khiển tốc độ ngựa nhanh hơn, đi về hướng Tần quốc.

.....

Mấy ngày kế tiếp, thân thể Thần Tịch suy yếu đều ở trong sân tĩnh dưỡng, chuyện tình quân doanh đều giao hoàn toàn cho Tiêu Băng và Cơ Tĩnh Viễn, chuyện phủ công chúa cùng phân chia công việc cho dân chúng Hi thành đều để Văn Thanh Ngân đi làm.

Mà trong trường hợp này Sở Mục Nhiên lại thành thoi, thường xuyên đến quán quýt lấy nàng, chơi cờ hay cái gì Thần Tịch cũng không có phụng bồi, bất quá, nàng rất thích nghe những chuyện phong thổ các quốc gia khác mà hắn kể.

Hai người ở chung cũng là hòa thuận ấm áp, ở trong mắt người khác, chính là cảm tình từ từ thân mật.

Sở Mục Hàm nghe được tin tức này thì thần sắc khó lòng thờ dài, “Không thể nghĩ tới Tam đệ lại thật sự coi trọng Cung Thần Tịch!”

“Thái tử, tiểu thư Liễu gia kia.....”

“Hừ, không cần nói tới các nàng, ngày đầu tiên xuất hiện đã bị người ta chinh như thế, thật sự là thành việc không có bại sự có thừa!”

“Cũng do vị quân gia phủ Xích Dương công chúa miệng quá lợi hại, vả lại, Tiêu Dao Vương cũng không che chở Liễu tiểu thư.....”

Sở Mục Hàm phiền chán vẫy vẫy tay, “Được rồi, đừng nói nữa, nàng không được sự chú ý của Tam đệ thì nàng cũng đã vô dụng, trách không được ai, Cung Thần Tịch có thể ở trong thời gian ngắn thắng được sự ưu ái của Tam đệ thì chính là một loại bản sự!”

Bên này Sở Mục Hàm xem kịch vui, cộng thêm bày ra một chút việc vui, mà Sở Mục Nhiên lại là thích ý vô cùng đang nói chuyện phiếm cùng Thần Tịch. So với việc đối phương vất óc suy nghĩ, bọn họ xem như hưởng phúc.

Nhìn một cái, lúc này nhân gia đang ngọt ngào mật mật uy nhau ăn hoa quả, nhìn thực sự rất thân mật.

Thần Tịch liếc Sở Mục Nhiên một cái, có chút nhảm chán nói: “Người của Dại ca ngươi còn chưa đi hay sao?”

“Phòng chừng sẽ không đi, tốt xấu gì cũng sẽ lưu lại một hai người để giám sát ta!”

“Cái gì, cảm tình huynh đệ các ngươi thật là thâm hậu nha, còn sợ ta ăn ngươi sao!”

Sở Mục Nhiên ha ha cười, “Ta hy vọng ngươi ăn ta đây!”

Thần Tịch cười như không cười, hứng thú vạn phần, “Nghe nói vị hôn thê của ngươi còn chưa có rồi đi đâu, sẽ không phải là đang tính kế gì đối phó với ta chứ?”

“Có thể như thế, bất quá xin công chúa không cần nói sai, nàng không phải vị hôn thê của ta, ngươi mới phải.”

“Công chúa, Liễu tiểu thư hôm đó đang ở cửa cầu kiến.” Hộ vệ có chút buồn bực đi lên bẩm báo, bọn họ cũng không biết nữ nhân kia vì sao còn mặt mũi đến đây.

Thần Tịch nhìn Sở Mục Nhiên liếc mắt một cái, “Nghe thấy chưa, nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền tới đây!”

“Ai là Tào Tháo?”

Ngạch!

Thần Tịch tức giận vẫy vẫy tay, “Một người, thế nào, có muốn nhìn thấy người ta hay không?”

“Đây là phủ công chúa, công chúa làm chủ là tốt rồi. Ta nghe theo công chúa phu nhân!”

Thiệt! Giả vờ đi, cố gắng giả vờ đi, nhìn xem hắn có thể giả vờ tới khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Huu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Nữ Nhân Thật Độc

Cuối cùng, Thần Tịch vẫn kêu người gọi Liễu Thiên Thiên vào, gặp mặt cũng tốt, như vậy mới biết được nhân gia nghĩ ra chiêu mới gì!

Chờ lúc Liễu Thiên Thiên vào Thần Tịch bị hoảng sợ, Liễu tiểu thư người ta là một mỹ nhân trong veo như nước, mang vẻ mặt tái nhợt, sắc mặt so với nàng còn muốn kém hơn!

Vừa nhìn chính là đại biểu cho tiêu tụy không thôi, làm cho Thần Tịch không nhận được mà đưa mắt liếc nam nhân một cái: Người tai họa!

Liễu Thiên Thiên vừa thấy Sở Mục Nhiên thì ẩn tình đưa tình, giống như bị uy khuất rất lớn, “Biểu ca --”

Cựa cựa thân mình, “Liễu biểu muội, ngươi cầu kiến công chúa có chuyện gì sao?”

“Muội --” Bấy giờ Liễu Thiên Thiên mới nhìn về phía Thần Tịch, đột nhiên quỳ xuống van xin khóc lóc nói: “Công chúa, xin người hãy để cho ta ở lại bên người biểu ca đi, ta sẽ không tranh gì với người cả, ta chỉ muốn mỗi ngày có thể nhìn thấy biểu ca là tốt rồi, xin người.....”

Ách!

Mỗi ngày nhìn thấy mà ăn không được không phải là càng đau khổ sao? Nữ nhân này nghĩ như thế nào vậy?

Sở Mục Nhiên cũng bĩu môi, cực kì khinh bỉ, ai mà không biết đây là kẻ hoán binh, tất nhiên muốn ở lại bên cạnh hắn trước, sau đó tìm cơ hội gao nấu thành cơm chứ gì, hắn ghét nhất là nữ nhân tính kẻ như vậy, sử dụng thủ đoạn như vậy có thể tiện không chứ?

Thần Tịch nhìn khóe miệng hắn nhếch lên nụ cười mỉa mai thì cảm thấy bị ai thay cho nữ nhân này, “Liễu tiểu thư, người không hiểu một thứ gọi là buông tha hay sao? Sở Mục Nhiên đã nhờ Thái tử Sở quốc bầm bóa Hoàng đế Sở quốc ít ngày nữa sẽ trở thành sủng phu của bản công chúa, nếu đã làm sủng phu của bản công chúa, làm sao lại có thể đi dây dưa không rõ với người đây?”

“Công chúa, ta chỉ muốn nhìn thấy biểu ca là tốt rồi!” Về mặt Liễu Thiên Thiên cầu xin.

Thần Tịch lắc đầu, “Thật ngại, ta không hiểu cảm tình của người, từ triều loạn đánh (tấn công theo kiểu chai mặt đeo bám cho bằng được) người ta chỉ làm bản thân mình thêm hèn mọn mà thôi, không thể nào chiếm được tình yêu của đối phương. Cho nên, ta không hy vọng người tiếp tục xuất hiện bên cạnh sủng phu của ta, ta thật sự không có thói quen để nam nhân của chính mình bị những người khác thời khắc mơ ước!”

“Công chúa! Ta với biểu ca là thanh mai trúc mã --”

“Dừng lại, Liễu biểu muội, thanh mai trúc mã của người là đại hoàng huynh, không phải ta. Tình người không cần nói lung tung!” Sở Mục Nhiên rất thương hương tiếc ngọc đã kích người ta, khiến cho sắc mặt Liễu Thiên Thiên trở nên rất khó nhìn.

Cho nên a. Đoạn tình cảm này là không thể tiếp tục từ triều loạn đánh, như vậy chỉ làm cho đối phương khinh thường người hơn mà thôi, làm gì phải như vậy! Nhưng mà, phỏng chừng biểu muội Liễu gia này không nghe lọt tai khuyên giải của nàng!

“Xích Dương công chúa, chẳng lẽ một mình người chiếm lấy nhiều nam nhân như vậy mà vẫn chưa thỏa mãn sao?” Liễu Thiên Thiên thấy Thần Tịch dù mình cầu như thế nào nàng ta cũng không đồng ý. Đứng lên ai oán nhìn nàng.

Thần Tịch nhấp nhẹ một ngụm trà, thản nhiên cười nói: “Ta chưa từng miễn cưỡng một người nam nhân nào nhất định phải ở lại bên người của ta, cho dù là Tiêu Dao Vương cũng giống như vậy, nếu hắn còn muốn đi. Lúc nào cũng có thể đi, ta không bắt buộc bất kỳ ai phải ở lại bên cạnh, ta sẽ không như người bỏ qua tôn nghiêm của mình như vậy.”

“Người --” Liễu Thiên Thiên nắm chặt nắm tay. Móng tay khấp da thịt nhưng nàng không thấy đau, biểu ca vô tình với nàng, Xích Dương công chúa lại nhân tâm như thế, nàng phải làm sao bây giờ?

Cúi đầu tăm tắp tư trẫm chuyển, lại ngẩng đầu. Về mặt nàng thăm dạm cười nhẹ, “Xích Dương công chúa, nếu bỏ qua tôn nghiêm có thể được biểu ca, ta nguyện ý, nếu không phải do người. Hoàng Hậu cô cô nhất định sẽ tử hôn cho ta với biểu ca, chẳng lẽ người không có một chút áy náy nào sao?”

Áy náy? Thần Tịch đưa tay vuốt nhẹ vị trí trái tim mình. “Liễu tiểu thư, cái áy náy này, không phải tùy tiện bỏ thì, nếu Sở Mục Nhiên có tình với người, như vậy ta sẽ có chút áy náy với người, nhưng mà, hắn vô tình với người, là hắn không cần người, vì sao ta lại áy náy?”

“Người – thật nhẫn tâm!” Liễu Thiên Thiên đi đến một bên rót ra một ly trà, “Được, người đã muốn biểu ca, như vậy, hãy uống hết ly trà này của ta đi, chỉ cần người dám uống trà ta rót ra, ta bằng lòng buông tha!”

Thần Tịch có chút khó hiểu nhìn nàng ta, nước trà với dụng cụ trà đều là đồ của phủ công chúa, hình như nàng ta cũng không có dụng tay chân, vì sao lại muốn đặt ra yêu cầu như vậy?

Liễu Thiên Thiên khiêu khích nhìn nàng: “Thế nào, vì Mục Nhiên biểu ca, chẳng lẽ ngay cả một ly trà người cũng không có dũng khí uống hay sao?”

Sở Mục Nhiên đứng lên, “Ta nhận thay công chúa!”

Liễu Thiên Thiên hung hăng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, “Không cần, chuyện nhỏ như vậy ta có thể tự làm, không làm phiền biểu ca, chẳng lẽ biểu ca là một võ lâm cao thủ còn lo lắng một thiếu nữ như muội ở dưới mĩ mắt huynh làm ra chuyện gì hay sao?”

Thần Tịch nhìn Sở Mục Nhiên một chút, “Được rồi, tuy rằng người cố tình gây sự, bất quá vì thanh tịnh của phủ công chúa, ta sẽ uống, về sau nếu người lại đến náo loạn, đến một lần đánh một lần!”

“Hừ, ta biết rồi!”

Liễu Thiên Thiên bung nước trà đi từng bước về phía Thần Tịch, ánh mắt Sở Mục Nhiên vẫn giám thị hành động của nàng, nhưng mà nàng chỉ bung nước trà như vậy, cứ bước đi qua!

Thời điểm cách Thần Tịch còn ba bước chân, đưa qua, “Mời uống!”

Thần Tịch tiếp nhận ly trà, nhìn nước trong chén, thản nhiên cười, nâng chén uống một hơi cạn sạch.....

Ngay tại lúc nàng uống trà, tay Liễu Thiến Thiến nhanh chóng xoa nhẹ ở trước ngực một cái, sau đó một châm dài nhỏ liền hướng tới trên người Thần Tịch lao vào –

“Công chúa!”

Sở Mục Nhiên kinh hãi, lập tức đánh ra một chưởng, muốn đánh rơi ngân châm này, nhưng tuy rằng khoảng cách bọn họ không xa, cũng không gần, mắt thấy hơn mười ngân châm đã đâm vào ngực Thần Tịch, Liễu Thiến Thiến đắc ý nở nụ cười, “Cung Thần Tịch, ngươi đi chết đi!”

“Công chúa, “ Sắc mặt Sở Mục Nhiên biến đổi lớn tiến lên giúp đỡ Thần Tịch, hô lớn với hộ vệ ngoài cửa: “Đi mời Hứa công tử lại đây, nhanh lên!”

Thần Tịch thờ dài nhìn Liễu Thiến Thiến liếc mắt một cái, “Làm vậy được gì?”

Liễu Thiến Thiến oán độc nhìn nàng, nhìn Sở Mục Nhiên ôm nàng, “Ngươi đoạt nam nhân của ta nên phải chết, ai cũng không được đụng tới biếu ca của ta, còn có, biếu ca, huynh không được có mối nối cũ không được không cần muối!”

Sở Mục Nhiên nhìn thấy Thần Tịch bị thương đã muốn tức giận, lúc này nghe những câu này thì nộ khí đằng đằng, “Hy vọng ngươi nghe cho rõ đừng sai lầm, cho tới bây giờ Sở Mục Nhiên ta chưa từng coi trọng ngươi, vẫn do ngươi một bên tự nghĩ mà thôi, nếu không phải bởi vì quan hệ thân thích, ngay cả gặp ngươi một lần ta cũng cảm thấy lãng phí thời gian!”

“Huynh nói dối, muối mới là mạng định thể tử của huynh!”

“Mơ tưởng, cho tới bây giờ thê tử trong lòng ta trong mắt ta chưa bao giờ là ngươi, đừng cho rằng ta không biết ngươi là một đồ phụ (Người đàn bà có tính hay ghen ghét.), còn tuổi nhỏ mà tâm tư đã ác độc, ta có một chút hảo cảm với nữ nhân nào, ngươi liền âm thầm xuống tay hại người ta, nghĩ rằng Liễu gia làm việc có thể không lộ sai sót nào sao? Hừ, muốn người khác không biết sao, ta đã sớm nhìn thấu ác độc của ngươi, tâm địa ngươi đúng như rắn rết!”

“Muội -- huynh --” Liễu Thiến Thiến vạn vạn không ngờ rằng những chuyện mờ ám ác độc mình làm Sở Mục Nhiên đã biết từ sớm, nàng làm như vậy đều là vì muốn ở một chỗ cùng hắn, ai mơ ước nam nhân của nàng thì nên chết, còn phải chết thật thảm!

Sở Mục Nhiên đánh ra một chưởng làm nàng ta nằm trên mặt đất, cũng không nhìn qua nàng, khẩn trương nhìn Thần Tịch, “Công chúa. Ngươi thế nào?”

“Còn có thể thế nào, trúng mấy ngân châm. Nhanh kêu người tìm nam châm giúp ta lấy ra đi!” Thần Tịch hít khí, đau a!

“Ha ha ha, rút ra cũng không có tác dụng gì, trên ngân châm ta đều tẩm kịch độc, lại còn là những thứ độc khác nhau. Cung Thần Tịch, ngươi chết chắc rồi!” Liễu Thiến Thiến bị Sở Mục Nhiên đánh ngã học máu sau đó còn không quên đắc ý.

Thần Tịch bất đắc dĩ thờ dài, nói với hộ vệ của nàng: “Coi y phục trên người nàng ra, lấy hết ám khí trên người nàng. Đồ tốt như vậy mà làm những chuyện bất lương này thật là lãng phí.”

Hộ vệ nhìn sắc mặt công chúa nhà mình vẫn bình tĩnh như cũ thật bội phục, không chút khách khí sử dụng kiếm phá nát y phục của Liễu Thiến Thiến, tránh nàng giãy dụa nên rực tiếp liền điểm huyết. Sau đó một cái hòm bằng thiếc, cầm lấy đưa đến trước mặt Thần Tịch: “Công chúa, chính là thứ này.”

Thần Tịch cầm lấy quan sát một chút, đây là một loại nút hộp đơn giản, nhấn mở cái chốt kia một cái. Bên trong sẽ bắn ngân châm ra, bất quá, cổ nhân có thể làm lò xo kéo léo vì diệu như vậy cũng rất lợi hại!

Rất nhanh, có hộ vệ mang nam châm đến, Sở Mục Nhiên trực tiếp ôm lấy nàng vào phòng: “Công chúa, bây giờ đã là lúc nào rồi. Ngươi còn có tâm tình cười sao?”

“Ha ha, không chết được, bất quá dưỡng bệnh thêm vài ngày là được.” Nhẹ nhàng coi bỏ y phục, bỗng nhiên Thần Tịch ý thức được không nên coi hết, Sở Mục Nhiên trước mặt này là nam nhân đấy!

“Kêu Linh Nhi tiến vào giúp ta đi!”

Sở Mục Nhiên giận tái mặt, “Công chúa, tuy rằng ta không phải loại người lương thiện gì, nhưng, vẫn tự nhận mình là một quân tử, như vậy còn cần phòng bị ta như thế sao? Tốt xấu gì ta cũng là phu thê chi nhất của ngươi. Không tin ta được sao!”

“Không phải, dù sao bây giờ chúng ta còn không phải --”

“Rất nhanh sẽ thành, hơn nữa, không có khả năng thay đổi!” Sở Mục Nhiên lười nói với nàng, trực tiếp điểm huyết rồi tự mình coi ra, tới lúc trên người nàng chỉ còn lại cái yếm thì mặt hắn hơi hơi đỏ, “Công chúa, dù coi y phục cũng nên cẩn thận một chút!”

Khốn kiếp, cả người đều bị hắn nhìn thấy, vì sao không thể kêu nha hoàn của mình đến hỗ trợ chứ!

“A -- đau.....”

Lực chú ý của Thần Tịch rất nhanh đã bị đau đón trên cơ thể rời đi, ô ô, đau quá! Nước mắt nàng đều muốn chảy ra rồi, Liễu Thiến Thiến đáng giận, đợi đó nhất định nàng sẽ cho nàng ta ném thù!

“Kì lạ, ngân châm này có phải ngắn hơn một chút hay không? Chẳng lẽ bị chặt đứt? Không có khả năng!” Sở Mộc Nhiên có chút kích động.

Thần Tịch vội vàng chịu đựng đau an ủi nói: “Không phải ngắn, là ta vận công hủy đi một nửa chiều dài, sợ ngân châm này đâm thủng bên trong của ta thì sẽ phiền toái.”

“A? Công chúa -- nguoi hủ như thế nào, còn có một nửa?”

“Ai, đừng hỏi chuyện này, ta rất đau nha!”

Trong lòng Sở Mộc Nhiên rất là nghi hoặc, hẳn nhớ rõ vừa rồi cũng không có đoạn nào là tiêu trừ mà! (ý ở đây là anh không nhìn thấy chị hủy đi một nửa ngân châm khi nào, và cũng không có thời gian hủy đi nửa ngân châm đó.)

Cẩn thận hút hết ngân châm trong phạm vi trước ngực Thần Tịch, số lượng ước chừng có mười tám cái, Thần Tịch cười khổ, con số này thật là có ý tứ, mười tám chết đi!

Ai!

“Công chúa, Hứa công tử đến rồi.” Hộ vệ vội vã mang theo Hứa Phi Sương gấp gấp trở về.

Sở Mộc Nhiên u tối nắm cái chân đắp lại cho nàng, lấy khăn tay nhặt ngân châm lên, ngồi ở một bên canh chừng.

Ở trên đường Hứa Phi Sương đã nghe nói tình huống, vẫn luôn nhủ mảy, gần đây công chúa thật có nhiều tai nạn, hẳn phải kêu Nhị ca bói xem cát hung mới được!

Sau khi bắt mạch, hẳn nhủ mảy, “Công chúa, nguoi không có trúng độc!”

Thần Tịch cười cười: “Không có trúng độc không phải là rất tốt sao, các nguoi ngóng trông ta trúng độc hả?”

“Không phải, chính là nữ nhân kia nói.....”

“Có lẽ do nàng quá hưng phấn, cho rằng châm không có độc thành châm có độc. Ai, tuy rằng không có độc, nhưng mà rất đau, nhanh bôi một chút thuốc mỡ cho ta đi!” Về mặt Thần Tịch đau khổ nhìn Hứa Phi Sương.

Hứa Phi Sương thờ dãi từ trong hòm thuốc lấy ra một lọ thuốc dán, “Công chúa, đây là thuốc giảm đau mới nhất ta mới làm ra, còn có thể làm miệng vết thương khép lại nhanh chóng, không lưu sẹo!”

“Cảm tạ.”

Trong lòng Sở Mộc Nhiên rất là nghi hoặc, hẳn biết rõ tính tình Liễu Thiển Thiển, không có khả năng không có độc, hơn nữa ngân châm này cũng có chút cổ quái, không có khả năng ngắn như vậy, công chúa..... Sao lại thế này chứ?

Khó hiểu, thực sự khó hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Tuấn Thần Nhàn Rồi

“Công chúa, hôm qua ta bắt mạch cho nguoi, thân thể của nguoi đã tốt hơn nhiều, hôm nay lại giống như cạn kiệt hết sinh lực. Đến tột cùng nguoi làm cái gì vậy? Cứ như vậy sẽ có lúc thân thể của nguoi chịu không nổi!”

Thần Tịch thờ dãi, “Thế lực cạn kiệt cũng không phải mong muốn của ta, vừa rồi trúng châm độc, ta vận công tiêu trừ độc tố ở ngân châm!”

Ngạch! Công phu gì vậy chứ!

Hứa Phi Sương cùng với Sở Mộc Nhiên đều tỏ vẻ bội phục thật sâu, nếu là hai người bọn hắn, không không, hẳn là thế gian này không ai có đủ khả năng làm được chuyện như vậy? Có khả năng thanh trừ độc tố, không bằng đánh văng mấy ngân châm đó ra!

Kỳ thật giống như nguyện vọng của bọn họ, Thần Tịch cũng muốn đem cây châm đánh bay nhưng nội lực của nàng không đủ, còn chưa đạt tới trình độ hái hoa phi diệp (ý là dễ dàng), lúc Liễu Thiển Thiển công kích nàng, nàng chỉ kịp dùng tới sở trường này để bảo hộ mình.

“Công chúa, vậy nguoi cố gắng tĩnh dưỡng thật tốt đi, lần này phỏng chừng lại phải dưỡng thêm nửa tháng rồi.”

Gần đây Hứa Phi Sương mới đến quân doanh, bởi vì sau khi đi hán mới biết được trong quân doanh, chỉ có vài quân y, y thuật cũng không tốt, nói trắng ra là so với hán thì kém vô cùng, hơn nữa số lượng lại ít ỏi, hán lại phải tiêu tốn tinh lực để dạy cho những quân y này, còn dạy cho binh lính cách cứu thương đơn giản.

Cảm giác của hán càng ngày càng phong phú rồi, đối với việc Xích Dương công chúa thay đổi hán cũng bắt đầu thừa nhận, thậm chí là thương thức, còn hơn là so với trước kia không có việc gì chỉ biết quần lấy nam nhân!

“Tốt.” Thần Tịch cảm lấy một cây ngân châm, cười cười, “Sở Mục Nhiên, ngươi đi tìm người tạo ra một ít tế châm, ta muốn chiêu đãi Liễu gia biểu muội thật tốt.”

“Được.” Sở Mục Nhiên không hề dị nghị, còn có chút vui sướng khi người gặp họa.

Thần Tịch thấy vậy tỏ vẻ bất mãn, “Tốt xấu gì người ta cũng thích ngươi nhiều năm như vậy, làm sao ngươi lại không cầu tình thay người ta chứ? Nói không chừng như vậy ta sẽ không giết nàng đấy!”

Sở Mục Nhiên thoải mái, bộ dáng tiêu sái vô cùng, “Mỗi người đều có mệnh của mình, phạm sai lầm là mệnh, chết tự nhiên cũng là mệnh.”

Vận mệnh? Thần Tịch không cho là đúng, “Vận mệnh có thể dựa vào chính mình mà thay đổi.”

Sở Mục Nhiên cười nhạo một tiếng, bữu môi nói: “Thay đổi? Có một số việc là trời sinh nhất định phải như thế, không thể thay đổi. Ví dụ như, tuổi, hoàn cảnh.”

Đây là hán đang bày tỏ sự bất mãn sao? Hán bất mãn Mẫu hậu chỉ vì hán là con thứ nên bồi dưỡng hán là người giúp đỡ cho con trưởng? Xem ra, Hoàng Hậu Sở quốc cũng không có sai, chỉ là quá mức lạm quyền. Ít nhất vẫn nên cho người ta quyền lựa chọn.

Sở Mục Nhiên cảm ám khí cùng tế châm rời đi, Hứa Phi Sương còn chưa có đi, Thần Tịch liếc mắt xem hán một cái, nhàn nhàn hỏi: “Trong tay ngươi có loại thuốc làm cho người ta nói thật hay không?”

“Nói thật?” Hứa Phi Sương có chút ngạc nhiên nhìn nàng, “Công chúa muốn làm cái gì?”

“Hừ hừ, đương nhiên là cho Liễu Thiên Thiên uống, sau đó làm cho nàng tự động nói cho mọi người biết nàng đã làm cái gì.”

Cơ thể Hứa Phi Sương run rẩy. Dù độc ác, đến lúc đó, thanh danh Liễu Thiên Thiên sẽ bị phá hủy hoàn toàn. Đối với tiểu thư khuê các mà nói, việc này còn kinh khủng hơn cái chết “Công chúa, dù gì nữ nhân kia cũng là nữ nhi bảo bối của quốc cữu gia Sở quốc....”

“Bản công chúa còn là công chúa Nhai Nữ quốc tôn quý nhất đấy! Ta không muốn nàng ta chết, bất quá là muốn cảnh tỉnh nàng ta mà thôi, để cho nàng ta thú nhận tội trước thiên hạ đồng thời cho nàng ta một cơ hội nói xin lỗi.”

“Cái này sẽ để lộ cơ hội để cho Hoàng hậu Sở quốc giận chó đánh mèo người đó.”

“Hừ. Bà ta là gì của ta chứ, ta cũng lười để ý bà ta!”

Ai, Bà ta sẽ sớm trở thành mẹ chồng của người đó!

Hứa Phi Sương thấy nàng kiên trì thì bất đắc dĩ, liền lấy ra một lọ thuốc, “Loại này chỉ dùng một chút cũng sẽ làm cho người ta mất lý trí, nói ra hết tất cả mọi chuyện.”

Thần Tịch nhận lấy. Ngươi, hương vị thực nhạt, so với độc tố của nàng mà nói, còn kém một bậc, nghĩ đến đây cảm thấy đêm đó hán cũng không có phát hiện quý kế của mình!

Ha ha, dù sao, cho dù phát hiện cũng không có quan hệ gì.

“Công chúa, ta vẫn muốn hỏi ngươi một vấn đề.” Hứa Phi Sương có chút nhịn không được lên tiếng.

Thần Tịch cười cười, “Ngươi muốn hỏi độc trên người ta từ đâu mà có?”

“Phải.”

“Nếu ta nói, ngươi cam đoan không nói cho bất cứ kẻ nào sao?”

Hứa Phi Sương lập tức nhắc tay, “Ta thề!”

“Có thể nói cho ngươi biết, bất quá, không thể nói cho Lâm Tuấn Thần, nếu hán biết bí mật này của ta sẽ gây ra rất nhiều bất lợi!”

Hứa Phi Sương nghe vậy sắc mặt có chút khó coi, “Công chúa, ngươi hoài nghi Ngũ Ca điều gì sao?”

Thần Tịch than nhẹ một tiếng, “Các ngươi còn dùng danh xưng này hả?”

“Thói quen, không sửa cũng không ảnh hưởng gì.”

“Tùy tiện đi, dù sao quan trọng nhất là không thể cho hần biết chân tướng. Người phải nhớ kỹ chuyện này, nếu người cho hần biết bí mật của ta, chẳng khác nào phản bội Nhai Nữ quốc, đây là vấn đề nghiêm trọng.”

Hứa Phi Sương bị lời nói của Thần Tịch làm lạnh lẽo cả người, đến tột cùng Ngũ Ca đã làm chuyện gì để cho công chúa phòng bị như thế? Chẳng lẽ Ngũ Ca có mục đích không thể cho ai biết?

Đang nghĩ tới lại nghe Thần Tịch nói: “Người nói cho Lâm Tuấn Thần, ngày mai hần không cần phải đi quân doanh, ở bên cạnh làm bạn ta là được rồi, lúc ta tỉnh dường có chút buồn chán, để cho hần đánh đàn cho ta nghe cũng không tồi.”

“Công chúa!”

Thần Tịch vẫy vẫy tay, chuyện này không cần thương lượng, nàng phải âm vệ giám sát tình hình ở quân doanh, phát hiện Lâm Tuấn Thần làm lung lạc suy nghĩ của tướng sĩ, điều này đối với nàng mà nói là việc không thể tha thứ. Vốn định thử hần, nhưng mà chính hần không quý trọng cơ hội này.

Hứa Phi Sương có chút nặng nề nhìn nàng, ngay cả chuyện tình vừa nãy cũng quên truy hỏi, Thần Tịch cũng không trả lời.

Cả nửa ngày sau Hứa Phi Sương mới hoàn hồn lại cảm thấy có chút phiền muộn, nói tạm biệt, thật sự quên mất điều mình tò mò.

Đi ra đến sân, hần mới chợt nhớ ra, ảo não không thôi, hần tò mò thật lâu, vì sao thân thể Xích Dương công chúa lại có độc tố. Haiz, công chúa không bỏ qua cơ hội lừa hần mà!

Đêm đó, Hứa Phi Sương chuyển lời Thần Tịch nói cho Lâm Tuấn Thần, trong nháy mắt sắc mặt Lâm Tuấn Thần cứng lại, bất quá rất nhanh đã bình thường trở lại, cười nhẹ: “Nếu đã là mệnh lệnh của công chúa, tất nhiên ta sẽ tuân mệnh. Lục đệ, hôm nay công chúa không có việc gì chứ?”

Hứa Phi Sương nghĩ đến tình trạng của Thần Tịch nhìn không được thờ dài: “Không tốt, vốn chỉ cần tỉnh dưỡng, nhưng hôm nay bị nữ nhân kia làm bị thương, ít nhất cũng phải tỉnh dưỡng nửa tháng mới có thể tốt hơn.”

Lâm Tuấn Thần nghe giọng điệu của hần có chút lo lắng, không khỏi trêu chọc nói: “Hình như lục đệ bắt đầu quan tâm chuyện của công chúa rồi!”

“Dù sao nàng là công chúa, cho dù trước kia nàng không hiểu chuyện, bây giờ nàng đã thay đổi, chúng ta là đại nam nhân thì không nên so đo. Mẫu thân ta từng nói, những thứ không tốt trước kia, nếu có thể cải thiện thì tốt rồi.”

“Ha ha, được, được, lục đệ thật có lòng.” Lâm Tuấn Thần lắc đầu thờ dài, Cung Thần Tịch thay đổi là sự thật, nhưng đối với hần mà nói, đây là việc vừa có lợi vừa có hại.

Hứa Phi Sương bởi vì được Thần Tịch nhắc nhở nên trong lòng có nghi hoặc, lúc này nói chuyện cùng Lâm Tuấn Thần cũng để tâm quan sát, phát hiện hình như ngũ ca có chút gì đó không thích hợp.

Chẳng lẽ Ngũ Ca thực sự có vấn đề? Làm sao công chúa lại phát hiện được, hần với Ngũ Ca đã thân cận ở cùng nhau hai năm, cũng không có phát hiện cái gì đặc biệt mà!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Thanh Danh

Hôm sau, khắp mọi nơi ở Hi thành đều lan truyền chuyện của Liễu tiểu thư Sở quốc, bởi vì Liễu Thiên Thiên bị đút thuốc của Hứa Phi Sương bào chế, cho nên nói tất cả chuyện khác sâu ở trong lòng bao nhiêu năm nay nói ra, chuyện tốt hay là chuyện xấu cũng đều nói.

Ở dưới sự cố ý hỗ trợ của người phủ công chúa, có rất nhiều người đã chính tai nghe được một số bí mật giới quý tộc.

Thần Tịch đối với chuyện tình lớn nhỏ của Liễu Thiên Thiên không có gì để nói, nàng ta nói ra tất cả những chuyện hãm hại những nữ nhân ái mộ và tới gần Sở Mục Nhiên, điều bất ngờ nhất là nàng ta nói Thái tử Sở quốc cũng không tệ, nhưng mà, nàng ta thích nhất vẫn là Sở Mục Nhiên, cho nên muốn gả cho Sở Mục Nhiên, về phần Thái tử thì cứ coi như một tri kỷ, lời này, làm cho những người nghe xong đều khinh bỉ không thôi, không thể nghĩ tới được đường đường quốc cửu gia lại dạy dỗ ra một nữ nhi vô sỉ như vậy.

Bởi vì tất cả mọi chuyện đều nói ra, rất nhanh thanh danh của Liễu Thiên Thiên liền truyền khắp Hi thành, cũng rất nhanh truyền tới tai Liễu gia tại Sở quốc.

Liễu quốc cửu nhận được tin tức thì tức giận không kiềm chế được, hận không thể bỏ cái nữ nhi kia, nhưng mà, hần biết rõ, không có khả năng nữ nhi tự

mình nói ra, nhất định là có người sử dụng thủ đoạn nào đó để cho nữ nhi bôi xấu mình.

Người bị hiềm nghi đầu tiên tất nhiên chính là Xích Dương công chúa Cung Thần Tịch!

Hoài nghi điều này, ngay lập tức hần kêu thê tử tiến cung tìm Hoàng hậu khóc lóc kể lể, hy vọng Hoàng Hậu ra mặt giải quyết chuyện Tiêu Dao Vương. Liễu gia không thể đánh mất mặt mũi như vậy được!

Hoàng Hậu Sở quốc ở trong cung nhận được tin tức thì thái độ cũng khác thường, hung hăng ném một bộ tách trà, vì sao, vì sao lại như vậy! Cung Thần Tịch muốn kết hôn với con trai của nàng, nàng đã phải nén giận, bởi vì đó là do con tự nguyện, nhưng mà, vì sao nàng ta lại muốn hủy chất nữ của mình!

*Mai: đôi khi Mai thật nhẹn không được, vì sao trên đời lại có loại nào người như vậy. Làm chuyện xấu còn muốn người ta để ý cho mình làm sao.

Cho dù Thiên Thiên náo loạn, cũng là do nàng ta đoạt vị hôn phu của Thiên Thiên trước, nếu không phải nàng ta xuất hiện, nàng khẳng định sẽ để cho nữ tử thủ Thiên Thiên làm chính phi.

Quốc cữu phu nhân vượt nước mất hướng về phía Hoàng Hậu khóc lóc, nói: “Hoàng Hậu nương nương, người nói đi, về sau Thiên Thiên nhà thần phải làm thế nào? Bị người ta hại thành như vậy đã không còn thanh danh, về sau..... Ô ô..... Hoàng Hậu nương nương người nhất định phải làm chủ cho nữ nhi nhà thần!”

“Quốc cữu phu nhân đừng thương tâm, việc này bản cung nhất định sẽ cho Liễu gia các người một cái công đạo!”

“Ô ô. Cảm ơn Hoàng Hậu nương nương, chỉ sợ Thiên Thiên..... Cả đời này.....”

Hoàng Hậu thở dài. Đều do Mục Nhiên không nhận thức được rõ người khác, Cung Thần Tịch kia có cái gì tốt, một công chúa đã cưới vài người phu thê, dựa vào cái gì còn muốn con trai của nàng, nữ nhân tốt như Thiên Thiên lại không cần. Lại cứ muốn một công chúa như nàng ta! Thật đáng giận!

Như vậy, Sở quốc Hoàng Hậu đổ nỗi hận lên Cung Thần Tịch, Liễu gia cũng hận Xích Dương công chúa. Đương nhiên, bọn họ cũng có oán khí với Tiêu Dao Vương. Bất quá bởi vì cùng một nhà với Hoàng Hậu nên chỉ có thể nhịn xuống.

.....

Lúc Sở Mục Nhiên nhận được thư do chính tay Hoàng hậu Sở quốc viết thì sắc mặt trầm xuống, suy nghĩ một chút hần liền đưa thư cho Thần Tịch xem.

Thần Tịch nhìn người nào đó nhận được thư nhà xong thì buồn bực, trên thư. Hoàng Hậu Sở quốc hung hăng khiển trách nàng, nói nàng không hiểu hiểu đạo vận vận, còn nói Sở Mục Nhiên phải cẩn thận lo lắng hôn nhân đại sự. Đương nhiên, quan trọng nhất phải cho Liễu Thiên Thiên một danh phận, không thể để Liễu Thiên Thiên bị hủy được.

“Công chúa. Người cảm thấy phải làm như thế nào?”

“Son nhân đều có diệu kế, nhưng mà, người không thêm để ý mẫu hoàng người tức giận sao?”

Sở Mục Nhiên bĩu môi, rất là lạnh nhạt trả lời một câu: “Bà ấy tức giận ta sẽ cao hứng, công chúa cứ việc làm đi.”

Có Sở Mục Nhiên tỏ rõ thái độ. Rất nhanh liền Thần Tịch tuyên bố một cái chiếu cáo, tuyên bố ở Hi thành. Dùng danh nghĩa Xích Dương công chúa chiếu cáo một sự kiện.

Nội dung đại khái là nói Hoàng Hậu Sở quốc gởi thư nói Sở quốc Liễu Thiên Thiên tiểu thư Liễu gia phẩm tính ôn lương, có tri thức hiểu lễ nghĩa linh tinh, sau đó Xích Dương công chúa cảm thấy Hoàng Hậu Sở quốc hần là một người thông tuệ, cho nên vài ngày trước Liễu Thiên Thiên nói những câu kia có lẽ bị quý nhập, nay Liễu gia tiểu thư đã được an toàn đưa về Sở quốc, cho nên, mong mọi người quên tất cả những chuyện vài ngày trước, không nên hiểu lầm Liễu gia tiểu thư thiện lương, đồng thời nói dân chúng Hi thành không được bàn luận việc này nữa.

Chiếu cáo này vừa ra, Hoàng Sở quốc Hậu tức giận tới mức thiếu chút nữa đã ngắt xú, Sở Mục Hàm khuyên giải an ủi một thời gian mới bình ổn được tức giận của Hoàng Hậu.

Hần chỉ có thể dựng thẳng ngón cái lên nói Xích Dương công chúa đủ ác độc!

Chiếu cáo này phỏng chừng như cho Hoàng Hậu mặt mũi, nói Hoàng Hậu là người thông tình đạt lý, Hoàng Hậu nói Liễu Thiên Thiên có tri thức hiểu lễ nghĩa cho nên nàng cũng cho rằng những việc làm lúc trước của Liễu Thiên Thiên là ma chướng, không phải sự thật.

Tuy nhiên, những người danh môn quý tộc của Sở quốc, ai chẳng biết bản tính của tiểu thư Liễu gia, chỉ cần dụng tâm tra một chút kết quả. Hoàng Hậu không phân rõ phải trái cũng có thể hiểu, căn bản không cần nàng nói thêm gì cả. Đời này của Liễu Thiên Thiên xem như chân chính bị hủy, danh môn thế gia tuyệt đối sẽ không muốn nàng ta.

“Thái tử, Liễu sùng phi cầu kiến.”

Sở Mục Hàm vẫy vẫy tay, “Kêu nàng ta trở về phòng nghỉ ngơi, gia có việc phải xử lý.”

“Vâng.” Người gác cổng cung kính mời một vị tiểu thư Liễu gia gả cho Thái tử rời đi.

Sở Mộc Hàm thở dài một tiếng. Cung Thần Tịch là người khiến hắn cảm thấy hứng thú, đáng tiếc, vì sao Tam đệ lại coi trọng nàng, nếu là người khác coi trọng, hắn nhất định sẽ không lùi bước.

Chỉ có Tam đệ, hắn (SMH) cần tài lực của hắn (SMN), cũng cần phải biểu hiện tình cảm huynh đệ.

Buông tay thật sự có chút không nỡ, lấy sự thông minh của Cung Thần Tịch hoàn toàn có thể đảm nhiệm vị trí Thái tử phi của hắn, cùng hắn đứng ở trên cao nhận sự cúng bái của người trong thiên hạ.

.....

Hi thành, phủ công chúa, lúc này Thần Tịch đang thành thoi hưởng thụ, Lâm Tuấn Thần đang đọc sách, Sở Mộc Nhiên đánh đàn cho nàng nghe, bên cạnh lại có đồ ăn vặt, nàng tình duyên thật thích ý.

Từ sau khi nàng phát chiếu cáo thì Sở Mộc Nhiên càng ngày càng chăm sóc tỉ mỉ cho nàng, nhìn trong mắt người khác thì là một người bị thê quân nghiêm, Thần Tịch nói một hắn sẽ không nói hai, lại còn cười đến sáng lạn, làm việc gì cũng đều quay xung quanh Thần Tịch.

Hơn nữa buồn bực nhất chính là Lâm Tuấn Thần, hắn cơ bản chính là không khí, Tiêu Dao Vương người ta căn bản không thèm nhìn hắn đọc sách.

Sờ sờ tay nhỏ bé, hay thân ái khuôn mặt (ý alf thom nhẹ lên mặt), hắn ta thường xuyên làm nhất, làm lại cứ như đúng lí hợp tình. Xích Dương công chúa tức giận thì cũng trong thời gian một ly trà cũng bị hắn chọc tới mức dở khóc dở cười, cuối cùng bắt đầu dĩ lại tha cho hắn.

Lâm Tuấn Thần cảm thấy chính mình càng ngày càng bị dày vò, nhìn người ta ân ái, hắn cảm thấy con tức lại bay lên.

Một ngày, lúc Sở Mộc Nhiên lại hôn trộm được một cái, Lâm Tuấn Thần thật sự chịu không nổi, chủ động xin đi giết giặc, nói: “Công chúa, ta thấy Sở công tử có thể giải buồn cho công chúa thật tốt, không bằng để ta trở về quân doanh dạy học đi!”

Thần Tịch lấy sách trong tay hắn không một chút do dự ném về phía Sở Mộc Nhiên, vừa vắn ném trúng đầu Sở Mộc Nhiên, “Ôi, công chúa, người muốn mưu sát chồng à!”

“Câm miệng, người đòi vị trí với Tuấn Thần, cảm nghệ của Tuấn Thần cũng không tệ, người tới đọc sách cho ta nghe, đừng âm ỷ tới ta!”

Sở Mộc Nhiên nhìn Lâm Tuấn Thần liếc mắt một cái bĩu môi, “Ta cũng không tin cảm nghệ của hắn tốt hơn so với bản công tử! Bản công tử vào Nam ra Bắc, không biết cùng bao nhiêu cao thủ cảm nghệ bàn luận!”

“Nhìn người không thể nhìn tướng mạo, người là một thương nhân mà đi đòi học văn về, Tuấn Thần lại là một người văn nhân chân chính.” Đồng thời là một gián điệp biết nguy trạng văn nhân, một câu này Thần Tịch tự nhắc nhở trong lòng mình.

Nếu không phải nàng tự mình hạ độc để cho mấy nam nhân này nói ra sự thật, thật sự nàng chưa từng nghĩ qua Lâm Tuấn Thần là gián điệp của Sở quốc.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Thể Hiện Yêu

Đề nghị của Lâm Tuấn Thần bị coi thường, hắn chỉ có thể tiếp tục nhàn rỗi ở bên công chúa, nhằm chán cùng Thần Tịch tình duyên. Trong lúc Thần Tịch nói chuyện cùng hắn thường hỏi nhiều vấn đề về giải quyết chi đạo.

Hắn chỉ nghĩ công chúa muốn cố gắng quản lý quân đội, cũng không lo nghĩ nhiều, thẳng đến thật lâu về sau, hắn mới biết được, Cung Thần Tịch hỏi là để biết suy nghĩ của hắn.

Đương nhiên, đây đều là nói sau.

Sau khi Thần Tịch tình duyên vài ngày thì sinh nhật của nàng đến.

Vân Thanh Ngân vì chúc mừng sinh nhật của nàng, bao mấy nhà tửu lâu ở Hi thành, mở tiệc chiêu đãi dân chúng toàn thành.

Buổi tối, lại tổ chức đốt lửa trại ở quân doanh, Thần Tịch tình duyên không sai biệt lắm tự mình đến đó, làm cho các tướng sĩ đều vui mừng, phấn khích, trải qua mấy ngày diễn ra cải cách, các tướng sĩ đều cảm nhận được ưu việt. Không hẹn mà cùng cho rằng được làm tùy tùng của Xích Dương công chúa là đáng giá, mà ngay cả nhóm thượng tướng cùng trung tướng cũng cho rằng Xích Dương công chúa tương lai có thể làm nên đại sự, cho nên, mấy ngày nay trong quân doanh tinh thần tướng sĩ chưa bao giờ tốt như thế.

Thần Tịch nhìn nhiệt huyết sôi trào của các tướng sĩ, nhìn bọn họ hào ngôn chí khí, nghe bọn họ dám nói thẳng thật chân tình thì nở nụ cười.

Ở trên đài cao, nữ tử tay cầm chén lưu ly, kính toàn quân một ly. Sau đó nàng tiêu sái múa một hồi kiếm vũ, nàng múa rất đẹp, dù là múa kiếm cũng không làm mất vẻ uyển chuyển, tao nhã, tư thế oai hùng hiên ngang. Trong lúc mọi người còn đang ngây ngẩn, tiếng ca rung động cất lên :

Dọc theo giang sơn khỏi pháp phòng phục ôn nhu đường cong, phóng ngựa yêu

Trung Nguyên yêu Bắc quốc cùng Giang Nam

Đổi mặt lưới trượt tuyết kiếm mưa gió đa tình làm bạn, quý trọng thương thiên ban cho của ta màu vàng hoa năm

Làm người nhất can đảm, làm người gì e ngại gian nguy, hào hùng không thay đổi năm phục một năm!

Làm người có khổ có ngọt, thiện ác tách ra hai bên, đều vì trong mộng ngày mai!

Xem gót sắt boong boong đạp lẫn vạn dặm non sông. Ta đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió cầm chặt nhật nguyệt xoay tròn, nguyện khói lửa nhân gian an thái bình mỹ mãn!

.....

Múa xong một khúc, tư thế bề ngỗ, oai hùng kia khắc sâu trong lòng toàn thể tướng sĩ. Trong lúc mọi người còn đang trầm mê như chưa thể dứt ra được, Vân Thanh Ngân trước hết bùng tỉnh hô một tiếng hào, sau đó là toàn quân hô :

“Công chúa thiên tuế thiên thiên tuế!”

Thần Tịch khẽ mỉm cười, dùng nội lực hô : “Chén rượu hôm nay là cảm tạ mọi người mấy năm nay đối với Thần Tịch không rời, cảm tạ mọi người trung quân nghĩa dân ! Chén rượu thứ hai, mong mọi người tiếp tục ủng hộ Thần Tịch, Thần Tịch hứa với mọi người chỉ cần ta còn sống, mọi người tất không phải lo cơm no áo ấm !”

“Thề sống chết bảo hộ Công chúa!”

“Thề sống chết bảo hộ Công chúa!”

Sĩ khí tăng vọt, lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được thể nào là huyết mạch sôi trào, cái loại cảm xúc mệnh mông này không phải nói hai ba câu là có thể hình dung ra, dù sao mọi người đều thực hưng phấn.

Cùng các tướng sĩ ca múa một hồi, Thần Tịch lấy lý do thân thể chưa khỏi hẳn về phủ công chúa nghỉ ngơi trước.

Vân Thanh Ngân hộ tống nàng trở về, trên đường tâm tình rất tốt, có thể nói là tốt nhất từ trước đến nay!

Sau khi Thần Tịch trở lại phủ công chúa, nhìn trước mặt một chén mì thỏ, nàng nhẹ nhàng thờ dài, “Lại đi chuẩn bị một chén, Bắc Đường hân là phải về đến đây rồi.”

Vân Thanh Ngân nghe vậy thần sắc hơi hơi vừa động. Vẫy vẫy tay làm cho nha hoàn cho phòng bếp chuẩn bị thêm một chén.

“Công chúa, đêm nay ngủ yên tốt lắm!” Khúc vũ kia làm cho hắn có chút chấn động, tiêu sái lại lộ ra một cổ chính nghĩa, hơn nữa đặc biệt thích hợp hoàn cảnh.

“Phải không. Cũng phải có người vỗ tay mới được.”

Vân Thanh Ngân ha ha cười, lập tức nghĩ đến một vấn đề, “Công chúa, nếu Bắc Đường công tử phải về , đêm nay có phải hay không cho hắn thị tẩm?”

Thần Tịch ánh mắt vừa động, lập tức lạnh nhạt, “Không cần, chuyện thị tẩm ta tự có chủ trương.”

“Công chúa, Cơ công tử nói..... Sau khi mất trí nhớ người là người vô tâm.” Vân Thanh Ngân do dự một hồi cuối cùng cũng mở miệng nói ra.

Thần Tịch nghe vậy ánh mắt bức thẳng Vân Thanh Ngân, “Hắn là xem bói hay chính mình đoán?”

“Xem bói.”

“Quê tượng chuẩn sao?”

Vân Thanh Ngân lắc đầu, thực thành thực nói : “Ta không nghĩ đến, bởi vì, ta đi theo công chúa là tin tưởng năng lực của công chúa. Ta nghĩ công chúa vô tâm chính là đối đãi với địch nhân, còn người một nhà, công chúa vẫn là có tình có nghĩa.”

Thần Tịch khoé miệng gọi lên ý cười thần nhiên, Vân Thanh Ngân nói năng cũng không tệ lắm, nàng thích nghe, “Người nói nghe thực thoải mái, Vân Thanh Ngân, chỉ cần người không phản bội ta, một ngày nào đó ta sẽ thành toàn tâm nguyện của người, thời gian tuyệt không vượt qua mười năm, quân tử báo thù, mười năm không muộn.”

“Ta tin tưởng năng lực công chúa, tương lai, ta chính là quân sư, trợ thủ của công chúa.” Đây là lần đầu tiên Vân Thanh Ngân thận trọng hứa hẹn.

Thần Tịch cười nhìn hần, rất là ôn nhu, “Vân Thanh Ngân, quá mấy ngày nữa, chờ thân thể ta tốt lên, ta sẽ giải cổ độc trên người ngươi.”

Cái gì!

Vân Thanh Ngân mắt trừng lớn, ngạc nhiên nhìn nàng, lập tức tỉnh ngộ. Đồng một tiếng, hần quỳ một gối : “Tạ công chúa! Thanh Ngân thề sống chết nguyện trung thành với công chúa dù mười năm sau cũng không thay đổi!”

“Tốt, mười năm sau có lẽ ngươi đã thê thiếp đầy nhà a!” Thần Tịch khẽ mỉm cười trêu chọc.

Vân Thanh Ngân trong lòng kinh ngạc không thôi, độc tố trong cơ thể hần là chuyện tình cơ hồ không ai biết đến, công chúa đến tốt cùng là như thế nào biết được?

“Ta am hiểu sử dụng độc, ngươi yên tâm, ta có biện pháp giúp ngươi.”

“Công chúa, ngươi --”

“Ta thấy ngươi là người vô cùng cẩn thận, sao lại cho kẻ khác cơ hội đầu độc ngươi ?”

Vân Thanh Ngân trong lòng kích động, hần không phải xem cao đối phương, mà là thật sự đối phương hạ cở cho vô hình, hần thua chính là về nhân số, bị thất bại nặng nề, gia tộc bị giết.....

Không thể tưởng được công chúa không chỉ có trí tuệ, nếu còn có năng lực như thế, hần lại thêm may mắn vì lựa chọn của chính mình! Nàng quả nhiên là quý nhân đời này của hần !

“Biết ta vì sao muốn đem Hi thành giao cho ngươi không?”

“Biết, quân đội nhiều, trọng yếu nhất chính là lương thảo, không có lương cũng là uổng công, mười vạn tinh binh của công chúa luôn cần lương thảo sung túc, chỉ có Hi thành cường thịnh, mới có khả năng làm cho quân nhu giàu có!”

“Đúng vậy, quân nhu là cần dân chúng cung cấp, nông nghiệp, buôn bán đều phải phát triển, Hi thành là nơi có thể chu cấp được một lượng lớn lương thực. Đương nhiên, công nghiệp cũng phải phát triển hơn nữa, bất quá ta đối với phương diện này không có nghiên cứu. Ngươi lại có năng lực nghĩ ra biện pháp làm cho các phương diện đều cường thịnh phát triển. Không chỉ có là lương thảo, vũ khí, tạc kỵ cũng cần phát triển.”

Vân Thanh Ngân lúc này rất có một loại cảm giác chí khí ngút trời, vẻ mặt kiên định, “Công chúa yên tâm, ta nhất định đem hết toàn lực.”

Thần Tịch đứng dậy đi hần đứng lên, nụ cười tinh tế thân nhiên, “Về sau không cần tùy tiện quỳ xuống, ta không cần người khác đối với ta quỳ xuống để biểu hiện cái gì, dụng tâm làm việc là tốt rồi.”

“Là.”

Vân Thanh Ngân trong lòng minh mông, rất nhanh lại tỉnh táo lại, không bao lâu, bầu trời đêm hạ vang lên tiếng vó ngựa, hần giương mắt nhìn về phía Thần Tịch,

“Công chúa, Bắc Đường công tử hần đã trở lại.”

Tiếng nói vừa dứt, không đến một khắc, một dáng người phong trần mặt mũi xuất hiện trước mặt Thần Tịch.

Bắc Đường Liên Vân một đường không ngừng nghỉ chạy liên tục, cuối cùng trở về vào đúng ngày sinh nhật công chúa, vừa vào cửa lại phát hiện Vân Thanh Ngân một mình ở trong phòng cùng công chúa, trong lòng có chút nặng nề, bất quá hần như trước mang theo sắc mặt vui mừng hướng đến Thần Tịch, “Công chúa, ta đã trở về.”

Thần Tịch nhìn hần gầy mất một vòng, thở dài, “Trở về là tốt rồi, làm quen một chút, ta chờ ngươi ăn mì thọ!”

Bắc Đường Liên Vân nghe vậy trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng, “Tạ công chúa!”

Vội vàng trở về phòng đi rửa mặt chải đầu một phen, phòng bếp cũng đã làm xong mì thọ, bất quá lần này là bung lên ba bát, bởi vì bát mì lúc trước đã lạnh.

Thần Tịch liếc mắt nhìn Vân Thanh Ngân một cái, “Cũng không có bao nhiêu, vừa vặn ba bát, ngươi cũng ngồi cùng ăn đi!”

“Hào.”

Ba người cũng ngồi xuống một bàn, im lặng ăn một chén mì thọ, Bắc Đường Liên Vân cùng Vân Thanh Ngân cũng không hẹn mà cùng cảm giác được hương vị ngọt ngào, bát mì thọ này thật sự là ăn quá ngon!

“Công chúa, đầu bếp thực dụng tâm, người đêm nay chuẩn bị mì thố nhất định phải thưởng một chút đi!”

“Hào, người xem rồi làm.” Thần Tịch chỉ cảm thấy ngon miệng, nhưng không tính là đặc biệt. Bất quá Vân Thanh Ngân đều nói ăn ngon, nàng cũng không có gì hay kháng nghị, hoặc là nói, Vân Thanh Ngân bình thường đều ăn uống kham khổ hay sao?

Thần Tịch trong lòng có chút nghi hoặc, bất quá ngẫm lại vẫn là không hỏi, đợi phân phó phòng bếp về sau chuẩn bị đồ ăn giống nhau thì tốt rồi.

“Công chúa, lễ vật của người!” Bắc Đường Liên Vân lấy ra một hộp gấm, để trên mặt bàn.

Thần Tịch lấy, tò mò mở ra, cư nhiên là một viên thất thái bảo thạch, hình dáng tựa như một giọt nước mưa, chỉ là lớn hơn một chút. Chiều sáng toàn bộ căn phòng.

Thần Tịch có hơi ngạc nhiên, thật tình tươi cười “Ta thích, cảm ơn người.”

Bắc Đường Liên Vân thấy nàng cười, trong lòng như bị cấu một cái, nửa ngày mới hoàn hồn, “Người thích là tốt rồi! Công chúa, Quý y ta tìm được rồi, nàng tuy rằng không chịu xuống núi, nhưng lại cho ta một viên Lưu Tinh giải được.”

Vân Thanh Ngân cũng bị Thần Tịch trong một khắc tươi cười kia làm cho lóa mắt, nghe vậy bưng bình cười nói: “Bắc Đường công tử, độc trên người công chúa đã được giải trừ, giải được này có thể cất đi sau này dùng, hoặc là đem cho Hứa công tử nhìn xem thành phần, nói không chừng có thể tìm ra phương pháp phối được giải được này.”

Bắc Đường Liên Vân nghe nói độc được giải, thở ra có chút thất vọng, “Ta chẳng phải là phí công một chuyến sao!”

“Không có, lễ vật này ta rất thích. So với giải được ta càng thích thứ này hơn.” Thần Tịch cười tủm tỉm đưa bảo thạch trong tay.

Bắc Đường Liên Vân thờ dài, “Được rồi, coi như là ta cũng không trắng tay.”

Vân Thanh Ngân thấy bọn họ tức giận rồi lại hòa hợp, cũng thức thời cáo lui đi trước.

Vân Thanh Ngân vừa đi, Bắc Đường Liên Vân liền nhin không được, bước một bước lớn đến bên Thần Tịch, gắt gao ôm nàng, “Công chúa, ta nhớ người!”

Bị hán ôm lấy, lòng Thần Tịch nảy lên một cái tim đập có chút dồn dập, là thẹn thùng hay là cái gì, nàng không biết, dù sao nàng cũng không bài xích cảm xúc này. Miễn cưỡng thở sâu vài cái mới có thể bình phục được tâm trạng, Thần Tịch khe khẽ nói :

“Bắc Đường, đừng như vậy.”

“Công chúa, ta thích người!” Bắc Đường Liên Vân tức đến mức thở phì phò, rời khỏi nàng nửa tháng, hán càng lúc càng phát hiện mình nhớ nàng. Chỉ ngóng trông chạy thật nhanh trở về cùng nàng, ở bên cạnh nàng mới yên tâm. Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên hán đối với một nữ nhân có cảm giác nóng ruột nóng gan, chỉ muốn ngày ngày được ở cạnh nàng, đó nhất định là thích! Thế mà nữ nhân này, hoàn toàn là không đồng dạng với hán, hán rời nàng nửa tháng mới trở lại mà nàng đối với hán vẫn lạnh nhạt như vậy

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Con Đường Yêu Cầu Xa Xa

Thần Tịch không giỡn ra được khỏi sức lực của hán, đành phải để hán ôm, tốt xấu gì người ta cũng cố gắng ra roi thúc ngựa về đây để chúc mừng sinh thần của nàng, còn tặng lễ vật mà nàng thích, dù thế nào nàng cũng không thể dùng độc với người ta được!

Quên đi, nhìn phân thượng món quà hán tặng nàng, nàng để cho hán ôm một chút vậy!

Hiển nhiên, Thần Tịch không biết rõ tâm tình của nam nhân, rất nhiều thời điểm nếu thích một người thì không phải chỉ có một cái ôm là có thể thỏa mãn, Bắc Đường Liên Vân cũng như thế. Âm, bước tiếp theo chính là muốn thân ái, bất quá hán thật đáng thương, mới nói chuyện, liền.....

Ba –

Tiếng bàn tay vang lên giữa màn đêm yên tĩnh, Bắc Đường Liên Vân ôm mặt mình, có chút không thể tin nhìn Thần Tịch, đây cũng là lần đầu tiên của hán, lần đầu tiên bị nữ nhân tát một cái.

Thần Tịch bị ánh mắt ủy khuất của người nào đó nhìn chằm chằm có chút không chịu được, nói: “Khụ khụ, cái kia, người mệt mỏi rồi, nên đi ngủ đi.”

“Công chúa, người – thì ra còn có một mặt mạnh mẽ như vậy!”

Gi? Mạnh mẽ?

Thần Tịch nổi giận, âm nhu nhìn hấn, cười hỏi: “Ngươi nói ai mạnh mẽ hả?”

Bắc Đường Liên Vân cười cười lắc mình chạy tới, trực tiếp ngăn chặn môi của nàng, hấn không thể thừ, nên phải trực tiếp ra trận.

Nụ hôn của hấn quá lâu mà còn có chút chấp nhất, làm cho Thần Tịch có một loại cảm giác mê muội, loại cảm giác này đối nàng mà nói rất xa lạ.

Nụ hôn trúc trắc, lấy lòng Bắc Đường Liên Vân, hấn thật cao hứng khi nữ nhân mình yêu thích lại trúc trắc với tình yêu nam nữ như vậy, tuy rằng hấn hiểu được nam nhân của Xích Dương công chúa không có khả năng chỉ có hấn, nhưng mà, hấn vẫn hy vọng Cung Thần Tịch đối xử với hấn không đồng dạng như vậy.

“Ngô.....” Thần Tịch vận vẹo cơ thể gãy dựa, nhưng nàng càng gãy dựa, thể xác và tinh thần của Bắc Đường Liên Vân lại càng nóng hơn nữa, thậm chí chuyển dời đến trên giường để đẩy dựa.

Tay hấn dao động ở trên người của nàng, đốt lửa xung quanh, rất có xu thế ôn lại chuyện cũ. Thần Tịch vừa thẹn vừa giận, hung hăng cắn hấn một ngụm, mùi máu tươi ở miệng hai người khê lan tràn.

Thế nhưng hấn cũng không lùi bước. Ngược lại càng dùng thêm sức ngăn chặn nàng lại, thật lâu sau, lúc Thần Tịch cảm thấy chính mình không thể hít thở được thì hấn mới rời khỏi môi nàng. Khẽ cắn vành tai nàng một chút, lẩm bầm nói: “Công chúa..... Ngươi thật đẹp! Ta muốn ngươi --”

Phanh --

Bắc Đường Liên Vân tròn mắt há hốc mồm. Đầu tiên là toàn thân không khống chế được sau đó bị Thần Tịch đẩy hấn ngã xuống, không chút thương tiếc nào đẩy hấn xuống giường, cái trán đụng xuống đất có chút đau, “Công chúa --”

Thần Tịch kéo quần áo bị rối loạn của nàng, sắc mặt hồng thắm, trong mắt lại lóe lên lạnh lùng, “Ta nói. Không cần động thủ động cước với ta!”

“Công chúa, ngươi đã chiếm sự trong sạch của ta, chẳng lẽ còn muốn ăn không phụ trách sao?”

“Ngươi -- ta là vì cứu ngươi!” Thần Tịch thờ hờn hển, nam nhân này có biết xấu hổ hay không, cư nhiên không biết xấu hổ nói ra những lời như vậy? Hấn là một đại nam nhân thì có cái gì trong sạch mà nói?

Bắc Đường Liên Vân thở dài, nói: “Công chúa, quy củ Nhai Nữ quốc chính là, nếu nữ tử nhìn thấy thân thể nam tử thì phải phụ trách, ngươi là công chúa Nhai Nữ quốc, chẳng lẽ lại muốn làm trái pháp luật?”

Ách!

Quy củ của nữ tôn quốc? Thần Tịch đầu đầu nhìn hấn, rốt cuộc nửa ngày mới nghĩ tới một vấn đề. “Ngươi là con dân Hạ quốc, không phải người Nhai Nữ quốc!”

“Lúc thân phận xa cách, hấn nên tôn trọng người có địa vị cao, vì danh dự của công chúa. Công chúa vẫn nên thu ta đi, bằng không sẽ làm con dân Nhai Nữ quốc thất vọng đau khổ.”

“Ngươi --”

Thật sự Thần Tịch không biết nên nói cái gì, nàng hiển thân cứu hấn, ngược lại lại phải đi phụ trách sao, hôn mê!

Nói chuyện thế này thực sự rất phiền toái, thờ dài một tiếng, nàng kêu hộ vệ đến, “Bắc Đường công tử mệt mỏi, các ngươi dìu hấn trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

Hộ vệ nhìn Bắc Đường công tử đang nằm bất động trên mặt đất thì có chút khó hiểu, nhưng àm công chúa đã ra lệnh, bọn họ không dám không làm theo, nên cũng ngoan ngoãn đi vào khiêng Bắc Đường trở về phòng.

Lần này trúng độc, Bắc Đường Liên Vân ở trong phòng nằm một đêm qua ngày hôm sau, đôi bụng rồi còn đau, nhưng hấn vẫn không động dậy được, vào lúc hấn nhìn không được nữa muốn gọi người tới, rốt cục cũng có thể động, đứng lên lại thiếu chút nữa ngã xuống nữa, nói thầm một tiếng “Công chúa thật là nhẫn tâm mà!”

Phân phó hạ nhân chuẩn bị cơm trưa, hấn ăn no nê xong thì lại rối rắm, thật khó tiến vào cửa của phủ thị của công chúa, không, phải nói cái cửa muốn cùng công chúa ân ái thực sự quá khó khăn!

Làm sao bây giờ đây?

Tối hôm qua hấn không hề biết được vì sao mình lại như vậy, chỉ nhớ rõ tay nàng xoa nhẹ trên cổ hấn một cái, sau đó hấn không thể cử động được.

“Công tử, Vân quân gia đến đây.” Người canh cửa bên ngoài lên tiếng thông báo.

Bắc Đường Liên Vân vẫy vẫy tay, “Mời hấn vào đi.”

Vân Thanh Ngân đi vào thì nhìn thấy một cái bàn trên đó để mấy cái đĩa không, “Xem ra Bắc Đường công tử mệt mỏi quá mức rồi!”

Bắc Đường Liên Vân thở dài, “Đúng vậy, thật sự mệt, công chúa rất nhẫn tâm, nhẫn tâm tới mức đá ta một cước xuống giường! Trên đời này chỉ sợ rằng không tìm ra nữ nhân nào mạnh mẽ hơn so với nàng rồi!”

Vân Thanh Ngân cười nhẹ, “Đây không phải cũng là một lý do mà Bắc Đường công tử thích nàng hay sao?”

“Cũng không phải, cũng không phải, thời gian buổi tối, ta vẫn thích nữ nhân ôn nhu một chút!”

“Vậy Bắc Đường công tử hãy nỗ lực một chút đi, chuyện về phương diện này ta thực sự lực bất tòng tâm*. Ta tới là muốn chuyển cáo mệnh lệnh của công chúa.”

*lực bất tòng tâm: khả năng không đủ để thực hiện điều mong muốn dù đã rất cố gắng

Bắc Đường Liên Vân bĩu môi, “Nói đi, nàng muốn ép buộc ta thế nào đây?”

Vân Thanh Ngân nhìn khuôn mặt không tình nguyện của hấn thì có chút bật cười, chắc là do tối hôm qua Bắc Đường công tử không ăn được người ta nha, “Làm sao công chúa có thể ép buộc Bắc Đường công tử, công chúa chỉ muốn để người đến quân doanh thay thế Lâm công tử giám sát những người trong quân doanh đọc sách viết chữ.”

“A? Đại tài tiểu dụng* mà, việc nhàn rồi như thế này thì để cho Lâm Tuấn Thần đi làm là tốt rồi.”

*đại tài tiểu dụng: sử dụng người có tài vào việc làm nhỏ.

Vân Thanh Ngân đi đến bên cạnh hấn nói nhỏ vài câu, sắc mặt Bắc Đường Liên Vân mới trở nên nghiêm túc, “Người nói sự thật sao?”

“Tất nhiên, ta không cần thiết với nói dối. Bắc Đường công tử, rõ ràng công chúa rất coi trọng người đó, người đừng xem việc này là việc nhỏ, nếu người có tâm tư bất chính đi làm việc này, chỉ sợ sẽ thừa cơ hội xe chỉ luân kim, thu mua những người đó.....”

Bắc Đường Liên Vân thở dài, đành phải nhận mệnh, “Được rồi, ta làm là được. Vậy ban ngày ta đi quân doanh làm việc, buổi tối trở về có thể thị tẩm nhĩ!”

Ngạch!

Trên đầu Vân Thanh Ngân rơi xuống vài vạch đen, đây không phải chuyện hấn có thể quản, chỉ có thể cười gượng hai tiếng, “Bắc Đường công tử, chuyện thị tẩm chỉ có công chúa mới có thể quyết định, người không cần phải hỏi ta!”

“Dù sao người cũng là quân gia, hãy tận tâm khuyên nhủ công chúa, gia đình hoà thuận vui vẻ mới là quan trọng nhất!”

“Bắc Đường công tử nói đúng, bất quá ta nghĩ tình hình phủ công chúa bây giờ không có gì sai, nhất định công chúa có quyết định của riêng mình.”

Bắc Đường Liên Vân bĩu môi, nói đi nói lại thì người này cũng không chịu khuyên nàng một chút, hắc hắc, không liên quan, tự hấn cố gắng cũng có thể thành công, hấn cũng không tin không thể đã động nàng.

Vân Thanh Ngân nhìn thần sắc tràn đầy tự tin của Bắc Đường Liên Vân, rồi lại nghĩ tới thần sắc của Xích Dương công chúa mà khi nãy mình thấy, trong lòng không khỏi bi ai, ông trời phù hộ công chúa hãy sớm thông suốt chuyện này đi!

Bằng không mấy công tử này sẽ bị ép buộc quá mức, nói như thế nào thì bọn họ cũng chỉ là một nam nhân bình thường, ghen lâu sẽ dễ dàng gặp phải chuyện không may đó!

Vấn đề cả nhà vui vẻ bình an, có lẽ, người làm quân gia như hấn phải hỗ trợ một chút mới được!

.....

Thời điểm Bắc Đường Liên Vân bị phái đến quân doanh đi làm chính sự, Thần Tịch nhận được một phong thư nhận thân thích, bức thư quý giá của Hoàng đế Sở quốc!

Trên thư nói Hoàng Hậu Sở quốc bị bệnh, mong nhớ Tiêu Dao Vương, muốn để cho Tiêu Dao Vương trở về thăm hỏi Hoàng Hậu, hy vọng Xích Dương công chúa thành toàn tình nghĩa mẫu tử của bọn họ.

Sau khi Thần Tịch xem hết thư thì cảm thấy thật buồn cười, Hoàng hậu Sở quốc này có phải quá âm hiểm hay không, vài năm qua Sở Mục Nhiên cũng không có trở về nhìn bà ta, đó là vấn đề của riêng bọn họ, bây giờ lại đẩy vấn đề Sở Mục Nhiên có trở về hay không lên đầu của nàng. Nếu như Sở Mục Nhiên không quay về thì chính nàng là người không hiểu hiếu đạo, thật quá âm hiểm mà.

Sở Mục Nhiên bị gọi tới nhìn hết thư xong thì sắc mặt âm trầm, hiển nhiên, hấn cũng hiểu được vấn đề ở đây, nếu hấn không quay về, người trong thiên hạ sẽ không chỉ trách hấn, chỉ biết nói Xích Dương công chúa không để ý hiếu đạo, không cho Tiêu Dao Vương quay về để thăm mẫu thân hấn.

“Sở Mục Nhiên, ngươi hãy trở về một chuyến đi, tốt xấu gì người ta cũng đã sinh ra ngươi, không có công lao cũng có khổ lao.”

“Không muốn trở về, hoàng cung không phải nhà của ta.”

Thần Tịch nhún nhún vai, rất là vô tội nhìn hắn: “Vậy làm sao bây giờ, để cho ta thành người bất nhân bất nghĩa sao?”

Sở Mục Nhiên cau mày, rất là bất mãn, “Ta không có ý này.”

“Vậy trở về đi, hơn nữa, ngươi cũng chưa có gả cho ta đâu!”

Sở Mục Nhiên nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười, “Cũng đúng, vậy để ta trở về, thuận tiện gả qua đây sớm một chút!”

Đỡ trán!

Thần Tịch có chút cảm giác đau đầu, “Ngươi đồ kị như vậy với sự sủng ái của mẫu hậu ngươi với đại ca ngươi như vậy sao?”

“Nếu như vậy, ngươi không đồ kị việc Nữ hoàng sủng ái Đại công chúa sao?”

“Không đồ kị.”

Sở Mục Nhiên bĩu môi, cười nhạt: “Nếu không đồ kị, vậy làm gì phải tranh?”

“Ta tranh là vì các nàng muốn biến ta trở thành quân cờ để lợi dụng, ta không muốn vận mệnh của mình bị người khác nắm trong tay, không phải vì muốn có được sự yêu thương của Nữ hoàng.”

Sở Mục Nhiên không cho là đúng, một đại nam nhân hắn cũng đồ kị, nàng chỉ là một nữ tử vì sao lại không đồ kị? “Công chúa, ngươi trở về cùng ta được không? Thuận tiện nói chuyện đồ cưới với hoàng huynh ta.....”

Phốc –

Đồ cưới, hắn thật sự cho rằng mình sẽ gả ra ngoài đi làm thiếp hay sao, còn nói tới đồ cưới? Về mặt Thần Tịch đen lại, “Cái kia, ta sẽ không để ý về đồ cưới.”

“Không được, không có đồ cưới thì về sau ở trong phủ công chúa ta sẽ không có thể diện, ngươi hãy ám chỉ đại hoàng huynh chuẩn bị đồ cưới cho ta thật long trọng vào, bằng không, bằng không lại làm thất vọng tình nghĩa huynh đệ của bọn ta?”

Thần Tịch đỡ trán, thật lâu sau mới cho ra một cái quyết định, “Chuyện này để cho..... Lâm Tuấn Thần đi đi, chắc chắn hắn sẽ làm tốt!”

“Lâm Tuấn Thần?” Sở Mục Nhiên không hài lòng, “Hắn chỉ là một công tử thư sinh, biết đàm luận sinh ý sao? Ta sợ hắn chống lại hoàng huynh thì chính là tiểu bạch thỏ gặp được đại sói xám.”

Ha ha, thì ra hắn cũng không biết thân phận của Lâm Tuấn Thần, Lâm Tuấn Thần là người Hoàng đế Sở quốc phái tới, không biết vị Thái tử Sở Mục Hàm kia có biết chân tướng hay không? Lần này vừa vặn để cho Lâm Tuấn Thần quang minh chính đại trở về một lần đi!

Sắc mặt Thần Tịch lộ ra một chút tính kế, đặc ý nở nụ cười, “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, Lâm Tuấn Thần đi cầu hôn, đương nhiên, ta sẽ phái một vị thượng tướng đi cùng, sẽ biểu hiện bản công chúa rất coi trọng ngươi, ngươi vừa lòng không hả?”

Một vị thượng tướng à, Sở Mục Nhiên hơi hơi vừa lòng một chút, kỳ thật hắn hi vọng nhất là Cung Thần Tịch tự mình đến đi, hắn rất muốn để cho Cung Thần Tịch hung hăng làm hoàng huynh nhà mình nghẹn khuất một chút!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Sai Sử Tuấn Thần

Thời điểm Lâm Tuấn Thần nghe được mệnh lệnh của Thần Tịch trên mặt lộ ra kinh ngạc, nhưng lập tức liền khiêm tốn đưa ra ý kiến rằng hắn không đủ năng lực, để cho công chúa chọn người thích hợp hơn.

Thần Tịch cười tủm tỉm nhìn hắn: “Tuấn Thần, biết vì sao ta phái ngươi đi không?”

Lâm Tuấn Thần thẳng thắn thành khẩn lắc đầu, “Ta không biết, thỉnh công chúa chỉ bảo.”

“Bởi vì ta cảm thấy người học thức uyên bác, có thể ngôn thiện biện, nhất định có thể vì Sở Mục Nhiên giành được nhiều đồ cưới!”

Ách, Lâm Tuấn Thần về mặt hắc tuyến, đồ cưới, nhiều đồ cưới, công chúa là nghĩ đến vấn đề này sao? Tốt xấu gì nàng cũng là công chúa một quốc gia, lại lừng lẫy đại danh Xích Dương công chúa, cư nhiên tính kế đối phương đồ cưới, thật sự là rất..... Rất mất mặt !

Thần Tịch nhìn biểu tình của hắn càng cười đến vui vẻ, “Tuấn Thần a, người yên tâm, ta sẽ tuyển một vị thượng tướng tiếp khách, hiện tại ta đối với Tiêu Dao Vương Sở quốc coi trọng, bất quá, thượng tướng chung quy là vũ phu, tài ăn nói khẳng định không bằng người, cho nên người trăm ngàn đừng cho ta thất vọng !”

Lâm Tuấn Thần trong lòng ai thán, thử hỏi: “Không biết công chúa cho rằng đồ cưới thế nào mới tính là nhiều?”

“Ấn..... Này, người hẳn là biết chưa! Tỷ như nói, mười dặm hồng trang, hoặc là hoàng kim vạn lượng , hoặc là một tòa thành trì gì đó.....”

Nàng mỗi nói một câu, Lâm Tuấn Thần mặt lại đen một phần, cuối cùng, Lâm Tuấn Thần không cách nào hình dung tâm tình phức tạp của mình.

Hắn rất muốn hỏi một câu, công chúa người nghĩ sinh lễ thì như thế nào? Nhưng vì tránh cho chính mình nghe được kết quả không theo lẽ thường từ miệng công chúa, hắn vẫn là thông minh lựa chọn trầm mặc.

Sở Mục Nhiên nhìn sắc mặt Lâm Tuấn Thần liền vui vẻ trong lòng, sau khi Lâm Tuấn Thần rời khỏi hắn cao hứng cùng Thần Tịch nâng chén, “Công chúa, ta bội phục người! Ta đều không có nghĩ đến mười dặm hồng trang! Vạn lượng hoàng kim phỏng chừng có điểm khó, hoàng huynh của ta, quý trọng nhất là tiền tài.”

“Người không phải hàng năm đều cấp bạc cho hắn sao!”

“Đúng vậy. Hàng năm ta đều đem lại cho hắn phỏng chừng mười vạn. Hơn nữa còn có kì trấn dị bảo. Nhưng hoàng huynh ta quý trọng tiền tài sẽ không xuất ra một xu. Cho nên công chúa muốn làm cho hắn đưa ra vạn lượng hoàng kim là không có khả năng!”

Nha. Người này thật là có tiền, Thần Tịch thầm nghĩ giá một lượng bạc trắng cũng tương đương với một trăm nhân dân tệ ở hiện đại . Mười vạn lượng bạc, thì tương đương với bao nhiêu nhân dân tệ a! Chính là tỷ phú!

Đợi chút --

Nói cách khác Sở Mục Nhiên căn bản chính là nhân tài buôn bán, mà nàng đang cần một nhân tài như vậy ra! Xoay chuyển ánh mắt, “Sở Mục Nhiên, về sau giúp ta buôn bán đi, ta không cần nhiều đâu. Hàng tháng lợi nhuận khoảng ba mươi vạn là tốt rồi!”

Sở Mục Nhiên trừng lớn mắt nhìn nàng, “Công chúa, ba mươi vạn lợi nhuận? Người còn nói không yêu cầu nhiều?”

“Đúng vậy, người tính đi, mười vạn tính bình, mỗi người hàng tháng phát lương cũng mất một hai lượng bạc đi, cái này mười vạn lượng a, sau đó các loại chi tiêu, không có hai mươi vạn là không đủ. Hơn nữa muốn xây dựng sự nghiệp, dù sao cũng phải có tiền, cho nên, ba mươi vạn đâu tính là nhiều đâu!”

Ha ha. Sở Mục Nhiên nhìn nàng nở nụ cười, “Công chúa, người thật sự là rất thú vị, lại còn để mất ta loại chuyện như vậy!”

Thần Tịch cười tủm tỉm nhìn hắn, môi đỏ mọng hơi động, “Ta cảm thấy người có thể , trước kia vài năm, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đều thu xếp việc này, ta cho tới bây giờ đều chưa từng nghe nói hắn khấu trừ hoặc là phát thiếu lương tháng cho tướng sĩ, hơn nữa còn có những khoản tiêu khác, ta đã tính qua, hắn hàng tháng kiếm tiền lợi nhuận đều là ở hai mươi vạn như vậy.”

Sở Mục Nhiên nghe vậy hơi sững sờ, “Mười vạn tính bình không phải triều đình phát lương tháng sao?”

“Không có, chính là tự cấp tự túc, nói cách khác, chính là Hoàng Phủ Cảnh Hạo giải quyết chuyện này.”

Nói cách khác Hoàng Phủ Cảnh Hạo giúp nàng cũng gần mười năm, phần công lao này không thể không nói là rất lớn.

Sở Mục Nhiên trầm mặc, mấy chục vạn với hắn mà nói không phải vấn đề lớn, bất quá, hắn thực không nghĩ đến mười vạn tính bình của Xích Dương công chúa đều là Hoàng Phủ Cảnh Hạo suy nghĩ biện pháp tự cấp tự túc. “Công chúa chính là bởi vậy nên mới đối hắn vài phần kính trọng sao?”

“Có thể nói như vậy.”

“Nếu ta thay thế được vị trí, của hắn công chúa có phải hay không sẽ không cần hắn?” Ánh mắt Sở Mục Nhiên bình tĩnh khóa trụ nàng, không bỏ qua một phần biểu tình của nàng.

Thần Tịch lạnh nhạt cười, “Chuyện này không phải cứ dùng tiền để cân nhắc, bất quá, sự tình từ nay về sau cũng nói không chính xác được, có lẽ có, có lẽ sẽ không!”

“Ha ha, công chúa thật sự là..... Hảo, ta đáp ứng người, chờ người cưới ta, ta liền giúp người việc buôn bán, giúp người kiếm tiền! Bất quá, tiền vốn vẫn là công chúa ứng ra.”

“Tốt.”

.....

Hai người trò chuyện hòa hợp với nhau, Thần Tịch cũng bởi vì cuộc nói chuyện này lại nghĩ tới công lao của Hoàng Phủ Cảnh Hạo, nàng đối Hoàng Phủ Cảnh Hạo thật sự có chút không hiểu, hẳn đối Xích Dương công chúa bảo hộ không thể nói không tốt, nhưng là, hẳn rõ ràng lại làm ra chuyện hại Xích Dương công chúa.

Có lẽ lần sau gặp mặt, hẳn là nên hỏi hẳn một chút. Hẳn là người duy nhất làm cho nàng có cảm giác áp lực, cho dù nàng làm bộ lạnh nhạt, cũng không thể lờ gạt cảm xúc chân thực của chính mình, Hoàng Phủ Cảnh Hạo làm cho nàng cảm thấy bức bách.

Sở Mục Nhiên nhìn đến biểu tình của nàng trong lòng hơi hơi phiền muộn một chút, nàng vẫn để ý Hoàng Phủ Cảnh Hạo ! Nói không thương Hoàng Phủ Cảnh Hạo chẳng qua là vì bất đắc dĩ đi! Một nữ nhân yêu một người nam nhân nhiều như vậy, làm sao có thể đột nhiên trong chớp mắt liền nói không thích!

“Công chúa, ngươi muốn hay không làm cho Hoàng Phủ tướng quân tương lai cùng ta cùng nhau vào cửa? Việc vui nhân đôi!”

Thần Tịch nghe vậy nao nao, làm cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo vào cửa? Cần sao? Nữ hoàng cũng không bức nàng, nàng nghĩ liền để cho chuyện này quên đi!

“Công chúa, Nữ hoàng chắc chắn sẽ không quên chuyện này, cho dù nàng quên, cũng có người sẽ tìm cơ hội nhắc nhở nàng, để lộ nhược điểm không bằng chủ động bỏ đi!”

Chủ động sao? Nàng còn không muốn đối mặt với hoàng Phủ Cảnh Hạo, nếu Hoàng Phủ Cảnh Hạo trở lại Hi thành, vô tình sẽ làm cho nàng có cảm giác bị uy hiếp, đây không phải nàng không tự tin, mà là Hoàng Phủ Cảnh Hạo ở Hi thành uy tín rất cao!

Thuần túy mà nói, Hoàng Phủ Cảnh Hạo là nhân tài, hẳn vừa quản lý giỏi lại có uy tín, biết thu phục lòng người, Thần Tịch đêm chiều nói : “Việc này để ta suy nghĩ thêm đi!”

“Công chúa, nếu không thể loại bỏ được, tốt nhất liền đem hẳn ở bên mình, Đại công chúa nếu cùng hẳn có ái muội, như vậy, ngươi liền đem Hoàng Phủ Cảnh Hạo cướp về, đây là biện pháp tốt nhất đánh trả Đại công chúa!”

Ách!

Đánh trả? Nàng không muốn làm sự tình này, người không thích nàng nàng cũng không muốn tranh, dưa hái xanh thì không ngọt.

“Công chúa, trên đời này có rất nhiều thứ trong lúc người còn đang suy nghĩ đã bị kẻ khác giành mất, nếu đã có chủ ý thì tranh liền tranh, giành phần thắng về phía mình!”

Thần Tịch bĩu môi, nguyên thân đối tốt với Hoàng Phủ Cảnh Hạo thời gian cũng không ngắn, nhưng Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng không động tâm, còn cần lãng phí thời gian của nàng sao? Có chút châm chọc cười cười, nàng nhìn Lâm Tuấn Thần đang trầm mặc ôn nhu nói: “Tuấn Thần, chuyện cầu hôn ngươi liền bắt tay vào chuẩn bị đi!”

“Công chúa, sinh lễ?”

“Này, hỏi hẳn (SMN) xem hẳn muốn gì!”

Sở Mục Nhiên mếu máo, rất là bất mãn: “Công chúa, thái độ này của người không có lòng thành, ta còn tưởng ngươi sẽ cho ta một lễ vật đặc biệt.”

“Nga, vậy ngươi cảm thấy cái gì thì được coi là lễ vật đặc biệt?”

“Ta không biết, công chúa tự mình chuẩn bị chính là đặc biệt!”

Ba người nói một hồi cũng không có kết quả, Lâm Tuấn Thần chỉ có đầu nửa đầu, lần này chuyện gì cũng không dễ làm, chuyện đồ cưới lại càng thêm phiền toái!

Bất quá hẳn lại không thể từ chối, thờ dài một tiếng, hẳn cảm thấy tương lai thật bi ai.

Thần Tịch lại vô cùng nhân nhả, như trước vẫn chuyên tâm tĩnh dưỡng, chuyện bên ngoài có Vân Thanh Ngân hỗ trợ xử lý, quân doanh có Tiêu Băng Bắc Đường Liên Vân cùng Cơ Tĩnh Viễn chăm sóc, nàng thật sự là yên tâm.

Hai ngày sau, Lâm Tuấn Thần cùng Sở Mục Nhiên cùng nhau ly khai Hi thành.

Về phần sinh lễ?

Lâm Tuấn Thần sờ sờ tờ giấy trong lòng, thờ dài!

Không biết hoàng thất Sở quốc sau khi nhìn thấy sẽ có biểu tình gì?

Sở Mục Nhiên nhìn người đang buồn bực vì chuyện sinh lễ, cười cười nói, “Lâm công tử, ngươi không cần sầu hể ra mặt, hoàng huynh ta không nói, bốn

vuơng giả giá trị con người cũng không thấp!”

Ai, chính là không thấp, cho nên mới khó làm a!

.....

Bên này, Lâm Tuấn Thần cùng một vị thượng tướng đi cầu hôn, phủ công chúa, Bắc Đường Liên Vân đã trở lại, có chút u oán nhìn Thần Tịch: “Công chúa, người thú người mới, vì sao còn muốn bắt hòa với ta? Ta không bằng Sở Mục Nhiên sao?”

Thần Tịch rồi rầm, nàng không muốn đối mặt Bắc Đường Liên Vân thảo luận về vấn đề này, cho nên mới phái hán đi quân doanh. Không ngờ hán nghe được chuyện Lâm Tuấn Thần bọn họ đi cầu hôn cứ nhiên lập tức trở lại, “Bắc Đường, ta nghĩ nên nói cùng người rõ ràng, đêm đó giải độc là việc bắt buộc, liên quan đến mạng người, người không cần...”

“Công chúa quá mức vô tình, có thể muốn bọn họ sao lại không thể muốn ta?” Bắc Đường Liên Vân vẻ mặt mất mát, mấy ngày nay tựa hồ có chút gầy yếu.

Biểu tình chua xót cùng mất mát làm cho Thần Tịch nhìn có chút không đành lòng, “Bắc Đường, ta chính là một công chúa bị xem nhẹ, người tội gì đi theo ta chịu khinh bỉ? Và lại, bên người ta nam nhân không chỉ một hai người, cùng với người khác chia sẻ nữ nhân, không bằng người đi tìm một ý trung nhân đối với người toàn tâm toàn ý!”

Bắc Đường Liên Vân nổi giận, vành mắt có chút hồng trừng nàng: “Công chúa cho rằng ta nguyện ý chia sẻ ? Công chúa cho rằng ta không muốn tìm người toàn tâm toàn ý đối với ta sao ? Dù ta có muốn nhưng người không cho được, muốn ta đi tìm người khác, mơ tưởng” Vừa dứt lời hán liền đứng đằng sau nàng rồi đi.

Nhìn bóng dáng cô tuyệt kia làm lòng Thần Tịch đắng chát, nàng há miệng muốn nói gì, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống.

Nàng không thể cho được hán thứ hán muốn, hay là thôi đi ! Khó có được một người thật tâm với nàng, đáng nhẽ ra nàng cũng phải thật tình với đối phương.

“Công chúa, Bắc Đường công tử đối với người có tâm, sao người lại cự tuyệt? Hán đã muốn làm phu thê của người, quốc chủ Hạ quốc đối Bắc Đường gia cũng rất coi trọng, có mối quan hệ tốt với Bắc Đường công tử, cũng chính là cùng Hạ quốc giao hảo, nhất cử lưỡng tiện, sao lại không làm?” Vân Thanh Ngân vừa vặn trở về, thấy một màn như vậy nhịn không được mở miệng khuyên vài câu.

Thần Tịch thu hồi ánh mắt, thần nhiên uống nước trà, những điều này, nàng không đáp ứng nổi, đã vậy thì tránh đi !

Vân Thanh Ngân thấy nàng không nói lời nào chỉ có thể thờ dài, công chúa rõ ràng vừa ý Bắc Đường công tử, vì sao lại không nói lời nào?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Ai Hận Nàng Như Vậy?

Thần Tịch nhìn hán liếc mắt một cái, mỉm cười: “Hôm nay làm việc có thuận lợi không?”

“Thuận lợi, đại bộ phận dân chúng Hi thành đều làm không tệ, nghe được chính sách mới do công chúa ban bố, mọi người đều nguyện ý phối hợp làm việc.”

“Ừ, vậy là tốt rồi, kế tiếp người hãy xem xét một thời gian đi, hy vọng dân chúng Hi thành có thể sớm ngày tự cấp tự túc được!”

Vân Thanh Ngân gật gật đầu, đề tài quay trở lại trên người Bắc Đường Liên Vân, “Công chúa, chẳng lẽ người còn để ý chuyện Bắc Đường công tử từng làm cho một nữ tử mang thai sao? Ta nghe nói --”

Thần Tịch vẫy vẫy tay, ngăn cản hán nói tiếp, Vân Thanh Ngân cũng không biết Bắc Đường Liên Vân cùng Bắc Đường Quân Liên không phải cùng một người, hán chỉ là nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu nổi vì sao công chúa bắt hòa với Bắc Đường công tử, mới cho ra dự đoán như vậy.

“Không có liên quan tới việc lần đó, ta cũng không có để ý việc đó, người không cần nghĩ nhiều.”

“Nhưng mà, dù sao Bắc Đường công tử cũng là do Hạ quốc Hoàng đế tứ hôn, nếu công chúa cùng cách thì không tốt lắm!” Vân Thanh Ngân có lòng tốt nhắc nhở, nói.

Thần Tịch cười cười, “Việc này người không cần lo lắng, ta đều có chủ trương.”

“Công chúa!”

“Đi nghỉ ngơi một chút đi!” Thần Tịch trực tiếp đánh gãy lời của hắn, nàng không nghĩ tới sẽ thu Bắc Đường Liên Vân, ít nhất trước mắt là không nghĩ tới.

Vân Thanh Ngân bắt đầu đi rồi đi, lưu lại một mình Thần Tịch ở trong sân nghỉ ngơi.

Đêm đó, thời điểm một mình Thần Tịch thưởng thức ánh trăng, đêm màu hè những con côn trùng kêu vang, toàn bộ phủ công chúa im lặng, gió lạnh thổi làm người ta tỉnh ngủ, Thần Tịch thản nhiên nằm ở trên trường kỉ, trong sân có trồng một ít cây thảo dược, làm cho nàng có thể yên tâm ở trong sân ngủ ngon.

Tâm tư Hoàng Phủ Cảnh Hạo quả thực rất chu đáo, hoàn cảnh phủ công chúa đúng với khẩu vị của nàng.

Bất quá, trong ánh trăng yên lặng tĩnh mịch này, luôn có một số người muốn phá vỡ nó đi.

Thần Tịch nghe tiếng va chạm nhau của binh khí trong bầu trời đêm khuya môi chậm rãi nhếch lên, từ sau lần ám sát kia, nàng vẫn luôn chờ lần ám sát thứ hai quy mô lớn hơn.

Bắc Đường Liên Vân tra xét việc đó cũng không được rõ ràng lắm. Nàng lại ý thức được không thích hợp, có lẽ người chủ nhân phía sau màn này là một người mà nàng không hề nghĩ tới!

Nhìn nhóm ám vệ xuất động chặn lại thích khách xâm nhập phủ công chúa, nàng nhẹ nghiêng người. Nhìn bóng người càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng tới gần nàng.

“Bảo hộ công chúa!”

Sau khi một ám vệ gầm nhẹ một tiếng, lập tức lại có bốn ám vệ phi thân ra ngoài. Tách nhau bảo vệ bốn hướng xung quanh Thần Tịch.

Thần Tịch nhìn những người bên ngoài một chút, “Cố gắng giữ lại vài người sống đi!”

Mười mấy thích khách che mặt. Mắt thấy hoàn cảnh ngày càng xấu một người trong số đó thổi tiêu vang lên một tiếng, rất nhanh lại có nhóm thứ hai chạy tới, người mới tới thân thủ tàn nhẫn hơn rất nhiều.

Ám vệ bên cạnh Thần Tịch có khoảng hai mươi người, đối phó với mười mấy người ban đầu tới là dư dả, nhưng, nhóm thứ hai lại tới mười mấy người, hơn nữa. Thân thủ cũng không phải hạng thường. Mọi đồ mọng của Thần Tịch hơi hơi cong lên, Hắc Long bang!

Người của Liễu Văn Hoa rốt cuộc cũng tới đây!

Tôi nay lại là một hồi ác chiến rồi!

“Công chúa.” Bắc Đường Liên Vân cùng Vân Thanh Ngân đều chạy đến.

Thần Tịch đứng lên nhìn cuộc chiến đấu, lúc này, Liễu Văn Hoa xuất động tinh anh Hắc Long bang sao? Ha ha, muốn giết chết nàng? Thật không biết người nào lại ghi hận nàng như vậy chứ?

“Bắc Đường công tử, người mang công chúa đi quân doanh trước đi!” Vân Thanh Ngân một bên đánh nhau với địch, một bên nói.

Hắn cảm thấy thực lực của phủ công chúa không thể chống lại với thích khách tới hôm nay, sát thủ toàn là cao thủ, quá mạnh mẽ, số người cũng nhiều.

“Công chúa.” Bắc Đường Liên Vân lời kéo tay nàng, hiển nhiên đồng ý với đề nghị của Vân Thanh Ngân.

Thần Tịch lắc đầu, “Nhìn một chút đi, ta muốn biết ai là người muốn giết ta!”

“Công chúa. Nơi này chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu nữa, Lâm Tuấn Thần với Sở Mục Nhiên cũng không ở đây, Tiêu Băng với Cơ Tĩnh Viễn lại ở quân doanh, Hứa Phi Sương ra ngoài, chúng ta chỉ có thể rút khỏi đây trước!”

Thần Tịch mỉm cười, chọn cơ hội rất tốt, xem ra đối phương giám thị phủ công chúa không ít ngày, lại chọn đúng thời gian những người có thực lực không có ở phủ.

“Công chúa, đi thôi!”

Đoạn thời gian gần đây Thần Tịch đã cạn kiệt thể lực những ba lần, bây giờ tình huống cũng chưa được tốt lắm, nếu cứng rắn lộ ra ngoài, nàng muốn tình huống lại chắc cũng hơn nửa năm.

Nhưng mà, cứ như vậy chôn vùi tánh mạng những ám vệ này sao?

Không, làm sao có thể, nàng không bỏ được!

Thần Tịch lạnh lùng nhìn những thích khách che mặt, cỏ lay động, gió lại thổi lên.

Yên lặng tập trung ý niệm, ai cũng không biết sao lại thế này, trong lúc đó cái hồ nước nhỏ trong viện không biết vì sao lại xuất hiện vài ngân tuyến, sau khi ngân tuyến hiện lên, những thích khách đang giao chiến đều ngã xuống.

Ám vệ phủ công chúa ngạc nhiên nửa ngày lập tức lưu loát hoạt động đao, những thích khách này đều bị giết chết, nhìn huyết tinh nhiễm đỏ sân của nàng, đáy mắt Thần Tịch hiện lên một chút bất đắc dĩ, nếu bọn họ là người bình thường, có thể không chết.

Đáng tiếc, bọn họ đều là sát thủ bên Liễu Văn Hoa, sẽ không bởi vì nàng tha mạng cho bọn họ một lần mà mang ơn nàng.

Chỉ thời gian một nén nhang, thế cục nghịch chuyển, sát thủ Hắc Long bang trừ bỏ vài người sống còn sống, bị đều ngã xuống.

Vân Thanh Ngân bắt một người, thủ lĩnh ám vệ bắt một người, Bắc Đường Liên Vân sau khi hoàn hồn cũng bắt lại một người sống, bọn họ đều có chút mặc danh kỳ diệu, vì sao những người này lại đột nhiên ngã xuống?

Chẳng lẽ là công chúa nhà bọn họ có trời cao phù hộ sao? Những người có liên quan đều nhìn về phía Thần Tịch, lại phát hiện sắc mặt Xích Dương công chúa trắng bệch, vô lực ngã trên trường kỉ, Bắc Đường Liên Vân lập tức bỏ người trong tay xuống nâng Thần Tịch dậy: “Công chúa, ngươi bị sao thế?”

Thần Tịch miễn cưỡng cười: “Kêu Tiêu Băng cùng Hứa Phi Sương trở về, hộ vệ phủ công chúa thì tăng mạnh gấp đôi đi!”

“Được, công chúa, ngươi không thoải mái sao?”

“Nghĩ ngợi là tốt rồi.” Thần Tịch hữu khí vô lực nói một câu. Nàng cũng cần phải đề cao thực lực hơn một chút, bằng không, lần sau Hắc Long bang đến một trăm sát thủ, chỉ sợ nàng chịu không được.

Nghĩ đến thích khách Thần Tịch lại công đạo một câu, “Lần này cần phải lưu trữ người sống chờ ta đến thăm vấn.”

Nói xong câu này nàng hoàn toàn lâm vào hôn mê, Tiêu Băng ở quán doanh nhận được báo tin cũng cười ngửa cấp tốc trở về, bất quá, hấn trở về chỉ có thấy một thi thể, còn có người phủ công chúa đang dọn dẹp đồng hồ loạn trong sân.

Hiển nhiên, hấn về trễ, “Công chúa đâu rồi?”

“Công chúa bị hôn mê.” Vệ mặt Vân Thanh Ngân lo lắng, nói.

Tiêu Băng nghi hoặc, “Công chúa bị thương sao?”

“Không phải, chỉ là có chút mặc danh kỳ diệu hôn mê, đang đợi Hứa công tử trở về.”

Ước chừng một canh giờ sau, Hứa Phi Sương rút cục cũng được hộ vệ kêu trở về, hấn bắt mạch xong thì mày cũng nhíu lại một chỗ, rất là phần nộ nhìn về phía mấy người Bắc Đường Liên Vân: “Không phải ta đã nói lần trước công chúa đã bị cạn kiệt thể lực sao? Các ngươi lại để cho công chúa làm cái gì vậy hả?”

Vân Thanh Ngân cảm thấy mặc danh kỳ diệu: “Hứa công tử, chúng ta không có để cho công chúa làm cái gì mà! Chỉ có thích khách đến đây, chúng ta.....”

“Chúng ta đánh không lại, ta muốn mang theo công chúa rời đi, nhưng công chúa không chịu, sau đó không biết như thế nào, giữa hồ nước lại văng lên một chút nước, mấy thích khách liền té xỉu, chúng ta chuyển bại thành thắng. Công chúa cũng hôn mê!”

Hứa Phi Sương nghe vậy thở dài, “Thì ra là thế, chắc là công chúa lại dùng độc rồi!”

Bắc Đường Liên Vân không hiểu nhìn hấn: “Ngươi nói rõ ràng một chút, công chúa không dùng ám khí gì cả, hơn nữa --”

“Ngươi còn không hiểu sao? Nước trong hồ chính là độc, đó là độc dược do công chúa chế ra, nhưng mà thân thể của nàng cũng chưa có dưỡng được tốt, cho nên cạn kiệt thể lực.”

“Nhưng mà --” Nàng làm như thế nào chứ?

Trong lòng Bắc Đường Liên Vân không yên, hình như bí mật trên người công chúa không hề ít, hấn phải làm sao mới có được sự tín nhiệm của nàng đây?

Hứa Phi Sương thờ dài, “Không nên hỏi ta phải làm như thế nào, ta cũng không biết công chúa làm như thế nào, dù sao công chúa lấy độc trị độc, nói ra thì chính là dùng thân thể của chính mình, tất nhiên phải suy yếu một khoảng thời gian, mấy ngày nay, bởi vì dược của Nữ hoàng, độc của ngươi, lần trước lại là ám khí của tiểu thư Liễu gia..... Mỗi một lần đều làm cho thể xác và tinh thần của công chúa bị hao tổn, lần này chỉ sợ tình đường nửa năm thì mới tốt lên được!”

“Vì sao lại thế nào? Nếu dư dụng độc, tại sao có thể tổn hại đến thân thể của chính mình? Rốt cuộc công chúa bị làm sao?” Bắc Đường Liên Vân nghe vậy cảm giác có chút kinh hồn táng đảm*.

* kinh hồn táng đảm: sợ hãi đến kinh hoàng, mất hết tinh thần.

Hứa Phi Sương phiền chán vẩy vẩy tay, “Ta cũng không rõ ràng, dù sao chính là đạo lý này! Chờ công chúa tỉnh thì các người tự đi hỏi đi.”

Tiêu Băng lạnh lẽo nhìn Hứa Phi Sương, “Người không có gạt chúng ta chuyện gì chứ?”

“Gạt gì chứ? Ta biết đều đã nói!”

“Àm ỹ cái gì vậy?” Thần Tịch mở mắt, nhìn mấy người bọn họ, “Đi, bắt một tên sát thủ còn sống lên đây.”

“Công chúa, hãy dưỡng thân thể trước đi!”

Thần Tịch cố chấp trừng mắt nhìn Bắc Đường Liên Vân, “Đưa người lên cho ta thẩm vấn trước.”

Vài người Tiêu Băng bị Thần Tịch kêu ra ngoài, Bắc Đường Liên Vân cùng Vân Thanh Ngân thì để lại.

Thần Tịch cũng không hiềm nghi bọn họ, “Vân quân gia, lấy một chén nước đến đây.”

Vân Thanh Ngân bưng một chén nước tới, ở trước mặt Thần Tịch bọn họ để tay vào trong chén nước hồi lâu rồi để cho Vân Thanh Ngân cho tên sát thủ uống, không bao lâu, Vân Thanh Ngân liền phát hiện ánh mắt của người nọ không có tiêu cự, giống như thất hồn vậy.

Lại nghe Thần Tịch thản nhiên mở miệng hỏi, nói: “Nói, là ai phái các người tới đây giết ta!”

“Là, là một vị quý nhân trong cung.”

“Cung nào?”

“Hoàng cung Hạ quốc, ta nhìn thấy một nữ nhân giao dịch với bang chủ, nói chỉ cần giết Xích Dương công chúa, sẽ làm cho Hắc Long bang phát dương quang đại!”

Nga, lại có bản lĩnh hứa làm cho Hắc Long bang phát dương quang đại, xem ra thân phận cũng không thấp đâu! Thần Tịch nhìn người nọ, “Người có biết thân phận người nọ không?”

“Nàng là, là cung nữ của Hoàng Hậu nương nương.”

Hoàng Hậu nương nương? Thần Tịch hơi hơi chấn động, “Cung nữ của Hoàng Hậu nương nương Hạ quốc?”

“Đúng vậy, có một lần ta vô tình nghe nàng ta nói.”

“Vì sao nàng ta muốn giết bản công chúa?”

Sát thủ kia mờ mịt nhìn bọn họ, “Bởi vì Hạ Thượng Vũ thích Xích Dương công chúa, trong lòng Hoàng Hậu nương nương ghi hận, muốn loại bỏ Xích Dương công chúa, nhưng lại muốn để cho chúng ta hủy dung của Xích Dương công chúa, nếu không có giết chết thì cũng sẽ đưa đến kỹ viện.....”

Bắc Đường Liên Vân nghe vậy thân mình chấn động, có chút không thể tin được nhìn sát thủ kia, Hoàng Thượng thích công chúa? Làm sao có thể?

Không đúng, Hoàng Thượng đối xử với công chúa rất tốt, thật sự có chút khác thường, chẳng lẽ thật sự là thích công chúa sao?

Thần Tịch nghe nói như thế cũng vô cùng ngạc nhiên, rõ ràng Hạ Thượng Vũ nói bọn họ là đường huynh muội, làm sao có thể thích nàng được? Vấn đề này hiển nhiên có khúc mắc, chẳng lẽ Hoàng Hậu của Hạ Thượng Vũ không rõ ràng những quan hệ đó sao, cho nên mới hận nàng như vậy?

Nhưng mà lại cho người ám sát nàng không phải là quá độc ác sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Thân Cận

Sau khi xử trí sát thủ xong, Bắc Đường Liên Vân vẫn ở trong phòng lặng lẽ nhìn Thần Tịch, thật lâu sau hắn có chút gian nan mở miệng hỏi nói: “Công chúa vẫn cự tuyệt ta, chẳng lẽ là bởi vì hoàng thượng Hạ quốc?”

Thần Tịch ngạc nhiên, “Người sao tự nhiên lại nghĩ đến hắn? Đường nhiên không can hệ!”

“Vậy thỉnh công chúa nói cho ta biết, vì sao, công chúa vì sao muốn cự tuyệt ta, cũng không tìm những người khác thị tẩm, nếu ta nhớ không lầm, là người đã đáp ứng Hoàng thượng dù về nước cũng sẽ không tìm nam nhân khác thị tẩm?”

Ngạch!

Đây căn bản chính là hai việc khác nhau, bất quá thời gian thật sự trùng hợp,

Thần Tịch có chút hôn mê, việc này giống như càng giải thích lại càng bời bời.

Vân Thanh Ngân nghe bọn họ đối thoại xong cũng nghi hoặc nhìn Thần Tịch, tựa hồ cũng tin Bắc Đường Liên Vân, “Công chúa, người sẽ không thật là -”

“Không phải!” Thần Tịch căm tức trả lời, “Cùng hần không quan hệ, ta không thích hần, bất quá ta cùng hần quả thật có quan hệ hợp tác, cái khác không có!”

“Vậy sao Hoàng hậu Hạ quốc lại ghen ghét người, nàng tuy không có khả năng ngày ngày cùng Hoàng đế Hạ quốc, nhưng cũng không đến nỗi không rõ ràng Hoàng đế thích người nào?” Vân Thanh Ngân lúc này cũng thật sự thực hoài nghi Hoàng đế Hạ quốc đối với Xích Dương công chúa có tình cảm ái muội, bằng không, làm sao có thể không lý do liên vô điều kiện cho Xích Dương công chúa về nước?

Còn cho người hỗ trợ!

Khẳng định có nội tình a!

Trước đây hần thực sự không nghĩ đến, nay ngẫm lại cũng là hợp tình hợp lý.

Thần Tịch nhìn biểu tình hoài nghi của bọn hần, trong lòng mâu thuẫn, lại không cách nào giải thích, nàng cũng Hạ Thượng Vũ là đường huynh đường muội, nhưng bây giờ lại không thích hợp để nói chuyện này ra.

May mắn Hứa Phi Sương thấy sắc mặt nàng khó coi liền khuyên giải nói: “Tốt lắm, việc này trước không nói, để cho công chúa nghỉ ngơi đi! Tra được ngọn nguồn rồi nghĩ biện pháp xử lý đi!”

Ai biết Tiêu Băng lãnh lãnh nói một câu: “Hy vọng công chúa không bị người khác hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt mới tốt, nếu cuối cùng lại gả cho hần sẽ không tốt lắm!”

Ngạch!

Đây là bỏ qua chàm chọc của nàng, Thần Tịch cả người vô lực. Cũng chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn hần.

Chính là liếc một cái, Thần Tịch cảm thấy mệt mỏi, “Đều đi ra ngoài đi. Ta muốn nghỉ ngơi.”

Tiêu Băng hừ nhẹ một tiếng, dẫn đầu rời đi, Vân Thanh Ngân cùng Hứa Phi Sương cũng trước sau rời đi.

Bắc Đường Liên Vân lưu lại không đi. Thần Tịch vô lực nhìn hần một cái, “Người cũng đi nghỉ ngơi đi. Ta không cần bồi.”

“Ta muốn bảo vệ người, người nghỉ ngơi đi, ta sẽ không quấy rầy.” Bắc Đường Liên Vân kiên trì.

Thần Tịch trong lòng khe khẽ thở dài, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Trong viện mùi máu tươi rất nhanh liền biến mất, thi thể được Hứa Phi Sương xử lý, còn cho hạ nhân rửa một lần, lại sai rắc một ít thuốc bột át đi mùi máu tươi.

Bắc Đường Liên Vân nhìn khuôn mặt nàng suy yếu trong lòng phỉếm đau. Lòng nàng có tâm sự vì sao cũng không nói cho người khác, chẳng lẽ nàng muốn đem mọi chuyện đều giấu ở trong lòng?

Hần muốn chia sẻ, nàng cũng không cho hần cơ hội.

Phải như thế nào mới có thể mở lòng nàng?

Đợi sau khi Thần Tịch ngủ say, hần đi ra ngoài cửa, gọi thân tín của mình, “Người trở về Hạ quốc, tìm cơ hội tiến cung một chuyến, sau đó đem chuyện này nói cho Hoàng Thượng, nhất định phải tự mình nói cho Hoàng Thượng, đừng để cho Hoàng Hậu đã biết, mặt khác, tra quan hệ Hoàng Hậu cùng Hắc Long bang, hoặc là tra một chút quan hệ của quốc cữu gia cùng Hắc Long bang.”

“Công tử là hoài nghi Hoàng Hậu nương nương nhà Bắc Đường cùng Hắc Long bang cấu kết?”

“Đúng vậy, Hoàng Hậu nương nương không có khả năng tùy tiện rời cung, việc nàng muốn làm, chắc chắn sẽ nhờ đến quốc cữu gia.”

“Hiểu, thuộc hạ sẽ kiểm chứng.”

“Đi đi, cẩn thận một chút.”

.....

Sau lần này ngã xuống, Thần Tịch ước chừng dường nửa tháng sắc mặt mới hồng nhuận một ít, nhưng vẫn là hữu khí vô lực.

Mà Sở quốc bên kia lại dùng bồ câu đưa tin truyền đến, Lâm Tuấn Thần nói Hoàng đế Sở quốc muốn Xích Dương công chúa tự mình đi cầu hôn, bằng không, hẳn sẽ không đồng ý Sở Mục Nhiên lập gia đình.

Thần Tịch bĩu môi, không lấy chồng rất tốt, nàng không hiếm lạ!

“Công chúa, việc này phỏng chừng ngươi còn phải đi xem đi, Sở Mục Nhiên quả thật là nhân tài, ngươi thu vì mình dùng tất nhiên vô cùng lợi, sao không cấp cho hắn mặt mũi?” Vân Thanh Ngân đối với Sở Mục Nhiên thường thức rất nhiều, đặc biệt địa phương chính là kinh thương, chính hắn cũng cảm thấy tự ti.

Công chúa muốn thành đại sự, phải dùng đến tài lực hùng hậu để duy trì, mà Sở Mục Nhiên chính là thần tài.

Thần Tịch mặt nhăn nhu mày, “Ta không thích đi làm mấy chuyện này.”

“Công chúa, ngươi chỉ cần xuất hiện là cho hắn mặt mũi rồi, về phần chiêu đãi mọi người Lâm công tử không phải ở Sở quốc chờ sao, giao cho hắn là được.”

Thần Tịch thực không vui, bất quá, nàng cũng biết bản sự của Sở Mục Nhiên, bỏ qua xác thực đáng tiếc. Huống chi, Hoàng đế Sở quốc đối với Nhai Nữ quốc vẫn là có ý đồ, nàng lại càng cần nhân tài như hắn. “Được rồi, ta đây phải đi một chuyến, vừa vặn, mấy ngày nay ở trong viện cũng nhàm chán.”

“Công chúa, đoạn đường này có chút khó khăn, hay là để Bắc Đường công tử đi cùng, mặt khác mang theo một đội ám vệ.....”

“Ta tính cái trang đi, không cần nghênh ngang.”

“Kia cũng mang theo Bắc Đường công tử, Tiêu công tử ở quân doanh đã hình thành uy vọng, lúc này không nên rời đi, Hứa công tử y thuật tốt, bất quá võ công không bằng Bắc Đường công tử.”

Thần Tịch chút đâm chiêu nhìn Vân Thanh Ngân, tựa hồ có chút hoài nghi với dụng tâm của hắn, Vân Thanh Ngân thân nhiên nói: “Công chúa, nếu ngươi là đối Bắc Đường công tử vô tâm như trong lời nói, như vậy, một đường bảo hộ cũng không làm biến chuyển tâm ý của ngươi; Hoặc là nói công chúa ngươi chính là miễn cưỡng chính mình không nhận Bắc Đường công tử, cho nên mới cự tuyệt Bắc Đường công tử?”

“Ngươi đã nói như vậy, vậy để hắn đi theo đi!”

Vì thế, sau khi chuẩn bị tốt chuyện ở phủ công chúa, Thần Tịch cùng Bắc Đường Liên Vân xuất phát, dẫn theo ám vệ âm thầm đi theo bảo hộ, hướng tới Sở quốc.

Một đường này, Thần Tịch vì muốn bớt việc, nên đã uống lão nhân dược thủy, làm cho một đầu tóc hồng biến thành tóc đen, cùng Bắc Đường Liên Vân dẫn theo hai hộ vệ ra đi, ám vệ đều giấu mặt đi theo bảo vệ.

Bọn họ đóng một đôi vợ chồng du ngoạn sơn thủy, Bắc Đường Liên Vân thực thích thân phận này, tuy rằng là tạm thời, nhưng hẳn như cảm thấy, một đường này công chúa chính là người của hắn!

Bởi vậy dọc theo đường đi hai người du ngoạn một phen, danh sơn cổ tháp đều ghé qua một lần.

Lại nói Thần Tịch, bởi vì buồn chán, trên đường nếu có cảnh đẹp, chỉ cần tinh thần tốt đều đi một chút.

Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, đến năm ngày sau, bọn họ mới đến biên cảnh Sở quốc.

“Công chúa, nghe nói vô lượng sơn có một tòa phong diệp lâm, nay đúng là mùa thu, mùa mẫn sơn lá đỏ, công chúa có muốn đến xem một chút không?”

“Phong diệp lâm có thể đi nhìn xem, bất quá, leo núi xa sao?”

Bắc Đường Liên Vân vui mừng nói: “Không xa, cho dù xa, ta sẽ công người.”

Thần Tịch bất đắc dĩ nhìn hắn, phía trước hai lần lên núi ngoạn, nàng mệt mỏi hẳn đều là kiên trì đem nằng công trên lưng, xuống núi lại công xuống, dọc theo đường đi bị du khách nhìn, làm cho Thần Tịch mặt đỏ lên, , nằng ngượng ngừng a!

Kỳ thật nàng nói để nàng xuống, nhưng là Bắc Đường Liên Vân không cho, nói là không an toàn.

“Làm sao vậy? Công chúa cảm động?”

“Không, ta thực phiền não, vẫn là đừng đi!”

“Công chúa, thật sự là không xa!”

“Vậy tìm một cái kiệu lên nói đi!”

Bắc Đường Liên Vân không vui, có hấn nguyên ý công nằng, còn muốn bọn phàm phu tục tử kia làm cái gì!

Nhưng Thần Tịch bị hấn trên cột quá hai lần, lần này kiên quyết không chịu, Bắc Đường Liên Vân bắt đắc dĩ, đành phải làm cho hộ vệ đi mượn một cỗ kiệu.

Ăn qua điểm tâm xong, bọn họ liền đi.

Vô lượng sơn còn có một tòa vô lượng chùa miếu, tọa lạc giữa sườn núi, nghe nói hương khói thực thịnh, khách hành hương rất nhiều, phong diệp lâm ngay tại vô lượng chùa miếu phía sau núi thượng.

Sáng sớm lên núi, khách hành hương không ít, Thần Tịch đi một nửa đường có chút mệt, bèn ngồi lên kiệu.

Bắc Đường Liên Vân nhắm mắt theo đuôi, hai hộ vệ ở phía sau cũng gắt gao đi theo.

Dọc theo đường đi núi cũng có một vài ánh mắt khác thường, bởi vì bình thường đến vô lượng sơn chủ yếu là dâng hương hoa lên phật, tự mình lên núi để thể hiện lòng thành tâm, rất ít người dùng kiệu.

Sơn đạo gập ghềnh, ngồi trong kiệu Thần Tịch cũng cảm thấy khó chịu.

Đi tới đi lui, đằng sau một vị kiệu phu không biết như thế nào chân mềm nhũn, lão đảo một cái, cỗ kiệu liền nghiêng, Thần Tịch bị chao đảo một phen, Bắc Đường Liên Vân liền phi thân ôm, vững vàng đứng ở phía trước, có chút tức giận, “Các người xuống núi đi, không cần các người nâng!”

Hai cái kiệu phu có chút ủy khuất, bọn họ không phải cố ý a!

Thần Tịch nhìn bọn họ liếc mắt một cái hòa hoãn nói: “Ta không sao, sơn đạo không dễ đi, bọn họ cũng không phải cố ý, Bắc Đường, đừng giận chó đánh mèo, phòng chừng là bị vấp cái gì đó, đưa bạc cho họ đi, không thể để họ đi không công như vậy.”

Bắc Đường Liên Vân mặt nhăn nhu mày, “Được rồi!” Lấy ra hai nén bạc đưa cho kiệu phu, “Không cần thối lại, còn lại để ta lo, các người về đi!”

Kiệu phu bị té do dự một chút, xoa xoa đầu gối nói, “Công tử, vừa rồi không phải ta không cẩn thận, mà là có cái gì đánh trúng đầu gối của ta, ta không thể chịu được nên mới quy xuống, không tin người xem xem.” Nói xong cuộn quần lên, quả nhiên, đầu gối chỗ có một ngum xanh tím, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Thần Tịch nhăn đôi mày thanh tú, “Bắc Đường, cho hấn một ít bạc chữa thương, việc này không trách hấn.”

Ánh mắt Bắc Đường Liên Vân trầm xuống, liếc mắt đánh giá bốn phía, cũng không có nhìn thấy người khả nghi, vừa rồi hấn cũng không có phát hiện, hiển nhiên đối phương công phu không tồi, hấn lại quá mức chú ý công chúa, thế nên mới không có phát hiện.

Kiệu phu thấy Thần Tịch hào phóng như thế vội vàng bái tạ, cũng không định lấy bạc: “Vị phu nhân này đừng khách khí như vậy, vừa rồi cũng là ta không đủ năng lực, nếu không phải công tử võ công hảo, tội của ta càng thêm nặng, cho nên, bạc này ta không thể lấy.”

Vẫn là một người thành thực a, Thần Tịch cười cười, “Lấy đi, vất vả các người, coi như ta mời các người uống rượu.”

“Phu nhân --”

Bắc Đường Liên Vân trực tiếp đem bạc nhét vào trong lòng kiệu phu, ôm Thần Tịch đi nhanh lên núi hai hộ vệ đi theo sau đó, kiệu phu nhìn thoáng qua nhau, cảm thấy may mắn lại cao hứng, bọn họ đều là người nghèo khó, tự nhiên quý trọng vàng bạc.

Mà phía sau bọn họ, hai ba người qua đường lại bĩu môi, trong đó có một người ánh mắt không tốt nhìn theo bóng dáng của Thần Tịch, tiếp tục lên núi, chuẩn bị tìm một cơ hội khác ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Gặp Mặt

Đáng tiếc, ngoài dự kiến của bọn họ, Bắc Đường Liên Vân võ công cực tốt, khi gần đến vô lượng chùa, bọn họ liền chọn chỗ đường dốc xuống một tảng đá, nhưng lại bị Bắc Đường Liên Vân trực tiếp đá trở lại, đánh trúng tay chúng.

Bắc Đường Liên Vân vùng tay lên, hai hộ vệ lập tức tiến lên, mà ba người kia cũng xuất đầu lộ diện.

Thần Tịch liếc mắt nhìn ba thiếu niên một cái, đều lạ mặt, bọn họ là loại người nào? Vì sao muốn ra tay đối phó nàng? Bắc Đường Liên Vân đầu tiên chất vấn bọn họ, “Vì sao ra tay đánh thương người?”

Thiếu niên đứng ở trung tâm lạnh lùng nói một tiếng, “Không quen nhìn liền ra tay, mỗi người đều đi bộ, nàng dựa vào cái gì không đi?”

Bắc Đường Liên Vân vừa nghe liền nổi giận, “Phu nhân ta gần đây thân thể không tốt, thỉnh nhân nâng kiệu liên quan gì đến các ngươi?”

“Mọi người lên núi đều đi đường, nàng thân thể không tốt liền đường tốt rồi lên, dựa vào cái gì ngoại lệ a, không có lòng thành Phật tổ sẽ không phù hộ.”

Thần Tịch hôn mê, đây là tin đồn a? Hóa ra nàng đang gặp ba đứa nhỏ cố chấp mê tín “Bắc Đường, chẳng qua là mấy đứa hồ đồ dai, đừng động bọn họ, chúng ta đi phong diệp lâm đi!”

“Đứng lại, không cho người đi, không có lòng thành hướng Phật không được tiến đến chùa miếu của chúng ta!”

Chùa của bọn họ? Đây là tiểu hòa thượng? Không thể nào, còn chưa xuống tóc, tính tình cũng hòa bạo, một chút cũng không giống hòa thượng.

Bắc Đường Liên Vân giận dữ cười, “Nha, chùa miếu của các ngươi, ta đều không có nhìn ra đến vài vị tiểu ca đã muốn xuất gia vì tăng đâu, thật sự là thất kính a!”

“Hừ, chúng ta là tục gia đệ tử của phương trượng đại sư, nàng không có lòng thành sẽ không cho phép đi!”

“Nếu muốn đi thì sao!”

“Đánh thắng chúng ta nói sau!” Ba người trăm miệng một lời, ánh mắt tỏa sáng nói.

Thần Tịch nhìn bọn họ ba thiếu niên có chút nhũn mỳ, bọn họ tựa hồ thực sự muốn cùng Bắc Đường Liên Vân so chiêu.

Bắc Đường Liên Vân làm sao có thể cùng bọn họ động thủ, nhìn một hộ vệ liếc mắt nói, “Tiểu tam, cùng ba vị tục gia đệ tử của phương trượng đại sư so mấy chiêu. Lãnh giáo đi!”

“Là, công tử.”

Vì thế, nhiều người đi chùa cũng dừng chân xem tí thí một phen.

Bắc Đường Liên Vân mang theo hai hộ vệ đều người của hân. Vô công thực không

sai, trên giang hồ cũng là nhất đẳng cao thủ.

Trái lại ba thiếu niên kia, thấy Bắc Đường Liên Vân phái một hộ vệ tí thí với bọn họ. Hiển nhiên khinh thường bọn họ, hừ lạnh một tiếng, một thiếu niên mặc hoàng sam đi lên, ra chiêu, cũng rất có phong phạm nhà võ.

Bắc Đường Liên Vân đem Thần Tịch thả xuống, giúp đỡ nàng ở một bên quan khán, “Thần nhi, ngươi cảm giác như thế nào? Mệt không?”

Thần Tịch đối với nữ danh mới này cũng đã sớm miễn dịch, bất quá mỗi lần nghe được vẫn là có chút cảm giác khác thường. Bắc Đường Liên Vân vừa ra ngoài cứ như vậy kêu, nói là vì muốn che giấu tung tích, kêu Thần Tịch thì lại không ổn.

“Thần nhi, ngươi xem tên tiểu tử mặc hoàng sam có thể đấu lại tiểu tam không?”

“Ngang tay đi!”

“Ha ha, cũng không phải, hộ vệ của ta người thường sao có thể sánh bằng, tiểu tam bất quá là niệm hân còn trẻ, nương tay với hân một chút thôi.”

Ngạch, Thần Tịch bĩu môi, nàng cũng không cảm thấy hộ vệ của Bắc Đường Liên Vân có ý tốt. Chẳng qua là chơi đùa với hân trước thôi, tục ngữ nói chủ nào tớ đấy thôi.

Quả nhiên mấy chục chiêu sau, tiểu tam liền biến đổi chiêu thức, lúc vững vàng khi sắc bén, từ thể thụ chuyển thành công, thiếu niên mặc hoàng sam rất nhanh liền bị hân một chiêu đánh bay, may mà lực đạo vẫn lưu tình, thiếu niên kia đụng vào thân cây hự một tiếng liền rơi xuống đất.

Hai thiếu niên kia thấy thế liền chạy lại nâng hân dậy, kiểm tra một hồi, phát hiện hân không có bị nội thương, chẳng qua là thân thể bầm tím mới yên tâm.

Lúc này hắc y thiếu niên ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm tiểu tam: “Nguyên lai là một hảo thủ, xem thiếu gia ta đến thu thập ngươi!”

Dứt lời cũng không lấy vũ khí, chính là tay không xông lên cùng tiểu tam quyết đấu, Bắc Đường Liên Vân nhìn mấy chiêu bỗng nhiên đi một tiếng, “Thần nhi, người này quyền pháp không kém, chính là nội lực còn kém, tương lai nếu dụng tâm tập võ, chắc chắn sẽ trở thành cao thủ.”

“Đúng vậy, xem rất đẹp mắt!”

Thần Tịch dựa ở ven thân cây ven đường, thân thể của nàng vẫn là có chút suy yếu, đi một đoạn đường thôi đã mệt, lần này đường lại dài vô cùng mệt

mới, ai, không biết lại dường một tháng có thể hay không khôi phục tình lực.

Lúc tiểu tam cùng hắc y thiếu niên đang đánh đến hăng say, một thiếu niên khác đầy đám người đi tới cau mày quát: “Tam sư đệ, dừng tay!”

Nghe được tiếng quát, hắc y thiếu niên vội vàng thu tay lại, nhìn đến thiếu niên mới tới có chút lấy lòng, “Nhị sư huynh, người như thế nào đi ra?”

“Hừ, sư phụ nói qua bao nhiêu lần cho các người không cần tùy ý tìm khách hành hương tỷ thí, các người chính là không nghe, mau cùng này các vị thí chủ --”

Thiếu niên nhìn đến Thần Tịch thời điểm trừng lớn mắt, nửa ngày mới há mồm:

“Công --”

Bắc Đường Liên Vân lập tức lắc mình đi qua che cái miệng của hắn, “Tiểu công tử không cần nhận sai người a!” Lập tức lại ở thiếu niên bên tai nói nhỏ, “Không cần tiết lộ thân phận.”

Thời điểm Thần Tịch nhìn đến hắn cũng có chút kinh ngạc, đây không phải người mà nàng từng giúp đỡ sao? Vô Nhai!

Lúc ấy thả hắn rời đi, nàng dường như liền quên mất, ngay lúc đó nhắc tay chỉ lao, cùng với nhất thời quát khởi đầu làm cho nàng có chút hồ thẹn. Lúc này nhìn đến biểu tình Vô Nhai kích động nàng biết thiếu niên này không có quên ước định lúc đó, người biết tri ân báo đáp nàng phi thường thường thức, cho nên rất hòa thuận cười, “Vô Nhai, đã lâu không gặp.”

“Ta --”

“Bảo ta tiểu thư đi! Ta đi ra đi một chút.”

“Tiểu thư, Vô Nhai gặp qua tiểu thư.” trong lòng Vô Nhai có chút kích động không cách nào hình dung, hắn rốt cục gặp lại nàng, thời gian đã qua một năm, công chúa tựa hồ càng ngày càng xinh đẹp.

Thần Tịch đánh giá hắn một hồi cười nói: “Vô Nhai cao thêm không ít, xem ra ở trong này bá sư học nghệ có tiến bộ.”

“Ta -- tiểu thư, đi vào rồi nói sau!”

“Tốt!”

Ngược lại, ba thiếu niên lại có chút tròn mắt nhìn nhau, Nhị sư huynh luôn làm mặt lạnh cứ nhiên lại ôn hòa với nữ nhân này. Đây là làm sao?

“Nhị sư huynh?”

Vô Nhai trừng mắt nhìn bọn họ một cái, “Tiểu thư là khách quý của ta, các người không cần hồ nháo!”

Ngạch!

Hắc y thiếu niên khinh thường bĩu môi, chẳng qua là một vị tiểu thư quần là áo lụa, cái gì khách quý a! Không biết dùng biện pháp gì lừa gạt Nhị sư huynh bọn họ đâu!

Vì thế ba thiếu niên cũng đi theo bọn họ đi vào chùa miếu, thậm chí còn theo vào hậu viện sương phòng, Vô Nhai nhìn đến bọn họ ba người đi theo thực không khách khí nói: “Ba vị sư đệ, muốn tìm công đạo thì đi tìm sư phụ, đừng ở nơi này của ta.”

“Nhị sư huynh, nàng là loại người nào a? Vì sao muốn đuổi chúng ta đi?” Hoàng tam thiếu niên không cam lòng hỏi.

Vô Nhai trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, hướng Thần Tịch giới thiệu nói: “Tiểu thư, bọn họ là sư đệ của ta, chúng ta đều là tộc gia đệ tử được phương trượng sư phụ thụ. Đây là tam sư đệ Sở Lan Cuồng, đây là tứ sư đệ Hoàng Thiên Long, ngũ sư đệ Hồ Thiên Độ, bọn họ ba người đều là công tử thế gia, ngày thường rất hồ nháo, bị người nhà đưa đến vô lượng sơn đi theo sư phó tu hành.”

“Nga, thì ra là thế, ba người đều rất hoạt bát, Vô Nhai người tốt cuộc có bạn.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Ăn Giấm

Vô Nhai thờ dãi, “Là phiền toái a! Luôn trốn đi gây chuyện, sư phó lại giao cho ta quản bọn họ.”

Sở Lan Cuồng chính là hắc y thiếu niên ngạo mạn, lúc này nhìn chăm chăm Thần

Tịch có chút bất mãn hỏi: “Nhị sư huynh, đừng tổ cáo chúng ta, nàng là ai?”

“Tiểu thư là ân nhân của ta, các ngươi về sau đừng hồ nháo!”

“Hừ, nàng đến lên núi cũng cần có người ôm sao có thể là ân nhân của Nhị sư huynh?”

Vô Nhai nghe vậy cả kinh, nhìn về phía Thần Tịch lo lắng: “Tiểu thư, ngươi không sao chứ?”

Thần Tịch mỉm cười: “Không sao, chính là thời gian trước bị thương, tĩnh dưỡng mấy tháng sẽ tốt thôi, không cần lo lắng.”

“Tiểu thư, để ta đưa ngươi xuống núi được không?” Vô Nhai có chút chờ mong nhìn nàng.

Thần Tịch nhìn thiếu niên tinh thuần trước mắt, sắc mặt của hắn so với lần đầu tiên gặp mặt tốt hơn nhiều, vóc dáng cao, so với nàng cao hơn nửa cái đầu, làn da lúa mạch nhìn rất khỏe mạnh.

Hiển nhiên, thời gian này hắn sống rất khá, bây giờ nàng cũng không cần giúp đỡ, giúp đỡ một thiếu niên đơn thuần như vậy cũng là việc đơn giản, “Không cần, ngươi hảo hảo ở trong này bái sư học nghệ, về sau trở thành cao thủ lại bảo hộ ta đi!”

“Tiểu thư --”

“Ta đã trở về Nhai nữ quốc, không ai có thể khinh dễ ta, bên người cũng có hộ vệ bảo hộ, ngươi không cần lo lắng.”

Ý tứ trong lời nói làm cho Vô Nhai hiểu được nàng là không cần hắn, trở lại Nhai Nữ quốc Xích Dương công chúa có mười vạn tinh binh, xác thực không cần hắn bảo ân.

Ha ha, hắn giống như có chút không biết lượng sức.

Thần Tịch nhìn thần sắc âm trầm của hắn có chút không đành lòng, nhìn Bắc Đường Liên Vân liếc mắt một cái, “Bắc Đường, các ngươi đi ra ngoài, ta cùng Vô Nhai một mình nói chuyện nói.”

“Hảo.”

Bắc Đường Liên Vân đi ra ngoài, nhân tiện đem ba tiểu sư đệ nhanh chóng kéo ra ngoài.

Thần Tịch ngồi ở ghế trên thán nhiên nhìn hắn, “Vô Nhai. Ngươi trưởng thành rồi!”

“Ta, võ công học được quá chậm, công chúa đã không cần ta!”

“Ngốc a. Có cái gì không cần, ta chỉ là không hy vọng ngươi bỏ dở nửa chừng, học võ chỉ là chuyện bắt đầu. Ngươi đã đến nơi này rồi, tốt nhất là chăm chỉ học tập. Quá vài năm, ta sẽ có thời điểm cần dùng đến ngươi, ta thích sự chân thành của ngươi, hy vọng ngươi ở trong này hảo hảo tu dưỡng, không cần vội không nóng nảy, bảo kiếm mười năm tôi luyện mới ra mũi nhọn, ngươi mới mười sáu tuổi. Mười năm sau cũng mới hai mươi sáu, đúng là thời điểm kiến công lập nghiệp, giờ gấp gấp làm gì?”

Vô Nhai nghe vậy có chút cảm động, nghi hoặc nhìn về phía nàng: “Công chúa, lời này của người là thật sao?”

“Tự nhiên, bằng không, ta như thế nào sẽ xuất hiện ở trong này đâu?”

Vô Nhai mừng rỡ, “Công chúa là biết ta ở trong này nên mới đến?”

Thần Tịch ha ha cười, “Không có điều tra, bất quá là duyên phận đi!”

“Kia công chúa lần này là muốn đi đâu?”

“Dương thành Sở quốc, gặp Hoàng đế Sở quốc, cầu hôn Tiêu Dao Vương thành sủng phu của ta.”

Cái gì!

Chuyện này là thật sự? Hắn vô tình từng nghe người ta nói chuyện tình của Tiêu Dao Vương cùng Xích Dương công chúa, hắn còn tưởng rằng là tung tin vịt. Dù sao Tiêu Dao Vương là con của Hoàng Hậu, nói như vậy không có khả năng chịu thiệt đi!

Thần Tịch cười nhìn hắn, “Việc này, ngươi tạm thời không cần quan, chuyên tâm học nghệ đi!”

“Công chúa, ngươi cùng Hoàng Phủ tướng quân thế nào?” Vô Nhai vẫn nhớ kỹ lúc trước hắn vào công chúa phủ lại rồi đi chính là bởi vì Hoàng Phủ tướng quân trở về.

“Văn bình thường, hần đã bị ta cách chức!”

“Ta đây an tâm, công chúa, ngươi thật sự tốt sao?”

“Tất nhiên, về tới Nhai Nữ quốc mọi chuyện đương nhiên khác, ngươi yên tâm”

Thời điểm Thần Tịch đối mặt với thiếu niên này, cảm giác tâm tình thực bình thản, cũng có chút thương cảm, hần sẽ không tính kế, cũng sẽ không phản bội nàng, bởi vì hần không có lý do phản bội.

Này trên đời, nàng không có bằng hữu, không có thân tín, Vô Nhai đối nàng mà nói, xem như một sự tồn tại đặc biệt!

Bởi vậy, bọn họ trong phòng nói một vài chuyện lật vặt, Vô Nhai nói những chuyện mình trải qua khi bá sư học nghệ, Thần Tịch cũng nói vài chuyện tình, cười đến phong khinh vân đạm, hai người coi như là vui vẻ trò chuyện.

“Công chúa, người như vậy là tốt rồi, ta sẽ cố gắng học võ, hy vọng sớm ngày học thành tài xuống núi, bất quá, sư phụ thường xuyên phạt ta xem văn tự, thời gian học võ tự ít đi một ít.....”

“Đọc sách viết chữ là tốt lắm, nghe lời sư phụ ngươi, ta cũng hy vọng ngươi trở thành một người văn võ song toàn, đừng nóng vội, từ từ sẽ đến thôi!”

“Hảo, ta nhớ kỹ.”

.....

Ngoài phòng Bắc Đường Liên Vân có chút đồ kỵ, vì sao công chúa đối mặt với hần thì không tâm sự, lại đối với một tiểu quý nói nhiều như vậy? Hơn nữa, hần nghe được ra công chúa chỉ nói chuyện tốt, không nhắc tới chuyện xấu, công chúa để ý thiếu niên này, cảm tình đặc biệt, điều này làm cho hần ghen tị!

Vì sao chưa bao giờ từng nghe nói công chúa có một người như vậy, còn an bài ở trong này bá sư học nghệ?

Trong phòng hai người hàn huyên ước chừng nửa canh giờ cuối cùng mở cửa, Bắc Đường Liên Vân nhìn về phía trong phòng, vừa vặn nhìn đến Thần Tịch về mặt tươi cười nhìn Vô Nhai, về mặt kia thực chân thành, thực nhu hòa.

Ít nhất công chúa còn chưa từng nhìn hần như vậy, ghen tị giống như cô đại bình thường này sinh, Bắc Đường Liên Vân ánh mắt không tốt nhìn chăm chăm Vô Nhai, Vô Nhai mặc danh kỳ diệu, vừa mới đều rất tốt, sao tự dung lại lạnh như vậy a?

“Bắc Đường, chúng ta đi nhìn xem phong diệp lâm đi!” Thần Tịch tươi cười đầy mặt nói.

Bắc Đường Liên Vân bước tới định bế nàng, nhưng Thần Tịch không có nhận, ngược lại chính mình đứng lên, “Ngồi một hồi, tinh thần tốt hơn nhiều, chúng ta đi đi thôi!”

Bắc Đường Liên Vân sắc mặt càng thêm không tốt, cùng này tiểu quý hàn huyên nửa canh giờ tinh thần liền tốt, này không phải rõ ràng nói nàng thực thích nhìn thấy người kia thôi! Vì thế, hần có chút chua nói: “Công chúa, thật không ngờ rằng còn chọn loại địa phương như thế này để giấu người!”

“Nói bậy bạ gì đó, Vô Nhai là lúc ta ở Hạ quốc lúc ấy đã xảy ra một ít sự tình, cho trở thành bằng hữu.”

Bằng hữu? Điều này làm cho Bắc Đường Liên Vân càng thêm đồ kỵ, vốn không có nghe qua công chúa nói qua nàng có người bằng hữu nào, đây xem như đầu tiên!

Vô Nhai năm nay mười sáu tuổi, đối với tình yêu nam nữ cũng có chút nhận thức, lúc này rốt cuộc hiểu vì sao, bắc Đường công tử thích Công chúa cho nên mới đồ kỵ hần a, mang ánh mắt như vậy nhìn hần!

Bên tai hơi hơi đỏ lên, hần cùng công chúa cũng không có cái gì, hướng chi công chúa so với hần hơn ba tuổi, hần chính là muốn báo ân, cũng không có tâm tư gì khác.

“Nhị sư huynh, sư phụ gọi huynh!” Sở Lan Cuồng quay lại gọi, ánh mắt có chuuts nghiên cứu nhìn Thần Tịch.

Vô Nhai có chút rối rắm, hần thật vất vả mới gặp được công chúa, sư phụ rốt cuộc có chuyện gì chuyện gì a?

“Nhị sư huynh, sư phụ muốn ta mời ngươi cùng hai vị khách quý này cùng nhau tới gặp người!”

Thần Tịch nao nao, sau đó cười cười: “Cũng tốt, Vô Nhai, dẫn đường đi, ta cũng đang muốn gặp phương trượng, cảm tạ hần thu ngươi còn kiên nhẫn giáo dục.”

Vô Nhai cảm giác ấm áp, giống như là có người nhà dựa vào, vui mừng mang theo bọn họ đến gặp phương trượng.

Bắc Đường Liên Vân đen mặt rất là không vui, Thần Tịch đối Vô Nhai càng tốt, hần lại càng không phải bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 140: Bắc Đường Giận

Đi theo Vô Nhai vào một nhả gian thanh lịch, Thần Tịch bắt đầu nghĩ đến phương trượng hẳn là một cao tăng đắc đạo, không nghĩ tới phương trượng lại là một hòa thượng trẻ tuổi, nhìn bộ dáng cũng chỉ khoảng hai mươi lăm.

Thực sự làm cho Thần Tịch giật mình một phen, rất trẻ, mi thanh tú mục, xuất gia thật sự là lãng phí a!

Vô Nhai cung kính nhìn phương trượng, “ Sư phụ, đây là ân nhân ngày xưa Vô Nhai từng đề cập qua.”

Phương trượng nhìn Thần Tịch một cái, ánh mắt hơi hơi chột lóe, “A di đà Phật, nguyên lai là cung thí chủ đại giá quang lâm, thật là có duyên.”

“Phương trượng có lẽ, ta cũng phải đa tạ người thu Vô Nhai, về sau còn cầu xin người dạy dỗ hẳn nhiều hơn, tương lai làm cho hẳn trở thành nhân tài.”

“Cung thí chủ đa lễ, ta thu Vô Nhai làm đồ đệ, đó là ta cùng với hẳn hữu duyên, tương lai tự nhiên là dạy hẳn, bản tăng pháp danh Niệm Trần, thí chủ không cần khách khí.”

Thần Tịch trong lòng buồn cười, tên này thật sự rất có ý vị, niệm trần, niệm hồng trần a, tuổi còn trẻ như thế nào liền..... Ai, thật sự là nhân sinh trăm đường.

Cùng Niệm Trần Phương trượng đàm đạo một lúc, Thần Tịch có chút không thể chịu được phật viết phật nói này nọ, liền tìm một cái lý có cùng Bắc Đường Liên Vân đi phong diệp lâm.

Khi được Sở Lan Cuồng dẫn vào phong diệp lâm, Thần Tịch nhìn mạn sơn lá đỏ có chút cảm thán, “Họa lam nước sông từ từ

Vô lượng trên núi phong diệp sâu.”

“Công chúa, người còn sâu cái gì, gặp bằng hữu không phải tốt lắm sao?” Bắc Đường Liên Vân trong lòng thủy chung ề ầm, nghĩ tới nghĩ lui công chúa đối với hẳn chính là không bằng đôi với Vô Nhai.

Thần Tịch cười nhẹ, “Hào, tự nhiên là hào.”

Cuộc đời của nàng không cần đến Vô Nhai phải liều chết gặp lại, tốt nhất là hẳn nên ở lại chùa miếu an tâm tập võ, tương lai hảo hảo sống đi!

“Công chúa, nếu là muốn hẳn tập võ, chúng ta mang theo bên người cũng có thể dạy hẳn, làm gì phải ở trên núi như vậy.”

“Nơi này cũng rất tốt, yên tĩnh vô cùng.”

Bắc Đường Liên Vân trong lòng sừng sốt, lập tức tỉnh ngộ. “Công chúa là muốn bảo hộ hẳn?” Lời nói thuận miệng nói ra lại khiến lòng hẳn ề ầm, Công chúa đối với Vô Nhai này quả nhiên là bất đồng. Hẳn theo nàng lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy nàng có ý định bảo vệ một người!

Tâm. Mát mát không thôi.

Tâm tình du sơn ngoạn thủy cũng không có, trong lòng luôn trăn trở.. Hẳn lại cố gắng cũng không tế cho sự sao?

Hai bên chái nhà trầm mặc, phong diệp lâm chỉ còn lại có sần sật phong diệp thanh. Mùa thu, luôn làm cho người ta có chút thương cảm.

“Công chúa, chờ người cưới Tiêu Dao Vương xong ta tính rời đi.”

Thần Tịch hơi hơi sừng sốt, ngạc nhiên nhìn hẳn. “Có ý tứ gì?”

Bắc Đường Liên Vân sắc mặt âm đạm nhìn nàng, “Bởi vì ta bỗng nhiên không nghĩ bảo hộ người! Yên tâm, ta sẽ sắp xếp nhưng người khác thay thế.”

Tìm Thần Tịch như bị châm kim, hơi hơi phấm đau, cũng chỉ có thể chịu đựng, nàng thu hồi kinh ngạc, bình tĩnh dời tầm mắt, một rừng lá phong đỏ như máu, tương lai sẽ trải qua một trận huyết vũ tinh phong, đi rồi cũng tốt!

Thấy nàng trầm mặc tâm tình hẳn càng tối tăm, nàng nếu cũng không mở miệng nói hẳn lưu lại, vậy chính là hẳn không có chút quan trọng nào sao? Hoặc là nói, hẳn ở trong mắt nàng cũng không được tính là một nhân tài?

Không biết vì sao, nghĩ đến nàng không chút nào để ý tâm hẳn liền phần nộ, vì sao cảm thụ của hẳn nàng không bao giờ cảm nhận được? Không thấy, cũng không cảm giác được chút nào sao?

Đột nhiên, Bắc Đường Liên Vân có chút hung hăng cúi xuống hôn Thần Tịch, hẳn muốn giữ lấy nàng, hận nàng không hiểu phong tình, cũng hận chính mình không đủ tiêu sái!

Nàng rốt cuộc có cái gì đặc biệt, vì sao nữ nhân khác đối hẳn say mê, nàng lại không có chút nào?

“Ngô -- Bắc Đường.....”

Nụ hôn kiên quyết mang theo chút hương vị như vô vọng, chua sót mà bá đạo cứ như thế chiếm cứ lòng nàng, đến linh hồn cũng run lên, nàng không thể nào phản kháng.

Bắc Đường Liên Vân đem nàng áp trên thân cây, điên cuồng đoạt lấy hơi thở thơm mát của nàng, hẳn thở hổn hển, trong lòng rất thống khổ, lại muốn liều lĩnh đem nàng đặt ở trên người tìm hoan, nhưng là, nghĩ đến nàng đôi Vô Nhai thật tình tươi cười, nghĩ đến nàng lần lượt cự tuyệt sự chủ động của hắn, tim của hắn như bị kiếm đâm qua đến đâm đũa máu tươi.

Bỗng dưng, hắn thống khổ nhắm hai mắt lại, đem Thần Tịch đẩy lên đồng lá rụng, vụt chạy đi.

Bóng dáng hắn thống khổ mà cô đơn, cầu mà không thể, lại thấy nàng đối người khác phi thường ôn nhu, hẳn như thế nào cam tâm, lại như thế nào nhẫn tâm?

Thần Tịch té ngã trên mặt đất, khoi dậy một ít lá rụng, hẳn tuy rằng thực phần nộ, nhưng lúc đẩy nàng ra lực đạo cũng tiết chế, không có khiến nàng bị thương, ngay cả đau đớn cũng không có.

Chính là, vì sao trong lòng nàng lại hốt hoảng đến vậy?

Thần Tịch đứng lên tựa vào thân cây kịch liệt ho khan, ngực giống như bị đá đè nặng, không thể giải, không thể quăng.

“Nguyên lai người chính là muốn kết hôn cùng Sở quốc Tiêu Dao Vương của chúng ta, Xích Dương công chúa!”

Thanh âm mang theo hận ý khiến Thần Tịch bùng tỉnh, giương mắt nhìn đến Sở Lan Cuồng, trong mắt hắn có tức giận thật sâu, lại có cả hận ý.

Thần Tịch rất nhanh cường chế chính mình tỉnh táo lại, “Người nghe lên chúng ta nói chuyện.”

“Hừ, thật không biết xấu hổ, một nữ nhân cười nhiều nam nhân như vậy, còn muốn Tiêu Dao Vương của chúng ta!”

“Thật không, đáng tiếc, không phải ta muốn, mà là Tiêu Dao Vương của các người muốn gả cho ta!”

Sở Lan Cuồng phần nộ nhìn nàng, “Người nói bấy bả gì đó, nhất định là người dùng âm mưu quỷ kế!”

“Người cùng Sở Mục Nhiên là quan hệ gì?”

“Hắn là đường ca của ta!”

“Nga, nguyên lai là kim chi ngọc điệp. Có nghi hoặc, không bằng người tìm Tiêu Dao Vương đường huynh hỏi một chút, hẳn không phải đã trở lại sao.”

Sở Lan Cuồng cũng không lên tiếng rút đoản kiếm ra, “Ta không cần phải hỏi, chỉ cần giết người, hết thầy liền kết thúc!”

Thần Tịch nghe vậy không giận ngược lại khẽ cười đứng lên: “Nếu ta nói người giết ta, Tiêu Dao Vương đường huynh của người khả năng cả đời sẽ không gán nữ sắc, người tin không?”

Sở Lan Cuồng giận dữ: “Nói bấy, đường huynh ta dạng nữ nhân nào không có gặp qua, như thế nào liền hiềm lạ người như vậy!”

“Đúng vậy, người nào đều gặp qua, nhưng là, hắn cố tình lựa chọn phải gả cho ta!”

“A -- nói bấy, hôm nay ta sẽ giết người!” Sở Lan Cuồng giờ kiếm đâm tới, nhắm ngay trái tim Thần Tịch, kiếm của hắn sắc bén, lóe ra ngân quang.

Thủ pháp của hắn vô cùng ngoan độc, tựa hồ thực sự muốn giết chết nàng!

Thần Tịch khe khẽ thở dài, ân oán, luân dây dưa cùng một chỗ, nàng muốn chạy trốn, lại trốn không được, nếu cho nàng cơ hội, nàng có lẽ sẽ mai danh ẩn tích a!

Đáng tiếc, không có cơ hội, nếu bị đánh bại, đi những người đi theo nàng sẽ chịu liên lụy.

Nàng bình sinh không có chí hướng lớn, bất quá, cũng không thích nuốt lời!

Đoàn kiếm đâm tới, nàng hơi hơi lắc mình chuẩn bị tránh thoát Sở Lan Cuồng công kích, cũng không chú ý đến một bóng dáng bay lại, phốc --

Đoàn kiếm trong tay Sở Lan Cuồng đâm vào một thân thể, nhưng Thần Tịch vẫn bình an vô sự, tuy rằng đã muốn liều mạng chém đi một chút, lại vẫn là đâm vào bả vai Vô Nhai, máu tươi chảy ròng, nháy mắt liền nhiễm đỏ đạo bào.

“Nhị sư huynh!”

“Vô Nhai!”

Thần Tịch chạy nhanh giúp đỡ hấn, thở dài, “Người như thế nào lại ngốc như vậy?”

“Công chúa không có việc gì là tốt rồi, Vô Nhai không chết được, Vô Nhai nói qua, muốn tập võ báo ân, nếu không thể báo hộ công chúa, vậy Vô Nhai làm gì ở trong này tập võ?” Vô Nhai ôm bả vai, bình tĩnh nhìn Sở Lan Cuồng, “Tam sư đệ, ta mặc kệ người vì cái gì muốn giết công chúa, ta chỉ có một câu, muốn giết công chúa trước hết đập qua thi thể của ta!”

Sở Lan Cuồng run run nhìn Vô Nhai, rồi sau đó hung hăng trừng mắt Thần Tịch,

“Nàng muốn kết hôn với đường huynh của ta làm suren phu, ta sẽ giết nàng!”

“Đón dâu vốn là chuyện tình người tình ta nguyện, Tiêu Dao Vương nếu không muốn, công chúa như thế nào miễn cưỡng?” Vô Nhai hé ra mặt tranh cãi.

Thần Tịch cảm thán một tiếng, ý bảo hấn không cần lãng phí lời lẽ, “Sở Lan Cuồng, người sẽ không giết được ta, lần này là nể mặt Vô Nhai, lần này tha cho người!”

Sở Lan Cuồng hừ lạnh, “Nếu không phải sư huynh, người cũng không sống được!”

Vô Nhai chịu đựng đau ngăn ở trước người Thần Tịch, “Công chúa, người đi mau, tìm sư phó đi!”

“Không cần, hộ vệ của ta rất nhanh sẽ trở lại, cho dù không kịp, hấn cũng giết không được ta!”

Sở Lan Cuồng trong lòng giận dữ, rút kiếm tiến lên, Vô Nhai cũng không có kị bả vai bị thương cùng hấn giao thủ, một bên còn giục Thần Tịch rời đi.

Thần Tịch thật sâu hấp khẩu khí, nàng muốn thế nào mới có thể làm cho hấn hiểu được, nàng kỳ thật không cần hấn liều mạng?

Thở dài bất đắc dĩ, cuối cùng Thần Tịch chính là thần nhiên nhìn bọn họ đánh nhau, nhìn Vô Nhai lo lắng, nhìn hấn bả vai huyết càng ngày càng nhiều, bên trong đôi mắt, nhiên tẫn màu đỏ, cùng nàng có quan hệ, quả nhiên là không tốt!

Đột nhiên, Thần Tịch thân mình chợt lóe, năm ngón tay nhẹ nhàng phách về phía Sở Lan Cuồng, chính là một chương, nhẹ nhàng chụp ở trên vai Sở Lan Cuồng, hấn tựa như cọc gỗ cứng đờ rồi ngã xuống đi, ngã xuống đất sau mới hoàn hồn lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Thần Tịch giúp đỡ Vô Nhai, sâu kín thở dài, “Vô Nhai, người gặp được ta không phải là chuyện tốt, tiếp tục ở trong này, đi theo niệm trần phương tượng hảo hảo tu hành.”

“Công chúa! Vô Nhai quá yếu, bất quá, ta nhất định hội cố gắng!” Vô Nhai hổ thẹn cúi đầu, lập tức lại nhìn về phía Sở Lan Cuồng, “Công chúa, tam sư đệ tâm không xấu, thỉnh công chúa buông tha hấn một lần đi!”

Thần Tịch lạnh nhạt nhìn sở lan cuồng liếc mắt một cái, “Dĩ nhiên là người cầu tình, ta tạm tha quá hấn, đáng tiếc, tính tình rất cao ngạo, chỉ số thông minh lại không cao, không biết ý tứ người khác lại đoán ý làm mò, giết người trong lòng của đường huynh hấn!”

“Phi phi phi, người mới không phải người trong lòng của đường huynh ta!” Sở Lan Cuồng nói không nhẹ, chính mình còn không biết tại sao lại bị như vậy!

“Công chúa!” Bỗng nhiên, Vô Nhai nhanh chóng lùi bước, đem Thần Tịch ở một bên, hấn lại trên mặt đất lăn lộn tránh khỏi mấy chi phi tiêu.

Thần Tịch ánh mắt hơi hơi trầm xuống, xem ra hành tung của nàng bại lộ. Ngay sau đó, nàng hướng lên không trung bắn một hồi đạn khói.

Bắc Đường Liên Vân tức giận rời đi, hai hộ vệ hấn là ở chùa miếu, vừa rồi nàng cùng Bắc Đường Liên Vân đến phong diệp lâm, không cho người đi theo, nay chung quanh sát khí đậm trọng, vì bảo trụ Vô Nhai cùng nàng, chỉ có thể cầu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Xa Cách

Vốn kẻ địch còn ở chỗ tối, ở thời điểm Thần Tịch phát tín hiệu gọi ám vệ, những kẻ đó vì muốn nhanh chóng giải quyết trước khi ám vệ đến, liền mình vây quanh Thần Tịch.

Thần Tịch động tay vỗ Sở Lan Cuồng, Sở Lan Cuồng lập tức cảm giác thân thể tự do, trong lòng đối Thần Tịch thêm một tầng sợ hãi. Bên tai lại truyền thanh âm đậm mực của nàng: “Sinh tử tùy ngươi, bọn chúng muốn giết ta, ngươi cũng là đối tượng đầu tiên bị diệt khẩu.”

Vô Nhai lúc này mặc kệ bả vai có đau hay không, hấn nhất đoàn kiếm lên thủ hộ Thần Tịch ở phía trước, nhanh chóng cùng hắc y nhân giao đấu, mà Sở Lan Cuồng sau khi được tự do, hấn không có thời gian nghỉ nhiều, còn có hắc y nhân tấn công đến, hấn chỉ có thể phản kích.

Trái lại Thần Tịch chỉ lui một bên nhìn, không đến một nén nhang đám ám vệ đã đến nơi, nhất nhất bảo vệ Thần Tịch.

Thích khách lao đến trước mặt Thần Tịch người trước người sau đều không tiếng động lần lượt ngã xuống.

Giải quyết xong ba bốn người, sắc mặt Thần Tịch cũng tái nhợt đôi chút, may mà ám vệ của nàng đã thu được tín hiệu chạy đến.

Nhìn sát khí dần tan, Thần Tịch thở ra, thân thể của nàng phải nhanh chóng dưỡng tốt mới được.

Bất quá, Bắc Đường Liên Vân muốn xuống núi sao?

Tức giận như vậy..... Ha ha, hấn là muốn xuống núi bỏ lại nàng đi!

Sâu kín thở dài, nàng dựa vào thân cây điều chỉnh hô hấp, bỗng nhiên, một cỗ sát khí từ phía sau ập đến, nàng không kịp quay đầu liền cảm giác được bả vai một trận đau đớn, cúi đầu liền thấy trường kiếm xuyên qua vai phải của nàng.

Áo trắng tuyết nhanh chóng nhiễm một mảng màu đỏ, thấy Vô Nhai đang liều mạng, nàng thở dài “Đến trốn cũng không xong”

Lam mâu hơi hơi chột lóe, một cỗ âm tà hiện lên, kẻ sau lưng nàng kêu một tiếng, cuối cùng thẳng tắp ngã xuống.

Nàng thậm chí còn không hiểu tại sao mình trúng chiêu, rõ ràng đã vô cùng đề phòng thích khách tấn công sau lưng.

Thần Tịch vừa cắn chặt răng, vừa đi về phía trước. Chính mình lấy trường kiếm ra khỏi bả vai, khiến phía sau lưng cũng nhiễm một tầng đỏ sẫm. Vô Nhai thấy nàng bị thương liền kinh hãi, ngoan lệ chém giết thích khách: “Công chúa”

Phốc phốc vài tiếng, thích khách trước mặt hấn đều bị một thanh kiếm cắt qua yết hầu. Hấn thậm chí còn không thèm phòng thủ, chính là muốn sống chết tấn công địch nhân. Trong lúc nhất thời làm nhóm thích khách kinh hãi.

Thần Tịch nhú mày nhìn hấn một thân đầy máu tiến lại, trong lòng thở dài, tội gì! Quả nhiên hấn không nên gặp lại nàng.

“Công chúa!”

Nhưng vào lúc này, thanh âm quen thuộc truyền đến, Bắc Đường Liên Vân thân thủ như gió hướng đến đây, giúp đỡ Thần Tịch. Về mặt hảo sắc, “Công chúa!”

Thần Tịch nhìn hấn trong mắt ảo não nhưng lại mỉm cười: “Ngươi như thế nào lại quay trở lại? Ta nghĩ ngươi đã trở về.”

Bắc Đường Liên Vân có chút tức giận nhìn nàng, hấn cho dù tức giận cũng sẽ không nghĩ bỏ lại nàng, chẳng qua là trong lòng ám ức đi tìm chỗ không người phát tiết một chút thôi.

Nhìn đến hướng Vô Nhai bị thương, hấn lo lắng

“Chiếu cố công chúa!”

Dứt lời hấn gia nhập chiến trường, căn bản là không một chút do dự đem thích khách giết chết, một phen đoạt mệnh trường kiếm, về phác thảo một bộ huyết tinh hình ảnh.

Vô Nhai nhìn hình ảnh kiếm khỏi huyết lạc, trong mắt không che giấu được khiếp sợ. Một năm nay hấn luôn cố gắng tập võ, cảm thấy thân thủ so với quá khứ tiến bộ lên không ít, nhưng là so với Bắc Đường Liên Vân, căn bản chẳng thấm vào đâu. Hấn thật sự còn chưa đủ tư cách làm hộ vệ của công chúa!

Một hồi huyết chiến, cả khu rừng nhiễm máu đỏ tươi, nhìn một đám lại một đám thích khách ngã xuống, Thần Tịch mâu quang chột lóe.

Là ai có được hành tung của nàng!

“Bắc Đường, lưu lại hai người sống!”

Thần Tịch vừa nói xong, vốn là còn bốn năm thích khách đang liều chết tấn công đột nhiên nhất tề khỏa mệnh trào máu đen rồi ngã chết, Bắc Đường Liên Vân vừa thấy liền nhú mày, “Cẩn lười tự sát, những người này hấn là từ sĩ.”

Từ sĩ a! Đáng tiếc.

“A di đà Phật, thiện tai thiện tai!” Niệm Trần phương trượng một thân phiêu nhiên xuất hiện, nhìn trong rừng huyết vũ tinh phong niệm vài tiếng a di đà Phật. Sau đó đi tới nhìn Vô Nhai thở dài nói: “Về trước tự lý băng bó mệnh vết thương đi!”

Niệm Trần giúp đỡ hai đệ tử, Bắc Đường Liên Vân ôm Thần Tịch, đảm bảo vệ bị thương chiếu cố lẫn nhau, về tới chùa.

Chờ tất cả mọi người băng bó tốt cho vết thương xong, Niệm Trần đi vào phòng

Thần Tịch, “Thí chủ, ta cùng người nói chuyện.”

Thần Tịch kêu Bắc Đường Liên Vân đi ra ngoài, im lặng nhìn Niệm Trần, “Phương trượng có chuyện gì nói thẳng.”

“Thí chủ, ta biết người đối với Vô Nhai có ân, bất quá, bên cạnh người huyết tính quá nặng. Theo ý ta Vô Nhai không thích hợp đi theo người, không bằng để hắn đi theo bản tăng một đoạn thời gian, tương lai tùy người sai khiến!”

“Ân, hảo, ta cũng đang có ý này.”

Niệm Trần thần sắc lộ vẻ vui mừng, nhìn Thần Tịch hảo cảm hơn nhiều, “Đa tạ công chúa thông cảm, vô lượng chùa miếu chính là một cái bình thường là chùa miếu, sẽ không tham dự ân oán bên ngoài, nên thỉnh công chúa đừng để ý ta khoanh tay đứng nhìn.”

“Sẽ không để ý.”

Lúc sau, Thần Tịch ở trên núi Lạc Nhật ngậy ngốc đến chiều liền mang theo người của chính mình rời khỏi chùa, trước qua chỗ Vô Nhai, làm cho hắn an tâm ở lại chùa đi theo phương trượng học tập.

Bắc Đường Liên Vân thấy vậy trong lòng chua loét, công chúa bảo vệ tiểu tử kia!

Trở lại khách điểm, hắn sai người chiếu cố vết thương của Thần Tịch, bất quá chính hắn lại không thường xuyên xuất hiện, Thần Tịch biết rõ hắn đang giận nằng.

Ở khách điểm dừng chân mấy ngày, cơ hồ buổi tối hắn không tới xem nằng, rõ ràng là ở cách vách bảo hộ nằng, lại cố tình tránh mặt, có vẻ không được tự nhiên.

Qua vài ngày, tâm trạng Thần Tịch có chút khởi sắc, nằng chậm rãi ý thức được chính mình đối với Bắc Đường Liên Vân có tâm sự, nằng thích hắn, tuy không phải sâu đậm nhưng quả thật là có thích.

Chính là nằng sợ chính mình nếu không khởi, thân thể nằng lòng nằng đều rõ ràng, cho dù cùng Bắc Đường Liên Vân cùng một chỗ, cũng sẽ không có kết quả.

“Công chúa, Bắc Đường công tử nói sẽ khởi hành trước đi Hi Thành.”

“Ân, hảo.”

Ngày kế, ám vệ hiện thân một nửa, gióng trống khua chiêng bắt đầu tiến nhập kinh thành Sở quốc, đi tới dịch quán Sở quốc, liền cho người truyền tin cho Hoàng đế Sở quốc, Hoàng đế Sở quốc nói quốc sự bận rộn, qua vài ngày sẽ cho tiến cung chiêu đãi.

Thần Tịch giặt nhẹ môi, đây là vắng vẻ đi!

Bất quá, nằng cũng không để ý, liền an tâm ở dịch quán dưỡng thương.

Bắc Đường Liên Vân thủy chung đều bảo trì thái độ, Thần Tịch tuy rằng không thoải mái nhưng cũng không có nói, cứ như vậy bình thân ở dịch quán đợi năm ngày, rốt cục được Hoàng đế Sở quốc phái tới cung nhân thỉnh bọn họ tiến cung.

Vừa vào cung liền thấy Sở Mục Nhiên, Sở Mục Nhiên nhìn sắc mặt Thần Tịch không tốt có chút lo lắng, “Công chúa, ngươi không sao chứ?”

“Không sao.”

“Kia đến cung điện của ta nghỉ ngơi trước đi, ta đã nói cho Phụ hoàng đem việc tiếp đãi ngươi giao cho ta!”

Thần Tịch buồn cười nhìn hắn: “Ngươi cũng không tị hiềm a!”

“Thích, tị cái gì a!” Sở Mục Nhiên đầu tiên là đắc ý cười cười, lập tức lại lo lắng nhìn thân thể của nằng, thoát nhìn so với lúc trước còn kém hơn a, không nên làm cho nằng tự mình nhắc tới thân! Mâu hậu thật sự là..... Bên tai từ rất nhuyễn, quốc cữu gia là cái gì nằng chợt nghe cái gì, hừ, nếu ở hồ nháo đi xuống, hắn tuyệt không dễ dàng tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Thần Tịch Ghen

Thần Tịch ở trong cung điện của Sở Mục Nhiên, nghỉ ngơi một ngày, buổi tối ngày hôm sau, Hoàng đế Sở quốc tổ chức cung yến chiêu đãi nàng.

Nghe nói vô cùng long trọng, mời rất nhiều quan viên cùng gia quyến tới tham gia.

Sở Mục Nhiên nghe phong thanh biết được Hoàng Hậu trong yến hội sẽ gây khó khăn cho Xích Dương công chúa, trong lòng không thoải mái nhưng cũng quyết định chịu đựng. Dù gì cũng là mẹ hắt, hắt không nghĩ quá mức gay gắt.

Bắc Đường Liên Vân tuy rằng chung một cái sân với Thần Tịch, nhưng vẫn như trước bất hòa với Thần Tịch, làm cho Thần Tịch ngày càng rầu rĩ. Đây lòng thấy mất mát nhưng rồi nàng chỉ thở dài, như thế cũng tốt. Nhưng dù nghĩ vậy trong lòng vẫn không được thoải mái?

Chẳng lẽ nàng đang khẩu thị tâm phi?

“Công chúa, có tâm sự?” Sở Mục Nhiên vừa đi vào liền nhìn đến bộ dáng phiền muộn của nàng.

Thần Tịch lắc đầu, “Không có việc gì, đêm nay cung yến có những người nào?”

“Nam nữ đều có, công chúa thân phận tôn quý, tự nhiên cũng là người một ít tôn quý đến cùng đi.” thời điểm Sở Mục Nhiên nói lời này có chút chột dạ, bất quá tiệc tối hắt nhất định bảo hộ nàng.

Thật không? Thần Tịch hơi hơi câu môi, những gì nàng nghe được cũng không phải là như vậy đâu! Bắc Đường Liên Vân hắt mặc dù có cố ý làm bất hòa, nhưng việc cần phải làm vẫn vô cùng cẩn thận. Nghe nói yến hội đêm nay được chuẩn bị từ lâu, chuyên môn vì nàng chuẩn bị không ít người chiêu đãi.

“Đúng rồi, công chúa, hai ngày nay Bắc Đường công tử không thấy đâu, chẳng lẽ là tức giận? Bực mình công chúa tới đây cầu hôn?”

Thần Tịch liếc trắng mắt, làm sao có thể, “Hắt có quyết định của chính mình.”

“Cái gì? Công chúa, người nên sẽ không thật sự muốn cho mọi người cuối cùng đều cùng rời đi? Nói thật, chúng ta đều đại biểu cho thế lực bất đồng, người nên hào hào lợi dụng bọn ta chứ không phải đem người đẩy đi. Thân phận của người không thể tùy hứng như người thường được.”

Đúng vậy. Không tầm thường!

Thần Tịch sâu kín thở dài, nàng cũng hiểu được, không cam lòng trở thành quân cờ, lại muốn sớm một chút giải thoát để tiêu dao tự tại, đây có lẽ là lòng tham của nàng.

“Công chúa như thế nào lại thất thân? Sẽ không là thật cùng Bắc Đường công tử giận dữ đi?”

“Không có, chính là hắt nói làm xong chuyện này hắt sẽ rời khỏi.”

Cái gì!

Sở Mục Nhiên kinh ngạc nhìn nàng. “Công chúa, người thật sự muốn thả hắt đi?”

“Không có. Hắt chính là rời đi vài ngày, không phải không trở lại.” Thiếu chút nữa đem sự tình nói hỏng rồi, Bắc Đường Liên Vân cho dù rời đi cũng sẽ lưu lại thể diện.

Lui lại đường lui chẳng qua là vì mối quan hệ của nàng cùng Bắc Đường Quân Liên thôi.

Sở Mục Nhiên nhìn nàng trầm mặc cũng không truy vấn, hai người cứ như vậy im lặng, cuối cùng Thần Tịch nói muốn nghỉ ngơi để đuổi khéo Sở Mục Nhiên đi.

Trong cung im ắng, có chút nặng nề. Thần Tịch nghĩ đến Bắc Đường Liên Vân liền nhin không được có chút phiền chán đứng lên, nàng chưa từng có tâm tình mâu thuẫn như thế. Không nghĩ đối phương tới gần, lại vì đối phương làm bất hòa mà mất mát!

Chán ghét tâm tình ảo não như thế, nàng muốn hét một tiếng thật lớn, may mà nàng vẫn còn nhớ rõ đây là hoàng cung, lại là hoàng cung của quốc gia khác, không thể làm mất hình tượng.

Đang suy nghĩ, chợt nghe đến cách vách truyền đến một trận âm thanh vui cười, trong đó còn có một đạo thanh âm nàng quen thuộc, Bắc Đường Liên Vân!

Không biết hắt đang cùng ai nói chuyện vui vẻ như vậy. Trong lòng tò mò liền lắng tai nghe:

“Bắc Đường công tử, nếu người chưa cùng Xích Dương công chúa thì tốt rồi, a!”

“Công chúa đối với ta cũng không phải là thích, cùng cũng chưa từng có cái gì khác.” Đây là thanh âm trầm trầm của Bắc Đường Liên Vân. Bất quá nghe

vào lại có ý tứ oán giận.

Lại nghe nàng kia nói: “Xích Dương công chúa không thích người sao? Bản công chúa nhìn người tuần tú lịch sự, phong độ có thừa, còn tưởng rằng Xích Dương công chúa thực quý trọng người!” Trong giọng nói lộ ra vô cùng tiếc hận.

Công chúa, Sở quốc công chúa sao?

Thần Tịch trong lòng chậm rãi dâng lên lửa giận, Bắc Đường Liên Vân, cư nhiên ở chính dưới mí mắt mình cùng nữ nhân khác thân mật nói chuyện như thế, thật sự là đáng giận đến cực điểm!

Kế tiếp lại nghe bọn họ vui đùa một chút, hoàn toàn là bộ dáng vui vẻ.

Không bao lâu, nghe được bọn họ nói chuyện Thần Tịch đều muốn bốc hỏa:

“Bắc Đường công tử, người nói nếu ta dùng hai nữ nam cùng Xích Dương công chúa đổi người, nàng liệu có đáp ứng không?”

“Ha ha, Thiên Cầm công chúa nói đùa, tại hạ làm gì có đức như thế.....”

“Không, ta cảm thấy đáng giá, chính là không biết người có hay không nguyện ý -

-” Thanh âm của vị công chúa kia mềm mại uyển chuyển dường như có thể nhỏ ra nước.

Thần Tịch cắn răng, nàng quyết định, chỉ cần Bắc Đường Liên Vân dám nói một câu nguyện ý, nàng liền tự mình hạ độc hai bọn họ! Cho dù nàng cự tuyệt Bắc

Đường Liên Vân, cũng không chấp nhận được hấn như thế coi rẻ tồn tại của chính mình, đào mắt liền coi trọng nữ nhân khác, đây mà gọi là thích sao?

Thần Tịch lúc này không có ý thức được chính mình giờ phút này nghiêm nhiên chính là một cái bình dấm chua, hai hộ vệ của nàng âm thầm rời khỏi cửa, trong lòng bí ai: Bắc Đường công tử, người tự cầu nhiều phúc đi!

Thật lâu sau, lại nghe đến Bắc Đường Liên Vân nhẹ giọng nói: “Thiên Cầm công chúa, ta là người của Xích Dương công chúa, tự do của ta cũng là do Xích Dương công chúa định đoạt, người cũng đừng trêu ghẹo ta!”

“Ta là nói thật, ta cảm thấy người tốt lắm!”

Hừ, ai nói cổ đại nhân thực rụt rè, ở nàng thấy rõ ràng là vô cùng lớn mật, rõ ràng Bắc Đường Liên Vân nay còn là phu thi của nàng. Sở quốc công chúa này còn không ý tứ đến bãi phóng lại còn tỏ vẻ yêu thương !

Bắc Đường Liên Vân lại vẫn là câu nói kia, “Thiên Cầm công chúa, mời người không cần làm ta khó xử.”

“Tốt lắm tốt lắm, ta tự mình đi hỏi nàng vậy!”

.....

Thần Tịch gắt gao nắm tay, lại vô tình làm ảnh hưởng tới vết thương hôm trước, nhịn không được hô nhỏ một tiếng đau.

“Công chúa, người không sao chứ?” Cửa hộ vệ lo lắng đến hỏi, cũng là thuận tiện nhắc nhở cô công chúa cách vách, cầu xin các người muốn nói phải chú ý tại vách mạch rừng.

Thần Tịch hấp khẩu khí, chịu đựng đau nhức, “Đi gọi Sở Mục Nhiên đem cho ta ít kim sang được đến, bả vai của ta đau.”

“Là.”

Không cần một lát, Sở Mục Nhiên liền vội vã vào, “Công chúa, miệng vết thương vừa đau?”

“Không cần thận tác động, bôi được vào sẽ không sao, bất quá ta bên người được đã không có, phiền toái người phải tới đưa cho ta!”

“Yên tâm, ta cũng đem theo thuốc mỡ, bôi xung quanh miệng vết thương, không đến ba ngày, nhất định sẽ kết vảy lành lại.”

Thần Tịch gọi một cung nữ tới bôi thuốc cho mình, thuốc mỡ lạnh lạnh bôi vào vết thương, cảm giác đau đớn cũng giảm bớt rất nhiều.

Cung nữ bôi thuốc xong, hầu hạ Thần Tịch chỉnh sửa quần áo đi ra, Sở Mục Nhiên lập tức bước đi tiến vào, “Công chúa, cảm giác như thế nào?”

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn người!”

“Nhắc tay chỉ lao, lại nói, chúng ta cần phải khách khí sao? Công chúa, người cần phải yêu quý thân thể của chính mình, không thể lần nữa miễn cưỡng chính mình.”

“Àn, ta biết.” Thần Tịch thở dài, có chút u oán, “Tình yêu vừa ngăn ngui lại lạnh bạc, người cũ người mới luân phiên tới.”

Sở Mục Nhiên kinh ngạc nhìn nàng: “Công chúa, người vì sao đột nhiên sinh ra cảm thán như vậy? Tình của người khác ta mặc kệ, bắt quá, tình nghĩa của ta đối công chúa nhất định sẽ không ngăn ngui!”

Ha ha, không ngăn trở cuộc là bao lâu, gặp được người thích hợp, rất tốt, nói không chừng lại đột nhiên thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Đổi Nam Nhân!

Cách vách, Bắc Đường Liên Vân vẫn chú ý tình huống bên này, khi hắn nghe được Thần Tịch nói câu nói kia sắc mặt nhất thời trắng bệch, nàng cứ như vậy một câu bình luận hần sao?

Ngay cả hỏi một câu cũng không nghĩ đến liên định tội hần! Công chúa a công chúa, tâm của người có phải hay không rất lạnh?

“Bắc Đường công tử, người làm sao vậy?” Thiên Cẩm công chúa nhìn sắc mặt hần đột nhiên kém thì quan tâm hỏi, nàng không có nội lực, cho nên cũng không có nghe được đoạn đối thoại cách vách, đương nhiên cũng sẽ không nghĩ đến những lời nàng nói với Bắc Đường Liên Vân đều bị Thần Tịch nghe được.

Đương nhiên, cũng không thể tưởng tượng nàng đang bị Bắc Đường Liên Vân lợi dụng một lần.

Bắc Đường Liên Vân tâm tình nặng nề càng phát ra cực đoan, miễn cưỡng cười cười, “Ta không sao, công chúa không cần lo lắng, nghĩ đến công chúa hần là bề bộn nhiều việc, sẽ không nên vì ta lãng phí thời gian đi!”

Thiên Cẩm công chúa sững sốt, lập tức cúi đầu có chút thẹn thùng nói: “Bắc Đường công tử không cần lo lắng, bản công chúa hôm nay vô sự mới đến giải sầu, không thể tưởng được có thể gặp được người.” Trong ánh mắt lộ ra một loại gặp lại hận trễ ý tứ.

Bắc Đường Liên Vân càng phiền chán, vì sao hắn có thể được rất nhiều nữ nhân ưu ái, lại cố tình không chiếm được sự chú ý của người kia?

“Bắc Đường công tử, đêm nay tiệc tối người cũng sẽ tham gia sao?”

“Hần là có, ta nghe theo công chúa phân phó.”

Thiên Cẩm công chúa nghe thế liền quyết định đợi nhất định phải gặp Cung Thần Tịch, sau đó dẫn dò nàng mang theo Bắc Đường công tử đến tham gia tiệc tối, nàng muốn gặp hần ở đó!

Không đúng, vẫn là đừng đi, nếu lộ diện trước mặt mọi người, đoàn người đều biết hần là phu thê của Xích Dương công chúa, nếu nàng muốn đổi người sẽ không dễ dàng, tốt nhất là đừng lộ diện trước khi trở thành người bên mình đi!

Tâm tư cuộn cuộn, Thiên Cẩm công chúa nóng nảy, nàng đứng lên mỉm cười với Bắc Đường Liên Vân: “Bắc Đường công tử, ta đột nhiên nhớ có sự tình muốn đi xử lý. Lần sau gặp lại!”

“Hào, công chúa chú ý công việc, không cần để ý ta.”

Thiên Cẩm công chúa vội vàng rời đi. Lập tức liền chuyển tới cách vách tìm Thần Tịch.

Này hội Thần Tịch vừa bôi thuốc xong nằm ở trong phòng nghỉ ngơi, Sở Mục Nhiên cũng không có rời đi, cùng nàng nói chuyện phiếm. Bỗng nhiên nghe được Thiên Cẩm công chúa đến đây. Sắc mặt không vui, “Nàng tới làm cái gì?”

Sở Mục Nhiên có chút kinh ngạc nhìn nàng: “Công chúa, Thiên Cẩm là Ngũ muội của ta, nàng phỏng chừng là muốn gặp người.”

Muội muội hần? Thần Tịch vầy vầy tay, “Thỉnh Thiên Cẩm công chúa vào đi!”

Sở Thiên Cẩm mang theo hai cái cung nữ đi vào đến xem đến Sở Mục Nhiên có chút kinh ngạc, “Tam ca, người ở đây?”

Sở Mục Nhiên sái nhiên cười, “Ngũ muội cũng đến đây vì sao ta không thể a?”

“Không phải. Muội nghĩ Tam ca hôm nay bận bề bộn nhiều việc, không có thời gian bồi Xích Dương công chúa đâu!”

“Cho nên người sẽ bồi nàng?”

Sở Thiên Cầm sắc mặt hơi hơi đỏ lên, nàng vốn muốn đến nhìn xem Xích Dương công chúa rốt cuộc là cái dạng nữ nhân gì, thế nhưng lại làm chu hoa hoa công tử như Tam ca chung tình, lại ngoài ý muốn gặp Bắc Đường Liên Vân, nàng bị Bắc Đường Liên Vân hấp dẫn liền biến thành đi gặp Bắc Đường Liên Vân trước. Đến nơi này cũng thay đổi suy nghĩ ban đầu, muốn Xích Dương công chúa đem Bắc Đường Liên Vân tặng cho nàng. Xấu hổ một hồi, nàng rất nhanh trở bình tĩnh lại, cười tủm tỉm tiêu sái tiến đến nhìn Thần Tịch nói: “Xích Dương công chúa hảo, đã sớm nghe qua danh tiếng của ngươi. Đây là lần đầu tiên gặp mặt, cùng Tam ca ta thật sự là vô cùng xứng đôi!”

Thần Tịch nghe vậy mỉm cười, “Phải không, cảm ơn ngươi khích lệ. Thiên Cầm công chúa mời ngồi !”

Sở Thiên Cầm cũng không khách khí, ngồi bên cạnh Sở Mục Nhiên, bất quá đối với Cung Thần Tịch vẫn nằm lại ân cần thăm hỏi trong lòng nàng có điểm điểm không thoải mái, tốt xấu nàng cũng là công chúa được sủng ái trong lòng bàn tay Phụ hoàng, Cung Thần Tịch cũng được sủng ái, cho dù có mười vạn tinh binh cũng thế thôi! Tốt xấu cũng phải đứng lên nghênh đón nàng!

Nhưng nghĩ đến chuyện tình của Bắc Đường Liên Vân nàng liền nhăn, chủ động khơi mào đề tài, “Xích Dương công chúa hảo phúc khí, có thể được Tam ca làm bạn, thực làm cho người ta hâm mộ!”

“Àn, công chúa nói không sai, Tiêu Dao Vương thật là một hảo nam nhân, thiện người am hiểu ý.”

“Đúng vậy, Tam ca tốt lắm, khẳng định so với phu thi của ngươi tốt hơn! Xích Dương công chúa, không phải ta nói ngươi nga, Tam ca làm sủng phu của ngươi thật sự có điểm ury khuất!”

Thần Tịch cười mà không đáp, ngược lại nhìn Sở Mục Nhiên liếc mắt một cái,

“Nghe được chưa, Thiên Cầm công chúa hy vọng ngươi làm chính phu!”

Sở Mục Nhiên lập tức khoát tay, “Coi như hết, ta cũng không nghĩ quản lý bao nhiêu việc vặt vãnh trong phủ công chúa, cái kia khổ sai sự vẫn là cho người khác đi! Ta vẫn muốn làm một người tiêu dao.”

Sở Thiên Cầm nghe được lời hoàng huynh nhà mình nói thiếu chút nữa hút khí, nào có người như vậy a, rõ ràng có thể chiếm được bồi phận cao, lại có tình chính mình không đi tranh.

Bất quá nàng cũng biết cá tính Sở Mục Nhiên, nói một không nói hai, bởi vậy, cũng thực thức thời không hề nói chuyện này. Nghĩ nghĩ nàng lại mở miệng nói:

“Xích Dương công chúa, ta có một chuyện muốn cùng ngươi thương lượng.”

“Thiên Cầm công chúa cứ nói thẳng, con người của ta thích trực tiếp vào vấn đề, không thích quanh co lòng vòng đoán tâm tư đối phương.”

“Chính là -- cái kia, ngươi đối Bắc Đường công tử là thế nào?”

Thần Tịch ra vẻ khó hiểu, “Bắc Đường công tử? Người nào Bắc Đường công tử?”

“Chính là của ngươi phu thi, Bắc Đường Quân Liên a!”

Thần Tịch vẻ mặt giật mình, “Nga, nguyên lai là hần a, Bắc Đường làm sao vậy? Hần không sai a, chẳng lẽ hần mạo phạm công chúa? Ta thay hần xin lỗi đi, công chúa đại nhân đại lượng sẽ không muốn so đo.”

“Không có, Bắc Đường công tử không đắc tội ta, ta vừa mới ở bên ngoài gặp được hần, nhìn tốt lắm, ta nghĩ, dù sao ngươi cũng không phải thực thích hần, không bằng cùng ta thay đổi người đi!”

Gi?

Lời này nàng cũng dám nói a!

Sở Mục Nhiên cũng bị chính hoàng muội của mình làm giật mình, thay đổi người? Nếu người bình thường còn có thể, nhưng Bắc Đường Quân Liên là phu thi của Xích Dương công chúa a!

Điều này sao có thể đổi ! Không phải làm cho người ta nhục mạ sao? Có chút xấu hổ nhìn về phía Thần Tịch, “Công chúa, Ngũ muội không hiểu chuyện, ngươi đừng nghe nàng nói bậy.”

Sở Thiên Cầm sốt ruột nhìn về phía Thần Tịch, còn thật sự nói: “Ta không có nói bậy, ta cảm thấy Bắc Đường công tử tốt lắm, dù sao ngươi cũng không thích hần, không bằng sẽ thanh toán chúng ta đi! Ta nhất định sẽ để Bắc Đường công tử làm Phò mã của ta, tuyệt đối so với làm một Thị Lang tốt hơn! Xích Dương công chúa ngươi khiến cho Bắc Đường công tử sống được tự tại một ít đi! Hần đường đường là thế gia công tử Hạ quốc, nếu trở thành phu thi chỉ nhất của ngươi, không phải có chút lãng phí sao?”

Đúng vậy, cùng nàng thì sẽ không lãng phí!

Biểu tình im lặng của Thần Tịch làm cho người ta nhìn không ra hỉ giận, bất quá Sở Mục Nhiên cảm giác được nàng tức giận. Lập tức đối Sở Thiên Cầm quát: “Ngũ muội, ngươi rất hồ nháo, việc này về sau đừng nhắc lại, Bắc Đường công tử là phu thi của Xích Dương công chúa, không phải người người

có thể mơ ước!”

“Tam ca, ta muốn hấn, ta dùng hai nữ nam, nhất định hai nam tử thật tốt cùng nàng đổi!”

“Thiên Cầm công chúa, phu thị của ta không phải dùng để làm giao dịch, nếu ngươi thật sự thích Bắc Đường Quân Liên, vậy thì chờ đi, đợi cho ta tự động thả hấn, đợi cho hấn được tự do lại đến tìm ngươi!”

Sở Thiên Cầm bắt mắt nhìn nàng, “Chờ ngươi tự động thả hấn? Ngươi sẽ sao? Đừng bằng mặt mà không bằng lòng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Công Chúa Bối Rối

Thần Tịch khẽ mỉm cười, “Sẽ a, chờ một ngày ta không giữ hấn lại nữa sẽ để hấn tự do, Thiên Cầm công chúa không muốn chờ sao? Có lẽ không đến một hai năm đâu!”

Một hai năm? Sở Thiên Cầm không muốn, nàng đã mê mẩn Bắc Đường Liên Vân rồi, muốn Bắc Đường Liên Vân trở thành Phò mã của nàng !

Thần Tịch nghi hoặc nhìn Sở Mục Nhiên một cái, “Tiêu Dao Vương, Sở quốc các ngươi cũng lưu hành cách này?”

“Tất nhiên không phải!”

“Đến bây giờ Thiên Cầm công chúa vẫn chưa lập gia đình sao.”

Sở Mục Nhiên xấu hổ, có chút quần bách, “Không phải, Thiên Cầm đã gả hai lần, bắt quá, bởi vì một số nguyên nhân nên hòa ly.”

Hai lần? Cường hấn!

Thần Tịch trong lòng lặng lẽ gợn ngón cái, quá mức cường hấn! Ở Sở quốc này xã hội nam tôn như thế mà vẫn có thể hai lần hòa ly, lần này lại coi trọng phu thị của nàng, thật là không phải bình thường.

Sở Thiên Cầm cau mày, mặc dù có điểm quần bách, nhưng cũng không quá mức hổ thẹn, ngược lại có chút giận dữ nhìn Thần Tịch, “Xích Dương công chúa, ngươi nói đi, rốt cuộc có nguyện ý hay không cho ta mặt mũi ? Tam ca trở thành sủng phu của ngươi, ta muốn ngươi một phu thị, ngươi có cái gì luyến tiếc?”

Phốc --

Sở Mục Nhiên một miệng trà phun ra, trừng mắt nhìn Thiên Cầm công chúa, “Ngũ muội, ngươi lời này có ý tứ gì?”

Thần Tịch bĩu môi cười nói: “Tự nhiên là nói dùng ngươi đổi một người nam nhân đưa cho nàng nha! Ai, người ta nói huynh muội như quần áo, Mục Nhiên, ngươi thật đúng là không biết tốt xấu, chính muội muội của ngươi còn đối xử với ngươi như vậy !”

Bên tai Sở Mục Nhiên đỏ lên, có chút tức giận, trừng mắt nhìn Sở Thiên Cầm giọng điệu cũng không dễ chịu, “Ngũ muội, ngươi không cần hồ nháo, trở về cung điện của ngươi đi!”

“Tam ca, ta chỉ là muốn bàn bạc, nàng đã có nhiều phu thị như vậy, đổi cho ta một người cũng có sao. Huống chi, ta đã nói, ta nguyện ý đổi hai người!”

Thần Tịch thú vị nhìn nàng thấp giọng hỏi nói: “Không biết hai người kia của Thiên Cầm công chúa là loại người nào a? Chắc không phải là Thiên Cầm công chúa cũng muốn học theo Nhai Nữ quốc của chúng ta thú phu nạp thị đi.”

Thiên Cầm công chúa rốt cục có chút đỏ mặt, bắt quá nàng nghĩ đến Cung Thần Tịch có tới sáu phu thị thì lo lắng, “Hừ. Cho dù ta như thế nào, so với ngươi Bản công chúa còn giữ mình trong sạch hơn.”

A, còn nói giữ mình trong sạch?

Đã hòa ly hai lần, nhập mặc chi tân cũng đến hai người, coi như giữ mình trong sạch? Thần Tịch không nói gì lắc đầu, lười tranh cãi.“Thiên Cầm công chúa nói cái gì ta mặc kệ, bắt quá, Bắc Đường là người của ta. Trước mắt không có khả năng cùng công chúa, Thiên Cầm công chúa vẫn là buông tha cho ý niệm trong đầu đi!”

Cho dù nàng muốn thả Bắc Đường Liên Vân tự do, cũng không hy vọng Bắc Đường Liên Vân cùng nữ nhân như vậy ở cùng một chỗ, cứ nhiên muốn dùng nam nhân đổi nam nhân, thiệt!

Nàng còn không xứng với Bắc Đường Liên Vân!

Thiên Cầm công chúa không thể tưởng được Thần Tịch thế nhưng cự tuyệt nàng, trong lòng tức giận, lại bị Sở Mục Nhiên trừng mắt không dám nháo, cuối cùng dậm chân một cái bỏ đi.

Nàng muốn đi tìm Mẫu hậu làm chủ, nàng muốn cho Bắc Đường công tử làm Phò mã của nàng, nàng coi trọng nam nhân này!

Cao lớn anh tuấn lại mang theo chút tà khí, làm cho người ta có xúc động muốn chiếm lấy!

.....

Thần Tịch thản nhiên nhìn mỡ nam nhân bên cạnh, rất rộng rãi trấn an nói:

“Không cần ủ rũ, tiểu hài tử phát cáu thôi, nàng cũng không có nói trực tiếp dùng ngươi trao đổi. Ngươi không cần suy nghĩ nhiều quá.”

Sở Mục Nhiên xấu hổ, hắn vốn là không nghĩ, nhưng chính nàng lại cố tình hai lần nhắc nhở bên tai Hsán bị chính muội muội của mình coi rẻ, hắn có thể không suy nghĩ sao? Nữ nhân này chính là muốn đả kích hắn.

Mà cách vách Bắc Đường Liên Vân cuối cùng cũng lộ ra tươi cười, hoàn hảo, công chúa không có làm hắn thất vọng, biết cự tuyệt!

Trong lòng vui mừng, hắn đã nghĩ đi qua nhìn Thần Tịch một cái, bất quá Sở Mục Nhiên còn ở đó, hắn lại nhịn xuống, kiên nhẫn chờ Sở Mục Nhiên bị Thần Tịch chế ngạo vài câu sau rồi đi.

Sở Mục Nhiên vừa rời đi, Bắc Đường Liên Vân liền xuất hiện, Thần Tịch nhìn đến hắn hừ nhẹ một tiếng, “Ngươi đến tìm ta có việc?”

“Công chúa, ta --”

“Đừng gọi, ngươi chờ theo Sở Thiên Cầm về đi, nay ta không hứa được, chờ về sau đường huynh ngươi không có ý kiến, quyền quyết định là ở ngươi.”

Ngạch!

Hắn nào có ý tứ với Sở Thiên Cầm, bất quá nhìn đến bộ dáng nàng chu cái miệng nhỏ nhắn hắn rất là thích, tiến đến cười tủm tỉm nói: “Công chúa, ngươi tức giận?”

Thần Tịch nửa nằm trên ghế quý phi, liếc trắng mắt, nghiêng người đi qua không để ý tới hắn, ai biết lại quên miệng vết thương ở bả vai, vừa xoay một chút, nàng liền đau tới mức phải ngồi lại, mặt có chút cau có như quả mướp đắng.

“Công chúa, làm sao vậy? Chạm vào miệng vết thương? Có sao không, có cần đổi được không?”

Thần Tịch phiền chán đưa tay ngăn hắn, “Không cần ngươi quan, đứng một bên đi!”

Bắc Đường Liên Vân bất đắc dĩ, “Công chúa, vừa rồi là ta cố ý cùng nàng nói chuyện để chọc tức người, không có một chút ý tứ với nàng, ngươi không cần ghen!”

“Ai ghen tị? Cầu xin ngươi đừng tự kỷ! Hừ!” Thần Tịch giống như bị nói trúng giật mình phản bác, nàng mới không có ghen!

Bắc Đường Liên Vân lo lắng nàng kích động, lại động miệng vết thương vội vàng gạt đầu, “Phải phải, công chúa không có ghen, là ta tự kỷ, công chúa hảo hảo nằm đi! Miệng vết thương ở bả vai quá sâu.”

Hừ, Thần Tịch quyết quyết miệng, bây giờ mới nằm yên. Phiền chán, nàng thật sự phiền chán, làm sao bây giờ!

Ghen là không có khả năng, nàng chính là tức giận!

Vù vù.....

Không cần suy nghĩ, đêm nay ở yến tiệc xử lý việc hôn ước, sau đó sớm một chút trở về Hi thành, rời khỏi nơi này liên yên tĩnh!

Bắc Đường Liên Vân nhìn nàng vẻ mặt thay đổi liên tục có chút thờ dài, nghĩ đến công chúa vẫn không muốn thừa nhận cảm giác với hắn. Vì sao muốn nàng thừa nhận tình yêu lại khó khăn như vậy? Bình thường tính tình nàng đậm bạc, sao lại chỉ vì chuyện này mà suy nghĩ nhiều như vậy.

Hắn đâu biết rằng Thần Tịch kiếp trước còn chưa nói qua chuyện tình cảm, rất nhiều cảm xúc còn không biết, hơn nữa Thần Tịch luôn cho rằng mình là người vô tâm, đương nhiên sẽ không sáng khoái thừa nhận chính mình đã thích một người.

Ở bên cạnh nàng, hắn chỉ biết thờ dài.

Thần Tịch nghe hắn lần lượt thờ dài, buồn bực, “Ngươi là không phải tiếc nuối ta vừa mới cự tuyệt đề nghị của Thiên Cầm công chúa?”

“Không phải.”

“Vậy ngươi làm sao luôn thờ dài? Từ nãy đến giờ chưa tới một khắc đâu, ngươi liền hít vài lần, cùng người khác nói chuyện phiếm thì luôn miệng cười, bởi ta nói chuyện lại liên tục thờ dài, ngươi có ý gì?”

Ngạch!

Hắn có vừa cười vừa nói chuyện sao? Bắc Đường Liên Vân tỉnh lại, tuyệt đối không có đi! Vừa rồi nói chuyện cùng Sở Thiên Cầm bắt quá là ứng phó vài câu, không cười a!

Hai hộ vệ canh giữ ở cửa nghe hai vị chủ tử đối thoại, không nói gì nhìn trời, công chúa của bọn họ cũng quá không được tự nhiên đi? Điều như vậy còn không thừa nhận thích Bắc Đường công tử?

Hơn nữa, Bắc Đường công tử vốn chính là phu thị của công chúa, thừa nhận thích phu thị của chính mình thì có sao, vì sao không được tự nhiên? Một đường gần gũi nhiều như vậy, bọn họ không phiền lụy, bọn họ nhìn cũng mệt mỏi a!

Hai người nhìn nhau, không hẹn mà cùng suy nghĩ: Đêm nay muốn hay không đều sẽ quá chén để hai vị chủ tử đồng sàng cộng chăn, tục ngữ nói, vợ chồng cãi nhau đầu giường làm lành cuối giường nha!

Hai người nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ việc này có thể làm, kết quả là, bọn họ một người ở lại, một người lại xuất cung vì công chúa mua gì đó, tặc cười đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Tiên Đặt Cược Là Người

Đêm đó, trong hoàng cung Sở quốc, cung yến rất náo nhiệt. Hơn nữ những người đến dự có chút nhiều, sắp xếp những hàng bàn dài ở điện trước, ước chừng có thể tiếp đón hai ba trăm người.

Thần Tịch bị an bài ngồi bên vị trí gần đầu, ngồi đối diện với huynh đệ Sở Mục Nhiên, ngồi bên cạnh nàng tất nhiên là Bắc Đường Liên Vân.

Thiên Cầm công chúa nhìn thấy Bắc Đường Liên Vân tham dự thì giận tái mặt, đôi mắt như thanh kiếm bay về phía Thần Tịch đang ngồi, đáng tiếc Thần Tịch làm như không thấy, chỉ lo nhắm nháp điểm tâm, hoa quả, mỹ thực mà cung nhân lần lượt mang lên. Làm cho nàng ta tức giận tới mức đau nhức.

Rốt cục, Hoàng đế Sở quốc với Hoàng Hậu cũng xuất hiện, các vị thần tử quý bá sau đó lại ngồi xuống dự tiệc.

Hoàng đế Sở quốc nhìn thấy ánh mắt thần nhiên của Thần Tịch có chút kinh ngạc, bất quá rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh không một tia gợn sóng, “Xích Dương công chúa đến Sở quốc, có chỗ nào không quen hay không?”

“Mọi thứ đều rất tốt, Tiêu Dao Vương an bài rất thỏa đáng, cảm ơn Sở hoàng.”

“Ha ha, nên làm như vậy, Mục Nhiên là một người rất cẩn thận, hình như công chúa rất hài lòng với hoàng nhi của trẫm!”

“Ừ, rất tốt.”

Hoàng Hậu hừ nhẹ một tiếng, bĩu môi, “Nếu thích, vì sao công chúa không thể học nữ nhân của Sở quốc chúng ta, toàn tâm toàn ý với Mục Nhiên?”

Thần Tịch buồn cười nhìn bà ta, “Sở hoàng Hậu, Thần Tịch là công chúa Nhai Nữ quốc, có lẽ tập tục Nhai Nữ quốc mọi người cũng có đôi chút rõ ràng chứ? Yêu cầu này của Hoàng hậu không có gì đáng trách, bất quá, xin hỏi Sở hoàng Hậu, Thái tử Sở quốc các ngươi sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi Thái tử phi của hắn sao? Sở hoàng cũng toàn tâm toàn ý đối đãi ngươi sao?”

Sắc mặt Hoàng Hậu trắng nhợt, “Ngươi sao có thể so sánh với Hoàng thượng và Thái tử, ngươi bắt quá là chỉ là một nữ tử --”

“Đáng tiếc, nữ tử của Nhai Nữ quốc giống như nam tử Sở quốc các ngươi vậy!”

“Ngươi --”

Thần Tịch nhìn Sở Mục Nhiên lạnh nhạt lại nhắc nhở nói: “Sở hoàng Hậu vì thương yêu nhi tử mà sót ruột bản công chúa có thể hiểu được, bất quá, giống như Thái tử nước ngươi vậy. Tuy rằng bản công chúa rất muốn toàn tâm toàn ý đối đãi một người, nhưng mà, không thể làm được.”

“Xích Dương công chúa hình như có chút sai rồi. Thái tử Nhai Nữ quốc cũng không phải là ngươi!” Một quan viên ngồi bên cạnh Sở Mục Hàm lên tiếng nói.

Thần Tịch khẽ mỉm cười, “Nữ hoàng Nhai Nữ quốc của nước ta còn rất khỏe mạnh, trong thời gian ngắn cũng sẽ không có Thái nữ đâu. Tất nhiên ta cũng không phải là Thái nữ.”

“Chẳng lẽ nói Xích Dương công chúa có lòng muốn đoạt vị sao?”

Thần Tịch lạnh nhạt nhìn qua, vẫn là quan viên ngồi bên cạnh Sở Mục Hàm đặt câu hỏi. Tên nam nhân này thật là đáng ghét, cũng không có chuyện gì liên quan tới hắn ta, còn xui khiến thủ hạ của hắn ta tới làm khó nàng.

Sở Mục Nhiên liếc mắt nhìn vị quan kia một cái, lười nhác nói: “Hoàng Thượng Thụ, nếu như ngươi muốn thảo luận chuyện này với Xích Dương công chúa thì hãy về đuổi hết những nữ nhân trong phủ ngươi đi hết rồi nói sau! Thân phận của Xích Dương công chúa còn tôn quý hơn so với ngươi, dựa vào cái gì mà ngươi có thể có một đồng mỹ thiếp, công chúa lại không thể hả? Chẳng lẽ ngươi còn tôn quý hơn so với hoàng tử hoàng nữ sao?”

“Không phải. Thần không dám, thần chỉ là đáng tiếc cho Tiêu Dao vương.”

“Hừ, chuyện của ta không tới phiên ngươi nhiều chuyện, ta thích Xích Dương công chúa, ta muốn trở thành sủng phu của nàng, ai dám nói nữa bổn vương sẽ huyênháo cho nhà hắn không yên!”

Nói mấy câu rất có khí phách, những thần tử muốn ồn ào theo cũng không dám, tuy rằng Tiêu Dao Vương không có thực quyền, nhưng tài phú của hắn thì mọi người đều biết. Tục ngữ nói có tiền có thể sai sử được ma quỷ đó thôi!

Thần Tịch mỉm cười với Sở Mục Nhiên tỏ vẻ biết ơn, Sở Mục Nhiên cũng nháy mắt mấy cái. Ánh mặt tràn đầy thâm tình. Làm cho Thần Tịch rét lạnh một phen.

Bắc Đường Liên Vân vẫn ngồi uống rượu ở một bên không nói lời nào, bất quá Thần Tịch với Sở Mục Nhiên hồ động hắn vẫn thấy được, trong lòng toan tính không thôi.

Ngay sau đó lại nghe Thiên Cầm công chúa nũng nịu nói: “Bản công chúa từng nghe nói Xích Dương công chúa có tài múa, không biết có thể để cho chúng ta kiến thức một chút không?”

Đây là muốn nàng ca múa trước tất cả mọi người sao?

Hừ. Nếu là người của nàng, ví dụ như mười vạn tinh binh, vì điều động cảm xúc của mọi người, nàng sẽ lo lắng. Về phần nơi này à, quần thần của Sở quốc thì có quan hệ gì tới nàng chứ, vì sao nàng phải hiến nghệ cho bọn họ? Bĩu môi, lạnh nhạt nói: “Thiên Cầm công chúa quá khen, kỳ thật bản công chúa cũng không thông âm luật, nhưng thật ra hôm nay lúc nghe công chúa và phu thị của ta nói chuyện phiếm thì nhớ rõ ngươi nói với phu thị ta tài ca múa của ngươi rất tốt, không bằng mời công chúa biểu diễn một chút, thuận tiện để cho phu thị của ta thưởng thức một chút đi.”

Quần thần nghe vậy đồng thời ồ lên, Thiên Cầm công chúa khi nào thì đi nói chuyện với phu thị Xích Dương công chúa? Đây không phải là không hợp lễ giáo sao? Cho dù muốn nói chuyện phiếm, cũng chỉ có thể nói cùng Xích Dương công chúa, làm sao lại đi nói với phu thị của người ta!

Hoàng Hậu nghe xong lời này sắc mặt lập tức thay đổi, “Xích Dương công chúa thật là khiêm tốn rồi, Thiên Cầm ca múa tất nhiên kém ngươi rồi, bằng không, vì sao có thể khiến cho vài vị phu thị tuần mỹ kia chỉ một lòng với ngươi chứ? Bản lĩnh của Xích Dương công chúa mới làm cho chúng ta thật sự hâm mộ đó.”

Lập tức sắc mặt Sở Mục Nhiên trầm xuống, hắn đã nói thẳng mình thích Thần Tịch, Mẫu hậu vẫn có thể nói những lời vũ nhục như thế? Căn bản là không xem lời hắn nói ra gì sao?

Cũng đúng, dù sao từ nhỏ đến lớn, người cũng chỉ chuẩn bị tất cả cho hoàng huynh. Về phần hắn à, không quan trọng.

Leng keng một tiếng, tiếng ly rượu rơi xuống đất đột nhiên vang lên, Hoàng Hậu nhìn về phía truyền ra thanh âm, thấy sắc mặt tiểu nhi từ nhà mình âm trầm, nhất thời càng thêm căm tức, còn chưa có thành thân, con đã hướng về nữ nhân Cung Thần Tịch kia, về sau chẳng phải càng không đặt bà vào mắt sao?

Rất đáng giận!

Cung Thần Tịch nhất định biết thuật dụ dỗ gì đó, bằng không sao có thể ôm lấy nhi tử của mình được.

Sở hoàng bắt đầu dī thờ dài, giọng ly rượu lên, “Tốt lắm, ca múa hay gì đó cũng để cho vũ nữ làm đi, nâng ly, Xích Dương công chúa, trầm kính ngươi một ly, kính bởi ánh mắt độc đáo của ngươi.”

Thần Tịch nâng ly rượu lên, nói, “Tạ Sở hoàng khích lệ.”

Uống rượu qua đi, Thiên Cầm công chúa nhìn khuôn mặt xuất sắc của Bắc Đường Liên Vân càng ngày càng không cam lòng, nhìn mọi người đã ăn và uống rượu không sai biệt lắm, nàng tao nhã lau miệng đứng lên, “Phụ hoàng, ta nghe nói Bắc Đường công tử bên người Xích Dương công chúa võ công cao cường, vừa vận thời gian trước nữ nhi cũng thu một cao thủ, không bằng để cho bọn họ tỷ thí một chút được không?”

“Tốt! Xích Dương công chúa nghĩ như thế nào, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến gì chứ?”

Khôn kiếp, đã đáp ứng rồi còn hỏi nàng làm cái gì, trong lòng Thần Tịch khinh thường, sắc mặt cũng không hiện lên, “Có thể làm cho Thiên Cầm công

chúa hứng thú, vậy tỷ thí đi!"

Thần Tịch đáp ứng rồi thì Thiên Cầm công chúa lại nói: "Nếu muốn tỷ thí, cũng nên có chút phần thưởng mới tốt, nếu vậy thì bên thua đáp ứng bên thắng một điều kiện đi!"

Thần Tịch nhìn nàng ta mỉm cười, muốn dùng phương pháp này để được Bắc Đường sao? "Ha ha, nếu là phần thưởng bình thường thì đánh đổ cũng không sao cả, nhưng nếu hơi quá đáng, bản công chúa chỉ sợ không dám cá cược đâu, không bằng Thiên Cầm công chúa nói rõ một chút muốn phần thưởng như thế nào đi!"

Thiên Cầm công chúa có chút không được tự nhiên, bất quá vẫn mở miệng, "Rất đơn giản, nếu hộ vệ của ta thắng, để cho Bắc Đường công tử làm hộ vệ của ta. Nếu người thắng, thì hộ vệ của ta theo người."

Lấy cái này làm tiền đặt cược sao? Thần Tịch do dự mà giống như có chút lo lắng vấn đề tiền cược, Thiên Cầm công chúa lại bổ sung nói: "Bên cạnh đó, nếu hộ vệ của bản công chúa thắng, theo đạo đãi khách, bản công chúa vẫn sẽ đưa cho Xích Dương công chúa một phần đại lễ."

Thần Tịch nhẹ giọng cười rộ lên, "Nghe vậy hình như dù thế nào ta cũng không lỗ nha! Sở hoàng Hậu giáo dưỡng thật là tốt, công chúa thiện tâm như thế cũng chỉ có Sở hoàng Hậu mới có thể dạy dỗ thành."

Hoàng Hậu tự nhiên là biết tâm tư của Thiên Cầm công chúa, bởi vì trước tiệc tối bà đã bị công chúa quấy rầy một phen rồi! Bây giờ nghe được lời nói của Thần Tịch thì nét mặt giả nua liền không chịu đựng nổi, đỏ lên, bất quá rốt cuộc vẫn là nhân vật lớn, rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 146: Cánh Tay Đưa Ra Bên Ngoài*

* Đây là một cách gọi đại loại như người trong nhà hay người cùng một phía mà đi giúp đỡ người ngoài vậy đó.

Thần Tịch nhìn Bắc Đường Liên Vân ngồi bên cạnh, trước mặt mọi người, hỏi: "Bắc Đường, người có tự tin lên đài thi đấu một chút không?"

Bắc Đường Liên Vân chống lại ánh mắt chứa đầy ý cười của nàng, trong lòng âm áp, chỉ cần nàng không muốn nhường hấn cho người khác, như vậy tất nhiên hấn muốn thắng, "Công chúa yên tâm, ta nhất định sẽ không làm cho công chúa mất mặt."

"Ừ, vậy là tốt rồi, chúng ta liền cho Thiên Cầm công chúa một chút mặt mũi đi!"

Vì thế, Bắc Đường Liên Vân cùng với hộ vệ của Thiên Cầm công chúa liền ra sân, Thần Tịch đánh giá hộ vệ mà Thiên Cầm công chúa tìm đến, khẽ nhíu mày, thoát nhìn người nam nhân này một chút cũng không giống người giang hồ, ngược lại có một loại khí chất nghiêm chỉnh huấn luyện của quân nhân, không, không phải quân nhân, phải nói là khí chất âm lãnh của ám vệ.

Nhìn Sở Thiên Cầm liếc mắt một cái Thần Tịch chậm rãi mở miệng, "Nếu như tỷ thí vì hữu hảo, như vậy bản công chúa có một đề nghị, vì sự an toàn..., không được dùng tới ám khí hay độc vật gì đó!"

Sở Thiên Cầm nghe vậy gật gù đầu, mục đích của nàng cũng không phải giết người, chỉ là muốn bắt được Bắc Đường Liên Vân mà thôi.

"Hoàng huynh, nếu đã có náo nhiệt, hai người chúng ta đi làm bình phán đi!" Sở Mục Nhiên cười ha hả cười nói với Sở Mục Hàm.

Sở Mục Hàm nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, có chút đắc ý nói, "Cũng tốt."

Nhìn thần sắc kia của hấn, giống như Thần Tịch gặp nạn vậy.

Dưới ý định của Sở Mục Nhiên, hai người đứng trên đài luận võ báo danh họ lẫn nhau.

Kiểm là kiếm gỗ, từng chiêu thức của Bắc Đường Liên Vân đều rất chính quy, nhìn rất chính nghĩa, còn chiêu thức của đối phương cũng rất ổn, bất quá mang theo một cỗ sát khí tiêu điều, đây là sát khí của việc tập luyện lâu dài mới có, tất nhiên mới tự nhiên mà lộ ra như vậy. Có lẽ người này là ám vệ của Sở thái tử hoặc Thiên Cầm công chúa, nhưng cũng có thể của Sở hoàng thượng.

Thần Tịch nhìn một hồi cũng không còn hứng thú, nàng luôn luôn không có ham thích với đấu võ, giống như nàng luyện võ vậy, thì tập nội lực với khinh công mà thôi, kiếm pháp hay vân vân gì đó cũng không có hứng thú để học.

Ước chừng thời gian một phút đồng hồ, cái trán Bắc Đường Liên Vân toát ra mồ hôi. Thần Tịch khẽ nhíu mày, thực lực của hấn lại không đánh được sao?

"Công chúa, nội lực của hấn bị ngăn trở. Hình như ăn phải được vật gì đó khắc chế nội lực." Thanh âm của Sở Mục Nhiên truyền vào trong tai Thần

Tịch.

Hừ, dễ tiện! Thần Tịch híp nửa mắt. Nhìn tình hình chiến đấu, hiển nhiên thế công của đối phương càng ngày càng mạnh, có xu thế ngăn chặn được Bắc Đường, than nhẹ một tiếng, nâng bụng ly rượu lên uống một chút, ngón tay vô tình hướng trên đài luận võ.

Không tới một lúc, hộ vệ của Thiên Cầm công chúa cũng toát ra mồ hôi. Hơn nữa, còn lợi hại hơn so với Bắc Đường Liên Vân, nhìn thấy sắc mặt kia, giống như đang nhẫn nại điều gì vậy.

Thần Tịch lạnh lùng nhìn bọn họ. Nhìn xem hán ta nhẫn nại được bao lâu.

Bắc Đường Liên Vân không biết bị kê đơn như thế nào, bất quá đột nhiên sắc mặt của đối phương thay đổi hẳn cũng không biết bị cái gì, nhưng hẳn hiểu được phải bắt lấy cơ hội tấn công.

Hai bên giao thủ lẫn nhau, đột nhiên, sắc mặt hộ vệ kia chuyển màu đỏ tím sau đó chạy như điên khỏi đài luận võ. Một lời cũng không có nói.

Lưu lại một đám đại thần mặc danh kỳ diệu nhìn nhau, đây là bị làm sao vậy? Cho dù nhận thua cũng nói một câu chứ?

Sắc mặt Sở Thiên Cầm càng khó coi thêm, cái gì cũng không nói, người nàng phất ra cự nhiên chạy đi như vậy!

Thần Tịch cũng nhẹ giọng bật cười, "Ồ. Hộ vệ kia bị làm sao vậy? Chẳng lẽ là thân thể không thoải mái? Bản công chúa tin tưởng hộ vệ của Thiên Cầm công chúa tuyệt đối sẽ không phải loại người không có trách nhiệm như vậy, nhất định là có chuyện đặc biệt gì đó mới Edit: Phạm Mai làm cho hán thất lễ như vậy."

Các đại thần mang một sắc mặt, ai cũng không có mở miệng, việc này cũng không phải việc bọn họ có thể nghị luận.

Bắc Đường Liên Vân gật đầu với Sở hoàng, quay lại bên cạnh Thần Tịch ngồi xuống, "Công chúa, ta ——"

"Đừng nóng vội, Thiên Cầm công chúa là người có phong độ, cảm được thì cũng buông được, sẽ không cố chấp như vậy." Thần Tịch cười tủm tỉm nhìn về phía Sở Thiên Cầm: "Thiên Cầm công chúa, người nói, cuộc so tài này tính như thế nào đây?"

Sở Thiên Cầm cầu cứu nhìn về phía Sở Mục Hàm, ánh Edit: Phạm Mai mắt Sở Mục Hàm chuyển động, cười nói: "Bắc Đường công tử võ nghệ hơn người, làm cho người ta thật bội phục, ván đầu tiên này, tất nhiên là Bắc Đường công tử thắng."

Ván đầu tiên? Sắc mặt Thần Tịch hơi trầm xuống, người này rất gian trá, lại nghĩ đến cách này!

Quả nhiên, ngay sau đó nghe Sở Mục Hàm nói: "ván thứ hai này hoàng muội muốn ai ra trận đây?"

Sở Thiên Cầm nhận được ý tứ của hoàng huynh lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, "Tất nhiên người đã tuyển xong rồi, tiểu Tư, người đi mời Lưu công tử đến đây."

Sở Mục Nhiên nghe thấy ba chữ Lưu công tử ánh mắt hơi hơi lóe lên, thời điểm nhìn về phía Thần Tịch có chút lo lắng, Thần Tịch liền đoán được người nọ nhất định bất phàm, nhìn nhìn Bắc Đường Liên Vân, sắc mặt hán hơi tái, thờ Edit: Phạm Mai dài, bất tự của nàng với Sở quốc này quả nhiên không hợp mà! Nhẹ nhàng cầm lấy tay Bắc Đường Liên Vân, hơi thờ như lan, "Bắc Đường, trận tiếp theo người cũng lên đi, tốc chiến tốc thắng là tốt rồi, đừng cho đối phương chui chỗ trống."

"Vâng, công chúa."

Bắc Đường Liên Vân cảm giác được sự vô lực của cơ thể dần dần giảm bớt, thời gian một nén nhang chậm rãi trôi qua, hán cảm thấy được hình như nội lực đang dần khôi phục, trong lòng mừng rỡ, đồng thời lại có chút lo lắng nhìn về phía Thần Tịch, "Công chúa, có phải người——"

"Không có chuyện gì, người chỉ cần thắng là được."

Thần Tịch nâng mắt nhìn về phía Sở Mục Hàm, "Thì ra Thái tử đã sớm nghĩ sẽ đấu như vậy sao? Sao không nói rõ ràng sớm một chút chứ, Bắc Đường còn chưa có ăn được no, thể lực cũng hữu hạn, ăn thêm một chút mới có lực chiến nữa chứ?"

Sở Mục Hàm bị nàng nói trắng ra tâm cơ của mình như vậy có chút quần bách, bất quá da mặt người ta tương đối dày, bằng không cũng không có đi giả bộ tình nghĩa để để Edit: Phạm Mai ủng hộ mình, "Đâu có, tất nhiên có thể rồi."

"Như vậy, không biết cuộc so tài này muốn đấu bao nhiêu trận đây? Cũng không thể không dứt đi! Không bằng ba trận là được rồi, hai trận thắng là được."

Sở Mục Hàm có chút do dự, vừa rồi đã thua một trận, Bắc Đường Liên Vân chỉ cần thắng thêm một trận."Ta thấy đấu năm trận thắng ba trận được không? Như vậy càng có thể biểu hiện thực lực của Bắc Đường công tử."

"Thái tử diện hạ, làm người, cũng đừng có tham lam như vậy, năm ván thắng ba ván cũng không có vấn đề gì, nhưng lần này ta chỉ dẫn theo một phu thị là Bắc Đường, cũng không có năm sự Edit: Phạm Mai giúp đỡ, ba trận thắng hai trận đã là quá sức rồi! Đừng nói với ta là một mình phu thị của ta đấu với ba người Sở quốc cũng không thể phân biệt cao thấp!"

Lời này chính là thẳng mặt, sắc mặt Sở Mục Hàm không vui, Sở hoàng cũng ngượng ngùng, hơn nữa bị đưa con thứ ba mà mình yêu thương nhìn chăm chăm mình cũng không nhẫn tâm, liền mở miệng hoà giải, "Được rồi, trăm thấy Xích dương công chúa nói có đạo lý, ba trận thắng hai trận là tốt lắm rồi!"

Bỗng nhiên Sở Mục Nhiên đứng lên đi về phía Thần Tịch, cả lo phất phơ nói: "Phụ hoàng, ta với công chúa đã có hôn ước, hiện giờ công chúa cần trợ thủ, về lý thì nên đứng ra phụ trợ phụ nhân của mình, vậy này để cho nhi thần thay thế công chúa xuất chiến đi!"

Nháy mắt ánh mắt của Sở Mục Hàm trầm xuống, Bắc Đường Liên Vân đã xuất hiện chút thất thủ, nếu Lưu công tử lên sân nhất định sẽ thắng, chỉ là Tam đệ cứ như vậy, liền phá hủy ván thắng của bọn họ.

Sắc mặt của Hoàng hậu cùng Thiên Cầm công chúa đồng thời trầm xuống, cánh tay đưa ra bên ngoài chính là như vậy, còn chưa Edit: Phạm Mai có thành thân đâu! Hoàng hậu đầu tiên là khiển trách: "Mục Nhiên, bất tự của ngươi với công chúa còn chưa có xem đâu, sao lại đứng về phía bên nàng rồi?"

"Mẫu hậu, chúng ta đã tình đầu ý hợp, công chúa lại cầu hôn. Chỉ còn kém bài đường thành thân, sao có thể nói còn chưa xem bất tự chứ?"

"Ngươi ——"

Sở hoàng nhìn về phía Sở Mục Nhiên, bất đắc dĩ mở miệng lần thứ hai: "Hoàng hậu, hoàng nhi nói cũng có đạo lý, để cho hắn ra sân đi, Xích Edit: Phạm Mai Dương công chúa, nhìn phân thượng việc hoàng nhi ta giữ gìn người như vậy, ngày sau cũng không nên phụ một mảnh nhiệt tình của hắn!"

Thần Tịch quần bách, lại chỉ có thể gật đầu, "Sở hoàng yên tâm, đối với ta thật tình, tất nhiên ta sẽ đối đãi thật tình."

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Da Mặt Dày Để Làm Gì.

Sở hoàng thấy Cung Thần Tịch cam đoan như vậy mới hài lòng thu hồi ánh mắt mình, không để ý Hoàng Hậu cùng ái nữ chất vấn vẫn ăn uống, chờ xem kịch vui.

Sở hoàng là loại người nào? Hắn là thực sự khôn khéo, mấy người Hoàng Hậu có chủ ý gì hắn còn có thể không biết sao? Đương nhiên biết, nhưng hắn là một đế vương, điều đầu tiên hắn lo lắng là lợi ích của quốc gia, sau đó mới tới những người bên cạnh.

Hiển nhiên Xích Dương công chúa không phải người dễ chọc, mà đưa con thứ ba sẽ gả cho Cung Thần Tịch làm sủng phu, hắn muốn hoàn thành nghiệp lớn trong tương lai của mình còn cần phải có sự giúp đỡ của đứa con này! Đắc tội Tam nhi tử, về sau làm thế nào mới có thể để cho nó hỗ trợ?

Bắc Đường Liên Vân đối với sự viện trợ của Sở Mục Nhiên có chút cảm kích, đương nhiên, đối với Sở Mục Hàm và Sở Thiên Cầm thì bị cũng rất khinh bỉ, Thần Tịch nói hắn ăn hắn liền ăn, chủ yếu là để cho người ta nhìn hắn ăn nghĩ là hắn thật sự đói bụng mới thôi!

Ăn khoảng nửa chén cơm với đồ ăn, rốt cục nghe thấy cung nhân thông báo Lưu công tử bên Thiên Cầm công chúa đến đây.

Người có thể làm cho Sở Mục Nhiên coi trọng tất nhiên cũng sẽ khiến cho Thần Tịch chú ý, nàng nâng mắt nhìn về phía cửa đại điện, đi vào đây là một nam nhân với diện mạo bình thường, xin Thượng Đế tha thứ cho nàng, nàng bị một ít tiểu thuyết độc hại rồi, luôn nghĩ đại hiệp ở cổ đại đều có phong độ, tài mạo song toàn gì đó.

Lưu công tử đi vào đại điện, không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ, "Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu."

"Miễn lễ, công chúa mời ngươi đến cùng người bên phía Xích Dương công chúa bàn luận cao thấp một chút, ngươi có thể đàm luận với người bên Xích Dương công chúa một chút."

"Thảo dân tuân mệnh." Lưu công tử xoay người nhìn về phía Thần Tịch, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Sở Mục Nhiên đi ra, mày hoi hoi nhìn lại.

Sở Mục Nhiên cười hớ hớ, "Lưu huynh, đã lâu không thấy rồi!"

"Thảo dân tham kiến Tiêu Dao Vương, không biết --"

"Bỏn vương chính là sủng phu của Xích Dương công chúa, thế nào. Ta đã đúng quy cách vậy thì thi đấu với ngươi một chút đi!"

Lưu công tử nhú mày lại, "Tiêu Dao Vương, thảo dân cảm thấy không ổn. Trước mắt Vương gia vẫn còn là Vương gia Sở quốc, làm sao có thể tính là cao thủ của Nhai Nữ quốc được? Thảo dân nghĩ, vẫn nên để cho Xích Dương công chúa chọn một người khác đi. Như vậy mới có thể đánh giá công bằng được nhân tài hai quốc gia."

Bắc Đường Liên Vân đánh giá vị Lưu công tử kia, đột nhiên nở nụ cười. "Công chúa, không bằng để cho ta lên đi!"

Thần Tịch có chút lo lắng, “Người không cần nghỉ ngơi thêm một chút sao?”

“Không sao, công chúa tin tưởng ta đi!”

Sở Mục Nhiên trừng Bắc Đường Liên Vân: Người đùa gì vậy hả, vừa rồi mới bị ngăn trở nội lực, sao có thể đánh được! Bị đả kích sao?

Bắc Đường Liên Vân bước đi lên đài lúc đi ngang qua bên cạnh hắn có nói một câu: “Cảm tạ, không có chuyện gì. Yên tâm.”

Sở Mục Nhiên ngạc nhiên, nhanh như vậy đã tốt rồi sao? Không thể nào!

Thần Tịch khe khẽ thở dài, “Tiêu Dao Vương, tự nhiên Bắc Đường lại nói hắn có thể, bản công chúa liền tin tưởng hắn vậy, người tha hãy chờ xem một chút đi!”

“Được được, ta đành chờ xem vậy!”

Lưu công tử thấy Sở Mục Nhiên lui xuống, biểu tình rõ ràng thoải mái hơn. Thực lực không phải là quan trọng nhất, trọng yếu nhất là hắn quen thuộc cách làm người của Sở Mục Nhiên, nếu hắn dự đoán được gì đó nhất định sẽ ngăn trở. Sau đó nhất định sẽ có một đoạn thời gian người không thể nào tốt được. (ý chỗ này muốn nói là nếu đối đầu với anh Sở Mục Nhiên, thì anh sẽ làm cho người đó không thoải mái đoạn thời gian)

Người thay thế là Bắc Đường Liên Vân, chỉ là một phu thị của Xích Dương công chúa, mặc kệ thắng hay thua đều không có gánh nặng.

Lúc này, Bắc Đường Liên Vân không có vũ khí. Hắn trực tiếp tỷ thí quyền pháp với Lưu công tử.

Trong lúc nhất thời trên đại diện bóng người bay tán loạn, Thần Tịch nhìn thấy thì nở nụ cười, quyền pháp, Bắc Đường Liên Vân không tệ, hơn nữa, nhìn rất đẹp mắt nha!

Sở Mục Nhiên vẫn ngồi bên cạnh Thần Tịch, nhìn cứ như không có chuyện gì một miếng lại một miếng, tự tại không thôi, giống như đã nắm chắc thắng lợi vậy, không khỏi buồn bực, vậy hắn lo lắng vô ích à?

Không lâu sau, oành oành vài tiếng, hai bóng dáng tách ra, khoe miệng Bắc Đường Liên Vân và Lưu công tử đều có vết máu, tuy nhiên, Lưu công tử lại có chút đứng không vững ôm lấy ngực, Bắc Đường Liên Vân vẫn đứng im lặng ở nơi đó, vẻ mặt kiêu căng.

Thần Tịch lập tức vỗ tay, “Bắc Đường, rất tốt đó!”

Ngay sau tiếng vỗ tay của nàng, Sở Mục Nhiên cũng vỗ tay, những người khác à, ngồi im.

Lưu công tử lau vết máu trên khoe miệng, “Bắc Đường công tử rất lợi hại, tại hạ bội phục!”

Bắc Đường Liên Vân ôm quyền, “Đa tạ.”

Đến lúc này, kết cục chân chính đã định, quần thần đứng lên cùng nhau chúc mừng.

Sở Thiên Cẩm nhìn bộ dáng kia của Bắc Đường Liên Vân càng ngày càng thích, nhưng nàng lại bị thua, nàng không cam lòng mà! Nhìn Bắc Đường Liên Vân đi tới chỗ Cung Thần Tịch, nàng nóng nảy, “Bắc Đường công tử, bản công chúa đối với người vừa gặp đã thương, muốn để người làm Phò mã, cùng với người một đôi một kiếp một đôi người, không biết Bắc Đường công tử có nguyện ý hay không?”

Nói một phen làm cho các đại thần muốn thổ huyết, phụ đức* a, uy nghiêm a!

*phụ đức: đức hạnh của người phụ nữ.

Phụ đức của Sở quốc bọn họ đó!

Đường đường là một công chúa lại trước mắt nhiều người như vậy đi cầu thú một người đã có thể chủ, còn nói cái gì một đôi một kiếp một đôi người! Quả thực đúng là mắt mặt xấu hổ!

Sắc mặt Sở hoàng cũng khó nhìn, chuyện này nếu nàng lén lút đi làm, làm chút thủ đoạn thì hắn có thể mở một mắt nhắm một mắt cho qua, nhưng mà, nhưng lại chuyển lên đại sảnh này thì chính là không thể! Nghĩ thế, mặt rồng Sở hoàng giận dữ, “Thiên Cẩm, con nói bậy bạ gì đó!”

Hoàng Hậu thấy tình thế không tốt, chạy nhanh giảng hòa: “Hoàng Thượng bớt giận, Thiên Cẩm công chúa nhất định là bị ma chướng mới nói ra lời như vậy, người đâu, lập tức đưa công chúa hồi cung nghỉ ngơi!”

“Phụ hoàng, con thích --”

“Câm miệng!”

Sở hoàng vung tay lên, lập tức có người thúc thời làm cho Sở Thiên Cẩm biến thành câm điếc, sau đó để cho cung nữ đưa nàng đi.

Thấy sắc mặt Sở hoàng mới dịu đi một chút, “Xích Dương công chúa, để nguoi chê cười rồi.”

“Ha ha, không có chuyện gì, Thiên Cầm công chúa thẳng thắn, nói thẳng ra, cũng không thẹn là fmoottj nữ tử dung cảm.” Chỉ tiếc hữu dũng vô mưu, lại làm ra chuyện lỗ mãng như vậy. Vừa rồi cũng làm cho nàng thật chấn động đó!

Nghĩ nghĩ không khỏi nhìn Bắc Đường Liên Vân liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Bắc Đường, sức quyến rũ của nguoi rất lớn đó, lam nhan họa thủy (câu này có nghĩa tương tự như hồng nhan họa thủy vậy) mà!”

Bắc Đường Liên Vân mặt lạnh không nói lời nào, Sở Mục Nhiên cười hớ hớ ở một bên thêm đồ ăn, “Công chúa, dùng bữa, ăn nhiều một chút, rất gầy đó!”

“Ha ha, Xích Dương công chúa và Hoàng đệ thật là tình đầu ý hợp!” Sở Mục Hàm không nóng không lạnh nói một câu.

Thần Tịch liếc mắt nhìn hần, kéo khóe môi, “Tất nhiên, bản công chúa cũng chúc phúc Thái tử điện hạ và Thái tử phi cảm sát cùng minh*, yêu thương nhau đến đầu bạc.”

* cảm sát cùng minh: quan hệ phu thê hòa hợp.

“Đa tạ.”

Sắc mặt Sở Mục Hàm âm trầm, vốn dĩ hần muốn kết hôn với nàng, nhưng nàng lại không đồng ý, không nói tới chuyện từ chối hần, còn cùng đệ đệ ruột của mình ở cùng một chỗ, nổi nhục này, ngày sau nhất định hần sẽ trả!

Tuy nhiên, trước khi hần lên vị hần sẽ chịu đựng!

Một cái tiệc tối thật tốt, vốn tưởng sẽ làm khó dễ Xích Dương công chúa mọi người lại ngượng ngùng ra tay, ai kêu Thiên Cầm công chúa nước bọt họ lại lộ ra tâm tư như vậy đây! Có công cháu như vậy, bọn họ còn dám làm xấu mặt sao?

Kết quả, cái tiệc tối này, hình như Xích Dương công chúa ăn được rất ngon miệng, còn có mỹ nam bồi bên cạnh, rất thích ý.

Mà trên thực tế, Thần Tịch một chết đi được, vừa rồi giúp Bắc Đường Liên Vân, nàng đã phải sử dụng kỹ năng của mình, hơn nữa vết thương cũ chưa lành, sắc mặt đều trắng hơn.

“Công chúa, nguoi không thoải mái sao?”

“Có một chút.”

Sở Mục Nhiên lập tức thỉnh tội cùng Sở hoàng, “Phụ hoàng, công chúa không quen khí hậu, thân thể hơi bệnh một chút, nhi thần muốn đưa nàng rời đi trước.”

“Chuẩn, đi đi, để cho Thái y đi cùng nhìn một chút, Xích Dương công chúa là khách quý, không thể có chuyện gì!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Tâm Tư Của Sở Hoàng

Quay lại trong cung điện của Tiêu Dao Vương, rất nhanh đã có Thái y chạy tới bắt mạch cho Thần Tịch, vốn dĩ Sở Mục Nhiên cũng không muốn, nhưng nhìn sắc mặt Thần Tịch quá kém nên đành phải đồng ý.

Cũng may Thái y bắt mạch xong đều nói, “Bẩm Vương gia, Xích Dương công chúa chỉ do không quen khí hậu, mệt mỏi, nghỉ ngơi vài ngày thì tốt thôi.”

“Vậy nhanh đi kê đơn thuốc đi, lấy loại tốt nhất!”

“Vâng.”

Sau khi Thái y kê đơn thuốc xong liền vội vàng rời đi, nếu Sở Mục Nhiên phái người đi theo bọn họ thì nhất định sẽ phát hiện sau khi bọn họ rời đi thì đến chỗ Sở hoàng, mà Sở hoàng thì ở ngay Thiên điện chờ hai vị Thái y.

“Thần tham kiến Hoàng Thượng.”

“Miễn lễ, nói đi, nàng ta sao hả?”

Thái y lau mồ hôi, “Hoàng Thượng, trong cơ thể Xích Dương công chúa giống như bị người ta hạ một số loại độc được vậy, chỉ sợ thời gian không còn nhiều.....”

“Không nhiều là bao nhiêu hả?”

Thái y do dự một chút, cẩn thận nói: “Dựa vào y thuật của vi thần, thì sống không quá ba năm. Nhưng mà, nghe nói bên cạnh Xích Dương công chúa có một vị đại phu rất lợi hại, cho nên, thần không dám kết luận.”

Sở hoàng nghe vậy trong lòng dậy sóng lớn, ba năm sao? Nếu thật sự là ba năm thì cũng đủ để cho Cung Thần Tịch mang thai đứa con của hoàng nhi hân, nghe nói, Tiên hoàng Nhai Nữ quốc đã hạ lệnh, mười vạn tinh binh của Xích Dương công chúa chỉ có thể thừa kế từng đời, triều đình không được phép tiếp nhận, nếu Cung Thần Tịch chết đi, như vậy, đứa nhỏ của nàng tất nhiên sẽ là người thừa kế duy nhất!

Mười vạn tinh binh a!

Đây là thực lực không thể coi thường, lúc trước muốn để cho Thái tử thú nàng cũng là vì chuyện này, nay đổi đứa con khác cũng vậy, danh chính ngôn thuận lưu lại đứa nhỏ để kế thừa. Tương lai là cháu trai hoặc cháu gái hân kế thừa binh quyền của Xích Dương công chúa, như vậy..... Ha ha, đây thật là chuyện tốt trời ban mà. Cả đời hân đều vì Sở quốc mà suy nghĩ, người làm địa sự không cầu nệ tiểu tiết, trừ tính bỏ cục tiêu phí mười năm đều đáng giá, huống chi chờ có vài năm đây?

Quyết định suy tính. Hân lập tức phân phó cung nhân đi gọi Tiêu Dao Vương tới đây.

Lúc Sở Mục Nhiên nhận được khẩu dụ có chút nghi hoặc, đang êm đẹp, sao Phụ hoàng lại gọi hân qua chứ?

Ngay sau đó, Sở hoàng rời cung yến đi tới thư phòng. Sở Mục Nhiên hành lễ xong thì thấy phụ hoàng nhà mình thân thiết ban thưởng ngồi, càng cảm thấy khác thường. “Phụ hoàng, người tìm nhi thần có chuyện gì phân phó sao?”

“Ừ. Nói đúng hơn là muốn nói hôn sự giữa con và Xích Dương công chúa, Phụ hoàng thấy nàng cũng không tệ. So với những công chúa khác của Nhai Nữ quốc đều tốt hơn nhiều, hôn sự của các người Phụ hoàng liền chân chính đồng ý vậy, để cho khâm thiên giám chọn ngày tốt các con nhanh chóng thành thân tác thành nhân duyên đi!”

Trong lòng Sở Mục Nhiên kinh ngạc, trên mặt lại lộ ra sắc mặt vui mừng, “Đa tạ Phụ hoàng đồng ý với nhi thần, nói vậy công chúa cũng sẽ cao hứng.”

“Ừ, trăm cũng cao hứng. Mục Nhiên, tuy rằng con không để ý tới chính sự, nhưng chung quy cũng là con trai của ta, Phụ hoàng đối với con rất có kỳ vọng, mong con được hạnh phúc, sau khi thành thân với Xích Dương công chúa, hy vọng các con hãy cố gắng cho Phụ hoàng sớm ngày được ôm tôn tử!”

Cái gì!

Sở Mục Nhiên có chút ngượng ngùng, “Phụ hoàng, việc này còn sớm mà!”

“Không sớm đâu, con nhìn người ta xem, những nam tử xấp xỉ tuổi với con đấy. Người nào không phải ba vợ bốn nàng hầu, nữ nhân thành đàn chứ? Con cũng không thể làm cho Phụ hoàng thất vọng được, mọi chuyện chữ hiếu hàng đầu, sau đó là con cái! Nhớ kỹ đó. Phụ hoàng hy vọng đứa con nối dòng đầu tiên của Xích Dương công chúa là của con!”

Trong lòng Sở Mục Nhiên âm thầm, quả nhiên là có mục đích mà, hân đã nói..... Ha ha, thôi, dù sao người nhà này chính là như vậy rồi.

Khe khẽ thở dài, Sở Mục Nhiên lại khách sáo vài câu với Sở hoàng, sau đó mới về cung điện của mình.

“Vương gia, Xích Dương công chúa đã nghỉ ngơi rồi, Bắc Đường công tử đang chăm sóc nàng.”

“Ừ, ta đã biết. A Vỗ, người nói lời Thái y nói có thể tin không?”

A Vỗ nhún mày rậm lại, “Vương gia nghi ngờ lời nói của Thái y sao? Nếu không thủ hạ đi tra xét một chút?”

“Đi đi, không được đá thảo kinh xà.”

“Vâng, thuộc hạ hiểu rõ.”

.....

Vào lúc đêm khuya, A Vỗ mang theo một tin tức trở về, Sở Mục Nhiên nghe A Vỗ bẩm báo xong thì toàn thân lạnh đi, ba năm, cho nên Phụ hoàng mới đồng ý cho hân thành hôn lại còn kêu cử hành nhanh chóng sao, hơn nữa, còn muốn hân lưu lại con nối dòng sao?

A Vỗ lo lắng lo lắng nhìn hân, “Vương gia, thân thể Xích Dương công chúa yếu như vậy, người phải làm sao bây giờ?”

“Người ngốc mà, cho dù bốn vương giả cho nàng, nếu về sau nàng..... Tất nhiên sẽ không giống cái gì mà thủ thân như ngọc, cho dù ta có muốn, Phụ hoàng cũng sẽ không đồng ý.”

A Vô nghe vậy mới thờ ra, cũng đứng, Vương gia là nam nhân, cũng không phải nữ nhân, nữ nhân còn có thể tái giá, huống chi Vương gia nhà bọn họ chứ! Nếu Xích Dương công chúa thật sự mất đi, Vương gia quay về Sở quốc, nói không chừng lại càng tiêu dao đó!

Nhưng mà đáng tiếc, hình như Vương gia có chút thích Xích Dương công chúa!

Sở Mục Nhiên đứng dậy đi ra khỏi phòng, A Vô vội vàng đi theo, Sở Mục Nhiên lại vẫy vẫy tay: “Đừng đi theo, ta đi nhìn công chúa một chút.”

A Vô giật mình sững sốt một lúc, ngơ ngác nhìn bóng dáng của hắn, trong lòng có một loại cảm giác kỳ quái: Chẳng lẽ Vương gia anh mình thần vô lại cả lo phát phơ nhà bọn họ lại động chân tình với Xích Dương công chúa thật sao?

Sở Mục Nhiên đi qua sân viện cách vách, nha hoàn canh giữ ở bên ngoài, hắn ra hiệu để các nàng không cần lên tiếng, một mình hắn đi vào, thì nhìn thấy Bắc Đường Liên Vân đang sẵn sàng lấy khăn tay lau cái trán mồ hôi của Thần Tịch.

Nữ tử nằm trên giường im lặng, nam tử bên cạnh giường lại ôn nhu mà chăm chú như vậy, nhất cử nhất động đều là ôn nhu sùng nịch, đây chính là một bức họa xinh đẹp, hắn nhìn đều có chút hâm mộ. Cả đời này, tìm được một nữ tử đáng giá để cho hắn đối xử ôn nhu như vậy thực sự không dễ dàng, mà Cung Thần Tịch chỉ là một trong số những người bạn trong sinh mệnh của hắn sao?

Lần đầu tiên, hắn có chút chò mong đối với lựa chọn của mình, cũng có chút phiền muộn.

Có thích nàng hay không hắn không dám cam đoan, nhưng mà, hắn cũng biết cùng với việc thú Liễu gia tiểu thư do mẫu hậu an bài, hắn tình nguyện lấy loại hình thức không quá vinh quang này “Gả” mình đi ra ngoài!

Hắn đã trưởng thành, không muốn cả đời này làm quân cờ cho người khác, cho dù những người đó có là thân nhân đi nữa hắn cũng không vui!

Hắn muốn được tự do, hắn muốn được sự tùy hứng hoàn toàn.

“Vương gia đã trở lại rồi sao?” Bắc Đường Liên Vân quay đầu nhìn hắn một cái, phát hiện hắn đứng im lặng ở đó có chút khó hiểu, “Vương gia, có chuyện gì sao?”

Sở Mục Nhiên bưng tỉnh, lắc đầu, “Không có chuyện lớn gì, bất quá Phụ hoàng nói sẽ để cho khâm thiên giám chọn một ngày tốt, thành toàn tâm nguyện của ta mà thôi.”

Thật không?

Hai người bọn họ có sự đồng ý của Sở hoàng, vậy ai đến thành toàn cho hắn đây? Cha mẹ? Không, thứ hắn cần không phải cha mẹ thành toàn, mà hắn cần chính là công chúa mở miệng giữ hắn lại, nói một câu trong lòng nàng có vị trí của hắn thì tốt rồi!

Bắt đầu từ khi nào, hắn đã trở nên hèn mọn như vậy?

Lúc hai nam nhân ở bên giường phiền muộn, Thần Tịch nằm trên giường lại ngủ mơ ni non gọi một tiếng, “Bắc Đường.....”

Bắc Đường Liên Vân vội vàng quay đưa tay cầm lấy tay Thần Tịch, “Công chúa, làm sao vậy?”

Cung Thần Tịch lại im lặng, nhưng trong lúc đó trên mặt nàng lại lộ ra nụ cười yên bình, giống như mơ thấy chuyện tốt gì vậy, nàng đang nói nói mơ sao? Mơ thấy hắn sao?

Bắc Đường Liên Vân vừa rồi còn cảm thấy mát mát trong nhất thời bay cao lên, trong mơ công chúa có hắn thì biểu hiện cho việc trong lòng cũng có hắn, chỉ là không chịu thừa nhận thôi sao?

Sắc mặt Sở Mục Nhiên hơi buồn bã, người mà nàng tâm tâm niệm niệm nhớ thương không phải hắn.

“Vương gia, ngồi đi, chúng ta cùng nhau chờ công chúa tỉnh lại.”

Sở Mục Nhiên do dự một lúc vẫn ngồi xuống, gần gũi ở chung với Bắc Đường Liên Vân. Lại nói tiếp, hai người bọn họ lần đầu tiên ở chung mà khách khí như vậy!

“Vương gia, thân phận của công chúa nguoi rõ ràng, ta cũng rõ ràng.”

“Đúng vậy, ta rất rõ ràng.”

“Lấy thân phận của công chúa, rất khó chỉ có một người.....”

Sở Mục Nhiên ngạc nhiên nhìn sắc mặt bình tĩnh mà kiên quyết của Bắc Đường Liên Vân, hắn làm cái gì vậy, ngã bài cùng với hắn sao?

Lời editor: Đạo gần đây mn ít thanks và cmt cho Mai quá, đó là cổ vũ tinh thần cho Mai đó, hay là do Mai làm truyện ngày càng tệ nhì.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 149: Tâm Tư Của Hai Nam Nhân

Edit: Phạm Mai

Nửa ngày, Sở Mục Nhiên mới khe khẽ thở dài, khẽ cười, nói: “Không cần ngại nhắc nhở, ta biết công chúa không thể nào có một mình ta, không phải nàng đã có vài người các người rồi sao?”

“Thời gian Vương gia ở phủ công chúa cũng không phải ít, hẳn đã hiểu được ý của ta rồi.” Ánh mắt Bắc Đường Liên Vân minh bạch, nói thẳng thắn ra để cho Sở Mục Nhiên hiểu được tâm tư của hắn.

Sở Mục Nhiên bị hắn nhìn chằm chằm có chút bối rối, “Được rồi, người muốn nói cái gì đây?”

“Chỉ là muốn sau này hòa bình ở chung với Tiêu Dao Vương thôi.”

Ngắt mất!

Chẳng lẽ hắn là một đồ phụ hay sao? Không, đồ phụ sao? Sở Mục Nhiên đầu đầy hắc tuyến, “Bắc Đường công tử yên tâm, bản về trước sau, người tới trước đó, ta không có tâm tư xấu xa đó đâu!”

“Ta hy vọng Vương gia đồng tâm hiệp lực với ta!”

Này -- hắn muốn làm cái gì sao? Hình như cũng không có chuyện gì cần hắn phải đồng tâm hiệp lực? Sở Mục Nhiên có chút do dự, “Nói thử chuyện gì đi?”

“Ví dụ như, trước mắt công chúa bị mọi người tính kế, người hắn là nên dạy dỗ nàng ta một chút!” Bắc Đường Liên Vân nói thật đúng lý hợp tình, một chút cũng không đỏ mặt, “Vương gia là sủng phụ vừa mới vào cửa, thân phận không giống nhau, cho nên càng cần phải khảo nghiệm độ trung thành với công chúa, nếu không thể bảo vệ cho thể diện của công chúa, vậy còn có tư cách gì làm phụ thị của công chúa?”

Hả? Đây không phải là rõ ràng đang lợi dụng hắn để hắn đứng lên đấu tranh sao? Hay là muốn hắn đối phó với nhóm huynh muội của mình. Sở Mục Nhiên thở dài, tuy rằng Thái tử với Ngũ muội đều hành động không đúng, nhưng hắn đánh trả bọn họ trực diện cũng không tốt lắm!

“Hình như Vương gia không muốn à? Như vậy, sau này bọn họ hợp sức đụng tới trên người công chúa, Vương gia cũng sẽ do dự như vậy sao? Tuy rằng đối tượng hôm nay của bọn họ là ta, nhưng mà, làm sao lại không phải công chúa, nếu ta bị Thiên Cầm công chúa tính kế thành công, người trong thiên hạ sẽ nói công chúa như thế nào? Bọn họ cũng không biết ta bị tính kế, chỉ biết rằng ngay cả người bên cạnh mình mà công chúa cũng không thể bảo vệ được. Như vậy, trong tương lai còn ai muốn ý nguyện trung thành với công chúa, làm việc vì công chúa nữa?”

Trong lòng Sở Mục Nhiên cả kinh. Thật sự hắn cũng không có nghĩ tới chuyện này, nói như vậy, Bắc Đường Liên Vân muốn thắng chính là lo lắng đến chuyện ấy sao?

Mồ hôi lạnh hơi hơi nổi lên. Sao hắn lại trở nên ngu dốt như vậy?

Bắc Đường Liên Vân khẽ thở dài, “Ta trúng độc. Công chúa vì giải độc giúp ta, lại yếu hơn rồi, đây là do ta không đúng, nhưng chẳng lẽ Vương gia nghĩ mình không có trách nhiệm sao?”

“Ta --”

“Vương gia, mọi chuyện không thể toàn diện, nếu người muốn hai bên toàn vẹn, như vậy đừng đi theo công chúa nữa!”

Sắc mặt Sở Mục Nhiên trầm xuống. Hai bên toàn vẹn, hắn không nghĩ muốn hai bên toàn vẹn, chỉ là không muốn cùng thân nhân chính mình cứng rắn mà thôi.

Sau khi suy nghĩ một phen, Sở Mục Nhiên cũng không biết chính mình rời khỏi sân viện của Xích Dương công chúa như thế nào, chỉ là cảm thấy hắn bị Bắc Đường Liên Vân chỉ rõ mọi chuyện, hắn thế nhưng không có nhìn đến hiểm cảnh khi công chúa đi vào Sở quốc.

Bao gồm ám sát lần đó, hắn cũng hoài nghi không biết có liên quan tới phụ mẫu mình hay không.

Tâm trở nên trầm trọng rất nhiều, hắn đã lựa chọn được bước đi đầu tiên, hắn muốn hoàn toàn rời đi cái hoàng cung không hề mang đến cho hắn cảm giác ấm áp này, tuyệt đối sẽ không quay đầu.

Nhưng mà. Quyết liệt, không đến vạn bất đắc dĩ hắn cũng còn có lưu niệm với Phụ hoàng, Mẫu hậu hắn.

Dưới bầu trời đêm, phát ra tiếng thở dài trầm trọng.

A Võ nhìn Vương gia nhà mình có chút thất hồn trở về lo lắng không thôi, “Vương gia. Vương gia?”

“Không có chuyện gì, người đi xuống nghỉ ngơi đi, ta cũng muốn yên tĩnh.”

.....

Đêm từ từ trôi qua, sáng sớm hôm sau, Sở Mục Nhiên đã bị một ít câu nói khắc khẩu đánh thức, hắn mặc quần áo đi ra ngoài, “A Võ, có chuyện gì vậy?”

“Vương gia, là Thiên Cẩm công chúa, nàng muốn gặp Bắc Đường công tử, nhưng mà Bắc Đường công tử không gặp nàng, nói rằng Xích Dương công chúa còn chưa tỉnh lại, không có thời gian chiều đãi nàng. Bất quá hình như Thiên Cẩm công chúa không hài lòng, muốn xông vào, cho nên xảy ra chuyện chấp với hộ vệ bên Xích Dương công chúa.”

Ai!

Sở Mục Nhiên đầu đầu tiêu sái đi ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy Thiên Cẩm công chúa chỉ huy tùy tùng của nàng vọt vào, nhìn không được giận dữ, “Dừng tay!”

“Tam ca!”

“Tham kiến Tiêu Dao Vương.” Nhóm người hầu gấp rút hành lễ.

Sở Mục Nhiên lạnh nhạt nhìn Thiên Cẩm công chúa, “Thiên Cẩm, muội làm gì vậy hả? Xích Dương công chúa vẫn còn bị bệnh, muội dẫn người tới đây âm ý cái gì.”

“Tam ca, muội chỉ muốn đi vào thăm một chút thôi, nhưng hai cái điều nô này lại ngăn cản ở cửa không cho bản công chúa đi vào. Tam ca, đây là hoàng cung Sở quốc chúng ta mà, lại còn là cung điện của Tam ca, bọn hắn dựa vào cái gì mà ngăn cản muội?”

“Đi ra ngoài!” Mặt Sở Mục Nhiên bình tĩnh, nhấn nại.

Thiên Cẩm công chúa ngây dại, nửa ngày mới hoàn hồn, “Tam ca, huynh nói cái gì?”

“Ta kêu người đi ra ngoài, Xích Dương công chúa cần tĩnh dưỡng, người không được âm ý tới nàng!”

“Tam ca! Muội là muội muội ruột của huynh!”

“Cút!” Sở Mục Nhiên nhìn không được la lớn lên.

Thiên Cẩm công chúa bị Sở Mục Nhiên làm cho sợ tới mức khóc lên, sau đó chạy như điên ra ngoài.

Nhóm tùy tùng của Thiên Cẩm công chúa cũng xám xịt rồi đi cùng, tức giận của Sở Mục Nhiên chưa tiêu tan, “Phân phó thủ vệ ở cửa chính, ngoại trừ sự cho phép của ta, không được để cho ai vào đây quấy rầy Xích Dương công chúa!”

“Vâng.”

.....

Sau khi Thiên Cẩm công chúa rời đi cung điện Tiêu Dao Vương liền vọt tới Đông Cung chỗ Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương vừa thấy nữ nhi mình khóc mất hồn như thế thì tức giận hỏi, “Ai chọc công chúa hả?”

“Thưa Hoàng Hậu nương nương, là Tiêu Dao Vương gia vì Xích Dương công chúa mà nói chuyện nghiêm khắc với công chúa một chút, cho nên công chúa mới bị ủy khuất.” Cung nữ bên người Thiên Cẩm công chúa run sợ nói.

Hoàng Hậu nương nương nghe vậy lập tức giận dữ, lại là cái nữ nhân Cung Thần Tịch kia, vì nàng ta, con trai của bà không nghe lời bà, lại còn đi hòa thân lập gia đình, nay lại khi dễ nữ nhi của bà, quả thực là làm người ta tức giận mà!

Cố gắng ngăn chặn lửa giận trong lòng, bà cố gắng duy trì bình tĩnh, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Cung nhân liền nói lại cẩn thận mọi chuyện một lần, Hoàng Hậu nương nương nghe xong lại nở nụ cười, thì ra là sinh bệnh, sinh bệnh thì tốt! Tốt nhất là chết đi, không cần chậm trễ con trai của bà. Cười lạnh một tiếng, bà phân phó cung nhân, nói: “Chuẩn bị một ít lễ vật cho bản cung, Xích Dương công chúa đường xa đến đây nên không thoải mái, bản cung thân là một quốc gia chi mẫu, về tình về lý nên quan tâm mới đúng.”

“Vâng, nương nương.”

“Đúng rồi, lần trước Hoàng Thượng có thưởng huyết yến, còn có tổ yến, nhân sâm, đều mang theo một ít đi!”

Thiên Cẩm công chúa vừa nghe, liền không vui, “Mẫu hậu, sao phải đối tốt với nàng ta chứ!”

“Nha đầu ngọc, đối phó địch nhân không thể luôn luôn sử dụng thủ đoạn cứng rắn được, nếu muốn đánh rớt đối phương còn có cách làm cho người ta cứng rắn nuốt vào không nhổ ra được.”

Những mưu kế này Thiên Cầm công chúa không hiểu rồi, nhưng mà, nghe được Hoàng Hậu muốn giáo huấn Cung Thần Tịch, trong lúc nhất thời nàng liền nở nụ cười, Hoàng Hậu nương nương thở dài một tiếng, vỗ vỗ tay nhỏ bé của nàng, “Đi, rửa mặt chải đầu cho công chúa một chút, bản cung muốn dẫn nàng cùng đi tới thăm hỏi Xích Dương công chúa.”

Vì thế cung nhân lại bận một trận, trang điểm cho Thiên Cầm công chúa xinh đẹp lên, Hoàng Hậu nương nương thấy thế mới mang theo bảo bối của mình xuất phát.

Lúc này, Sở Mục Nhiên đang ăn chút điểm tâm, sau đó đi thay Bắc Đường Liên Vân canh chừng Thần Tịch, lại nhận được hộ vệ báo cáo Hoàng Hậu nương nương mang theo Thiên Cầm công chúa đi về phía này.

Thần sắc càng thêm âm trầm, Mẫu hậu còn muốn làm cái gì, chẳng lẽ nàng vẫn muốn gây chuyện như Ngũ muội sao?

Bên này, Thần Tịch cũng đã tỉnh, cũng nhận được tin tức của hộ vệ.

Sắc mặt Bắc Đường Liên Vân âm trầm, tức giận đến mức muốn hành hung một người nào đó, bất quá Thần Tịch kéo hần lại, còn rất ôn nhu mà cười cười, “Không vội, nhân gia là Hoàng Hậu nương nương, không gặp cũng không tốt, chơi đùa chút đi!”

“Công chúa, thân thể người vẫn còn suy yếu đó!”

“Không có việc gì, đối phó với các nàng căn bản là không cần nhiều tinh lực, một chút khí lực đó ta vẫn có.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Lão Trai Ngọc Sinh Châu

Edit: Phạm Mai

Hoàng Hậu nương nương mang theo người đi chậm chậm vào cung điện Tiêu Dao Vương, không nói chuyện, cung nhân cũng không dám ồn ào trước mặt chủ tử, nhưng tiếng bước chân của bọn họ làm cho người ta muốn nghỉ ngơi cũng không được.

Đi vào cửa chính, sắc mặt của hộ vệ canh cửa bình tĩnh, không sợ hãi không hoảng hốt, nói, “Nhỏ (tiểu nhân) tham kiến Hoàng Hậu nương nương, Thiên Cầm công chúa.”

“Miễn lễ, dẫn đường đi, bản cung muốn thăm xem Xích Dương công chúa thế nào rồi.”

“Bẩm Hoàng Hậu nương nương, Vương gia nói Xích Dương công chúa cần nghỉ ngơi, nếu Hoàng Hậu nương nương muốn hỏi thăm Xích Dương công chúa thì xin người trước hết hãy đi sân của Vương gia để gặp trước.”

Sắc mặt Hoàng Hậu khó coi khẽ hừ nhẹ một tiếng, “Nếu do hoàng nhi phản phò, bản cung cũng không muốn làm khó dễ các người, dẫn đường đi.” Dù sao hôm nay bà cũng hạ quyết tâm sẽ giáo huấn Cung Thần Tịch một trận.

Sở Mục Nhiên ở trong sân chờ Hoàng Hậu nương nương, nhìn thấy một đoàn người phía sau Hoàng Hậu nương nương thì hắn không nhận được mà cười khò, xem ra Bắc Đường Liên Vân đã có dự kiến trước rồi, quả nhiên Mẫu hậu vẫn không cam lòng. “Nhi thần tham kiến Mẫu hậu.”

“Mục Nhiên, đừng đa lễ, Mẫu hậu chỉ quan tâm con nên tới thăm một chút. Mà Xích Dương công chúa thế nào rồi? Vì sao đang êm đẹp lại sinh bệnh thế? Bản thân nàng cũng quá yếu đi!” Nói xong thì lo lắng nhìn hắn, rất đau lòng, “Mục Nhiên, vì sao con lại coi trọng nàng chứ, vạn nhất nàng xảy ra chuyện gì.....”

“Mẫu hậu, Thần Tịch là một nữ tử rất tốt, nàng ấy hồng phúc tề thiên, sẽ không có việc gì.”

“Tam ca, nàng ta cũng không phải là Nữ hoàng, sao có thể đảm nhận được bốn chữ hồng phúc tề thiên chứ?”

Sở Mục Nhiên tự động xem nhẹ lời của nàng, “Mẫu hậu, Xích Dương công chúa cần tĩnh dưỡng, không bằng, chờ hôm khác nàng khỏi bệnh, nhi thần với nàng sẽ cùng nhau tới thỉnh an Mẫu hậu!”

“Không cần chờ, mẫu hậu đã đến đây rồi, tất nhiên muốn đi qua thăm hỏi một chút, bằng không. Truyền ra ngoài người ta sẽ nói bản cung không đối tốt với khách quý.”

“Mẫu hậu --” Sở Mộc Nhiên vẫn còn muốn khuyên, nhưng tâm ý của Hoàng Hậu nương nương đã quyết, lập tức đứng dậy. “Đi thôi, cùng đi nhìn Xích Dương công chúa một chút, không thể chậm trễ người ta được!”

Sở Mộc Nhiên nhìn bóng dáng của đoàn người có chút bất đắc dĩ. Vì sao dù không đi đến mặt đối lập? Mẫu hậu cũng không thể tôn trọng ý kiến của hần một chút chứ?

Lo lắng Thần Tịch không được khỏe, hần bước nhanh theo sau.

Đi vào sân sau chỗ Thần Tịch nghỉ ngơi. Chợt nghe thấy bên trong truyền tới một tiếng loảng xoảng, lập tức chạy vọt vào, nhìn thấy một cung nữ đang kinh hoàng quỳ dưới đất, mà nước trà trong tay nàng ta lại rơi trên người Thần Tịch, còn bắn tung tóe lên mu bàn tay Thần Tịch, sức nóng làm đỏ lên một vùng.

“Công chúa!” Sở Mộc Nhiên tiến lên một cước đá văng cung nữ kia ra. “Công chúa. Người có bị sao không? Người đâu, truyền Thái y!”

Trong lúc nhất thời, trong phòng một mảnh đều là thanh âm khóc lóc cầu xin tha thứ, đều dập đầu tới hàng say, kêu Tiều Dao Vương thứ tội.

Thần Tịch cảm thán, Hoàng Hậu nương nương này quả nhiên là không thể sống chung được mà, cư nhiên trực tiếp suy nghĩ tới phương pháp ngu xuẩn cho người tới để quấy nhiễu nàng, bị những người này kêu loạn âm ỹ, nàng không bị đau đầu thì đầu cũng bị lớn lên.

“Cút ra ngoài! Cút hết ra ngoài!” Sở Mộc Nhiên đột nhiên rống giận một tiếng, đám cung nữ dưới đất sợ tới mức kinh hồn bạt vía. Sở Mộc Nhiên giận mà không phát tác được. “A Vỗ, A Vỗ!”

A Vỗ giống như một bóng dáng xuất hiện, Sở Mộc Nhiên vẫy tay, “Những người trong phòng trừ Hoàng Hậu nương nương ra. Lôi hết ra ngoài cho ta, còn dám la lối âm ỹ thì trực tiếp cắt đứt đầu lưỡi cho ta, không cần bấm báo!”

“Vâng, Vương gia!” A Vỗ lưu loát một tay xách một người, phịch phịch, ném ra bên ngoài.

Những người bị quăng ra đều liên tục kêu thảm thiết, A Vỗ lập tức đi ra ngoài về một đường kiếm, sau một tiếng thét chói tai, không còn người nào dám phát ra một chút tiếng động nữa, chỉ là nhìn chăm chăm vào Hoàng Hậu nương nương đang ở bên trong để cầu cứu.

Hoàng Hậu nhìn những người mình mang đến bị ném ra ngoài, tức giận hai mắt tròn trắng lên, không hít thở nổi, hôn mê.

Vì thế, trong phòng lại loạn thêm một trận, nhưng cũng không ai dám phát ra tiếng, chỉ ngoan ngoãn giúp đỡ Hoàng Hậu nương nương nằm trên ghế quý phi.

Vừa vặn Thái y đến đây, Thiên Cẩm công chúa lập tức giữ chặt hần ta, chắn trở trước cho Hoàng Hậu nương nương.

Thái y gặp Hoàng Hậu nương nương té xỉu, cũng không dám sơ sẩy, lập tức bước tới chắn trở, nửa ngày sau, sắc mặt lão Thái y có chút quần bách, “Vương gia, công chúa --”

“Nói mau, Mẫu hậu làm sao vậy!”

“Này, Hoàng Hậu nương nương không có chuyện gì, thân thể vô cùng tốt, chỉ là nương nương có thai!”

Hả?

Tin tức này làm mọi người đều im lặng, năm nay Hoàng Hậu nương nương đã 43 tuổi, tuy rằng không phải rất già, nhưng mà hoàn toàn có thể xem như sản phụ cao tuổi, Thái tử đã hai mươi lăm tuổi, Hoàng Hậu nương nương còn mang thai, chỉ có thể nói lão nhân gia trai ngọc sinh châu mà! (chỗ trai ngọc sinh châu này Mai không rõ lắm, nhưng theo Mai nghĩ nó chỉ sự quý hiếm đặc biệt vậy, chỗ này nó như muốn nói người tuổi này mà còn mang thai thì rất “quý hiếm”)

Sắc mặt Sở Mộc Nhiên cũng rất cổ quái, Bắc Đường Liên Vân với Thần Tịch lại rất vất vả nhịn cười, cái này thật là thú vị mà!

Căn bản Thiên Cẩm công chúa cũng không biết phản ứng như thế nào, vẫn là do Sở Mộc Nhiên hạ lệnh để cho Thái y tự đi nói chuyện này với Hoàng đế, việc vui đương nhiên phải báo rồi!

Sau đó lại kêu người nâng Hoàng Hậu nương nương trở về Đông Cung, như vậy trong viện mới có thể yên tĩnh được, Hoàng Hậu nương nương vốn muốn nháo chuyện này một trận lại bị chuyện mang thai tác động mạnh mẽ phải bỏ dở nửa chừng.

Lúc Hoàng đế nhận được tin này thì đang phê duyệt tấu chương chính vì vậy mà bút long cũng rơi xuống đất, trong chớp mắt hóa đá lại, mới giật mình vui vẻ đi nhìn Hoàng Hậu nương nương.

Hoàng đế vẫn rất coi trọng con trai trưởng (con trai trưởng ở đây là chỉ con trai do chính thê sinh ra chứ không phải đứa con trai đầu), tuy rằng Hoàng Hậu nương nương đã sinh Thái tử với Tiều Dao Vương, nhưng mà, nếu nói có nhiều con tri trưởng, thì Hoàng đế vẫn rất vui vẻ.

.....

Thần Tịch và Bắc Đường Liên Vân nhìn tới lúc mọi người đi hết, lúc này mới cười ha hả, cười tới mức thở lên thở xuống, cuối cùng, Thần Tịch dựng ngón

tay cái lên với Sở Mộc Nhiên, “Tiêu Dao Vương, Mẫu hậu nguoi thật cường hân, ta phục rồi!”

Sở Mộc Nhiên tức giận nhìn bọn họ: “Cười đủ chưa hả, mang thai có gì..... Không tốt chứ?”

“Đúng, rất tốt, rất tốt, chúc mừng nguoi nha, rất nhanh sẽ có thêm một tiểu đệ hoặc tiểu muội rồi. Ai nha, vừa rồi Hoàng Hậu nương nương bị hôn mê, không biết có động thai khí hay không đó, Tiêu Dao Vương, nguoi vẫn nên chạy đi xem một chút đi!”

“Cung Thần Tịch! Nguoi nói đủ chưa?” Sở Mộc Nhiên chán nản, hai người này thật đáng đánh đòn mà, vừa rồi hân vẫn còn lo lắng cho bọn họ, hai người bọn họ lại không thấy ngại cười tới vui vẻ như vậy.

Thần Tịch rung đùi đắc ý thờ dài: “Ai, bây giờ thì tốt rồi, phòng chừng nguoi hãy nhanh lập gia đình đi, bằng không những việc vui đừng với nhanh, ta sợ cung nhân trong hoàng cung Sở quốc làm không hết việc đó!”

Bắc Đường Liên Vân rót cho Thần Tịch một chén nước, “Công chúa, uống thuận cổ một chút, đừng cười, cười độc ác quá cũng thương tới người khác đó.”

Sở Mộc Nhiên căm giận rồi đi, hai người đáng giận!

Sắc mặt A Vô cũng rất vất vả để nhịn, hân không dám cười, sợ bị Tiêu Dao Vương đã một cước bay đi.

Nhưng mà chuyện hôm nay xác thực rất buồn cười, Hoàng Hậu nương nương thật quá cường hân mà.

Trong phòng, Bắc Đường Liên Vân thấp giọng hỏi: “Công chúa, nguoi có xuồng tay không?”

“Một chút thôi! Yên tâm, không có việc gì, dù sao bà ta mang thai, ta cũng không muốn chinh quá ác độc, để cho bà ta bị rượt một chút là được rồi!”

Bắc Đường Liên Vân hơi hơi quẫn bách, “Công chúa, sao nguoi lại thích dùng thuốc xổ như vậy?” Lúc luận võ cũng hạ thuốc xổ với người kia, lại còn rất mạnh mẽ, làm cho người ta nhịn không được phải chạy đi nhà xí.

Thần Tịch thờ dài, “Ta cũng không muốn mà, nhưng gần đây thân thể ta không được tốt, hạ độc quá lợi hại sẽ ảnh hưởng tới thân thể, chỉ có thể làm thấp một chút. Trên người Hoàng Hậu ta có hạ một chút phấn ngứa, hắc hắc, sẽ không quá lợi hại đâu. Về phần những người khác à, ta đều để cho bọn họ có thể hấp dẫn ong mật.”

Ngách!

Tại Bắc Đường Liên Vân nghe được một vài tiếng thét chói tai trong hoàng cung, rất bị thâm.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Trước Thử Sau Yêu

Edit: Kim Tước

Hôm đó, trên con đường xinh đẹp của hoàng cung Sở quốc, một đàn ong mật đuổi theo truy kích đám cung nhân, giống nhau bọn họ chính là mật hoa.

Mà đám cung nhân bị truy đuổi thì vô cùng hoảng hốt, kêu thảm không thôi, cố gắng tìm đường chạy trốn.

Đến cả cấm vệ hoàng cung cũng bị gọi đến, mãi đến khi bọn họ dùng đuốc đuổi ong mật tan đi thì bên trong hoàng cung đã có rất nhiều cung nhân bị đốt.

Đường Liên Vân nhìn thấy một màn này không nhịn được mà lạnh run, ánh mắt nhìn về phía Thần Tịch cũng thêm một tầng kinh sợ, “Công chúa, nếu có một ngày ta chọc giận nguoi, nguoi không phải cũng dùng cách này đối phó với ta chứ?”

Thần Tịch nghịch nghịch ngón tay, không chút để ý, “Không biết, con người của ta, làm việc phải xem tâm tình.”

“Ha ha, công chúa thật sự là thẳng thắn. Như vậy, công chúa nghĩ xem lúc nào thì thừa nhận quan hệ của chúng ta?”

Thần Tịch hơi hơi ngừng, không tự nhiên lắm, “Chúng ta có quan hệ gì, không phải đều nói rõ ràng sao.”

“Công chúa, lừa mình dối người không tốt ‘có hoa kham chiết thẳng tu chiết, đừng đãi vô hoa vô chiết chi’.....”

Đúng vậy, muốn quý trọng phải quý trọng từ lời nói, nếu không thì bên người sẽ chẳng còn ai, Thần Tịch khe khẽ thờ dài, quý trọng một người, thích một người, nàng sẽ quen sao?

Phiền muộn trong lòng, chậm rãi bao phủ linh hồn của nàng, nên lựa chọn như thế nào mới là tốt nhất?

“Công chúa, đối với Nhai Nữ quốc mà nói, thị lang không phải tương đương với tiểu thiếp ở Hạ quốc chúng ta sao, ngại vì sao lại rối rắm vì thân phận của ta? Ta sẽ không ảnh hưởng đến chính phu của người, cũng không ảnh hưởng tới sự ổn định..... Chẳng lẽ, người cứ như vậy mà chán ghét ta? Nếu như chán ghét, vì sao lại xả thân cứu ta?”

“Ta --” Thần Tịch há miệng định nói lại không biết nói gì, nàng cũng không phải hoa hoa tiểu thư (ét, kiểu như hoa hoa công tử). Làm sao có thể nghĩ đến nhiều nam nhân như vậy! Huống chi lúc này không phải là lúc để nói chuyện yêu đương, nhưng muốn để cho Bắc Đường Liên Vân cùng nữ nhân khác ở một chỗ nàng lại có chút không thoải mái, tựa như hôm qua, nghĩ đến Bắc Đường Liên Vân có thể trở thành người của Thiên Cẩm công chúa nàng liền thấy trong lòng không thể chịu được, nên mới cố chấp muốn hấn thắng!

Chung quy. Nàng vẫn là thích hắn!

Bởi vì thích. Cho nên để ý.

Vô số ý niệm trong đầu hiện lên. Cuối cùng nàng thở dài một tiếng, sâu kín nói: “Bắc Đường hôn ta một lần đi.....”

Cái gì? Bắc Đường Liên Vân nghe nói như thế có chút ngây ngốc, bất quá rất nhanh liền mừng rỡ, có chút thật cẩn thận cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng đã mong ước từ lâu, tình tế nhắm nháp, cảm giác như điện giật xẹt qua trong lòng hai người.....

Hô hấp chậm rãi trở nên trầm trọng, hô hấp của Bắc Đường Liên Vân phun trên mặt nàng, ấm áp lại tê ngứa làm cho mặt nàng hồng hồng, phá lệ mê người.

Bắc Đường Liên Vân kim lòng không đậu khẽ rên một tiếng, rất mê người. Hắn nhắm mắt lại, không dám quá mức chuyên chú nhìn nàng, sợ chính mình sẽ không chịu nổi.

Nụ hôn dài làm cho Thần Tịch có chút mê mang, nửa ngày, nàng thoải mái đẩy ra hắn, có chút bất mãn, “Vẫn không thoải mái bằng đêm đó.....”

Ách!

Bắc Đường Liên Vân cảm giác thân thể càng phát ra lửa nóng, lời này rõ ràng là kích thích hắn lặp lại kích tình đêm đó a! Nàng làm sao có thể dùng biểu tình vô tội nói ra những lời kích tình như thế? “Công chúa, như vậy, chúng ta ôn lại một chút được.....”

“Không tốt, thân thể ta mệt mỏi.” Thần Tịch né tránh nụ hôn của hắn, dẫn đến chút nhu tình bên má.

Được rồi, nàng đối với Bắc Đường Liên Vân hữu tình, không nghĩ tặng cho nữ nhân khác, buông ra rồi lại luyến tiếc, liền thử xem đi! Nếu bọn họ là có duyên phận, nhất định sẽ bên nhau cả đời, nếu chính là hữu duyên vô phận, như vậy, chuyện ngày mai thì để ngày mai tính!

“Bắc Đường, nếu ta không phải công chúa, ngại có thích ta không?”

“Ta thích người, không phải vì thân phận của người, nếu người không phải công chúa, ta có lẽ sẽ càng thích hơn! Như vậy đơn giản hơn nhiều, ta cưới người hoặc là trực tiếp đem người đoạt đi.”

“Vậy chúng ta thử một chút đi, nếu tương lai không hợp chúng ta liền --”

Bắc Đường Liên Vân che môi nàng, lại thơm một hồi mới buông ra, “Công chúa, chúng ta đã cùng một chỗ không ít ngày, có cái gì bất hòa sao?”

Ngạch, kia không giống nhau!

“Công chúa, Sở hoàng phái người đến cầu kiến, nói là muốn cùng công chúa thương lượng về hôn sự của Tiêu Dao Vương.” Một hộ vệ xuất hiện đánh gãy cuộc nói chuyện của bọn họ.

Thần Tịch vẫy vẫy tay, “Cho bọn họ tiến vào.”

Bắc Đường Liên Vân cũng đang ngồi sang một bên, có quy có củ, Sở hoàng hành động thật đúng là nhanh, như vậy một hồi khiến cho tâm tình tốt lên sao?

Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc triều phục đi vào, phía sau đi theo một tiểu đồng cũng là đạo phục bình thường, hai người đều đối Thần Tịch phúc lễ.

Thần Tịch mỉm cười, “Hai vị không cần khách khí, Sở hoàng có cái gì phân phó?”

“Hạ quan là Sở quốc khâm thiên giám chúc quan Khuru Hi, Hoàng Thượng lệnh cho ta định ngày, 13 tháng 10 là một ngày tốt, Hoàng Thượng hy vọng Xích Dương công chúa có thể đem hôn kỳ định ở ngày 13 tháng 10.”

13 tháng 10, còn một tháng nữa mới tới, quá mau đi, Sở hoàng gấp cái gì a? Cho dù Hoàng Hậu của hắn có thai, cũng không cần gấp như vậy!

Bất quá, mặc kệ đi, dù sao sớm hay muộn cũng tới, thần sắc Thần Tịch không khác thường gât gât đầu, “Có thể, “

"Nếu công chúa cũng đồng ý, như vậy hạ quan phải đi bẩm báo Hoàng Thượng. Hoàng Thượng có công đạo nói công chúa khí hậu không hợp, sẽ không bắt buộc ở Sở quốc, thành ý cầu hôn Hoàng Thượng dĩ nhiên nhận, vì thân thể công chúa, công chúa trước cứ tĩnh dưỡng vài hôm sau đó quay trở lại Hi thành, Tiêu Dao Vương ngày sau sẽ có đại tướng quân hộ tống hòa thân."

"Hảo, ngày mai ta sẽ đi, nhanh chóng trở về chuẩn bị đại hôn, để tránh chậm trễ Tiêu Dao Vương của quý quốc."

Khuru Hi hơi hơi sùng sốt, này cũng quá nóng nảy đi, bất quá, hẳn biết Sở hoàng bản ý chính là muốn cho Xích Dương công chúa đi càng sớm càng tốt, "Kia hạ quan sau đó chắc chắn báo cáo Hoàng Thượng."

"Ân, phiền toái Khuru chúc quan."

Sau khi người của Khâm thiên giám rời khỏi, Thần Tịch thở dài, "Bắc Đường, phái người đi tìm Lâm Tuấn Thần, ta để cho hắn ở lại dịch quán cũng không phải để cho hắn hưởng phúc, ta muốn giao việc cho hắn!"

"Công chúa, người không phải nói tức giận hắn lo chuyện cầu hôn không thỏa đáng sao?"

"Hừ, ta thay đổi chú ý. Ngươi nói cho hắn, để cho hắn tiếp tục ngốc, chờ Sở Mục Nhiên xuất giá lại trở về Hi thành."

"Hảo." Bắc Đường Liên Vân có chút đồng tình Lâm Tuấn Thần, dù sao cũng là xui xẻo a!

Mặc danh kỳ diệu đã bị công chúa cấp vắng vẻ, tuy rằng không quá rõ ràng, nhưng là Lâm Tuấn Thần hiển nhiên là bị công chúa lạnh nhạt, không cho hắn tiếp cận quân doanh.

Có lẽ, Lâm Tuấn Thần có chuyện gì đó mà hắn không biết!

Thần Tịch nghĩ nghĩ, bỗng nhiên ngoắc ngoắc, Bắc Đường Liên Vân cúi đầu đi qua, chợt nghe nàng thấp giọng nói: "Hắn là quân cờ của Sở quốc."

Bắc Đường Liên Vân nghe vậy kinh hãi, Lâm Tuấn Thần rõ ràng là Nhai Nữ quốc Lâm gia công tử, làm sao có thể là quân cờ của Sở quốc?

Công chúa như thế nào biết được?

"Bắc Đường, đi chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta khởi hành rời Sở quốc, nơi này không có gì hay ho."

"Ân."

.....

Sở Mục Nhiên biết được tin tức thì tâm tình phức tạp, Phụ hoàng của hắn cũng quá sốt ruột đi! Ha ha, nghiệp lớn liền như vậy trọng yếu?

Nghe nói hoàng huynh biết được Mẫu hậu có thai thì biểu hiện rất là vui mừng, tựa hồ thực chờ mong Mẫu hậu sinh hạ một tiểu đệ đệ, coi như, đối với hắn thân cận hơn vài phần, nghĩ đến là vì tiểu Hoàng đệ cho dù thông minh, cũng không khả năng cùng hắn tranh chấp đi, dù đến lúc có chuyện xảy ra thì tuổi cũng quá nhỏ. (ý anh là tranh đoạt ngôi vua đó)

Trong lúc nhất thời, hắn cảm giác chính mình càng thêm thừa thãi, nhìn Phụ hoàng cùng Mẫu hậu còn có hoàng huynh hoàng muội, hắn cảm thấy chính mình chính là một ngoại nhân.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Bí Mật Của Hoàng Phủ

Edit: Kim Tước

Sở Mục Nhiên mất mát là lúc, sáng sớm hôm sau, Thần Tịch đã lưu loát thu thập hành lý rồi đi hoàng cung, trước khi đi trước mặt cung nhân mặt rất là ôn nhu đối

Sở Mục Nhiên nói: "Mục Nhiên, ngày đại hôn tái kiến! Ngươi nhớ bảo trọng nha!"

Nhóm cung nhân cười trộm, Sở Mục Nhiên quần bách, nhưng tâm tình lại tốt hơn một chút.

Bất quá, đến ngày thứ ba tâm tình của hắn không tốt nổi, nguyên nhân là có mật báo, nói Xích Dương công chúa vừa ly khai biên giới Sở quốc, liền gặp một người, nghe nói, người kia chính là Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Hoàng Phủ Cảnh Hạo, Sở Mục Nhiên trong lòng có chút bất an. Nếu nói những phu thị bên cạnh Xích Dương công chúa, người khiến hắn kiêng kỵ nhất chính là Hoàng Phủ Cảnh Hạo, tiếp theo là Tiêu Băng, những người khác, hắn cũng không cảm thấy có cái gì áp lực.

“Công chúa có gì khác biệt không?”

“Người của chúng ta thấy không có, Xích Dương công chúa cứ theo lẽ thường ra đi, chạy về Hi thành. Bất quá mang theo Hoàng Phủ công tử, mà Bắc Đường công tử tựa hồ có chút mất hứng.”

Sở Mục Nhiên ha ha cười, đó là tự nhiên, vốn có thể ở cùng một chỗ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đến đây, không phải phá hủy tâm tình của hắn sao!

.....

Bên phía Thần Tịch, Bắc Đường Liên Vân chính là buồn bực, bởi vì Hoàng Phủ Cảnh Hạo xuất hiện sau liền đánh gãy cơ hội ở chung của bọn họ, hơn nữa, người nào đó còn tàn ra lãnh khí.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lên xe ngựa trước sau không có chú ý Bắc Đường Liên Vân, một lát sau để ý, nhìn một lát hắn (HPCH) liền phát hiện không ổn, nhíu mày nhìn hắn (BĐLV): “Người không phải Bắc Đường Quân Liên!” Hắn nói khẳng định.

Bắc Đường Liên Vân cũng không cảm thấy có cái gì để giấu diếm, người này chính là kẻ lợi hại nhất bên cạnh Xích Dương công chúa, đương nhiên không dễ dàng lừa được hắn.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ở trong đầu suy tư một lát, liền hiểu rõ. “Người là Bắc Đường Liên Vân, cùng ở Bắc Đường gia với Bắc Đường Quân Liên!”

“Đúng vậy, Hoàng Phủ tướng quân thật sự là hảo nhân lực!”

“Người vì sao ở trong này, Bắc Đường Quân Liên đâu?”

Thần Tịch phía sau rút cục không nhanh không chậm mở miệng, “Quân Liên nghe ta phân phó đi làm việc Bắc Đường ở lại bên người ta để che giấu tai mắt.”

“Công chúa cần hắn đi làm cái gì mà phải giấu tung tích?” Hoàng Phủ Cảnh Hạo cảm giác có một số việc tựa hồ thoát ly khỏi tầm mắt của hắn, ít nhất, người của hắn không biết Bắc Đường Liên Vân là thế thân, không có phát hiện chân chính Bắc Đường công tử không hề ở bên cạnh công chúa.

Thần Tịch lạnh nhạt nhìn hắn một cái: “Đây là việc của ta, tạm thời không tiện nói cho người. Nhưng thật ra người, như thế nào lại ra nhanh như vậy, không phải cho người thời gian một năm rưỡi sao?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hấp khẩu khí. Mặc dù có chút rối rắm, bất quá vẫn là nói trắng ra mục đích của chính mình, “Đại công chúa đưa tin cho ta, nàng muốn rời khỏi chùa miếu.”

“Nga, muốn mời người hỗ trợ sao?”

“Đúng vậy. Đại công chúa hy vọng ngày người cùng Tiêu Dao Vương đại hôn vui mừng được đại xá, cho nên muốn ta hỗ trợ để đi ra.”

“Nga? Người đáp ứng rồi?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo gật gật đầu, vẻ mặt lạnh nhạt, Bắc Đường Liên Vân quả thực chính là kích động muốn đem hắn một đám bay đi. “Hoàng Phủ Cảnh Hạo, người rốt cuộc là người của ai?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn Thần Tịch thanh nhiên cười, “Ta là người của ai, tự nhiên là người của công chúa, điểm ấy công chúa rõ ràng nhất, bất quá, chi tiết, công chúa cái gì cũng đều quên.”

“Có cái gì là ta phải nhớ kỹ lại không có nhớ kỹ sao?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn nàng, ánh mắt có chút chua xót, nhưng Thần Tịch xem không hiểu, “Không có gì, công chúa chỉ cần còn sống là tốt rồi.”

Bắc Đường Liên Vân vốn dĩ đang phần nộ bỗng nhiên có chút tỉnh táo lại, trong lòng hắn xuất hiện một đạo nghi hoặc, cho tới nay, Hoàng Phủ tướng quân đối với Xích Dương công chúa vô cùng sùng nịnh, chỉ cần công chúa muốn hắn đều nghĩ biện pháp thực hiện, trừ tình cảm của Xích Dương công chúa, hắn nguyện ý thỏa mãn tất cả nguyện vọng của Xích Dương công chúa nhưng lại không chịu nhận đoạn tình cảm đó của Xích Dương công chúa...

Nếu không thích một người, vì sao đối nàng sùng nịnh, chẳng lẽ bởi vì đó là công chúa sao?

Chẳng lẽ có chuyện gì đó mà hắn không biết? “Không biết Hoàng Phủ công tử đối công chúa vì cái gì mà khổ trung?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe vậy ánh mắt trầm xuống, nhìn chằm chằm Bắc Đường Liên Vân có chút hung ác nham hiểm, Thần Tịch nhíu mày, “Thật đúng là có sao? Không cần trừng hắn, trên thực tế ta cũng đã nhận ra một chút. Nếu thật sự có, người không ngại nói nói xem, có lẽ ta có thể giải quyết rồi rắc trong lòng người.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo gục đầu xuống, “Không có, công chúa đa tâm.”

“Nha, quên đi! Hoàng Phủ, ngươi nếu đã trở lại, liền cùng Sở Mục Nhiên cùng nhau nhập phủ trở thành sủng phu của bản công chúa đi! 13 tháng sau.”

Bắc Đường Liên Vân bất mãn nhìn hắn một cái, đối Thần Tịch oán giận nói: “Công chúa, đó không phải rõ ràng làm cho ta cũng cùng nhau vào cửa?”

“Ha ha đối với người bên ngoài thì ngươi đã vào rồi chả lẽ lại muốn vào một lần nữa?”

Ngạch, này -- Bắc Đường Liên Vân buồn bực, hắn không nghĩ đến chuyện đó a!

Thần Tịch rót một chén nước, đưa cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo, “Ngươi phong trần một đời, trước uống miếng nước đi!”

Đối với sự ôn nhu của Thần Tịch, Hoàng Phủ Cảnh Hạo có chút thụ sủng nhược kinh, cũng không có nghĩ nhiều, thân thủ tiếp nhận uống xong, uống hết sau trầm mặc một lát hắn bỗng nhiên nhìn về phía Thần Tịch: “Ngươi --”

Thần Tịch ôn nhu cười, “Ta là vì tốt cho ngươi, Hoàng Phủ Cảnh Hạo, hảo hảo nghỉ ngơi a!” Nói xong còn đưa tay đem hắn kéo đến bả vai mình, làm cho hắn dựa vào chính mình, dần dần, Hoàng Phủ Cảnh Hạo ánh mắt có chút sưng mù, làm cho Bắc Đường Liên Vân đều mở to hai mắt nhìn.

“Cảnh Hạo, ngươi có chuyện gì gạt ta, vì sao cùng đại công chúa có liên quan, ngươi vì sao lại nghe lời của nàng?”

Bắc Đường Liên Vân ở bên tròn trắng mắt, hỏi trắng tròn như vậy, ai sẽ thành thật trả lời a!

Không nghĩ đến, chuyện tình tiếp theo lại khiến hắn kinh ngạc không thôi, bởi hắn cho rằng chuyện này là không có khả năng xảy ra, chỉ thấy Hoàng Phủ Cảnh Hạo ánh mắt mê mang trả lời: “Bởi vì -- bởi vì nàng đối Thần Tịch hạ cớ, nếu ta không chấp nhận điều kiện của nàng, Thần Tịch sẽ chịu tội. Hơn nữa, loại cớ này ta cũng không tìm ra phương pháp giải.”

“Thì ra là thế!” Thần Tịch thờ dài, “Là dạng cớ gì?”

“Triền tâm.”

Thần Tịch nghe xong thân thủ vỗ vỗ Hoàng Phủ Cảnh Hạo, sau đó hắn liền như vậy im lặng mê man ngủ gục. Bắc Đường Liên Vân nhìn đến tâm đều lạnh run,

“Công chúa, ngươi khi nào kê đơn?”

“Ngay lúc rót ly trà a!”

“Ta cũng uống, không có độc!”

“Bởi vì không có trải qua tay của ta a.”

Trời ạ, bọn họ không hề phát hiện, công chúa độc công cũng quá lợi hại đi! Bắc Đường Liên Vân bỗng nhiên có chút nghĩ mà sợ, “Công chúa, ngươi sẽ không đối ta như vậy chứ?” (thấy ảnh vui ghê, lúc nào cũng sợ Tịch tỷ làm vậy với mình :2)

Thần Tịch mỉm cười, “Tùy hoàn cảnh, ta sẽ không lãng phí độc dược quý giá đâu.”

Ngạch!

Ngươi hắn run lên, rõ cuộc công chúa là dạng tiểu ma nữ nào? Bắc Đường Liên Vân bỗng nhiên cảm giác sau này nhân sinh khả năng sẽ có chút u ám

“Như thế nào, muốn hay không đổi ý, chúng ta dù sao cũng không phải danh chính ngôn thuận, bất cứ khi nào ngươi nghĩ thông đều có thể rời đi.”

Bắc Đường Liên Vân tức giận trừng mắt nàng, “Mặc dù có điểm làm cho ta kinh ngạc, bất quá, thỉnh công chúa không cần hoài nghi tâm ý của ta.”

“Nga, được rồi! Vậy ngươi kể tiếp cho người đi điều tra triền tâm cớ là cái gì, thứ này ta thật sự là không hiểu, cớ nhân có mấy thứ thật là vượt qua khỏi phạm vi của khoa học kỹ thuật, thật không thể lý giải!”

“Công chúa?”

“Không có việc gì, ngươi nhanh cho người đi tra đi! Cái kia Quý y gì đó, không phải ở Tần quốc sao, chúng ta tính thời gian đi báỉ phóng một chuyến đi!”

Bắc Đường Liên Vân nhú mày, “Công chúa, chuyện này chỉ sợ không ổn, thời gian chỉ có một tháng, đi đường hết nửa tháng còn có đại hôn...”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Người Thâm Trầm Nhất

Edit: Kim Tước

Thần Tịch bĩu môi, “Nếu mạng không giữ được còn tính đại hôn cái gì?”

“Không phải ý tứ này, công chúa, không bằng ta đi thỉnh Quý y, lần trước cũng đã gặp, ta có năm phần nắm chắc, công chúa người cùng hân về Hi thành trước chuẩn bị, việc này quan hệ đến Sở quốc, không thể chậm trễ ”

“Cũng được, người đi đi, trên đường chú ý an toàn, tới lúc Đại hôn thì trở về, Quý y thỉnh không đến cũng không cần gặp, dù sao đại công chúa không có khả năng làm cho ta chết, ít nhất nàng cũng không thể trở thành Nữ hoàng.”

Bắc Đường Liên Vân thở dài, thân thủ bế ôm nàng, “Công chúa, vốn ta còn tưởng ở trên đường thân cận, đã thật lâu không có cùng người trải qua đêm tuyệt vời như vậy.....”

Thần Tịch vội vàng che cái miệng của hân, giận dữ nói: “Cầu xin người đừng dẫn một chút!”

“Công chúa bỏ được ta lập tức đi?”

“Hừ, chẳng qua chỉ có nửa tháng, ta có cái gì luyến tiếc , chẳng lẽ muốn ta giây giây phút phút ở bên người người sao!”

Kỳ thật trong lòng lại là ý vị khác, khó có được hạ quyết tâm cùng với hân hảo hảo thử tư vị luyến ái, giờ lại phải xa nhau, dù là nửa tháng vẫn thấy luyến tiếc!

Bắc Đường Liên Vân bắt đầu xoa đầu nàng, “Quên đi, ta không lãng phí thời gian. Công chúa, nhớ chờ ta!”

Trước khi rời đi hân ở trên môi Thần Tịch nhẹ nhàng in lại một cái hôn, sau đó cười ngửa chạy vội mà đi.

Thần Tịch xốc mành xe lên nhìn bóng dáng hân ngày càng xa dần trong lòng một trận phiền muộn, đây chính là nam nhân đầu tiên mà nàng thích!

“Công chúa nếu luyến tiếc sao không để cho ta đi?” Hoàng Phủ Cảnh Hạo từ con hôn mê tỉnh lại, có chút sắc lạnh nhìn nàng.

Hiển nhiên, Hoàng Phủ đại hiệp cũng quên chuyện vừa mới trúng chiêu, Thần Tịch nhìn hân liền cảm thấy không được tự nhiên. Một người thích nàng mà nàng lại không thích hân, làm sao có thể hảo hảo ở chung ? Nếu bản tôn biết được Hoàng Phủ Cảnh Hạo vốn dĩ thích nàng, phỏng chừng là hối hận tới chết đi.

Thấy Thần Tịch không nói, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghĩ nàng cam chịu, trong lòng tư vị càng thêm phức tạp, bất quá sắc mặt vẫn lạnh nhạt như trước.

Thần Tịch không thể không nói, nam nhân này thực sự là giỏi diễn trò, có thể đạt được giải Kim Mã rồi.“Bắc Đường đi tiện hơn, người vẫn nên trở về Hi thành chuẩn bị đại hôn đi. Nếu không muốn thì chúng ta lại nghĩ biện pháp khác!”

“Nữ hoàng tư hôn không có khả năng thay đổi. Công chúa không cần lo lắng, cứ như vậy đi!” Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt có chút trầm xuống, cuối cùng đánh vỡ trầm tĩnh trong xe.

Đối với Hoàng Phủ Cảnh Hạo, Thần Tịch nay cũng không có cảm tình gì đặc biệt, cho dù biết hân đối với bản tôn hữu tình thì cũng phải đối với nàng, cho nên, nàng cũng không có tâm tư với Hoàng Phủ Cảnh Hạo, “Như thế đi, chúng ta đều hảo hảo nghỉ ngơi một chút, trở về Hi thành lại làm việc!”

“Công chúa lần trước cứu người cũng là Bắc Đường Liên Vân sao?”

“Đúng vậy.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sắc mặt có chút âm trầm, nàng đã có sáu phu thi, còn chưa đủ sao? “Người thích hân?”

Thần Tịch vẫn là mí mắt bất động lạnh nhạt ngồi.“Trước mắt xem như là người đầu tiên ta thích.”

Người đầu tiên!

Nàng lại còn nói người đầu tiên, Hoàng Phủ Cảnh Hạo tâm như bị gõ mạnh một cái, rõ ràng hân mới là cái người đầu tiên. Vì sao mắt trí nhớ cái gì cũng đều thay đổi?

Có đôi khi, hân thật sự thực hoài nghi nàng rốt cuộc không phải tiểu công chúa mà hân vẫn quen thuộc, nhưng đó lại là nàng, vì sao lại thay đổi nhiều như vậy?

“Chuyện Đại công chúa, không cần đề ý tới nàng, đương nhiên, đáp lễ vẫn phải có một phần, người tự mình đưa đi tặng cho nàng.” Thần Tịch lấy ra một cái bình sứ bình thường đưa cho hân.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghi hoặc hỏi: “Công chúa, đây là cái gì?”

“Độc dược, thiên hạ không người nào có thể giải được.”

A?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo rớt cuộc không thể bình tĩnh, độc dược! “Công chúa, người muốn ta làm cái gì?”

“Đại công chúa không phải lợi dụng hạ cô ta uy hiếp ngươi sao? Ngươi lại dùng độc dược đến đối phó nàng, lấy độc trị độc.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe vậy vui vẻ, “Công chúa, người khôi phục trí nhớ?”

“Không có, là ngươi vừa mới nói cho ta biết.”

“Không có khả năng!”

“Ta kê đơn cho ngươi, ngươi liền nói cho ta biết.” Thần Tịch nói xong mặt không đỏ khí không suyễn, giống như đang nói hôm nay thời tiết thật đẹp.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe xong sắc mặt liền đại biến, “Công chúa, người vì sao như thế?”

Thần Tịch giương mắt nhìn hắn, cuối cùng còn ra vẻ đứng đắn nói cho hắn một câu, “Không bằng cách này ngươi sẽ không nói thật. Những người bên cạnh ta, ta phát hiện ngươi là người không thật tâm nhất, tính tình thực sự không dễ đối phó, cùng ngươi nói chuyện thật là lãng phí rất nhiều tế bào não!”

“Ta --”

“Nói chuyện vụ vân vụ lý (đại khái là nói chuyện mà suy tính nhiều á) làm cho người ta không đoán được tâm tình. Chẳng lẽ là bởi vì làm tướng quân, binh pháp dùng hơn, cho nên tùy tiện nói một câu nói đều so với người khác tỉ mỉ hơn?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo trầm mặc, hắn có chút không tiếp thu được chính mình cư nhiên như thế dễ dàng bị Thần Tịch kê đơn, lại còn không có phát giác.

“Yên tâm, bản công chúa đối với phu thê khác cũng dễ cho bọn hắn đãi ngộ này, bọn họ so với ngươi khoái hoạt, bởi vì bọn họ không biết chính mình đã bị ta tính kế một lần!”

Ngạch!

Này xem như an ủi hắn sao? Hoàng Phủ Cảnh Hạo từ trước tới nay lần đầu tiên quần bách, nữ nhân này căn bản là không phải an ủi mà là đag đã kích.

Bỗng nhiên, Thần Tịch lại còn thật sự nhìn hắn, rất là thẳng thắn thành khẩn nói:

“Kỳ thật, trước lúc ta mất trí nhớ, hắn là thích ngươi nhất, cho nên, ngươi không cần để ý, quên ngươi là ngoài ý muốn, mặc kệ sau này như thế nào, quá khứ chưa từng thay đổi.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo dời ánh mắt không nói lời nào, hắn không muốn hoài niệm quá khứ mà muốn tương lai thật tốt!

Trầm mặc một hồi lâu, Thần Tịch lại mở miệng hỏi nói: “Ngươi trước kia thích bản công chúa cái gì?”

“.....”

“Như vậy, đổi cách nói đi, ngươi vì sao lại đối tốt với bản công chúa?”

“.....”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo trực tiếp liếc nàng mà không có trả lời, giống như trả lời là vũ nhục trí thông minh của hắn, làm cho Thần Tịch có chút căm tức, tốt xấu thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của nàng đi! “Này, Hoàng Phủ Cảnh Hạo, ngươi hảo hảo nói đi a, giấu như một cái hũ nút a?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo bỗng nhiên trừng mắt nàng: “Không phải ta giấu, là công chúa người rất nhàm chán, mấy vấn đề này người đã quên, ta cần gì phải cố ý nhắc nhở người? Công chúa, người không thể bớt tò mò đi?”

Thiệt,túc giận đến mức này, nàng không phải tò mò thôi sao!

Người tài mạo song toàn như Hoàng Phủ Cảnh Hạo vì sao lại coi trọng Xích Dương công chúa bản tôn? Phải biết rằng bản tôn thanh danh không tốt lắm đâu!

Bỗng nhiên, xe ngựa bỗng dừng lại, một trận huyết tinh truyền đến.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lập tức cầm trường kiếm bên hông, đề phòng.

“Công chúa, phía trước xuất hiện huyết án, tựa hồ có thương nhân bị đánh cướp.” Tiên phong hộ vệ cười ngựa trở về hội báo.

Thần Tịch đẩy cửa xe ra, liền thấy phía trước cách đó không xa có một đống hỗn độn, nhiễm máu một vùng. Khẽ nhíu mày, “Cẩn thận một chút, đi xem có hay không người sống.”

“Là.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đánh giá một chút, mày kiếm nhanh nhẹn, có chút cổ quái.

Sau một lát, hộ vệ hội báo, “Công chúa, phát hiện còn ba người sống.”

Thần Tịch nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo, “Ngươi nói làm sao bây giờ?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn thoáng qua bị hộ vệ nâng ba thương nhân trọng thương vấy vấy tay, “Nâng đến mặt sau xe ngựa đi thôi!”

Nhìn quần áo ba người kia, Hoàng Phủ Cảnh Hạo có chút suy tư, loại quần áo, vải dệt này... hẳn là người ở kinh thành Hạ Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Cứu Sói

“Từ đây” Hoàng Phủ Cảnh Hạo bỗng nhiên lớn tiếng kêu hộ vệ, “Đem bọn họ đến đây để ta xem xem!”

Hộ vệ có chút không rõ nhưng rất tôn trọng Hoàng Phủ Cảnh Hạo, lập tức liền đem ba người đem đến để trên đường.

Thần Tịch cũng qua thăm dò, vết máu trên người bọn họ là thực sự, nhưng mà chất liệu quần áo có chút khác biệt, không biết Hoàng Phủ Cảnh Hạo đã nghĩ ra điều gì.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo bình tĩnh quan sát trên người ba người, loại vải dệt này nếu hẳn không có nhớ lắm thì đây chính là loại vải nổi tiếng ở kinh thành trong hai năm gần đây - vẫn cảm chỉ nhất, chỉ có những người trong quý tộc mới có thể sử dụng, người thường căn bản là mua không nổi!

Ba người này có một bà lão hai người trẻ tuổi, thoạt nhìn là người nhà giàu nhưng chân tay bọn họ lại không giống những quý tộc được bảo dưỡng tốt, ngược lại nhìn có chút giống người tập võ...Điểm ấy đáng hoài nghi.

Thoáng suy tư một hồi, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn chăm chăm ba người rồi vung tay lên, “Điểm huyết cầm máu cho bọn họ.” Hộ vệ lập tức tuân theo, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói xong lại tự mình điểm huyết nhất trọng chế trụ hoạt động của bọn họ, cho dù tỉnh lại cũng không thể hoạt động ngay. “Được rồi, nâng đến sau xe ngựa đi, chờ đến trấn nhỏ phía trước tìm đại phu.”

“Là.”

Thần Tịch nhìn hẳn mỉm cười, “Ngươi thận trọng thật đấy, ta bội phục.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn sắc mặt của nàng có chút không vui, cau mày nói:

“Công chúa càng ngày càng mạnh mai, chẳng lẽ bọn họ lại không chiếu cố tốt cho người sao?”

“Không phải, chỉ là gặp phải một vài chuyện thôi.”

“Người là công chúa, bọn họ phải bảo hộ người, chứ không phải người đi bảo hộ người khác!”

Ha ha.. Nàng cũng biết a, nhưng là, không thể lãnh huyết đến mức thấy chết mà không cứu!

Xe ngựa bắt đầu lên đường. Chạy nửa ngày, cuối cùng cũng đến một trấn nhỏ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo sai người khiêng ba thương nhân đó xuống, đưa đến một y quán trong trấn.

Hộ vệ cho chương quỹ một thỏi bạc, dùng để chi tiền được, dựa theo Hoàng Phủ Cảnh Hạo phân phó hẳn đối chương quỳ nói: “Chương quỳ, ba người này trên đường gặp thổ phỉ, may mắn được tiểu thư của chúng ta cứu lên, thỏi bạc đó là tiền chữa thương, nhờ các ngươi tìm một người chiếu cố bọn họ.”

“Ôi chao, vị công tử này, nếu bọn họ tỉnh thì làm sao bây giờ?”

“Nếu họ tỉnh thì để họ về nhà. Tiểu thư chúng ta còn có việc quan trọng muốn làm, sẽ không đem theo bọn họ được.”

Ngay tại phía sau, lão bà tử kia đã tỉnh, vừa mở mắt chính là hoảng sợ kêu cứu, vị đại phu bên cạnh chạy vội đến an ủi, “Vị lão phu nhân này có hoảng sợ, các người đã được cứu rồi.”

Lão phu nhân co rúm lại hô: “Cứu?”

“Đúng vậy, chính là chủ nhân của vị tiểu ca này cứu các người.”

Kia lão phu nhân nhìn qua, lạnh run. Thì thảo lắm bầm, “Chúng ta tổ tôn ba người vốn định đi thăm người thân, ai biết ở trong rừng liền gặp nữ cường đạo, mang theo nhiều tặc nhân lợi hại đến giết người cướp của..... Đúng rồi, tôn tử cùng cháu gái của ta đâu.....”

“Lão phu nhân đừng hoảng hốt, tôn tử cùng cháu gái của người đều còn sống, chỉ là trên người bị kiếm đâm, mất máu quá nhiều nên phải tỉnh dưỡng vài ngày”

Hộ vệ nhìn lão phu nhân la nói dài dòng có chút phiền chán, “Đại phu, ba người bọn họ liền giao cho người chiếu cố chúng ta phải đi rồi !”

“Ôi chào ôi chào, tráng sĩ chó đi, ân cứu mạng..... Xin cho lão thân giáp mặt bái tạ chủ tử.”

“Không cần, tiểu thư chúng ta không cần người nói cảm ơn .”

“Không, không, tuy rằng tiểu thư nhà người thi ân không vọng báo, nhưng là lão thân vì tôn tử cùng cháu gái của ta phải bái tạ một phen, bằng không làm sao chúng ta có thể an tâm ?”

Hộ vệ khó xử nhìn lão phu nhân một cái, “Được rồi, ta sẽ thông báo cho tiểu thư một tiếng, nhưng là, lão phu nhân thân mình không tiện, bỏ qua cũng được.”

“Không, lão thân nhất định phải giáp mặt bái tạ!” Nói xong nhìn về phía đại phu,

“Thỉnh vị này cùng tiểu ca đỡ ta một phen, ta tự mình xuất môn bái tạ -- khụ khụ.....”

Đại phu nhìn tình huống của lão phu nhân nhú mày, đối hộ vệ nói: “Vị lão phu nhân này thật tâm muốn bái tạ, không bằng mời tiểu thư của người đến, để cho lão phu nhân an tâm đi!”

Hộ vệ trong lòng nhất thời ảo não, người này rất vô lễ, cứu bọn họ lại còn dũa đưa khó khăn.

“Thiên Nhất, sao lâu như vậy còn không mau đi!” Từ bên ngoài y quán truyền đến thanh âm của Hoàng Phủ Cảnh Hạo, hiển nhiên là trách Thiên Nhất lãng phí thời gian.

Thiên Nhất vội bước ra ngoài bẩm báo, “Công tử, lão phu nhân kia tỉnh, kiên trì muốn giáp mặt bái tạ tiểu thư.....”

Thần Tích liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo một cái, “Người đi nhìn xem sao!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ánh mắt nặng nề, xuống xe ngựa đi vào, nhất thời làm cho mọi người trong y quán trừng lớn mắt, người có khí độ bất phàm như vậy thật sự là hiếm khó a!

Rõ ràng ngũ quan cực kì bình thường, lại tản ra một loại khí chất làm người ta say mê, nhất là cặp mắt kia, đen thâm thúy, trầm tĩnh nội liễm, giống như hiểu được tất cả hiểu nguyệt phong thanh, bất tri bất giác cướp đi thần trí của người, lang cho người không nhận được cảm thấy dù có chết trong tay hắn cũng không uống một hơi gấp mặt.

Có mấy cô gái mặt đỏ tim đập, có chút háo sắc nhìn lên.

Vị đại phu kia cũng có chút ngỡ ngàng, người này nhất định là bất phàm a !

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi đến chỗ lão phu nhân , “Lão phu nhân không cần nhớ, phu nhân ta thiện tâm, ta thay nàng đến chuyển lời để người hảo hảo dưỡng bệnh , tiền thuốc đã đưa, lão phu nhân cứ nghỉ ngơi cho khỏe rồi thỉnh người nhà đến đón đi. Chúng ta còn có việc không thể bồi được.”

Lão phu nhân nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo ánh mắt có chút tiếc hận, “Đa tạ ân cứu mạng của công tử , cảm tạ tôn phu nhân thiện tâm Bồ Tát , ngày sau ôn hòa sẽ để cho con ta dâng môn bái tạ, còn thỉnh ân công để lại danh tính địa chỉ ,lão thân ...-”

“Không cần, bình thủy tương phùng mà thôi.”

“Không, ân cứu mạng khởi khả khinh thị, còn thỉnh ân công --”

Mâu quang Hoàng Phủ Cảnh Hạo đã có chút trầm xuống, bất quá vẫn nhẫn nhịn,

“Tại hạ là nhân sĩ Hi thành Nhai Nữ quốc , nếu muốn tìm, như vậy tìm thủ vệ cửa thành nói tìm Hoàng Phủ công tử là được !”

“Nguyên lai là Hi thành Hoàng Phủ công tử, lão thân ghi nhớ.”

Ngay tại thời điểm lão phụ nhân nói chuyện , hai người nguyên bản là tôn tử cùng cháu gái đang nằm trên mặt đất bỗng nhiên mở mắt phi ra ngoài, trên tay cầm thành chùy thủ hướng về phía xe ngựa...

“Bảo hộ công chúa!”

Thủ vệ nhìn thấy bóng người liên kinh hô , nhanh chóng rút ra vũ khí ngăn trở bọn họ tới gần, nhưng một nam một nữ kia phối hợp vô cùng tốt, một người tiến công, một người phòng thủ cư nhiên đánh thủ vệ đến tro tay không kịp, tro mắt nhìn hai thanh chùy thủ phi vào trong xe ngựa.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo mâu quang đốn trầm, một tay bóp cổ họng lão phụ nhân đang nằm, “Dừng tay, bằng không bà ta nhất định phải chết!”

Đáng tiếc, kia hai người nghe vậy cũng không có dừng tay, ngược lại tiếp tục cùng hộ vệ đánh nhau.

Bên người Thần Tịch có tám hộ vệ, sáu người nâng người vào trong y quán, bốn người một trước một sau bảo vệ xe ngựa .

Bốn người kia bất ngờ bị đột kích, mấy hộ vệ tông y quán liền vọt tới, gắt gao vây quanh xe ngựa, Thiên Nhất cảm trường kiếm để trên cổ lão phụ nhân để Hoàng Phủ Cảnh Hạo tiến đến bảo vệ công chúa.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lên xe ngựa, trên mặt như trước bình tĩnh, hần tin tưởng công chúa có thể né được, bất quá vẫn là lo lắng, “Công chúa!”

Thần Tịch rút chùy thủ đang cầm trên vách xe mỉm cười, “Không có việc gì, chùy thủ này có độc, thiếu chút nữa đâm trúng ta, người cảm cẩn thận , dùng cái này tiếp đón bọn họ đi.”

“Hảo.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo tiếp nhận chùy thủ lại đẩy cửa xe ra nhìn chiến cuộc, cười lạnh một tiếng, giờ tay lên, phóng một phát, làm một nam một nữ kia lập tức trúng đao mà té trên mặt đất.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đạm mạc cười, “Thiên Nhất, “

Thiên Nhất lập tức thức thời nhìn chằm chằm lão phụ nhân ép hỏi: “Nói, ai cho các người đến mưu hại công chúa?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Chân Chính Ti Bỉ

Ai ngờ kia lão phụ nhân lại thối một hơi, hung tợn mắng: “Phi, công chúa cái gì, các người chính là tặc nhân giết chết thượng quan của ta, còn cả hai đứa cháu ngoại của ta, nếu không phải vì trong tay lão thân có mật báo, các người làm sao có thể lưu lại ba mạng của tổ tôn chúng ta? Các vị hương thân, bọn họ chính là ác tặc, thỉnh các hương thân thương tình chúng ta đáng thương, giúp tổ tôn chúng ta báo quan đi !”

Thiên Nhất nghe đến những lời này thì vui vẻ, “Nga, báo quan a? Đi a, ôi chào, các vị hương thân phụ lão phiên toái các người hỗ trợ đi báo quan đi, để cho bộ khoái đến xem xem, đến tột cùng sao lại thế này.”

Này.....

Dân chúng mơ hồ, rốt cuộc ai nói thật ai nói láo a?

“Đúng vậy, bọn họ chính là ác tặc!” Phía sau, vài tờ tờ trên người máu huyết đầm đìa đuổi tới, xuất hiện trong ánh mắt mọi người.

Nhìn thảm trạng của bọn họ liền khiến cho rất nhiều người đồng tình, Thần Tịch ý cười càng sâu, từng bước từng bước một, không biết bọn họ diễn vì mục đích gì a!

Xóc màn xe lên , nằng chậm rãi đi xuống đến, tư thái phiêu nhiên, “Tuy rằng bản công chúa đối với trò khôi hài vụng về của các người có chút phiền chán nhưng mà, nếu đã để dân chúng Nhai Nữ quốc thấy được, bản công chúa liền lãng phí chút thời gian bồi cùng các người, nhìn xem thế nào là bố trí hại người lại thành hại mình.”

Dứt lời nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, “Cảnh Hạo, đi, lột quần áo của mấy người kia, xem vết thương trên người bọn họ có bao nhiêu nghiêm trọng, như thế nào lại biến thành toàn thân đầy máu.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo mi giác trừu trừu, thực không nghĩ lãng phí bảo kiếm củ mình vào những việc này, bất quá giao cho hộ vệ làm lại lo lắng bọn họ giữ không đúng mực, trong lòng thở dài, trường kiếm chợt lóe, vài đạo kiếm quang hiện lên, vài tờ tờ đến sau kia đều cảm thấy trên người lạnh lẽo, vội cuối đầu nhìn, nhất thời sắc mặt như tôm chín, bàn tay to không biết che làm sao.

Những dân chúng vậy xem có vài thiếu nữ ngại ngùng vội che mắt lại bất quá vẫn là nhìn không được nhìn lên vài lần, tò mò thôi! Về phần nam nhân, tự

nhien là đỉnh đặc xem. Vừa thấy liền giết mình, oa, thịt trắng phần nộn, so với bọn hán thực sự là hơn rất nhiều.

Nhưng là bọn họ trên người chính là không có một chút vết thương nào, vậy huyết kia làm sao mà có, ngay cả vết bầm tím còn không có.

Không cần hỏi, nhất định là giả!

Nhất thời lúc này tất cả đều rõ ràng, “Không biết xấu hổ nhân, cư nhiên chính mình bắt cầu huyết muốn hại người.....”

“Chính là, chính là, còn muốn hại Xích Dương công chúa của Nhai Nữ quốc chúng ta. Thật sự là không biết xấu hổ.....”

“Ha ha, té da nộn thịt, đi làm tiểu quan kiếm tiền đi. So với làm ác nhân dễ kiếm tiền hơn nhiều!”

“.....”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo động tác quá nhanh, mấy tới tở giả dạng kia cũng không phải không có võ công nhân. Nhưng là, bọn họ làm sao có thể so với Hoàng Phủ Cảnh Hạo, nhất là Hoàng Phủ Cảnh Hạo còn được hai vị lão nhân giáo dục nửa năm, công lực thân thủ tất nhiên đã sớm vượt qua cao thủ nhất đẳng trên giang hồ.

Sắc mặt lão phụ nhân liền tái mét như động kinh, ti bi vô sỉ, quá ti bi vô sỉ, cư nhiên dùng chiêu thức hạ lưu như thế. Bà ta hành tẩu giang hồ nhiều năm, lần đầu tiên gặp được vị công chúa không biết xấu hổ, “Ha ha ha -- Xích Dương công chúa, đủ ngoan, đủ độc, ta phi, đức hạnh của ngươi như thế cũng được làm công chúa, thế nhưng làm cho người ta.....”

Thần Tịch mảnh khảnh ngón tay chu môi cười, “Làm sao vậy? Ta đây là vì muốn để mọi người thấy chân tướng, không lột quần áo, thấy thế nào được? Nếu không ở trước mặt mọi người động thủ, ai sẽ tin là ta nói thật? Hoặc là, lão bà bà dạy một chút Thần Tịch nên làm thế nào để đối phó với đám sát thủ muốn ám sát ta? Chẳng lẽ lại mời các người ngồi nghỉ ăn cơm, rồi lại nuôi các người soa?”

“Giết bọn họ, giết kẻ xấu xa này đi!”

Mọi người nhất tề hô lên, vẻ phản vị trước mắt này là Xích Dương công chúa bọn họ lại dường như quên mất.

Mấy người tới tở bị lột quần áo, sắc mặt xấu hổ đến chết, nhưng bọn họ đi không được, bị Hoàng Phủ Cảnh Hạo điểm huyết định trụ a! Lần này thật sự là mất mặt quảng đến mồ mồ gia!

Ô ô, chủ tử vì sao muốn chọc nhân vật như vậy, thật sự là..... Ô ô, nghĩ đến mà bi thương!

Tiếng tiêu vang lên, một đám bóng đen xuyên qua đám người chạy đến, nhất tề hướng về phía Cung Thần Tịch.

Nhóm hộ vệ nhanh chóng tách ra đối phó kẻ địch, mà địch nhân càng ngày càng nhiều, dẫn tới đám ám vệ ẩn thân chỗ tối cũng phải đi ra bảo hộ công chúa, Thần Tịch xem liếc mắt một cái, giơ giọng nói: “Mọi người nhanh đi đi, để ý đao kiếm không có mất.”

“Ha ha, Xích Dương công chúa vẫn yêu dân chúng vô cùng nha! Thật là thú vị!

Không biết Xích Dương công chúa có nguyện ý hay không xả thân mấy hài tử vô tội này!”

Thanh âm sắc bén truyền ra, đến lúc này mọi người mới phát giác thấy bảy tám hắc y nhân đang giữ tiểu hài tử, người nhà bọn nhỏ thấy vậy sợ hãi quỳ xuống hướng hắc y nhân cầu thả người.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo phát ra sát ý trong mắt, đúng là một đám người ti bi!

Hắc y nhân cầm đầu thanh lãnh cười, “Đừng cầu ta, cầu Xích Dương công chúa của các ngươi đi, chỉ có nàng mới có thể cứu đứa nhỏ này, tám đấng nhỏ đòi lấy tính mạng của nàng, tám mạng đổi một mạng nha!”

Cha mẹ mấy đứa nhỏ nghe vậy liền bi thương nhìn về phía Thần Tịch, trong lòng kinh hãi, công chúa làm sao có thể nguyện ý vì bọn họ mà hy sinh chính mình? Là bọn họ cũng không thể làm vậy!

Nghe hắc y nhân nói trong lòng bọn họ đã có chút tuyệt vọng, nhưng vẫn không thể buông tha cho cơ hội cuối cùng cứu bọn trẻ, âu thân của bọn trẻ đều quỳ xuống, mặt đầm đìa nước mắt nhìn Thần Tịch, không tiếng động cầu xin.

Mà phụ thân bọn nhỏ đỏ mắt nhìn con chỉ chờ cơ hội xông đến mà cứu con.

Ý cười trên mặt Thần Tịch đã rút từ lâu, nàng không thể không nói những người này sử dụng mẹo nhỏ như vậy, nhưng lại có lực sát thương cực lớn, nếu nàng không cứu đứa nhỏ, như vậy, chỉ trong mấy ngày nữa tin tức truyền đi, dân chúng Nhai Nữ quốc sẽ phản nộ trước hành động của Xích Dương công chúa....

“Các ngươi bắt quá chỉ được người thu mua giết bản công chúa mà thôi, tội gì liên lụy đến người vô tội?”

“Xuy, Xích Dương công chúa không cần nói lời vô nghĩa, một câu, đổi hay không đổi!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thân thủ giữ chặt nàng, “Công chúa --để ta đi đi”

“A, Hoàng Phủ tướng quân thật đúng là đối Xích Dương công chúa một mảnh thâm tình a, đáng tiếc, bản công tử hôm nay muốn nhân chính là Cung Thần Tịch, người ta xem không hơn đâu!”

“A.. Được rồi, ta đổi, người thả đứa nhỏ, ta đi theo người!”

“Ta sợ công chúa nói không giữ lời !” Hắc y nhân bình tĩnh nhìn nàng, “Phiền toái công chúa đi lên mười bước, đi tới bên người ta!”

“Ta sợ người nuốt lời không thả người!”

“Hừ, ta muốn tính mạng đứa nhỏ này làm gì, chẳng qua là dùng đến uy hiếp công chúa người thôi, chỉ cần người lại đây, ta nhất định thả người! Đương nhiên, cũng phải để hộ vệ của người lui ra sau.”

“Công chúa!” Đám hộ vệ nhất tề quỳ xuống, “Thỉnh công chúa không cần mạo hiểm, mấy đứa nhỏ đó là vô tội, nếu liên lụy bọn họ chết, đám thuộc hạ nguyện một mạng đổi một mạng, theo đến âm phủ xin tạ lỗi, nhưng cầu công chúa không cần đi qua! ”

Phụ mẫu mấy đứa nhỏ bị bắt nghe thấy sắc mặt trắng bệch vài phần, hộ vệ công chúa đều lấy cái chết tùy giá, tính mạng dân chúng như bọn họ lại càng không đáng giá....

Bọn họ chỉ là dân chúng bình thường, không có cái loại trung quân nghĩa dân, bọn họ chỉ thủy chung muốn bảo hộ thân nhân của chính mình.

Thần Tịch vẫy vẫy tay, “Ta đi đến giữa, các người thả người, bằng không sẽ cá chết lưới rách.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo gắt gao giữ chặt tay nàng, lắc đầu, trong mắt là thỉnh cầu, hẳn cho tới bây giờ vốn không có hy vọng nàng yêu dân như con, hẳn chính là hy vọng nàng hảo hảo còn sống.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Giết Toàn Bộ

Thần Tịch rút tay mình ra, “Cảnh Hạo, ta là công chúa, công chúa thì có việc nên làm có việc không nên làm. Yên tâm, cho tới bây giờ có rất nhiều người muốn giết ta, ta vẫn còn sống tốt không phải sao!”

Thấy biểu tình Hoàng Phủ Cảnh Hạo trầm trọng và đau lòng, cha mẹ của đứa nhỏ dường như cảm thấy bản thân mình không để ý tới người khác, vì đứa nhỏ của chính mình mà làm cho Hoàng Phủ tướng quân mất đi ái ân, hơn nữa, ái ân của người ta lại đường đường là công chúa điện hạ!

Ánh mắt sâu thẳm của Hoàng Phủ Cảnh Hạo khẽ lướt qua cha mẹ của đứa nhỏ một cái, đáy mắt có đau thương, cũng có trách cứ, cũng có một loại kinh sợ vì mất đi ái ân.....

Nhiều tình cảm sâu nặng lẫn vào nhau, làm cho cha mẹ của đứa nhỏ cảm thấy thật áp lực..... Lại nhìn đứa nhỏ nhà mình thì liền đau khổ không thể nói buồn tha được, bọn họ không phải tướng sĩ, ở trước chuyện trung quân ái quốc thì bọn họ càng yêu thân nhân.

Thần Tịch âm thầm đưa cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo một ánh mắt, đưa tay ôm nhẹ lấy hắn, cười cười đi về hướng hắc y nhân cầm đầu, lúc đi tới chính giữa bỗng nhiên nàng dừng lại, nhìn người kia, “Thả bọn họ ra đi!”

Hắc y nhân lắc mình đi tới, chúi thủ đặt ở trên cổ nàng, hướng về những tên khác gật gật đầu, những hắc y nhân kia liền buồn tha mấy đứa nhỏ, đặt được tự do bọn nhỏ liền kêu khóc chạy tới chỗ phụ mẫu nhà mình.

“Con ơi.....”

“Nữ nhi -- không cần sợ, không cần sợ!”

.....

Những cha mẹ kia ôm đứa nhỏ cứ như chim sợ cành cong vậy, lại sợ phải chịu tội một lần nữa, trong đó đã có hai ba người phụ thân của bọn nhỏ kêu ái ân mình mang con rồi đi, bọn họ cũng đứng chỗ không xa không gần nhìn xem.

Hắc y nhân bắt được Thần Tịch đắc ý nở nụ cười, “Không thể nghĩ tới Xích Dương công chúa lại là một công chúa điện hạ yêu dân như con, nhưng thật đáng tiếc rồi! Biết sớm là như vậy, ta đã sớm bắt lấy vài người để uy hiếp cho công chúa tự mình đưa tới cửa, cũng không công lại đi hi sinh mất bao nhiêu huynh đệ rồi.”

“Ngươi là người của Hắc Long bang!” Thần Tịch thần nhiên nói một câu.

Trong lúc nhất thời ánh mắt Hoàng Phủ Cảnh Hạo âm trầm. Hắc Long bang, không diệt, thì hẳn không phải Hoàng Phủ Cảnh Hạo!

Tất nhiên, ba chữ Hắc Long bang cũng rơi vào trong tai của những dân chúng đang đứng kia, bang phái giang hồ của Hạ quốc. Hắc Long bang lại ám sát quốc chủ Nhai Nữ quốc lần nữa, hôm nay lại còn dùng thủ đoạn tì bĩ như thế, thật sự khinh người quá đáng rồi!

“Ai. Kỳ thật bang chủ cũng không quá mức quả quyết, cái gì àm phải chờ thời cơ thích hợp chứ, theo ta nhìn. Phải không từ thủ đoạn mới đúng. Chỉ cần giết ngươi, sẽ có đồng lớn vàng bạc châu báu”

“Chẳng lẽ ngươi không nghĩ qua rằng ta cũng có thể cho ngươi rất nhiều sao?”

“Nghĩ tới chứ, nhưng mà, những người bên cạnh công chúa có một chút phiền toái, vẫn là không lưu hậu hoạn về sau mới tốt!” Hắc y nhân nói xong liền đề cổ nàng kéo về phía sau, đắc ý nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, “Hoàng Phủ Cảnh Hạo, ngươi là thống soái của mười vạn tinh binh thì thế nào. Người được ngươi bảo hộ không phải là ta bất như trời bàn tay sao! Ha ha ha --”

“Thả công chúa ra, ta có thể đồng ý với ngươi hai điều kiện!”

“Hừ, bây giờ nàng đã vào tay ta. Ngươi cảm thấy ngươi có tư cách ra điều kiện với ta sao?”

Thần Tịch nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo nháy mắt mấy cái, Hoàng Phủ Cảnh Hạo chịu đựng tức giận. “Ngươi muốn thế nào hả?”

“Không cần nhiều lắm, trước hết chuẩn bị cho ta mười vạn ngân phiếu đi! Không, trăm vạn đi!”

“Một trăm vạn sẽ thả công chúa sao?”

“Cái này cũng không nhất định nha, dù sao ngươi đưa ta trước, ta có thể cam đoan với ngươi công chúa sẽ ít chịu khổ hơn, bằng không thôi..... Hắc hắc, trào lên công chúa là tư vị àm các huynh đệ chưa từng được hưởng qua, có lẽ --” Hắn ta thật đáng khinh hướng trên mặt Thần Tịch sờ soạng một lần, nhất thời đáy mắt Thần Tịch hiện lên một chút sát ý.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo càng tức giận thêm, ánh mắt đều đỏ cả lên, “Nếu ngươi dám động công chúa dù chỉ một chút, ta sẽ làm cho ngươi không có chỗ chôn thân!”

Thần Tịch vẫn như trước đưa cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo một ánh mắt, Hoàng Phủ Cảnh Hạo phẫn nộ quét mắt nhìn xung quanh một vòng, “Không muốn chết thì rút hết cho bản tướng quân, rút càng xa càng tốt, bản tướng quân tuyệt không sẽ để cho công chúa vì bất luận kẻ nào lại tổn thương chính mình lần nữa!”

Những người xung quanh nghe thanh âm giống giận kia tâm can đều phát run, trong chớp mắt không còn bóng dáng nào, những nhà trên đường cái đều đóng hết cửa lại.

Nhìn thấy không còn ai, Thần Tịch thở một hơi, thần nhiên hỏi: “Ngươi muốn xử lý ta như thế nào, giết hay là giao cho người đứng sau các ngươi?”

“A, này à, giao ngươi đi! Có chủ (có chủ là chỉ người ra tiền cho bọn sát thủ làm việc) nói, bắt sống thì tiền thưởng sẽ nhiều gấp đôi! Chỉ là, không được sống, thì thế cũng được!”

“Ha ha, vậy sao, nàng ta thật đúng là hận ý với ta ngập trời nha!”

“Đúng vậy, nữ nhân mà, không phải luôn ganh tị..... Hừ, muốn ta nói ra sao? Xích Dương công chúa, ngươi hãy nhận mệnh đi!”

Ngón tay Thần Tịch khẽ nhúc nhích, đột nhiên nam tử mặc hắc y liền cứng lại, chủy thủ cũng mặc danh kỳ diệu rơi xuống đất, toàn thân cũng có dấu hiệu trúng độc, không khỏi giãn dãn, liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng đánh một chiêu ngoan lệ lên lưng Thần Tịch—

“Tiện nhân, dám hại -- a --”

Thần Tịch giống như điều bị đứt dây bay về phía trước, Hoàng Phủ Cảnh Hạo xông lên đầu tiên dùng trường tiên quấn nàng lại kéo vào lòng mình, những hộ vệ lấy được ám hiệu đều đồng loạt xông lên đánh chết những hắc y nhân kia.

Trong nháy mắt loạn lên, còn có vết máu bay tán loạn bốn phía, những hắc y nhân kia thậm chí còn không biết phát sinh chuyện gì, thế cục vô cùng căng thẳng.

Chém giết một trận, hai mươi mấy hắc y nhân ngã xuống, bọn họ đều chết không nhắm mắt, thủ lĩnh hắc y nhân vẫn còn lăn lộn trên đất, tay hắn đau đớn giống như bị trăm ngàn con kiến cắn xé, cảm nhận sâu sắc được vừa đau vừa nóng, trên người cũng không có chỗ nào không đau giống như bị thương, làm cho người luôn luôn âm ngoan như hắn cũng phải kêu thảm thiết không thôi.....

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ôm Thần Tịch lên xe ngựa sau đó lập tức vận công chữa thương cho nàng, không thể nghĩ tên công lực của tên kia lại cao như vậy, đã bị hạ độc còn có thể còn sức đủ để ra sát chiêu đánh một chiêu làm tâm mạch của Thần Tịch bị thương.

Sau khi giết hết hắc y xong, nhóm ám vệ nhanh chóng xử lý thi thể, hóa thi thủy cốt (nước thuốc rắc lên thi thể sẽ biến thành một vùng nước), chỉ để lại tổ

tôn ba người kia và người cầm đầu. Sau đó bọn họ đều nhảy trở về chỗ tối, tám hộ vệ còn lại bao vây xung quanh bên ngoài xe ngựa.

Những dân chúng tránh cở trong nhà sau khi không nghe được tiếng động gì nữa thì cũng vội trộm mở một hé cửa ra, thì nhìn thấy trên phố là những vết máu loang lổ, còn lưu lại một chút á máu loãng nữa, đã không thấy hắc y nhân đâu, chỉ thấy ba người còn lại.

Y quán bên cạnh xe ngựa cũng mở cửa, chường quỳ cố gắng kìm nén nỗi sợ đi ra, run giọng nói: “Nhà tranh đơn sơ, nếu các vị không chê, mời các vị đi vào nghỉ ngơi một chút rồi hãy rời đi!”

Thiên vừa thấy lão thì liếc mắt một cái, “Đa tạ chường quỳ, vậy làm phiền chường quỳ chuẩn bị cho chúng ta một chút nước ấm với thuốc trị thương để chữa trị cho các huynh đệ vậy!”

“Được, lão sẽ đi chuẩn bị ngay!” Chường quỳ run rẩy phân phó người trong y quán làm việc, bận rộn một lúc cuối cùng cũng chuẩn bị thái đáng.

Ngay sau đó Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng kết thúc công việc, nhũn mảy một chút vẫn quyết định ôm Thần Tịch đi vào, để Thần Tịch nghỉ ngơi ở phòng khách phía sau viện, nhóm hộ vệ thay nhau bảo vệ.

Thiên vừa thấy mặt sắc Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghiêm nghị âm trầm cũng có chút sợ hãi, lần này công tử rất là tức giận, Hắc Long bang không diệt không được!

Quả nhiên, ngay sau đó nghe thấy Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh nhạt nói: “Thiên Nhất, âm thầm phân phó xuống dưới, để cho người ở chỗ tối của chúng ta tiến hành ám sát Hắc Long bang, không cần biết dùng thủ đoạn gì, chỉ cần huyết tẩy Hắc Long bang là được rồi, nửa tháng sau, ta muốn Hắc Long bang trở thành chuột chạy qua đường, là con chó không có chỗ ở!”

“Vâng, công tử yên tâm!” Thiên Nhất lặng yên rời đi, không lưu lại tiếng động.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lại nhìn thoáng qua bốn người đang bị trói dưới cây đại thụ trong viện, ánh mắt lóe tia sáng lạnh, lấy trường kiếm ra, người cầm đầu kia đã bị phế đi, gân tay bị đánh gãy, không lưu chút máu, “Hắc Long bang, ha ha, thật có can đảm!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 157: Công Chúa, Người Thật Sự Thay Đổi.....

Tên thủ lĩnh áo đen bị kéo khăn che mặt xuống, khuôn mặt vô cùng nhã nhặn, nhưng sự ngoan độc trong mắt lại khiến người ta lạnh run, tuy rằng thống khổ không thôi, nhưng hắc y nhân miệng ác độc nói: “Hoàng Phủ Cảnh Hạo, ngươi không cần đắc ý, ngươi cho là Hắc Long bang ngươi tưởng diệt là có thể diệt sao!”

“Không vội, chúng ta mới bắt đầu mong chờ. Bất quá, ngươi đáng nhẽ phải chém đầu, ngươi có tư cách gì mà chạm vào công chúa ngươi? Ân..... Đáng tiếc, rất bạo lực, huyết tính sợ công chúa không thích, trước hết phế đi võ công của ngươi vậy!”

“Ngươi --”

Đối mặt sát thủ mà nói, phế đi võ công tương đương chỉ còn đường chết, thậm chí sống không bằng chết!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo tươi sáng cười, “Đừng lo lắng, ta rất nhân từ, sẽ không để cho ngươi nhanh như vậy mà mất mạng, làm người phải tích đức, ta thân là tướng quân, cũng phải kiềm chế.”

Bị nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo như vậy, kẻ đó rốt cục bắt đầu run lên, hắc y nhân giống như thấy được ma quỷ.....

“Công tử, công chúa tỉnh.” Thiên Tứ đi lên thấp giọng báo cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hí mắt nhìn bọn chúng, “Biết vì sao năm trước các ngươi cũng phái ra sát thủ nhưng ta không có ra lệnh diệt sát Hắc Long bang không?”

Tên thủ lĩnh tuy rằng rất thống khổ, nhưng hắc y nhân cũng muốn biết lý do, “Vì sao?”

“Bởi vì nói như thế nào Hắc Long bang cũng thuộc thế lực Hạ quốc, mà ta cũng có chuyện tình phiền toái cần các ngươi đi lo liệu, đáng tiếc, bang chủ của các ngươi mắt nhìn không tốt lắm, cư nhiên quy phục một nữ nhân, hừ, quả thực chính là ngu không ai bằng!”

Tên thủ lĩnh sau khi nghe được mặt sắc mặt đại biến, hắc y nhân làm sao mà biết được?

Đáng tiếc Hoàng Phủ Cảnh Hạo không nghĩ bồi hắc y nhân, để cho bọn thuộc hạ hào hào tiếp đón bọn họ, còn hắc y nhân thì vào phòng khách nhìn Thần Tịch.

Thần Tịch nằm ở trên giường kì thực đã tỉnh được một lúc. Những lời Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói nàng cũng nghe hơn phân nửa, nhìn hẩn đi vào về mặt lạnh nhạt không khỏi thầm than, nam nhân này mới là chân chính bình chân như vại, phong vận không thay đổi sắc a!

“Công chúa, tỉnh. Cảm giác như thế nào?”

“Hoàn hảo.”

“Nếu người cùng sư phụ sư nương học một ít võ nghệ tự nhiên sẽ koong hcaatj vật như vậy!”

Ngạch!

Nàng tuy rằng không học bao nhiêu kỹ năng, nhưng là nội lực không có hạ xuống a. Kinh công không phải rất tốt sao, vừa rồi nếu không có nội lực hộ thân thì nàng đã mau chóng mất mạng rồi !

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cầm lấy cổ tay nàng, ngưng thần bắt mạch một hồi lâu. “Hoàn hảo. Nội lực không có hạ xuống, công chúa, về sau người vẫn là tăng cường luyện tập đi, sư phụ đưa cho ta một bộ tiên pháp, chờ hồi phủ rồi ta sẽ dạy người.”

Tiên pháp a! Thần Tịch mặt nhẩn nhu mày, “Được rồi.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đưa tay xoa mặt nàng, biểu tình không vui, “Vì sao người trở lại phủ công chúa lại gặp nhiều rắc rối như vậy, sắc mặt đều kém rất nhiều!”

Thần Tịch vốn đối với sự thân cận của hẩn tim có chút loạn nhịp, lại nghe như vậy tức giận nói : “Này còn phải nói sao, đương nhiên là bất tự không hợp!”

“Công chúa, người – bốn người bên ngoài kia xử trí thế nào, lưu lại tánh mạng sao?”

“Vừa mới người không phải nói sẽ không làm cho bọn họ nhanh như vậy chết đi thôi. Giờ lại hỏi ta?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo có chút bất đắc dĩ, “Đúng là ta có nói như vậy, nhưng cuối cùng vẫn phải là công chúa quyết định mới được..”

“Tùy tiện. Trước giữ đi!”

“Công chúa, nếu trước đây gặp chuyện như vậy, người sẽ không dễ bị uy hiếp, công chúa là kim chi ngọc diệp, con dân Nhai Nữ quốc phải lấy thân bảo hộ người, sao có thể để người đi cứu bọn họ, bọn họ sẽ không chịu nổi đâu!”

Ách!

Thần Tịch trong lòng hơi kinh hãi, ra về không thêm để ý nói: “Ta mất trí nhớ, sau khi mất trí không phải thay đổi tính tình sao, làm ra chuyện tình khác thường là bình thường thôi.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thật sâu nhìn nàng, tựa hồ muốn nhìn thấu linh hồn nàng,

“Công chúa, người thật sự thay đổi rất nhiều..... Ha ha, quên đi, ta chỉ là hy vọng sẽ không ảnh hưởng gì. Bất quá ta sẽ làm cho người trong thiên hạ biết, làm ra hành động như vậy là ngu xuẩn cỡ nào, Hắc Long bang, lần này liền diệt sạch đi! Về phần Liễu Văn Hoa, công chúa đã có xử trí gì chưa.”

“Không sao cả, ta đối với hẩn không có hứng thú, bất quá, Hoa Tử Huyền còn có điểm hứng thú, Lưu Âm Các của hẩn ta cũng có chút hứng thú.”

Nhắc tới Hoa Tử Huyền, sắc mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng trở nên có chút nghiền ngẫm đứng lên, “Chuyện này ta cùng công chúa đều suy nghĩ giống nhau, cho nên liền tạm thời bất động, giết gà dọa khỉ thì tốt rồi.”

Nói là nói như vậy, bất quá Thần Tịch vẫn là có chút nghi hoặc, “Cái kia, người thật sự có năng lực diệt Hắc Long bang?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thần sắc lạnh nhạt, đưa tay ém lại chặn cho nàng, “Được hay không, công chúa cứ chờ tin tốt là được, dù sao cũng chỉ khoảng một tháng thôi.”

Ngạch! Thần Tịch bỗng nhiên cảm thấy Hoàng Phủ Cảnh Hạo là người đáng sợ, thật không biết hẩn sẽ đối phó Đại công chúa thế nào.

“Công chúa, người không phải đang suy nghĩ Hắc Long bang như thế liền dẫn đến họa diệt môn, đại công chúa cũng là liên tiếp giẫm lên tôn nghiêm của ta, tương lai ta sẽ như thế nào đối phó nàng?”

Oa, thuật đọc tâm sao, Thần Tịch chui cả đầu vào trong chặn, “Người xem rồi lo liệu, ta không có ý kiến, có bao nhiêu tàn nhẫn liền tàn nhẫn, không cần báo lại cho ta.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng là thái độ khác thường, ôn nhu vô cùng nhìn nàng gần từng tiếng nói: “Nàng cho người nhập thanh lâu, còn muốn ta ra mặt cho người thanh danh không tốt, chẳng qua là do ta cố kỵ độc trên người công chúa, chờ giải trừ được độc này, ta liền khiến cho nàng trực tiếp ở trong thanh lâu tiếp một ngàn người! Làm cho nàng thân bại danh liệt, trọn đời không thể xoay người..... Hơn nữa, ta sẽ cho nàng tận tình cực hạn hưởng thụ nam nhân.”

Thần Tịch đầu a đầu, cuối cùng nghiêng người qua đi, cười gượng, “Cái kia, Hoàng Phủ, ta muốn ngủ, người đi ra ngoài làm việc đi.”

“Công chúa, ta đối với kẻ đã tính toán ta tất sẽ không nhân nhượng, mà đối với những người đã làm công chúa thương tổn lại càng không thể tha thứ.....”

Ha ha, vẫn là dừng đi, nàng xem hắn cười đến là ôn nhu, lời nói lại ngoan độc có chút phát run, không phải đồng tình đại công chúa, chính là cảm thấy này nam nhân là thật không thể đắc tội, bằng không một khi làm cho hắn tìm được cơ hội xoay người thì chính mình sẽ rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo xoa xoa mái tóc của nàng, “Nếu công chúa đã muốn biết được chân tướng, kia về sau ta cũng không dùng miễn cưỡng như vậy, công chúa trong lòng biết rõ ràng là tốt rồi, không cần làm chuyện điên rồ, lại mất trí nhớ một lần ta cũng không dám đảm bảo người hội biến thành cái dạng gì, ít nhất như thế này ta còn là cảm thấy không sai.”

Ngạch!

Làm chuyện điên rồ? Nàng khi nào thì làm chuyện điên rồ?

Lời này của hắn có ý tứ gì a! Chẳng lẽ bản tôn chính là khi biết được chân tướng liền cố ý đem chính mình biến thành..... Nói không chừng còn cố ý chọc giận Tiêu Băng để tìm chết?

Ác hàn!

Không thể nào!

Cô gái ngây thơ, làm sao tìm chết a! Để Hoàng Phủ Cảnh Hạo không bị uy hiếp sao? Kia cũng quá si tình đi!

Thần Tịch hung hăng bỏ qua ý niệm hoang đường trong đầu này, nhất định không phải, bản tôn điều ngoa làm sao có thể bởi vì một người nam nhân liền dễ dàng tìm chết!

Chê cười! Tuyệt đối là chê cười.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo tâm tình vô cùng tốt cười ra ngoài, thời điểm đi vào trong viện liền nhìn thấy Thiên Nhất dùng roi quát người, kia bốn người đều có chút rách nát không chịu nổi, quần áo đều đã rách bươm.

Thiên Nhất vừa thấy hắn đến liền cung kính thu tay lại, “Công tử, đều ngất rồi.”

“Ân, cho bọn hắn đến chỗ Hứa Phi Sương làm đặc chế nhuyễn cân tán, sau đó nâng vào trong nhà làm cho người ta thu thập một chút, công chúa phòng chừng sẽ không nhìn đến này hai cái tiểu tử kia như vậy mất đi quý giá sinh mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Lấy Độc Giao Dịch

Đoàn người Thần Tịch ở khách sạn nghỉ ngơi một ngày rồi tiếp tục lên đường, xe ngựa chậm chậm chạy đi, rốt cục nửa tháng sau về tới Hi Thành.

Mà trong nửa tháng đó, thường thường truyền ra tin tức người của các phân đường trong Hắc Long bang bị diệt, trong lúc Thần Tịch đang chậm rì rì lên đường, thì Hắc Long bang đã muốn tồn thất gần hai phần ba nhân lực.

Dựa theo tiến độ này, một tháng xác thực là hoàn toàn có thể thu thập Hắc Long bang. Bốn tên thích khách được giữ lại tính mạng sắc mặt càng ngày càng kém, cho tới bây giờ, cơ hồ là mặt xám như tro tàn, không có tức giận.

Thần Tịch thân nhiên tự đắc nhìn bốn người trước mặt, tên thủ lĩnh ngày trước giờ đã muốn như bộ xương khô, thoát nhìn không có một chút tức giận làm cho nàng nhện không được nhủ mảy, “Hoàng Phủ, các người ngược đãi phạm nhân? Tốt xấu gì cũng phải cho phạm nhân ăn cơm no a!”

“Công chúa, không phải ta không cho, là chính hắn không ăn hắn chính mình không ăn.”

Trên đầu treo một cây đao to, bọn họ như thế nào có thể ăn no ngủ kỹ? Không gầy mới là lạ! Nhất là bị Hoàng Phủ Cảnh Hạo ngoan lệ dọa, bốn người bọn họ khi nhìn thấy nam nhân này nào có chút quá phận.

Thần Tịch nhìn bốn người này, thờ dài, thân thủ chỉ chỉ hai thiếu nam thiếu nữ từng tập kích nàng trước kia, “Hai người kia, ở lại bên người ta hầu hạ đi! Về phần hai người kia.....”

“Chúng ta chỉ đi cùng với bà nội!” Hai người trẻ tuổi nghe Thần Tịch nói xong không hẹn mà cùng kêu lên, để bọn họ bên người nàng hầu họ hiển nhiên sẽ giữ được tính mạng nhưng bà nội khẳng định sẽ bị giết.

Thần Tịch nghe vậy có chút rối rắm, “Hai người các ngươi còn trẻ, có thể bụng trà rót nước cho ta, võ công cũng còn giữ lại, thời khắc mấu chốt có thể cho ta sử dụng. Mà bà nội các ngươi trước nói lời ác độc mắng ta, ta vì sao còn muốn lưu lại người như vậy?”

“Nếu muốn giết bà nội thì giết cả ba chúng ta đi!” Thiếu niên kia ánh mắt mang theo hận ý nhìn Thần Tịch hét lên.

Gặp được người như vậy Thần Tịch cảm thấy có chút thú vị, cười cười, “Các ngươi tên gọi là gì?”

“Thị Kiếm.”

“Thị Cầm.”

“A, tên không tệ! Ta vốn tưởng rằng sát thủ là người vô tình vô nghĩa, chỉ vì tiền tài mà sống, không thể tưởng tượng được các ngươi lại có tình nghĩa như vậy.”

Lão phụ nhân kia ánh mắt vẫn đực nhìn về phía Thần Tịch, “Xích Dương công chúa làm gì mà phải khó xử tiểu hài tử. Ta nuôi chúng lớn lên, tuy rằng là sát thủ, nhưng vẫn hiểu được nhân tình, chẳng qua là bị vứt bỏ từ nhỏ mà thôi. Việc lão thân có thể làm rất nhiều, nhưng còn phải xem công chúa có hay không thủ đoạn làm cho ta khuất phục.”

Nha? Thần Tịch mỉm cười, cho người chuẩn bị mấy bát nước trà, vẫy vẫy tay, “Cho bọn hán uống.”

Hộ vệ không nói hai lời trực tiếp cho bốn người bọn họ uống, cả bốn người đều bị áp chế võ công căn bản không thể phản kháng lại, chỉ có thể oán hận nuốt vào ngay cả cơ hội nhỏ ra đều không có.

“Ta không thích nuôi sói bên người, cũng không thích thả hổ về rừng lưu lại hậu họa. Cho nên thứ mà các ngươi vừa uống đều là độc dược, một tháng phát tác một lần. Nếu không nghe theo mệnh lệnh của ta thì nhìn thân thể mình thối rữa mà chịu tra tấn đi.”

Bốn người nghe xong sắc mặt nhất thời trắng bệch, nữ nhân này căn bản chính là cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo trời sinh một đôi. Trời sinh độc nam độc nữ! Trách không được lại có thể trở thành vợ chồng!

Thần Tịch cười tùm tùm nhìn bọn họ, “Được rồi, cời trời cho bọn họ đi! Về sau, bốn người này đều đi theo ta là được, đối xử bình đẳng. Không cần nói bản công chúa không có tình yêu a, ta cho các ngươi cơ hội, thời gian là năm năm, nếu trong thời gian này các ngươi thành thật làm thuộc hạ của ta, làm việc cho ta, sau năm năm các ngươi sẽ được tự do..”

Lão phụ nhân hồ nghi nhìn nàng: “Xích Dương công chúa lời này thật sao?”

“A.. Ngươi cảm thấy bản công chúa cần nói dối sao? Cho dù các ngươi lại có năng lực, ta đường đường là công chúa cũng chẳng hiếm lạ người như các ngươi! Lưu lại các ngươi bất quá là cảm thấy nên tích đức, cho các ngươi một cơ hội chuộc lỗi thôi!”

“Hảo, lão thân liền mang theo bọn họ hầu hạ công chúa, hy vọng công chúa năm năm sau giữ lời hứa!”

“Ân, ta mới mất mong chờ, nếu các ngươi đều thành tâm thành ý sửa đổi, có lẽ ba năm sau ta sẽ thả các ngươi đâu!”

Lão phụ nhân nghe càng thêm dao động, “Lão thân Lưu Lan Phượng, ở Hắc Long bang ngày người bảy năm, bởi vì cừu gia trả thù mới tiến vào Hắc Long bang che chở, nếu không phải vì bất đắc dĩ, cũng không nguyện ý giết người sống qua ngày. Hai hài tử này là lúc ta vào Hắc Long bang gặp được, lúc ấy bọn họ chưa tới mười tuổi, ta thấy không đành lòng nên mới thu bên người dạy dỗ. Chỉ cần Công chúa giữ lời hứa, ba người chúng ta tất nhiên dụng tâm hầu hạ công chúa năm năm!”

“Ân, hảo.”

“Lưu Lan Phượng, ngươi thật có cốt khí, như vậy liền phản bội Hắc Long bang chúng ta sao?”

Lưu Lan Phượng liếc mắt nhìn đối phương một cái, “Phùng hộ pháp, lão thân cùng ngươi không cùng chí hướng.”

Thần Tịch cũng nhìn nam nhân kia, nguyên lai là một hộ pháp a, “Ha ha, vị Phùng hộ pháp này nếu không muốn đi theo ta, Hoàng Phủ, giao cho ngươi xử lý.”

“Là.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo vung tay lên, gọi người tới mang Phùng hộ pháp đi, kỳ thật hắn cảm thấy nên giết là tốt nhất, bất quá, đóng cửa để dùng cũng tốt.

Thần Tịch quay người phân phó với nha hoàn bên người: “Linh Nhi, dẫn bọn hán đi xuống, rửa mặt chải đầu một phen, sau đó an bài chỗ ở. Về sau, lưu bà bà giúp đỡ quản lý sân, bọn họ làm hai nha hoàn, ở trong sân hầu hạ, chức vụ ngươi tới phân công.”

“Là, công chúa.”

Thị Kiếm trừng mắt, “Ta là nam nhân!”

Thần Tịch nhìn hần một cái, “Nga, không quan hệ, dù sao trong viện hầu hạ chính là phụ trách truyền lời, nghe theo Linh Nhi phân phó là tốt rồi, nha hoàn gã sai vật đều không có quan hệ.”

“Ngươi --”

“Thị Kiếm, không thể đối công chúa vô lễ.” Lưu Lan Phụng nói.

Thị Kiếm nghẹn khuất trừng mắt nhìn Thần Tịch, hần là nam tử hán, co được dân được, hừ!

Linh Nhi mang theo bọn họ đi xuống, Tâm Nhi ở một bên châm trà đổ nước, “Công chúa, lưu lại sát thủ có thể hay không dọa đến những người khác a, nô tỳ có điểm hơi sợ.”

“Yên tâm đi, không có sự cho phép của ta, bọn họ không dám xằng bậy.”

“Là. Đúng rồi, công chúa, Vân quân gia nói chuyện Đại hôn cơ bản đã chuẩn bị thỏa đáng, bất quá hi phục của công chúa còn chưa may xong, chỉ có thời gian nửa tháng, Vân quân gia bảo nô tỳ nhất định phải bảo công chúa đến gặp sư phó để kịp thời may hi phục.”

“Hảo, đợi bọn họ lại đây đi.”

Tâm nhi lại nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo một cái, “Còn có Hoàng Phủ công tử.....”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh nhạt trả lời: “Cùng nhau đi.”

Thần Tịch nhìn người nào đó lại khôi phục tư thái ngạo mạn không khôi thờ dài, nam nhân này khả năng nhẫn nhịn so với bất cứ kẻ nào cũng tốt hơn rất nhiều,

Đại công chúa, tương lai ngươi sau này thật là đau xót!

Sau khi hạ nhân ra ngoài, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn Thần Tịch thấp giọng hỏi:

“Công chúa cấp được cho ta để hạ lên người Đại công chúa đã thành công, nhưng là, được hiệu kia như thế nào ta không có gặp qua.”

Thần Tịch bĩu môi, “Thời điểm không đến, sốt ruột làm gì?”

“Ta nghĩ trước xem một lần.”

“Người của ngươi không phải giám thị nàng sao, chỉ cần nàng nghĩ đến ta, tự nhiên sẽ phát bệnh.”

A? Hoàng Phủ Cảnh Hạo cổ quái nhìn nàng: “Công chúa, đây là cái đạo lý gì?”

“Bởi vì nàng hận ta, chỉ cần nghĩ đến ta cảm xúc của nàng sẽ dao động, chỉ cần nàng kích động, máu sẽ sôi trào, toàn thân khí huyết phun ra, ngươi nói nàng còn không đau khổ sao?”

Khí huyết phun ra? Hoàng Phủ Cảnh Hạo đầu tiên là ngạc nhiên, sau lập tức nở nụ cười, “Thì ra là thế, ta đây an tâm, bất quá chỉ là đau xót coi như tạm thời tiện nghĩ cho nàng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Muốn Cướp Nam Nhân Của Nàng?

Thần Tịch không cho là đúng, thổ huyết cũng rất cực khổ đi, đáng tiếc là Hứa Phi Sương không có biện pháp giải trừ cổ độc tòng cơ thể nàng, mà độc của nàng, tựa hồ không hề phát tác, giống như bị cái gì bao lấy, không thể xâm nhập.

Nếu không phải Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói, nàng thật sự không có phát giác trong cơ thể có cổ tồn tại.

Loại viễn cổ vu thuật này thật là có chút vượt khoa học, bất quá, cũng không kỳ quái, thân thể nàng không phải cũng không phù hợp với khoa học sao?

Ách nan độc thể.

Trời sinh có thể tái tạo độc trong thân thể.

“Công chúa, Quý y cũng không nhất định có thể giải, năm năm trước ta đã đi tìm hãn, chỉ không biết bây giờ hãn có tiến bộ hay không.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói điểm ấy cũng nhin không được lo lắng đứng lên.

Thần Tịch mỉm cười, “Không ngại, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, không cần lo lắng. Bất quá, trong cơ thể ta tồn tại loại cỏ độc nào?”

“Từ mẫu cỏ, loại cỏ độc này phụ thuộc vào người mang mẫu cỏ, lợi dụng tiếng sáo làm cho từ cỏ trên người đối phương quấy phá không ngừng, tìm đau thất không chịu nổi; Nếu mẫu cỏ từ vong, từ cỏ cũng sẽ đi theo nổ tan xác mà chết, người bị hạ từ cỏ cũng bị trúng độc tổng cơ thể từ cỏ mà chết.”

“Thì ra là thế, chẳng phải không những ta không thể giết, còn phải cầu nguyện đại công chúa còn sống, bằng không có chết cũng mang theo mạng của ta?”

“Đúng vậy.” Chính là điểm ấy mới làm cho hãn càng oán hận, phương pháp này của đại công chúa quá âm độc!

“Ai, đợi chút đi, nhìn xem Bắc Đường có thể hay không đem Quý y thỉnh trở về.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn nàng một cái, tự tin nói: “Hội, ta đã dùng bỏ câu đưa tin, quý y cho dù không cho Bắc Đường Liên Vân mặt mũi, cũng sẽ phải xem mặt mũi của ta. Chính là, Công chúa người thật sự muốn lưu Bắc Đường Liên Vân sao?”

“Hãn nói muốn ta phụ trách đâu!”

“Vậy Bắc Đường Quân Liên làm sao bây giờ?”

“Hãn, tùy tiện a, ngày trước không phải nói có thể cho hãn tự do sao?”

Tự do? Nàng tựa hồ cũng nói sẽ cho những người khác tự do đâu, chẳng lẽ cuối cùng nàng không lưu lại ai sao? Hoàng Phủ Cảnh Hạo tâm tư bắt đầu rối loạn, nàng thật sự thay đổi nhiều lắm. Hãn đã không còn tin tưởng chính mình có thể ảnh hưởng đến quyết định của nàng.

Nhanh chóng ổn định xong, lại sắp xếp mọi người ai vào việc đó, Thần Tịch phái Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi giúp Vân Thanh Ngân. Đã xă định hãn không phải người của Đại Công chúa, ở Hi thành có rất nhiều chuyện cần hãn giải quyết, chuyện ở quân doanh cũng vậy.

Dù sao hãn cũng có tài, không cần lãng phí, có thể dùng liền dùng.

Mà mấy hôm nay, Thị Cẩm cùng Thị Kiểm đều an an ổn ổn ở trong viện của Thần Tịch làm việc vặt, thoát nhìn rất thành thực, không câu nệ nói cười, Linh Nhi phân phó chuyện gì đều làm theo.

Về phần Lưu Lan Phụng lại càng thêm tấn trách, tận tụy quản lí những công việc trong viện, không thể không nói, bọn họ làm việc rất hiệu quả.

Cứ chậm rì rì như vậy mà qua mười ngày, nháy mắt liền còn năm ngà nữa tới đại hôn, Bắc Đường Liên Vân rốt cục cũng mang người trở về.

Có điều người đến không phải Quý Y mà là nữ đồ đệ của Quý Y- Hồng Liên

Nàng mang đến tin tức chính là Quý y không có cách nào cứu trị, bất quá còn tại nghiên cứu triển tâm giải pháp, muốn Thần Tịch nhiều thêm ít ngày.

Thần Tịch nhìn trước tiêu mỹ nữ mắt. “Cư nhiên là thế, Hồng Liên cô nương để cho Bắc Đường đem lời truyền lại là được rồi, như thế nào còn phải tự mình phiền toái tới đây.”

Hồng Liên có chút kiêu căng, thời điểm nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo ánh mắt chỉ còn ôn nhu, “Ta tới là phụng mệnh sư phụ đến cùng công chúa thương lượng một việc.”

“Sư tình gì?”

“Sư phụ ta nói qua, vài năm trước hãn giúp Hoàng Phủ tướng quân một việc, lúc ấy Hoàng Phủ tướng quân đáp ứng ngày sau sẽ giúp sư phụ làm một chuyện, không biết bây giờ lời hứa có còn không?”

Thần Tịch ánh mắt hơi hơi trầm xuống, nàng kỳ thật thực chán ghét không có làm ra thành tích còn dám xă cao khí dương nhân, “Nói xem, nếu Cảnh Hạo có thể làm được, ta tin tưởng hãn sẽ làm.”

Hồng Liên nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo mặt hơi hơi đỏ lên, “Sư phụ muốn tìm cho ta một phu quân, về sau kế thừa võ công tuyệt học của sư phụ, lão nhân gia hãn không hy vọng ta gả ra ngoài.”

“Ngạ, như vậy cũng không có gì không tốt, Hồng Liên cô nương như hoa như ngọc, hãn là có thể tìm được ý trung nhân như ý.”

Hồng Liên khẽ nhủ mảy, nàng đã nói như vậy, Cung Thần Tịch này còn không hiểu được mục đích của nàng sao? Tuy rằng nàng là muốn nói ra, bất quá, trước mặt người ngoài nàng có chút ngượng ngùng không dám nói thẳng.

Thần Tịch phiêu liếc mắt nàng một cái lại nói: “Cảnh Hạo, mắt thấy chúng ta sẽ đại hôn, Hồng Liên cô nương cũng không nhỏ, người nói Vân quân gia chú ý, nhìn xem có người nào thích hợp giới thiệu cho Hồng Liên cô nương đi!”

“Hào.”

Hồng Liên nghe vậy nóng nảy, “Công chúa, ý tứ sư phụ ta là làm cho Hoàng Phủ tướng quân nhập môn, cũng coi như báo đáp nhân tình năm đó, đương nhiên, cô độc của công chúa sư phụ cũng sẽ tận tâm hết sức nghĩ biện pháp.”

“Hong Liên cô nương nói lời này quả thực khó nghe, nhân tình như thế nào có thể dùng để buộc chặt hôn nhân đại sự đâu? Cảnh Hạo là chính nữ hoàng tứ hôn, để cho hắn trở thành suren phu của bản công chúa, các người đây là muốn để ta cãi lời thánh chỉ?”

“Ý chỉ Nữ hoàng công chúa có thể thay đổi, nhưng còn tâm ý Hồng Liên sẽ không thay đổi.”

Dựa vào cái gì, Thần Tịch thật muốn đập bàn, chưa từng gặp qua người nào không biết xấu hổ như vậy, cư nhiên tới cửa đòi nam nhân của nàng, tuy rằng nàng đối với Hoàng Phủ Cảnh Hạo không có tâm tư độc chiếm, nhưng trên danh nghĩa đã trở thành hôn phu của nàng, vậy mà còn có người tìm đến ra oai?

Còn muốn dùng cô độc trên người nàng uy hiếp làm nàng thỏa hiệp, nàng ghét nhất là bị uy hiếp ! Thần Tịch sắc mặt âm trầm, “Hong Liên cô nương, ngưng ngưng, chuyện bản công chúa quyết định cũng sẽ không tùy ý thay đổi, mà người, không đủ để làm cho ta thay đổi.”

“Vậy để cho Hoàng Phủ tướng quân đến lựa chọn đi, Hồng Liên tin tưởng Hoàng Phủ công tử là người giữ vững chữ tín!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đậm mặt cười cười, “Hong Liên cô nương nói đùa, tại hạ năm đó là đáp ứng tôn sư một ngày sau sẽ giúp hắn một việc, nhưng cũng không ước định chuyện gì. Về phần Hồng Liên cô nương, tại hạ xin miễn thứ cho kẻ bất tài, ta đã có công chúa, không cần nữ nhân khác!”

Hồng Liên hé ra khuôn mặt hết trắng lại hồng, nàng không thể tưởng tượng được Hoàng Phủ Cảnh Hạo lại không nể mặt gì mà cự tuyệt nàng, phải biết rằng, trên giang hồ không biết bao nhiêu người muốn theo Quý Y học tập đâu! Sư phụ của nàng không chỉ y thuật cao, một thân võ công tuyệt học cũng khiếp sợ giang hồ.

Thần Tịch nhìn Hồng Liên trắng mặt trong lòng âm thầm vỗ tay tỏ ý vui mừng, nữ nhân cổ đại này quá mức uy vũ, truy nam nhân so với nàng còn mạnh mẽ hơn!

“Công chúa, người thật sự không lo lắng chuyện này sao?”

“Ngưng ngưng, ta luôn luôn không thích ép buộc, Cảnh Hạo không thích ta chỉ có thể duy trì hắn, thiên hạ này nam tử cũng không phải hiếm có, Hồng Liên cô nương cũng không cần ủ rũ, rồi sẽ tìm được một người thôi.”

“Người --” Hồng Liên giận trừng mắt nàng, ở trong mắt nàng, Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh nhạt cự tuyệt nàng như thế nhất định cùng Xích Dương công chúa thoát không được quan hệ. Bị Hoàng Phủ Cảnh Hạo cự tuyệt, nàng không hận Hoàng Phủ Cảnh Hạo, ngược lại hận sang Thần Tịch.

Thật lâu sau, Hồng Liên có chút âm trầm nói: “Nếu công chúa luyện tiếu, như vậy Hồng Liên liền cầu nguyện công chúa thân thể cô độc có thể sớm ngày giải trừ!”

Thần Tịch nhìn nàng phát tay áo rồi đi, đáy mắt có uẩn giận, ngón tay bắn ra,

Hồng Liên đi đến chỗ cửa bỗng nhiên chân nhuyển, thân mình ngã, hét lên một tiếng, ở trước mặt mọi người ngã thành tư thế cầu khẩn bần!

Chật vật không chịu nổi, trong viện nha hoàn gã sai vật đều nhìn không được cười trộm.

Hồng Liên phẫn nộ không thôi, xoay người quét mắt trong phòng khách, kết quả Hoàng Phủ Cảnh Hạo vừa cười vừa nói, “Hong Liên cô nương thỉnh đi hào.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Đàm Phán

Hồng Liên tức giận không thôi, vừa rồi rõ ràng là có người đánh lên nàng, làm nàng té ngã lại cười nhạo nàng, chắc chắn là người bên trong ra tay!

Đáng giận, trông mắt nàng vừa chuyển, nâng ống tay áo lên lau mồ hôi, “Cửa phủ công chúa thật cao, ngày sau Hồng Liên tốt nhất vẫn là không nên đến, sư phụ ngài tuổi cũng đã cao, liền càng không thể mạo hiểm.”

“Ân, Hồng Liên cô nương nói cũng phải, làm người thì phải tự hiểu lấy mình.” Thần Tịch ôn hòa nói một câu.

Uy hiếp nàng, ha ha, không nói đến bọn họ cũng chưa chắc giải được cô của nàng, cho dù có, nàng cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho người như

vậy.

Hồng Liên oán giận rời đi, nhưng nàng ta không lập tức rời đi Tần quốc tìm Quý y, ngược lại ở Hi thành trọ trong một khách điểm, đồng thời thả một bò cầu ra ngoài.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo không thể tin được Quý y không nề mặt hấn, còn muốn làm cho hấn ở rể? Ha ha, xem ra, hấn trước kia đối Quý y quá mức tôn kính! Đến nỗi làm cho người ta hiểu lầm hấn sợ hãi ông ta.

Bắc Đường Liên Vân cũng không thể nghĩ đến mình tìm Quý y giúp công chúa cuối cùng lại đem về một người nháo ra như vậy, trong lòng buồn bực không thôi, lại thêm lo lắng trong lòng khiến hấn vô cùng khó chịu. Quý y trên núi hiển nhiên là biết về cổ độc này nhưng lại phải để tử của hấn tới, rõ ràng là muốn thử thái độ của công chúa. Giờ lại nháo đến mức này, cổ độc của công chúa phải làm thế nào mới giải được!

“Bắc Đường, người mệt mỏi, đi nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng, ta không sao.” Thần Tịch nhìn sắc mặt có chút không tốt của Bắc Đường Liên Vân trấn an một câu.

Bắc Đường Liên Vân cũng quả thật có chút mệt mỏi, trước hết đi xuống nghỉ ngơi.

Thần Tịch vốn định cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo bảo Hứa Phi Sương nghĩ biện pháp, lại nghe sùren phu của Đại công chúa đến đây phía, ở ngay phía ngoài phủ công chúa cầu kiến.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe được liền nhíu mày: “Công chúa, Lư Nghị là đại công chúa sùren phu chi nhất. Người này tinh thông vu cổ thuật, cổ độc trong cơ thể công chúa năm đó rất có thể do hấn hạ!”

Thần Tịch ánh mắt chợt lóe, “Vậy để hấn đi vào đi!”

Lư Nghị đi vào đến sau liền thấy được Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Xích Dương công chúa nhân nhả phẩm trà, trong lòng âm thầm cười lạnh, bọn họ thật bình tĩnh. Bất quá hấn cũng không phải là kẻ bình thường. Cung kính làm một lễ với

Thần Tịch, “Lư Nghị bái kiến Xích Dương công chúa, chịu chi mệnh đại công chúa đến tìm Xích Dương công chúa thương lượng một chút sự tình.”

“Ừ. Đứng lên đi, người cũng coi như là một nửa tỷ phu của bản công chúa!”

Lư Nghị lạnh nhạt cười nói, “Công chúa cất nhắc. Ta chỉ là đại công chúa sùren phu. Không dám nhận tỷ phu của công chúa.”

“Được rồi, nói việc chính đi, đại công chúa có chuyện gì muốn người tự mình đến? Không phải là đòi giải được đi?” Hoàng Phủ Cảnh Hạo cười lạnh một tiếng.

Lư Nghị sắc mặt cứng đờ, đây cũng là việc hấn ảo não, lần này cư nhiên để cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo lợi dụng sơ hở, hạ độc đại công chúa, đã mời rất nhiều đại phu mà vẫn không tìm ra nguyên nhân. Hề Đại công chúa cứ nghĩ đến Xích Dương công chúa là cả người liền đau nhức không thôi, đã phát tác được vài lần, đau đến chết đi sống lại, thế nên hấn mới phải đến đàm phán.

Thần Tịch cảm thấy buồn cười, mới có vậy mà đại công chúa đã chịu không nổi? Xem ra mấy ngày nay đều nghĩ đến này a!

Lư Nghị khôi phục bình tĩnh lạnh nhạt nhìn Thần Tịch nói: “Xích Dương công chúa. chúng ta đều biết rõ chuyện gì xảy ra, thân thể của người cùng đại công chúa thân thể đều mang bệnh. Không bằng để cho hai người cùng giải thoát?”

Thần Tịch ôn nhu cười, “Tốt, ta cũng không có muốn đại công chúa gặp chuyện không may đâu! Người giải cổ cho ta, ta đưa cho người giải được!”

“Công chúa nuốt lời Lư Nghị thì làm sao?”

“Vậy người muốn thế nào?”

Lư Nghị trấn định nói: “Đại công chúa muốn mời Xích Dương công chúa và Hoàng Phủ tướng quân đến chùa miếu hoàng gia gặp nhau, Xích Dương công chúa người cũng có thể mang theo thị vệ tùy thân, đến lúc đó ta nhất định sẽ giải cổ cho công chúa, mà khi công chúa về Hithanh thì phải đưa giải được cho ta. Chùa miếu Hoàng gia không phải là nơi ở của hai công chúa, như vậy là công bằng nhất.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhíu mày, “Đại công chúa không phải cố ý làm khó dễ sao? Năm ngày sau chính là ngày đại hôn của công chúa, vừa đi vừa về năm ngày sao có thể kịp!”

“Hoàng Phủ tướng quân bớt lo, Hi thành đến chùa miếu hoàng gia ra rồi thúc ngựa bắt quá là hai ngày thời gian, giải cổ lại càng đơn giản chưa tới một khắc, tới rồi trở về đón dâu vẫn là có thể.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ánh mắt nhìn chằm chằm Lư Nghị, hấn không tin lời của hấn nói, nhưng là, nay Quý y không chịu ra tay, Lư Nghị cũng bỏ qua chỉ sợ vạn nhất có việc liền khó làm. Mấy năm nay hấn cũng không phải không nghĩ qua phải bắt được Lư Nghị đến bức bách hấn giải cổ, nhưng là, Lư Nghị thật sự giảo hoạt, còn dự bị hai cái thể thân, hấn bắt giữ hai lần đều thất bại, còn làm cho Xích Dương công chúa càng thêm thống khổ, mới áp lực chính mình không dám vọng động.

Nay, không thể tưởng được đại công chúa bởi vì chịu không nổi đau liền chủ động yêu cầu.....

Nhưng là, bọn họ có thể tin sao?

Hắn thực hoài nghi, nhưng là mặc dù hoài nghi hắn cũng không thể quả quyết cự tuyệt đề nghị như vậy, hắn đã bị đại công chúa uy hiếp rất nhiều năm.....

“Được rồi, chúng ta đi theo ngươi, đêm nay liền khởi hành đi!” Thần Tịch dẫn đầu mở miệng quyết định.

Đáy mắt Lưu Nghị hiện lên một chút tia sáng kỳ dị, “Xích Dương công chúa thật sự là càng ngày càng đảm lược, tại hạ bội phục, ta đây sẽ chờ công chúa thu dọn hành trang rồi sẽ lên đường!”

Thần Tịch nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo một cái, “Cảnh Hạo, đi gọi Hứa Phi Sương, còn có thông tri Tiêu Băng, để bọn hắn đi cùng chúng ta, về phần hộ vệ, ngươi xem rồi quyết định đi!”

“Hào.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo liếc mắt nhìn Lưu Nghị, hắn cũng không dám ở chỗ này động thủ, bốn phía đều có bố trí ám vệ của hắn!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo sau khi rời khỏi, Lưu Nghị thật sâu đánh giá Thần Tịch, ngày xưa Xích Dương công chúa vẫn bị đại công chúa khinh thường, nay đã thay đổi đến mức ngay cả hắn cũng không thể không nói Cung Thần Tịch chân chính có phong phạm của một công chúa Hoàng tộc.

Không biết rốt cuộc là cái gì làm cho tiểu nha đầu năm đó biến hóa nhiều như vậy,

“Nháy mắt công chúa đã mười chín tuổi rồi!”

Thần Tịch liếc mắt nhìn hắn, “Đúng vậy, trưởng thành một chút. Có phải hay không để các ngươi thất vọng rồi?”

“Ha ha, làm sao có thể, công chúa càng ngày càng làm cho người ta chú mục, bảy năm trước, công chúa vẫn là một tiểu nha đầu, thân thiết đi theo đại công chúa hỏi..... Khi đó công chúa cũng từng gặp qua ta.”

Lau, bảy năm trước hắn đã gả cho đại công chúa à? Xem ra cũng là một cái tào hôn nam nhân! Phòng chừng hai mươi cũng không về nhà khai trai đâu! Cường hắn!

“Công chúa, người nay làm cho người ta nhìn thư thái, so với năm đó thuận mắt hơn.”

“Ha ha, đa tạ khích lệ.”

Lưu Nghị tò mò nhìn nàng: “Công chúa không trách tội ta như thế vô lễ đối với người?”

Thần Tịch hỏi lại, “Ngươi như thế nào vô lễ? Bất quá nói đúng sự thật, có cái gì vô lễ? Bản công chúa không phải tiểu nhân, nghe được lời nói thật.”

Lưu Nghị đột nhiên thú vị nở nụ cười, “Công chúa, thật sự là càng ngày càng thú vị! Có một việc, không biết công chúa muốn nghe hay không.”

“Nói đi!”

“Hào, hào, ta nói, Gia Cát Tĩnh Trạch, từng là đệ nhất phu thị của công chúa, ta nghe nói hắn không lâu sau sẽ trở thành đại công chúa phu thị chi nhất!”

Cái gì!

Nàng hừ nam nhân, đại công chúa còn muốn cướp? Vì thế lực Gia Cát gia sao?

Khó chịu, thực khó chịu, cho dù nàng hừ Gia Cát Tĩnh Trạch, nàng cũng không có nghĩ tới đại công chúa muốn thu vì mình dùng!

Lưu Nghị trêu chọc nhìn nàng, vui sướng khi người gặp họa nói: “Chẳng lẽ công chúa trong lòng còn nhớ mong hắn?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Kịch Thịch Người

Thần Tịch lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, “Có nhớ hay không cũng không liên quan tới ngươi, nhưng mà, cửa hôn sự này chắc Đại công chúa muốn thu phục thế lực của Gia Cát đi?”

“Ha ha, Xích Dương công chúa sao lại nói như vậy, chẳng lẽ người không cần Gia Cát Tĩnh Trạch, thì không cho người khác đối xử tốt với hắn sao?”

Thần Tịch hừ nhẹ một tiếng, nàng khinh thường nói chuyện nhiều, dù sao có một số người một số việc là không nói rõ được, không bằng coi thường vậy.

Lưu Nghị lại giống như tìm được đề tài nói chuyện vậy, tiếp tục chậm rãi nói, “Công chúa, tuy rằng lời này mà do ta nói thì không tốt lắm, nhưng mà, ta là người có tấm lòng lương thiện. Nhìn không được muốn làm chút chuyện gì đó cho người khác, ta nghe nó, hình như Gia Cát công tử không có muốn gả cho Đại công chúa! Xích Dương công chúa, người cảm thấy vì nguyên nhân gì mà hân không muốn?”

“Đó là chuyện của hân, không có liên quan tới ta.”

“À, vậy vì sao vừa rồi công chúa lại đặt câu hỏi chứ?”

Thần Tịch lạnh lùng nhìn qua hân ta một cái, “Nói vô nghĩa, thật không biết vì sao Đại công chúa có thể coi trọng người cơ chứ!”

“Ài, ta cũng muốn được tự do tự tại, nhưng mà, nhưng mà vì không làm ai đau lòng, trời sinh ta chính là.....”

Thần Tịch thấy đối phương lại muốn thao thao bất tuyệt thì vẫy vẫy tay để cắt ngang câu nói của hân ta, “Ta không có hứng thú với người, cũng không muốn suy nghĩ ý của người, cho nên mời người im lặng một chút, ta không muốn nghe người ta nói nhiều mà chết.”

Lưu Nghị cũng không giận, cười cười trề miệng không nói, nhưng mà bên trong cặp mắt giảo hoạt kia lại lộ vẻ trêu tức, giống như cười nhạo nàng lừa mình dối người vậy.

Đối với Gia Cát Tĩnh Trạch thì Thần Tịch không thể nói mình không có một chút cảm giác, bởi vì hân là người đầu tiên nàng thử tin tưởng khi đi vào thế giới này, tuy rằng không có yêu hân, nhưng đối với sự phản bội của hân thì vẫn có chút mất mát.

Nếu hân không muốn gả cho Đại công chúa, như vậy – mẫu thân hân sẽ thành toàn cho hân sao?

Ha ha, cái xã hội hoàng quyền này. Thân tình thật sự rất đơn bạc, nàng không ôm bất kỳ hy vọng gì. Nhưng mà, vẫn có chút tiếc hận, nàng sẽ không vì chuyện này mà làm ra hành động gì cả.

“Công chúa, đã thu nhập một chút đồ đạc rồi. Xe ngựa cũng chuẩn bị tốt đang ở bên ngoài, chúng ta có thể xuất phát rồi.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo và Hứa Phi Sương đi tới.

Thần Tịch gật gật đầu. “Nói với Vân quân gia chưa?”

“Đã nói cho hân rồi, tạm thời sẽ để cho hân và Bắc Đường quản lý chuyện ở trong phủ. Tiêu Băng vẫn đang ở quân doanh, ta đã kêu hân ngày mai tới sau rồi.”

“Đi thôi!”

Dưới ánh trăng. Ba chiếc xe ngựa, hơn mười con tuấn mã đi ra cửa thành Hi thành.

Thần Tịch ngồi trên xe ngựa thật thoải mái, bên trong rất rộng rãi, còn có giường, bên dưới còn lót một tấm chăn bông để tránh việc nằm bị cứng, tầng ngoài lại có một lớp trúc tránh bị lạnh.

Mà Hoàng Phủ Cảnh Hạo và Hứa Phi Sương cũng chia ra ngồi ở hai bên trái phải sườn xe nghỉ ngơi, thuận tiện bảo vệ Thần Tịch.

Thần Tịch ngồi trong xe ngựa lắc lư ngủ đi, xe ngựa lắc lư giống như xe ô tô giường nằm ở hiện đại vậy làm cho người ta không ngủ say được.

Lúc gần tới bình minh. Bỗng dưng Thần Tịch mở mắt, vừa rồi nàng ngủ mơ gặp phải Gia Cát Tĩnh Trạch, rất nhiều đoạn ngắn hiện lên. Cuối cùng có lại dừng ở hình ảnh lúc nàng tới kinh thành Nhai Nữ quốc, cái lần hân vội tới báo tin cho nàng.....

Ở trong mộng nàng nghe được hân nói một câu: Công chúa. Lòng của người là nóng sao?

Thần Tịch bị chính biểu tình có chút buồn bã kia của hân làm cho tỉnh giấc, đưa tay sờ sờ ngực, lòng của nàng là lạnh đi!

“Công chúa?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo bị động tĩnh của nàng làm cho tỉnh lại, mở to mắt nhìn nàng, có chút mê hoặc.

Thần Tịch lắc đầu, giọng nói nhẹ, nói: “Ta không sao.”

“Công chúa, giữa trưa ngày mai chúng ta có thể tới chùa miếu hoàng gia rồi.”

“Ừ.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn nàng đang nhắm mi lại, “Công chúa có tâm sự sao?”

“Lưu Nghị nói Đại công chúa muốn thành thân với Gia Cát Tĩnh Trạch vị trí phu thê.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe vậy ngẩn ngơ, lập tức hiểu rõ, “Đây là một đám hỏi với thủ đoạn không tệ, Đại công chúa làm vậy cũng không có kỳ quái. Mẫu thân hần là Thừa tướng, cho dù có tái giá, thân phận của hần vẫn tốt như trước.”

Đúng vậy, ai cũng hiểu được nguyên nhân trong chuyện này!

“Bây giờ công chúa là không đành lòng hay là không muốn để Đại công chúa thực hiện được chuyện này?”

Thần Tịch hơi hơi sùng sốt, lập tức cười nói, “Không nghĩ để cho bọn hần được như nguyện đi!”

“Công chúa, nếu là như vậy, ta sẽ giải quyết, phái một người đi mời Gia Cát Tĩnh Trạch đến chùa miếu hoàng gia gặp mặt chúng ta, sẽ nói muốn hần giúp đỡ công chúa một tay!”

Thần Tịch trừng lớn mắt nhìn hần, này – để cho Gia Cát Tĩnh Trạch đi chùa miếu hoàng gia giúp đỡ nàng sao, nếu như Đại công chúa thấy được khẳng định sẽ bị tức chết?

Hần thật độc mà!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cười vân đạm phong khinh, “Hình như công chúa rất vừa lòng với đề nghị của ta, vậy ta đi phân phó đây.”

Thần Tịch không có phản đối, hần liền phái một hộ vệ đi ra ngoài làm việc.

Hứa Phi Sương mở mắt ra nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ nhưng không có lên tiếng, nhưng mà, mà nội tâm của hần thì tỏ vẻ thật đồng tình với Đại công chúa, nếu như là người khác có lẽ công chúa sẽ khách khí một chút. Nhưng mà, Gia Cát Tĩnh Trạch -- ha ha, hần khẳng định, trăm phần trăm hần sẽ phối hợp với Hoàng Phủ Cảnh Hạo để chọc giận.

Đoàn người đi một đêm, rốt cục giữa trưa ngày hôm sau đã đến chùa miếu hoàng gia.

Chùa miếu hoàng gia tọa lạc trên một tòa núi của Thiên Đô thành, trang nghiêm Lur Tinh, khe nước quanh co, sương khói mênh mông, kỳ phong quái thạch, giống như bức tranh.

Dưới dãy núi là một mảnh xanh biếc, mà khi đi tới lưng chừng núi, lại là một phong cảnh khác, hoa nở trên núi, những chiếc lá rụng màu vàng óng ánh, những chiếc lá xinh đẹp khác cũng dần dần chuyển vàng, chuyển đỏ, chuyển tím. Đưa mắt nhìn qua, tầng tầng lá đỏ, vô vàn quả lớn, nhiều quả còn khảm ở trên những vách núi non, giống như những chiếc thuyền đang quay cuồng trên biển lớn, lại giống như những đóa hà vân phiêu đảng trên bầu trời xanh.

Đi tới sơn đạo Thần Tịch bị những cảnh đẹp này hấp dẫn, “Không nghĩ tới còn có chỗ kỳ diệu như vậy, về sau nếu rảnh thì đi du ngoạn nhiều một chút!”

“Công chúa, một năm bốn mùa cảnh sắc ở Hoàng Sơn đều rất đẹp, nhưng mà là chùa miếu của hoàng gia, cho nên những du khách cũng không dám làm càn. Cho nên chuyện chặt cây hay sát sinh gì đó cũng rất ít, vì thế cây cối ở đây rất phồn thịnh, những động vật nhỏ cũng nhiều lên không ít.”

“Vậy sao? Vậy chúng ta hãy tìm thời gian vào mùa đông đi tới đây để ngắm cảnh sắc đi!”

Lưu Nghị ở phía trước dẫn đường nghe vậy thì cười nhạo một chút, xem ra bọn họ rất nhàn nhả nhĩ, chỉ hy vọng bọn họ gặp Đại công chúa rồi thì cũng có thể nhàn nhả như vậy.

Xuyên qua sơn đạo, đi khoảng ước chừng nửa canh giờ, Thần Tịch có chút mệt, “Này, con muốn đi bao lâu hả!”

“A, không phải trước kia Xích Dương công chúa đã tới rồi sao? Nga – thật ngại, ta quên, lúc đó Xích Dương công chúa vẫn còn là một đứa nhỏ mười tuổi, nên không nhớ được là đương nhiên rồi.”

Thần Tịch nhìn nhìn bóng dáng của hần liếc một cái, nhằm chán chuyển đi, thật là đáng giận!

Đột nhiên Hoàng Phủ Cảnh Hạo đưa tay ôm lấy nàng, “Công chúa, ta đi bộ tay người.”

Thần Tịch nhìn kiểu ôm công chúa của hần, bên tai hơi hơi phỉm hồng, khụ khụ, không phải nàng không thuần khiết, mà là do cuộc sống ở hiện đại chưa bao giờ hưởng thụ như vậy cả.

Lưu Nghị quay đầu nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, trêu chọc nói: “Hoàng Phủ công tử thật là thương hương tiếc ngọc, nhưng mà thân thể công chúa lại yếu như vậy, chỉ sợ những ngày sau không thể chịu được nhiều nam nhân nha!”

“Câm miệng!”

Lưu Nghị nhún nhún vai, “Công chúa, ta chỉ ăn ngay nói thật thôi mà!”

Thần Tịch náo loạn một cái mặt đỏ lên, nam nhân đáng giận! Cả đầu đều là tình trùng, đi tìm chết đi! Nguyên rủa hần..... Đúng, nguyên rủa hần sẽ bị bắt nần, hừ hừ! Đại công chúa có nhiều người như vậy, một tháng luân hần một lần, cho hần chết đi!

Bỗng nhiên Lưu Nghị quay đầu cổ quái nhìn chằm chằm Thần Tịch, “Xích Dương công chúa, không phải là trong lòng người đang thầm oán ta chứ?”

Ngạch!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo trực tiếp không nhìn hắn, “Công chúa, chúng ta dùng khinh công đi, bớt việc.” Nói xong ông Thần Tịch đi lên trước bỏ qua Lư Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Chọc Người Không Đền Mạng

Rốt cục cũng đi tới đại môn khẩu chùa miếu hoàng gia, Thần Tịch nhìn tám biển cửa miếu, thật sự là rất lớn, kim quang lóe sáng, thoát nhìn vô cùng uy nghiêm quý khí.

Thật sự là lãng phí tiền, thanh sửa địa phương biến thành phú quý như vậy.

Một tiểu hòa thượng đi ra mở cửa nghênh đón bọn họ, trực tiếp đưa đến chỗ sương phòng đại công chúa.

Thời điểm Đại công chúa nhìn thấy Thần Tịch sắc mặt liền trầm xuống, bất quá rất nhanh nàng liền ôm ngực bình tĩnh, không thể hận nàng, nếu hận ngực liền phát đau, chỉ cần nàng muốn lợi dụng mẫu cô làm cho Cung Thần Tịch chịu khổ là liền đau đầu.

Thần Tịch nhìn đến thấy đại công chúa lại tươi cười đầy mặt, “Hoàng tỷ, xem ra khí sắc không sai, nơi này non xanh nước biếc, thích hợp để tĩnh dưỡng nha!”

“Ha ha, hoàng muội nói phải, hai tỷ muội chúng ta à đã lâu không cùng nhau tâm tình rồi.”

“Đúng vậy, thật lâu, vài năm? Lâu làm cho ta thiếu chút nữa đều quên khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng tỷ đâu!”

Đại công chúa trong lòng khô buốt, rõ ràng hận một người, nhưng là, cũng không thể hận, chỉ cần hận ngực liền đau, nếu không ngừng sẽ toàn thân đều đau.....

Như vậy có khác gì tra tấn. Nàng thật sự không nghĩ qua có một ngày lại đưa cơ hội cho Cung Thần Tịch ra tay, “Hoàng muội thật sự là càng ngày càng lanh lợi, Hoàng tỷ gần đây sức khỏe không tốt, không bằng thỉnh hoàng muội hỗ trợ nhìn xem?”

Thần Tịch cũng không quanh co lòng vòng trực tiếp ngồi xuống, xao xao cái bàn, “Nước trà, ta mới đi ngựa đến đây, có chút khát!”

Đại công chúa lập tức cho người ta đi pha trà, lại nghe Thần Tịch nói đôi bụng, cố chịu đựng cho người ta đưa tới cơm bổ thí.

Ăn uống no đủ xong, Thần Tịch rốt cục nhìn về phía Lư Nghi, “Hoàng tỷ, ta thân mình không thoải mái, trước làm cho Lư Nghi giải cổ đi!”

Đại công chúa nhẫn nhịn, vẫy vẫy tay, “Lư Nghi, động thủ đi!”

Lư Nghi đi vào phòng trong, không biết làm cái gì, một hồi sau mới đem theo một chén dược thủy đi ra. “Uống bát dược thủy này xong, ta lại dùng kim khâu thứ huyết là có thể giải cổ.”

Thần Tịch đưa tay nhận chén thuốc, xác thực không có thành phần độc dược liền mở miệng uống, Lư Nghi phía sau chuẩn bị châm rồi xắn nửa ống tay áo Thần Tịch lên. Đầu tiên là đâm mấy chỗ cánh tay, sau đó mắt thường cũng thấy mạch máu của Thần Tịch có mấp máy, chờ thêm một lúc Lư Nghi lập tức phá da đồng thời một tay khác vận khí--

Xoạch một tiếng. Một con tâm trùng nhảy ra, sau đó liền bị Lư Nghi đem thả vào trong một bát thuốc bột đã chuẩn bị trước, vật nhỏ màu đen kia quấy vài cái sau đó hóa thành một bãi hắc thủy.

Có thể nghe thấy âm thanh xuy xuy của con tâm trùng biến thành nước, có thể thấy được thuốc bột trong chén kia độc cỡ nào, thần Tịch có chút tò mò nhìn, so với a xít sunfuric còn hoàn hảo hơn! Cao nhân a! Lư Nghi mặt mang tươi cười nhìn nàng, “Công chúa, có thể.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lập tức cho Hứa Phi Sương tiến lên kiểm tra, Hứa Phi Sương còn thật sự bắt mạch kiểm tra, còn dùng tay cách quần áo của Thần Tịch toàn thân xoa bóp một lần, ước chừng tìm gần nửa canh giờ. Lúc này mới yên tâm hướng Hoàng Phủ Cảnh Hạo gật gật đầu, “Công chúa vô sự.”

Thần Tịch thở một hơi, chỉ cần không phải cổ độc, độc tố gì nàng cũng không sợ..

Đại công chúa âm thầm cắn răng, vất vả liền lập tức phạm đau. Nàng nghiêm mặt nhìn về phía Thần Tịch, “Hoàng muội, cũng đến lúc cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo đưa giải dược cho ta đi!”

A? Thần Tịch hơi hơi sững sốt, giải được không phải nên là tìm nạng sao? Như thế nào nạng -- chẳng lẽ nạng tưởng Hoàng Phủ Cảnh Hạo làm ra độc được?

Ha ha, cũng phải, nhân gia đều đùa giỡn bản tôn nhiều năm như vậy, tự nhiên sẽ không đem nạng để vào mắt. Nói không chừng đối với thay đổi của nạng đại công chúa cũng quy công cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo!

Thần Tịch cũng giống khuôn giống dạng học Luru Nghị cùng với Hoàng Phủ Cảnh Hạo đến phòng trong làm giải được.

Thời điểm đi vào bên trong, Thần Tịch ở trong lòng bàn tay Hoàng Phủ Cảnh Hạo viết chữ, “Có nguy hiểm sao?”

“Có.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo không chút do dự viết lại một chữ, thời điểm hấn vào cửa liền nhận ra không thích hợp, có sát khí xung quanh!

Thần Tịch thờ dài, lôi kéo Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi ra ngoài, cười tủm tỉm đối đại công chúa nói: “Hoàng tỷ, ta muốn xuống núi, giải được đến chân núi liền đưa cho ngươi!”

“Ngươi gạt ta?” Đại công chúa lập tức phản nộ.

“Cũng không phải, bất quá nơi này có vẻ như đã trở thành của Hoàng tỷ rồi, ta sợ cho giải được xong ta cũng chả còn mạng đâu, như vậy chẳng phải là rất không công bằng sao, cho nên, thỉnh Hoàng tỷ đưa ta đến chân núi đi!”

Đại công chúa phản nộ nhìn nạng, “Ta sáng khoái cho ngươi tự do, hoàng muội lại lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử sao……”

“Hoàng tỷ, không cần nhiều lời, lòng ngươi ta biết rõ ràng, không cần đem ta làm ngọc tử, chỉ cần ngươi để chúng ta an toàn xuống núi, ngày sau mọi người lại gặp lại!”

Luru Nghị khẽ mỉm cười ở bên tai đại công chúa nói nhỏ vài câu, sắc mặt đại công chúa cuối cùng cũng nguôi ngoai, “Hào, theo ý ngươi đi!”

Hai đội nhân mã đi vào chân núi đã là buổi chiều, Thần Tịch cười tủm tỉm cấp đại công chúa một chén nước rượu, “Hoàng tỷ, giải được ngay tại nơi này, ngươi uống xong sẽ không sao nữa.”

Đại công chúa để cho Luru Nghị kiểm tra một chút, xác định không có độc mới uống, nạng lập tức trong lòng oán hận Thần Tịch, quả nhiên không có thông khổ, trong lòng mới khẽ thở phào một hơi, “Như thế, Hoàng tỷ sẽ không tiễn hoàng muội!”

Bỗng nhiên ở phía sau, một trận vó ngựa dồn dập truyền đến, rất nhanh có ba bóng dáng xuất hiện trước mặt bọn họ.

Đại công chúa thấy người tới liền sững sốt một hồi, “Gia Cát công tử!”

Gia Cát Tĩnh Trạch xoay người xuống ngựa, đi đến bên người Thần Tịch “Công chúa, người có khỏe không?”

Thần Tịch mỉm cười, “Rất tốt, vừa rồi Hoàng tỷ đã cho người giải cổ độc cho ta, về sau phỏng chừng tự do hơn không ít!”

Cái gì!

Gia Cát Tĩnh Trạch toàn thân phiếm lãnh ý nhìn về phía đại công chúa, nạng đối công chúa hạ cổ độc? Lại còn vài năm? Vì sao hấn vẫn không có phát hiện!

Đại công chúa nhìn đến Gia Cát Tĩnh Trạch quan tâm an nguy Thần Tịch như vậy, trong lòng vô cùng tức giận, nạng đã muốn cùng Gia Cát Thừa tướng câu hôn, nam nhân cư nhiên còn dám trước mặt nạng mặt cùng Thần Tịch mất đi mây lại, căn bản chính là không đem nạng để vào mắt!

Thật sự là đáng giận!

Trong lòng nghĩ vậy, của nạng sắc mặt không khỏi âm trầm xuống dưới, “Gia Cát công tử tựa hồ tới thực khéo a!”

Thần Tịch có chút sắc nhìn nạng trả lời: “Hoàng tỷ, không phải khéo, là ta cho người tới thông tri cho hấn đến, trên đường tịch tịch, ta đã lâu không gặp hấn, muốn hấn đến bồi theo giúp ta!”

“Ngươi -- hoàng muội, ngươi đã hừ hấn! Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi làm sao có thể lại cùng hấn dây dưa không rõ?”

Thần Tịch vô tội nhún nhún vai, “Hừ cũng có thể lại thú trở về thôi, có cái gì quan hệ, chỉ cần hấn đồng ý là được a! Hoàng tỷ yên tâm, muội muội là tuyệt không hội miễn cưỡng người khác làm việc mình không muốn.”

Hào, hay cho một cái miễn cưỡng!

Nạng (Thần Tịch) chính là đang nói nạng (Đại công chúa) miễn cưỡng Gia Cát Tĩnh Trạch sao? Đại công chúa trong lòng lửa giận bùng bùng, trước bị Hoàng Phủ Cảnh Hạo hạ trúng độc đến bây giờ, nạng đối Thần Tịch hận ý lại càng phát sâu, “Hoàng muội, ngươi có lẽ chưa biết, Gia Cát Tĩnh Trạch đáp ứng lời câu hôn của bản cung rồi!”

Thần Tịch nghi hoặc nhìn về phía Gia Cát Tĩnh Trạch, “Tĩnh Trạch, ngươi đáp ứng rồi sao?”

Gia Cát Tĩnh Trạch tâm vốn tan nát rồi, bất quá giờ phút này nghe được lời của nàng có ý muốn hấn trở về, trong lòng không khỏi kích động, đỏ mặt, “Mẫu thân còn không có đáp ứng, chính là nói lo lắng, ta đã cùng mẫu thân nói thẳng cự tuyệt. Thân phận như ta không xứng với đại công chúa, không dám trào cao đại công chúa.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Lam Nhan Họa Thủy

*Lam nhan họa thủy : nam nhân gây tai họa, tương đương với hồng nhan là nữ tử, lam nhan là dành cho nam nhân

Đại công chúa mâu quang phiếm lãnh nhìn khuôn mặt trước mắt này, nhắm chặt môi lộ ra gợi cảm, dưới đôi mày là đôi mắt hẹp dài, hai tròng mắt thâm thúy như nước khiến người ta không nhìn ra nông sâu, nhất là lúc này khuôn mặt dễ nhìn còn mang theo hàn khí lạnh cả người, có vẻ quý khí mà bừa bãi

Người trước mắt khiến cho Đại công chúa nàng thương thức, nhưng hấn lại dám không nhìn nàng ! Còn trước mặt nàng cùng Cung Thần Tịch mất đi mây lại, như thế nào làm cho nàng không tức giận?

Lưu Nghị nhìn bầu không khí oán hận này khỏe mỗi không tự chủ gọi lên một nụ cười không rõ ý tứ, “Công chúa, nếu Gia Cát công tử cùng Xích Dương công chúa đầu lia ngõ ý còn vương to lòng, không bằng công chúa thành toàn cho bọn họ, cũng là biểu hiện khí độ của Hoàng tử?”

Đại công chúa trừng mắt nhìn Lưu Nghị một cái, lập tức cười lạnh nói: “Nếu sớm nói, ta tự nhiên không nói hai lời, nhưng là, cổ tình muốn ở lúc bản cung cầu hôn mới làm ra việc này, rõ ràng không đem bản cung đặt trong mắt, như vậy, bản cung cần gì phải nhân từ cho bọn họ khi dễ? Chuyện này, ta tất nhiên đăng báo mẫu hoàng, thỉnh mẫu hoàng quyết đoán!”

Thần Tịch nghi hoặc nâng đôi mi thanh tú nhìn về phía đại công chúa hỏi: “Hoàng tử, theo ta được biết, lúc ta trở về kinh thành người đi ra chùa thay mẫu hoàng cầu phúc, như thế nào có thời gian cầu thân a? Chẳng lẽ Hoàng tử trong lúc ăn chay niệm phật còn có thể đi cầu thân? Không sợ Phật tổ trách tội người tâm không thành sao?”

“Người --”

Đấy mắt Lưu Nghị hiện lên một đạo ánh sáng, “Hồi Xích Dương công chúa, việc cầu hôn là ta giúp đại công chúa đi đề bạt với Thừa tướng.”

“Người thân là Hoàng tử sủng phụ, không phải hấn là cùng Hoàng tử đồng tâm hiệp lực sao? Người đi cùng Hoàng tử đi có cái gì khác nhau a?” Thần Tịch rất là vô tội hỏi, “Chẳng lẽ chủ tử cho nô tỳ giết người, liền bởi vì chủ tử không có tự mình động thủ nên sẽ thành vô tội? Không đúng đi, làm chủ đương nhiên càng thêm trọng tội! Hay là ta lý giải hình phạt sai lầm rồi?”

Đại công chúa nghe vậy tức giận đến đau răng, hừ lạnh một tiếng, “Người tới, Xích Dương công chúa mục vô tôn trưởng (không tôn trọng thứ bậc), đưa ta vào cung thỉnh Nữ hoàng xử lý!”

Ra lệnh một tiếng, trong rừng cây bỗng xuất hiện một nhóm ảnh tử, tầng tầng lớp lớp đem Thần Tịch vây quanh.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn lướt qua, ai, hơn trăm người phục kích. Đại công chúa thật đúng là chấp nhất a!

Nhưng nàng còn không biết bọn họ vì sao muốn thối lui đến chân núi mới cho giải được sao?

Ra về khó xử nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch một cái, lại nhìn về phía Thần Tịch hỏi: “Công chúa, như vậy không tốt, Đại công chúa đã tức giận rồi!”

“Kia cũng không có biện pháp, lời thật thì khó nghe, Hoàng tử không nghe lời khuyên bảo của ta, trong nơi thanh tịnh lại suy nghĩ đến việc nhà, việc nam nhân, muốn vào cung thỉnh với mẫu hoàng ta cũng không ngại, bất quá lần này còn chưa chuẩn bị tốt lễ vật, vẫn là để lần sau đi!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thần nhiên nhìn về phía đại công chúa: “Đại công chúa thật sự muốn lôi kéo công chúa chúng ta tiến cung sao?”

Đại công chúa nhìn đến Hoàng Phủ Cảnh Hạo biểu tình bình tĩnh chỉ muốn kéo lớp mặt nạ đó xuống, đã bao nhiêu năm, cho dù nàng có nhược điểm nắm trong tay, cũng như trước không thể làm cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo thần phục nàng. Thậm chí rất nhiều chuyện hấn cũng không chịu gật đầu làm, chỉ đáp ứng rồi vài điều kiện, lại buộc hấn phải đến cả chết lưới rách trả lời.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo không được xem như tuyệt mỹ nam tử, thậm chí, khuôn mặt kia của hấn thực bình thường, cái nàng chính là thương thức tài hoa của hấn, nhưng không có phải muốn thu hấn làm phu thĩ, chỉ là muốn hấn quy phục nàng, làm việc cho nàng.

Nàng muốn làm cho Nữ hoàng tử hôn, chờ tử hôn xong, nàng sẽ yêu cầu Hoàng Phủ Cảnh Hạo tiếp tục vắng vẻ Cung Thần Tịch, làm cho Thần Tịch nhìn thấy mà không thể làm gì, tâm ngứa càng thêm khó chịu. Không nghĩ nay lại bị bọn họ uy hiếp mình để giải trừ cô độc, sau này nếu muốn lại không chế bọn họ càng thêm khó khăn!

“Hừ, bắt sống!” Đại công chúa có chút hỗn hển hét lên một tiếng.

Thần Tịch lui ra phía sau cùng Hứa Phi Sương làm bạn, Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng hộ vệ tắc thủ hộ thành vòng đem nàng bảo hộ ở giữa, Gia Cát Tĩnh Trạch rút trường kiếm ra đi đến bên người Thần Tịch, một màn này, càng làm cho đại công chúa tức đến đau đầu.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo bọn họ ở ngoại vi đánh nhau, Thần Tịch ở bên trong có chút tò mò nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch, “Chắc chắc, khuôn mặt này của ngươi cũng xứng đáng là đại mỹ nam, nhưng có thể khiến cho đại công chúa không màng hậu quả mà gây chiến sao?”

Gia Cát Tĩnh Trạch cười khò, “Công chúa cũng đừng giễu cợt ta.”

Hứa Phi Sương phía sau lại mở miệng nói: “Công chúa, người chẳng lẽ quên Đại ca trước kia là một trong Tứ đại mỹ nam thiên hạ?”

“Gi? Tứ đại?”

“Đúng vậy, Đại ca là một, còn có nhị ca, Ngũ Ca cũng nằm trong số đó, công chúa ngươi một người chiếm ba đại mỹ nam bên người, người nói, có bao nhiêu người đó kị vận may của ngươi?”

Ngạch! Thần Tịch gãi gãi đầu, nguyên lai bên người nàng mỹ nam phu thị thật đúng là không phải bình thường a, ha ha, “Kia còn một người nữa là ai?”

Hứa Phi Sương có chút quý dị cười cười, “Công chúa, người còn lại là Nữ hoàng đệ hạ Vân Quý quân, Vân Phong Nam.”

A?

Trên đầu bay qua một loạt quạ đen, mẹ cùng con cười hết cả Tứ đại mỹ nam..... Ha ha, Nữ hoàng thật sự là gừng càng già càng cay -- hậu cung mỹ nam thật đúng là lượng lệ a!

Đại công chúa nhìn Cung Thần căn bản là không để ý tới người của nàng, còn nhàn nhã tự tại nói chuyện phiếm, không khỏi giận dữ, “Cung Thần Tịch, ngươi làm càn!” Nói xong rút trường kiếm thẳng hướng lại đây, đúng là muốn giết nàng.

Gia Cát Tĩnh Trạch vừa thấy nàng nổi điên đã sớm chuẩn bị, giờ kiếm ngăn lại, “Đại công chúa, ngươi chẳng lẽ muốn giết công chúa của chúng ta?”

“Tiện nhân!” Đại công chúa thờ phỉ phỉ nắc một câu, “Ngươi cùng với Thân phụ của ngươi đều là một đám hạ lưu, quyền rũ mầu hoàng không nói, lại còn muốn chuyên sung!”

Thần Tịch sắc mặt đột nhiên trầm, mí mắt thật lâu sau không nói lời nào, mở miệng lại là hướng Hứa Phi Sương phân phó nói: “Cho bọn hắn ném thứ độc dược của ngươi đi! Bản công chúa khinh thường cùng bọn họ tiếp tục dây dưa!”

“Là, công chúa!”

Hứa Phi Sương lập tức chém ra một phen thuốc bột, thoáng chốc, hàng loạt người đồng loạt ngã xuống.

Hắn hướng phương hướng nào tung thuốc bột, toàn bộ anh tử nhất thời ngã xuống, chưa đến một khắc, hơn trăm người của đại công chúa đều chết, choáng váng choáng váng, trợ trợ chỉ còn lại Lưu Nghị cùng đại công chúa.

Mà đại công chúa còn bị Gia Cát Tĩnh Trạch đâm bị thương đã trở về làm cho Lưu Nghị giúp đỡ, chật vật không chịu nổi.

Hứa Phi Sương luôn luôn buồn trên mặt lộ ra tươi cười, “Đại ca, ngươi vừa mới hạ một cước kia, có phải hay không kêu vô ảnh chân, thật sự là thực uy phong a!”

“A -- Cung Thần Tịch, ta cùng với ngươi thế bất lưỡng lập!” Đại công chúa có chút phát điên.

Thần Tịch xoa xoa ánh mắt, không chút để ý, “Àn, ta biết, chúng ta đã sớm thế bất lưỡng lập, ta còn nghĩ đến đại công chúa như vậy người thông minh sẽ minh bạch đâu!”

“Ngươi -- ngươi -- Gia Cát Tĩnh Trạch, bản cung muốn tiêu diệt Gia Cát gia các ngươi, khi quân vòng thượng!”

Gia Cát Tĩnh Trạch không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn nàng, “Công chúa, còn mời ngươi không cần ý thế hiếp người, Nữ hoàng tin tưởng ngươi là muốn ngươi làm ra công tích an ủi

Nữ hoàng, mà không phải là lợi dụng Nữ hoàng tín nhiệm làm cho nàng lần lượt thất vọng..... Về phần Gia Cát gia chúng ta, là trung hay là gian, ta tin tưởng Nữ hoàng đệ hạ đều thấy rõ.”

“Hào, bản cung liền chờ xem các ngươi có thể đắc ý đến khi nào!”

Thần Tịch nhìn xung quanh một vòng rồi mới mở miệng nói, “Hoàng tử, ngươi cảm thấy trước mắt, ngươi có tư cách uy hiếp ta sao? Chẳng lẽ ngươi muốn bức ta đối với ngươi động thủ? Kỳ thật ta cũng biết trăm thảo không trừ tận gốc sẽ lưu lại hậu họa, bất quá, niệm tình chúng ta đồng mẫu đệ phụ (cùng mẹ khác cha), niệm ở mẫu hoàng vất vả phân thượng, ta liền giữ lại chút tình với ngươi!”

“Ngươi nói cái gì?” Đại công chúa tức giận đến giờ chân, nàng cư nhiên chế nhạo nàng?

Kẻ vẫn bị nàng đùa giỡn trên tay lại có thể chế nhạo nàng? Nàng có tư cách gì, có cái tư cách gì!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Lòng Nghi Ngờ

Thần Tịch không nhìn đến lửa giận của đại công chúa, vẫy vẫy tay, mang theo nhóm mỹ nam rời đi. Đại công chúa tức giận đến bụng đều đau, nhìn bọn họ ngoay ngoay rồi đi quả thực đã nghĩ hết lớn một tiếng giết toàn bộ!

Sau khi lên xe ngựa, Hoàng Phủ Cảnh Hạo thấp giọng hỏi một câu, “Công chúa, là người đã động tay chân?”

Thần Tịch rất là vô tội nhìn hắn, “Ta có động thủ đâu!”

“Không có khả năng, đại công chúa không phải là người dễ dàng tức giận như vậy, vừa rồi rõ ràng là Đại công chúa vô cùng tức giận!”

“Thiệt, phỏng chừng là Tĩnh Trạch mỹ nam ghét bỏ nàng liền kích thích nàng không khống chế được, chẳng phải các nguwoif nói là nàng thích mỹ nam sao!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo không nói gì, cho dù thích mỹ nam, đại công chúa cũng không phải người dễ dàng xúc động trước mặt kẻ địch, vừa rồi nhất định có vấn đề, hắn cùng đại công chúa giao thủ nhiều năm, nữ nhân kia tuyệt đối không phải loại người không có đầu óc.

Nhưng vừa rồi nàng cư nhiên ở trước mặt mọi người giờ kiếm muốn giết Thần Tịch, thậm chí còn mắng ra những lời khó nghe như vậy, việc này nếu bị truyền ra, đối với nàng là cực kỳ bất lợi.....

Trong lòng Thần Tịch hừ lạnh, nàng muốn khống chế, muốn hại ta? Cũng không nhìn lại mình, hừ đã vậy nàng buộc phải ra tay thôi, nàng chính là cố ý cấp nàng một chút độc tố, làm cho người ta trong thời gian ngắn trở nên dễ dàng tức giận, để cho thân vệ quân của nàng xem công chúa đại nhân của bọn hắn có đức hạnh gì.

Xe ngựa đi được một đoạn đường, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch một cái, “Công chúa, hắn làm sao bây giờ?”

Hứa Phi Sương do dự nhìn nàng, “Công chúa, làm cho Đại ca trở về đi, hắn nhất định sẽ không tái phạm.”

Gia Cát Tĩnh Trạch bình tĩnh nhìn Thần Tịch không nói lời nào, ánh mắt kia tịch mịch bên trong lại mang theo một chút bi thương, làm cho người ta nhìn không được đã nghĩ tha thứ của hắn hết thấy.

Nhưng là, hắn là con của Thừa tướng, nàng thật sự muốn lưu lại hắn sao?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo một hồi rất nhanh đã có quyết đoán. “Công chúa, mang theo hắn đi, đại công chúa nhất định đã muốn hận hắn tận xương, nếu trở lại Gia Cát gia, chỉ sợ Thừa tướng cũng khó lấy bảo trụ hắn lông tóc vô thương..... Công chúa lần này giúp hắn. Gia Cát Thừa tướng nhất định sẽ nhớ chúng ta một phần tình.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy sắc mặt có chút tái nhợt, “Công chúa không cần khó xử. Đến phía trước lộ khẩu để ta tự đi.”

Nếu là vì lợi dụng hắn mới lưu lại hắn..... Gia Cát Tĩnh Trạch khẽ cắn môi, không cam lòng a!

Thần Tịch than nhẹ một tiếng, rồi rầm một phen sau cũng không tỏ thái độ. Biết xe ngựa đến thiên đô thành giao. Thời điểm Gia Cát Tĩnh Trạch chủ động mở miệng nói muốn rời đi, nàng mới mở miệng nói một câu: “Đã là người ta cứu còn muốn bỏ đi sao? Không hiểu báo ân sao?”

Gia Cát Tĩnh Trạch trong mắt hiện lên một chút ánh sáng, lập tức lại mất mát cứng đờ thân mình, “Ta chỉ sợ liên lụy công chúa.”

“Đi thôi, hồi Hi thành đi, Cảnh Hạo, ngươi phái người đi đưa một phong thư cho Gia Cát Thừa tướng, nói con trai của nàng ta mang đi.”

“Là.”

.....

Cứ như vậy đi liên tục hai ngày đêm. Rốt cục, trước Đại hôn một ngày, Thần Tịch về tới Hi thành phủ công chúa. Vân Thanh Ngân nhìn bọn họ trở về liền hô thật to, “Thanh Ngân gặp qua công chúa. Hết thấy đã chuẩn bị thỏa đáng, đội ngũ đưa thân của Tiêu Dao Vương đã đến

Hì thành, ta đã an bài bọn họ ở biệt viện trụ hạ, chỉ chờ ngày mai ngày tốt giờ lành vừa đến, công chúa liền đón dâu.”

“Hào, vất vả ngươi, cho người nấu nước chuẩn bị, ta muốn tắm rửa một chút, rồi dùng cơm chiều.”

Gia Cát Tĩnh Trạch theo nha hoàn đi vào sân Vân Thanh Ngân an bài, một đường nhìn phủ công chúa nơi nơi đều là sắc đỏ thắm vui mừng, trong lòng dâng chất, nàng vừa muốn thú phụ, liền là một lần hai cái, đều là sùnon phu!

Trước kia bọn họ chỉ là Thị lang mà thôi, không có một là thượng ngọc điệp thân phận, Nhai Nữ quốc công chúa phu thị, chỉ có chính phu cùng hai vị sùnon phu mới có thể thượng hoàng gia ngọc điệp, thị lang cùng nam sùng đều là không thể thượng ngọc điệp.

“Công tử, ngươi còn thích công chúa sao?” Nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch tùy thị Thanh Hạnh có chút lo lắng hỏi.

Gia Cát Tĩnh Trạch sâu kín thở dài, “Thích thì như thế nào, không thích lại như thế nào, dù sao ta --” Đã muốn vô duyên, công chúa hẳn là sẽ không coi trọng hẳn nữa.

Thanh Hạnh âm ức nói: “Công tử, lấy thân phận của ngươi đủ để xứng đôi với một vị công chúa, người tội gì..... Đại công chúa có khả năng rất lớn trở thành Nữ hoàng, công tử nếu theo đại công chúa, về sau nói không chừng còn có ngày....”

“Câm miệng!”

“Công tử, Thanh Hạnh biết ngươi không thích nghe, nhưng là, Thanh Hạnh là vì tốt cho công tử! Thiên hạ ai chẳng biết Nữ hoàng không thích Xích Dương công chúa, không chỉ có bởi vì nàng trong tay cầm mười vạn tinh binh, càng bởi vì sinh phụ của nàng.....”

“Đù! Thanh Hạnh, nếu ngươi cảm thấy đi theo ta không có tiền đồ liền rời đi đi!”

Thanh Hạnh đột nhiên quỳ xuống, vẻ mặt kiên định, “Công tử thứ tội, nhỏ (tiểu nhân) không có một chút ghét bỏ công tử, nhỏ (tiểu nhân) là chính là hy vọng công tử có thể vui vẻ một chút, nếu Xích Dương công chúa đối với người tốt, nhỏ (tiểu nhân) cũng tuyệt không nói bực mình mà nói những điều này! Nhưng là, người vừa gặp chuyện không may, nàng liền --”

“Thanh Hạnh, ta hiểu được tâm tư của ngươi, không cần nói, công chúa không sai, người sai là ta!” Gia Cát Tĩnh Trạch âm đạm trở về phòng nghỉ ngơi, hẳn nay lại ở trong sân dành cho khách, tuy rằng là khách quý, bất quá, hẳn một chút cũng không thích!

Nhưng mà Vân Thanh Ngân đã nói, công chúa chính viện hai bên trái phải đều có chủ nhân, chính là Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Sở Mục Nhiên.

Công chúa phủ mỗi người đều vui mừng, mà hẳn lại chưa sót không thôi.

“Đại ca!” Hứa Phi Sương xuất hiện ở tiền viện của hẳn, ánh mắt ôn hòa.

Gia Cát Tĩnh Trạch thở dài một tiếng, “Lục đệ, đừng kêu như vậy, ta đã không phải công chúa.....”

“Không quan hệ, công chúa đã sớm hạ lệnh phân phó mọi người tất cả các công tử đều ngang bằng, chúng ta bất quá là lưu luyến tình nghĩa huynh đệ thôi.”

Thì ra là thế.

“Đại ca. Ngươi chừng nào thì thích công chúa? Ta vẫn nghĩ đến ngươi không bao giờ trở lại bên người công chúa đâu, không thể tưởng được --”

Gia Cát Tĩnh Trạch cho tùy thị của mình ra ngoài, hẳn cùng Hứa Phi Sương hai người ở trong phòng nói chuyện phiếm, một bên uống rượu, một bên nói chuyện phiếm, “Ta cũng không biết, bất tri bất giác.....”

“Là vì tính cách công chúa thay đổi sao?”

“Ta --”

Hứa Phi Sương không đợi hẳn giải thích lại tiếp tục nói “Kỳ thật, ta hiểu được, công chúa thay đổi quả thật không giống với lúc trước, liền ngay cả Tứ ca cũng cải biến tâm ý, ngươi xem, ngày mai đại hôn hẳn cũng không muốn trở về đâu, chỉ đứng ở quần doanh bận rộn.”

“Tứ đệ thích công chúa?”

“Đúng vậy, ta xem rõ ràng, bất quá Tứ ca vẫn là như vậy, không biết làm nữ nhân vui, thỉnh thoảng lại nháo với công chúa.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy phiền muộn đứng lên, bên người công chúa nam nhân càng ngày càng nhiều, Vân Thanh Ngân cũng là một người mới, không biết như thế nào liền nguyện ý làm quân gia phủ công chúa. “Đúng rồi, Ngũ đệ đâu?”

“Ngũ Ca a, hẳn phía trước bị công chúa phái đi tiếp đãi Tiêu Dao Vương, còn để hẳn đi Sở quốc cầu hôn, bất quá cuối cùng công chúa vẫn là tự mình đi Sở quốc.....”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhũm mày, chuyện tình cầu hôn nói như thế nào cũng không nên để cho Ngũ đệ đi a, công chúa là vì cái gì? Tuấn Thần lại làm sao có

thể nguyện ý đi?

Chẳng lẽ này trong đó có cái gì không ổn?

“Đại ca, làm sao vậy?”

“Không có việc gì, Ngũ đệ gần đây làm chút cái gì?”

Hứa Phi Trương nhún nhún vai, “Không có gì a, lúc trước công chúa làm cho hần cùng ta cùng nhau đến quân doanh dạy binh lính học y biết chữ, nhưng là, sau lại không biết như thế nào, công chúa lại đem Ngũ Ca giữ ở bên người làm bạn.”

Gia Cát Tĩnh Trạch trong lòng chấn động, nhất định có vấn đề, có lẽ, hần hần là nên tìm Tuấn Thần hảo hảo tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Đại Hôn.

Sáng sớm hôm sau, quan khách cứ nườm nượp đến công chúa phủ, Vân Thanh Ngân mang theo rất nhiều người tiếp đón khách quý, khí thế ngập trời.

Mà Thần Tịch ở trong phòng chờ, chính là mặc hi phục đồ thẩm đọi đến lúc thì ra đi đá kiệu môn đón dâu.

Bất quá nghĩ đến việc phải đá hai cái kiệu môn nàng có điểm đau đầu, Vân Thanh Ngân nói hần là trước đá kiệu của Sở Mộc Nhiên, bởi vì hần là Sở quốc Tiêu Dao Vương, cấp cho mặt mũi; Cơ Tĩnh Viễn lần này ngoài ý muốn kiên trì luận tư cách, công lao, cùng với Nữ hoàng tứ hôn ở phía trước, hần là trước nghênh Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Thần Tịch vẫy vẫy tay, ý bảo bọn họ không cần cãi nữa, nàng đều có chủ ý.

Rốt cục, đang lúc hoàng hôn, nghênh đón hai đỉnh kiệu hoa, Thần Tịch mặc hi phục, tư thế oai hùng hiển ngang tiêu sái (ếc, sao nghe có vẻ sai sai vậy nè...) đi ra ngoài, nhìn đến đội ngũ đưa thân của Sở Mộc Nhiên rõ ràng so với Hoàng Phủ Cảnh Hạo long trọng hơn, trong lòng khe khẽ thở dài, hoàng tử quả nhiên sẽ không giống người thường, hậu trường có vẻ cường ngạnh.

Cất bước hướng tới kiệu hoa của Sở Mộc Nhiên, đến lúc đứng trước cửa kiệu nàng cúi thấp người hạ giọng nói: “Mộc Nhiên, Cảnh Hạo vì ta vất vả nhiều năm, ngươi tuy rằng thân phận hiển quý, ta cũng không có thể bởi vậy quên ân nghĩa, cho nên.....”

“Ta hiểu được, công chúa thỉnh trước đá kiệu hoa Hoàng Phủ huynh đi! Ta chỉ muốn cuộc sống nhàn tản, công chúa không cần để ý.”

Hô --

Thần Tịch thế này mới xoay người đi đá kiệu hoa của Hoàng Phủ Cảnh Hạo, kỳ thật công bằng mà nói, Hoàng Phủ Cảnh Hạo luôn trung tâm với Xích Dương công chúa, quanh năm vất vả suy nghĩ tính kia, chưa bao giờ để Xích Dương công chúa phải thất vọng.

Chính là tâm tình cũng có chút trầm trọng, người ở quốc gia này, nam tử cùng nữ tử danh dự như nhau, nàng có thể thủ bọn họ, có thể cho bọn hần vinh quang, nhưng là, lòng của nàng, lại chỉ có một. Nàng đã thích Bắc Đường Liên Vân, những người khác nàng sợ chiếu cố không được.

Nhưng tình thế bây giờ không thể không thú, muốn nàng gả cho Sở quốc Thái tử, kia quả thực chính là nằm mơ!

Lòng mang rối rắm đá kiệu môn, một tay đỡ một người nam nhân đi vào hi đường. Làm theo lời hi bà bá thiên địa, đưa vào tân phòng, kế tiếp. Thần Tịch cùng tân khách khách sáo nói chuyện rồi lại đi, để cho nhóm phu thị tiếp tục chiêu đãi.

Thần Tịch đi vào sân ở Hoàng Phủ Cảnh Hạo, Cảnh viên.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thoát nhìn vẫn lạnh nhạt như trước, bất quá, thần sắc hần cũng có chút bất đồng, Thần Tịch nhìn hần tựa hồ còn có chút buồn bã.

Hần bảo hộ công chúa nhiều năm, nay lại trở thành người bên gối hần, loại cảm giác này phỏng chừng hần cũng sẽ cảm thấy rất quái lạ. Đối với bản tôn, nàng không biết Hoàng Phủ Cảnh Hạo có vài phần thích, hay là nam nhân này trung tâm là bởi vì hần thực sự thích nàng.

“Công chúa, còn thiếu một ly rượu chưa uống!” Hoàng Phủ Cảnh Hạo ly rượu bung lên, nhìn nàng.

Hôm nay nàng có vẻ phá lệ chói mắt, quần áo sắc đỏ thắm làm cho nàng tăng thêm một loại khí chất ngạo nghễ. Hần thủ hộ công chúa nhiều năm, nay người đã trưởng thành.

Thần Tịch im lặng cầm một ly rượu khác lên, cùng hần vai kề vai mà ẩm.....

Uống xong rượu giao bôi, hai người đều trầm mặc. Thần Tịch không biết nào mở miệng như thế nói ra quyết định của chính mình, không hề nghi ngờ, thú đến làm bài sức trong lời nói ai cũng sẽ không thích.

“Công chúa, người đối với ta không có tình cảm nam nữ, đúng không?”

Thần Tịch hơi hơi sừng sốt, lập tức thật sự gật gật đầu, “Từ sau khi ta mất trí nhớ, ta đối với bất luận kẻ nào đều không có cảm tình.”

“Vậy, người là thích Bắc Đường Liên Vân sao?”

Mím môi, do dự một chút, nàng vẫn là gật đầu, có lẽ này thực tàn nhẫn, bất quá, nàng không thích lừa gạt, bất luận là chủ động lừa gạt hay là vô tình lừa gạt nàng cũng không thích. “Nếu -- người không thể nhận, chờ thời cơ thành thực, ta sẽ cho người tự do, ta sẽ không cả đời cột lấy các người! Thế cục bây giờ người cũng biết, mọi người biết, ta cho dù có cốt khí, cũng không thể đem cốt khí làm cơm ăn.”

“Công chúa đã co được dân được như thế thì tốt lắm, Cảnh Hạo nào có trách tội gì công chúa.”

“Cám ơn người, mấy năm nay, người vì ta mà đã uống phí nhiều tâm tư!”

“Tiên hoàng chi mệnh, ta cũng tự nguyện, công chúa không cần chú ý.” Hoàng Phủ Cảnh Hạo thủy chung thần sắc thản nhiên, không hề bất mãn, không có oán giận, có chính là bình thản.

Thần Tịch đối hán rất là bội phục, nếu là nàng, tin tưởng chi mệnh đều đã có chút khác thường hiển lộ, như vậy không hiện son sương sớm nam nhân may mắn không phải của nàng địch nhân.

“Công chúa lại tính như thế nào đối đãi Sở Mục Nhiên đâu?”

“Ta sẽ cùng hán thương lượng, “

“Àn, như vậy, Cảnh Hạo có một yêu cầu, công chúa đêm nay có thể ở trong viện của ta qua đêm được không?”

Ngạch!

Nàng không nghĩ trên giường a!

“Công chúa, người là nữ nhân, giường đệ việc đều người tới nói, người không ăn một, ta cũng không để ý, người vì sao phải canh cánh trong lòng? Nói sau, chúng ta trước kia cũng không phải chưa từng chưa có.....”

Gi!

Tin tức này quả thật là như quả địa lôi, nổ cho đến trong đầu đau nhức Thần Tịch, “Người, người nói cái gì? Chúng ta --”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhún nhún vai, rất là vô tội, “Đó là công chúa yêu cầu, người nói không chiếm được tâm của ta cũng phải có được đến của người của ta, lần đầu tiên của ta đều là cho công chúa, lần thứ hai cũng là, dù sao mỗi lần gặp mặt, công chúa đều đã vụng trộm đến giường uy hiếp của ta.....”

Ách..... Trời ạ, bỏ nàng đi!

Bản tôn làm sao có thể như vậy cường hãn muốn một người nam nhân, không phải nói ăn không đến sao?

Vì sao còn lén lút uy hiếp người ta a?

A a a!

Thật là có chút chịu không nổi a! Ô ô, chả lẽ nhân sinh của nàng đều phải sông dưới bóng ma của bản tôn?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghiêng đầu khóe môi gọi lên một độ cong vô cùng nhỏ, lúc quay đầu nhìn về phía Thần Tịch lại là đáng vẻ thản nhiên ban đầu, thực sẵn sàng nói: “Công chúa không cần lo lắng, ta không có miễn cưỡng ý tứ của người, cũng không có chỉ trích, dù sao đời này ta chỉ có thể là nam nhân của người!”

Bên ngoài truyền rất nhiều tin tức đều là giả, năm đó tiên hoàng lựa chọn ta thay công chúa thống lĩnh mười vạn tinh binh muốn ta tương lai trở thành công chúa phu thị chi nhất. Hơn nữa, tiên hoàng lưu lại một phân di chiếu tứ hôn. Cho nên, cho dù không có Nữ hoàng ý chỉ, ta cũng giống nhau phải gả cấp công chúa!”

Hán, phỏng chừng tiên hoàng lưu lại ý chỉ là làm cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo trở thành chính phu của nàng đi! Thần Tịch trong lòng chưa tính toán gì ai thán, vì sao bản tôn lưu lại ràng buộc nhiều như vậy, về sau làm sao có thể tiêu trừ sạch sẽ đây?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thân thủ nhẹ nhàng mơn trớn trán của nàng, ôn nhu cười cười, “Công chúa, nên đi rước Sở Mục Nhiên, cùng hán uống ly rượu giao bôi. Hy vọng công chúa sẽ được như mong muốn, Sở Mục Nhiên, không phải là một nam nhân đơn giản!”

Ha ha.. Thần Tịch cười gượng, có chút quần rồi đi Cảnh viên.

Ô ô, vì sao bản tôn muốn ăn Hoàng Phủ Cảnh Hạo? Ăn sau cũng không phụ trách, lưu lại cho nàng phụ trách sao?

Sở Mục Nhiên chỗ là một phong viên, Thần Tịch đi vào, Sở Mục Nhiên chính một mình uống rượu, có chút tư thái phóng khoáng.

Nhìn đến Thần Tịch trong mắt hiện lên một chút ánh sáng, cười hi hi đứng lên, “Công chúa, người nhanh như vậy đã tới rồi? Ta nghĩ đến người ít nhất cũng phải cùng với Hoàng Phủ huynh sâu triển miên một phen.....”

Thần Tịch trợn trắng mắt, lười quan tâm lời này, nhìn trên bàn bình rượu có chút nhú mảy, “Người như thế nào uống nhiều như vậy rượu?” Đối hán không đợi thê chủ nàng đương nhiên không có để ý, chỉ là uống rượu nhiều dễ gặp chuyện không may.

“Ha ha, công chúa, không có việc gì, không cần lo lắng, ta tửu lượng tốt lắm. Đêm còn dài, không uống chút rượu như thế nào tận hứng?”

Thần Tịch một đầu hắc tuyến, hán tương như thế nào tận hứng? Đừng lại muốn nam nữ chi hoan đi? Nàng cũng không nghĩ đến, hai người đều không có cảm tình, làm chuyện đó rất xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Công Chúa Lạc Phòng Ai

Edit Kim Tước

Sở Mục Nhiên lôi kéo Thần Tịch hướng đến phía giường hi, trên mặt chán rai đầy táo đỏ, lạc ngụ ý cát tuyền, sớm sinh quý tử. Hán một tay gạt hết những thứ đó xuống, để hai ly rượu lên trên giường “Công chúa, ngồi xuống đi, chúng ta hảo hảo tâm sự”

Thần Tịch theo của hán ý ngồi xuống, “Người uống rượu là mất hứng hay là cao hứng?”

Sở Mục Nhiên xà nha cười nói: “Đương nhiên là cao hứng, trở thành suren phu Xích Dương công chúa, đây chính là điều mà rất nhiều nam nhân theo đuổi!”

Thiệt, nghĩ một đằng nói một nẻo!

“Công chúa, đêm nay người muốn ngủ thế nào? Cảnh viên hay một phong viên, hoặc là chỗ của Bắc Đường Liên Vân - vân viên?”

“Ta --”

Nàng kỳ thật tưởng một người nghỉ ngơi, không nghĩ tới sẽ ngủ cùng ai, nàng cảm thấy mệt.

“Nghe nói công chúa đem Gia Cát Tĩnh Trạch mang về đến đây, chẳng lẽ lại tính một lần nữa sủng ái hán?”

Người này mới vào cửa đã biết việc này, bọn họ cũng chỉ hôm nay mới về, tin tức thật sự là linh thông! Kỳ thật việc an bài Gia Cát Tĩnh Trạch như thế nào nàng còn chưa suy nghĩ nhiều, tới đâu hay tới đó đi !

Sở Mục Nhiên kinh ngạc nhìn nàng, “Công chúa, người không thể nào lại định đem người về lại muốn không phụ trách?”

“Ta chỉ là giúp hán một phen, như thế nào sẽ phụ trách? Chính hán nói không nghĩ gả đại công chúa, ta --”

Sở Mục Nhiên rung đùi đắc ý giáo dục nói: “Công chúa, phong tục Nhai Nữ quốc cũng không phải là như vậy a, một người nam nhân khi bị thê chủ hưu, sau lại cùng trở về, kia tự nhiên muốn hợp lại, người lại ép buộc, để ý bị hủy nhân gia như hoa như ngọc nữ nam a!”

Thần Tịch bĩu môi, còn như hoa như ngọc, kia hán chắc hán cũng tính cả mình vào a!“Yên tâm đi, chuyện này ta sẽ xử lý thỏa đáng, uống ly rượu giao bôi!” Uống xong rồi để cho nàng đi nghỉ ngơi đi!

Sở Mục Nhiên lắc đầu, “Không được. Sự tình không nói rõ ràng, như thế nào có thể tùy tiện, công chúa, ta không thích người không phụ trách, làm người phải có nguyên tắc. Cho dù người không ra tay, nếu đã ra tay là phải có đảm lượng. Ta cũng không hy vọng thê chủ của mình sẽ là một hái hoa tặc!”

“Này!” Thần Tịch tức giận, “Ta như thế nào trở thành hái hoa tặc?”

“Ta đây là nhắc nhở thôi. Công chúa, Gia Cát Tĩnh Trạch mang về đến đây, người hãy cho hán một cái danh phận đi!”

“Ngươi --”

Có phu thị hào phóng như vậy sao? Ngày thành thân còn xúi giục thê chủ thu mĩ nam. Đúng là đốt đèn lồng đi tìm cũng không có nam nhân rộng lượng hiền lành như vậy, đừng nói chỉ hấn lại ở một nước nam tôn! Thần Tịch cảm thấy vô sự hiền ân cần phi gian tức đạo. Hấn cùng Gia Cát Tĩnh Trạch khẳng định có quan hệ gì đó mà nàng không biết.

Cũng không đúng a, hai người trước kia không có cơ hội gặp mặt, làm sao có thể có quan hệ gì?

“Công chúa?” Sở Mục Nhiên lắc lắc tay cho nàng hoàn hồn, “Công chúa, chuyện này đáp ứng đi! Nhân gia cũng không dễ dàng!”

“Ta --”

“Ta là suren phu đã đồng ý, công chúa người nhiều mĩ nam, sao lại không làm? Chẳng lẽ ngươi sợ đại công chúa, không dám thương?”

“Ai nói ta sợ của nàng!”

“Vậy muốn. Vốn chính là của ngươi phu thị!”

Thần Tịch bị hấn nói đến loạn lòng, giận dữ thốt lên: “Thu hãy thu, có gì ghê gớm chứ!”

Sở Mục Nhiên nghe vậy đắc ý nở nụ cười. Tốt lắm, đại công cáo thành! Cười tủm tỉm rót rượu. “Công chúa, chúng ta nên uống rượu giao bôi rồi.”

Thần Tịch chỉ cảm thấy hôm nay thành thân tối ghen ghét nhất chính là nàng, cùng Hoàng Phủ

Cảnh Hạo đã bị thiệt một phen, cùng Sở Mục

Nhiên lại lần nữa bị nhân gia dắt mũi.

Nàng giống như trở không phải người!

Ăn mĩ nam là bản tôn, nay lại muốn nàng công tội lỗi, thật sự là rất ghen ghét!

Trùng sinh cũng không cần ép buộc người như vậy đi!

Tốt xấu cho nàng một thân phận đơn giản thôi!

“Công chúa, ta cùng Hoàng Phủ huynh đều là suren phu, về sau mọi người vẫn dựa theo tuổi kêu đi, không cần cái gì công tử công tử kêu, nhiều mới lạ a!”

“Tùy tiện ngươi!”

Sở Mục Nhiên lại lần nữa cười gian, luận tuổi, ha ha ha -- hấn lớn nhất, về sau hấn chính là lão đại, nhưng lại là không cần phải làm việc của lão đại, chỉ phụ trách sống phóng túng, nhưng là, mỗi người đều kêu hấn Đại ca!

Oa!

Tuyệt vời a!

Thần Tịch vô tình trong lúc đó thoáng nhìn thấy hấn tươi cười có chút cổ quái, “Ngươi làm sao vậy?”

“Khụ khụ, vô sự, vô sự. Công chúa, tối nay đi đâu? Nếu không lưu lại đây đi, ta hầu hạ công chúa --”

Phốc --

Thần Tịch mới uống một ngụm trà, liền phun thẳng đến vạt áo Sở Mục Nhiên, mỗ nam ai oán,

“Công chúa, người không thích ta cũng không thể như vậy đi!”

“Ách, không phải, hiểu lầm, hiểu lầm, ta là không cẩn thận.” Thần Tịch chạy nhanh xuất ra khăn tay cho hấn chà lau,

Sở Mục Nhiên nhìn một mảng ẩm ướt như vậy, ai thán một tiếng, trực tiếp đem áo khoác cởi ra, lưu lại nguyệt nha màu trắng bên trong “Công chúa, người muốn như vậy sao?”

Thần Tịch xấu hổ cười cười, “Thực xin lỗi, ta thực không phải cố ý!”

“Ai, công chúa người thân là Nhại Nữ quốc công chúa điện hạ, cư nhiên so với ta này nam nhân còn thẹn thùng, đây là sự tình gì, về sau người như thế nào đùa giỡn phần đông mĩ nam phu thị, thê chủ không hiểu * cũng không rất hảo oa!”

Thần Tịch khỏe miệng mạnh trườ, nam nhân này thật đúng là nhập gia tùy tục, một chút cũng không để ý thân phận mình, rõ ràng là con dân nước nam tôn, lại hình như là mười phần mười nam tử bình thường của nữ tôn quốc, làm cho nàng..... Hết chỗ nói rồi!

Sở Mục Nhiên sâu thẳm hai tròng mắt, ánh sáng nhu hòa lưu chuyển, còn thực tự nhiên cấp Thần Tịch phao một cái mị nhãn, bên trong kiều diễm nhu tình đủ để cho nữ tử lâm vào ái mộ.

Thần Tịch nhất thời cảm giác toàn thân đều nổi lên một tầng da gà, tóc gáy dựng thẳng, làm sao bây giờ!

Này nam nhân cũng quá yêu nghiệt!

Lẳng lơ? Ách, chính là vậy nha, hẳn chính là đại sói xám, dụ hoặc tiểu bạch thỏ phạm tội đâu!

“Cái kia, ta còn đi xem Cảnh Hạo --”

Tê kéo --

Thần Tịch đứng lên vội vàng, nhất thời làm vấy dính vào cạnh giường, không biết như thế nào, váy giác bị ôm lấy, tê kéo một tiếng, vạt áo liền xé rách thành một vệt lớn, “Công chúa, người không sao chứ!”

Sở Mục Nhiên lập tức đứng lên phía sau xem xét, kết quả, đụng vào cái bàn hấn đau hô một tiếng, đè lên Thần Tịch cùng nhau ngã xuống đất, sợ Thần Tịch trực tiếp cụng đầu xuống đất, hấn vội vàng túm lấy quần áo Thần Tịch, rẹt một tiếng, chiếc áo mềm mại bị rách lớn, còn lộ ra đầu vai, ngay cả cảnh xuân trước ngực cũng lộ ra một ít.....

Ngay tại phía sau, một tên thị vệ đẩy ra, “Vương -- gia.....”

Tuỳ tùng A Vô tròng lớn mắt thấy một màn trên, hấn gia Vương gia tựa hồ rất nóng vội, trực tiếp kéo quần áo công chúa, còn áp đảo trên mặt đất, lộ ra cảnh xuân.....

Sở Mục Nhiên ngẩng đầu giận tròng mắt nhìn liếc mắt một cái, “Đi ra ngoài!”

A Vô lập tức lui ra ngoài, lại cẩn thận nhìn bốn phía nhìn xem, khụ khụ, hy vọng động tĩnh vừa rồi không cần bị người.... Ngạch, phía sau hấn vì sao có một đám người xuất hiện, vô đầu, nguy rồi, vừa rồi chính hấn mang theo tân khách đến nháo động phòng, bất quá bị Vương gia cấp hoảng sợ, đầu đường ngắn!

Ngoài phòng kia mười mấy tân khách đều mắt to tròng đôi mắt nhỏ, vừa mới kia một màn bọn họ tuy rằng nhìn xem không phải rất rõ ràng, nhưng lại ước chừng nhìn ra là Tiểu Dao Vương ở áp đảo Xích Dương công chúa, còn xé cả quần áo.....

A Vô nội tâm roi lệ đầy mắt, trên mặt lại muốn giả bộ hồ đồ, “Ha ha, nhiều người chờ một chút, phỏng chừng vừa rồi Vương gia của ta không cẩn thận ngã sắp xuống..... Ngoài ý muốn, ha ha, chỉ do ngoài ý muốn.”

Các tân khách cười nhẹ, đều phụ họa, “Ừ, thật là ngoài ý muốn.”

A Vô nhìn đến đoàn người kia ánh mắt ái muội đều mờ lớn, một tân khách dẫn đầu mạnh mẽ bước lên vỗ vỗ cửa : “Công chúa, mọi người muốn tới nháo động phòng đâu, người xem.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Sườn Phu Uy Vũ

Trong lòng Thần Tịch quả thật ghen khuất mà, hôm nay hấn không phải là ngày tốt lành gì cả, mà là ngày không hay ho đó!

Sở Mục Nhiên buồn cười nâng nâng dậy, “Công chúa, ta không có ý đâu!”

“Ta biết, phiền, sao lại còn náo động phòng hà?”

Trên đầu Sở Mục Nhiên bay qua một loạt quạ đen, ai thành thân mà khoogn bị náo động phòng chứ?

A Vô thật áp lực khi tiếp tân khách, lại gõ cửa, “Công chúa --”

Thần Tịch nhìn Sở Mục Nhiên liếc mắt một cái rất là bất đắc dĩ, Sở Mục Nhiên đánh giá quần áo của nàng, nhẹ giọng nói: “A Vô, kêu Linh Nhi - người

bên cạnh công chúa mang cho công chúa một bộ y phục mới vào đây.”

“Ách -- vâng!” A Võ nhìn về phía Linh Nhi vẫn đứng canh chừng một bên, Linh Nhi có chút e lệ tiêu sái đi ra ngoài, vị Tiêu Dao Vương này cũng quá lớn mật, còn chưa tới buổi tối đã làm hồng quần áo của công chúa rồi.....

Ai!

Quả nhiên là nam nhân dị quốc càng uy vũ mà, nếu là trước kia, phu thị nào của công chúa làm như vậy chứ?

Mà những người đang chờ náo động phòng thì ái muội nhìn nhau, xem ra vị sùuon phi Xích Dương công chúa thú này rất uy vũ đó!

Ước chừng khoảng hai khắc thời gian (hai khắc bằng 30 phút), rốt cục, Thần Tịch cũng đã đổi một bộ y phục mới để mở cửa cho những vị tân khách này vào náo động phòng.

Cũng không biết là ai nói một câu, “Công chúa, Hoàng Phủ công tử cũng là sùuon phu, cũng tân hôn giống nhau, không nên nặng bên này nhẹ bên kia nha, gọi tới cùng nhau nháo đi!”

Vừa mới mở đầu xong, lập tức có người phụ họa theo, thậm chí đã có người tự chủ trương đi mời Hoàng Phủ công tử lại đây.

Thần Tịch không nghĩ tới còn có tân khách lớn mật như vậy, không cổ kị một chút nào thân phận công chúa của nàng, nhìn thấy Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi vào có chút cảm giác đau đầu.

“Được rồi được rồi, mọi người đều có mặt rồi, công chúa. Song hỷ lâm môn, không bằng trước hết hãy ôm một trái một phải đi!”

Toát mồ hôi!

Trán của Thần Tịch đổ mồ hôi, muốn nàng trái ôm phải ấp, lại còn trước mặt bọn họ sao? Nha nha, những cổ nhân này một chút cũng không hàm súc mà! Nghĩ nghĩ nàng có chút bất đắc dĩ, nói: “Mọi người nhìn tướng ta xem có thể ôm hai nữ nam không hả? Một cái cũng ôm không được. Cho nên, miễn việc trái ôm phải ấp này đi!”

“Ồi chao, Xích Dương công chúa nói lời này là sai rồi. Trái ôm phải ấp những nữ nam này cũng khoogn cần sức lực đâu, chỉ cần tư thế là tốt rồi, khó được một lần. Công chúa để cho chúng thảo dân mở rộng tầm mắt đi!” Một vị phu nhân cứ như nữ tử che miệng cười xui khiến.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo bám vào bên tai Thần Tịch thấp giọng nhắc nhở, nói: “Công chúa. Người nọ là Khanh Thiên Yến thủ phủ Hi thành, kinh thương phát triển, trong nhà có phu thị vòn quanh, là một nữ nhân yêu tiền như mạng thích nam nhân chung diện!”

Thủ phủ? Thật không nhìn ra một nữ nhân hào phóng như vậy lại là một đại thẩm kinh thương đấy! Thần Tịch nghĩ nghĩ ngồi vào bên giường, vẩy tay, “Cảnh Hạo, Mục Nhiên, các người đều lại đây. Nếu mọi người đã cổ động, cũng không phải cao, bản công chúa thỏa mãn nguyện vọng của mọi người thì được rồi.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Sở Mục Nhiên đều thần nhiên tiêu sái đi đến. Ngồi ở bên người Thần Tịch, một tay Thần Tịch kéo Sở Mục Nhiên vào trong lòng mình. Mặt khác một bàn tay lại nắm ở lưng áo Hoàng Phủ Cảnh Hạo, “Ai, nhiều nữ nam cũng là một phiền toái mà!”

Mọi người thấy hành động đỉnh đặc này của Xích Dương công chúa, thật là trái ôm phải ấp, nhưng mà, nhìn một chút đều không có cảm giác ái muội nào.....

“Thật có lỗi thật có lỗi, thật sự là bản công chúa không đủ cường hãn, cũng chỉ có thể làm như vậy, mọi người đổi việc khác đi!”

Khanh Thiên Yến nhìn Xích Dương công chúa chỉ nắm một chút quần áo của Hoàng Phủ Cảnh Hạo cho có lệ như vậy thì không khỏi nhũu mảy, ở Hi thành, có thể nói không ai không thích Hoàng Phủ Cảnh Hạo, trừ phi người nọ là người gian ác, từ khi Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi vào Hi thành chương quân mười vạn tinh binh thì bắt đầu thi hành đức chính, thuế má của dân chúng Hi thành rất ít, thời điểm không thu hoạch được còn có thể miễn giảm..... Cho nên đối với dân chúng Hi thành mà nói, Hoàng Phủ Cảnh Hạo chính là một vị quan viên thật tốt, là thanh quan!

Đối với thương nhân như bọn họ mà nói, Hoàng Phủ Cảnh Hạo rất khai sáng, một chút cũng không có khinh bỉ địa vị của thương nhân, còn cổ vũ chính sách khai khoáng của thương nhân, làm cho buôn bán của Hi thành ngày càng phát triển, cải thiện Hi thành ngày càng phồn vinh.

Ở trong mắt các nàng, Hoàng Phủ Cảnh Hạo chính là một tồn tại đặc biệt, thậm chí còn có uy tín hơn cả vị chánh chủ Xích Dương công chúa này. Tuy rằng Xích Dương công chúa bây giờ cũng làm một số chuyện có lợi cho dân chúng, nhưng mà đối với thương nhân như các nàng mà nói, Hoàng Phủ Cảnh Hạo vẫn là một vầng sáng không thể xóa nhòa như trước.

Mà nàng, đã tiếp xúc quá nhiều chính sách của Hoàng Phủ Cảnh Hạo, rất hoài nghi những việc Xích Dương công chúa làm đều là Hoàng Phủ Cảnh Hạo dạy, cho nên đối với việc Xích Dương công chúa không coi trọng Hoàng Phủ Cảnh Hạo như vậy làm cho trong lòng nàng rất không thoải mái. Nghĩ nghĩ Khanh Thiên Yến lại mở miệng, nói: “Công chúa, trong lúc người ở Hạ quốc, đều là Hoàng Phủ tướng quân quản lý Hi thành, dân chúng Hi thành đều rất tôn kính Hoàng Phủ tướng quân, hôm nay mọi người đến đây, cũng là muốn ủng hộ Hoàng Phủ tướng quân.

Tuy rằng Tiêu Dao Vương là Vương gia Sở quốc, nhưng mà gà thê tùy thê, đến Hi thành, vào phủ công chúa, hẳn cũng có thân phận giống nhau, cũng là sùuon phu của công chúa. Luận về việc càng vất vả công lao càng lớn, công chúa hẳn nên bồi thường Hoàng Phủ tướng quân mới đúng!”

“Có đạo lý đó, Hoàng Phủ tướng quân cần trọng nhiều năm như vậy, thật sự là hiếm có.”

Sở Mục Nhiên nghiêng ngẫm nhìn Khanh Thiên Yến liếc mắt một cái, nữ nhân này lại duy hộ Hoàng Phủ Cảnh Hạo trắng trợn như thế, không sợ người ta nói nàng có tâm tự khác với Hoàng Phủ Cảnh Hạo sao? Nhìn những người xa lạ này hẳn nở nụ cười tươi tắn, “Chư vị nói rất đúng, ta cũng mộ danh Hoàng Phủ huynh đã lâu, đêm động phòng hoa chúc này hẳn phải để Hoàng Phủ tướng quân trước, luận tư cách, ta hẳn là ở phía sau.”

“Ha ha, Sở sùon phu thật thông tình đạt lý, Xích Dương công chúa thật có phúc khí nha!”

“Đúng vậy, đúng vậy.....”

.....

Thần Tịch nghe lời nói của mọi người cảm thấy có chút tức giận, những người này hình như là cố ý đến đây làm khó Sở Mục Nhiên vậy, nàng muốn kết hôn phu thì còn cần người khác chỉ dạy sao.

Nhất là vị thủ phủ Khanh Thiên Yến này, ở trong mắt nàng ta cũng không có chút tôn kính nào, lúc nàng ta nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo lại tràn đầy thương thức. Có lẽ, nhân gia cũng không để nàng vào mắt đâu! Nói không chừng tới tham gia tiệc thành thân, cũng chỉ vì Hoàng Phủ Cảnh Hạo mà đến thôi.

Trên mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo không có vui sướng, cũng không có mất mát, thực bình tĩnh, hẳn nhìn Khanh Thiên Yến liếc mắt một cái, rất đậm mặc nói một câu: “Động phòng hoa chúc là tự do của công chúa, mọi người nháo động phòng để cho náo nhiệt là được rồi, không cần mất sự đúng mực.”

Lời nói của hắn hẳn nhiên lộ ra sự cảnh cáo, những người nháo động phòng hoa chúc cũng không có lên tiếng, nửa ngày sau một người thông minh mới rời đi đề tài, nháo cái khác.

Khanh Thiên Yến cười hì hì, “Hôm nay là ngày vui của công chúa, dân nữ làm cần, công chúa đừng trách, vì xin lỗi Sở sùon phu, không bằng, xin công chúa hãy hôn Sở sùon phu một cái, để Sở sùon phu người giận đi!”

Sở Mục Nhiên cúi đầu, mâu quang ám trầm, nữ nhân này quá mức kiêu ngạo rồi, sự tức giận của hắn chỉ bằng một cái hôn là có thể bình ổn sao? Ha ha, nếu nàng ta muốn nhìn, vậy hãy thỏa mãn một chút đi, duỗi tay ra, chủ động hôn lên môi Thần Tịch, nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, “Công chúa, hương vị thật ngọt, Mục Nhiên vô cùng chờ mong đêm động phòng.....”

Tất cả mọi người trừng lớn mắt, vị sùon phu này thật uy vũ, chủ động hôn thê chủ của mình, ừ, chiều này không sai, cảm giác mới mẻ rất tốt! Chúng nữ đều lộ ra tinh quang, các nàng cũng phải tìm một hai vị phu thê chủ động để thú về mới được!

Thần Tịch tiếp tục nhìn, nhưng mà trong lòng cũng không có ấn tượng tốt với Khanh Thiên Yến, mỉm cười, “Trò hay cũng nhìn rồi, mọi người hãy đi ra ngoài tiếp tục ăn uống, sẽ không chen chúc trong cái tân phòng nhỏ hẹp này mà nói chuyện chứ! Thân thể bản công chúa không tốt lắm, ở lâu xảy ra chuyện.”

Lời này chính là đang đuổi người, phần lớn những người bên trong tân khách đều có sự sợ hãi với hoàng tộc, huống chi lại là một công chúa có thực quyền như vậy, cho nên rất nhanh nói vài lời chúc mừng liền đi ra.

Trước khi Khanh Thiên Yến rời đi lại nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo một cái thật sâu, thần sắc kia có tiếc hận, cũng có chờ mong mà người ta nhìn không thấu được.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Công Chúa Say Tiến Sai Phòng

Sau khi tân khách nháo động phòng xong rồi rời đi, Vân Thanh Ngân lại đến đây, nói là có khách nhân đặc biệt đến, đã an bài nghỉ ngơi ở Lưu viên.

“Là người nào tới?” Thần Tịch nhớ rõ Vân Thanh Ngân đã nói qua, Lưu viên chỉ dùng để tiếp đón khách quý.

Không biết là vị khách quý nào?

“Công chúa, là nhị công chúa, tam công chúa và lục công chúa đến đây, còn có tám quận chúa, bọn họ đều mang theo chính phu đến chúc mừng, bất quá bởi vì đang vội nên không cùng tân khách gặp mặt, trực tiếp vào Lưu viên.”

Ba vị công chúa còn có một cái gì quận chúa? Thần Tịch có chút nhú mày, các nàng tới làm gì? Nàng tin tưởng các nàng cũng không phải vì tỷ muội tình thâm mà thật lòng đến chúc mừng.

“Công chúa, nhị công chúa Cung Thanh Ngọc là con của Đức quý quân, nhà đề ở Nguyên Thành, phụ thân của hân là Đại tướng quân Thuỷ Thiên Hoành. Tam công chúa và Lục công chúa là con của Liễu quý nhân, phụ thân Liễu quý nhân là Thái Sư đương triều. Đây là hai nhân vật chúng ta không thể khinh thường, Đại tướng quân đã nhiều năm thay nữ hoàng đóng quân ở biên quan, cày vát và công lao càng lớn, Liễu thái sư môn sinh rộng rãi, ở trong triều uy vọng cực cao.”

Thần Tịch nhìn hân một cái, “Ý của ngài là nói ta phải đi gặp các nàng?”

“Đúng vậy, nay còn không trễ, công chúa bồi các nàng dùng cơm cũng tốt.”

Thần Tịch cho người gọi Bắc Đường Liên Vân cùng đi Lưu viên, Vân Thanh Ngân tiếp tục xử lý công việc.

Bắc Đường Liên Vân đi theo bên người Thần Tịch, cùng nàng sóng vai, thần sắc nàng cũng không có vẻ gì là vui mừng mà có chút phiền lòng, tuy rằng hân đối việc nàng nạp thêm hai sủng phu có chút không thoải mái, nhưng nhìn nàng như vậy hân càng không thoải mái, thần thủ nhẹ nhàng cầm lấy năm ngón tay mảnh khảnh của nàng “Công chúa., hôm nay là ngày mừng, không cần suy nghĩ nhiều quá.”

Thần Tịch nhíu mày nhìn về phía hân, nhìn đáy mắt hân hiện lên một chút đau lòng, tâm liền như vậy ở tịch dương ánh chiều tà hạ nhảy lên..... Rãnh mạch cảm giác được lòng đang nhảy lên thanh âm, than nhẹ một tiếng. “Ta không nghĩ nhiều, tối nay ngài theo giúp ta -- như thế nào?”

Bắc Đường Liên Vân ngẩn ra, lập tức cười khổ. “Công chúa, mặc kệ thế nào, mặt mũi Sở quốc cũng khoogn thể vứt đi, mười vạn tinh binh còn cần người phụ trách. Ddeem nay vô luận thế nào cũng không phải là ta.”

Nói như vậy nói thật sự chưa sót. Nhưng là hân hiểu được, thân thể của nàng phân như trước đầu phải người bình thường, muốn nàng vất bỏ thân phận công chúa hiện tại sao? Hân tự hỏi chính mình không thể ích kỷ như vậy, nàng là công chúa, nàng nhiều năm chịu ủy khuất như vậy, nay hết thấy đều là một lần nữa nhặt lên tôn nghiêm công chúa, vì nàng kiếp này vinh quang..... Há có thể bởi vì tư tình nhi nữ liền dễ dàng buông tha?

Huống chi, buông tha cho thân phận công chúa, cũng chính là buông tha cho mười vạn tinh binh, đã không có binh quyền, chỉ sợ nhiều người sẽ tìm cách đẩy nàng vào chỗ chết.

Thần Tịch thần thủ bịt kín ánh mắt của hân. Bỗng nhiên, trong lòng có chút toan chất. Ánh mắt hân quá mức mỉa mai hoặc lòng người, nàng nhìn ánh mắt hân như có cảm giác trong lòng có một tảng đá nặng đè nàng đến không thở nổi!

Hô --

Thích một người chính là như vậy sao? Bởi vì thích, cho nên để ý; Bởi vì thích, cho nên muốn làm bạn cả đời!

Thật lâu sau, Bắc Đường Liên Vân thần thủ kéo xuống tay nàng, khôi phục bình tĩnh, “Công chúa, đi thôi, phía trước chính là Lưu viên.”

Hân nắm tay nàng, tựa như một vầng sáng chiếu sáng lòng của nàng.

Nếu có một người nguyện ý nắm tay ngài, từng bước một cùng ngài đi bước đi, vì ngài ăn nhấm, vì ngài cố gắng..... Như vậy, hân là thỏa mãn đi!

“Bắc Đường, chờ -- chờ ta trả hết ân oán, chúng ta liền lưu lạc thiên nhai đi!”

Bắc Đường Liên Vân thân mình cứng đờ, đứng ở tiền phương từng bước, đầu ngón tay run lên truyền cho thấy hân kích động cỡ nào, “Công chúa.....”

“Ai nha, tứ muội còn luyến tiếc tiến vào a, tứ muội chúng ta đều đang chờ ngài!”

Nhị công chúa từ bên trong đi ra, vừa vặn nhìn đến cảnh tượng bọn họ tay trong tay, trong mắt hiện lên một đạo treu tức, thế này mới cười lơ đãng sủng phu đầu, bên này này để lại không được a!

Thiệt, kẻ luôn hò hét giờ cũng biết dụng tâm?

Bắc Đường Liên Vân buông Thần Tịch ra, cùng nàng cùng nhau đi vào Lưu viên, không kêu ngạo không siểm nịnh hạ lễ, “Gặp qua ba vị công chúa.”

Nhị công chúa nhìn Bắc Đường Liên Vân một cái, trong mắt hiện ánh sáng, quả nhiên là xinh đẹp, Xích Dương công chúa tuy rằng không có sủng ái của mẫu hoàng, nhưng bên người nàng nam tử đều là nhất đẳng tuấn mã. Tuấn mã khiến cho người ta ghen tị, chứ vị công chúa bên trong không ai không ghen tị hão mệnh của nàng, sinh phụ tung tích không rõ, lại được tiên hoàng sủng ái, không chỉ có có mười vạn tinh binh vì tư nhân hộ vệ, còn có phu thị đa tài tuấn mã.

Thần Tịch nhìn thoáng qua đôi nam nữ xa lạ kia, hân là cái gì tâm quận chúa mà Vân Thanh Ngân nói, nhận mấy vị công chúa cùng công chúa chính phu chú mục lễ nàng mỉm cười, “Đa tạ ba vị tứ muội vội tới chúc mừng ta, vị này là?”

“Ngạ, nàng nha, là mật thân vương trưởng nữ Cung Viên Viên, đường muội của chúng ta, năm nay 17, tính tuổi tác, nàng hân là kêu ngài đường tỷ.”

Cung Viên Viên chờ nhị công chúa giới thiệu liền lập tức đi qua cùng chính phu của mình đứng dậy phúc lễ Thần Tịch, “Đường muội / muội phu chúc mừng đường tỷ chuyện tốt thành đôi.”

“Khách khí, khó được các vị tứ muội đến cổ động, không nói nhiều, các ngài đường xa mà đến nhất định là mệt, ta liền cùng các ngài hảo hảo ăn một

chút, sau đó ở nghỉ ngơi đi!”

“Tốt, bắt quá, hôm nay là ngày mừng, nhất định là phải uống rượu.”

“Hào.”

Thần Tịch cùng Bắc Đường Liên Vân cùng nhau ngồi vào vị trí chủ tọa, nhị công chúa cùng tam công chúa, lục công chúa thay nhau hướng Thần Tịch kính rượu, một ly lại một ly, vẫn là nữ nhi hồng, bởi vì hôm nay là hỉ ngày.

Bắc Đường Liên Vân rất là lo lắng, uống nhiều như vậy, công chúa say làm sao bây giờ? Đêm nay còn có động phòng nữa!

Nhưng hần muốn chần rượu, lại bị chính phu của mấy vị công chúa cấp chen vào, nói cái gì thì chủ uống rượu nói chuyện phiếm, bọn họ làm cùng nhau uống là tốt rồi, không cần nhiều chuyện.

Thần Tịch uống hơn mười ly rượu, sắc mặt đã sớm phiếm đỏ, mặt như ánh bình minh, có vẻ rạng rỡ sinh huy, cặp lam mâu kia giờ phút này cũng càng mê hoặc người, thậm chí mang theo một loại sức quyến rũ. Cùng thần sắc lạnh nhạt bình thường hoàn toàn tương phản, nhìn xem Bắc Đường Liên Vân rung động không thôi, mà mấy vị công chúa chủ phu chỉ liếc mắt một cái sau cũng không dám lại nhìn, trong lòng đều âm thầm khiếp sợ: Không thể tưởng được Xích Dương công chúa còn có phong thái mị hoặc như vậy.

“Ai, tứ muội giống đã say rồi, người tới, phù Xích Dương công chúa đi tân phòng, nhưng đừng làm chính sự!” Nhị công chúa vung tay lên, lập tức có hai cái nữ hộ vệ tiến lên đẩy muốn giúp đỡ Thần Tịch.

Bắc Đường Liên Vân vội vàng đứng dậy, “Đề ta đưa công chúa qua đi đi!”

“Này không được, Bắc Đường công tử ngại tuy rằng là Xích Dương công chúa phu thị chi nhất, nhưng là, đêm nay người liền nhẫn nhẫn đi, công chúa muốn bồi người mới! Người ấy à, cùng chúng ta uống chút rượu giải buồn đi!”

Cung Viên Viên nhìn Thần Tịch say khướt lập tức sử một cái ánh mắt, kia hai hộ vệ lưu loát giúp đỡ Thần Tịch đi rồi, Bắc Đường Liên Vân lại bị lưu tại Lưu viên tiếp tục uống rượu.

“Xích Dương công chúa, bên này đi, chậm một chút, chậm một chút.....”

“Ân, đi Hoàng Phủ Cảnh Hạo nơi đó đi!”

“Xích Dương công chúa, hần là đi Tiêu Dao Vương bên kia được hơn, không thể làm cho Sở quốc.....”

Thần Tịch hí mắt trừng mắt nhìn các nàng hai người liếc mắt một cái, “Câm miệng, bản công chúa nói muốn đi nơi nào phải đi -- làm sao!”

“Là.”

Hai hộ vệ cho nhau nhìn thoáng qua giúp đỡ Thần Tịch đi hướng một cái sân, bắt quá Thần Tịch vẫn say khướt đem sức nặng đều dựa vào trên người hộ vệ.

Bọn họ vội vàng đưa nàng vào một căn phòng còn sẵn soc đưa ra khăn lụa lau mồ hôi cho nàng, cười hi hi trừu chọc rồi mới đóng cửa chạy lấy người.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Muốn Chơi 3P?

Thần Tịch cảm giác hỗn loạn, lắc lư bước tới giường, phát hiện trên giường đã có một người, nàng lại đến trước bàn, chậm rãi ngồi xuống, chính mình rót một ly trà, ngón trỏ tay trái bỏ vào khuấy vài vòng, sau đó một hơi uống cạn.

Nàng uống xong mà người trên giường vẫn như trước nằm yên, không khỏi có chút buồn bực, nhưng đầu nàng dần thanh tỉnh, nhìn thoáng qua căn phòng chột ngầy người: Nơi này không phải là Cảnh viên!

Nàng rõ ràng nói hai người kia đưa nàng đi Cảnh viên, sao lại thế này?

Thần Tịch tức thì tỉnh ngủ, nghĩ đến đối phương tám phần chính là cố ý, nàng không khỏi gọi lên cười lạnh, nếu tưởng tính kế nàng, như vậy, nàng sẽ thành toàn bọn họ đi!

Hoạt động tay phải một chút, lại rót một chén nước, tự mình uống, sau đó xoay người nhìn trên kê giường, “Cảnh Hạo, lại đây uống ly trà đi!”

Người trên giường nghe được lời của nàng thân mình cứng đờ, nửa ngày mới bình tỉnh, nghe được trong giọng nói Thần Tịch còn mang theo men say nồng đậm mới làm cho ahwns thoải mái không ít, “Công chúa, đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi!”

“Không, lại đây bởi bản công chúa uống chút rượu nói chuyện phiếm đi!”

“Này -- công chúa, * khổ đoán.....”

Thần Tịch cười nhạo một tiếng, “Cảnh Hạo, ngươi làm sao? Không phải ngươi nói đêm nay làm cho ta cùng Sở Mộc Nhiên thôi, như thế nào giờ lại sốt ruột?”

Người trên giường nghe vậy kinh hãi, hắn nào biết được Hoàng Phủ Cảnh Hạo nói gì a!

Thần Tịch từng bước tiến đến bên giường, thời điểm đi đến trước giường tay khẽ nâng lên, nhìn như vô ý, thực tế nàng đã nắm chắc góc độ hất toàn bộ nước lên người nam tử kia, kia người trên giường kinh ngạc, theo bản năng có chút phản nộ: “Ngươi --”

Xoay người chống lại Thần Tịch đang tươi sáng cười, nhất là cặp kia lam mâu, giờ này khắc này có một loại mê hoặc lòng người đến tột cùng. Nam tử nhất thời cả kinh, nguy rồi, không thể nhìn mắt của nàng.

Hắn xác thực tỉnh ngủ, đáng tiếc, chung quy đã muộn. Hắn phát giác chính mình toàn thân không thể nhúc nhích.

Mà Thần Tịch giờ phút này cũng không lưu tình chút nào đưa tay lột mặt nạ của hắn, lộ ra một khuôn mặt thanh tú như thư sinh. Nàng không khỏi nét mặt tươi cười như hoa, “Cảnh Hạo, chúng ta đến chơi một trò chơi đi!”

Kỳ thật nam tử vừa mở miệng nàng biết không phải Hoàng Phủ Cảnh Hạo. Mà vào lúc vừa vào cửa, hai hạ nhân kia lau mồ hôi cho nàng, trên khăn tay có mùi hương, cho nên khi vừa đến đây nàng mới phải pha được thủy uống ngay. Chính là nàng không rõ, nhị công chúa làm như vậy mục đích là gì?

Cho dù nàng thật sự say rượu loạn tính, lấy thân phận nàng, không phải chỉ là nhiều hơn một phu thị sao, các nàng không có khả năng nhằm chán như vậy, đi một chuyến thật xa chỉ vì chuyện này?

Mà nam tử nghe vậy cũng toàn thân cứng lại, trong mắt là kinh ngạc cùng khủng hoảng, hắn không rõ. Vì sao là Xích Dương công chúa!

Thê chủ không phải nói giống như trước đây chính là một thương nhân sao?

Vừa mới hắn nghe được nàng hô hai chữ Cảnh Hạo liền cảm thấy không thích hợp, hắn cũng nhớ rõ Hi thành thanh danh hiển hách Hoàng Phủ tướng quân chính là kêu Cảnh Hạo.

Thần Tịch thân thủ vô. Nam tử cảm giác chính mình có thể động, nhưng lại không thể nói được. Đối với thủ đoạn Thần Tịch càng thêm kinh hãi.

Thần Tịch lời kéo hắn ngồi xuống, lại đi đến gian ngoài cầm giấy và bút mực lại đây, “Cảnh Hạo, đừng nóng vội, đêm dài từ từ, chúng ta từ từ sẽ đến.....”

Tay lại cầm bút viết lên trên phiến giấy Tuyên Thành: Thăng thần khoan hồng, nói dối người chết, gia tộc của người cũng diệt vong!

Nam tử tay có chút phát run, nhìn Thần Tịch rất là giãy dụa.

Thần Tịch lại viết một câu: Chỉ cần ngươi nói thật, bản công chúa sẽ bảo vệ cả nhà ngươi!

Nhìn đến này, nam tử thế mới khẽ cắn môi, tiếp nhận bút lông ở trên giấy Tuyên Thành viết nói: Ta là nam sùng của Khanh Thiên Yến, vốn tên là Viên Thiên Tăng, con dân Hi thành. Gia đạo sa sút, bị người khi dễ, một năm trước gặp được thê chủ, nàng mua ta, vào phủ thê chủ đối ta ôn hoà, không tính là sùng ái.

Vài ngày trước thê chủ nói muốn mang ta tới tham dự đại hôn của công chúa, hôm nay ta đi theo uống ngay rượu có chút say, thê chủ cho người đưa ta đến đây nghỉ ngơi, trước khi đi quản gia phân phó muốn hầu hạ ta một quý nhân, nói là ý của thê chủ. Ta nghĩ cũng là như trước kia, thê chủ cho chúng ta hầu hạ mấy người hợp tác làm ăn.

Không thể tưởng được là công chúa, thảo dân sợ hãi, thỉnh công chúa tha mạng.

Thần Tịch nhìn đến nơi này mặt đều đen, Khanh Thiên Yến, nhìn giống một nữ nhân đầy ngạo khí, không thể nghĩ lại hạ tiện như vậy, cư nhiên đem nam sùng của chính mình đi hầu hạ người khác.

Tình hình này thật giống tiểu thuyết nàng đã xem qua, rất nhiều nam nhân dùng mỹ thiếp nhằm lung lạc việc buôn bán.

Nàng hết sức chán ghét những người như thế, nhất là Khanh Thiên Yến còn muốn dùng biện pháp đó đối phó nàng, này là ám toán đi!

Bất quá, Hi thành thủ phủ như thế nào lại thông đồng với nhóm công chúa mới đến đây? Thần Tịch nghĩ nghĩ lại lấy bút viết một câu: Khanh Thiên Yến cùng mấy vị công chúa có lui tới?

Viên Thiên Lăng cảm giác được Thần Tịch phát ra lệ khí trong lòng bồn chồn, bất an nhìn nàng, Thần Tịch phát hiện hắn bất an liền mỉm cười: “Yên tâm,

ta không có trách ngại, không vội, đêm dài từ từ, từ từ sẽ đến đi!”

Rõ ràng là biểu tình âm lãnh, nàng nói chuyện lại mỉa mai hoặc lòng người như thế, Viên Thiên Lăng cảm thấy Xích Dương công chúa mới là chân chính giữ kín như bưng.

Có thể chủ như vậy mới là chân chính đáng sợ đi! Trong lòng có chút hoảng, hần viết cũng nhanh một ít: Thê chủ tựa hồ hàng năm đều tặng lễ các vị công chúa, bất quá, ta phát hiện thê chủ đối nhị công chúa tựa hồ rất coi trọng, lễ vật cũng có vẻ quý giá nhất.

Nhị công chúa a, ha ha, đưa nàng đến đây không phải là người của Nhị công chúa sao!

Đúng rồi, Bắc Đường, Bắc Đường cũng bị bồi rất nhiều rượu, các nàng sẽ không tưởng chiếm tiện nghi đi! Thần Tịch bỗng đứng dậy đi ra ngoài, bất quá đi rồi vài bước nàng lại nhớ tới Viên Thiên Lăng bên người, thấp giọng nói: “Ngoan ngoãn chờ, ta sẽ trở về.”

Dứt lời thổi nến đỏ nhẹ nhàng mở cửa sổ, nương theo ánh trăng mà nhảy ra ngoài.

Lúc nàng học khinh công này, mục đích cũng chỉ là muốn bỏ đi mà không ai biết .

Tránh hộ vệ, nàng về tới Lưu viên, vừa vận nhìn thấy chính phu của nhị công chúa giúp đỡ Bắc Đường Liên Vân vào một gian phòng khách. Theo sau, nhị công chúa cũng đứng dậy nói muốn nghỉ ngơi.

Tam công chúa ái muội nhìn , “Nhị tỷ, Bắc Đường công tử là Hạ quốc quốc chủ ban cho tứ muội phu thị chi nhất, ngại đừng xúc động quá ha!”

Nhị công chúa hừ lạnh một tiếng, “Ai hiếm lạ người của nàng, bản cung bất quá hảo tâm làm cho người ta đi ngủ nghỉ thôi.”

Tam công chúa che miệng cười khẽ đứng lên, “A, Hoàng tỷ nguyên lai như thế nào thương hương tiếc ngọc a, nhưng là, Bắc Đường công tử hẳn là có phòng của mình, nhị tỷ như thế nào không cho nhị tỷ phu đưa hần trở về?”

“Đêm đã khuya, làm gì phiền toái như vậy.”

Nha nha, cư nhiên muốn đánh chủ ý lên nam nhân của nàng! Thần Tịch trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh, chờ bọn họ li khai mới tới gần phòng Bắc Đường Liên Vân.

Này nhị công chúa cũng thật là tao, cư nhiên không biết xấu hổ trước mặt chính phu của mình mơ ước nam nhân khác.

Hộ vệ Nhị công chúa nghe được có động tĩnh liền muốn rút kiếm lại phát hiện chính mình không thể động không thể nói, không khác gì người đá.

Thần Tịch phá cửa sổ giấy, đi vào, thấy vị chính phu kia cởi áo thắt lưng cho Bắc Đường, chính hần cũng cởi đồ của mình, sau đó nhìn Nhị công chúa, rất có một loại hương vị dụ dỗ.

Hôn mê, chẳng lẽ nữ nhân muốn chơi 3P?

Nhị công chúa cũng chính mình cởi áo chính phu, hai người còn khiêu khích lẫn nhau, thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh, mà Bắc Đường Liên Vân cũng dần dần tỉnh lại, sắc mặt đỏ bất thường, nhìn đôi nam nữ trước mắt hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Lá Gan Ghê Gớm Thật A!

Hần miệng khô lưỡi khô, nhưng vẫn còn một chút lý trí, xoa xoa mắt, “Ngươi -- các ngươi.....”

Nhị công chúa cười quyến rũ đứng lên, “Đừng nóng vội, thỏa mãn Tiểu Ngôn nhà chúng ta lại cho ngươi ăn no!”

Ác hản!

Thần Tịch căn bản là nhớ không thể chính phu nhị công chúa tên gọi là gì, nhưng mà nàng ta cũng quá cường hãn đi, nam nhân của mình không nói, còn thêm muốn nam nhân của người khác.

Hừ!

Tâm tư vừa chuyển, nàng đưa ngón tay, hai đạo hồng quang liền bắn về phía vợ chồng nhị công chúa, rất nhanh, vợ chồng bọn họ vẫn cứ quẩn chặt lấy

nhau, không có chút cảnh giác nào, ngay cả khi Thần Tịch tiến vào cũng không phát hiện.

Thần Tịch đi vào đi nâng Bắc Đường Liên Vân dậy, đang giải được cho Bắc Đường Liên

Vân, lại bị hấn đưa tay giữ chặt, cắn ở trên vành tai, hung hăng nói: “Công chúa, người xem diễn có phải hay không thực đã nghiên?”

Ách! Thần Tịch ngây ngốc, “Người -- người không có bị mê --”

Bắc Đường Liên Vân hừ nhẹ một tiếng, “Ta nếu dễ dàng bị người ám toán như vậy đã không thể đứng cạnh công chúa! Bất quá, mị được ta thực đã ăn, chỉ là đang chờ công chúa giải được cho ta!”

Ba --

Thần Tịch hung hăng trừng mắt, “Người ngốc a!”

Bắc Đường Liên Vân tà tà cười, biểu tình trên mặt cũng thực vô tội, “Công chúa, ta nghĩ người..... Đây chính là bởi vì công chúa ta mới bị ám toán, chẳng lẽ người không cứu ta?”

“Người là bị nhị công chúa coi trọng mới bị nàng tính kế!”

“Tốt lắm tốt lắm, trước làm chính sự, nữ nhân này không biết liêm sỉ, chúng ta sẽ thanh toán nàng, công chúa, tìm nam nhân thỏa mãn nàng ta cứ giao cho ta! Ta --”

Người đi tìm chính phu cùng sủng phu của Khanh Thiên Yến, đem bọn họ đến thỏa mãn nàng ta, đúng rồi, Hoàng Phủ Cảnh Hạo an bài ám vệ tựa hồ có chút không thích hợp. Chúng ta đi trước tìm Sở Mục Nhiên, để cho hấn phái người hỗ trợ.”

.....

Lưu lại hai người dâm đang giao hoan, bóng dáng Thần Tịch cùng Bắc Đường Liên Vân lúc ẩn lúc hiện, đi tới Mộc phong viên.

Sở Mục Nhiên nhìn đến bọn họ tiến vào rừng lớn mắt, lập tức bĩu môi. “Như thế nào, công chúa còn muốn nói cho ta biết kế tiếp muốn cùng Bắc Đường công tử a?”

Thần Tịch liếc trắng mắt, “Nhàm chán. Ta có chuyện quan trọng thương lượng với người!”

“Chuyện gì quan trọng, vừa rồi người của Hoàng Phủ Cảnh Hạo không phải mà nói, công chúa muốn ngủ lại Cảnh viên sao? Như thế nào bây giờ lại mang theo Bắc Đường công tử đến đây?”

Bắc Đường Liên Vân nhũn mày. “Vương gia. Người hiểu lầm, công chúa bị người tính kế hãm hại, ta cùng công chúa đều bị nhị công chúa cùng Khanh Thiên Yến kê đơn.”

Sở Mục Nhiên lúc này mới đứng đắn đứng lên, “Thật sự?”

“Vô nghĩa, này không phải tới tìm người cho người hỗ trợ sao, người của Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhất định xảy ra vấn đề, ta bị bọn họ đưa đến một phòng khách cũng không có ai đi ra ngăn cản!”

Sở Mục Nhiên lập tức liên tưởng một mảnh, “Công chúa người chả lẽ đã ăn--”

Thần Tịch trực tiếp mất lạnh đảo qua, Sở Mục Nhiên mới ngượng ngùng, “Ha Ha nói giỡn. Công chúa muốn làm như thế nào?”

Thần Tịch hừ lạnh một tiếng, “Nếu Khanh Thiên Yến đối với công chúa hoàng gia tốt như vậy, thì nên thành toàn cho nàng đi, người cho người đem chính phu cùng sủng phu được sủng ái của nàng đưa đến phòng Nhị công chúa, tối nay để bọn họ cuồng hoan một hồi! Ta muốn xem nàng ngày mai nhìn cảnh nam nhân mình sủng ái lại ở trên giường Nhị công chúa thì sẽ có tư vị gì.”

Sở Mục Nhiên vỗ tay, cười hớ hớ nói: “Cao tay! Công chúa, ta thật sự là càng ngày càng thích tính cách của người, biện pháp như vậy rất hợp tâm ý của ta. Yên tâm, việc này ta sẽ cho người hảo hảo làm!”

Sở Mục Nhiên kêu A Vô lại đây, nói thầm một phen, sau thân mình A Vô run lên liền đi ra ngoài làm việc.

Thần Tịch lại liếc nhìn phương hướng Cảnh viên một cái, Hoàng Phủ ám vệ cư nhiên vô dụng, thật sự là rất kỳ quái. “Mục Nhiên, người theo ta đi Cảnh viên nhìn xem, Bắc Đường, người ở tại chỗ này nghỉ ngơi đi!”

Bắc Đường Liên Vân gật gù đầu, ở lại trong phòng.

Dưới ánh trăng, Sở Mục Nhiên thoải mái mang theo một hộ vệ gầy nhỏ đi tới Cảnh viên.

Đến Cảnh viên lại bị hai hộ vệ ngăn lại, Sở Mục Nhiên ngoắc ngoắc môi, “Như thế nào, bản công tử không thể vào xem?”

“Sở sùng phu, tướng quân chúng ta đã cùng công chúa nghỉ ngơi, không bằng người ngày mai lại đến?”

Cùng công chúa nghỉ ngơi? Sở Mục Nhiên buồn cười nhìn người nào đó, cũng không biết bên trong là vị công chúa nào đâu!

Thần Tịch trực tiếp không nói vô nghĩa, đi lên, ngẩng đầu, mỉm cười, thân thủ vồ vồ, hai hộ vệ từng lớn mắt nhìn khuôn mặt trước mắt, nhất là cặp lam mâu kia.

Vừa động không thể động, chỉ có thể nhìn nhìn bọn họ đi vào thôi, nội tâm liền vô hạn khủng hoảng. Công chúa làm sao có thể xuất hiện ở trong này?

Lại còn là giờ khắc này!

Làm sao bây giờ, bọn hắn rất muốn hô lên, nhưng lại không thể phát ra một chút thanh âm, cũng làm không thể cử động, cương trực đứng ở nơi đó.

Sở Mục Nhiên cùng Thần Tịch trực tiếp bước nhanh vào phòng Hoàng Phủ Cảnh Hạo, vừa vào cửa, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng nói khe khẽ:

“Tướng quân đang nằm nghỉ, hết thảy liền giao cho khanh thế chủ!” Đây là thanh âm của một nam tử, Thần Tịch nhớ rõ đây tuy từng bên người Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

“Yên tâm, ta sẽ làm tốt.” Thanh âm của Khanh Thiên Yến còn mang theo kích động cùng hưng phấn.

Thần Tịch ngoác ngoác môi cười lạnh, nữ nhân này lá gan ghê gớm thật a, cư nhiên dám đánh chủ ý lên sùng phu công chúa! Lại còn trong đêm tân hôn của bọn họ!

Hừ, nàng mà nhân thì sẽ không làm người!

Lưu Nghiệp nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo đang nằm trên giường, sau đó yên lặng rời đi, tướng quân, đây hết thảy đều là vì đại cục, mong người tha thứ.

Trong lòng hắn không ngừng thờ dài, bóng lưng đơn bạc đi về phía đại môn, sau đó cảm giác được hơi thở quen thuộc định kinh hô lên liền bị một bàn tay điểm phía sau lưng hắn, trong nháy mắt hắn toàn thân lạnh như băng, không thể nhúc nhích.

Thần Tịch bước tới, xuất hiện ở trước mặt hắn, cười lạnh, Lưu Nghiệp nhìn sắc mặt nàng đột nhiên trắng bệnh.

Công chúa!

Công chúa làm sao có thể --

Thần Tịch xem Sở Mục Nhiên liếc mắt một cái, Sở Mục Nhiên thức thời lắc mình đẩy cửa đi vào lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai điểm huyệt, làm cho Khanh Thiên Yến té xỉu ở trên giường.

Thần Tịch bước tới, nghĩ nghĩ, cuối cùng rót một chén nước tự mình cho nàng uống, sau đó cười đến tươi sáng vô cùng. “Mục Nhiên, cho người đem nàng nâng đến phòng nhị công chúa cách vách đi, sau đó, đem chính phu của nhị công chúa quăng trên giường nàng, hảo hảo thành toàn nhân gia!”

“Đi!”

Sở Mục Nhiên nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo trên giường, “Hắn làm sao bây giờ?”

Thần Tịch đi tới, tát một cái trên mặt hắn, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đau đầu mờ mắt ra, nhìn đến Thần Tịch có chút miệng khô lưỡi khô, “Công chúa.....”

Thần Tịch thân thủ nhất chỉ thương nữ nhân, cười hi hi hời: “Hảo sùng phu của ta, ngươi nhìn một cái, phòng của ngươi có nữ nhân khác, nếu không phải ta đến đây, ngươi liền cùng nàng liêu chết triền miên nha!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo biến sắc, cố hết sức đứng lên, Thần Tịch thờ dài, đưa cho hắn một ly trà mà nàng đã cho giải độc vào, “Uống đi! Thân tín của ngươi Lưu Nghiệp đang chờ ngươi tra vấn đó!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe được hai chữ Lưu Nghiệp tức thì sắc mặt âm trầm dọa người, mà Lưu Nghiệp ngoài cửa mồ hôi chảy ầm ầm, có loại cảm giác đầu sắp lìa khỏi cổ.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo uống hoàn Thần Tịch đưa cho hắn, cảm giác thân thể khôi phục sức khỏe, lập tức đứng lên, đi ra ngoài phòng.

Thần Tịch giữ chặt hắn, “Còn có, đêm nay ngươi an bài ám vệ đều có vấn đề, một người cũng không nhìn thấy ta bị kẻ khác ám toán! Nếu bọn họ không có tâm, như vậy cũng không cần ở lại phủ công chúa, ta không giữ kẻ có tà tâm!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thâm hô khẩu khí, nắm nắm tay, khôi phục bình tĩnh, “Công chúa, chuyện này ta sẽ cho người một công đạo.”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Trò Hay Phải Có Nhiều Người Xem

Edit: Phạm Mai

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh mặt đi ra ngoài, tìm một ám vệ của mình, triệu tập ám vệ của phủ công chúa lại.

Tất cả mọi người quỳ xuống không dám nói một lời, Thần Tịch nhìn bọn họ quỳ gối dưới chân mình thì cảm thấy có chút buồn cười, “Đừng quỳ với ta, bản công chúa không phải chủ tử chân chính của các ngươi!”

“Công chúa tha tội!”

“Tội không thể tha!” Thần Tịch không một chút lưu tình trả lời một câu, đêm nay nàng lại có thể bị người ta tính kế, lại nói ám vệ của phủ công chúa rất nhiều, mà dù có nhiều cũng là người của Hoàng Phủ Cảnh Hạo, thậm chí mấy người Liên Vân Thanh Ngân cũng không phát hiện chút nào.

Lúc nàng đi Lưu viện cũng rất bình thường, lúc ăn cơm với mấy vị công chúa cũng rất bình thường, nhưng mà, sau khi nàng bị người ta đỡ đi Thiên viện, lại không có người nào ngăn lại, trên phương diện này tuyệt đối có ám vệ giúp đỡ.

Lúc này Lưu Nghiệp vẫn đang cứng nhắc quỳ ở dưới, “Tướng quân, là thuộc hạ mệnh lệnh bọn họ hỗ trợ, tất cả đều do thuộc hạ nghĩ ra, không có quan hệ nào tới các huynh đệ!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo có chút mất mát, “Lưu Nghiệp, mấy năm nay hai chúng ta coi nhau như huynh đệ, ta không biết vì sao ngươi phải làm như vậy? Ta vẫn luôn cho rằng dù người trong thiên hạ có phản bội ta, ngươi cũng sẽ không làm như vậy!”

Lưu Nghiệp nghe vậy trong lòng đau đớn, “Tướng quân, không phải là thuộc hạ muốn phản bội người, chỉ là không hy vọng người chịu ủy khuất, lấy tài hoa của người, sao phải chịu thiệt àm làm sùon phu chứ?”

À, thì ra là vì chuyện của Hoàng Phủ Cảnh Hạo mà lo lắng bao đồng sao? Thần Tịch tò mò nhìn bọn họ, “Làm sùon phu của bản công chúa thì ủy khuất, như vậy, không một chút rõ ràng đi theo Khanh Thiên Yến thì có tiền đồ à, nàng ta chỉ có thân phận một thương nhân mà cũng có thể vượt qua bản công chúa sao? Hơn nữa, không phải nàng ta đã có chính phu rồi sao? Chẳng lẽ nàng ta hứa sẽ hưu vị chính phu kia, sau đó cưới tướng quân của các ngươi sao?”

Và lại, trong đêm đại hôn, nếu như tướng quân của các ngươi bị phát hiện là ở trên giường nữ nhân khác. Đây là hồng hạnh ra tường nha, muốn bỏ lòng heo dìm chết à! Sao lại có tiền đồ được? Đầu các ngươi bị lừa đá rồi sao?”

“Nói vậy, bọn ta đã thương lượng tốt rồi, chỉ cần --”

Thần Tịch vẫy vẫy tay, “Được rồi, ta không muốn nghe những lời vô nghĩa của ngươi, tối nay cứ náo nhiệt một chút đi, ngày mai. Ta cho các ngươi nhìn xem cái gì được gọi là không thấy quan tài không đổ lệ. Cảnh Hạo, người của ngươi, cần coi chừng cho kỹ. Tối nay. Nếu ai dám nhúng tay vào chuyện phủ công chúa, giết không tha!”

“Vâng, công chúa!” Lần đầu tiên Hoàng Phủ Cảnh Hạo dưới tư thế nghiêm chỉnh đứng dẫn quỳ xuống dưới Xích Dương công chúa nhận sai.

Mặt Thần Tịch nhún lại nhún mày, xoay người rời khỏi.

Quay lại Mộc Phong viện, người của Sở Mộc Nhiên đã dựa theo phân phó mà hoàn thành hết mọi chuyện, chỉ còn chờ xem kịch vui.

Ba người ngồi xung , Sở Mộc Nhiên thở dài, “Công chúa. Đáng tiếc ngày tốt cảnh đẹp thế này, đêm động phòng hoa chúc cũng vì vậy mà không có, chúng ta.....”

“Bắc Đường bị hạ xuân dược. Ngươi tìm thuốc giải cho hắn đi!” Thần Tịch ôn hoà nói.

Bắc Đường Liên Vân thở dài, quả nhiên công chúa không chịu thỏa mãn hắn. “Công chúa, ta không uống rượu bị bọn hắn bỏ thuốc, hồi này nói như vậy chỉ là muốn thử xem công chúa có thương hương tiếc ngọc hay không thôi!”

Đỗ mồ hôi!

Thần Tịch tròn trắng mắt, thú vị há?

Nếu nàng nghĩ..... Khụ khụ, cùng với nam nhân bản thân thích cái gì kia, cũng không cần phải chờ người ta hạ thuốc.

Sở Mộc Nhiên ghen cười, hai người này thật thú vị, nhìn cuộc sống của bọn họ đều thú vị.

“Công chúa, ngươi nói chỉ cần chờ thì trò hay sẽ mở màn, sẽ náo nhiệt tới mức nào vậy?”

“Không biết.”

“Ai, trước kia vẫn chưa có ai đó, chỉ là một thương nhân cũng dám mơ tưởng tới sùyn phu của công chúa, còn dám tính kế công chúa? Ha ha, có can đảm! Không biết ai cho nàng ta lá gan như vậy, phó tướng Lưu Nghiệp kia sao, thật khả nghi, ta hoài nghi hẳn có mục đích khác!”

Thần Tịch gật đầu cam chịu, nàng cũng không tin lí do thoái thác của Lưu Nghiệp, nhưng mà, không vội, đối đãi với địch nhân thì nàng vẫn luôn kiên nhẫn mà.

“Đúng rồi, hộ vệ của người trở về chưa, nếu như về rồi thì nói hẳn ta đi kêu Tiêu Băng trở về. Bên cạnh đó, Gia Cát Tĩnh Trạch.....”

Sở Mục Nhiên đập cây quạt một cái, cười tủm tỉm, nói: “Công chúa, Gia Cát Tĩnh Trạch mượn rượu giải sầu với Cơ Tĩnh Viễn nên bị quá chén, Lâm Tuấn Thần và Hứa Phi Sương cũng phóng túng một lần, uống rượu, bị người ta nâng về sân rồi. Thanh tỉnh thì chỉ có Văn Thanh Ngân chiêu đãi tân khách, cho nên, hẳn ta mới không có thời gian chiêu cổ công chúa vào động phòng thế nào!”

Khốn kiếp, không say lúc nào, lại say ngay lúc này, thật đáng giận mà! Nàng thành thân, bọn họ mượn rượu giải sầu cái quỷ đó, vốn dĩ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thôi mà!

Làm vậy cho ai xem hả?

Bỗng dưng Sở Mục Nhiên lại nói: “Công chúa, hình như A Vô nói bọn họ đều được nâng tới Cơ viện, người nói xem có thể nào bọn họ cũng bị nữ nhân tính kế không?”

Thần Tịch hừ lạnh một tiếng, “Bốn người đều có võ công, Hứa Phi Sương lại còn là Tiểu Thần y, nếu chỉ có vậy mà cũng bị tính kế, như vậy, bọn họ sống làm gì hả?”

“Haiz, lời này của công chúa thật vô tình quá!” Lời nói văn nhả của Lâm Tuấn Thần xuất hiện theo sau đó cũng dần dần tới đây, theo thứ tự cũng là ba người vốn bị cho là say rượu cũng xuất hiện.

Cơ Tĩnh Viễn đi cuối cùng, thay mặt bốn người nói ra, “Công chúa, thế này, chúng ta không bị mất mặt chứ!”

Thần Tịch bĩu môi, “Coi như bình thường, đáng tiếc không có một người đi bảo hộ bản công chúa, phu thị giống như các người thì cần làm gì chứ?”

Mấy người nghe vậy sắc mặt cứng đờ, Lâm Tuấn Thần dẫn đầu nói: “Công chúa, vốn dĩ trách nhiệm bảo vệ người vào thời gian gần đây là do Bắc Đường công tử, đêm nay chúng ta chỉ phụ trách tiếp rượu tân khách, làm sao có thể đổ lên người chúng ta chứ? Sau khi chúng ta uống quá chén cũng phát hiện có người muốn gây rối, cho nên liền tương tặc tựu kế chờ đợi, ai biết được lại chờ được hộ vệ của Tam công chúa và Lục công chúa lấy bao đen trùm bọn ta lại, không biết muốn đưa bọn ta đến chỗ nào!”

Sở Mục Nhiên nghe vậy bật cười, phải một lúc lâu mới nhìn được nụ cười, “Công chúa, công chúa, thật sự ta không thể không bội phục người, người nhìn người sao, đều là công chúa, nhưng lại bị những người đó coi thường như thế, một đám người đó dám tính kế người vào đêm tân hôn, nhóm người này đi tính kế phu thị mới của người, nhóm người kia lại đi tính kế nhóm phu thị người đã lấy về từ lâu, thật sự là họa thủy mà!”

Gia Cát Tĩnh Trạch lạnh lùng đảo qua Sở Mục Nhiên, lạnh nhạt phân tích, nói: “Tiêu Dao Vương, nếu không phải người vừa mới đến, người bên cạnh người không mua chuộc tốt được, hơn nữa ám vệ của người lại ôn hòa, người cho rằng người bỏ qua được hai chữ họa thủy sao?”

“Ha ha, thật ngại quá, ta nhìn không được, ta thật sự không biết nhóm công chúa Nhai Nữ quốc lại mong muốn có nam nhân như vậy! Còn muốn càn rỡ hơn cả vương tôn quý tộc của Sở quốc ta!”

“Được rồi, không cần cãi nhau về chuyện này. Mục Nhiên, tối nay, phân phó người của người vất vả một chút, coi chừng những nơi có trò diễn hay, đừng cho tân khách bỏ lỡ trò hay.”

“Công chúa yên tâm, ngày mai nhất định có trò hay.”

Thần Tịch lại phân phó vài câu, công đạo ý tứ rõ ràng, Sở Mục Nhiên phân phó người của mình chuẩn bị sẵn sàng, cẩn thận, cùng nhau đợt con kích tình (kích tình ở đây không phải là kích tình kiểu nam nữ tình cảm mà là kích tình kịch tính của những trò hay).

.....

Mấy chỗ hoang đường, mấy chỗ dâm loạn, kích tình chiến đấu hang hái, các tân khách cũng dần dần muốn tan nhưng vì có vũ khúc, bọn họ đều kỳ quái cảm thấy tiếc tối nay của phủ công chúa có phải quá phấn khích hay không, còn mời mỹ nữ đến khiêu vũ, có để nhìn tất nhiên phải xem thật tốt rồi!

Lúc ánh trăng đã lên cao, hạ nhân phủ công chúa dẫn các tân khách ra cửa lớn gần đó rồi đi, lại bị một tiếng thét chói tai hấp dẫn, vừa vặn, mọi người đang say rượu cũng bị chính tiếng la này làm cho tỉnh táo một chút.

Người dẫn đường tiến lên đầu tiên, mà các tân khách hoàn hồn rồi thì tất nhiên cũng đi theo.....

Sau đó, dưới ánh mắt như lauwr của bọn họ xuất hiện một phong cảnh khó có thể tin được!

Chỉ thấy trong một cái sân của phủ công chúa, một gian phòng, hơi thờ ơ loạn kia, quần áo lộn lộn, sàn thượng còn nhiễm những đốm trắng trắng.....

Một cuộc hỗn loạn, kích tình rất cao?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Một Người Loạn Tính Rất Cao!

Edit: Phạm Mai

Đền đuốc sáng rực, làm cho người ta cảm thấy có chút chói mắt!

Cũng không biết là ai hô lên một câu, “A, Nhị công chúa đây mà, Khanh thê chủ và nhóm sủng phu nữa à?”

Sau đó người có chút quen biết với Khanh Thiên Yển, lại trừng lớn mắt, “Nam tử dưới thân Nhị công chúa không phải là chính phu của Khanh thê chủ sao?”

“Ôi -- trời ạ, Khanh thê chủ lại đề chính phu của Nhị công chúa kia..... Vậy --”

Vậy gì, vẫn đang kết hợp chặt với nhau cùng một chỗ kia kìa, mọi người đều tròn lớn mắt, một màn này thực sự quá rung động mà, đây không phải là loạn rồi sao?

Quả thực là cuốn hút người khác mà!

Các tân khách thì bị một phen kinh ngạc, còn Thần Tịch vẫn ở Mộc Phong viện chậm rãi ăn bữa khuya, nàng mệt mỏi mà, cần bổ sung thể lực, ăn uống no đủ mới có thể ngủ đó!

Lưu viện náo nhiệt vô cùng, lúc Vân Thanh Ngân nhận được tin tức thì đầu hấn muốn lớn ra làm hai cái vậy đó, thật sự là hấn một chết đi được, tân khách hôm nay đến đúng là quá hiếm rồi. Hấn nghĩ rằng ở phủ công chúa, người của Hoàng Phủ Cảnh Hạo đáng tin nên không có phòng bị quá mức, ai biết được cố tình lại là người tin tưởng nhất gây ra chuyện đây.

Tơ mắt nhìn một màn trước mắt này, hấn cũng bày tỏ quá mức rung động giống như những tân khách kia!

Loại hình ảnh này, phỏng chừng trăm năm khó gặp đây, người khác lại ngủ với chính phu của công chúa, bản thân mình thì lại ngủ với chính phu của người khác!

Rất cực, tiếng ồn ào cũng đánh thức nhóm người Nhị công chúa, đầu tiên Nhị công chúa giận dữ, bởi vì nàng ta rất ghét có người quấy rầy bản thân mình nghỉ ngơi, cho nên, còn chưa mở mắt lên đã gầm lên rồi, “Tên nô tài nào không muốn sống mà lại ở trong phòng của bản công chúa gây ồn ào vậy hả?”

Ngay lập tức các tân khách không còn gì để nói, thật bội phục sau khi loạn tính mà nhân gia vẫn có thể bình tĩnh như thế đó! Thật là công chúa không giống người thường mà, cường hấn quá!

Cảm giác trên người lạnh run, rốt cuộc Nhị công chúa cũng phát hiện bản thân mình không ổn, mở mắt ra. Vừa thấy liền sững sờ, nam nhân đang lóa thể dưới thân này là ai chứ, lại còn có rất nhiều gương mặt xa lạ nữa.

“Làm càn, các người là ai hả, dám xâm nhập phòng của bản cung hả?”

Các tân khách chỉ trỏ. Đầu nói vị công chúa này thật không biết liêm sỉ, đã như vậy, còn trách người khác như đúng lý hợp tình nữa. So với một cô gái nhỏ nông dân còn không bằng nữa!

Vân Thanh Ngân thở dài, vô cùng có lòng tốt nâng tay áo mình lên che mắt lại, nhắc nhở, nói: “Công chúa. Là các người uống khá nhiều rượu. Rồi sau đó lại loạn tính..... Cái kia --”

Nhị công chúa giận dữ, không chút nghỉ ngơi liền nói: “Nghĩ sao vậy, là hấn tự đưa lên cho bản công chúa --”

Vân Thanh Ngân rồi rầm nhìn nàng ta một cái, “Công chúa xác định không phải say rượu loạn tính sao?”

Nhị công chúa nhìn thấy thần sắc trấn định của Vân Thanh Ngân thì nhin không được cúi đầu nhìn, vừa nhìn xem, nàng ta lập tức hét ầm lên, “Người – Sao lại là người chứ?”

Quay qua nhìn bên cạnh, liền thấy Khanh Thiên Yển vừa mới tỉnh lại. Lại còn đề lên chính phu của nàng ta (Nhị công chúa), trong phút chốc liền giận dữ, đứng lên đá một cước vào Khanh Thiên Yển làm nàng ta văng ra. “Tiện nhân, người dám động nam nhân của bản công chúa!”

Khanh Thiên Yển vừa mới tỉnh lại đã bị người ta đá mạnh một cước. Nếu không phải nàng ta phản ứng mau, chỉ sợ cú đá này sẽ làm nàng ta bị thương

nặng rồi.

Đội nàng ta nhìn rõ ràng người bị bản thân mình đè xuống là ai thì mặt mày cũng thay đổi, lập tức nhìn về phía Nhị công chúa, “Nhị công chúa, xảy ra chuyện gì vậy chứ?”

Nhị công chúa coi như đã tỉnh táo, Vân Thanh Ngân có lòng tốt kêu người lấy áo choàng cho bọn họ, “Các vị, ngại quá, có lẽ Lưu viện xảy ra chuyện ngoài dự kiến, mọi người hãy đi ra ngoài ngồi một chút, công chúa cần phải thay quần áo rửa mặt chải đầu.....”

Rất nhanh, bên trong truyền tới tiếng thét phẫn nộ của Nhị công chúa, “Vân Thanh Ngân, gọi Xích Dương công chúa của các người ra đây! Việc này không làm rõ ràng bản cung sẽ không để yên cho nàng ta!”

Vân Thanh Ngân lập tức ôm quyền với tân khách, cất cao giọng, nói: “Nhị công chúa, sau khi Xích Dương công chúa uống rượu với các người sau, là do hộ vệ của người đỡ nàng về tân phòng nghỉ ngơi mà, ở đây đều là người của Nhị công chúa, thảo dân cũng không dám quấy rầy công chúa, cũng không thể cho hộ vệ của phủ công chúa tới đây, công chúa có mười mấy hộ vệ, chẳng lẽ có việc lại không phải là nên đi tìm hộ vệ của công chúa để hỏi rõ sao? Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của công chúa nhà chúng thảo dân, các người như vậy.....”

“Đúng đó, do bản thân mình không quản chuyện được, còn đi nghi ngờ người khác!”

“Hừ, nói không chừng chính là muốn phá đêm tân hôn của Xích Dương công chúa đó mà, chỉ là do không biết phải làm sao nên mới.....”

“Ai ai, cho nên nói mà, làm người không nên có nhiều lòng nha, coi chừng trời phạt!”

Nhị công chúa nghe vậy thì giận dữ, đây rõ ràng là nàng ta bị người khác tính kế mà, sao lại thành nàng ta vô lý được chứ.

Đang muốn phát giận lại nghe Vân Thanh Ngân ở ngoài cửa cất cao giọng nói: “Nhị công chúa, các người nói đến chúc mừng công chúa nhà chúng thảo dân, nhưng các tân khách chúc mừng đều đi cửa lớn, tiếp đón tụ tập trong sảnh chính. Nhỏ (tiểu nhân) cũng nghĩ sẽ dẫn mọi người đến đó, nhưng mà, Nhị công chúa lại kiên quyết yêu cầu nhỏ (tiểu nhân) giữ bí mật, muốn chọn sân này để nghỉ ngơi, còn muốn uống rượu với công chúa nhà chúng thảo dân, thân thể công chúa vốn không tốt, tân khách đều thông cảm, đều để cho chúng thảo dân uống thay.

Nhưng mà, mấy vị công chúa đến chúc mừng lại cứng rắn muốn để công chúa nhà chúng thảo dân uống rượu, uống tới mức công chúa say khướt, đến bây giờ vẫn đang nằm trong viện của sùng phụ.....”

Lời nói của Vân Thanh Ngân đều chỉ trích Nhị công chúa không biết thông cảm cho người ta, làm Xích Dương công chúa quá chén, bản thân mình làm ra chuyện lớn bực này, lại muốn trách tội người khác.

Mà Nhị công chúa nghe vậy thì giận dữ, “Cầu nô tài, dám hợp lại chống đối bản cung!”

“Nhị Hoàng tỷ sao lại tức giận vậy?” Một giọng nói ôn nhuận truyền tới, các tân khách tách ra tạo một lối đi, thấy Xích Dương công chúa đang được hai vị sùng phụ đỡ đến, trên mặt đỏ ửng vẫn còn chưa tán đi, vừa nhìn thì biết là do uống nhiều rượu.

Mở cửa viện ra, Nhị công chúa nổi giận đùng đùng chỉ vào nàng, mắng: “Cung Thần Tịch, ngươi dám tính kế ta!”

“Nhị Hoàng tỷ sao lại nói như vậy chứ, ta được chính thị vệ của người đưa về tân phòng mà! Vì 1ua1 choáng váng nên nghỉ ngơi một chút, lại nghe được tin bên này xảy ra chuyện, không biết đã xảy ra chuyện gì làm cho Nhị Hoàng tỷ tức giận như thế? Nếu do hoàng muội chiều dài không chu toàn, như vậy, hoàng muội xin lỗi Hoàng tỷ!”

“Đừng giả mù sa mưa, đừng tưởng rằng ta không biết, trừ ngươi ra, ai có bản lĩnh tính kế ta chứ! Rõ ràng là ta --”

Thần Tịch tỏ vẻ khó hiểu, “Hoàng tỷ là cái gì?”

“Hừ, dù sao việc này +”

“Rốt cuộc là chuyện gì? Hoàng tỷ không nói rõ ràng, làm sao ta biết phân tích như thế nào?”

Vân Thanh Ngân thờ dài, “Công chúa, để thuộc hạ nói ra sự thật đi, dù sao mọi người đều thấy rồi. Nhị công chúa với Khanh thê chủ có lẽ uống hơi nhiều, cùng với chính phu của đối phương..... Cái kia, hỗn loạn..... Ngủ một lúc.”

Chỉ ngủ một lúc nay thực sự rất ái muội, bất quá mọi người đều biết.

Đầu tiên Thần Tịch ngạc nhiên, lập tức khiếp sợ nhìn bọn họ, nửa ngày mới dờ dẫm, nói: “Nhị Hoàng tỷ, cho dù trong ngày thường các người có ham chơi một chút, nhưng sao lần này lại làm cho mọi người biết chứ?”

Mọi người ồ lên, thì ra không phải là lần đầu tiên Nhị công chúa đề chính phu của người khác, mà là rất nhiều lần đó!

Ánh mắt nhìn về phía Nhị công chúa cos hèn mọn có khinh thường, cũng có một ít tân khách chạy nhanh che phu thị của mình lại phía sau, miễn cho bị Nhị công chúa coi trọng rồi phá hư!

Các nàng cũng không muốn hy sinh chính phu của chính mình tới lấy lòng Nhị công chúa đâu!

Nhị công chúa nghe vậy giận dữ, “Cung Thần Tịch, ngươi nói bậy bạ gì đó!”

Xích Dương công chúa giống như cũng phát giác chính mình nói lời không nên nói, vội vàng che miệng, có chút xấu hổ, “Thực xin lỗi, Hoàng tỷ, ta nói nhiều rồi. Nhưng mà, tối nay là ngày hỷ của Hoàng muội, các người lại chơi đùa như vậy, làm cho Hoàng muội cảm thấy rất không thoải mái, cho dù là người tình ta nguyện, nhưng về sau cũng hy vọng Nhị Hoàng tỷ có thể nghĩ tới người khác một chút đi!”

“Ngươi, ngươi -- ngươi nói lung tung!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173

Nhị công chúa bị Thần Tịch chọc giận đến mức phát điên nhưng lại ngại quan khách đều đang nhìn mình nên không dám tùy tiện ra tay.

Thần Tịch lẳng lặng thờ dài, nâng mắt nhìn những người trong phòng một cái, rồi lại liếc mắt nhìn Khanh Thiên Yến, nói: "Khanh thê chủ, tuy nói rằng ngươi có gia tài bạc triệu nhưng đối với phu quân thì phải đối xử cho tốt, không phải ngày nào cũng nghĩ cách dùng nam nhân của chính mình ra giao dịch..."

Khanh Thiên Yến cay độc nhìn Thần Tịch, nàng ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng việc này là ngoài ý muốn, nhất định là Xích Dương công chúa đang tính kế họ! Chỉ là không biết làm sao mà kế hoạch của nàng ta lại tính sai, rõ ràng Nhị công chúa nói là đã quá chén rồi, đã gần như không thể uống được nữa nhưng vì sao nàng lại không có việc gì?

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn thấy ánh mắt của nàng ta (KTY) vẫn như trước không biết hối cải, nhất thời tức giận, đánh một chưởng vào người nàng ta: "Bất quá chỉ là một nam nhân mà thôi, ngày thường ta đối đãi với các người khoan dung, nhưng các người lại ngỗ nghịch với Xích Dương công chúa, chỉ bằng việc người làm ra cái chuyện này đã phải chết rồi, quấy rầy đêm tân hôn của bản tướng quân thì lại càng đáng chết hơn."

Khanh Thiên Yến không thể ngờ được Hoàng Phủ Cảnh Hạo sẽ ra tay đã thương nàng ta, nhất thời trong lòng đau đớn, nhìn không được liền rống to: "Tại sao người có thể đánh ta? Làm sao người có thể--?"

Phịch một tiếng, Hoàng Phủ Cảnh Hạo lại ban cho nàng ta thêm một chưởng nữa, bay ra ngoài, roi cuống đất hộc máu. Lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta, Cảnh Hạo lên tiếng: "Ngươi tính là gì chứ, dám làm công chúa mất mặt trong ngày đại hỷ của người, dám lớn mật tính kế công chúa?"

"Người-- Hoàng Phủ Cảnh Hạo, hết thấy điều ta làm là vì người, vì người đó! Nếu không phải Cung Thần Tịch ngang nhiên phá hỏng thì tối nay người chính là của ta!"

Mọi người ò lên, lời nói này của Khanh Thiên Yến giống như động trời, nữ nhân này mơ ước sủng phu của công chúa, còn dám ngang nhiên nói ra, thật sự không sợ chết à mà!

Thần Tịch nhìn nàng ta(KTY), khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh, bây giờ trò hay mới bắt đầu đây!

Trong lòng tất cả mọi người đều đang khiếp sợ, chợt nghe Khanh Thiên Yến thì thào lầm bầm: "Ta vì người mà phó tướng Lưu Nghiệp của người thương lượng, hứa hẹn tương lai sẽ thú hấn làm sủng phu, vì người ta nịnh bợ công chúa, khổ tâm thiết kế, thậm chí không tiếc nam sủng của ta mà mang đến cho Cung Thần Tịch vào tối nay, dẫn dò hấn ta bám lấy nàng, hết thấy đều vì người, vì để người và ta ở cùng một chỗ.....Chỉ cần chúng ta có danh phận. Công chúa cũng không thể làm gì được, không thể tách chúng ta ra!

Ha ha, ta thích người như thế, làm sao người có thể ra tay đánh ta. Vì sao người có thể che chở cho Cung Thần Tịch! Nàng là một con tiện nhân, là một tiện nhân chết tiệt, là một công chúa phế vật từ lâu rồi!"

"Vốn cho rằng kế hoạch hoàn hảo, nhóm Nhị công chúa sẽ đoạt mỹ nam của nàng. Ta chỉ muốn một người là người..... Tất cả đều tốt, những âm mưu có liên quan tới người đều bị Lưu Nghiệp khống chế, vì sao lại như vậy? Vì sao người lại không thích ta chứ?"

Lời nàng ta (KTY) nói ra quá mức kinh người, một câu so với một câu lại càng rung động, làm khách nhân đều mồ hôi lạnh rùng rùng, nghe được lời nói gièm pha hoàng gia bọn họ đều sợ hãi trong lòng, cảm thấy không an toàn. May mà nơi này có rất nhiều khách nhân, công chúa cũng không thể làm gì được.

Thần Tịch than nhẹ một tiếng "Nước nam tôn luôn vì hồng nhan họa thủy* làm hại việc , Nhan Nữ quốc chúng ta cũng có lam nhan họa thủy *làm hại việc.

*hồng nhan họa thủy nói về những người con gái xinh đẹp gây ảnh hưởng, thì lam nhan họa thủy là chỉ về con trai anh tuấn làm ảnh hưởng.

Các vị, công chúa ta quản lý không được tốt, làm mọi người sợ hãi. Ngày mai bản công chúa vẫn mở yến tiệc tiếp đón mọi người, thứ nhất là mong sao an ủi đôi phần, thứ hai là bồi thường cho mọi người, hy vọng mọi người không chán ghét."

"Xích Dương công chúa quá khách khí, vốn dĩ công chúa cũng không mong muốn xảy ra chuyện như vậy, đều do những người này không tự hiểu lấy bản thân mình."

"Đúng vậy, công chúa không sai, có trách thì trách tiểu nhân lòng tham vô sỉ, ngày mai chúng ta nhất định sẽ đến yến tiệc."

"... .."

Các khách nhân nói lời này rồi rời đi, liền chưa kịp rời đi thì cách đó không xa trong sân truyền đến tiếng mắng tức giận gây hấp dẫn, Vân Thanh Ngân vốn dẫn đường tiễn khách, giống như sợ gặp chuyện không may, vội vàng chạy vọt nhanh vào phủ, các khách nhân lớn mật cũng đi theo vào.

Không đi vào thì thì tốt, đi vào rồi, mọi người lại hối hận!

Tam công chúa và Lục công chúa quần áo không chỉnh tề đang sống mái với nhau, mà trong viện lại có mấy nam nhân quần áo cũng không chỉnh tề giống vậy, hơn nữa, lại còn có vài chỗ đỏ lên!

Có thể thấy được tình huống kích tình mà bí thảm!

"Xú nha đầu, lại không biết liêm sỉ đi quyến rũ tỷ phu của ngươi."

"Nói bậy, rõ ràng là Hoàng tỷ quyến rũ nam nhân của ta."

Trong lúc nhất thời tay áo cầu véo bay tán loạn, vai hay gì đó mọi người đều nhìn rõ, dấu vết xanh tím do ấn ái cũng nhìn thấy được.

Ai, không ngờ là công chúa hoàng gia có sở thích chơi nhóm a!

Cái này đúng là từng bước từng bước xuất sắc mà, cũng chỉ có Xích Dương công chúa của Hi thành bọn họ là tốt một chút!

Mà Thần Tịch bỏ lại Nhị công chúa bên kia đi vào viện, nhìn thấy cảnh tượng này thì nhất thời sợ hãi, vội vàng hô:

"Tam hoàng tỷ với Lục hoàng muội mau dừng tay, đều là tỷ muội một nhà, có chuyện gì thì nói chuyện là tốt rồi..."

"Ta nhỏ vào, Cung Thần Tịch, ngươi cho rằng Tam tỷ thật lòng chúc mừng cho ngươi? Hừ, ta nói cho người biết, nàng ta đến chỉ muốn chiếm phu thị của ngươi thôi, muốn đoạt Cơ Tĩnh Viễn và Gia Cát Tĩnh Trạch đi đó!"

"Xú nha đầu, còn ngươi không phải coi trọng tên tiểu bạch kiếm Hứa Phi Sương sao? Còn có tên quý quân tử Lâm Tuấn Thần giả mù sa mưa* kia nữa!"

*giả mù sa mưa: Giả Mù = Tạo Ra Mây Mù Để Làm Mưa", hiểu nôm na là vậy, tức là bạn giả bộ nói, hành động, để lừa một ai đó hay như bạn nghĩ là giả nai để dụ người ta sập bẫy, và thường là trong một tình huống cuộc sống bạn phải "Giả Mù Sa Mưa" để vượt qua.

Phốc--

Bỗng dưng Thần Tịch muốn bật cười, Hứa Phi Sương là tiểu bạch kiếm? Lâm Tuấn Thần giả mù sa mưa làm người tốt? Ủ, cái này không sai, Lâm Tuấn Thần chính là tên quý quân tử mà!

Lâm Tuấn Thần cùng Hứa Phi Sương nghe được lời nói của Tam công chúa thì sắc mặt đen lại, lập tức thân mình tản ra khí tức giận đến phát run. Hứa Phi Sương mặt lạnh đảo qua, ngón tay hơi giật giật, ai cũng không biết tại sao lại thế này.

Vốn dĩ hai vị công chúa đang đứng xa nhau bỗng liền bắt đầu ôm thân mình vặn vẹo, nửa ngày sau lại còn phát ra tiếng rên rỉ, theo sau đó liền nhào lên thân vài vị nam nhân đã bị cắn qua mộ lần để tìm sự giải thoát, lại còn ở trước mắt mọi người trình diễn nữ thượng nam hạ để giải quyết dục hỏa trên người.

Trong lúc nhất thời, mọi người có mặt trong viện đồng loạt biến sắc bất động.

Thần Tịch nhìn Hứa Phi Sương liếc mắt một cái, không nghĩ tới tiểu tử này lúc động ác lại giải quyết vô thanh vô tức không một dấu vết như vậy! Bất quá mặt nàng đang tức giận bỗng chuyển sang đỏ rực, áy náy nhìn mọi người: "Mời mọi người đi cho, ngày mai lại chiêu đãi mọi người vậy, mọi việc xảy ra tối nay cứ như nằm mơ xin chur vị cho bản công chúa mặt mũi, không nhắc lại nhiều về chuyện hôm nay"

Mọi người không dám nói gì, công chúa phóng đảng không kiềm chế được là chuyện thường tình trong hoàng gia, nhưng mà người bình thường cũng không nên nghị luận quá nhiều, trong lòng biết thôi là tốt rồi. Về phần việc này có bị truyền ra ngoài hay không thì không ai biết, tất nhiên sẽ truyền ra ngoài, người không nói thì cũng có người khác nói!

Các khách nhân ra về hết, Khanh Thiên Yến ở bên Lưu viện vẫn còn thì thảo tự nói, nói tình yêu xưa nàng ta với Hoàng Phủ Cảnh Hạo xong, lại nói nàng cùng tụi Nhị công chúa tính kế.....

Mà cách vách Lưu viện cũng lửa nóng triền miên, thiêu đốt phù công chúa.

Người phủ Công chủ đều nghe được nhất thanh nhị sở về hai chuyện này, ám vệ của Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng hồ thẹn không thôi, mà vài ám vệ tham gia tính kẻ càng thêm xấu khổ.

Lưu Nghiệp cổ động bọn họ nên vì hạnh phúc của tướng quân mà suy nghĩ, nhưng mà, kết quả, Khanh Thiên Yến cũng là nữ nhân tệ hại như vậy!

Bọn học có một loại cảm giác bị vũ nhục, cũng có lòng muốn chết! Nhất là nhìn thấy ba vị công chúa hoàng gia làm những chuyện hoang đường như thế.....

Thần Tịch thờ dài, vẫy vẫy tay kêu mọi người rời đi "Chuyện ở đây giao cho hộ vệ của Nhị công chúa xử lý đi, bản công chúa không nghĩ làm thay."

Ngày hôm sau, tin rằng thanh danh của Nhị công chủ, Tam công chúa, Lục công chúa tổn hại nặng nề, sau này, có thể đối kháng với Xích Dương công chúa đã mất đi ba người rồi.

Trong mắt Vân Thanh Ngân tràn đầy tính kẻ, trước khi rời đi còn khinh thường nhìn Lưu viện, liếc mắt một cái: Dựa vào thủ đoạn của bọn họ, cũng muốn hại công chúa, haha, quả thật là buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Nàng Là Người Bị Nhìn Chằm Chằm

Chuyện tình lần này, không chỉ giải quyết được vài kẻ phiền phức mà còn lợi dụng Khanh Thiên Yến cùng Lưu Nghiệp mà đổi một lần hộ vệ của phủ Công chúa.

Thực sự là ngày lành ! Vân Thanh Ngân cười tủm tủm phân phó người làm việc, sau đó mới rời khỏi Lưu viện.

Trên thực tế, hần đã sớm phát hiện Lưu Nghiệp không thích hợp, sau đó tìm hiểu nguồn gốc lại tra ra Khanh Thiên Yến, bắt quá, không có chứng cứ hần sẽ không tùy tiện hành động, lần này hần cũng đã phái ám vệ đi theo công chúa, nếu công chúa bất hạnh bị tính kẻ thành công, tự nhiên người của hần sẽ đứng ra bảo hộ nàng. Nhưng, công chúa thực thông minh, cũng đủ lợi hại!

Hần càng lúc càng cảm thấy giấc mộng của mình sớm muộn gì cũng sẽ thực hiện được, chỉ cần hảo hảo đi theo Xích Dương công chúa, tương lai nhất định thành công!

“Vân quản gia, công chúa cho mời người vào nói chuyện! " Linh Nhi đi tới chuyển lời cho Vân Thanh Ngân.

Vân Thanh Ngân nhẹ nhàng bước chân theo sau, đi vào Hi viên, cũng chính là đại viện của Thần Tịch, Vân Thanh Ngân phát hiện Hoàng Phủ Cảnh Hạo, Sở Mục Nhiên cùng Bắc Đường Liên Vân đều ở đây, hơn nữa, Lưu Nghiệp cùng Khanh Thiên Yến cũng bị buộc đến một bên chờ xử lý.

“Công chúa, “

“Vân quản gia, chuyện tình lần này ngươi có gì muốn bổ sung?”

Vân Thanh Ngân liếc Lưu Nghiệp một cái, “Hồi công chúa, quả thật có, thân phận Khanh Thiên Yến, công chúa nhất định sẽ cảm thấy hứng thú!”

“Nga, nó, ta thật không nghĩ ngoài thân phận thương nhân còn có thân phận gì.”

Vân Thanh Ngân nhìn về phía Lưu Nghiệp cười đến âm hiểm, “Công chúa, việc này tin tưởng Lưu Nghiệp phó tướng nhất định là biết đến.”

Thần Tịch nâng mắt nhìn về phía Lưu Nghiệp, phát hiện Lưu Nghiệp mặc dù có chút bại, nhưng không có tuyệt vọng, tựa hồ còn có con bài chưa lật. Hơi hơi nhíu mày, nàng hoàn thành nói: “Bản công chúa bình sinh ghét nhất kẻ làm chuyện xấu còn tự cho mình là đúng! Lưu Nghiệp, ngươi nói nếu ta cho người đem người lăng trì xử tử, ngươi còn có thể ngạo mạn sao?”

Lưu Nghiệp nghe vậy đột nhiên biến sắc, âm lãnh ánh mắt nhìn về phía Thần Tịch: “Ngươi nói cái gì?”

Phanh --

Hoàng Phủ Cảnh Hạo một cước đá tới, trực tiếp đem miệng hần phun máu tươi, mắt lạnh nhìn hần: “Không biết là ai cho ngươi lá gan dám chống đối công chúa! Bản tướng quân cũng không nhớ tới đã cho ngươi quyền lợi như vậy!”

“Tướng quân!” Lư Nghiệp oán hận nhìn Thần Tích. “Tướng quân vì một nữ nhân liền không để ý nhiều năm tình nghĩa huynh đệ của chúng ta sao?”

Buồn cười!

Vì một nữ nhân? Thần Tích thật sự không thể không nói người này là một kẻ tiểu nhân, chết đến nơi còn muốn châm ngòi ly gián, vì thế nàng lạnh lùng nói: “Nếu hấn muốn tình nghĩa, như vậy, bản công chúa liền phạt nhẹ hơn, lưu lại toàn thi! Người tới. Đem hấn trượng tể!”

Sở Mục Nhiên vùng tay lên. Người của hấn lập tức động thủ lôi kéo Lư Nghiệp tới bên ngoài đánh bằng roi.

Lư Nghiệp khiếp sợ nhìn Xích Dương công chúa, ý thức được Thần Tích không nói đùa hấn rốt cục sợ hãi, la lớn: “Công chúa, ta theo bên người Hoàng Phủ tướng quân mười năm, cang vất vả công lao cang lớn, người cứ như vậy muốn đánh giết ta sao?”

“Bịt miệng hấn lại, bản công chúa ghét nhất là kẻ phản bội sau lưng, để cho hấn toàn thân đã là nhân từ!”

Hộ vệ Sở Mục Nhiên đem Lư Nghiệp tha đi ra ngoài, trong lòng rõ ràng tự nhiên biết sẽ không hướng đánh hấn tới chết, mà quan trọng là kỹ xảo đánh nhịp từ, khiến cho Lư Nghiệp đau đến toát thân bất toại nhưng lại không thể chết. Tiếng kêu bên ngoài ngày càng thảm thiết kịch liệt, rốt cục Lư Nghiệp không thể chịu đựng được nữa chỉ có thể lựa chọn khai ra.

Lư Nghiệp bị đánh một trận thập tử nhất sinh rốt cục không còn kiêu ngạo được nữa, nhưng trong lòng oán độc nồng đậm, chỉ là hấn cũng là kẻ thức thời, không dám biểu hiện ra ngoài.

Thần Tích xem hấn một cái, thờ dài, “Người cứ cố chịu khổ làm gì, ngày từ đầu liền khai ngay cũng sẽ không bị như vậy? Dù người không nói, ta cũng có thể tra ra!”

Lư Nghiệp trong lòng cáu giận không thôi, lại chỉ có thể thống khổ chịu đựng. “Công chúa, thuộc hạ biết sai rồi, Khanh Thiên Yến là công chúa Tàn quốc, nàng do Tàn quốc phái tới nằm vùng, chỉ cần sự thành, tương lai có thể trở thành người quản lý Nhai Nữ quốc!”

Tàn quốc công chúa?

Thần Tích khẽ nhíu mày, như thế nào người người đều nhìn chằm chằm Nhai Nữ quốc? Cho dù như vậy, sao cứ chọn nàng xuống tay? Sở quốc Hoàng đế lão nhân đòi gấp ghé Nhai Nữ quốc, phái Lâm Tuấn Thần nằm vùng, giờ lại một Tàn quốc càng thêm lợi hại, trực tiếp phái một công chúa sớm nằm vùng ở Hi thành.

Chẳng lẽ nói nàng có cái gì trân bảo, chạm tay có thể bùng?

“Khanh thế chủ vốn tên là Thiên Yến, đứng hàng thứ tư - Tứ công chúa Tàn quốc, lúc bảy tuổi đưa đến Hi thành cho Khanh gia dưỡng. Nàng đáp ứng thuộc hạ nếu thành công sự, Hoàng Phủ tướng quân nhất định là chính phu của nàng, cũng chính là Hoàng Phủ tương lai của Nhai Nữ quốc..... Thuộc hạ nhất thời tham niệm, liền tâm động.....”

“Nga, nhất thời tham niệm, kế hoạch này người đã bày bố bao lâu rồi, như thế nào lại kêu nhất thời?”

“Công chúa, thuộc hạ nói toàn bộ là thật, công chúa thỉnh tin tưởng ta!”

“Àn, ta tin tưởng người nha, người đã muốn nói thật, ta sẽ không giết người.” Thần Tích nhìn về phía Khanh Thiên Yến, vừa rồi nàng ta bị điểm huyết, cho nên Lư Nghiệp nói chuyện nàng cũng không thể phản bác.

Quả nhiên sau khi giải huyết, nàng lập tức mất to, “Lư nghiệp, người nói bấy bả gì đó, ta là Khanh gia tiểu thư, ta là người Nhai Nữ quốc, làm sao có thể là người Tàn quốc, người đừng ngấm máu phun người!”

Sở Mục Nhiên bĩu môi, cực kì khinh thường nói: “Nếu người chỉ là thương nhân, Lư Nghiệp làm sao có thể nguyện ý thông đồng cùng người tính kế Hoàng Phủ Cảnh Hạo? Công chúa sùng phu như thế nào đều so với nhất giới thương nhân chủ phu cao quý! Và lại, người này phò tôn vinh, là nam nhân đều đã lựa chọn công chúa!”

“Sở Mục Nhiên, người đừng quá kiêu ngạo!” Tàn Thiên Yến tức giận chờ Sở Mục Nhiên,

Sở Mục Nhiên nhún nhún vai, “Ta không có kiêu ngạo, ta chỉ nói sự thật, người đừng đem người khác thành gốc từ! Bất quá, người cũng không cần tức gicaafviejc người làm lần này đủ để cho công chúa hạ chỉ giết người!”

“Nàng dám!”

Thần Tích kinh ngạc, sờ sờ cái mũi nghi hoặc nhìn về phía mọi người, “Bản công chúa muốn giết kẻ mạo phạm ta còn có không dám?”

Sở Mục Nhiên châm biếm nhìn Khanh Thiên Yến, cười nói: “Công chúa, phỏng chừng là có người tự cho là đúng, cảm thấy mình là thiên hạ đệ nhất!”

“Hừ, cho dù thiên hạ đệ nhất thế nào? Chọc giận bản công chúa liền phải chết!”

Thần Tích dứt lời không cần hộ vệ động thủ, trực tiếp đứng lên bước qua, giơ tay lên, trên mặt Khanh Thiên Yến lập tức xuất hiện một dấu tay đỏ tươi.

Cái tát không đau, thế nhưng toàn thân Khanh Thiên Yến đều tức giận run rẩy, hận không thể đứng lên cắn xé trước mắt Cung Thần Tịch!

Nàng không phải là một cái phế vật công chúa sao, có tư cách gì đánh nàng?

“A --”

Sau một lát, Khanh Thiên Yến bỗng lăn lộn trên mặt đất, máu chảy đầm đìa, thống khổ không thôi, đáng tiếc không người giúp nàng.

Nàng chỉ có thể ai oán nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo, nàng đối với hắn là thực lòng thích, vì sao hắn lại phải giúp Cung Thần Tịch, nàng ta làm sao có thể bằng nàng!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn nàng ta lăn lộn chặt vật cũng không có mấy may chút thương tình, nhưng lại đến bên tai Thần Tịch thấp giọng nói: “Công chúa, Tàn quốc bất nhân, chúng ta bất nghĩa. Bất quá, trước mắt lập tức giết bọn họ cũng không có lợi gì cho công chúa, không bằng giữ nàng lại làm vài việc tốt?”

Thần Tịch hừ nhẹ một tiếng, khóe môi phiếm cười lạnh, đối với Khanh Thiên Yến, nàng thật sự cảm thấy chết cũng không đủ!

Bất quá, Tàn quốc dám dung túng công chúa bọn họ tính kế nàng, như vậy, nàng đương nhiên phải hảo hảo chơi đùa a! Rất nhiều thời điểm, trò chơi cần nhiều người đến tham dự mới có thể phần khích!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Không Thể Vắng Vẽ Người Mới

Thần Tịch cho người giam giữ Khanh Thiên Yến cùng Lưu Nghiệp ở lao, còn cho Tiêu Băng đến quán doanh chọn vài người đến canh giữ.

Về phần hộ vệ phủ Công chúa, Vân Thanh Ngân tự do an bài, tới gian trước theo công chúa đã cứu được vài đứa nhỏ, bọn họ tư chất không sai, dạy dỗ vài năm nhất định có thể trở thành tâm phúc.

Về phần hộ vệ, tạm thời mượn người của Sở Mộc Nhiên, đương nhiên, vẫn có nhất người do Hoàng Phủ Cảnh Hạo huấn luyện, bất quá, không phải thân tín.

Rất nhiều thời điểm, có vài kẻ tự cho rằng muốn tốt cho chủ nhân mà làm ra những chuyện tai hại!

Liên như lần này, nếu không phải mười ám vệ kia cảm thấy Hoàng Phủ Cảnh Hạo làm sủng phụ ỷ khuất, mà đi theo tần Thiên Yến tương lai sẽ trở thành Hoàng phu, bọn họ sao có thể hoàn toàn nghe theo Lưu Nghiệp làm chuyện tổn hại đến công chúa?

Ở bọn họ trong lòng, Hoàng Phủ Cảnh Hạo chính là chủ nhân tốt nhất, mà Xích Dương công chúa, chính là chủ tử bất đắc dĩ mà họ phải bảo hộ.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo phạt mười hai ám vệ cầm tù một tháng, mà đương nhiên không chỉ cầm tù không mà còn có chịu phạt diện bích tư.

Thần Tịch nhìn mười hai ám vệ sắc mặt tái nhợt, nàng lại cảm thấy diện bích tư cũng không tính là hình phạt quá nghiêm khắc, nhưng niệm tình nàng không gặp phải chuyện gì, hơn nữa lại đang có ý định trọng dụng Hoàng Phủ Cảnh Hạo. Lần này, nàng tạm thời bỏ qua.

Về phần mục đích của Tàn quốc, nàng nhất định phải khiến Khanh Thiên Yến khai ra chút tin tức hữu dụng.

“Công chúa, đêm đã khuya, đêm nay không cần hai vị người mới tiếp khách không bằng để cho ta tiếp khách đi?” Bắc Đường Liên Vân ôn nhu đưa tay đến mi của nàng, nhẹ nhàng xoa,

“Đừng nhíu mày, không tốt.”

Thần Tịch bắt lấy tay hắn, “Bắc Đường, ngươi nói vì sao Tàn quốc cùng Sở quốc đều mơ ước Nhai Nữ quốc? Theo ta được biết, Nhai Nữ quốc tuy rằng cũng là Thánh Tinh đại lục ngũ đại quốc chi nhất. Nhưng thực lực cũng không phải mạnh nhất, vì cái gì.....”

Bắc Đường Liên Vân lắc đầu, “Về vấn đề này, ta cũng không quá rõ ràng. Bất quá ta từng nghe tổ phụ bọn họ đề cập qua một lần, tựa hồ nói Nhai Nữ quốc cất giấu trấn quốc chi bảo. Chỉ cần có bảo vật kia tồn tại, Nhai Nữ quốc sẽ cường thịnh không suy, thậm chí còn có thể thống nhất đại lục.....”

Cái gì? Thật sự là vớ vẩn! Rất nhiều thời điểm Thần Tịch vì cổ nhân mê tín cảm thấy bất đắc dĩ. “Thiên hạ hợp lâu tất phân. Phân lâu tất hợp, đây là lịch sử tất nhiên. Cho dù có thể thống nhất đại lục, cũng không hẳn là do bảo vật! Tựa như một thanh kiếm, dùng trên tay người tà ác chính là tà môn ma đạo, mà người chính khí nắm giữ chính là trừ bạo an dân!”

“Công chúa nói đúng, nhưng điều này cũng không phải hoàn toàn vô lý, để vương có người nào không nghĩ thống nhất thiên hạ? Chỉ cần có hy vọng. Bọn họ tự nhiên sẽ tranh! Còn có thể không từ thủ đoạn!”

Trần quốc chi bảo sao?

Thần Tịch nhíu mi thật sâu, Thánh Tinh đại lục có ngũ đại cường quốc, trong đó còn có tam đại quốc là nam tôn quốc. Nay, trong đó có hai đều sớm cũng đã đối Nhai Nữ quốc áp dụng hành động. Như vậy, Hạ quốc đâu?

Hạ Thượng Vũ không có động tâm sao? Hẳn thật là vì thân tình che chở nàng, giúp đỡ nàng sao? Hay hẳn cũng là dụng tâm kín đáo?

Nếu ngay cả Hạ quốc cũng thế, như vậy, một ngày kia, bọn họ liên thủ công kích Nhai Nữ quốc..... Tình huống thật đúng là không thể lạc quan. Tuy rằng nàng đối Nhai Nữ quốc không có gì cảm tình, nhưng lại không thích nhìn chiến hỏa liên miên, không thích nhìn nơi nơi huyết tinh!

“Bác Đường, nếu tương lai Hạ quốc cũng đối ta..... Người giúp ai?”

Bác Đường Liên Vân sững sốt, lập tức buồn rầu nói: “Công chúa, tốt nhất không nên có grayf đó, ta tuy rằng ngày thường không đứng đắn, nhưng sẽ không là kẻ phản quốc. Nếu thực sự có ngày đó, ta sẽ bảo hộ an nguy của công chúa - nhưng là, ta sẽ không giúp công chúa tấn công Hạ quốc! Hơn nữa, gia nhân của ta, ta cũng muốn bảo vệ!”

Hô --

Nhân chi thường tình!

Thần Tịch khe khẽ thở dài, hẳn là một người có tình có nghĩa, nếu thật sự vì nàng cái gì cũng không quản không để ý, nàng mới đúng là nghi ngờ nam nhân này chẳng qua chỉ là một hồi lời ngon tiếng ngọt, cuối cùng cũng là khẩu Phật tâm xà.

“Không quan hệ, chỉ cần người trung lập là tốt rồi, ta cho dù vì địch, cũng sẽ không diệt sát người nhà Bác Đường.”

Bác Đường Liên Vân đưanafngoom nàng vào lòng, cầm đề trên đỉnh đầu nàng, nói giọng khàn khàn: “Cám ơn công chúa, “ Cúi đầu, khẽ hôn lên đôi môi mê người, hẳn cũng không hy vọng Hạ quốc cùng Nhai Nữ quốc đối lập, đường huynh nói, Hoàng Thượng đối công chúa là thật tâm, hẳn là không phải có mục đích khác!

Hắn tình nguyện Hoàng Thượng thích công chúa, cũng không hy vọng phương diện này là tính kế, nếu là, hẳn sẽ bảo hộ nàng, cho dù không giúp nàng đánh Hạ quốc, nhưng hẳn sẽ giúp đỡ nàng đối phó những người khác!

Thần Tịch suy nghĩ nhiều như vậy cũng có chút mệt mỏi, đột nhiên bị hắn hôn như vậy, lại có một loại thoải mái, tương lai là không thể đoán trước, nhân sinh vô thường.

Nàng đã quyết định cùng với hắn, vậy thì mở rộng lòng cùng hắn hảo hảo ở chung đi!

Một cái hôn sâu triền miên, Bác Đường Liên Vân hơi thở dần dần ồ ồ đứng lên, bàn tay to cũng bắt đầu không an phận dao động, hưởng qua tốt đẹp của nàng, đụng phải nàng thật sự không nghĩ nhẫn, hưởng hờ bọn họ đã muốn như vậy, hẳn tưởng vẫn là không cần nhẫn đi!

Thanh âm khàn khàn mà mang theo một tia mê hoặc chảy vào trong lòng Thần Tịch, “Công chúa, ta nghĩ muốn.....”

Thần Tịch bị hắn hôn đến sắc mặt đỏ hồng, thân mình có chút xao động nhưng trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên, dù sao hai người cũng chỉ mới xác định quan hệ, còn chưa hiểu nhau kỹ càng, hẳn là phải từ từ mới đúng !

Tâm nàng giằng xé, cuối cùng lý trí cũng thắng tình yêu, giữ chặt Bác Đường Liên Vân, “Đừng -- ta còn chưa quen!”

Bác Đường Liên Vân thất bại dè nặng nàng, “Công chúa, người muốn tra tấn ta?” Nửa đường kêu ngừng, hẳn thực nghẹn khuất được không!

Nhưng là, hắn cảm giác được nàng không phải là do không quen mà là chân chính không muốn tiếp nhận hắn, trong lòng không khỏi âm ảm, công chúa khi nào mới có thể tiếp nhận cảm tình của hắn ?“Công chúa, thực không nghĩ ngừng, người thật mê người!”

“Ách, cái kia --” Thần Tịch bỗng nhiên nói, “Đêm nay động phòng hoa chúc, ta nghĩ rõ ràng, không thể đồng thời vắng vẻ hai vị mỹ nam, cho nên ta..... Ha ha, người vẫn là về sau đi!”

Bác Đường Liên Vân nghe vậy cos chút bực mình cắn mạnh trên môi nàng, “Công chúa, ta thật muốn ăn người ngay bây giờ!”

“Gọi ta Liên Vân!”

“Được rồi, Liên Vân, ta thật sự.....” Thần Tịch vẻ mặt khó xử,

Bác Đường Liên Vân thật sâu thở dài, buông nàng ra, , “Công chúa nên đi thôi, Liên Vân hiểu được chính mình tình cảnh.”

Công chúa không phải của một mình hắn, trước kia không, hiện tại không phải, tương lai cũng sẽ không

Điều này hẳn sớm đã biết, nhưng khi chân chính đối mặt vẫn cảm thấy buồn như vậy.

Từ lúc hẳn ở cùng nàng, vốn không có gặp qua nàng nhận người thị tẩm, cho dù có, kia cũng là già! Đoạn thời gian đó, hẳn vừa tò mò lại mừng thầm. Nhưng hẳn biết sớm muộn gì cũng sẽ có người bên cạnh công chúa.

Thần Tịch sửa sang lại một chút quần áo, nhìn về phía cửa khe khẽ thở dài, đây là thương tổn!

Nhưng đêm nay nàng không thể mặc kệ Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Sở Mục Nhiên, sau đó cùng Bắc Đường Liên Vân, thú bọn họ vốn là có dụng ý, đương nhiên không thể để vắng vẻ.

Dùng nước lạnh lau mặt, nàng đi ra ngoài phòng, Linh Nhi cung kính chờ nàng, “Công chúa, người muốn đi đâu?”

“Đi Mộc phong viên trước.”

“Là, nô tỳ cầm đèn cho người.”

Linh Nhi cầm đèn lồng chiếu sáng cho nàng, dưới ánh trăng bóng người phiêu duệ.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Công Chúa Một Đêm Vất Vả

Hộ vệ Cảnh viên khi nhìn thấy Thần Tịch đến nhất thời lộ thần sắc vui mừng, vội vàng hành lễ. “Tham kiến công chúa.”

“Miễn lễ, Sở -- Mục Nhiên nghỉ ngơi sao?”

Thủ vệ lập tức trả lời: “Chủ tử còn chưa nghỉ ngơi, đang ở trong phòng chờ công chúa!”

“Àn, vậy vào đi thôi! Phái người đi phòng bếp làm điểm tâm ăn khuya đến, suốt một đêm, các người cũng mệt mỏi rồi.”

Trong lòng thủ vệ cảm động không thôi, liên tục gật đầu: “Cảm tạ công chúa, thuộc hạ lập tức cho người đi chuẩn bị cho công chúa và vương..... Sườn phu.”

“Mục Nhiên tuy rằng gả đến phủ công chúa, nhưng hẳn vẫn là Tiêu Dao Vương, về sau xưng hô không cần quá câu thúc. Bản công chúa không phải người tính toán chi li.”

“Là.”

Lúc Thần Tịch vào trong phòng liền thấy Sở Mục Nhiên đang ngồi nâng chén độc ẩm, tựa hồ trước mắt hẳn là một bàn rượu thật ngon, biểu tình phóng khoáng. Nghe được tiếng bước chân hẳn giương mắt nhìn về phía Thần Tịch, trong mắt hiện lên kinh ngạc, lập tức cười nói: “Công chúa đây là cho ta mặt mũi hay là cho Sở quốc mặt mũi a?”

“Đều có đi!”

“Ha ha, công chúa thật sự là thành thực, đã đến đây rồi thì cùng uống vài chén với ta đi!”

Thần Tịch lắc đầu, “Ta không thích uống rượu, nếu là lê hoa nhường ta còn có thể uống một ít.”

“Đáng tiếc, ta không có chuẩn bị lê hoa nhường.”

Thần Tịch ngồi xuống, trong phòng nến đỏ chập chờn, ánh mắt có chút mơ hồ, Sở Mục Nhiên sâu kín đánh giá nàng, “Công chúa, người định cùng ta một đêm sao?”

“Không, ta tối nay còn muốn đến chỗ Hoàng Phủ Cảnh Hạo!”

“Nga, công chúa muốn một đêm hai người? Không bằng chúng ta cùng nhau đi, không cần công chúa đi tới đi lui?” Sở Mục Nhiên ái muội trêu chọc.

Sắc mặt Thần Tịch không thay đổi, còn trừng mắt nhìn hẳn, “Nhàm chán. Ta chỉ là muốn nói với người vài điều, nếu ta không yêu một người, ta sẽ không muốn cùng đối phương phát sinh quan hệ quá thân thiết. Ta hi vọng người hiểu được thói quen của ta!”

“Hiểu?” Sở Mục Nhiên trong lòng tự giễu, nàng thân là công chúa Nhai Nữ quốc, nữ tử vì tôn quốc gia, muốn tin tưởng ai, thân cận ai, vắng vẻ ai còn cần phải thương lượng sao?

Nói thật. Hắn không ngại cùng nàng tiến hành động phòng hoa chúc, tốt xấu gì, Xích Dương công chúa coi như là một mỹ nhân. Cho dù không phải tuyệt sắc, nhìn lại vẫn là làm cho người ta thực thuận mắt. Đương nhiên, hắn cũng sẽ không miễn cưỡng đối phương, chuyện nam nữ, cho người tình ta nguyện mới có ý tứ.

“Đúng vậy, Phụ hoàng người gả người cho ta mục đích là gì ta cũng đoán được một hai, người biết ta biết, trong lòng đều rõ ràng. Cũng may người không phải là kẻ tham vọng, cũng không hại người của ta, cho nên ta nguyện ý cùng người thẳng thắn”

“Ha ha, hay cho một cho câu thẳng thắn. Công chúa, người có biết một nữ nhân đối với một nam nhân mà thẳng thắn thành khẩn đối đãi chính là ý tứ nguyện ý cùng hắn ...?”

“Người -- quên đi. Ta không nói bậy với người, dù sao người cũng hiểu được ý tứ của ta rồi.”

Sở Mục Nhiên bưng lên ly rượu uống một hơi cạn sạch, “Ta biết, đương nhiên biết! Nhưng là, công chúa, nam nhân ghen sẽ hồng đỏ, người cũng không thể để cho chúng ta chờ lâu quá! Trước mắt, người cùng Bắc Đường công tử mây mưa thất thường, các phu thị khác đều bị người vắng vẻ hết! Đó là không có trách nhiệm!”

Ách, nàng cũng không phải là không còn cách nào sao, hừ phu thị, tạm thời không thể, còn phải cùng bọn họ cùng phòng, kia thật sự nan giải, trừ Bắc Đường Liên Vân còn lại nàng không thể nha!

Bỗng nhiên, Sở Mục Nhiên buông ly rượu, đi đến bên người Thần Tịch, đưa tay ôm nàng, ở nàng bên tai khẽ cắn, “Công chúa, tối nay ta hầu hạ người đi!”

Thần Tịch lập tức muốn gỡ tay hắn ra, nhưng lại bị hắn gắt gao ôm chặt, “Công chúa, có người đến, giả vờ một chút thôi, cũng không thể để mọi người cho rằng công chúa đêm tân hôn vắng vẻ người mới đi?”

Nghe vậy, Thần Tịch cứng người lại, vừa rồi nàng còn tưởng hắn định hôn nàng a!

“Công chúa, sở sùng phu.....”

A Vô đem người mang thức ăn khuya đến liền nhìn thấy một màn ái muội như vậy, Vương gia của bọn họ lại đang ôm lấy công chúa, còn đang hôn a a.....

Oanh --

A Vô mặt đỏ, ngăn hạ nhân đang định bước lên, “Vừa rồi các người nhìn thấy cái gì”

Hai người lập tức lắc đầu, “Cái gì cũng không nhìn thấy”

Ngay lúc hai bọn họ vừa nói xong bên trong lại truyền ra tiếng ngâm khe khẽ, ba người ngoài cửa nhất thời xấu hổ không thôi, một lần nữa lại đi ra ngoài cửa viện.

Đi mới được mấy bước lại nghe tiếng vải xé rách, hai người bưng đồ ăn lại nhìn về phía A Vô cảm thán ‘Vương gia nhà người thật uy vũ a!’

A Vô xấu hổ gãi gãi đầu, “Cái kia, đồ ăn này thưởng cho các người, về phần.....”

“A --”

Bọn họ nghe thấy tiếng hô nhỏ của công chúa, lập tức đứng hóa đá ở cửa, thực sự là khiến người ta đỏ mặt tía tai..

Còn có tiếng giường gỗ kéo kẹt kẹt vang lên, đủ để chứng minh người ở bên trong giờ phút này có bao nhiêu điên cuồng.

Sở sùng phu quả nhiên uy vũ!

A Vô xấu hổ đến mức một chữ cũng không thể nói, thanh danh của người a Vương gia ! Người như thế nào không hàm súc một chút a!

Trong phòng một mảnh triền miên, Ước chừng gần nửa canh giờ, Sở sùng phu vừa mới nhập môn rạng rỡ khoác áo ra sai người đem nước ấm đến...

Bất quá trong phủ công chúa nhất thời nổi lên, chuyện đêm qua Sở sùng phu cùng công chúa triền miên suốt một canh giờ có bao nhiêu dưng mãnh liệt truyền ra ngoài...

Sau đó một canh giờ sau, Xích Dương công chúa được đại nha hoàn đến đỡ hầu hạ ly khai Mộc phong viên, đi Cảnh viên.

Thần Tịch vừa đến Cảnh viên liền ngây ngốc đến tận hừng đông, người ở Cảnh viên sốt sắng truyền ra Hoàng Phủ tướng quân cũng vô cùng kịch liệt, công chúa đến bây giờ vẫn còn mệt mỏi chưa có dậy đâu. Thế là chuyện công chúa cùng hai vị sùng phu một đêm đến tận trưa liền xông sao khắp phủ công chúa, làm cho người ta khí huyết công tâm!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn mỡ nữ đang nằm dài trên giường hân , “Công chúa, sao phải làm thế!”

“Hân là như thế á, có vài người muốn nghe ngóng tin tức, ta liền cho bọn họ nghe, nếu không có sẽ có người lo lắng nha !”

“Nhưng--”

“Ồi chao, việc này không cần phải nói nữa, bản công chúa muốn làm là làm”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thàn than, này rõ ràng chính là diễn trò, nhưng hân lại muốn phối hợp nàng diễn trò!

Mười hai ám vệ của hân tạm thời đều bị đuổi đi, hạ nhân trong phủ chúa cần phải tiến hành chỉnh đốn lại, chuyện này giao cho Vân Thanh Ngân hân có chút không yên tâm, không phải không tin Vân Thanh Ngân, mà là lo lắng Vân Thanh Ngân trên tay không có người nhiều như vậy.

Thần Tịch chậm rì rì đứng lên, còn có ý lại thay đổi một bộ quần áo khác, xong xuôi mới lười biếng gọi nhuyển kiệu đến nâng nàng hồi Hi viên.

Dọc theo đường đi bọn hạ nhân đều vụng trộm nhìn về phía nhuyển kiệu, bất quá buông xuống sa trướng, cái gì cũng nhìn không tới. Vì thế mọi người đoán, công chúa nhất định là có nhiều dấu vết trên người nên ngưng ngừng lộ diện đi!

Trở lại Hi viên, Thần Tịch tự đi vào phòng, đêm qua kỳ thật vẫn là rất mệt, cân não cũng mệt mỏi, diễn trò cũng mệt mỏi!

“Công chúa rốt cục cũng đã trở lại!” Thanh âm ai oán từ trên giường truyền đến.

Thần Tịch trừng mắt, đi qua vén lên sa trướng, tầm mắt chạm phải ánh mắt đầy tà khí lại mang theo chút bất mãn, không phải Bắc Đường Liên Vân thì là ai!

Oành một tiếng, Bắc Đường Liên Vân đưa tay kéo, cùng Thần Tịch ngã vào giường lớn, bá đạo thấp giọng thàn oán nói: “Công chúa, ta đói bụng!” (Aigoo, dễ thương quá đi mà)

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Ăn Cơm Cùng Mĩ Nam

Thần Tịch nghe xong mấy lời này nhất thời có chút chột dạ, muốn đẩy hân ra lại không thể chỉ có thể bắt đắc dĩ “Bắc Đường, ta muốn nghỉ ngơi!”

“Công chúa không phải đã ngủ thẳng mặt trời lên cao sao?” Bắc Đường Liên Vân rất là bất mãn, đêm qua nàng có thể thỏa mãn các phu thị khác, vì sao không thể chấp nhận hân?

Đêm qua động phòng hoa chúc hân không nói, chẳng lẽ hôm nay còn không thể cho ahwns một ngày ngon ngọt?“Công chúa, không cần bắt công!”

“Bắc Đường, ngươi hãy nghe ta nói, ta --”

Bắc Đường Liên Vân không nghe nàng nói, bàn tay đã chạy lung tung trên người Thần Tịch đốt lửa, Thần Tịch bị hân biến thành khó nhin, ghen đỏ mặt, hô nhỏ nói: “Bắc Đường, đừng như vậy, ta -- ta không có cùng bọn họ.....”

“Không có gì?”

Không có như vậy!” Thần Tịch tức giận trừng mắt hân,

Bắc Đường Liên Vân nghe vậy liền ngậy ngốc sùng sốt một hồi, hồ nghi nhìn nàng, “Công chúa? Đêm tân hôn người đều --” Kia cũng quá ghen khuấy nam nhân đi?

Hơn nữa, cho dù công chúa không cùng bọn họ, nhưng là hân vẫn là muốn ăn nàng, hưởng qua tốt đẹp của nàng, hân liền nhớ mong không thôi, nhần nhần đến mức muốn phát điên rồi!

Bắc Đường Liên Vân có chút khàn khàn nói, “Công chúa, ta nghĩ người.....”

“Ta --” Đột nhiên, Thần Tịch ra sức lôi kéo Bắc Đường Liên Vân, còn thật sự nói: “Bắc Đường, ta thừa nhận ta đối với ngươi có hảo cảm, ta nghĩ ta là thích ngươi! Nhưng là, loại thích này còn chưa tới mức là yêu, ta muốn cho ta và ngươi một cơ hội, muốn cùng ngươi thử xem về sau có thể hay không bên nhau.....”

Bắc Đường Liên Vân mừng rỡ, kích động nhìn nàng, “Công chúa!”

“Nhưng còn chuyện thủy nhường chi giao (ợ, cá nước thân mật), ta vẫn muốn khi thật tâm yêu người rồi mới tới bước đó.”

“Công chúa. Vậy người thú ta a! Danh chính ngôn thuận!”

“Người! Ý của ta không phải cái kia, ta là nói muốn cùng người nhiều ở chung một, nếu xác định chúng ta là thật tâm yêu nhau. Cũng quyết định cả đời muốn cùng nhau đến bách niên giai lão, chúng ta liền..... Chân chính thành thân!”

Bắc Đường Liên Vân cau mày, có chút bất mãn nhìn nàng: “Công chúa ý là muốn nói, trước khi thành thân chúng ta không thể thân thiết?”

Nhìn mỡ nam lộ ra biểu tình oán phụ, Thần Tịch hết chỗ nói rồi, rồi rấm một hồi mới mềm lòng: “Cái kia. Bình thường cầm tay hay ôm hôn gì đó Chỉ cần không cần quá phận, vẫn là có thể.”

“Đây chính là công chúa người nói!” Bắc Đường Liên Vân dứt lời liền áp thật mạnh hôn lên, trần trọc, một bên nhắm nháp ngọt một bên tiếc nuối: Công chúa thật sự là tâm phòng quá nặng, bọn họ đều như vậy, còn muốn thử bao lâu a!

Ngay lúc này lại truyền đến âm thanh của Linh Nhi: “Công chúa, ngọc thiện đã chuẩn bị xong, vài vị công tử đều ở chính sảnh chờ người! Hoàng Phủ công tử sai người đến hỏi người có muốn dùng bữa cùng mọi người hay không?”

Thần Tịch vội vàng đẩy Bắc Đường Liên Vân ra, sửa sang lại quần áo thanh thanh nói: “Liền cùng nhau ăn đi!”

“Kia nô tỳ đi vào giúp công chúa thay quần áo?”

“Không cần.”

Thần Tịch trừng mắt Bắc Đường Liên Vân, ý bảo hấn đứng lên, Bắc Đường Liên Vân bắt mắt ai thán, giúp nàng cài lại tóc, “Tốt lắm, công chúa, chúng ta cùng nhau đi thôi!”

Linh Nhi nhìn Bắc Đường công tử cùng công chúa nhà mình đi ra nhất thời sùng sốt, Bắc Đường công tử khi nào đến?

Thần Tịch chậm rì rì đi vào chính sảnh, nhìn đến bàn vuông dài, đã có nhiều người ngồi, Sở Mục Nhiên cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo phân biệt thủ tọa hai bên, sau đó Hoàng Phủ Cảnh Hạo này sắp xếp theo thứ tự là Cơ Tĩnh Viễn, Tiêu Băng, Sở Mục Nhiên bên cạnh theo thứ tự là Gia Cát Tĩnh Trạch, Lâm Tuấn Thần, Hứa Phi Sương;

Hai đầu chỉ có một chỗ ngồi tự nhiên là chủ vị, công chúa một cái, đối diện dựa theo quy củ là công chúa chính phu tọa, nay còn không có định chính phu, tự nhiên liền để trống.

Thần Tịch nhìn chỗ ngồi này chút không nói gì, Bắc Đường Liên Vân tự động tiêu sái đến bên cạnh chỗ Tiêu Băng ngồi xuống, hấn là sau lại giả thôi!

“Mọi người đều đói bụng, ăn cơm đi!” Thần Tịch nhẹ giọng phân phó một câu, bọn nha hoàn mà bắt đầu bận rộn.

Thần Tịch bọn nha hoàn mặt mày nhún nhú, bỗng nhiên vẫy vẫy tay phân phó nói: “Các người đều đi xuống ăn cơm, không cần ở một bên hầu hạ, chờ chúng ta ăn xong rồi lại đến thu thập đi!”

“Là, công chúa.”

Thần Tịch nhún nhún vai, “Như thế nào, các người sẽ không đến nỗi há mồm chờ cơm đến tận miệng chứ?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cười nhẹ, “Tự nhiên không phải, chính là cảm thấy công chúa nói không sai.”

Những người khác cũng cầm đũa lên dùng cơm, Thần Tịch đương nhiên không khách khí, ăn mấy miếng còn có một đồng người nhìn, sống vậy còn có ý nghĩa gì nữa!

“Công chúa, ăn một ít thịt bò đi, bồi bổ thân thể!” Hoàng Phủ Cảnh Hạo gấp thịt bò vào trong chén Thần Tịch.

Mà cùng thời gian, Sở Mục Nhiên cũng gấp một khối thịt bò lại đây, “Công chúa, ăn một chút thịt đi!”

Hai kẻ vừa mới trải qua đêm tân hôn này lại làm ra hành động như vậy chả khác nào nói cho người khác biết đêm qua bọn họ làm công chúa một bao nhiêu, cho nên bây giờ phải ảo hảo bồi bổ cho công chúa. Đây hai cái vừa mới tân hôn nhân làm ra này loại hành động không thể nghi ngờ là nói cho những người khác, đêm qua bọn họ đều là một công chúa, cho nên tốt hảo cấp công chúa bổ thân thể!

Bắc Đường Liên Vân ngồi ở bên này có chút bất mãn, hấn cách nàng tới hai người, muốn gấp đồ ăn cho công chúa cũng không được, thật khó chịu!

Thần Tịch cảm thụ được các vị mỹ nam nhìn chăm chú da đầu run lên, cười gượng nói: “Ha ha, hảo, mọi người đều ăn, không cần để ý, chính mình động thủ, cơm no áo ấm!”

Về sau vẫn là không cần cùng nhau ăn nữa, không được tự nhiên! Thần Tịch trong lòng khe khẽ thờ dài, nam nhân nhiều kỳ thật cũng không có gì hay, phiền toái, diễn trò đều phiền toái, ngày ngày đều phải thêm chịu khó a?

Rốt cục, ăn uống xong, Thần Tịch định nói giải tán, muốn làm gì thì làm nha, không cần chờ nàng ra lệnh chứ!

Sở Mục Nhiên tao nhã lau miệng, nhẹ giọng nói: “Công chúa, ta cùng Hoàng Phủ vừa mới gả lại đây, cũng sẽ không muốn độc sủng, công chúa không bằng liền theo hôm nay bắt đầu thay phiên thị tẩm đi! Mưa móc cùng đình hậu viện mới có thể cân bằng.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo chậm rãi nhìn Bắc Đường Liên Vân, “Ta cũng tán thành.”

Sở Mục Nhiên lại nói, “Chúng ta cũng sẽ không chú ý nhiều như danh phận gì đó, về sau chúng ta trong lúc đó chẳng phân biệt được lớn nhỏ, toàn bộ dựa theo tuổi để kêu, trước mắt thôi, ta là lớn nhất, Hoàng Phủ thứ hai, Cơ Tĩnh Viễn đệ tam, Gia Cát Tĩnh Trạch thứ bốn, Tiêu Băng thứ năm, Bắc Đường thứ sáu, Tuấn Thần thứ bảy, Hứa Phi Sương thứ tám! Ai, công chúa, người lập tức có hơn hai phu thị nha! Ngày sau phải hảo bồi bổ thân mình, bằng không, sợ người một!”

Ngạch!

Thần Tịch tức giận trừng mắt nhìn hắ, Bắc Đường Liên Vân buồn bực nhìn Sở Mục Nhiên, hẳn cư nhiên là thứ sáu!

Thần Tịch nhìn một vòng, “Ta nghĩ thừa dịp mọi người đều ở đây, tuyên bố một việc.”

“Công chúa mời nói.”

“Cơ Tĩnh Viễn, Lâm Tuấn Thần, Hứa Phi Sương, các người bằng lòng hay không cùng cách?”

Lời này vừa nói ra, tất cả đều kinh ngạc nhìn về phía Thần Tịch. Ngay cả Bắc Đường Liên Vân cũng giống nhau kinh ngạc, không hiểu sao đang êm đẹp công chúa lại nói ra chuyện như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Tâm Tư Không Đồng Nhất

Đề nghị vừa đưa ra, mọi người đều phản ứng không giống nhau, trừ bỏ kinh ngạc, Cơ Tĩnh Viễn là có chút thâm sâu, Lâm Tuấn Thần là phức tạp, Hứa Phi Sương lại nhìn ra được vui mừng.

Thần Tịch nhìn đến sắc mặt của Hứa Phi Sương nhất thời thả lỏng, ít nhất có một người đồng ý, vậy cũng rất tốt, “Hứa Phi Sương, cùng cách là cho người tự do, nhưng người vẫn là thù hạ của ta, ta hy vọng người có thể ở lại giúp ta, làm quân y, không biết người có nguyện ý không?”

Hứa Phi Sương nhũ mày nghĩ, hẳn đối Xích Dương công chúa kỳ thật là không có cảm tình đặc biệt, không yêu thích cũng không chán ghét, hôm nay nàng lại chủ động đưa ra chủ ý để hắ rời đi..... “Hảo, Phi Sương đáp ứng công chúa, trong vòng năm năm sẽ giúp công chúa dạy dỗ quân y, đồng thời tìm một đệ tử truyền thụ y thuật, tương lai khi ta rời đi, sẽ để lại đệ tử bảo hộ công chúa! Phi Sương cảm tạ công chúa đã chi ân.”

“Hảo, một lời đã định!”

“Là, công chúa yên tâm.” Hứa Phi Sương nắm nắm tay, trong lòng nhảy nhót, hẳn rốt cục có thể về nhà, nhà của hắ..... Chỉ cần không phải phu thị công chúa, hắ là có thể quang minh chính đại trở về thăm người thân.

Thần Tịch lại nhìn về phía Lâm Tuấn Thần, “Tuấn Thần, người thì sao, thấy thế nào?”

Lâm Tuấn Thần lúc đầu có chút giãy dụa, giờ đây thần nhiên nhìn về phía nàng, “Cám ơn hảo ý của công chúa, bất quá, Tuấn Thần vẫn muốn ở lại bên người công chúa.”

Đối với phản ứng của hắ, Thần Tịch cũng đã đoán trước được mấy phần, cũng không miễn cưỡng, dù sao bọn họ ngày sau sẽ không trở thành bằng hữu, “Vậy thì bản công chúa cũng không miễn cưỡng, ngày sau nếu muốn rời đi, có thể nhắc lại một lần.”

“Tạ công chúa!” Lâm Tuấn Thần cúi đầu, mím môi, lòng tham trầm!

Thần Tịch nhìn về phía Cơ Tĩnh Viễn, lại phát hiện ánh mắt hắ vô cùng bình thản. Thậm chí có một loại xem thấu lòng của nàng, “Nếu công chúa hy vọng như vậy, Tĩnh Viễn cũng như Phi Sương, nguyện ý ở lại bên người công chúa cống hiến sức lực, về phần có phải phu thị hay không, Tĩnh Viễn không thêm để ý.”

Ngạch!

Nam nhân này làm sao vậy a! Thần Tịch buồn bực, cảm giác chính là một quyền đánh vào bông!

Thần Tịch nhìn qua mấy người còn lại, Tiêu Băng thấy ánh mắt nàng liến hừ lạnh một tiếng. Buông bát đĩa, “Ta ăn no, công chúa đã vô sự, ta cũng nên trở về quân doanh làm việc!” Dứt lời cũng không chờ Thần Tịch đáp lại liền cứ thế bỏ đi. Đây hiển nhiên là cự tuyệt không muốn nói chuyện cùng Thần Tịch.

Phản ứng của Tiêu Băng không ngoài dự liệu của nàng, tuy rằng nàng cảm thấy Tiêu Băng không đến mức thích nàng, nhưng Tiêu Băng cũng không có khả năng ngoan ngoãn nghe theo an bài của nàng.

Sở Mục Nhiên thở dài, “Công chúa, ngày tốt như thế này lại nói đến chuyện không vui, lập tức làm cho chúng ta thiếu đi hai huynh đệ. Thật lo lắng công chúa người có một ngày cũng đối với ta như vậy a!”

Thần Tịch liếc trắng mắt, hần sao, là rất khó xử. Cho dù nàng trở thành nữ hoàng, vì hai giao hảo hai nước, phỏng chừng cũng sẽ có nhiều người không đề cho nàng xử phụ.

“Tốt lắm, vậy giờ ta là lão đại, Hoàng Phủ thứ hai, Tĩnh Trạch --”(Sở ca suốt ngày đếm a)

“Tĩnh Trạch đã sớm bị ta xử, người không cần thuận miệng nói tới!”

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy sắc mặt nhất thời trắng bạch, bắt quá rất nhanh lại bình tĩnh lại, công chúa đối với hần tức giận đó là hần tự chuốc lấy, ha ha, hần cũng không thể vọng tưởng, công chúa nguyên ý để cho hần đi theo cũng rất tốt rồi. Hần cũng học theo Cơ Tĩnh Viễn nói, “Hảo ý của Sở công tử Tĩnh Trạch xin nhận, ta cùng Cơ huynh giống nhau, nguyên ý ở lại bên người công chúa cống hiến sức lực, có phải phụ thị hay không ta cũng không đề ý.”

Sở Mục Nhiên bĩu môi, này đều đề lại, không phải chỉ là chuyện sớm hay muộn sao? Thực không hiểu nổi Xích Dương công chúa, có nữ nam đưa đến trước mặt còn không muốn!“Được rồi, ta là Đại ca, Hoàng Phủ thứ hai, Tiêu Băng đệ tam, Bắc Đường thứ bốn, Tuấn Thần thứ năm. Ai ai, đáng tiếc a!”(@@, lại đếm nè)

Thần Tịch trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, “Người nếu nhàm chán liền đi theo Vân Thanh Ngân cùng nhau quản gia đi!”

Sở Mục Nhiên lập tức lắc đầu, “Công chúa, ta đã sớm nói, ta không muốn làm quản gia, bằng không, ta làm sao không làm chính phủ? Chuyện quản gia vẫn là giao cho Vân huynh, bằng không, để cho Gia Cát công tử hỗ trợ cũng tốt!”

Gia Cát Tĩnh Trạch nhìn Thần Tịch, “Công chúa, ta nguyên ý giúp Vân huynh cùng nhau quản gia!”

“Hảo, các người thương lượng một chút đi!” Thần Tịch đứng lên lại nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, “Cảnh Hạo, người theo ta đến thư phòng.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đứng dậy cùng nàng rời đi, Bắc Đường Liên Vân nhìn bóng dáng bọn họ trong lòng khe khẽ thở dài, luận lập trường, chỉ sợ lòng của nàng vẫn tin tưởng nhất là Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi!

Những người còn lại đều là vì quốc gia mà gả cho nàng, sợ rằng trong lòng nàng vẫn luôn phòng bị. Ai, thân phận địa vị không cho phép! Hần chỉ hy vọng Hoàng Thượng Hạ quốc không cần..... Ai!

Sở Mục Nhiên dường như không có việc gì cười cười, “Được rồi, mọi người cũng đừng làm vẻ mặt đau khổ, mừng rỡ còn không có qua đi đâu! Gia Cát công tử, chuyện tình tới hôm qua, phỏng chừng Vân quản gia còn đang đau đầu xử lý, không bằng người đi giúp giúp hần!”

Cơ Tĩnh Viễn đứng dậy, “Ta đi quân doanh giúp Tiêu Băng.”

Hứa Phi Strong lập tức cũng bước qua, “Nhị ca, ta cũng đi!”

“Đừng kêu nhị ca!”

“Có quan hệ gì, chúng ta cũng không phải là phu thị công chúa, xưng huynh gọi đệ cũng đúng a!”

Hai người nói xong cùng nhau ly khai, Sở Mục Nhiên nói một câu muốn đi dạo cũng đi luôn.

Bắc Đường Liên Vân nhìn thoáng qua còn lưu lại Lâm Tuấn Thần có chút nghi hoặc, “Ta nhớ rõ người cũng không thích công chúa, vì sao không muốn rời đi?”

Lâm Tuấn Thần ánh mắt u nhiên nhìn hần một cái, “Tứ ca làm sao mà biết ta không có thích công chúa? Trước kia không thích, hiện tại cũng có thể thích a, tứ ca trước kia chẳng phải cũng không thích công chúa sao?”

Bắc Đường Liên Vân gạt mình một chút, đó là đường huynh, bắt quá hần cũng lười tranh cãi, giờ không phải thời điểm thích hợp. Nhưng là, Lâm Tuấn Thần..... Hần thực không biết là hần ta thích công chúa, nếu một nam nhân thích một nữ nhân ánh mắt sẽ có chút bất đồng, tựa như Tiêu Băng, Tiêu Băng bây giờ bọn họ đều biết đối với công chúa hữu tình lại hay giận dỗi.

Lâm Tuấn Thần nhìn Bắc Đường Liên Vân bỗng nhiên lại bật cười nói: “Tứ ca, ta cảm thấy nhị ca cùng Tam ca tương lai đều có thể trở thành tâm phúc của công chúa, bọn họ không chỉ là người tiên hoàng cấp cho công chúa, còn đối với công chúa hữu tình..... Lại có thực lực, cho nên, Tứ ca muốn thật tình thích công chúa cũng nên chuẩn bị nhiều một chút!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Tiêu Băng sao?

Bắc Đường Liên Vân không thể phủ nhận thực lực của hai bọn họ, cũng không thể phủ nhận bọn họ ở công chúa trong lòng nhất định chiếm cứ vị trí trọng yếu. Bằng không, chức vị quan trọng trong quân doanh làm sao có thể để cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Tiêu Băng hai người xử lý?

Giống như Lâm Tuấn Thần, công chúa thậm chí đề phòng hắn, không cho hắn tiếp cận quân doanh. Hoàn toàn tựa như tước toàn bộ quyền lực của hắn, ở công chúa phủ, hắn cũng chỉ là một phu thị mà thôi. Quân gia không có việc của hắn, bảo hộ công chúa cũng không đến lượt hắn.

Bên này, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi theo Thần Tịch đến thư phòng.

“Công chúa, Vân Thanh Ngân muốn đem mấy vị công chúa cùng nhau đưa lên xe ngựa cho bọn họ rời khỏi phủ công chúa, danh dự bọn họ xem như xuống dốc không phanh.....”

Thần Tịch ngoắc ngoắc môi, có chút lãnh, “Đây chính là tự làm bậy không thể sống!”

“Công chúa, chuyện này chỉ sợ sẽ làm nữ hoàng đối với người tiến thêm một bước -- phòng bị!”

Phòng bị? Đương nhiên không chỉ là phòng bị, chỉ sợ nữ nhân kia còn có thể cảm thấy nàng xấu xa, đối với tỷ muội vô tình, tâm ngoan thủ lạt đi! Bất quá, nàng cũng chẳng quan tâm đến suy nghĩ của nàng mà thay đổi ý định của mình đâu? Thần Tịch cười nhạo một tiếng, “Tùy tiện nàng, ta không thẹn với lương tâm.”

“Công chúa, Khanh Thiên Yến người tính xử lý như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Xử Tử

Nhắc tới Khanh Thiên Yến, Thần Tịch có chút ái muội nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, ngón tay không nặng không nhẹ gõ trên mặt bàn, phát ra tiết tấu có thanh âm, im lặng không nói, nửa ngày mới chậm rãi mở miệng: “Nàng, đả vô dụng, ta đã thấy nàng ta không có tin tức hữu dụng gì”.

Thần Tịch ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp: “Cho người truyền ra ngoài Khanh Thiên Yến thân là công chúa Tàn quốc, lên vào Nhai Nữ quốc rắp tâm bất lương; Cầu kết với hộ vệ phủ công chúa vọng tưởng muốn nhúng chàm sườn phu, còn có ý đồ mưu phản! Ba ngày sau, ở đông môn Hi thành chấp hành tử hình, bản công chúa muốn nàng vạn tiễn xuyên tâm, sau đó treo tại cửa thành cảnh báo một ngày một đêm!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo có điểm kinh ngạc, “Công chúa, người chân quyết nhất định phải như vậy?”

“Đúng vậy!” Muốn như vậy, nàng muốn đường đường chính chính nói cho Tàn quốc biết, phái nằm vùng? Ha ha, có thể a, chỉ cần không để nàng phát hiện, phát hiện liền sát!

Công chúa thì thế nào, trở thành gian tế chỉ có thể xử tử! Huống chi còn muốn nhúng chàm sườn phu của nàng, chết chưa hết tội!

Nếu có người dám đến cướp pháp trường, như vậy, nàng càng cao hứng, một lưới bắt hết!

“Đúng rồi, gia sản của Khanh Thiên Yến toàn bộ sung công, làm quân tư.”

“Là, công chúa.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn biểu tình của nàng cũng đã đoán ra được ý định của nàng, bút dây động rừng nhưng cũng là giết gà dọa khỉ.

Thần Tịch nghĩ lại nhìn hắn, trêu chọc nói: “Người đây là luyện tiếu a? Ta xem nữ nhân kia đối với người thật đúng là tình thâm ý trọng, đến vị trí chính phu cũng đã đưa ra!”

“Công chúa, ta đối nàng không có cảm giác.”

Nhìn bộ dáng nghiêm trang của hắn, Thần Tịch buồn bực, ai, thực không thú vị!

Thần Tịch nâng cằm tựa vào bàn, cầm lấy bút tùy ý vẽ vài nét. Bỗng nhiên, nàng lại nói: “Cảnh Hạo, đi an bài một chút, ta hy vọng có người đến cướp ngục hoặc là cướp pháp trường!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo hoạt kê cười, “Hảo. Ta hiểu được.” Hắn nhìn Thần Tịch nói: “Công chúa mười hai ám vệ kia có sai, bất quá bọn họ đều là nhân tài. Thời gian sau, bọn họ thần phục công chúa, thỉnh công chúa không cần bởi vậy ghét bỏ bọn họ!”

“Ân. Vật tẩn này dùng người tẩn kì tài. Chỉ cần ngươi chắc chắn, bọn họ thần phục ta hoặc là ngươi, ta cũng không quá để ý.” Tâm phúc thôi, vẫn là chính mình bồi dưỡng, tâm phúc của người khác mình cũng không thể mạo hiểm

Lúc trước đấu với Đại công chúa, nàng cứu được mười mấy đứa nhỏ, tư chất không sai, nàng chính là muốn bồi dưỡng bọn hắn. Một khi thành tài nhất định sẽ trung thành với nàng.

Mấy đứa nhỏ đó, nàng thỉnh người đến dạy học, đọc sách, viết chữ. Sau đó còn tự mình truyền thụ võ nghệ cho bọn hắn, còn có cả nội công tâm pháp mà quái dị sư phó truyền thụ cho nàng.

Có thể nói nàng mỗi ngày đều dành một canh giờ dạy bọn chúng, chính là muốn mình hiểu biết tính cách của bọn họ, bồi dưỡng trở thành tâm phúc chính mình.

Nghĩ đến mười ba cái đứa nhỏ kia, Thần Tịch sẽ không khỏi nghĩ đến Vô Nhai, Vô Nhai vẫn còn ở trong chùa....

Thiếu niên kia--

Ai!

Quên đi, nàng ban đầu giúp hắn, đối với nàng mà nói bất quá là nhấc tay chỉ lao, vẫn là để cho hắn quá an ổn đi.

“Công chúa?”

“Ngà?” Thần Tịch hoàn hồn, mỉm cười, “Ta không sao, ngươi đi làm việc đi!”

“Công chúa, có chuyện --”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thở dài, hắn vừa mới vì sao lại cảm thấy công chúa suy nghĩ đến thiếu niên kia? “Hôm qua tin tức đến, chùa miếu bị người đánh cướp một phen, tuy rằng bên trong hòa thượng không chết, bất quá --”

Thần Tịch đột nhiên đứng lên, có chút kích động nhìn hắn, “Bất quá cái gì?”

“Có một người gọi là Vô Nhai bị thương nặng, người ta an bài bên đó biết công chúa từng ở trong chùa còn quen biết hắn nên đã nghĩ biện pháp cứu hắn ra.”

Cứu ra, Thần Tịch thư khẩu khí, lập tức hỏi: “Có bị thương nặng hay không?”

“Không ảnh hưởng đến tính mạng, công chúa không cần lo lắng, vì sự việc hôm qua, , cho nên ta cũng không kịp nói.”

Thần Tịch nhìn hắn, nàng không biết hắn còn nhớ rõ Vô Nhai, theo lý hơn phân nửa là không nhớ rõ đi!

“Công chúa, ta nhớ rõ hắn là do người bồi dưỡng để làm thủ vệ đi!”

Ngạch!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cười nhẹ, “Công chúa không cần kinh ngạc, trí nhớ ta tốt lắm, tuy rằng không phải là cứ gặp qua là không quên, nhưng có một số việc nên nhớ rõ thì sẽ nhớ rõ.”

Cái gì kêu nên nhớ rõ a! Thiết!

Thần Tịch bĩu môi, thở dài, nghĩ đến Vô Nhai là bị nàng liên lụy đi!

“Công chúa tính an bài hắn như thế nào? Có kẻ cố ý vu hãm hắn, tựa hồ sẽ đem hắn vào nguy hiểm.”

Thần Tịch nghĩ nghĩ chung quy là bất đắc dĩ: “Nếu vết thương quá nặng thì đưa đến Hi thành đi, về phần ai hại hắn, thu thập sạch sẽ, biết rõ là người của bản công chúa còn dám xuống tay, đáng chết!”

“Là.”

Vô Nhai nếu đã không thể thoát khỏi vận mệnh dây dưa cùng nàng, vậy thì nên đưa hắn về phủ công chúa cùng mười ba đứa nhỏ kia đi!

“Cảnh Hạo chưa từng thấy công chúa như vậy, công chúa đối với Vô Nhai kia có tâm tư khác sao?” Hoàng Phủ Cảnh Hạo thâm thúy nhìn nàng, con người không nhìn ra hi vọng.

Thần Tịch mỉm cười, “Ai biết được, dù sao là ta người cứu, mạng phải thuộc về ta!”

“Công chúa, Hắc Long đã diệt gần hết, bất quá Liễu Văn Hoa còn có vài tâm phúc không sa lưới luôn giúp hắn, phỏng chừng bọn họ muốn đầu nhập vào Hoa Tử Huyền đi.”

Hoa Từ Huyền?

Nam nhân kia từng xuống tay hại nàng, lại đối nàng..... Ai, này nam nhân chính là hay thay đổi, thật không biết hắn muốn gì!“Luu Âm Các tạm thời không nên hoạt động, bất quá, nếu bọn họ dám cùng công chúa phủ đối nghịch như vậy liền trực tiếp đánh trả, không cần khách khí.”

“Hào.”

“Liều Văn Hoa đã tìm được chưa?”

“Không cần tìm, hắn sẽ tự tìm đến chúng ta, chỉ cần chờ hắn chủ động xuất hiện.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo tạm dừng một hồi lại nói: “Công chúa, còn có một việc.”

Thần Tịch từng mất Hoàng Phủ Cảnh Hạo, “Người không phải gat ta rất nhiều chuyện, chuẩn bị hôm nay cùng nhau thẳng thắn a?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng thần nhiên thừa nhận, cười nói: “Trong khoảng thời gian này nhiều việc xảy ra, Cảnh Hạo liền làm chủ trước ngăn tin tức này lại. Nay chuyện này đã qua, cũng nên nói cho công chúa.”

“Được rồi, nói đi!”

“Hạ Thượng Vũ vắng vẻ hoàng hậu của hắn, nghe nói đã hai tháng không bước vào Đông Cung nữa bước, còn hạ lệnh cho hoàng hậu nương nương mang theo cung nữ thái giám sao chép kinh Phật, nói là muốn nâng tu thân dưỡng tính, đồng thời vì Hạ quốc cầu phúc.”

Ngạch!

Hạ Thượng Vũ biết hoàng hậu của hắn mua sát thủ ám sát nàng? Còn thực sự hành động! Ha ha, đường huynh này coi như không sai, nàng liền tạm thời tin tưởng hắn đối Nhai Nữ quốc là không có quá mức tham niệm đi!

Mà Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng là vẻ mặt trầm trọng nhìn nàng, “Công chúa, người không thấy là Hạ Thượng Vũ đối với người quá tốt sao?” Hạ Thượng Vũ vì sao lại vì công chúa vắng vẻ hoàng hậu chính mình, cho dù Hạ quốc hoàng hậu ám sát công chúa, hắn có áy náy còn cho là có thể, nhưng lại làm như vậy có phải hay không quá mức bảo vệ công chúa?

Loại bảo hộ như vậy làm cho hắn có chút bất an, sợ một ngày sự tình vượt qua dự đoán của hắn. Nhất là còn vô điều kiện để công chúa về nước, còn làm cho Bắc Đường Quân Liên hiệp trợ công chúa làm việc, dù loại dấu hiệu đều làm cho hắn cảm thấy Hạ Thượng Vũ tựa hồ đối với công chúa có tư tình.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Hoàng Phủ Chi Hôn

“Công chúa, ta vẫn không nghĩ ra Hạ Thượng Vũ vì sao lại đột nhiên cho người về nước, trong đó có phải hay không có chuyện ta không biết?”

Thần Tịch thần bí hề hề cười, “Là có đi, bất quá, tạm thời không nói cho người!”

Ách -- Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang đắc ý, vô cùng linh động, tâm nhất thời rung động, nàng có đôi khi nghịch ngợm như vậy khiến cho hắn không đành lòng chỉ trích.: “Chỉ cần công chúa thấy tốt là được rồi!”

“Yên tâm, nếu có nghi hoặc ta sẽ cùng người thương lượng! Kỳ thật lúc trước ta cũng không tin tưởng người là người của Đại công chúa, cho dù người từng đối với ta không tốt.....”

Không biết vì sao, nghe được những lời này Hoàng Phủ Cảnh Hạo bỗng nhiên cảm thấy người khác nói cái gì cũng không quan trọng, âm thanh có chút trầm trầm, “Vì sao?”

“Bởi vì ta tự hỏi a, nếu người thật sự là người của đại công chúa, đã sớm nghĩ biện pháp làm cho nàng trở thành Nữ hoàng, làm cho ta cả đời không xoay người được. Người rất phúc hắc, cũng rất thông minh, chắc chắn sẽ làm được.”

Sắc mặt Hoàng Phủ Cảnh Hạo đen sì, phúc hắc? Hắn nếu không có lý giải sai, đây tuyệt đối không phải là từ dùng để tán dương người khác đi!

Thần Tịch giương mắt nhìn hắn mỉm cười, “Được rồi, đừng rồi rẫm, chúng ta đi đưa mấy vị công chúa đi!”

“Hào.”

Hai người cùng nhau đi vào cửa hậu viện, mấy vị công chúa đã bị Vân Thanh Ngân đưa lên

xe ngựa hoa lệ chuẩn bị tiễn đưa, tinh táo lại các nàng đều thực phần nộ, nhưng không có một người dám giương oai. Bởi vì Vân Thanh Ngân nói cho bọn họ biết trong rượu và thức ăn phát hiện có một ít dược, mà dược này lại tìm được trong phòng chính phủ của các nàng. .

Mấy vị công chúa nhớ tới lúc Vân Thanh Ngân theo chân bọn họ giải thích, biểu tình tựa tiểu phi tiểu gia thật sự là làm cho người ta trong lòng phiếm lãnh, chỉ đành ngoan ngoãn cho người của chính mình đóng gói lên xe ngựa.

Lên xe ngựa xong các nàng lại thăm hận chính mình như thế nào bị kẻ khác tính kèkèesLaji còn là một nam nhân đê tiện!

Đang muốn tìm lấy cơ phát tác liền nhìn thấy Thần Tịch đến đây, nhị công chúa đầu tiên làm khó dễ, “Hoàng muội, đây là đạo đãi khách của ngươi?”

Thần Tịch nháy mắt mấy cái, vô tội hỏi: “Kia Hoàng tỷ muốn thế nào? Muốn ta làm cho người ta khua chiêng gõ trống đưa các ngươi ra khỏi thành sao? Ta lo lắng chuyện tình đêm qua ảnh hưởng không tốt đâu. Ít nhất cũng phải ít nhiều một năm mới có thể làm cho người ta quên chuyện hoang đường đêm qua đi! Hoàng tỷ, ta đây chính là toàn tâm toàn ý vì các ngươi suy nghĩ!”

“Ngươi --” Đêm qua nhất định là nàng động tay chân, bằng không sự tình làm sao có thể thay đổi như vậy. Nhưng là, dược của bọn hắn chính mình hạ, không thể có sai lầm. Rốt cục là ai? Các nàng cũng không có chứng cứ..... Chỉ có thể xem như xui xẻo, bê tăng đá tự đập chân mình!

Đáng giận. Đầu là do Khanh Thiên Yến kia, các nàng như thế nào lại có thể tin nữ nhân kia nói nhảm, cái gì mà đã khống chế hộ vệ phủ công chúa, căn bản chính là nói hươu nói vượn!

Kỳ thật Khanh Thiên Yến cũng có nỗi khổ, nếu là trước đây, cấu kết với Lưu Nghiệp, khống chế ám vệ phủ công chúa quả thật chẳng khác nào đã khống chế hộ vệ phủ công chúa. Nhưng bây giờ lại khác, chưa nói đến Thần Tịch khác thường, bọn họ lại còn đụng đến người của SỞ MỤC NHIÊN, đương nhiên thua cuộc là không thể bàn cãi !

Thần Tịch nhìn sắc mặt các nàng đều biến đen nhện không được an ủi, ôn nhu vô cùng nói: “Nhị vị Hoàng tỷ cùng lục hoàng muội xin yên tâm. Khanh Thiên Yến dám mê hoặc các ngươi làm việc hồ đồ, việc này ta đều nhớ rõ. Ba ngày sau ta sẽ xử tử nàng, hơn nữa, còn muốn ở đồng môn làm cho nàng chịu vạn tiễn xuyên tâm khổ sở! Coi như là giúp bọn tỷ muội báo thù!”

Cái gì!

Ba vị công chúa nhìn Thần Tịch đang cười tươi như hoa, ngay cả đôi mắt đều nhiễm cười, nhưng mở miệng toàn là lời tàn nhẫn. ...Xích Dương công chúa như vậy khiến cho bọn họ run mình ớn lạnh.

Cuối cùng nhị công chúa biết lần này đã gặp hạn, không thể cũng không thích hợp làm cái gì, liền đối vẫy vẫy tay quát: “Khởi hành!”

“Ba vị hảo tỷ muội đi thông thả! Thuận buồm xuôi gió.....” Thần Tịch ở phía sau vẫy vẫy tay, tỏ vẻ vui vẻ đưa tiễn.

Nhị công chúa qua màn xe nhìn thấy nàng tươi cười liền tức giận không thôi, vì sao, vì sao!

Hung hăng đập một chưởng, đến xe ngựa cũng không nhìn được mà lung lay.

Nhị công chúa chính phủ có chút lo lắng nhìn nàng, “Công chúa, Xích Dương công chúa từ khi trở về từ Hạ quốc liền thay đổi khác người chỉ sợ.....”

“Sợ cái gì, mẫu hoàng chán ghét nàng như vậy, mặc kệ nàng biến thành cái dạng gì mẫu hoàng vẫn sẽ không thích nàng, càng không để cho nàng trở thành Nữ hoàng!”

“Đại công chúa --”

“Hừ, chẳng qua là một cái Đại công chúa, có cái gì phải lo lắng! Muốn lo lắng thì lo lắng ngũ công chúa, nhân gia sinh phụ chính là đương kim Phượng hậu, cũng coi như con vợ cả, Phượng hậu nhất định có dã tâm không nhỏ!”

Chính phủ Nhị công chúa trong lòng thở dài, xác thực, Phượng hậu làm sao có thể không tranh, Khổng gia cũng không phải kẻ dễ bắt nạt. Nay chính là nhị công chúa, tam công chúa,

ngũ công chúa tranh đấu gay gắt. Đại công chúa còn đang ở trong chùa, chỉ cần sử dụng một ít thủ đoạn.....

.....

Tiến bước mấy vị công chúa, Thần Tịch cười tủm tỉm nhìn về phía Hoàng Phủ Cảnh Hạo, “Cảnh Hạo, đại công chúa trước kia không phải muốn ngươi giúp nàng rời khỏi chùa sao?”

“Àn, công chúa muốn làm cái gì?”

“Không có gì, con người của ta đi, chính là thiện tâm, có đôi khi tâm tình tốt , thì sẽ thành toàn cho một số người.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cảm thấy chính mình vẫn là dừng nên tỏ vẻ gì, công chúa thật sự là càng ngày càng..... Da mặt dày.

“Người nghĩ biện pháp giúp nàng đi, làm cho nàng ta trở lại cùng ba vị công chúa kia công chúa hảo hảo đấu, không phải có người nói cung đấu vô cùng thú vị sao Ta thành toàn các nàng, đem hoàng cung đấu đến long trời lở đất, làm cho Nữ hoàng đau đầu đục liệt, hảo hảo nhìn xem nữ nhi của nàng ra làm sao.”

“Công chúa, đưa Đại công chúa vào chùa không phải chuyện nhỏ, rồi đi cũng đồng dạng không phải việc nhỏ!”

“Kia cũng không khó, nữ hoàng không phải đau lòng nàng sao, có thể lợi dụng. Tỷ như nói đại công chúa bị bệnh, bệnh nặng, bệnh cấp..... Cần hồi kinh cứu chữa.”

Trên đầu Hoàng Phủ Cảnh Hạo bay qua một đàn quạ đen, nửa ngày thờ dài: “Công chúa, người muốn làm gì Đại công chúa, không cần kiêng kị, ta nhất định nghe theo.”

Ha ha!

Người thông minh!

Thần Tịch vụng trộm xuất ra một lọ dược thủy, “Cho người, người chỉ cần thần không biết quỷ không hay cho Đại công chúa uống xong, sau đó nàng sẽ triệu miên giường bệnh, bên người nàng nhân thức thủ vô sách, ngay cả hương đã đại phu cũng không có khả năng trị liệu.....”

“Hảo, ta tự mình đi.”

“Cũng tốt, người làm việc ta yên tâm, đi sớm về sớm a!” Thần Tịch còn cười thật tươi thập phần sáng lạn.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo trong lòng bỗng nhiên đổ một hơi, buồn bực không thể phát tiết, cuối cùng, hắn làm ra một hành động khiến cho mọi người trong phủ công chúa muốn rụng con mắt, hắn cúi đầu che đi cánh môi kia, hơn nữa còn ác ý cắn một cái, khiến đôi môi hồng nhuận nàng theo tơ máu....

Mọi người nhìn đến đều hóa đá.....

Trời ạ, bọn họ nhìn thấy gì?

Hoàng Phủ công tử luôn luôn đối công chúa lạnh lùng cự nhiên chủ động hôn công chúa, còn hôn kịch liệt như vậy!

Chẳng lẽ một đêm triệu miên xong, Hoàng Phủ công tử liền đổi tính?

Đang nghi hoặc, mọi người chợt nghe Hoàng Phủ Cảnh Hạo phiêu nhiên nhi khứ, lưu lại một câu, “Công chúa không cần lo lắng, Cảnh Hạo rất nhanh sẽ trở lại cùng người!”

Lời còn chưa dứt, người đã phiêu nhiên rời đi.

Vừa vặn lại đây tìm Thần Tịch, Bắc Đường Liên Vân cũng thấy được một mànV, đồng dạng ngây người, lập tức trong lòng bốc hỏa.....

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Ăn Trước Nói Sau

Thần Tịch đang bị đang bị nộ hôn đột ngột mang tính trừng phạt của Hoàng Phủ làm cho kinh hách một chút, còn chưa kịp trở về chỗ cũ -- không, không kịp hoàn hồn, thì cảm giác bên hông bị một cánh tay có lực ôm lấy.

Nghiêng đầu chống lại đôi mắt chứa lửa nóng của Bắc Đường Liên Vân nhìn nàng thì nàng run rẩy, bộ dạng này của Bắc Đường Liên Vân không phải là muốn ăn nàng chứ? Theo bản năng nàng đã nghĩ nên làm sáng tỏ cho bản thân mình, “Bắc Đường, ta --”

“Công chúa, người để cho Nhị ca đi đâu vậy?”

“Ta, hắn đi kinh thành một chuyến.”

“Ừ, vậy đi lại cũng mất vài ngày.” Bắc Đường gần như làm bầm lẫu bầu nói, bước đi cũng không có dừng, mang Thần Tịch đi về phía Hi viện.

Bọn hạ nhân trở mắt nhìn công chúa nhà bọn họ bị Bắc Đường công tử mang đi, không, hắn là nắm cả đi mới đúng! Thật vất vả hoàn hồn lại bị đá kích, công chúa cũng quá mảnh rồi, đem qua mới đối phó với hai vị tân sủng phu, bây giờ đang là ban ngày ban mặt lại muốn cùng Bắc Đường công tử tiếp tục kích tình sao?

Trên cơ bản Thần Tịch bị Bắc Đường ôm đi, cảm giác được sự tức giận của hắn, nàng có chút cảm giác không hiểu, tốt xấu gì cũng phải nghe nàng giải thích một chút chứ!

“Bắc Đường, ta --”

“Công chúa, người mệt sao sao?” Đột nhiên Bắc Đường Liên Vân hỏi một câu thực sốc.

Theo bản năng Thần Tịch lắc đầu, nàng cũng không làm gì cả, sao lại mệt được!

Khóe môi Bắc Đường Liên Vân lộ ra ý cười, không mệt mới là tốt rồi! Đi vào Hi viên, hắn trực tiếp ôm lấy Thần Tịch đi vào trong phòng.

Thần Tịch giả vờ muốn xuống dưới, “Bắc Đường, người làm cái gì vậy hả, thả ta xuống nhanh!”

“Hừ, công chúa, đừng nóng vội.....”

Bọn hạ nhân vừa nghe những lời này thì mặt đỏ tới mang tai rồi đi thật nhanh, ngay từ lúc đầu Thần Tịch còn không hiểu là chuyện gì, chờ tới lúc thấy rõ ánh mắt bội phục và ái muội của hạ nhân thì cũng hiểu được tâm tư đen tối của mỗi nam!

Nhất thời then quá thành giận, “Bắc Đường -- người buông nhanh!”

Bắc Đường Liên Vân không để ý mà vẫn đi vào. Không chút do dự áp đảo nàng ở trên giường lớn, “Công chúa.....” Hơi thở nóng rực phả lên cổ nàng, lập tức làm cho mặt nàng đỏ lên.

“Này --”

“Công chúa, không thể nặng bên này nhẹ bên kia được, đêm qua người đã thăm hỏi Đại ca, Nhị ca rồi. Lại vẫn cứ cho ta ăn chay, sao nhẫn tâm vậy chứ?”

“Ta -- ta không có -- ưm.....”

Trời đất làm chứng, thật sự là nàng không có mà! Trong lòng Thần Tịch5 vô cùng ghen khuấy. Vì sao không để cho nàng mở miệng nói chuyện, vì sao muốn dùng nụ hôn che môi của nàng lại, “A -- ừ.....”

Bắc Đường Liên Vân vì muốn mau chóng làm cho mỗi nữ khuấy phục. Có thể nói dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào. Tay chân đều sử dụng, môi cũng nhiệt liệt hạ xuống, hắn chỉ biết không thể để cho nàng mở miệng, mở miệng chính là cự tuyệt, việc có thể làm là che môi của nàng lại, mới có thể tiếp tục.....

Bàn tay to không ngừng đốt lửa ở trên người Thần Tịch, tiếng thở dốc tràn đầy dục vọng.

“Liên Vân --”

Thân thể Thần Tịch bị hắn thiêu đốt hoàn toàn. Cảm nhận được Bắc Đường Liên Vân bị áp lực tình cảm và xúc động, nàng có chút bất đắc dĩ, cũng có chút đau lòng. Nếu bàn về sức lực. Tất nhiên là Bắc Đường Liên Vân hơn nàng, cho dù động võ. Không nói tới dùng độc, nàng cũng không phải đối thủ của Bắc Đường Liên Vân, thôi xem ở phân thượng nhìn nhân gia nhin một lần lại một lần.....

Ài, để cho hắn ăn một lần đi, dù sao cũng không phải chưa từng ăn qua, ô ô, tỷ tỷ từng nói, nam nhân ghen lâu rất không tốt! Về sau chậm rãi dạy dỗ hắn thành người ngay thơ vậy.....

Thần Tịch mềm lòng bắt đầu chủ động đáp lại nụ hôn của hắn, Bắc Đường Liên Vân cảm giác được sự chủ động của nàng nhất thời trong lòng nở hoa, không tới một lát, bọn họ cũng đã thăng thần thành khẩn rồi.

Trong phòng kiều diễm, chim nhỏ trong viện đỏ bừng, phác phác bay đi.

Bắc Đường Liên Vân đã nhìn nhiều tháng, hơn nữa còn bực mình chuyện nàng cười một lúc hai người mới, cho nên toàn bộ đều bạo phát ra ngoài, đòi hỏi nàng cũng quá mức dừng mãi.

Thần Tịch cảm giác như mình đang trên một thuyền nhỏ lênh bênh giữa biển lớn, bị va chạm tới mức đầu vầng mắt hoa, không thể làm gì..... Chỉ có thể gát gao dựa vào hắn, thấp giọng gọi tên của hắn.

.....

Một trận triển miên cuồng dã, Bắc Đường Liên Vân điên cuồng đòi hỏi, Thần Tịch phối hợp với hắn nhiều lần cao trào. Cũng không biết giằng co bao lâu, Thần Tịch mệt tới mức ngủ đi.

Trong giấc ngủ nàng cảm giác có người ôn nhu lau thân thể cho nàng, bây giờ nàng thật sự rất mệt mỏi. Trước khi mê man nàng chỉ có một ý niệm trong đầu, nam nhân ghen lâu quả nhiên không tốt, về sau nàng phải cẩn thận mới được..... Ô ô, không thể mềm lòng!

Ánh nắng chiều theo cửa sổ chiếu rọi vào, phủ kín trong phòng.

Thiên hạ trên giường rốt cục đã tỉnh, mơ hồ lau mắt, cảm giác bên cạnh có một nguồn nhiệt, “Tịch nhi, nàng tỉnh rồi?”

Thần Tịch mở mắt ra thì chống lại Bắc Đường Liên Vân đang cười vô cùng tà ác, thẳng nhai này ăn uống no đủ liền cười tủm tỉm, đáng giận mà!

“Tịch nhi, nàng thật đẹp! Lại ngon miệng như vậy làm người ta thật không thỏa mãn mà!”

Choáng váng, còn không thỏa mãn, Thần Tịch trợn trắng mắt lên, , muốn ngồi lên nói gì đó thì cảm giác xương cốt mình thật mềm yếu, nhất thời vô cùng xấu hổ và giận dữ, “Bắc Đường, sao chàng còn ở đây!”

Bắc Đường Liên Vân có chút vô tội nhìn nàng: “Không phải chức trách của ta là phải thủ hộ nàng sao? Còn đi đâu nữa?”

Thủ hộ, thủ hộ chính là ăn nàng làm cả người nàng vô lực sao? Tinh thần của hắn thì ngược lại, nhìn thật sự chói mắt mà.

“Tịch nhi, về sau cứ như vậy bên nàng được không?”

“Tùy huynh thôi.” Thần Tịch buồn bực xoa xoa thất lưng, thật mỏi!

Bắc Đường Liên Vân lập tức mát xa cho nàng, mát xa huyết vị, lại còn chuyển nội lực cho nàng để nàng giảm bớt nhức mỏi, săn sóc không thôi, thể này trong lòng Thần Tịch mới cảm giác cân bằng được một chút.

Nghĩ nghĩ nàng vẫn nên nói với hắn, “Liên Vân, kỳ thật tối hôm qua ta --”

“Đừng nói nữa.” Tay Bắc Đường Liên Vân dừng một chút lại tiếp tục đi xuống.

Thần Tịch thở dài, hắn thân là nam nhân Hạ quốc, lại lựa chọn ở cùng với nàng, trong lòng nhất định giằng dụa rất nhiều! Có thể làm tới mức này cho nàng, có thể nói đã từ bỏ tôn nghiêm của nam nhân, nàng há có thể không cảm động sao?

Lại nghe Bắc Đường Liên Vân sâu kín nói: “Công chúa, thân phận của nàng mọi người đều biết rõ, ta cũng biết rõ, thời khắc ta quyết định ở bên cạnh nàng thì đã suy nghĩ tới tình cảnh tương lai rồi. Chỉ cần nàng đừng có mới nói cũ, ta vẫn sẽ tiếp tục đi theo nàng!”

“Sẽ không đâu, ta sẽ không chán gét chàng.” Thần Tịch xoay người lôi kéo tay hắn trịnh trọng nói. Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, nàng cũng sẽ không chán gét những người đối tốt với nàng, mặc kệ là bằng hữu hay là thân nhân.

Cho dù cái người tổn thương nàng nhiều nhất là người mẹ ruột kia, nàng cũng sẽ không bởi vì như vậy mà chán gét toàn bộ thế giới, nàng có tỷ tỷ tốt, có gia gia tốt.

Bắc Đường Liên Vân ôm nàng vào trong ngực, nửa ngày thì cơ thể lại nóng lên, vô tội nhìn Thần Tịch, “Tịch nhi, nàng thật sự rất mê người mà!”

“Ngừng!” Thần Tịch lập tức đẩy hắn ra, “Đừng coi ta là tiểu bạch thỏ, kể tiếp chàng tính nói sắc đẹp mê người làm cho người ta tự say sao?”

Bắc Đường Liên Vân cười hắc hắc, đưa tay ôm chặt lấy nàng, “Tịch nhi sao lại thông minh thế chứ!”

“Đừng -- ta đói bụng.”

“Vừa vặn, ta dứt cho nàng ăn no!” Bắc Đường Liên Vân cố ý bẻ cong ý tứ của nàng.

Thần Tịch giận, nhéo một cái, làm cho mỡ nam kêu rên một tiếng, “Tịch nhi, nàng thật nham hiểm!”

“Ta thật sự đói bụng mà, hơn nữa, cần phải gặp Vân Thanh Ngân, hôm nay chiều đãi khách nhân ta cũng không lộ diện, không biết sự tình có thỏa đáng không.”

“Không có chuyện gì, tân khách đều biết là công chúa bị thương, nằm trên giường nghỉ ngơi cho nên không thể gặp khách!”

Thần Tịch đẩy cánh tay của hắn ra, “Không thể tham ngủ nữa, ta thật sự rất đói bụng.” Ngủ tiếp nữa, lại bị hắn ăn vài lần, nàng chỉ sợ không xuống giường được, đến lúc đó người phủ công chúa không biết lại truyền thành dạng gì nữa!

Bắc Đường Liên Vân thấy nàng nhũn mày xoa xoa thất lưng liền mềm lòng, giúp đỡ nàng đứng lên, để cho nàng mặc quần áo vào, “Công chúa, ta họa mi cho nàng nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Tĩnh Trạch Tức Giận

Bắc Đường Liên Vân cẩn thận xẽ mi cho nàng xong, mới kêu mấy người Linh Nhi tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Linh Nhi nhìn Bắc Đường Liên Vân liếc mắt một rồi ánh mắt lại dừng trên những đốm râu tây nhỏ trên cổ Thần Tịch rồi lại đỏ bừng mặt, thẳm nghĩ trong lòng: Công chúa quả thật cường hãn mà, không nói tôi chuyện ép buộc một đêm, ban ngày còn ăn luôn Bắc Đường công tử nữa.

Trong lòng Thần Tịch đang nghĩ một số chuyện nên cũng không phát hiện ra Linh Nhi có chút không thích hợp, nếu biết tiểu nha đầu Linh Nhi lật ngược phải trái, nhất định nàng sẽ kêu oan thật to.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, kêu người mang com chiều lên, ngồi cùng Bắc Đường Liên Vân hai người ăn com, ấm áp vô cùng.

Mà mấy người Sở Mục Nhiên đang ngồi ở phòng khách nhận được tin tức thì lần lượt trầm mặc, đối với sự độc chiếm của mỡ nam kia tỏ vẻ thật bất mãn, đương nhiên, ai cũng không nói gì thêm.

Thần Tịch ăn uống no đủ xong, Vân Thanh Ngân liền mang theo Gia Cát Tĩnh Trạch cùng nhau đi vào báo cáo công việc.

Gia Cát Tĩnh Trạch vừa vào cửa đã nhìn thấy Bắc Đường Liên Vân vô cùng thân thiết ngồi ở bên người Thần Tịch, còn lôi kéo tay nhỏ bé của nàng, bỗng dung tâm nhói lên, bọn họ đã thân mật tới mức đó rồi sao?

Vân Thanh Ngân làm như không thấy, thản nhiên bẩm báo: “Công chúa, sau khi ăn qua com chiều tân khách đều rất vừa lòng rồi đi. Những điều cần nói ta đều đã nói, tin chắc mọi người sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của công chúa.”

“Ừ, người vất vả rồi. Về sau người hãy cùng Tĩnh -- Gia Cát công tử phân công việc trong ngoài đi, người phụ trách những công việc đối ngoại, hần phụ trách quản lý những chuyện vặt bên trong phủ công chúa!”

“Được.”

“Tất nhiên, vì để ngừa vạn nhất, người vẫn nên giám thị một chút cho thích hợp.”

Vân Thanh Ngân đáng thương nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt một cái, “Công chúa yên tâm, ta hiểu được.” Dừng một chút, hần lại mở miệng, nói: “Công chúa, kế hoạch trồng trọt mà người đề ra, đã có hiệu quả rồi. Công chúa có đi nhìn một chút không?”

“Được, sáng sớm ngày mai đi xem một chút, dưa và trái cây có đặc biệt dài ra gì không?”

“Ngày mai công chúa đi nhìn rồi sẽ biết, dù sao thì công chúa cũng sẽ thích.”

Thần Tịch cười cười, “Tốt. Ngày mai đi!”

Bắc Đường Liên Vân nghe có chút không hiểu, “Công chúa, cái gì vậy?”

“Ngày mai xem thì biết.”

Bắc Đường Liên Vân bất mãn vì nàng như. Uy hiếp nhìn nàng, “Thực không nói sao?”

Thần Tịch hừ nhẹ một tiếng, “Không nói!”

“Kia --”

“Khụ khụ.....” Ngay tại lúc Bắc Đường Liên Vân muốn động móng vuốt. Vân Thanh Ngân ho nhẹ hai tiếng. Tỏ vẻ nhắc nhở bọn họ phải chú ý trường hợp, nơi này không thích hợp liếc mắt đưa tình.

Lúc này Bắc Đường Liên Vân mới ngưng ngưng buông tay, ngoan ngoãn ngồi ở một bên.

Gia Cát Tĩnh Trạch thì chỉ cảm thấy sao khoảng cách của bọn họ lại gần như vậy, rất là chói mắt, cúi đầu nhìn sàn không nói gì cả.

“Công chúa, đã không có chuyện cuàta, vậy ta xin lui trước?”

Thần Tịch nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt một cái, “Được. Người đi xuống đi!”

Gia Cát Tĩnh Trạch giương mắt vụng trộm nhìn Thần Tịch một cái, vừa vận chống lại đôi mắt mang ý cười của Thần Tịch, trong lòng ngẩn ra. Trong lúc nhất thời đã quên mất thu hồi tầm nhìn của mình, cứ như vậy ngơ ngác nhìn nàng.

Nửa ngày. Thần Tịch lắc lắc tay, “Người ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện một chút!”

Bắc Đường Liên Vân nhìn Gia Cát Tĩnh Trạch liếc mắt một cái, lại nhìn Thần Tịch liếc mắt một cái, trong lòng than nhỏ, chủ động đứng lên, “Công chúa, ta đi ra ngoài trước.”

“Cũng tốt.”

Thần Tịch muốn cùng Gia Cát Tĩnh Trạch nói chuyện, kỳ thật không có gì ám muội, chỉ là muốn giữ cho Gia Cát Tĩnh Trạch vài phần mặt mũi nên mới đồng ý Bắc Đường Liên Vân đi ra ngoài, đương nhiên cũng không phát hiện ra nỗ lực của vị chúa rồi đi.

Lúc trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Gia Cát Tĩnh Trạch khẩn trương, hắn muốn cúi đầu lại luyến tiếc dời tầm mắt của chính mình, hắn bị nhốt ở trong nhà mấy tháng thật sự là rất buồn, hắn tình nguyện tới phủ công chúa, cho dù nàng không muốn nhìn thấy hắn!

Chỉ cần ngẫu nhiên có thể nhìn thấy hình bóng của nàng thì cũng đã tốt lắm rồi, nhưng mà, dù có nghĩ như thế nào thì cũng không có khả năng!

Cho tới khi Đại công chúa cho người tới cầu thân, mẫu thân nghĩ sẽ đáp ứng, hắn mới rõ ràng mọi chuyện, hắn không muốn gả cho nữ tử khác, nếu nhất định phải gả, vậy, hắn chỉ nguyện ý lựa chọn nàng. Nếu không phải nàng, vì sao phải gả cho người khác?

Mẫu thân vì thế mà nói chuyện với hắn rất nhiều lần, phân tích rõ cục diện lợi hại trong đó, nói nàng không có núi dựa vào, tung tích của sinh phụ không rõ, lại cũng không có người bên ngoài duy trì, quan trọng nhất là nữ hoàng cũng không thích nàng, thậm chí có thể nói là vô cùng chán ghét nàng!

Cho dù nàng có mười vạn tinh binh, vậy cũng không thể che cả bầu trời!

Đại công chúa lại không giống như vậy, tuy rằng trước có Phượng hậu cản đường, nhưng Đại công chúa còn có bên ngoài duy trì, có nguyên lão trong triều duy trì, cũng có sự yêu thương của Nữ hoàng bề hạ..... Những điều này đều là khiếm khuyết của Xích Dương công chúa.

Nhưng mặc kệ mẫu thân nói bao nhiêu lợi ích, hắn cũng không nguyện ý gả cho Đại công chúa, hắn tình nguyện cả đời ở một mình!

“Sao lại không nói lời nào? Chẳng lẽ là Gia Cát công tử ngông nghênh ngày xưa đã trở thành một đường phụ mất hết tự tin sao? Bị ta hù một lần thì cảm thấy thế giới sụp đổ sao?”

“Không có!” Gia Cát Tĩnh Trạch có chút đổi nhìn nàng, “Ta không có, tại ta không biết nói gì thôi, cũng không biết người muốn làm cái gì!”

“Ta làm gì thì có quan hệ gì chứ? Mẫu chốt không phải ta muốn làm cái gì, mà là người muốn làm như thế nào? Chẳng lẽ người cảm thấy có thể trốn ở trong phủ công chúa cả đời sao?”

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy thân mình cứng đờ, hắn tức giận nhìn nàng: “Công chúa muốn đuổi ta đi thì cứ nói thẳng là được rồi, làm gì cứ quanh co vòng vèo!”

Ai nha, tính tình của mỹ nam này thật ghê gớm mà, tốt xấu gì thì nàng cũng đã giúp hắn! Lúc trước cũng do hắn phản bội nàng mà, dựa vào cái gì lại đối với nàng như vậy?

Gia Cát Tĩnh Trạch hạ mắt, sâu kín nói: “Ta biết người chán ghét ta, có Hoàng Phủ Cảnh Hạo, còn có một Sở Mộc Nhiên phong lưu lỗi lạc, lại có được Bắc Đường công tử tuần mỹ, còn ta thì không là gì cả!”

Hôn mê, đây là một trong tứ đại mỹ nam của Nhai Nữ quốc sao?

“Người cảm thấy ta chán ghét người vậy tại sao còn muốn đi theo ta về đây?”

“Ta -- ta không muốn gả cho Đại công chúa mà thôi!”

“Được rồi, vậy người gả cho người khác đó, dựa vào chức quan của mẫu thân người, không lo tới chuyện không gả được! Sao lại phải ủy khuất mình mà đi theo ta chứ?”

Gia Cát Tĩnh Trạch đứng lên, trừng mắt với nàng: “Cung Thần Tịch, ta biết, người muốn bỏ ta! Ta nói cho người biết, không có cửa đâu, trước đây người đã là của ta rồi, là của ta! Đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện bỏ rơi ta!”

Dứt lời, thờ phỉ phỉ rồi đi.

Thần Tịch trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng dáng của nhân gia, này – tình huống gì vậy?

Sao nàng lại trở thành người của Gia Cát Tĩnh Trạch vậy?

Hơn nữa, là người này phản bội nàng mà, bây giờ dựa vào cái gì lại đi la lối với nàng chứ?

Đáng giận!

Cái chén trong tay bởi vì nàng tức giận mà ném xuống, làm vang lên tiếng làm Bắc Đường Liên Vân nhanh chóng đi lại đây. Nhìn thấy những mảnh nhỏ trên đất, hắn thở dài, đi lên đỡ nàng đứng lên, “Công chúa, ta với người đi hoa viên một chút nhé!”

Hô –

Thần Tịch thở ra một hơi, “Được.”

Hai người tay nắm tay đi ra ngoài, không có nhìn thấy một người đứng ở trong góc, mắt mắt nhìn bóng dáng của bọn họ.

Vì sao lòng của một người có thể chuyển biến nhanh như vậy, rõ ràng trước khi hấn rời đi, người nàng thân cận nhất là hấn, vì sao hấn vừa đi, không tới mấy tháng, nàng đã thích Bắc Đường Liên Vân?

Người khác không biết, nhưng hấn thì biết, Bắc Đường Liên Vân đường đệ của Bắc Đường Quân Liên, dung mạo của hai người bọn họ tương tự, người bình thường không nhận ra.

Nhưng mà, hấn lại nhìn ra được, khí chất không giống nhau.

Điều ảo não hơn là, có đôi khi hấn nhìn, cũng sẽ cảm thấy Bắc Đường Liên Vân đứng ở bên cạnh nàng lại rất xứng đôi!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Sở Mục Nhiên Đốt Lửa.

Edit: Phạm Mai

Lúc Gia Cát Tĩnh Trạch đau lòng, một bóng người chậm rãi tới gần hấn.

“Nếu không bỏ xuống được, vì sao không tranh thủ? Dù sao trong lòng của nàng cũng có vị trí của ngươi mà.”

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy xoay người nhìn lại, có chút uẩn giận, nhìn thấy Sở Mục Nhiên thì hấn có chút kinh ngạc, “Là ngươi!”

“Ừ.”

Gia Cát Tĩnh Trạch lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn, “Ngươi sai rồi, trong lòng công chúa không có ta.”

Sở Mục Nhiên lắc đầu, thật tự tin, nói: “Nhất định có, bằng không nàng đã mặc kệ ngươi gả cho Đại công chúa có phải là tốt rồi không, cần gì phải đưa ngươi về Hi thành để tìm phiền toái! Tuy rằng ta không dám nói bản thân mình rất hiểu về công chúa, nhưng mà ở chung mấy ngày nay ta cũng nhìn ra được, công chúa không phải là người có lòng dạ ác độc, nhưng mà, cũng không phải dạng tiểu nữ nhân có lòng dạ Bò tặc, nếu như là người mà nàng không thêm để ý, nàng cũng sẽ không phí tâm tư đi chú ý nhiều.”

Lời nói này làm cho lòng của Gia Cát Tĩnh Trạch hơi hơi dấy lên một chút lửa nóng, thật sự có một chút vị trí của hấn sao? Kỳ thật, hấn cũng không mong muốn nhiều, thật sự không nhiều lắm.....

“Đêm nay ta sẽ làm cho công chúa ngủ lại trong viện của ta, ngươi cũng đến đây đi!”

Gia Cát Tĩnh Trạch nghe vậy thì sùng sốt, nhìn hấn, cảm giác không thể tin được, “Ngươi nói cái gì hả?”

Sở Mục Nhiên trợn mắt, hấn muốn làm chuyện tốt cũng không được à, nhún nhún vai, “Ngươi nói đi, tại nhìn ngươi đáng thương, muốn giúp ngươi một chút thôi mà!”

Không ngờ Gia Cát Tĩnh Trạch lại đẩy hấn ra, lạnh nhạt nói: “Chuyện giữa ta và công chúa, không cần người ngoài nhúng tay vào, nếu Sở công tử đã trở thành sườn phụ của công chúa, thì tất cả nên suy nghĩ vì công chúa!”

“Ha ha, tính tình thật lớn nha! Nếu nên vì nàng mà suy nghĩ, vậy lúc trước, sao ngươi lại phản bội nàng?”

Lời nói của Sở Mục Nhiên giống như một cây đao cắm thật sâu vào trong lòng Gia Cát Tĩnh Trạch, đau đớn nhưng không cách nào để phát tiết. Hấn giống như có chút không thể chịu nổi đưa tay lên che ngực mình, xoay người cố gắng rời đi.

Nhìn bóng dáng tịch tịch lại có chút buồn bã của hấn, Sở Mục Nhiên khe khẽ thở dài, tứ đại mỹ nam của Nhai Nữ quốc, bất quá cũng có thể!

Xoay người. Tức thì cứng người lại, “Công chúa, người --”

“Ta làm sao hả?” Thần Tịch cười tủm tỉm nhìn hấn. Sắc mặt rất là ôn nhu, nhưng mà, Sở Mục Nhiên thấy trong sự ôn nhu này có vô số cạm bẫy đang chờ hấn nhảy vào.

Không hiểu sao tìm hấn đập thật nhanh. “Công chúa. Người nhìn ta như vậy là muốn gì à?”

Thần Tịch buồn cười, “Ngươi nói thử xem?”

“Ha ha, nếu công chúa muốn viên phòng, Mục Nhiên rất thích ý..... “A --”

Sở Mộc Nhiên giờ chân, đau quá! Vô cùng ai oán nhìn Thần Tịch, “Công chúa, người thật nham hiểm, cho dù vừa rồi ta không cần thận kích thích Gia Cát Tĩnh Trạch một chút. Người cũng không nên trừng phạt ta như vậy chứ!”

Ánh mắt Thần Tịch ám trầm, “Đừng chọc hấn, đối với hấn ta tự có chủ trương!”

“Vì sao?” Sở Mộc Nhiên giống như thật ghen tỵ. Mếu máo nói: “Vì sao công chúa cứ hướng về hấn chứ? Chẳng lẽ ta không bằng hấn sao?”

“Vấn đề này không liên quan tới nhau, ngươi là ngươi. Hấn là hấn, dù sao ngươi không được trêu chọc hấn!” Thần Tịch không hiểu sao khi nghĩ tới bóng dáng bị thương kia, lòng của nàng hơi hơi đau đớn.

Gia Cát Tĩnh Trạch thích là bộ dáng thiên chân vô tà trước đây của Xích Dương công chúa, không phải bộ dáng sau này, cũng không phải là công chúa là nàng bây giờ.

Nàng chỉ muốn giữ lại cho bản tôn một nam nhân từng yêu nàng ấy thật lòng, về phần lần phản bội kia, nàng nhìn không được cười khổ, lúc ấy có tức giận, nhưng nàng vẫn không mất đi lý trí, hiện trường có một chút lố bồng, Gia Cát Tĩnh Trạch cũng quá mức bình tĩnh, giống như khi bị nàng phát hiện thì có một chút buồn bã nhưng lại xen vào đó là một sự giải thoát.

“Công chúa! Thực mất hứng mà, trước mặt ta mà ngươi còn nghĩ tới phu thị khác sao? Phải chuyên tâm chứ!”

“Ngươi, haiz, quên đi, dù sao không được chọc Tĩnh Trạch.”

Thần Tịch than nhẹ một tiếng xoay người rời đi.

Sở Mộc Nhiên híp nửa con mắt nhìn bóng dáng nàng, thì ra nàng thật sự để ý Tĩnh Trạch, cũng không phải để ý bình thường đâu!

Ha ha, thú vị!

Kỳ thật, hấn chỉ muốn giúp Gia Cát Tĩnh Trạch một chút, đương nhiên, không phải giúp không, hấn cần Gia Cát Tĩnh Trạch giúp hấn một việc.

.....

Sở Mộc Nhiên trở lại sân của mình, biểu tình trên mặt hơi đen lại, chỉ là, tinh quang lóe sáng nơi đáy mắt không thể gạt người khác!

Thần Tịch quay lại lương đình trong hoa viên, Bắc Đường Liên Vân đã cho người chuẩn bị điểm tâm thật tốt, chờ nàng quay lại.

Kỳ thật hấn biết nàng quay lại là muốn nhìn người nam nhân đang trốn tránh kia một chút, lòng hấn chua xót, nhưng mà, hấn phải làm quen, ai kêu hấn lại lựa chọn nàng chứ?

Ha ha, nhưng nói tiếp cũng thật bất ngờ, hấn lại thích công chúa Nhai Nữ quốc, nếu bị người nhà biết được, nhất định sẽ giáo huấn hấn là không có tiền đồ!

Đường huynh..... Đường huynh sẽ thế nào đây?

Bỗng nhiên hấn có chút mong chờ đường huynh quay trở lại đàm đạo với hấn!

“Bắc Đường, chàng làm sao thế?” Thần Tịch lột một quả quýt, bản thân mình ăn trước một miếng, không chua, sau đó lại đút cho Bắc Đường Liên Vân một chút, “Thật ngọt.”

Bắc Đường Liên Vân há mồm ăn, trong lòng chua ngọt đan xen, vì sao nàng ôn nhu với hấn, lại cũng ôn nhu với với người khác? Ngồi ở bên cạnh nàng, hơi hơi thờ dãi, “Tịch Nhi, tương lai nàng sẽ có vô số nữ nam sao?”

Ách!

Thần Tịch cười nhẹ, “Vì sao ta lại có vô số nữ nam chứ?”

“Bởi vì nàng – bây giờ nàng cũng không thiếu mà!”

“Đúng vậy, nhưng mà nữ nam nhiều có lợi gì với ta chứ?”

“Có – nàng có thể ném thứ thức ăn tươi!”

Hôn mê, ném thức ăn tươi? Trừ hấn ra, một người nàng cũng không chạm vào mà!

Nhìn bộ dáng buồn bực của Bắc Đường Liên Vân, nàng cũng không biết phải làm như thế nào, người kia, thật là đẹp mắt, nghĩ nghĩ, nàng bảm nhẹ bên tai hấn, thấp giọng nói: “Ta ứng phó một mình chàng đã khổ rồi, sao có tình lực đi đối phó những người khác?”

Đột nhiên tai Bắc Đường Liên Vân đỏ lên, cúi đầu nhìn thấy mỡ nữ cũng đỏ mặt, tâm tình lập tức liền bay lên, “Công chúa, ta đã muốc chuẩn bị tốt, nếu

mỗi ngày đều có thể ăn, nếu được ăn no nê ta sẽ càng thoải mái!”

“Chàng --”

“Ừm, công chúa, được không, buổi tối để cho ta ăn no nê nhé?” Bắc Đường Liên Vân nói xong thì tay cũng bò lên eo nàng, bắt đầu vô cùng ái muội.

Thần Tịch trợn mắt, buổi chiều nàng đã bị ép buộc như vậy rồi, không muốn lại bị ép buộc nữa, hơn nữa, vẫn còn chưa làm vợ chồng chính thức đâu!

“Công chúa?” Người bên cạnh lại xích lại thêm một chút, ngày càng nhiệt tình.

Thần Tịch bắt đắc dĩ, vỗ vỗ tay của hắn đề cho hắn an phận một chút!

“Nếu công chúa thích Gia Cát Tĩnh Trạch, thì hãy để cho hắn quay trở lại làm phu thê của nàng đi!” Bỗng dưng, Bắc Đường Liên Vân nói ra một câu làm cho Thần Tịch vô cùng kinh ngạc.

Sở Mục Nhiên nói câu này cũng không làm nàng kinh ngạc nhiều, nhưng mà là Bắc Đường, hắn.....

Bắc Đường cười khỏ, “Ta biết rõ thân phận của nàng, tình cảnh của nàng ta cũng biết rõ, được gia tộc Gia Cát duy trì, sau này sẽ giúp ích rất nhiều cho nàng, ít nhất, sẽ mất đi một lực cản. Cùng với việc để cho nam nhân khác tới gần, không bằng để cho người đã từng tồn tại..... Tốt xấu gì ta cũng sẽ cảm thấy hắn là người tới trước ta, ta không thể đổ kỵ với hắn được!”

Tiếng nói trầm thấp mang theo một chút mê ly của hắn làm cho Thần Tịch cảm thấy thật thích, lại thật đau lòng, thờ dài một cái nhẹ tựa vào trong lòng hắn, “Bắc Đường, sau khi ta bị mất trí nhớ, ta..... Ta chỉ muốn một mình chàng!”

Cái gì?

Bắc Đường Liên Vân khiếp sợ nhìn nàng, đêm qua không cùng bọn họ.....

“Đêm qua không phát sinh gì cả, chỉ là che mắt người khác..... Ta không thể cam đoan gì cả, chỉ là, ta muốn nói cho chàng biết, ít nhất là trước mắt, bây giờ, người ta thích là chàng, ta còn không nghĩ tới sẽ nhận nam nhân nào khác, chàng cũng đừng suy nghĩ nhiều.”

“Tịch Nhi!”

Bắc Đường Liên Vân cảm nhận được sự đau lòng thật, nàng dùng thật tình đối với hắn, hắn cũng thật tình, nhưng mà, cuối cùng bọn họ có thể được nữ nhân sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Đông Môn Phật

Editor : Giáng Thiên Tuyệt

Người trong phủ Công chúa thường lui tới chiếu cố, Thần Tịch trước sau như một mỗi sáng xử lý một ít sự tình, buổi chiều nghỉ ngơi, buổi tối tùy ý đi một chút, giáo dục một chút đám tiểu hầu tử mà chính mình muốn bồi dưỡng.

Trong nháy mắt đã đến ngày thứ ba xử tử Khanh Thiên Yến, một ngày này, người của Hi Thành có chút khẩn trương.

Đúng vậy, khẩn trương, vì đây là lần đầu tiên Xích Dương Công Chúa muốn trang nghiêm xử tử một người, hay là muốn vạn tiền xuyên tâm. Đương nhiên, dân chúng không có ai đồng tình nàng, ai kêu nàng làm ra chuyện khiến cho tân khách gièm pha ra ngoài như vậy, mọi người đều cho rằng nàng chết chưa hết tội.

Bất quá, Thần Tịch cũng không có thói quen xử hình vào buổi trưa lúc canh ba, nàng cũng không thích ngồi dưới ánh nắng mặt trời chói gắt, cho nên thực khác thường đem thời gian phạt dời đến giờ tý nhị khắc, cũng chính là hiện đại lúc chín giờ rưỡi. Lúc này người không nhiều không ít, bất quá, hết thảy sắp xếp sau, Thần Tịch nhìn liếc mắt dân chúng vậy xem một cái, đối với họ vệ bên người phân phó vài câu.

Sau đó quan giám hình lớn tiếng nói: " Các vị, Công chúa có lệnh, đây là Khanh Thiên yến nói nàng là công chúa Tàn Quốc, vì cấp nàng một phần thể diện, cho nên mong mọi người rời đi, không cần vây xem, miễn cho có người giận chó đánh mèo..."

Nhóm dân chúng vốn muốn nhìn náo nhiệt, bất quá khi nghe xong quan giám hình nói đều thực thức thời rời đi, không ai vây xem, cho nên, chỗ hành hình có vẻ thực thanh tĩnh. Chỉ có một số hộ gia đình ở phụ cận nhìn lên qua cửa sổ .

Thần tịch thực thân nhiên nhìn Khanh Thiên Yến bị thiết liên khóa tay chân, khẽ mỉm cười, tươi cười kia như đang cười một con trâu nhỏ như thế nào

giấy giữa.

Khanh Thiên Yến gắt gao nhìn chăm chăm thần Tịch, nàng hận Xích Dương Công Chúa , nếu không phải nàng (CTT), nàng (KTY) sẽ không thất bại! Nhưng là, ánh mắt chứa hận thù của nàng vẫn dừng lại trên người Hoàng Phủ Cảnh Hạo, trong ánh mắt kia vẫn còn tồn tại vài phần tình yêu. Thần Tịch nhìn xem có chút cảm thán, nữ nhân này xem ra là thật dễ bụng Hoàng Phủ.

Đáng tiếc! Giáp chi mật đường, ắt chi thạch tín ((Không hiểu nên để vậy, ai biết thì cmt cho Tuyết để Tuyết sửa nha))

"Hoàng Phủ, ngươi không đồng tình nàng một phần nào sao?"

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhíu mày nhìn nàng một cái, hắn dùng khinh công ngày đêm kiểm trình gấp rút trở về. Chính là lo lắng hôm nay xử phạt sẽ có sai lầm, nàng khen ngược, lại còn trêu ghẹo hắn: "Công chúa nghĩ muốn làm như thế nào?"

"Vạn tiền xuyên tâm sửa thành trăm tên xuyên tim như thế nào?"

Dát...

Mọi người bên người Thần Tịch không nói gì nhìn trời. Công chúa thật vô sỉ, vạn tên hay trăm tên xuyên tim đều giống nhau sẽ chết thôi! Thật đúng là nghĩ đến nàng muốn thiện lương.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo không nhịn được gật gật khoe miệng, ác thú vị. Đây tuyệt đối là ác thú vị.

"Mang nàng đến. Không cần áp. Để nàng giấy giữa sẽ tốt hơn. " Thanh âm Thần Tịch thản nhiên làm cho nhón hột vệ cảm giác được một loại lãnh ý.

Khanh Thiên Yến kéo thiết liên rầm rầm tiêu sái tiến đến, thiết liên kia có trọng lượng hơn mười cân, đi đường cũng không phương tiện, nhưng Khanh Thiên Yến vẫn là từng bước một tiêu sái tiến đến, đi hướng Thần Tịch, cũng là đi hướng Hoàng Phủ Cảnh Hạo.

Ngay tại nàng đi cách Thần Tịch ước chừng khoảng cách bảy tám thước Thần Tịch nhẹ giọng nói một câu: "Điểm huyết!"

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lập tức cách không điểm huyết, ngăn cản Khanh Thiên Yến đi tới, Khanh Thiên Yến oán giận nhìn bọn họ nói: "Cung Thần Tịch, như thế nào, ta sắp chết rồi mà vẫn còn sợ ta?"

"Không, ta chỉ là thích sạch sẽ, không thích người sắp chết đến gần ta. Nhất là kẻ thù của ta. "

"Hừ, không phải là sợ ta sao?"

Thần Tịch mỉm cười: "Không vội, con người của ta cũng không sao cả, cho nên, ngươi không cần dùng kế khích tướng. Ta đang chờ, chờ cứu binh của ngươi."

Thân mình Khanh Thiên Yến run lên, nàng là muốn một lưới bắt hết sao?

Nàng biết vài vị phu thị của nàng nhất định sẽ tới cứu nàng, bởi vì nàng đã hạ độc bọn hắn, nếu nàng chết bọn họ cũng không thoát được cái chết!

Nếu Cung Thần Tịch đã bố trí tốt tất cả , vậy nàng còn có cơ hội giết nàng sao? Sắc mặt Khanh Thiên Yến trở nên thực âm trầm, thực âm trầm!

Thần Tịch khẽ mỉm cười, chờ, thậm chí đợi chưa được một khắc nàng đã dựa vào lưng ghé nhắm mắt dưỡng thần.

Khanh Thiên Yến bị một dạng khí định thần nhân của Cung Thần tịch khiến cho tức giận mặt hết trắng lại đen, cuối cùng dừng mắt ở trên người Hoàng Phủ Cảnh Hạo; "Vì sao? Tâm ý của ta đối với ngươi..."

"Ta là người của công chúa, tự nhiên không phải là người mà ngươi có thể mơ ước!"

"Mơ ước? Ha ha, chỉ bằng nàng không khác gì phế vật, có thể mang cho ngươi cái gì? Ngươi có tài năng như vậy, nên lựa chọn mình chủ tốt hơn, vì sao không muốn nhận ta. "

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cổ quái nhìn nàng: "Ta nghĩ ngươi là một người có đầu óc không tồi, không thể nghĩ đến chuyện buôn bán ngươi làm rất tốt, nhưng cách nhìn người ngươi lại không có. Ngươi tính kế công chúa, bị thất bại nặng nề , như thế nào còn có mặt mũi nói công chúa ? Ngươi không biết cái danh hiệu phế vật càng thích hợp với ngươi sao?"

"Ngươi."

Bị chính người trong lòng mắng là phế vật làm cho lòng Khanh Thiên Yến đau giống như bị người đâm một đao, Khanh Thiên Yến run run thân mình nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Cảnh Hạo: "Chẳng lẽ ngươi đối với ta không có một chút tâm tư nào sao?"

"Có, cho ngươi mở rộng con đường làm ăn, giúp Hi Thành phát triển về tài phú. Cùng hợp tác cửa hàng với ngươi sẽ kiếm được nhiều tiền."

Khanh Thiên Yến nghe được những lời này tức đến muốn hộc máu: "Ngươi lợi dụng ta!"

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lắc đầu, vân khinh phong đạm nói: "Nói gì lợi dụng, chỉ là hỗ trợ lẫn nhau cùng có ích thôi, Lưu Nghiệp không phải cho người rất nhiều lợi ích sao?"

"Người."

Bỗng nhiên, Khanh Thiên Yến trừng lớn mắt nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, có chút kinh hách hỏi: "Chẳng lẽ việc Lưu Nghiệp phản bộ đều nằm trong tính toán của người!" Ở trong ấn tượng của nàng, nam nhân này sẽ không phải là người ngu ngốc.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo chỉ cười cười, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Nhưng đây đã muốn là cam chịu!

Khanh Thiên Yến lúc này là thật học máu! Nói như vậy, nàng không phải giống một tiểu sừu, ở trước mặt hẳn tự cho là đúng? Mà người ta đều xem rõ nhất thanh nhị sở mọi hành động của nàng.

Thần Tịch nghe cuộc đối thoại của bọn họ cũng không nhịn được đôi mi thanh tú nhú lại, bỗng dưng mở to mắt, nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Cảnh Hạo: "Đêm đó là người cố ý."

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ở dưới ánh mắt bất mãn của nàng cúi đầu hôn nhẹ lên mi tâm nàng: "Công chúa, ta là phu thị của người, thân là thê chủ phải có năng lực bảo vệ người nhà, ta không cho công chúa có cơ hội thi triển thân thủ, như thế nào có thể làm cho người ta biết công chúa có năng lực bảo vệ chúng ta đâu? "

"Người."

"Công chúa đừng tức giận, tối nay ta chuộc tội, tùy ý người xử phạt như thế nào cũng được." Lời này nói ra ái muội vô cùng, Thần Tịch có thể nghe ra sự ái muội trong lời nói của hắn.

Khanh Thiên Yến nhìn người ta trước mặt khanh khanh ta ta tức đến học máu, khiến Thần Tịch bị dọa một chút, nhú mày nhìn nàng nói: "Người như thế nào dễ dàng học máu như vậy? Độ lượng quá nhỏ cũng không được rồi, nếu như bị tức chết, ta sao có thể hành hình a? "

"Người, người... các người... Cung Thần Tịch, ta nguyện rửa người chết không được tử tể! Các người cũng chết không được tử tể!"

Thần Tịch nhún nhún vai: "Tùy người."

Sưu---

Ngay tại phía sau, một trận tên hướng phía trước bọn họ phóng tới.

Mấy chục hắc y nhân tay cầm vũ khí xuất hiện, còn có một ít cung thủ cầm cung tiễn, làm thành vòng tròn quanh hình đài. Xem số người mà nói, Thần Tịch an bài người không nhiều lắm, hai mươi người cũng chưa đến.

Vừa thấy là phía công chúa yếu thế bị vây, Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhú mày nhìn đám hắc y nhân: "Bọn này có lẽ là đám người trong giang hồ. "

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Nghĩ Muốn Uy Hiếp Nàng

Edit: Giáng Thiên Tuyết

Thần Tịch cười nhìn người tới: "Không ngại, thương nhân mà, đều là ngư long hỗn tạp."

Ánh mắt thần nhiên đảo qua những người đó, nàng không nghĩ những người đó có thể uy hiếp được nàng, có điều, thật không nghĩ đến Khanh Thiên Yến có thể dẫn đến thật không ít người!

"Xích Dương Công Chúa, chỉ cần người thả thê chủ của chúng ta, ân oán hôm nay chúng ta liền xóa bỏ!" Bên trong đám hắc y nhân đi ra một người có dáng thon dài, có điều che mặt, chỉ có thể nhìn thấy lạnh nhạt con người.

Thời điểm nhìn về phía Khanh Thiên Yến cũng không có bao nhiêu tình yêu, Thần Tịch thần nhiên nhìn hắn: "Người thích nàng, cho nên liều chết hợp lại muốn cứu sống nàng."

Người nọ phần nộ liếc mắt nhìn Khanh Thiên Yến, đối với Thần Tịch trả lời: "Nàng là thê chủ của chúng ta, vợ chồng vốn là nhất thể, đương nhiên là muốn cứu."

"Nga, thật không? Ta còn nghĩ người như nàng sẽ khiến các người chán ghét chứ! Dù sao, nàng luôn tâm tâm niệm niệm nhớ nam nhân của ta, thậm chí còn tại đêm tân hôn của bản công chúa tính kế muốn nam nhân của ta. Các người cũng không sợ chết, liền đi theo nàng hồ nàng! Cam tâm sao, liều chết cứu sống nàng, cũng là tiện nghi nam nhân khác. "

Nhắc tới trong mắt nam nhân kia xuất hiện thâm trầm hận ý, có điều vẫn lạnh lùng nhìn Thần Tịch: "Xích Dương công chúa, hãy bớt sàm ngôn đi, thả người! Bằng không, mọi người liền cùng đánh đến ta chết người sống."

Thần Tịch xoa xoa cái trán, ra vẻ khó xử nói: "Chuyện này cũng không dễ làm, con người của ta có vẻ lười, không thích diệt cỏ không tận gốc đến khi thời cơ thích hợp lại hồi sinh trở lại..."

"Người--"

Nam tử bị lời nói của nàng làm cho giận quá hóa cười, nếu không phải thân thể chính mình cần Khanh Thiên Yến giải được, hẳn còn lâu sẽ tới cứu người.

"Ai, các người không phải là nam tử của Nhai Nữ Quốc sao, như thế nào lại giúp đỡ công chúa Tần Quốc để hãm hại công chúa nước mình? "

"Ta..."

Thần Tịch vẫy vẫy tay tựa hồ không muốn nghe hắn nói. Tự cố mục đích của bản thân nói: "Đừng nói với ta cái gì mà gã chồng theo chồng, gã cho chó theo chó, có một câu hắn có thể khiến các người tỉnh lại, quân pháp bất vị thân."

Nam tử rốt cục nở nụ cười ra tiếng, có chút vui sướng: "Công chúa thật sự là diệu nhân. Có điều hôm nay chúng ta nhất định phải cứu người. Công chúa có thể nhìn xem một cái phố ở phụ cận, chúng ta mai phục không ít người, chúng ta sẽ không lạm sát kẻ vô tội nhưng mà, công chúa, người nhất định phải thành toàn đại nghĩa của chúng ta. "

Thần Tịch nghe vậy liếc mắt nhìn xung quanh. Nguyên bản người nhìn lên đã không có. Đề xuất hiện một ít người bịt mặt như hổ rình mồi, mà Khanh Thiên Yến lúc này lại được đặc ý: "Cung Thần Tịch, hôm nay ta dù có chết, cũng muốn người cùng chôn cùng, cũng coi như đáng giá! "

Thần Tịch khe khẽ thở dài, như mây gian khinh sầu hiện lên: "Cảnh Hạo. Chuyện này có gì là tốt, người này đúng là lam nhan họa thủy, vì người mà ta phải rơi vào hiểm cảnh này. "

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ở một bên bất đắc dĩ: "Công chúa yên tâm, ta sẽ giải quyết việc này. Công chúa nói muốn nàng vạn tiền xuyên tâm, tất nhiên cần phải chấp hành quân lệnh. Mặc kệ là ai cũng không thể ngăn cản. "

Nói xong đánh một cái vang chi, tức thì, phía sau đám người bịt mặt này xuất hiện một số lớn hộ vệ, cách đó không xa còn truyền đến thanh âm bộ pháp chinh tề, vừa nghe liền biết là chính quy quân đội đến đây.

Khanh Thiên Yến sắc mặt đột biến, nhìn chằm chằm phu thi tới cứu nàng mà quát: "Còn chưa động thủ!"

"Lên!"

Trong lúc nhất thời, hai mươi mấy hộ vệ cùng đám người bịt mặt giao chiến với nhau trên hình đài, tuy rằng số người ít, nhưng là, bọn họ làm thành vòng chiến, phối hợp có lẫn có góc, không cho một người xâm nhập trong vòng thương tổn công chúa.

Trừ phi là bay qua, bằng không bọn họ chỉ có thể đánh bại đám hộ vệ này xong mới có thể tiếp cận Xích Dương công chúa.

Người cầm đầu nọ yên lặng đánh giá Thần Tịch, nữ nhân này là Xích Dương công chúa sao? Thê chủ của họ so với nàng ta quả thật kém xa một trời một vực

Mang theo vài cái cao thủ giang hồ hao tâm tổn sức lướt qua bọn thị vệ vọt vào trong, Hoàng Phủ Cảnh Hạo cầm lấy trường mâu để một bên, quét ngang một thương, nhất thời làm cho bọn họ không thể không lui.

Thần Tịch nghĩ nghĩ xuất ra trường tiên của chính mình đưa cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo: "Cảnh Hạo, cái này có vẻ chơi rất tốt."

Hoàng Phủ Cảnh Hạo thân thủ tiếp nhận, trường tiên thành vòng, cản trở bóng dáng nghĩ muốn bay qua, ngẫu có lọt lưới thì Bắc Đương Liên Vân thực không khách khí bắn liên hồi ba tên cùng một lúc, vài tiếng su su su, rồi người ngã xuống liền thấy máu đỏ.

Thần Tịch nghiêng ngửa nhìn Khanh Thiên Yến: "Thế nào, công chúa Tần Quốc, người cảm thấy người của người so sánh cùng người của ta thế nào? "

"Hừ, cùng lắm thì chúng ta cùng cá chết lưới rách!"

"Thật có lỗi, cùng chết với một người như người bản công chúa khinh thường, người cũng không có tư cách chết cùng ta. Cho nên, hôm nay chỉ có thể là người chết!"

Hứa Phi Sương lần này cũng đi theo, lúc này đang gắt gao nhìn chằm chằm người chung quanh, nhìn đối phương nhất thời không động tĩnh cũng sẽ không

lo lắng, Tiêu Băng còn đang ở phía sau đâu!

Tất cả đều đã được tính toán tốt lắm, Khanh Thiên Yến nghĩ sẽ được cứu thật sự là khó khăn nha! Liếc mắt đánh giá phu thị của Khanh Thiên Yến một cái, Hứa Phi Sương đột nhiên cúi đầu ở bên tai Thần Tịch nói: “Công chúa, người kia thân trúng kịch độc, cả ánh mắt đều thay đổi, hiển nhiên là bị người ta hạ độc.”

Nga? Thần Tịch thú vị liếc mắt nhìn Khanh Thiên Yến một cái, “Thế nào, Tàn quốc công chúa, phu thị của người trúng độc, người cũng quá thất bại đi, tự nhiên không bảo hộ được nam nhân của chính mình, khiến cho mỹ nam như hoa như ngọc trúng độc!”

Khanh Thiên Yến hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng không trả lời!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo ở phía sau bổ sung một câu, “Công chúa, ta đoán là Khanh Thiên Yến đều hạ độc tất cả phu thị của nàng, nếu không, nàng như thế nào có thể khống chế phu thị ở Nhai Nữ quốc chúng ta đâu?”

“Cái gì? Nữ nhân này người thật sự là đáng giận, cưới con dân Nhai Nữ quốc chúng ta mà không thương, còn hạ độc, thật là đáng giận đến cực điểm! Nếu người giao ra giải được, bản công chúa còn cho người cơ hội được chết nhẹ nhàng một chút!”

Khanh Thiên Yến nhìn chiến trường toàn màu đỏ, lại nhìn đến góc đường xuất hiện quân đội, trong lòng biết hôm nay sẽ trốn không thoát, hai mắt đỏ bừng, oán độc nhìn Thần Tịch, “Cung Thần Tịch, người đừng mơ, nếu hôm nay ta chết, ta muốn bọn họ chôn theo cùng ta! Ha ha ha –”

“Gian tặc chính là gian tặc, không thiếu thủ đoạn, cũng không có chút nhân tính!”

“Nhân tính? Ha ha ha..... Cung Thần Tịch, người là kẻ ngốc sao! Người đã cảm thấy người có nhân tính, không bằng, ta dùng giải được thả bọn họ, người tha cho ta, như thế nào? Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, dùng một mệnh của ta đổi mười cái mệnh của bọn họ, đều là con dân Nhai Nữ quốc người, người không cảm thấy thực có lời sao?”

Nguyên bản những người còn đang chiến đấu, bỗng dừng lại ra phía sau thu tay lại, cánh tay mấy không thể vì đâu, bọn họ đều hận không thể giết Khanh Thiên Yến, nhưng là, bọn họ chỉ có thể nhẫn!

Thần Tịch nhìn thoáng qua, “A, người như vậy mà chọn rất tốt, tuyển phu thị đều biết vô?”

“Hừ, không liên quan đến người chỉ cần người nói, đổi hay không đổi?”

Khanh Thiên Yến ngoan độc nhìn chăm chăm nàng, tuy rằng nàng không biết Cung Thần Tịch có vì phu thị của nàng mà thả nàng hay không, nhưng là, mọi người đều sợ chết, phạm là có một chút hy vọng đều phải nắm lấy.

Thần Tịch nhìn những người bịt mặt đã muốn dùng tay, “Thế nào, nghe được lời nói của thê chủ các người sao? Có muốn tiếp tục cứu nàng hay không đây?”

Phía sau, Tiêu Băng đã mang theo mấy trăm người vây quanh hình đài, toàn bộ cảm sẵn cung tên nhìn chăm chăm vào những người bịt mặt, cục diện nhất thời nghịch chuyển.

Thần Tịch cảm roi của mình, ba một tiếng, ngay tại mặt Khanh Thiên Yến để lại một vết máu lạnh lùng nói: “Người cũng thật lớn mật, dám dùng con dân Nhai Nữ quốc để uy hiếp ta thả người!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Hoa Tử Huyền Hiện Thân

Edit: Tiểu Kim's

“Phi --” Khanh Thiên Yến nhỏ một ngụm nước miếng, “Ta chỉ là nói vậy thôi, đổi hay không đổi cũng không phải do ta quyết định.”

Thần Tịch cười lạnh, nữ nhân này thật đúng là..... Ai, nàng thật sự không muốn đã kích nàng, hạ độc cái gì, nàng thật sự không sợ đâu, không cần nói bên người nàng đã có tiểu thần y Hứa Phi Sương, cho dù không có, nàng cũng không sợ độc a!

Dùng độc đến uy hiếp nàng, đó chính là một cái sai lầm lớn nhất!

Mắt lạnh nhìn chăm chăm Khanh Thiên Yến, lại dùng sức quăng một roi, trên mặt nàng liền xuất hiện thêm một vết máu, thế này mới đem roi giao cho Hoàng Phủ Cảnh Hạo, “Cảnh Hạo, người cảm thấy việc này bây giờ làm sao mới tốt?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo có chút khinh thường liếc mắt nhìn Khanh Thiên Yến một cái, nhìn Hứa Phi Sương nói: “Phi Sương, đi nhìn bọn họ thử xem”

Hứa Phi Sương gật gật đầu đi qua , cười nói: “Có lẽ ta có thể giải độc, các người có muốn thử hay không?”

Người phu thị cầm đầu nghe được tên của Hứa Phi Sương liền thả lỏng, tháo khăn che mặt ra, liền thấy một nam nhân có ngũ quan tuấn tú, thần nhiên nói:

“Làm phiền Hứa công tử.”

Hứa Phi Sương bắt mạch cho hắn, tiếp theo lại bắt cho những người khác, Thần Tịch nhìn những nam nhân này, không thể không cảm thán Khanh Thiên Yến quyết đoán, cư nhiên thực sự thu mười mấy cái phu thị .

Nàng chịu được sao?

Bất quá chuyện phòng the, đều là nam nhân xuất lực nhiều, nàng có lẽ chỉ cần hưởng thụ thì tốt rồi.

Bắt mạch cho từng người xong Hứa Phi Sương trở lại bên cạnh Thần Tịch , “Công chúa, độc không phải kịch độc, bất quá muốn chế ra giải được thì có chút phiền toái”

“Có nắm chắc là được, ta sẽ giúp người.”

“Hiểu được.” Hứa Phi Sương thân thể đứng thẳng nhìn những người đó: “Một tháng, ta sẽ phối chế ra giải được, các người có bằng lòng nguyện trung thành với công chúa hay không?”

Khanh Thiên Yến nghe vậy cười lạnh.“Cung Thần Tịch, người muốn giúp người cũng đừng nói dối như vậy, độc của ta, lẽ nào dễ dàng giải bỏ.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo lạnh lùng nhìn nàng, “Nếu phản kháng. Bọn họ bất quá cũng chỉ còn đường chết, trước mắt, người cảm thấy bọn họ còn có phần thắng sao?”

“Hoàng Phủ Cảnh Hạo. Ta đối với người thật tình thực lòng, người lại lãnh huyết như vậy, ta nguyện rửa người cả đời đều không có được tình yêu!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe vậy trực tiếp không quan tâm đến nàng. Nhìn về phía Thần Tịch. “Công chúa, nên hành hình.”

“Ân, vẫn là vạn tiễn xuyên tâm đi!”

Tiêu Băng tuân lệnh vung tay lên, lãnh khốc nói: “Cẩn thận một chút, tên của mỗi người chỉ có thể bắn một chỗ, làm cho nàng biến thành bia, còn xuyên tim thì chỉ cần một mũi tên là có thể!”

Thần Tịch hơi hơi liếc mắt, người này vậy mà trước mặt mọi người thay đổi ý tứ của mình. Bất quá nếu như vậy, Khanh Thiên Yến càng thu được nhiều tra tấn, vậy cũng tốt!

Khanh Thiên Yến giãy dụa muốn chạy. Hoàng Phủ Cảnh Hạo cũng thỏa mãn nguyện vọng của nàng, làm cho thân thể nàng được tự do. Bất quá có thiết liên khảo giữ nàng, muốn đi cũng không được, huống chi, mũi tên thứ nhất của Tiêu Băng là bắn trên đầu gối của nàng, xem nàng đứng không yên, Hoàng Phủ Cảnh Hạo có chút không hờn giận, “Người tới, đem nàng cột vào cọc gỗ !”

Khanh Thiên Yến đau đến nỗi toát ra mồ hôi lạnh, oán độc nhìn chằm chằm Thần Tịch, “Cung Thần Tịch, người không được chết từ tế, phụ hoàng của ta nhất định không bỏ qua cho người!”

“Ân, ta biết, ta cũng không định buông tha cho những kẻ âm toán người của ta đâu!”

Thần Tịch lẳng lặng ngồi, chờ đợi, nàng biết, còn có người ở một nơi bí mật gần đó chờ đợi thời cơ ra tay.

Hơn nữa, cổ hơi thở này nàng có chút quen thuộc, phỏng chừng là người quen đây!

Ngay lúc Tiêu Băng làm cho tứ chi Khanh Thiên Yến bị bắn mấy mũi tên, hai đạo bóng dáng liền thoáng hiện, lướt qua binh lính, trực tiếp đi đến bên người Khanh Thiên Yến, một người trong đó rút tên, điểm huyết, cầm máu cho Khanh Thiên Yến, hành động liền mạch lưu loát.

Một người khác thì bình tĩnh nhìn Thần Tịch, ánh mắt như sương kia làm cho Thần Tịch sùng sốt, lập tức cười khê đứng lên, “Hoa Từ Huyền, không thể tưởng được hóa ra là người!”

Nghe được Thần Tịch kêu to, Hoa Từ Huyền nao nao, lập tức tiêu sái lột bỏ khăn che mặt, lộ ra một khuôn mặt tuấn mĩ, cười dài nhìn nàng, “Thần Tịch, đã lâu không gặp!”

“Đúng vậy, đã lâu không thấy đâu!”

“Nay Thần Tịch đường làm quan rộng mở, bên người lại thêm hai người mới đâu! Mong đẹp trở thành sự thật cảm giác như thế nào?”

Thần Tịch khê mỉm cười, tuyệt không giận, “Rất tốt. Ta vẫn tò mò, chi là một nữ nhân Hạ quốc , làm sao có thể khiến người ra tay, thì ra là cùng Tần quốc có quan hệ, ta thật sự là xem nhẹ người!”

“Không dám, có thể làm cho Thần Tịch nguoi chú ý ta, thật sự là vinh hạnh của ta. Chỉ tiếc, người của công chúa xuống tay cũng quá ngoan độc, cứ nhiên đem người của Hắc Long diệt sạch sẽ! Làm cho ta rất là nan a!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo đối với Hoa Từ Huyền xuất hiện cũng có chút kinh ngạc, người của hắn đã điều tra nói Hoa Từ Huyền là các chủ Lưu Âm Các, bất quá, nhưng không có tra ra hắn là người Tần quốc!

Một ván hôm nay đúng là dẫn ra không ít chuyện đâu!

Không biết Tần quốc vì sao muốn cứu Khanh Thiên Yến, nếu nàng là một người vô dụng, như vậy, cho dù là công chúa, vận mệnh của nàng cũng chỉ có thể là bị vứt bỏ.

Mà bọn họ muốn cứu người, vậy chứng tỏ Khanh Thiên Yến còn có giá trị gì đó mà bọn họ không có phát hiện, đối với Tần quốc cũng rất quan trọng.

Ánh mắt Thần Tịch dừng ở cái người đến cứu, thực xa lạ, khẳng định là lần đầu tiên gặp mặt.

Hoa Từ Huyền cười nhìn nàng, “Thần Tịch, vừa mới gặp lại, nguoi liền chú ý nam nhân khác, này thật đúng là khiến ta đau lòng đâu!”

“Àn, có đạo lý, nguoi lại đây, khó có lúc được gặp lại, chúng ta ngồi xuống tự ôn chuyện đi!”

Hoa Từ Huyền có chút phòng bị nhìn nàng, Thần Tịch thủ đoạn hắn tuy rằng không rõ, nhưng là hắn đã từng hưởng qua đau khổ, nên cũng không dám dựa vào thân cận quá, “Ai, một lần bị răn cản ba năm sợ dây thừng, Thần Tịch cả người đều quý, ta không dám mạo phạm đâu!”

“Xùy, người nhát gan!”

Thần Tịch lời kéo tay Hoàng Phủ Cảnh Hạo đứng lên, không chút để ý nhìn bọn họ, cũng không để cho thủ hạ vây công, chỉ là thần nhiên chờ.

Mà thân thể của nàng ở giữa Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Bắc Đường Liên Vân, phía sau còn có Hứa Phi Sương cùng các hộ vệ. Hoa Từ Huyền nhìn bóng dáng của bọn họ mâu quang hơi trầm xuống, nhất là cảm thấy Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Bắc Đường Liên Vân hai người thực chướng mắt!

Thần Tịch thần nhiên cười: “Từ Huyền, chỉ cần nguoi đến bên cạnh ta, vì nguoi, ta sẽ trước buông tha cho bọn họ.”

Hoa Từ Huyền nghe vậy da đầu liền run lên, “Ha ha, Thần Tịch quá khách khí, hai người chúng ta không cần quá khách khí!”

“Không ta đối với Từ Huyền nữ nam nguoi rất là động tâm đâu! Ta đã cấp cho nguoi mặt mũi. Lại đây đi, đừng lo lắng, ta nói tha cho bọn họ một lần liền sẽ tha bọn họ một lần.”

Lúc này biểu tình Thần Tịch thực ôn nhu, Hoa Từ Huyền có chút do dự, Khanh Thiên Yến nhìn tức giận không thôi, “Hoa Từ Huyền, nguoi choáng váng, Cung Thần Tịch làm sao có thể buông tha nguoi, bên cạnh nàng cũng không thiếu nam nhân, nguoi đừng có mà đi qua a!”

Hoa Từ Huyền nghe vậy, ra tay liền chính là một cái tát, âm thanh lạnh lùng nói: “chuyện của bản công tử còn không tới phiên nguoi khoa tay múa chân!”

“Nguoi --”

“Ta đến, là nể mặt mũi của người kia, bằng không, nguoi chết hay sống liên quan gì đến ta?”

Khanh Thiên Yến cả mặt đều tái rồi, này tiện nam nhân!

Dám đánh nàng!

Người bịt mặt bên cạnh nhìn nàng lắc đầu, ý bảo nàng không cần chọc giận Hoa Từ Huyền.

“Chắc chắn, Từ Huyền cũng thật là, mỹ nhân như hoa như ngọc vậy còn đánh, thật không biết thương hương tiếc ngọc!”

Hoa Từ Huyền đối với Thần Tịch nở nụ cười, chính là không biết tươi cười kia có mấy phần thật tình, “Thương hương tiếc ngọc ta nhưng thật ra là có, bất quá, đối tượng chỉ có thể là Thần Tịch nguoi mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Bị Bắt

Edit: Tiểu Kim's

Nhìn biểu tình trên chóc của Hoa Từ Huyền, Hoàng Phủ Cảnh Hạo khó chịu, Bắc Đường Liên Vân cũng không thích, Tiêu Băng càng thêm khó chịu! Nếu không phải ngại đang ở trước công chúng muốn bảo hộ công chúa uy nghiêm, hẳn nhất định ra tay đem Hoa Từ Huyền cấp chém!

Hiển nhiên, Thần Tịch cũng phát hiện mỹ nam nhà mình bất mãn, cười xấu xa, “Àn, muốn thả người cũng được, Từ Huyền, người chỉ cần đánh thắng Tiêu Băng, ta liền cho bọn họ một cơ hội, bất quá, người vẫn phải đi theo ta một chuyến.”

Hoa Từ Huyền vẻ mặt đau khổ, “Công chúa, người này không phải là đang làm khó ta sao? Cùng Tiêu Băng đánh xong, ta nhưng chỉ có thể bị người xử trí a!”

“A, người không muốn a? Ta có nhớ rõ, người có vẻ đã từng nói thích ta đi!”

Phốc --

“Khụ khụ --”

Hoa Từ Huyền đầu đầu thân mình, rất là bất đắc dĩ, “Ta đúng là thích công chúa, nhưng mà công chúa người có mới nói cũ a!”

Thần Tịch buồn cười nhìn hắn: “Nào có, ta còn nhớ kỹ người rất là phong lưu đa tình đâu!”

“Ta --”

“Tốt lắm, hãy bớt sàm ngôn đi, người cũng biết sự kiện nhân của ta không tốt lắm, muốn cùng Tiêu Băng đánh hay không là do chính người lựa chọn, ta không ngại. Hơn nữa sát thủ người âm thầm bố trí, ta nghĩ phần thắng về các người không lớn, tốt nhất vẫn là hòa khí một chút đi.”

Hoa Từ Huyền nghe vậy trong lòng ngẩn ra, lập tức cười nói: “Công chúa thật đúng là cái gì cũng đều tính đến a!”

“Lo trước khỏi họa.”

Hoa Từ Huyền ngưng thần lắng nghe một chút động tĩnh xung quanh, xác thực còn cất dấu một ít cao thủ, bất quá, hắn không xác định có phải hay không là để ngăn trở người của hắn tới cứu, nhìn Thần Tịch bộ dáng thực bình tĩnh, tâm không khỏi có chút lo lắng.

Từ chối một hồi con người Hoa Từ Huyền trầm xuống, khẽ huyết sáo, trong lúc nhất thời, bóng người chớp động.

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Tiêu Băng cũng gia nhập chiến trường. người Hoa Từ Huyền mang đến cũng không phải là những người lúc trước, Thần Tịch đạm mạc nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, âm thanh lạnh lùng nói: “Bắc Đường, người cũng đi hỗ trợ! Quân đội của chúng ta không phải dùng để đối phó sát thủ!”

“Vâng.”

Bắc Đường Liên Vân kiếm như cầu vồng, cùng Hoàng Phủ Cảnh Hạo và Tiêu Băng ba người hình thành đội chủ lực mang theo ám vệ Hoàng Phủ huấn luyện chặn lại sát thủ của Hoa Từ Huyền.

Thần Tịch mất lạnh nhìn cao thủ chống lại sát thủ. Hoa Từ Huyền lần này cư nhiên dẫn theo mười lăm cái sát thủ tới cứu người, xem ra, Khanh Thiên Yến thật đúng là có giá trị đâu!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo cùng Bắc Đường Liên Vân hai người bọn họ một người chặn lại ba cái sát thủ. Tiêu Băng chống lại Hoa Từ Huyền, còn lại chín người bị ám vệ Hoàng Phủ chặn lại, sáu đối chín. Xem ra thực lực vẫn là không sai.

Hoàng Phủ chính là một người phúc hắc. Người kia nếu biết hết thủ đoạn của hắn đều nằm trong kế hoạch của Hoàng Phủ Cảnh Hạo, không biết có thể đâm đầu vào tường chết đi hay không a!

Hứa Phi Sương đứng ở một bên quan sát, “Công chúa, người còn không có hạ lệnh nói giết chết hay để bọn họ sống!”

Thần Tịch hơi hơi sừng sốt, lập tức mở miệng nói: “Cảnh Hạo, các người đối đãi địch nhân, không cần nhân từ, trừ bỏ ba người chính chủ bọn họ các sát thủ khác, giết không tha!”

Được công chúa xác minh mệnh lệnh, bọn Hoàng Phủ Cảnh Hạo chiêu thức càng thêm tàn nhẫn. Tiếng leng keng của binh khí vang lên liên tiếp, nửa canh giờ sau. Người của Hoa Từ Huyền lần lượt ngã xuống, đương nhiên, không có toàn bộ giết chết, chỉ là toàn bộ không thể chiến đấu.

Chiến trường còn lại Tiêu Băng cùng Hoa Từ Huyền tiếp tục đánh nhau, Thần Tịch nhíu mày, sát thủ Lưu Âm Các quả thật là danh bất hư truyền, ám vệ Hoàng Phủ Cảnh Hạo đều bị thương ít nhiều, có còn không khinh.

Hiển nhiên Tiêu Băng muốn một chiến thắng Hoa Từ Huyền cũng không phải chuyện dễ, Thần Tịch híp mắt, “Ngày hôm nay ta không muốn phơi nắng đâu!”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nghe vậy vẫy vẫy tay, “Bắn tên đi!”

Hoa Từ Huyền thân mình run lên, chiêu thức rút lại, thoát khỏi Tiêu Băng, lên tiếng nói: “Công chúa, điều kiện của ngươi ta đáp ứng!”

Ánh mắt Thần Tịch đảo qua khuôn mặt có chút dồn dập của hắn, lộ ra một chút không kiên nhẫn, “Ta đã sớm nói kiên nhẫn của ta không tốt, ở ngoài trời phơi nắng cũng thật không tốt. Ngay từ đầu đáp ứng điều kiện của ta thì có tốt hơn không?”

“Công chúa!”

“Hồi phủ, hành hình!”

Lời nói Thần Tịch vừa rơi xuống, cung tiễn hộ vệ ngay lập tức bắn ra hàng trăm mũi tên

Nam tử bị mặt che chở Khanh Thiên Yến ánh mắt nhìn Thần Tịch hiện lên một chút ám quang, cho dù hắn công phu có tốt, đánh văng ra rất nhiều mũi tên, nhưng không thể tránh khỏi Khanh Thiên Yến vẫn bị trúng tên, hơn nữa, một mũi tên xuyên tim là do Hoàng Phủ Cảnh Hạo bắn.

Khanh Thiên Yến chết không nhắm mắt trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Cảnh Hạo, nàng không muốn tin tưởng mũi tên trí mạng này cư nhiên là nam nhân mà nàng tâm tâm niệm niệm !

Nam nhân này, dữ dội lãnh tình, nàng vì hắn tính kế người khác, kết quả là lại nhận được một mũi tên của hắn a!

Hoa Từ Huyền thấy tình thế không thể đỡ, chỉ có thể lôi kéo nam tử che mặt đang dùng trường kiếm chống đỡ ra dẫu, nhìn về phía Thần Tịch ánh mắt cũng hơn một phần mất mát, nàng trở nên càng ngày càng nhẫn tâm đâu!

“Hoa Từ Huyền, đừng tưởng rằng ngươi vĩnh viễn có giá trị, con người a, càng kéo dài sẽ càng hạ giá!”

Thần Tịch xong liền mang theo người ly khai hình đài, lưu lại chính là một ít thi thể.

Đương nhiên, Hoàng Phủ Cảnh Hạo mang theo một bộ phận người lưu lại.

Tiêu Băng cùng Bắc Đường Liên Vân liên thủ chế trụ Hoa Từ Huyền cùng người bị mặt, điểm huyết áp tải phủ công chúa.

Lúc này đây, người thắng đương nhiên là Xích Dương công chúa.

Một lần giết này, cũng kinh động Hoàng đế Tàn quốc. Tuy rằng công chúa nhà mình hành động có chút mất mặt, nhưng là, Cung Thần Tịch như thế kiên quyết giết công chúa của bọn họ nghiêm nhiên cũng là một loại khiêu khích!

Vì thế, Hoàng đế Tàn quốc cũng rất tức giận, đối với Xích Dương công chúa lại hơn một phần sát tâm.

... ..

Nhân nhả trở lại công chúa phủ, nghỉ ngơi tắm rửa một phen, Thần Tịch mới thấy Hứa Phi Sương.

“Công chúa, mười mấy cái phủ thị Khanh Thiên Yến đều là loại độc giống nhau, căn cứ theo lời nói của bọn họ, độc sẽ bộc phát vào nửa tháng sau, được liệu thu thập chỉ sợ không kịp.”

Thần Tịch thờ dãi, “Kêu một người lên đi, ta muốn gặp.”

Nửa ngày, người cầm đầu bị hộ vệ mang đến, Thần Tịch chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái liền mở miệng nói, “Phóng một chút máu ra, ta xem xem độc tính như thế nào.”

Người nọ đầu tiên là ngẩn ra, lập tức không chút do dự nhò một nửa chén máu.

Thần Tịch xem xét một chút, cũng không tính thực độc, bất quá có vẻ đặc biệt một chút, gương ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía người kia “Ngươi tên là gì?”

“Hồi công chúa, thảo dân Nghiêm Phong, là sủng phu Khanh Thiên Yến, hai năm trước bị kẻ phụ tham tài làm mai cấp cho nàng.”

Kẻ phụ? tham tài, ha ha, bổ dưỡng chính là không bằng cha ruột hảo!

“Nói cho ta tình huống của những người khác.”

Nghiêm Phong lời ít mà ý nhiều nói một chút về mười ba vị phủ thị bị Khanh Thiên Yến hạ độc khống chế, làm cho Thần Tịch nhìn không được nhủu mày, khóe môi gọi lên tươi cười châm chọc , “haizz thế gian này a, phụ mẫu tham luyến vinh hoa phú quý thật đúng là không ít, bán đứng nhi tử thực không tiếc đâu!”

Nghiêm phong nhìn Xích Dương công chúa trước mắt , trong lòng có chút sững sờ, xem ra Xích Dương công chúa tựa hồ thực chán ghét cha mẹ vì quyền thế lợi dụng con cái.

Đúng rồi, nàng cũng là một quân cờ bị nữ hoàng vứt bỏ, mấy năm trước đã bị nữ hoàng đưa đi Hạ quốc làm con tin.

“Được rồi, độc này không khó, trong vòng mười ngày , Hứa công tử sẽ vì các người chuẩn bị tốt giải được, nói bọn họ an tâm chờ đợi, thuận tiện, những ngày kế tiếp, các người cần thận suy nghĩ về sau tính làm như thế nào đi!”

Nghiêm Phong nghi hoặc nhìn về phía Thần Tịch, “Công chúa, chẳng lẽ người không muốn nhận chúng ta làm việc?”

“Làm việc?”

“Đúng vậy, chúng ta bị Khanh Thiên Yến chọn cũng vì chúng ta biết võ, tuy rằng không phải tốt nhất, bắt quá, so với hộ vệ bình thường thực tốt lắm.”

Thần Tịch nghe vậy mỉm cười, “Ý của người là nói các người muốn làm của ta hộ vệ?”

“Nếu công chúa không chê, chúng ta nguyện ý trung thành với công chúa!”

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Trừng Phạt Hoa Tử Huyền

Edit: Tiểu Kim's

Bắc Đường Liên Vân ở một bên nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Công chúa không cần lo lắng quá, bọn họ..... Ta nghĩ bọn họ không đến mức phản bội công chúa”

Nam tử Nhai Nữ quốc cũng giống như nữ tử nam tôn quốc , đã từng lập gia đình mà muốn tái giá thực sự rất khó khăn, hẳn cảm thấy những nam nhân này kỳ thật rất đáng thương.

Thần Tịch nhìn thấy vẻ mặt của hắn hơi hơi sùng sốt, đây là đồng tình đi?“Chuyện này để cho bọn họ tự mình suy nghĩ đi, ta có quyết định cũng không được..... Ân, chờ giải độc xong ta cho người câu trả lời thuyết phục đi!”

Nghiêm Phong nghe vậy liền biết có hi vọng, khẽ thấp giọng bẩm tạ, “Thảo dân tạ công chúa không trách tội!”

“Đi xuống đi!”

Nghiêm Phong mới vừa đi, Hứa Phi Sương đã tới, hơn nữa sắc mặt có chút cổ quái, “Công chúa, người đoán người đi cùng Hoa Tử Huyền đến cướp pháp trường là ai?”

“Ai?”

“Chính là người lúc trước được chúng ta cứu tại phủ Đại công chúa Tàn quốc Cừu hoàng tử Tàn Thiên Long!”

Cái gì!

Thần Tịch đối với đáp án này cực kì kinh ngạc, như thế nào cũng không nghĩ đến..... Đợi chút, Khanh Thiên Yến là gian tế ẩn núp Nhai Nữ quốc, như vậy, Tàn Thiên Long cũng có thể là chủ động ẩn núp tại bên người Đại công chúa sao?

“Lúc trước các người làm sao tra ra được Tàn Thiên Long?”

“Chuyện này là Bắc Đường công tử sai người phụ trách, cụ thể ta cũng không quá rõ ràng, dù sao trong lúc đó vô tình phát hiện liền thuận tiện lấy cớ đã kích Đại công chúa!”

Thần Tịch nhìn Bắc Đường Liên Vân liếc mắt một cái, việc này phải hỏi Bắc Đường Quân Liên, cũng không biết hắn ở bên ngoài làm việc tiến hành thế nào. “Bắc Đường, người chuẩn bị một chút, ngày mai liền kêu người của chúng ta ra ngoài cần thận điều tra một chút chuyện này.”

“Hảo.” Bắc Đường Liên Vân tự nhiên hiểu được công chúa là muốn hắn đi tìm đường huynh hỏi rõ ràng.

“Công chúa, vậy Tàn Thiên Long xử trí như thế nào? Chúng ta đã giết một cái Tàn quốc công chúa, nếu sau đó là giết thêm một hoàng tử, chỉ sợ sự tình sẽ trở nên khó giải quyết!”

Thù này cũng đã kết. Nhiều thêm một hoàng tử cũng chỉ là làm thù càng thêm sâu sắc thôi, Tàn quốc Hoàng đế có thể coi là kẻ thù của bọn họ, năng cần gì phải sợ hắn? Bất quá, vị hoàng tử này tạm thời còn không có làm việc gì đại gian đại ác, giữ lại cũng tốt. Tha cho bọn họ đi! Bỗng nhiên, nhãn tình Thần Tịch sáng lên, “Linh Nhi. Lập tức đi gọi Hoàng Phủ Cảnh Hạo lại đây.”

Sau một lát, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đến đây, có chút tò mò công chúa có việc gì gấp.

“Cảnh Hạo người đi cùng Hoa Từ Huyền là Tần quốc Cửu hoàng tử. Người nghĩ để cho hắn ở lại Hi thành làm con tin thì như thế nào?”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo vừa nghe, sắc mặt hơi đổi, “Công chúa, người làm sao mà biết?”

“Hứa Phi Sương nói cho ta biết, bọn họ đã từng gặp qua.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo nhìn Hứa Phi Sương liếc mắt một cái, do dự nửa ngày, “Công chúa, chuyện này có thể. Bất quá, ta đoán không thể lâu dài, mặc kệ thế nào. Trước mắt nữ hoàng không có khả năng cùng Tần quốc xé rách mặt, cho nên ở lại một vài ngày, Tần quốc tất nhiên sẽ tìm được lý do khiến cho nữ hoàng đồng ý thả người.”

Hừ, lại là nữ hoàng!

Thật đáng ghét!

Nếu bọn họ muốn thả người, được thôi, nàng sẽ ngầm hạ thủ, hừ hừ!

Hoàng Phủ Cảnh Hạo vừa thấy nữ biểu tình tiểu nữ nhân liền biết nhân gia đây là muốn làm chuyện xấu, bất quá, ai, coi như xong!

“Bắc Đường, người vẫn là chuẩn bị một chút đi, ngay bây giờ đi đi, không cần chờ đến ngày mai.”

“Hảo. Ta sẽ mau chóng trở về, công chúa có thể chờ ta trở lại sau đó quyết định xử trí Tần quốc hoàng tử!”

“Àn, vậy người mang theo vài người, trên đường nhớ cẩn thận.” Thần Tịch có chút lo lắng nhìn hắn,

Bắc Đường Liên Vân trong lòng ngọt ngào, “Hảo, ta biết.”

Bắc Đường Liên Vân sau khi rời khỏi, Thần Tịch để Hứa Phi Sương chế giải dược, cũng để Hoàng Phủ Cảnh Hạo đi làm việc khác. Nàng kêu người đem Hoa Từ Huyền cùng Tần Thiên Long đều dẫn đi lên, đuổi hết hạ nhân ra ngoài giữ cửa.

Hoa Từ Huyền bị bọn Tiêu Băng gây thương tích, quần áo trên người còn mang theo vết máu, hộ vệ công chúa phủ không được giao phó tự nhiên sẽ không cho hắn rửa sạch miệng vết thương, càng đừng nói đến

việc bôi thuốc.

Thần Tịch nhìn hắn bộ dáng chật vật không khỏi nhíu mày, đi vào buồng trong xuất ra một hòm thuốc nhỏ, tự mình cấp Hoa Từ Huyền tẩy trừ miệng vết thương, băng bó bôi thuốc. Kiểm của Tiêu Băng một khi đã rời vỏ, khi đâm vào sẽ thực không khách khí!

Hoa Từ Huyền nhìn nàng bôi thuốc, sắc mặt bình thản, nhìn không ra hi giận, nhưng Tần Thiên Long ở một bên có chút kinh ngạc quan hệ của bọn họ, chẳng lẽ Xích Dương công chúa và Hoa Từ Huyền thật sự có tình cũ?

Thần Tịch sau khi băng bó tốt cho Hoa Từ Huyền, lại sai nha hoàn đưa tới hai bộ đồ mới, để cho Hoa Từ Huyền thay, bất quá miệng vết thương Tần Thiên Long nàng không có tự mình động thủ, chỉ để cho hộ vệ hỗ trợ rửa sạch một chút, vừa thấy thái độ là biết không cùng một cấp bậc.

Tần Thiên Long càng thêm ái mộ đánh giá bọn họ, Thần Tịch cũng là chậm rãi ngồi uống trà, “Cửu hoàng tử, ngồi đi, người tới là khách!”

“Đồng dạng là khách, Xích Dương công chúa tựa hồ có chút bất công a!”

“Ha ha, Từ Huyền cùng ta giao tình không giống, tự nhiên không thể cùng đánh đồng.”

“Nếu giao tình không giống nhau, công chúa lại vì sao nhẫn tâm để cho người khác khiến hắn bị thương nặng như vậy?”

Thần Tịch bất đắc dĩ nhìn bọn họ nói: “Này người ra tay là bọn Tiêu Băng, bọn họ là phu thi của ta, đối với Từ Huyền bất mãn đó là chuyện thực bình thường, không có gì đáng ngạc nhiên phải là xem ở mặt mũi ta mà lưu tình sao?”

Ha ha, Xích Dương công chúa này thật đúng là nhẫn tâm đâu!

Tần Thiên Long trong lòng vì Hoa Từ Huyền bị ai, gặp phải nữ nhân như vậy thực không phải là chuyện tốt.

Thần Tịch nhìn Tần Thiên Long trên mặt cũng không có bao nhiêu sắc mặt đau thương cùng phẫn nộ, tựa hồ đối với Khanh Thiên Yến cũng không có quá nhiều loại tình cảm tỷ lệ. “Cửu hoàng tử cách đây không lâu mới vừa rời đi phủ của Hoàng tử ta, như thế nào không quay về Tần quốc hảo hảo dưỡng thương, ngược lại muốn đi chung quanh bốn ba đâu?”

“Cuộc sống bất đắc dĩ a, lần trước cũng phiền phu thi Xích Dương công chúa Bắc Đường công tử ra tay tương trợ, bằng không, ta chỉ sợ còn bị nhốt đâu!”

Hừ, nghĩ một đằng nói một nẻo! Tần Thiên Long này nhìn như một người nhã nhặn, cảm giác chính là một thư sinh tuấn tú, ai ngờ được người như vậy

cũng là một tên gian tế đầu! Thần Tịch nghĩ nghĩ thử tính hỏi: “Cửu hoàng tử không tức giận ta giết Hoàng tử của ngươi?”

“Nhân sinh khó đoán, ta đến là muốn cứu nàng, bất quá nếu đã cứu không được thì coi như đó là mệnh số của nàng, không có gì để oán, mỗi người đều có số mệnh của riêng mình!”

“Phải không, không thể tưởng tượng được Cửu hoàng tử chính là một người tin phật!”

“thời gian dài nhàm chán nên cứ như vậy.”

Hoa Từ Huyền nhìn Thần Tịch một hồi lâu lại nói: “Công chúa, có thể giải phiền cân tán trên người chúng ta không? Hữu khí vô lực, ta muốn gần gũi với công chúa cũng không được đâu!”

Ách!

Tần Thiên Long trừng mắt nhìn về phía Hoa Từ Huyền, làm ơn, huynh đệ, ngươi cho dù muốn hưởng hoa cũng đừng nên chọn người như vậy a!

Nhưng một màn kế tiếp mới thực sự kích thích trái tim của hắn, bởi vì Thần Tịch cư nhiên vì những lời của Hoa Từ Huyền mà đưa hai tay liền vuốt ve trên mặt Hoa Từ Huyền, nhìn bộ dáng thật sự là nhu tình mật ý.

Này, này -- này hai người thực sự có gian tình a?

Tiếp theo lại nhìn thấy Hoa Từ Huyền cái trán đỏ mồ hôi, bộ dáng tựa hồ như đang chịu đựng một loại cực kì thống khổ. Lại nghe Xích Dương công chúa bình tĩnh gần từng tiếng nói: “người luôn mãi thương tổn người của ta không có kết cục tốt, Từ Huyền, lần đầu tiên ngươi hại ta, bị người thu mua; Lần thứ hai, ngươi là biết rõ vậy mà còn cố phạm; Lần này, ngươi là tự làm tự chịu!”

Hoa Từ Huyền đầu đầy mồ hôi nhìn Thần Tịch, thân thể thực sự rất thống khổ, nhưng hắn thấy trong ánh mắt Thần Tịch chỉ có độc một mảnh lạnh nhạt, môi cũng muốn cắn nát, dòng máu đỏ sẫm ở khóe môi hắn tựa như một đóa huyết hoa kiều diễm.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 189

Edit: Tiểu Kim's.

Hoa Từ Huyền cảm giác thân thể từng chỗ đều muốn kêu gào thống khổ, giống như nằm trên thảm châm, đau đớn vô cùng.

Hắn nhìn Thần Tịch tươi cười, không biết vì sao lại có một loại cảm giác giải thoát, bị nàng trừng phạt kỳ thật rất tốt, thật sự rất tốt, bất quá, những lời này hắn không thể nói ra.

Ước chừng một khắc chung thời gian trôi qua, Thần Tịch tựa hồ không đành lòng, khe khẽ thở dài, thân thủ vồ vồ bờ vai của hắn, nháy mắt, Hoa Từ Huyền liền suy sụp xuống dưới, cả người đều có chút hư thoát, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

Tần Thiên Long nhìn thấy cảnh tượng này cả người đều nhin không được run lên, Xích Dương này công chúa xem ra thật sự là sâu không lường được, làm cho người ta thống khổ và giải thoát đều chỉ trong nháy mắt, thật quá mức đáng sợ.

Nếu là hắn, tuyệt không bao giờ ở gần nữ nhân như vậy!

Lại nhìn huynh đệ của hắn, cái ánh mắt gì kia, lại còn lưu luyến, dựa vào! Hắn rất muốn mắng to một câu: Ngươi chính là cái đồ ngu ngốc!

Lại nhìn Xích Dương công chúa, tần Thiên Long lại lần nữa trừng lớn mắt, nàng cư nhiên khiến cho người ta chịu tra tấn xong liền làm một bộ dáng thân mật giúp Hoa Từ Huyền lau mồ hôi?

Nếu hắn là Hoa Từ Huyền chỉ sợ càng lau mồ hôi lạnh càng nhiều, vậy mà tiểu tử kia cư nhiên còn lộ ra tươi cười ngây ngô nha trời ạ, kêu sét đánh chết hắn đi!

Hắn tuyệt không muốn thừa nhận mình lại quen biết với một tên ngu ngốc!

Bỗng dưng, Thần Tịch liếc mắt nhìn tần Thiên Long một cái, “Cửu hoàng tử tựa hồ đối với ta có một chút trách cứ?”

“Không, không có, ta không có!” Tần Thiên Long thực thức thời khoát tay, Hoa Từ Huyền muốn chịu ngược, nhưng hắn tuyệt không muốn chịu ngược.

Thần Tịch cũng là ôn hòa cười cười, “Cửu hoàng tử, ngươi là người khiến cho Từ Huyền lại lần nữa ảnh hưởng đến mưu kế của ta, cho nên, ngươi cũng

có thể ném thù.....”

Tần Thiên Long chỉ nhìn bàn tay mảnh khảnh kia nhẹ nhàng ở bờ vai của hắn vỗ vỗ, sau đó hắn liền cảm giác được xương cốt đau đớn, oán giận nhìn chăm chăm Hoa Từ Huyền, người nhà đi chộc cái nữ nhân gì đâu a!

Hoa Từ Huyền không quan tâm nhìn. Hơi hơi hấp khẩu khí, “Công chúa, hắn ta tốt xấu gì cũng là hoàng tử, không giống một cái mệnh tiện, công chúa đừng ép buộc hắn nữa!”

“Không, đều là nam nhân cả. Chịu khổ một chút mới có thể hấp thụ giáo huấn. Thế nào, người đói không, ta đói bụng, để cho người ta chuẩn bị cơm trưa, chúng ta cùng nhau ăn một chút đi!”

“Hào.”

Tần Thiên Long ở trên mặt đất cắn răng quay cuồng, đau quá. Hoa Từ Huyền này chịu ngược cuồng. Hại chết hắn!

Một khắc, Tần Thiên Long cũng chịu được một khắc thời gian, sau khi giải thoát, đôi mắt hắn oán niệm vô cùng nhìn về phía Hoa Từ Huyền, “sở thích của người thật sự là đặc thù!”

Hoa Từ Huyền cười cười nói, “Cửu hoàng tử, kỳ thật Thần Tịch khi không tức giận thực sự rất ôn nhu, nàng là một nữ tử có rất nhiều tâm sự. Cần người bảo hộ, cũng cần kích thích!”

Phốc –

Tần Thiên Long nghe vậy gần như học máu, quá vô sỉ. Cưng Thiên Tịch nữ nhân kia nhìn có giống một người ôn nhu sao?

Đúng, là ôn nhu. Bề ngoài ôn nhu, kiên nhẫn tàn nhẫn! Đau chết hắn! Đó là thủ pháp gì a, Phân Cân Thác Cốt Thủ (Tên một loại độc) bắt quá cũng như thế đi! Nàng là một công chúa dưỡng ở nơi khuê phòng, như thế nào có thể biết được công phu tà đạo này?

Không ai đi giải thích nghi hoặc của Tần Thiên Long, bắt quá, kể tiếp hắn cũng thật sự thoải mái hơn một chút, bởi vì ăn cơm trưa, bọn họ ngồi cùng Xích Dương công chúa một bàn ăn.

Không có bị cho là tù nhân, nhưng hắn cảm thấy so với làm tù nhân thì vẫn tốt hơn.

Ăn cơm trong phòng, Tần Thiên Long phát hiện một sự kiện, chính là Xích Dương công chúa thời điểm không làm trò dầy vò người khác, nhìn qua thật sự là rất ôn nhu, cũng thực nhã nhặn, hoàn toàn là kiểu danh môn khuê tú.

Nhưng mà nụ cười của nàng, khiến cho hắn cảm thấy sâu không lường được.

“Cửu hoàng tử, bản công chúa muốn mời người ở Hi thành làm khách, người cảm thấy như thế nào?”

Ngạch!

Tần Thiên Long nao nao, ý tứ của việc làm khách hắn biết, chính là làm con tin! Trong lòng nhin không được cười khổ, “Xích Dương công chúa cho ta mặt mũi như vậy, ta tự nhiên rất vui, bắt quá, chỉ sợ về sau sẽ khiến công chúa thất vọng rồi, ta đối với người khác không có giá trị gì.”

“không sao.”

... ..

Sau khi ăn uống no đủ, Hoa Từ Huyền cùng Tần Thiên Long đều bị người dẫn đi dưỡng thương.

Lâm Tuấn Thần bị tìm đến đây, Thần Tịch muốn hắn thay nàng dạy dỗ một đoạn thời gian.

“Công chúa thời gian này không phải tự mình dạy bọn họ sao, như thế nào.....”

“Ta muốn đi ra ngoài một chuyến.”

Lâm Tuấn Thần há hốc mồm, “Công chúa muốn đi đâu?”

“Đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy.”

Ngạch!

Lâm Tuấn Thần hết chỗ nói rồi, du sơn ngoạn thủy hắn thực không tin, hiện tại công chúa thật đúng là càng ngày càng thông minh, hắn cũng miễn cảm phát hiện công chúa đối với hắn tựa hồ có tâm phòng bị, không cho hắn tiếp cận quân doanh, ngay cả chuyện tình phủ công chúa phủ đều là giao cho Vân Thanh Ngân cùng Gia Cát Tĩnh Trạch đánh đề ý.

Edit: Tiểu Kim's

Nhưng mà, hấn thật sự không rõ, hấn có lỗi gì?

Thần Tịch nhìn hấn khẽ cười nói: “Hay là, Tuấn Thần cũng muốn đi theo ta ra ngoài một chút?”

“Không dám, Tuấn Thần nguyện ý vì công chúa giải ưu, ở lại phủ công chúa dạy đứa nhỏ.”

“Àn, cũng tốt, chậm rãi dạy dỗ, không cần vội vàng xao động.”

“Là.”

Hai người trầm mặc một hồi, Thần Tịch bỗng nhiên mở miệng nói: “Tuấn Thần, thanh âm người đọc sách rất êm tai, hôm nay không có chuyện gì, đọc cho ta nghe một chút đi!”

Lâm Tuấn Thần hơi hơi sững sốt, gật gật đầu, ngồi ở một bên cầm một quyển sách liền thanh thanh đọc, thanh âm của hấn tao nhã, mang theo một loại hương vị an ổn lòng người, không nhanh không chậm, giống như ti trúc chi âm.....

Thần Tịch trong tiếng đọc êm ái của hấn chậm rãi nhắm hai mắt lại, ngủ say.

Thật lâu sau, Lâm Tuấn Thần đứng dậy đi đến bên người nàng, ánh mắt sâu kín nhìn dung nhan trầm tĩnh ngủ của nàng: Công chúa, người vì sao đối với ta bất hoà? Chẳng lẽ người đã phát hiện thân phận của ta?

Nhưng hấn tự nhận không lưu lại dấu vết gì! Chỉ cảm thấy sau khi công chúa mất trí nhớ càng có một loại thâm ảo, thần bí khó lường.

“Ngũ Ca!”

Hứa Phi Sương từ xa đi tới liền nhìn thấy Lâm Tuấn Thần nhìn chăm chú vào công chúa, thần thái kia, tựa hồ có chút bộ dáng si tình?

Không có khả năng, Ngũ Ca cho tới bây giờ vẫn không thân cận công chúa, làm sao có thể thích công chúa?

Hấn nhất định nhìn lầm rồi.

Lâm Tuấn Thần đứng dậy, trên mặt khôi phục thái độ văn nhã, “Phi Sương, người đã đến rồi.”

“Àn, ta muốn cùng công chúa nói về việc đọc của phu thị Khanh Thiên Yên --”

“Công chúa đang ngủ, chờ nàng tỉnh rồi nói sau!”

“Ngũ Ca --”

“về sân rồi nói!”

Hai người cùng nhau đi ra, sau khi bộ họ rời khỏi Thần Tịch hơi hơi mờ mắt ra, lập tức nhắm mắt lại thật sự ngủ. Lâm Tuấn Thần thật đúng là một người thú vị, nếu không phải là người Sở quốc Hoàng đế phái tới thì tốt rồi!

Ài!

“Công chúa, Hoa công tử muốn gặp người.”

“Ta muốn nghỉ ngơi, để nói sau đi!”

Linh Nhi muốn nói lại thôi, nghĩ nghĩ một hồi mới nói: “Công chúa, Hoa công tử nói là muốn đánh đàn cho công chúa ngủ nha!”

“Nha? Cũng tốt, để cho hấn vào đi, lâu rồi ta còn chưa nghe tiếng cầm.”

“Là.”

Hoa Tử Huyền kéo theo vết thương đi vào lương đình bên trong rừng trúc, cũng không nhiều lời, chỉ là ngồi xuống, ngón tay thon dài đặt lên cầm huyền, tiếng đàn thanh nhiên chậm rãi phiêu đảng ở trong rừng trúc.

Thanh âm mang theo một chút trấn an, Thần Tịch không qua bao lâu liền mê man.

Nàng ngủ qua một hồi lâu, Hoa Tử Huyền mới rời đi đàn cổ, nhẹ nhàng tiêu sái đến bên người nàng, bàn xoa của nàng hai má, nhẹ nhàng, tựa hồ sợ dùng sức sẽ vỡ vụn trân bảo, “Công chúa, người càng ngày càng mê người!”

Cúi đầu chậm rãi ở môi nàng in lại dấu hôn, lặng yên sinh xuân.

Ám vệ nhúu mày muốn tiến ra đánh hấn, nhưng công chúa vừa mới ra lệnh khiến bọn họ dừng lại, bọn họ vì Hoàng Phủ tướng quân cảm thấy không đáng giá, công chúa đối với tướng quân còn chưa tốt thế đâu! Làm sao có thể để cho cái sát thủ này khinh bạc công chúa!

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Nam Nhân Tự Ngược

Edit: Tiểu Kim's

Trong khi nhóm ám vệ đang bận rối rắm, Hoa Từ Huyền đã rời khỏi đôi môi mê người kia, phát ra một tiếng thở dài thật sâu, tựa như đối với một nụ hôn như vậy vẫn chưa đủ.

Chúng họ vệ đều khinh bỉ: Người nha chính là một cái tù nhân, nếu không phải công chúa có lệnh không thể ngăn cản hành động của hấn, bọn họ tuyệt đối ngay cả một ngón tay cái của công chúa cũng không để cho hấn đụng tới!

Hoa Từ Huyền cứ như vậy ngồi ở trường kỉ, bụng lên li trà chậm rãi nhấp nhấp, vẻ mặt kia tựa hồ đang nhấp nháy rượu lâu năm. Hương thuần, chua sót đều thể hiện trên mặt, làm cho khuôn mặt như ngọc của hấn động lại một chút u buồn.

Lần này vừa ngủ, Thần Tịch liền ngủ thẳng đến lúc mặt trời lặn ở hướng Tây, mà Hoa Từ Huyền vẫn canh giữ ở bên người nàng, rõ ràng là vệ mặt cao quý, ngạo mạn vậy mà lại dương dương tự đắc ngồi dưới đất bảo vệ nàng, tựa như bảo vệ một thứ rất quan trọng.

Thời điểm Thần Tịch mở mắt liền chống lại một đôi lãnh mâu, dung nhan tuấn mỹ cũng bị con người hung ác nham hiểm phá hủy hai phần mỹ cảm, làm cho người ta có chút phát lạnh. Hoàn hồn, nàng mỉm cười, “Người còn ở?”

“Ân, công chúa không cho ta đi, ta tự nhiên muốn lưu lại!”

“Thật không, lần trước ta hình như cũng không có cho người đi, người tại sao lại rời đi phủ công chúa?”

Hoa Từ Huyền sùng sốt lập tức nhún nhún vai, không chút để ý nói: “Công chúa làm gì biết rõ còn có hỏi?” Lần trước hấn là cứu Liễu Văn Hoa rời đi, còn bị thương trong lúc chạy, tự nhiên sẽ không trở về để bị nàng phát hiện.

Tuy rằng chính hấn cũng biết với khả năng của nữ nhân này sẽ biết hấn dẫn người đi.

Thần Tịch ngồi xuống duỗi thân người, thở phào khẩu khí, “Ngủ một chút, thực mệt!”

“Ta đây giúp công chúa mát xa đi!”

“Tốt!”

Ngón tay Hoa Từ Huyền thon dài hữu lực trên tám lưng Thần Tịch, xúc cảm mềm mại làm cho hấn có chút tâm viên ý mãn, bất quá, rất nhanh hấn liền hồi thần. Chuyên chú tiến hành mát xa huyết đạo.

A a a, nam nữ thụ thụ bất thân a, nhóm ám vệ nội tâm hò hét, nhưng mà bọn họ cũng không dám xuất hiện quấy rầy. Từ khi trải qua chuyện tình của Khanh Thiên Yên, bọn họ đều đối với Xích Dương công chúa có thể nói là có nghiêng trời lệch đất thay đổi. Cho tới nay bọn họ kỳ thật là đối với Cung Thần Tịch có chút khinh thường. Cái gì cũng đều dựa vào Hoàng Phủ tướng quân chống đỡ, nàng liền dựa vào thân phận công chúa mà tác quái tác quái.

Nhưng mà, sau khi mất trí nhớ. Công chúa lại càng khác thường, cũng càng ngày càng thông minh cùng thần bí khó dò. Lại trải qua chuyện lần này, bọn họ hoàn toàn hiểu rõ. Xích Dương công chúa khác hoàn toàn với dĩ vãng. Bọn họ lại không dám có tâm ý khinh thị.

“Thế nào, thoải mái sao?”

“Thoải mái hơn, cảm ơn người.” Thần Tịch đứng lên hoạt động một chút thân mình, quay đầu lại thấy Hoa Từ Huyền đang nhìn nàng, đáy mắt lóe ra một loại thần sắc phức tạp, yêu hận đan xen?

Không đúng, hai người bọn họ trong chuyện này không hề có yêu, chỉ có hận. Tính có điểm chút đi! (không hiểu)

Nàng đối với Hoa Từ Huyền có một loại cảm giác rất đặc biệt, cho dù biết rõ hấn là đối thủ, là địch nhân. Nhưng là, không muốn hạ ngoan tay. Không muốn để cho hấn chết!

Loại đặc biệt này làm cho cả chính nàng đều có chút mặc danh kỳ diệu, đối với nàng mà nói, tuy rằng không phải là người ngoan độc, tuy nhiên cũng không phải là một người tốt, trong từ điển nhân sinh của nàng tuyệt đối là ân oán rõ ràng.

Hoa Từ Huyền chống lại đôi mắt có chút mê hoặc của nàng mỉm cười, “Thần Tịch, đây là làm sao vậy? Có cái gì muốn hỏi ta sao?”

“Ân, liền hỏi một chút ngươi vì sao giúp đỡ người Tần quốc đi!”

“Tự nhiên là có người ra tiền ta liền hỗ trợ a!”

“Hừ, không tuân thủ tín dụng, lúc trước ta cũng nói --”

Hoa Từ Huyền thực không lo lắng đánh gãy nàng: “Đối phương ra giá rất cao!”

Dựa vào, nam nhân này thật không biết xấu hổ a, cư nhiên có thể nói như vậy! Tốt xấu cũng phải là lời giải thích đáng tin chút đi! Thần Tịch nhin không được mắt tròn trắng, “ngươi cứ như vậy, ai dám tìm ngươi làm việc a?”

“Ngươi nếu về sau tìm ta làm việc hẳn là nên hỏi nhiều một câu, thêm bao nhiêu tiền ta sẽ không thay đổi chủ ý, như vậy mới là chân chính giao định rồi!”

“Ngươi -- hoang đường!”

Đúng vậy, hẳn chính là hoang đường, bằng không, làm sao có thể nhìn nàng vừa mắt đâu?

Đột nhiên, Thần Tịch mặt nhăn nhu mày, nhìn Hoa Từ Huyền có chút bất khả tư nghị, “Ngươi lại đối với ta hạ độc?”

Hoa Từ Huyền nghe vậy bất đắc dĩ thở dài nói: “Công chúa, ngươi vì sao luôn thông minh như vậy? Ta mới ra tay không đến nửa ngày đâu, ngươi liền vạch trần ta, đã kích nhân cũng chưa chút mặt mũi đi!”

Ai!

Thần Tịch đã không muốn biết nên đối phó như thế nào với tên trước mắt, biết rõ nàng không sợ độc, còn hạ độc, này không phải..... bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, vô cùng âm nhu nói “Từ Huyền, ngươi vì sao lại không hiểu tiếp thu giáo huấn đây?”

Chỉ thấy Hoa Từ Huyền biến sắc, lập tức tức giận cười khổ ngồi dưới đất, vô lực nhìn Thần Tịch, nữ nhân vẫn cứ thần thần bí bí trước sau như một, vô thanh vô tức liền đem độc dược hạ lại trên người hắn.

Thần Tịch hào tâm ngồi xổm xuống nhìn hắn, “Thế nào, độc dược này tên gọi là gì? Nói ta biết đi!”

Hoa Từ Huyền giờ khắc này thật tình rất muốn khóc, vì sao trên đời có nữ tử như vậy, giống như một cây thuốc phiện, có độc lại tán ra mùi hương mê người?

“Thần Tịch, ta thật sự không xong, cư nhiên thích ngươi!”

Gi!

Thần Tịch bị lời này làm hoảng sợ, lập tức bủi môi, “Ngươi a, đừng tưởng rằng ta thật sự sẽ không giết ngươi, mà một lần lại một lần tổn hại lợi ích của ta, ta sẽ không tiếp tục nhẫn nhịn ngươi!”

Nhân?

Hoa Từ Huyền cười khổ, nàng có nhẫn nhịn hắn sao?

Miệng vết thương chảy ra máu nhiễm đỏ cả quần áo của hắn, Thần Tịch nhíu mày, “Ngươi người này, thật là, chịu không nổi liền mở miệng nói một câu tốt lắm, cậy mạnh làm cái gì?” Dứt lời đổ với ngươi ở đình ngoại phân phó một câu, “Đi đem Hứa Phi Sương gọi tới!”

qua một lát, Hứa Phi Sương chạy đến, vừa thấy thương Hoa Từ Huyền, vết máu loang lổ quần áo, thở dài, “Công chúa, ngươi muốn tra tấn hắn cũng phải có điểm kiềm chế a, hắn bị thương không nhẹ đâu!”

Bất mạch xong lại trừng lớn mắt, “Công chúa, ngươi sao lại hạ giải hồng chi độc vào hắn?”

Thần Tịch phiến mắt tròn trắng, “độc này hẳn tự mình hạ!”

“Làm sao có thể, giải hồng sẽ làm lòng người quặn đau, người bị ngoại thương mà trúng loại độc này, miệng vết thương sẽ càng chảy nhiều máu, làm cho người thêm suy yếu..... Hắn cũng không phải người ngốc, làm sao có thể tự hạ độc chính mình?”

Ngạch!

Thần Tịch gãi gãi đầu, nàng làm sao mà biết Hoa Từ Huyền vì sao lại phạm phải sai lầm ngu ngốc này!

Hứa Phi Sương giật giật khóe miệng cấp Hoa Từ Huyền một lần nữa băng bó miệng vết thương, sau đó lại giải độc, sau khi mất đi một phen công phu mới rửa sạch tốt, thở dài một tiếng, “Công chúa, nếu thật sự không thích hắn liền xử tử đi, không cần ép buộc ta a!”

“đi, đã nói không phải là ta hạ độc!”

“đúng vậy --”

Hoa Từ Huyền suy yếu cười cười, “Xác thực không phải Thần Tịch hại ta, là ta hạ độc nàng không được, ngược lại hại chính mình!”

“Ngươi -- ngu ngốc!” Hứa Phi Sương lưng mang cái hòm thuốc bỏ chạy lấy người.

Thần Tịch gãi gãi đầu, Hứa Phi Sương này giống như trở nên không có u buồn như lúc trước, chẳng lẽ là bởi vì nàng hừ hấn, hấn tâm tình liền sáng sủa hơn? Nguyên bản là từ công tử u buồn chuyển thành vương tử mặt trời?

Vậy vậy đầu, quên đi, mặc kệ hấn, dù sao không u buồn cũng rất tốt.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Hoa Từ Huyền, Thần Tịch có chút buồn rầu, “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

“Còn có thể thế nào, không phải là bị ngươi nhốt vào tù thôi!”

Ách! Xin ngươi không cần lộ ra biểu tình cam chịu như vậy, nàng ăn không tiêu, Thần Tịch thật tình khó hiểu, nam nhân này tâm tư không phải một người bình thường có thể cân nhắc, rõ ràng lúc trước nàng đều cho hấn cơ hội, để cho hấn mang theo huynh đệ Lưu Âm Các bỏ gian tà theo chính nghĩa, trở thành quân dự bị của nàng, tương lai nàng.....

Chẳng lẽ hấn đối với mình không có tin tưởng cho nên mới không muốn hợp tác? Nhưng mà, như vậy hấn có thể chiếm được cái ưu việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yêu Hư Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Nhân Tham Sống Hận?

Edit: Tiểu Kim's

Sau khi trở lại địa lao, Tàn Thiên Long nhìn bộ dáng của Hoa Từ Huyền mà trừng lớn mắt, nghe hấn kể đại khái xong hấn nhện không được trừng mắt dựng thẳng “Hoa Từ Huyền, ngươi có ý?”

Hoa Từ Huyền tự giễu ngoác ngoác môi, “Làm sao có thể”

“Như thế nào sẽ không, ngươi rõ ràng biết nàng không sợ độc, còn tự ý hạ độc nàng, kết quả ngược lại làm hại chính ngươi càng thêm suy yếu, ngươi..... Ngươi sẽ không nghĩ muốn dùng phương thức như vậy để được ở bên cạnh nàng thêm một thời gian đi?”

Hoa Từ Huyền cúi hạ mí mắt, mâu quang tránh né, nửa ngày mới lạnh nhạt trả lời: “Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Tàn Thiên Long đậm chân, “Ta mới không có nghĩ nhiều như vậy, ngươi là người thông minh, sao có thể làm chuyện ngu ngốc đó, chịu thiệt một lần, ngươi tuyệt sẽ không tiếp tục để mình chịu thiệt, chỉ có thể là ngươi có tình..... Ái! Huynh đệ, ta thật không biết nói ngươi cái gì nữa!”

“Vậy cái gì cũng không cần nói, câm miệng đi!”

“Ngươi ngươi, đều trở thành tù nhân, ngươi còn có thể nhàn nhã như vậy, ta thật sự rất bội phục ngươi!”

Hoa Từ Huyền trào phúng nhìn hấn một cái, “So với Cửu hoàng tử ản nhĩ, cư nhiên có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục ở đại công chúa bên người ngây người vài năm, ta cũng thật sự là bội phục!”

“Hừ --”

Tàn Thiên Long nhanh nhẹn che cái miệng của hấn, “Không cần nói lung tung!”

hừ, Hoa Từ Huyền bĩu môi, ngươi không nói chẳng lẽ nàng đoán không được sao? Thời điểm Vừa rồi không thấy Bắc Đường Quân Liên ở bên người nàng, chắc là đi điều tra việc này, nàng là nữ tử thông minh, làm sao có thể không thể nghĩ đến vấn đề này được.

Đêm khuya yên tĩnh, Tàn Thiên Long ngồi bên cạnh Hoa Từ Huyền, thấp giọng hỏi: “Ngươi rốt cuộc tính thế nào? Chẳng lẽ ngươi thật muốn ở trong này mãi?”

“Ngươi không phải đáp ứng công chúa ở lại làm khách sao?”

Tàn Thiên Long phiến mắt tròn trắng, làm khách hấn là không phản đối, nhưng mà, làm tù nhân hấn cũng không muốn.

“Này. Huynh đệ, nói cho ta biết, ngươi khi nào thì thích Cung Thần Tịch?”

“Nhất kiến chung tình.”

Phốc –

Tần Thiên Long thiếu chút nữa cười ngất, nếu nam nhân khác nói nhất kiến chung tình, hắn còn có năng tin tưởng. Nhưng mà việc này đặt trên người Hoa Từ Huyền hẳn liền khó mà tin được, không, tuyệt không tin tưởng!

Nam nhân này tuyệt đối là nam nhân bạc tình. Làm sao có thể nhất kiến chung tình!

Cho dù thật sự là nhất kiến chung tình thì làm sao có thể liên tiếp làm việc này?

“Ta thích nàng, nhưng mà bên cạnh nàng có rất nhiều nam nhân. Cho nên. Nhân tham sống hận, ta liền đối với nàng……” Hoa Từ Huyền buồn bực nói.

Tần Thiên Long nghe được thật muốn phun ra, thật buồn nôn a!

Đánh chết hắn cũng không tin tưởng lời này!

Cuối cùng, hắn đối với màn đêm phiền mắt tròn trắng, “Quên đi, không muốn nói thì đừng nói, không cần lấy cái cơ ghê tởm nói ta!”

“Ài, ta nói thật mà ngươi không tin. Ta cũng không nói nữa!” Hoa Từ Huyền một bộ dáng ngươi tin hay không mặc ngươi, khiến Tần Thiên Long tức giận đến mức nghiến răng, hắn đương nhiên không tin. Vì sao phải tin? Hắn tin tưởng mới chính là đồ ngốc đầu!

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Hai người đồng thời im bặt.

Một hộ vệ mở cửa đi vào, nhìn Hoa Từ Huyền liếc mắt một cái, “Công chúa muốn gặp ngươi, ngươi đi theo chúng ta một chuyến đi!”

Hoa Từ Huyền chậm chậm đứng lên, lắc lắc ly khai địa lao, lưu lại một mình Tần Thiên Long ngồi ngốc bên trong.

Lần đi này cả một đêm thẳng đến giữa trưa hôm sau, Hoa Từ Huyền mới trở lại địa lao, sắc mặt thoạt nhìn tốt hơn một chút. Tần Thiên Long buồn bực, “Ngươi ở cùng Cung Thần Tịch đến bây giờ?”

Hoa Từ Huyền cam chịu.

“Các ngươi cùng một chỗ làm cái gì?”

“Ta đánh đàn cho nàng nghe.”

Chỉ là đánh đàn? Không có khả năng đi! Tần Thiên Long càng nghĩ lại càng cảm thấy khả nghi, nhất định có mưu đồ!

Chẳng lẽ nói Cung Thần Tịch cũng có ý với người này?

Ấn, hắn thừa nhận, Hoa Từ Huyền vẻ ngoài thực không sai, thực mê người, nhưng mà hắn rất ngoan độc a! Cung Thần Tịch không phải là ngốc tử, chỉ thích xem vẻ bề ngoài mà không để ý bên trong a?

Cứ như vậy, liên tiếp mười ngày, Hoa Từ Huyền mỗi đêm đều bồi Xích Dương công chúa, Tần Thiên Long càng nghĩ càng cảm thấy không an toàn, càng nghĩ càng cảm thấy mỗi nam cùng mỗi nữ có gian tình.

Đêm nay, Hoa Từ Huyền lại lần nữa bị Xích Dương công chúa sai người mang đi.

Hoa Từ Huyền ngồi ở dưới ánh trăng, tay đánh đàn, ánh mắt dừng ở nữ tử trong viện đang nằm trên võng thật sâu bất đắc dĩ, “Công chúa, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

“Không có nghĩ gì, chỉ muốn nghe cầm a!”

“Nghe cầm? Vậy công chúa vì sao không để ta về địa lao đi?”

“trên người ngươi thương thế quá nặng, địa lao ẩm ướt, không thích hợp dưỡng thương.” Thần Tịch nói rất thật sự, Hoa Từ Huyền nghe cũng không biết có tư vị gì.

Lúc sau lại nghe nàng buồn bã nói: “Bắc Đường đi ra ngoài đã mười ngày, vì sao còn không trở về, cũng không truyền cái tin tức……”

“Ngươi đang lo lắng hắn?” Hoa Từ Huyền trong lòng bỗng nhiên thực buồn, nàng đây là ý tứ gì, nàng bởi vì tưởng niệm Bắc Đường nên không được quên để cho hắn đến đánh đàn giải buồn, đem hắn biến thành cái gì?

Đình một tiếng, tiếng cầm chấm dứt.

Hoa Từ Huyền xoay người rời đi, Thần Tịch theo dõi bóng dáng hần, “Ngươi muốn đi đâu?”

“Ta là tù nhân, tự nhiên đi đến địa phương ta nên đến !”

“Không cần, ngươi ngủ cứ như trước ngủ cạnh phòng ta.”

“Không thích!”

“Đây là mệnh lệnh bản công chúa!” Thần Tịch thanh âm âm lãnh cứng rắn ở dưới bầu trời đêm hạ có vẻ nguội lạnh , làm cho tâm Hoa Từ Huyền bỗng dưng co rút một trận.

Hần coi trọng nàng, nhưng mà, hần cũng oán hận nàng, bởi vì nàng hoa tâm!

Nữ tử không nên có kỹ năng bơi dương hoa, cho dù nàng là công chúa Nhai Nữ quốc, cũng có thể thâm tình, vì sao phải thú nhiều phu thị như vậy tại bên người?

Tựa hồ cảm giác được phần nộ của hần, Thần Tịch bước xuống đất, đi đến trước mặt hần, “Ngươi đối với ta có tức giận mặc danh kỳ diệu cùng oán khí không biết đây là vì sao? Nếu nói thật sự muốn tính toán, tựa hồ ân oán của chúng ta là ngươi khơi mào trước, ta cũng không có chủ động đắc tội ngươi!”

Hoa Từ Huyền dưới ánh trăng, quần áo hắc y vẫn như trước sạch sẽ, khuôn mặt như ngọc kia phủ một tầng sương hần, “Ngươi muốn biết?”

“Ân, có chút tò mò!”

Hoa Từ Huyền đột nhiên hưng hăng kéo nàng đến trong lòng, cúi đầu cắn lên môi của nàng, không phải hôn kiểu ôn nhu mà là ngoan tuyệt cắn cho đến khi cảm nhận đến mùi máu tươi mới buông ra.

Hết thủy quá mức đột nhiên, Thần Tịch thậm chí còn không kịp phản kháng đã bị hần cắn nát môi lại bị hần đẩy ra, mà Hoa Từ Huyền giờ phút này lại còn tà ác liếm liếm máu tươi bên môi, giống như tu la, lời nói chậm rãi nhẹ nhàng mang theo lên án: “Bởi vì công chúa không chung tình!”

Ha!

Thần Tịch choáng váng, nàng thời gian này thật sự suy nghĩ rất nhiều, vì sao Hoa Từ Huyền lại đối với nàng mặc danh kỳ diệu phản bội, lại liên tiếp cùng nàng đối nghịch, nhưng không có hạ ngoan tay.....

nàng như thế nào cũng không có nghĩ đến đáp án này!

Ý tứ của hần là hần thích nàng? Không thể nào! Thần Tịch đầu đầu thân mình, rất không thể tưởng tượng, bọn họ trong lúc đó chân chính ở chung còn không đến một tháng đâu, làm sao có thể xuất lửa tình?

“Công chúa, Tàn Thiên Long có hành động!” Ngay lúc Thần Tịch ác hàn , ám vệ giám thị địa lao xuất hiện cấp báo.

Hoa Từ Huyền nghe vậy lập tức trừng mắt, “Nguyên lai mục đích của ngươi là như thế này!”

Thần Tịch thế này mới hoàn hồn, hừ lạnh nói: “cái này còn không phải do các ngươi đều quá thông minh, ta chỉ có thể dùng chiêu này!”

“Ngươi --”

Thần Tịch vẫy vẫy tay, đối với ám vệ phản phó: “Đem hoa công tử thỉnh đến trong phòng nghỉ ngơi, trừ bỏ ta, đừng cho người khác tiếp xúc hần.”

Ám vệ nghe lệnh đưa Hoa Từ Huyền đến cạnh phòng Thần Tịch, cửa chỉ có một hộ vệ giữ, trên thực tế chỗ tối còn có vài cái ám vệ.

Thần Tịch sờ sờ môi, thực đau! Đáng giận Hoa Từ Huyền, thật sự là quái nhân! Bất quá, hoàn hảo, nàng kiên nhẫn chờ đợi mười ngày, rốt cục khiến cho Tàn Thiên Long hành động.

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hư Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 192: Bắc Đường Khác Thường

Edit: Tiểu Kim's

Người của Tần Thiên Long là Hoàng Phủ Cảnh Hạo theo dõi, mấy ngày nay hắn cùng Cơ Tĩnh Viễn, Tiêu Băng thay phiên nhau quan sát Cửu hoàng tử!

Đêm nay, hắn rốt cục cũng nghe được một trận tiếng sáo rất nhỏ, sau đó phát hiện một vật nhỏ bay vào địa lao, không bao lâu lại lao đi ra.

Đi theo vật nhỏ kia tới một chỗ tiểu viện tử của Hi thành, cẩn thận đánh giá một phen, phát hiện nơi này là đông môn ngã tư đường, phòng ở nơi này vừa vặn có thể thấy rõ ràng địa phương ngày ấy thực thi hình phạt.

Nhẹ nhàng đục một lỗ, hắn mới nhìn rõ nguyên lai là một cái bạch điều, chỉ nhìn vật nhỏ kia đối với người trong phòng ở trên bàn gỗ dùng móng vuốt vạch vài vạch, ý tứ trong đó hắn không hiểu.

Lại nghe đến người phía dưới nhìn xong liền lộ ra sắc mặt vui mừng, một người trong đó hưng phấn nói: “Cửu hoàng tử rốt cục cũng muốn chúng ta động thủ!”

“Hoàng tử quyết định là tốt rồi, Cung Thần Tịch cũng quá can rở đi, cứ nhiên để cho hoàng tử của chúng ta ở địa lao, hơi quá đáng, quả thực không đem Tần quốc chúng ta để vào mắt!”

“Đúng vậy!”

“Tốt nhất là nên một phen hòa thiêu phủ công chúa của nàng!”

... ..

Nghe xong kế hoạch của bọn họ, Hoàng Phủ Cảnh Hạo lặng yên rời đi, trở lại phủ công chúa đi vào Hi viên.

Lúc này Thần Tịch còn chờ hắn, thấy hắn trở về liền lộ ra tươi cười, “Thế nào?”

“Quả nhiên, Tần Thiên Long còn có người ở Hi thành, mục tiêu của bọn họ là hủy phủ công chúa, bắt công chúa đưa đến Tần quốc, nghe nói, Hoàng đế của bọn họ muốn người trở thành vương phi của con trai hắn đâu!”

Hừ, ai cũng muốn mười vạn tinh binh của nàng sao?

Tốt lắm, tốt lắm!

“Cảnh Hạo, chuyện đối phó bọn họ như thế nào ta giao cho ngươi ứng phó, tốt nhất là một lưới bắt hết người Tần Thiên Long bố trí ở Hi thành, ta thật sự muốn nhìn, Tần quốc Hoàng đế sẽ đối đãi ta như thế nào!”

“Hảo, công chúa yên tâm.”

Im lặng một hồi, Hoàng Phủ Cảnh Hạo ánh mắt dừng ở cách vách phòng, “Công chúa tính xử trí Hoa Từ Huyền như thế nào?”

“Tạm thời còn không có quyết định, ngươi có thể tra được chi tiết của hắn sao? Thân phận bối cảnh lai lịch cái gì.”

Hoàng Phủ Cảnh Hạo khẽ nhíu mày. “Công chúa, ngươi đối với hắn động tâm?” Bằng không cần gì biết thân phận bối cảnh của hắn?

Thần Tịch ngần ngừ lập tức lắc đầu, “Làm sao có thể. Ta chỉ là có chút tò mò, muốn biết sự tình chân tướng thôi.”

“Được rồi, nếu công chúa muốn biết. Như vậy. Ta sẽ cho người đi tra! chỉ là công chúa thật sự muốn dựa vào cái thứ tình cảm kia liền quyết định xử trí một người như thế nào sao? Hành động của hắn đã muốn ảnh hưởng đến lợi ích của phủ công chúa, hắn trước kia như thế nào có quan hệ gì? Chẳng lẽ sau này có thể bỏ qua tất cả những chuyện hôm nay hắn đã làm?”

“Ta -- ta chỉ là muốn biết, xử lý như thế nào ta sẽ suy nghĩ.” Nhắc tới việc xử phạt Hoa Từ Huyền trong lòng Thần Tịch xác thực có điểm buồn, theo lý, giết hắn cũng không đủ, nhưng là, nàng không thích huyết tinh, cũng không thích cấp chính mình lưu lại hậu hoạn.

Chống lại hắn. Thật sự là mạo danh kỳ diệu.

Trước khi đi, Hoàng Phủ Cảnh Hạo lưu lại một câu, “Công chúa. Đêm nay ta có việc, ngươi để cho Sở Mục Nhiên ở cùng ngươi đi!”

Sau nửa ngày Thần Tịch mới có chút phản ứng. Sườn phụ này hôm nay lòng dạ thật lớn?

Hiền lành?

Không, Hoàng Phủ Cảnh Hạo thủy chung là một nam nhân nhìn không thấu, nàng thực không hiểu, Hoàng Phủ Cảnh Hạo đối với bản tôn rốt cuộc là có tình nghĩa hay không.

Ai, càng rắc rối, nàng càng tưởng niệm Bắc Đường Liên Vân, hắn rốt cuộc đi làm cái gì, còn không trở về? Có hỏi thì cũng có thể hỏi xong rồi trở lại a!

Phiền chán!

Phiền chán!

Càng nghĩ lại càng là phiền chán!

“Công chúa, có bỏ câu đưa tin.”

Hộ vệ giao cho nàng một cuộn giấy nhỏ, Thần Tịch mở ra vừa thấy, nhất thời ngưng mi, Bắc Đường Liên Vân trở về Hạ quốc!

Trong thư chỉ có một câu: Mẫu thân Liên Vân bệnh nặng, về nhà thăm người thân!

Về nhà thăm thân nhân vốn rất bình thường, nhưng mà, nàng lại cảm giác có chút bất an!

Dựa theo ngày, Bắc Đường Liên Vân hẳn là đã sớm trở lại Bắc Đường gia ở Hạ quốc, nhưng hẳn vì sao không tự chính mình viết thư? Chữ viết này không phải của hắn, bỏ câu đưa tin cũng không phải là hắn đường.

“Thiên Nhất, đi tìm -- không, không cần, ta hỏi người, Hạ quốc còn có người của Cảnh Hạo an bài sao?”

Thiên Nhất cúi đầu, “Có, bất quá không nhiều lắm.”

“Không quan hệ, ta muốn người truyền thư qua, để cho bọn họ mau chóng điều tra rõ sự tình Bắc Đường gia, tra Bắc Đường Liên Vân chuyện tình, còn có mẫu thân của hắn, có phải bệnh nặng thật sự hay không.”

“Bắc Đường Liên Vân? Công chúa vì sao đột nhiên muốn tra đường đệ của Bắc Đường công tử?” Thiên Nhất có biết một ít chuyện Bắc Đường Liên Vân, cho nên nhin không được tò mò hỏi một câu.

Thần Tịch thở dài, “Đừng hỏi nhiều, dù sao việc này rất trọng yếu, người chạy nhanh truyền tin đi!”

“Là.”

Thiên Nhất nhận được mệnh lệnh sau liền lập tức chạy nhanh như một con gió, dùng con đường đặc biệt của bọn họ để người ta truyền tin đi.

Có lẽ là đối với từ mẫu thân nàng không có quá nhiều hảo cảm, Thần Tịch từ lúc xem thư xong liền càng thêm buồn bực phiền chán, thậm chí có suy nghĩ có phải Bắc Đường Liên Vân đã xảy ra chuyện bị mẫu thân hắn bắt về. Dù sao cổ đại này hiếu đạo rất trọng yếu.....

Đúng rồi, nếu mẫu thân Bắc Đường Liên Vân biết chuyện xảy ra của nàng cùng hắn, như vậy không cần nghĩ bà ấy khẳng định sẽ phản đối. Nàng muốn phản đối khẳng định sẽ ngăn bọn họ cùng một chỗ --

Tâm Thần Tịch bỗng dưng chấn động, cảm giác một cỗ hàn ý lạnh như băng xâm nhập vào người, lạnh triệt nội tâm!

Thiên Nhất phân phó xong việc trở về, nhìn thấy Thần Tịch sắc mặt tái nhợt liền hoảng sợ, “Công chúa, người làm sao vậy? Thuộc hạ lập tức đi tìm Hứa công tử lại đây!”

“Không, không cần, ta nghỉ ngơi một chút!”

Thần Tịch không có phát giác thanh âm chính mình đều có chút phát run, nhọc nhọc tiêu sái đi vào ngã trên giường, liền nhìn nóc nhà thất thần, trong óc trống rỗng, nàng cũng không biết chính nàng đang suy nghĩ cái gì!

Trong mơ, nàng còn mơ thấy một giấc mơ đáng sợ, Bắc Đường Liên Vân nói với nàng vì mẫu thân cùng người nhà, chỉ có thể nghe theo ý tứ mẫu thân, thủ nữ tử khác thành gia lập nghiệp, chuyện của bọn họ coi như là nhất thời.....

“Liên Vân --”

Thần Tịch nửa đêm bừng tỉnh, đột ngột ngồi xuống, phát hiện chỉ là một giấc mộng, nâng ống tay áo lên lau một chút mồ hôi lạnh trên trán, tâm tình không yên đi đến trước cửa sổ, nhìn bầu trời phát ra chút ánh sáng mà không khỏi thất hồn lạc phách.

Nếu, cảnh trong mơ trở thành sự thật, nàng phải làm sao bây giờ?

Giấc mộng ấy rất ngắn, nhưng lại giống như cự thạch đặt ở trong lòng nàng, trầm trọng không thể giải!

Nghĩ đến Bắc Đường Liên Vân có thể thật sự vì hiếu đạo mà từ bỏ nàng trong lòng không khỏi toan chất không thôi, kim lòng không đau mà chảy xuống hai hàng thanh lệ.....

Nếu hắn từ bỏ nàng, nàng ở cái thế gian này lại cô tịch một người!

nàng Có thể quán quít lấy hắn không buông tay sao?

Tâm, lần đầu tiên sợ hãi, nhớ tới Bắc Đường Liên Vân từng nhắc đến mẫu thân của hắn, nói đó là một mẫu thân dịu dàng hiền thực, đối với hắn cũng là vô cùng tốt, nhìn về mặt cùng giọng nói của hắn có thể cảm giác được hắn đối với mẫu thân vô cùng tôn kính và hiếu thuận.... ...

Như vậy, tại cái thời đại lấy hiếu đạo làm đầu này, nàng có thể giữ chặt một nam chân muốn tấn hiếu mà từ bỏ nàng sao?

Lúc này Trần Tịch không có phát giác cả cơ thể nàng đang run rẩy, thậm chí thời điểm bùng lên một ly nước lạnh cũng làm cho cái chén tạo nên gọn sóng nhỏ nhỏ: “Khụ khụ..... Khụ.....”

Nước trà để qua đêm nên đã lạnh khiến cho yết hầu nàng nhất thời bị kích thích không nhin được mà ho khan, theo đợt ho này nước mắt nàng cũng lần lượt chảy xuống.

Chỉ mong mộng bất thành thực!

Liên Vân, người sẽ từ bỏ ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Công Chúa Có Độc Yếu Hưu Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.